

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

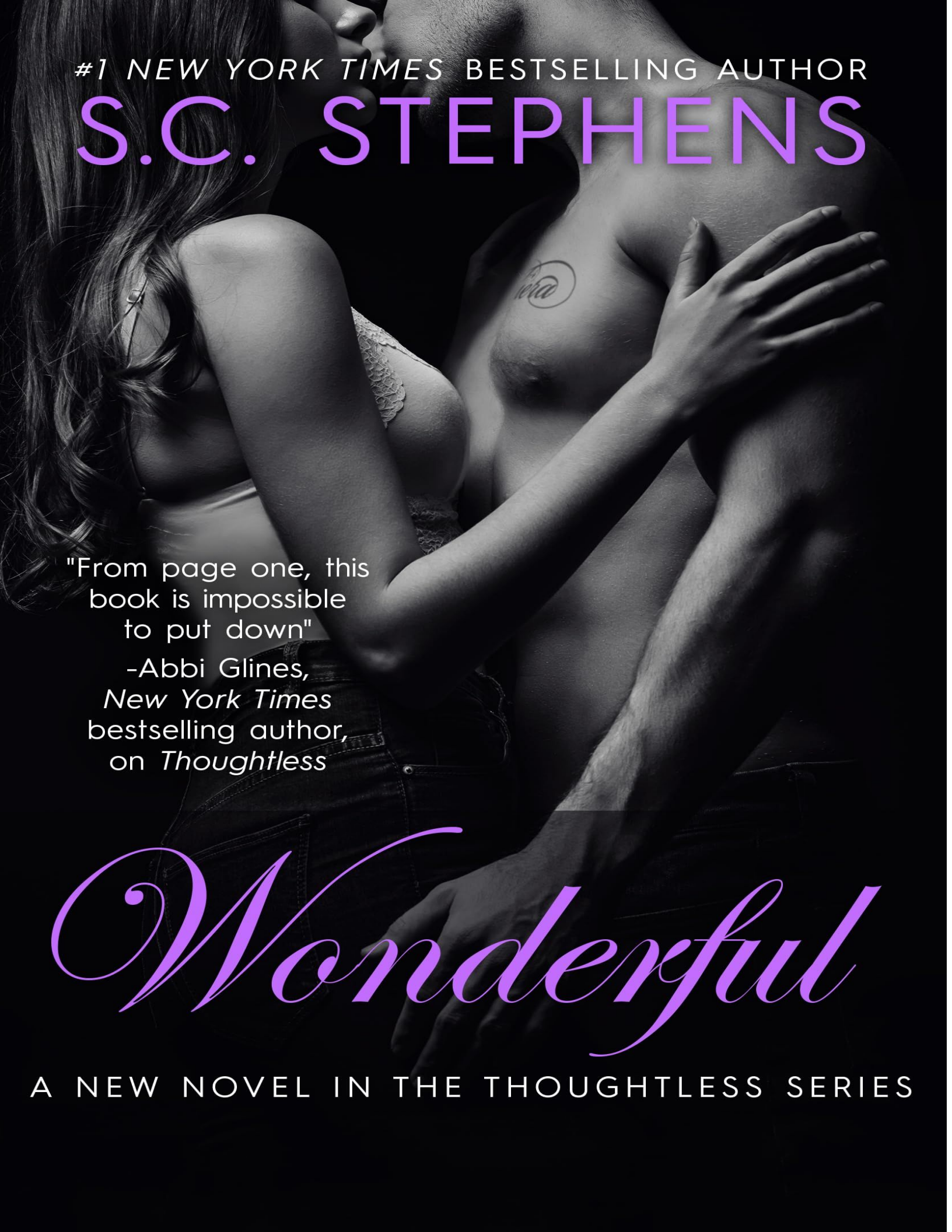
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

S.C. STEPHENS

"From page one, this
book is impossible
to put down"

-Abbi Glines,
New York Times
bestselling author,
on *Thoughtless*

Wonderful

A NEW NOVEL IN THE THOUGHTLESS SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Harika

S.C. STEPHENS

İçindekiler

Harika

S.C. Stephens'Ettiği Kitapların İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Harika
S.C. STEPHENS tarafından

HARİKA

S.C. STEPHENS

Telif Hakkı© 2023 yazar S.C. Stephens

Tüm hakları saklıdır. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar şunları kabul eder Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsü ve ticari marka sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Kapak tasarımı© Hang Le (byhangle.com)

Düzenleme Madison Seidler Editing Services (madisonseidler.com) Formatlama

HMG Formatlama (hmgformatting@gmail.com)

Birinci Baskı: 2023

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Harika - 1^{inci} baskı

S.C. STEPHENS'IN KİTAPLARI

DÜŞÜNCE SİZ SERİ

Düşüncesiz

Çabası (Kitap 2)

Pervasız (3. Kitap)

Düşünceli (Düşüncesiz alternatif POV) Acı

Verici (Zahmetsiz alternatif POV) Harika

(Pervasız alternatif POV) Evcilleşmemiş (4. Kitap)

RUSH SERİSİ

Öfkeli Telaş

Tehlikeli Telaş (2. Kitap) İnkâr

Edilemez Telaş (. Kitap)

DÖNÜŞÜM SERİSİ

Dönüşüm

Bloodlines (2. Kitap)

'Til Death (3. Kitap)

Yeni Nesil (4. Kitap) İçimizdeki

Canavar (5. Kitap)

Aile Sonsuzdur (6. Kitap)

BAĞIMSIZ KİTAPLAR

Çarpışma Kursu

Her Şey Göreceli

Kuzey Işıkları Altında Mükemmel

Gibi Bir Şey

Çok sabırlı okuyucularım için.
Bu karakterleri bu kadar uzun süre kalbinizde tuttuğunuz için teşekkür ederiz!
Umarım Kellan'ın hikayesinin son bölümünü beğenirsiniz.

Bölüm 1

Kiera Allen dün gece benimle evlendi. Bir parçam hala buna inanamıyordu ve zihnim yavaşça uykudan farkındalığa geçerken, son yirmi dört saatin gerçekten uzun, ayrıntılı bir rüya olup olmadığını merak etmeye başladım. Rüyalarım genellikle o kadar da hoş değildi. Çok fazla duygusal yüküm vardı ve bilinçaltım ben uyurken bunları boşaltmaya bayılırdı. Ama dün... eğer bu sadece bir rüyaysa, o zaman şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi.

Kiera, onu ilk gördüğüm yere uygun bir şekilde karım olmayı kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda... babamla da tanışmıştım. Gavin Carter. "Baba" kelimesini onunla bağdaştırmak hâlâ garipti. O kadar uzun süre her türlü kişisel bağdan kaçınmış, onunla tanışmaya ve hatta konuşmaya o kadar uzun süre direnmişim ki... ve şimdi... şimdi kahvaltı için planlarımız vardı. Her şey çok gerçeküstüydü, neredeyse Kiera'nın benimle evlenmesinden bile daha gerçeküstü. Ya da grubumun bir albüm anlaşması yapması ve albüm kaydetmesinden. O hala devam eden bir çalışmaydı. Aslında Seattle'a sadece Kiera'nın mezuniyeti için gelmişim ve Pazartesi günü kayıtlara devam etmek için Los Angeles'a dönmem gerekiyordu. Tanrım... belki de son altı ayın tamamı sadece bir rüyaydı.

Gözlerimi kırarak açtım ve odaya baktım. Genel sanat eserleri, krem rengi duvarlar, yatağın tam karşısındaki şifonyerin üzerinde büyük bir televizyon... Burası benim yatak odam değildi. Burası bir otel odasıydı. Kiera ve benim düğün gecemiz için tuttuğumuz otel odası. Evliliğimi hayal etmediğim gerçeğini kabullenirken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kiera'nın sıcak, çıplak bedenini yatakta yanımda hissettiğimde gülümsemem daha da arttı. Kesinlikle rüya değildi. *Hay sikeyim. Benimle gerçekten evlendi.*

Yavaş ve derin bir nefes aldım, içimde hissettiğim memnuniyetin vücudumun her hücresine dokunmasına izin verdim. Her zaman istediğim şey buydu.

Beni tamamen ve bütünüyle seven birini sevmek... Kollarıma sarılmış hayallerimin kızı. Şu anda burada mutlu bir şekilde ölebilirdim. Ama gerçekten bunun olmamasını umuyordum. Bundan daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Sonsuzluk yeterince uzun olmazdı.

Kiera'ya doğru dönerek uzandım ve elimi bacağına koydum. Gözlerimi kapatarak, parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdirirken onun hissinin tadını çıkardım. Dokunuşumla kıpırdandı, yavaşça gerçek dünyaya dönerek rüya hayatını geride bıraktı. Rüyasında bizi, dün gece yaptığımız her şeyi ve bundan sonra yapabileceğimiz her şeyi görmesini umuyordum. Onu tekrar terk etmek konusunda isteksizdim ama aynı zamanda heyecanlıydım çünkü bunun sadece geçici bir ayrılık olduğunu biliyordum. Kiera Los Angeles'ta bana katılacak, sonra da benimle turneye çıkacaktı. Uzun ve acı verici bir ayrılık daha yaşamak zorunda kalmayacaktık. Birlikte yeni bir hayata başlamak için sabırsızlanıyordum.

Kiera vücudunu uzattı, sonra elini benimkinin üzerine koydu. Parmaklarını sıkıca kenetleyerek onu kendime çektim. Dudaklarım omzuna bastırdı ve daha da yakınlaşmaya çalışarak sırtını göğsüme yasladı. İki insanın olabileceği kadar birbirine dolanmış olduğumuzdan, gerçekten daha fazla yaklaşılamazdık. Sanırım daha yakın olabilmemizin *bir* yolu vardı.

Kiera birleşen ellerimizi çekerek dudaklarına götürdü ve alyansımın üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Yumuşak bir memnuniyet kahkahası attım. Belki o da dün gecenin bir rüya olduğunu düşünmüştü. Mükemmel, muhteşem bir rüya.

Dudaklarımı boynunda gezdirdim ve bunu yaparken içimde bir enerji dalgası oluştuğunu hissettim. Kulağına vardığımda, "Günaydın, Bayan Kyle" diye fısıldadım. Yeni adını söylemek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. *Bayan Kiera Kyle... benim karım.* Kiera kollarımın arasında yuvarlandı ve bana doğru döndü. Yüz hatları çıktıkça göğsüm garip ama harika bir şekilde sıkıştı: kusursuz, kremi teni, yanaklarını vurgulayan hafif pembe allık, neredeyse hayranlıkla parlayan sürekli değişen ela gözleri, dudaklarının çekici kıvrımı, beni içine çekiyor, bana rahatlık, baştan çıkarma... umut vaat ediyordu. Çok güzeldi. Hayır, *nefes kesiciydi*. Bir kadında isteyebileceğim her şey onda vardı. Ama onu sevmemin nedeni yüzü değildi. Kiera beni gördü, beni anladı, kabul etti. Büyümemi istiyordu ve iyi ve kötü zamanlarımda yanımda olmak istiyordu. Beni *ben* olduğum için, yüzümün, bedenimin ve işimin arkasındaki kişi olduğum için sevdi. Kim olduğumun özünü sevdi.

Kusurlarım, yaralarım ve her şeyimle ve bu benim için her şey demektir. *O* benim için her şey demektir. Bu kadın için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

"Günaydın Bay Kyle," dedi nazikçe. Sonra kıkırdadı. Kıkırdadı. Çok güzel. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum, Kellan."

Tam olarak neyi *kastettiğini* biliyordum ama böyle bir şey söylemesine izin veremez ve onu kızdıramazdım. "Ne? Akıllara durgunluk veren bir seks mi? Bu seni gerçekten şaşırtmamalı. Seninle geçirdiğim her an inanılmaz." Eşsiz, hayat değiştiren, ruh değiştiren... Daha devam edebilirim.

Yorumuma karşılık dudağını ısırdı, yanakları sadece biraz daha pembeleşti. "Ben bundan bahsetmiyordum." Diğer elini kaldırdı ve parmağı çenemde gezindi. "Evlenmeyi kastetmişim."

Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Dirseğimin üzerinde doğrulup huşu içinde ona baktım. Sonra bakışlarım parmağımdaki gümüş banda kaydı ve hissettiğim huşu yüz kat arttı. "Ölüm bizi ayırana kadar" dedim ona. Ve bir gün bile erken değil.

Kiera'nın çenemdeki parmağı önce boynuma, sonra göğsüme indi. Dokunuşu içimde kıvılcım saçan bir akım yaratırken kaslarım istemsizce sıkıştı. Beni incelerken, beni hissederken gözleri yanmaya başladı. "Ailem, sen benimle evlenene kadar seni kocam olarak kabul etmeyecek, biliyorsun."

Haklı olduğunu, çoğu insanın bir tören ve imzalı bir kâğıt parçası olmadan bizi gerçekten evli saymayacağını bilmek beni kaygısız ve tasasız bir şekilde güldürdü. Bu bana önemsiz bir ayrıntı gibi geliyordu - Kiera zaten yüzde yüz karımdı - ama bunun yasal olarak bağlayıcı olması gerektiğini de anlıyordum. İşlerin resmiyete dökülmesine karşı değildim, sadece onun kocası olmak için resmiyeti bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

Vücutlarımızın yerini değiştirerek onun üzerine çıktım ve Kiera parmaklarını hafifçe sırtımda gezdirdi. Bu yumuşak okşayış bana o kadar da yumuşak olmayan dokunuşları, vahşi, neredeyse çıldırmış tutkuyu, neredeyse beni çözecek kadar bastırılmış arzuyu serbest bırakmayı hatırlattı. Bu anıyla ürperdim, vücudum anında sertleşti.

"Ve yapacağım," dedim ona. Önce boynunu, sonra köprücük kemiğini öptüm. "Onlara istedikleri töreni yapacağım..." Dudaklarım yavaşça göğsünün üst kısmına kaydı. "Sana hayallerinin düğününü yaşatacağım, Kiera." Dudaklarımı göğüs ucuna kilitledim ve dilimi hassas derinin üzerinde gezdirdim. Onun

Nefesleri kesildi ve parmakları saçlarımı örmek için yer değiştirdi. Tanrım, buna bayıldım.

Onu bırakıp yukarı baktım. Gözleri gözlerime kilitlenmişti; gözlerindeki sıcaklık içimi acıtiyordu. Gülümseyerek göğüslerinin arasını öptüm, sonra karnından aşağı doğru inmeye başladım. Karın kaslarının kasıldığını, parmaklarının saçlarımda sıkılaştığını ve nefesinin bir anlığına kesildiğini hissettim. Devam etmemi, onu tatmamı istiyordu ve lanet olsun, ben de bunu istiyordum.

Onu ne kadar tahrik ettiğimi -onun *beni* ne kadar tahrik ettiğini- severek ona bilmiş, tatmin olmuş bir gülümseme verdim. *Şu anda ellerimde macunsun ve bunu seviyorum çünkü her gün ben de macun oluyorum.* "Sana her şeyi vereceğim Kiera, ama bunu düzgün bir şekilde yapana kadar..." Göbek deliğinin kenarını şakacı bir şekilde yaladım, sonra dilimi alt karın kaslarında gezdirdim. Altımda kıvrandı, vücudumun nabzını hızlandıran bir inilti çıkardı, sonra başımı aşağı itti. Belli ki istediğı yere yeterince hızlı ulaşamıyordum. Onun hevesi benden yumuşak bir kahkaha kaçmasına neden oldu. İstediğ şeyden kaçınarak, cümlemi bitirirken onun yerine kalçasının iç kısmını öptüm, "...avantajların da tadını çıkarabiliriz." O zaman onu reddetmeyi bıraktım ve ikimizin de istediğini verebilmek için ağzımı kaydırdım.

Bana olan arzusunu tattığımda erotik, muhtaç bir ses havayı doldurdu. Kalçaları altımda sallanıyor ve elleri üzerimde dokunabilecekleri her şeyi kavriyordu. İlemeleri belirsiz kelimelere dönüştü ve ondan gelen tutku neredeyse beni çözüyordu. İçine girebilmek için durmak istedim. Devam etmek istiyordum ki onu uçurumun kenarına sürükleyebileyim. Ne yapacağımı düşünürken boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı, sonra Kiera'nın eli benimkilerden birini buldu ve birbirimizin parmaklarını sıkıca kavradık. Kiera'nın nefesi tanıdığım bir düzende hızlandı ve ne istediğimi anında anladım. Bu her zaman istediğim şeydi, onu memnun etmek.

Saniyeler sonra, Kiera'nın eli benimkinde daha sıkı sıkılırken, saçlarıma dolandı ve beni ona tuttu. Serbest kaldığını duyduğumda, hissettiğimde... tattığımda vücudum zonkluyordu. Neredeyse beni delirtecekti. O aşağı inerken ben de ayağı kalktım ve karnına doğru ilerlerken tenine ateşli öpücükler kondurdum.

Benimkiler düzensizleşirken onun nefesleri dengelendi. Ona çok ihtiyacım vardı. Parmakları benimkilerden ayrıldı ve elini yanağıma koyarak bakışlarını tuttu. Gözlerim onunkilerle kilitlendi. Yüz ifademde ne gördüğünden emin değildim ama beni incelerken dudağını ısırdı. Sonra diğeri eli kalçamdaydı, çekiyor, cesaretlendiriyordu. eğildim aşağı öpmek için onu bu sırada

aynı anda içine bastırıyordu. Zevk beni ele geçirdiğinde ağzından ayrılmak zorunda kaldım ve derin bir iniltiyle başımı boynunun kıvrımına bıraktım. Sonra birlikte hareket etmeye başladık ve bu... coşkuydu.

Kendimi ona kaptırdım - teninin yumuşaklığına, vücudunun sıcaklığına, saçlarının ipeksiliğine, dudaklarından çıkan baştan çıkarıcı seslere. Benden her şeyi almasına izin verdim, kim olduğumun her parçasını, çünkü onunla güvende olduğumu biliyordum. Korunaklı. Korunduğumu. Sevdiğimi. Kalbimi gidebildiği kadar açtım, tüm duvarlarımı indirdim, böylece onunla bunu tamamen deneyimleyebildim. Nefeslerimiz uyumluydu, bedenlerimiz uyumluydu, kalplerimiz, zihinlerimiz, her şeyimiz uyumluydu.

Tam birikimin kontrol edilemez hale geldiğini hissettiğimde, elini tekrar buldum ve sıkıca kavradım. Vücudu altımda sertleşirken tırnakları omzuma battı. Bir saniye nefesini tuttu, sonra erotik bir ses çıkardı ve beni tam eşiğin üzerine itti. Öfori içinde patlarken birbirine kenetlenmiş parmaklarımız sıkılaştı ve ben nefes nefese kalıp inlemeye başladım

-Bitmiş ve çok ama çok mutlu. *Her sabah başlamalı.*

Kiera kollarını bana doladı, biz kendimize gelirken beni vücuduna sıkıca sardı. Kalbim hızla çarpıyordu, nefesim kulağında hızla yankılanıyordu. Gülümseyerek boynunu öptüm. "Bunu her sabah yapabilir miyiz?" Düşüncelerimi yankılayarak sordum.

Güldü, eli tembelce saçlarımın arasından geçti. "Muhtemelen hayır." "Bu çok yazık," dedim ona, vücuduna sokularak.

Tekrar güldü, sonra yanağımı öpmek için döndü ve ben iç çektim, tamamen, tamamen, derin bir memnuniyetle.

Bundan sonra biraz uyuduk, sonra uyandık ve tekrar seviştik, sonra nihayet düğün gecemizin / sabahımızın bittiğini ve gerçek dünyaya geri dönmemiz gerektiğini kabul ettik. Tembellere özgü bir hızla kalkıp giyindik. Kiera devasa yatağımızın dağınık örtülerine bakarken gitmeye isteksiz görünüyordu; sanki odamızdan bir kasırga geçmiş gibiydi ve bu beni gülümsetti. Hem de çok.

Kollarımı Kiera'nın beline dolayarak kulağını öptüm ve "Gitmeliyiz. Gavin'e bugün onunla kahvaltı yapacağımı söyledim ve zaten çok geç kaldık... Şimdi daha çok brunch gibi."

Kiera omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Gavin'e izin verdiğim, ona bir şans tanıdığım için heyecanlandığını biliyordum. Onun müdahalesi olmadan ona hiçbir şey veremezdim. Ona çok şey borçluydum.

inadımı kırıp beni onunla yüzleşmeye zorladığı için. Tabii onunla her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak. Bir parçam hâlâ konu ona geldiğinde yerin dibine girmeyi bekliyordu. Böyle hissetmek biraz korkutucuydu. Tamam, çok korkutucuydu. Ama umutlu olmaya çalışıyordum.

Kiera vücudunu döndürdü ve kollarını boynuma doladı. Parmaklarını saçlarımın arkasında gezdirirken gözleri hayranlıkla bakıyordu. Bana yumuşak bir öpücük vererek, "Eminim düğün gecenizin biraz uzun sürdüğünü anlayacaktır" dedi.

Memnun bir iç çekişle onu kendime sımsıkı sardım. *Düğün gecesini*. Hâlâ çok gerçeküstüydü. Başını öperek ona da söyledim. "Hâlâ karım olduğuna inanamıyorum."

Kiera göğsüme sokuldu ve kalbimin mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde genişlediğini hissettim. Sonra aniden sertleşti ve benden uzaklaştı. "Haklısın, gitmeliyiz," dedi, kelimeleri aceleyle çıkmıştı.

Dudaklarında sevimli bir somurtma vardı, sanki hiçbir yere gitmek istemiyormuş gibiydi ve gözlerinde ateş yanıyordu. Benden daha fazlasını istiyordu. Bazen bu kadar doyumsuz olabilmesini seviyordum. Yine de bunu saklamaya çalıştığı belliydi. Sorumluluklarımız yüzünden mi? Yoksa beni hâlâ istediği için utanıyor muydu? Utanmamalıydı. Beni her on dakikada bir isteseydi, bunu duymak isterdim. Tanrı biliyor ya, ben onu her on dakikada bir istiyordum.

Yüzündeki çelişkili ifade dudaklarımda çarpık bir gülümsemeye neden oldu. "Tekrar seks yapmak istiyorsun, değil mi?"

Yanakları pembeleşti ve beni kendisinden uzaklaştırdı. "Sanırım dün gece ve bu sabah yeterince rekor kırdık." Gözlerini kaçırdı. Kesinlikle utanmıştı. Utanması için de bir neden yoktu.

Çömelerek nazıkçe çenesinden tuttum ve onu bana bakmaya zorladım. "Benimle seks yapmak istiyor musun?"

Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu ve tekrar başka tarafa bakmak istediğini, saklanmak istediğini biliyordum. Ama beni şaşırtarak bakışlarını yüzüme odakladı ve "Evet" dedi.

Onun itirafı beni sırttırdı. İyi oldu. Benimle bu konular hakkında konuşabilmeliydi. Açıkça, özgürce, ne zaman ve nerede konuşmak isterse. Biz ortaktık. Bu konuda, her konuda. "Bunu itiraf etmek o kadar zor muydu?" Ona gerçekten merak ederek sordum.

Kiera'nın gözleri neredeyse kapanacaktı, ama o isteyerek gözlerini açık tuttu. "Aslında, evet, bu biraz utanç vericiydi."

Küçük düşürücü mü? Benimle konuşmak onun için utanç verici olmamalıydı. Benimle her şeyi konuşabilmesini istiyordum, özellikle de konu seks olduğunda. Ama rahatsızlığı da anlıyordum; ben de birkaç kez hissetmiştim. Ve bunu atlatmama yardımcı olan tek şeyin maruz kalmak olduğunu biliyordum. Benimle konuşmak istemediği şeyler hakkında ne kadar çok konuşursa, bu onun için o kadar kolaylaşacaktı. Ve başlamak için şimdiki zaman gibisi yoktu.

Ondan uzaklaşarak, "Seninle seks yapmamı istemeni istiyorum... hemen şimdi" dedim.

Çenesi düştü. "Kellan..." Sonra çıplakmış gibi vücudunu saklamaya çalıştı. Çıplak değildi. Kız kardeşi Anna'nın mezuniyeti için ona ödünç verdiği kısa, dar elbiseyi giyiyordu, geri vermekte çok isteksiz olduğum bir elbise. "Sana daha önce de seks teklif etmiştim... Neden beni bilerek utandırıyorsun?"

Yapmayacağım. Şu anda amacım bu değil. İç çekerek onunla gözlerimi kilitledim. "Zaten o yöne doğru ilerlediğimiz bir anda bana sordun. Bana her zaman, her yerde sorabilecek kadar rahat hissetmeni istiyorum."

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Herhangi bir yere mi?" Ona şakacı bir sırıtış attım. "Her yere."

Homurdanarak nefes verirken yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Kısa sürede yerini isteksizliğe, sonra da kabullenmeye bıraktı. Elleri iki yanında kesilmiş halde derin bir nefes aldı, tuttu ve sonra bıraktı. Çenesini kaldırarak endişeyle, "Kellan, benimle seks yapar mısın?" dedi.

Onunla o kadar gurur duyuyordum ki neredeyse dikişlerim patlayacaktı. Yine de gülümsememi bastırdım ve onun yerine sözlerinin içime sızmasına izin verdim. Beni anında ateşlediler ve evet dediğimi hayal etmeme izin verdim, o elbiseyi üzerinden çıkardığımı hayal ettim, onu o dağınık yatağa geri ittiğimi hayal ettim...

Ama hayır, gerçekten gitmemiz gerekiyordu. Şu anda onun için yapabileceğim tek şey onu biraz kızdırmaktı.

Gözlerimi yavaşça vücudundan aşağı kaydırarak, sonunda yüzüne dönmeden önce keşfetmek istediğim tüm yerlerde oyalandım. Bir adım öne çıktım, kalçalarım onunkilere bastırıyordu. Eğilerek kulağına, "Bu şimdiye kadar senden duyduğum en ateşli şey" dedim.

Gözleri kayarak kapandı ve nefesi kesildi. Tepkisini görünce isteğini yerine getirmemek için kendimi zor tuttum; vücudum çoktan bu fikre katılmıştı, kanım doğru yerlere akmaya başlamıştı. Kulak memesini ağzıma aldım ve inledi. Bu neredeyse anlaşılmayı benim için mühürledi, ama lanet olsun,

gerçekten gitmemiz gerekiyordu. Kendimi güçlendirerek, "Ama gitmeliyiz," diye fısıldadım. Sonra elini tuttum ve onu ileri doğru çekerek büyüğü bozdu. İkimiz için de. Aksi takdirde bu odadan hiç çıkamayabilirdik.

Onu kapıya doğru çekerken kaşlarını çattı. Çok şirin. Ona "Üzgünüm Kiera ama bir süre tatminsiz kalmak zorundasın" derken hafif bir kahkaha attım. Başımı eğerek sııttım. "Bu bir çeşit... karma... beni her seferinde tahrik olmuş ve yalnız bıraktığın için."

"Çok adisin," diye mırıldandı, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bu şekilde bakması beni şaşırtıcı derecede mutlu etti; çok doğru olan ifademın acısının bir kısmını aldı. Kalanını da hızlıca yanağından öperek çıkardım.

"Hmmm, belki de öyleyimdir," dedim. Bir sonraki sözlerimin aklımda yer etmesini isteyerek kışını tuttum ve onu kendime çektim, aramızdaki tüm mesafeyi kapattım. Birlikte boşalırken delicesine erotik bir ses çıkardı. Burnumu çenesinde gezdirirken, zihinsel olarak kendime şu anda hayır dediğimi hatırlattım. Bunu hatırlamak son derece zordu. "Çünkü bütün gün seninle dalga geçmeyi dört gözle bekliyorum," diye tenine doğru nefes aldım.

Vücudu tepki olarak titredi ama sinirlenerek beni itti. "Berbatsın."

Onun üzerinde bıraktığım etkiyi severek kapıyı açarken güldüm. Kiera çantasını aldı, sonra tekrar yatağı baktı. Kaşlarını çatarak, "Bekle, Kellan. Gitmeden önce yatağı yapalım mı?"

Sorusunu düşünürken kafam karıştı. Neden bir otel odasında yatak yapalım ki? Ama sonra anladım. O bükülmüş çarşafalarda iyi vakit geçirildiği acı verici bir şekilde belliydi ve o bunu saklamak istiyordu. Ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Çok tatlısın," dedim. Yatağı tekrar baktığımda sırtışım şeytani bir hal aldı. "Hayır, odayı olduğu gibi bırakıyoruz. Evliliğimizi tamamladığımız gece burada neler olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum." Gözlerim onunkilere döndü ve yumuşak, mutlu bir iç çekti. Kendime engel olamadığım için ekledim, "Ayrıca... çok sıcak."

Gözlerini en fantastik şekilde devirdi, ama yatağı olduğu gibi bıraktı ve beni otel odasından dışarı kadar takip etti.

Eve, evimize doğru yol alırken saçma bir şekilde neşeliydim. Hayatımda kendimi bu kadar mutlu, bu kadar tatmin olmuş, bu kadar huzurlu hissettiğim başka bir an düşünemiyordum. Her şeyi üstlenebilecekmişim gibi hissettim.

her şeyi yapabilir, her şey olabilirdim. Hiçbir şeyin iyi ruh halime dokunamayacağını hissediyordum. Hayattan zevk alıyordum ve asla aşağı inmek istemiyordum.

Sokağıma dönerek, evime giden dar ve arabalarla dolu yolda dikkatlice ilerledim. Oraya vardığımda, garaj yoluma park etmiş parlak kırmızı bir Jetta gördüm. *Tuhaftı*. Yanına yanaştığımda kaşlarım çatıldı. Zihinsel olarak tanıdığım tüm insanları ve tipik olarak ne sürdüklerini gözden geçirdim, ancak araç bana kayıt olmadı. Chevelle'i kapatırken endişeyle midem bulandı.

"Hmmm," dedim kapımı aralayarak. Bu önemsiz bir şey olabilirdi, uğramaya karar vermiş rastgele bir arkadaş ya da bu kötü olabilirdi. Ve arabanın tamponundaki kaba etikete bakılırsa, ben kötüye doğru eğiliyordum. Lanet olsun. Neden bugün?

Kiera arabamdan inip benimle birlikte ön kapıya doğru yürürken biraz kederli görünüyordu; bunun kötü olacağını o da tahmin etmiş olmalıydı. Ne olacağından tam olarak emin değildim ama şimdiden özür dileyecek gibi hissediyordum. İçimi çekerek ön kapıyı denedim ve kilitli olmadığını gördüm. Kapıyı iterek açtım, içeri girdim ve beni takip eden Kiera'ya elimi uzatarak, her ne olursa olsun onu ve sadece onu sevdiğimi belli ettim. Geçmişimin bir nedenle beni görmek istemesi bu gerçeği değiştirmiyordu. Kiera parmaklarımı normalde biraz daha sıkı sıkı ve ben de ona sıkıca, özür dileyen bir gülümseme verdim.

Kiera girişte yanıma gelip ön kapıyı arkasından kapatırken oturma odasını taradım. İlk fark ettiğim şey Kiera'nın anne ve babasının yüzlerindeki ifadeydi. Hâlâ şehirdeydiler, Kiera'nın mezuniyeti için ziyarete gelmişlerdi ve kanepede otururken mutlu görünmüyorlardı; Caroline rahatsız, Martin kızgın görünüyordu. Elbette benim yanımda neredeyse her zaman öyle görünüyordu. Onun en sevdiği kişi değildim. Yine de şu anda ona öyle bakmasına neden olanın ben olduğumu düşünmüyordum, çünkü bir sonraki fark ettiğim şey, Kiera'nın en sevdiği sandalyenin kenarından sarkan bir çift uzun, kadınsı bacadı. Hay aksi.

Orada oturan kişi kapının sesini duydu ve bize bakmak için kara başını geriye doğru eğdi. Beni çok tanıdık bir yüz karşıladı ve midem bulandı. Hay sikeyim. Joey. Beni başka bir kadınla yatakta yakaladıktan sonra hışımla kaçan, biraz dengesiz, melodramatik eski oda arkadaşım/eski sevgilim. Harika. Burada ne işi vardı? Lanet olsun. Kiera'nın ailesi buradayken rastgele evime gelen onca insan varken - *Kiera*

Burada Joey en kötüsüydü. İyi bir insan değildi ve beni sevmezdi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, endişeyle Kiera'ya baktım. Ondan yukarı çıkmasını istesem anlar mıydı? Beni sorgulamadan bunu yapar mıydı? Muhtemelen hayır. Ve eğer beni sorgularsa, Joey onunla bir gün geçirirdi. Hay sikeyim. *Bunu yüzüme patlamadan nasıl atlatabilirim?*

Kiera'nın yanımda olmasını tercih ettiğime karar vererek elini sıktım ve onu oturma odasına götürdüm. *En iyisi bu işi bitirmektir.* Önüne çıktığımda Joey'nin koyu kahverengi gözleri kısıldı. Benden neden bu kadar nefret ettiğinden gerçekten emin değildim. Başka biriyle yattığım için mi? O da öyle. Asla birlikte olmadık, asla bir şey olmadık, sadece ara sıra takılmıştık. Ve aramızdaki tek şey de buydu; akılsız, duygusuz, sadece eğlenmek için sevişmek. Joey'nin beni hiç umursamadığı halde bu konuda bu kadar sinirlenmesi bana hiç mantıklı gelmiyordu. Ben onun için bir oyuncaktım, paylaşmak istemediği bir oyuncak. Öyle görünüyor. Keşke bunu onunla yatmadan önce bilseydim.

Joey'nin parlak kırmızı dudakları bana bakarken küçümseyerek büzüldü. "Becer beni, Kellan Kyle." Sırıttı, sonra ekledi, "Bekle, zaten yaptın."

İlişkimizi odadakilere kabaca ilan ettiğinde midem sıkıştı. Lanet olsun. Bu evliliğime başlamak için iyi bir yol değildi... ve kesinlikle Kiera'nın babasını kazanmama yardımcı olmayacaktı. Joey'nin yorumunu görmezden gelerek dikkatimi yeni kayıncıya yönelttim. "Martin, Caroline," dedim içtenlikle. Sonra gözlerim isteksizce tekrar gitmesini dilediğim kıza kaydı. "Joey."

Kiera yanımda kaskatı kesildi ve ismi onun koyduğunu anladım. İçimden bir suçluluk duygusu geçti ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Joey'le birlikte olduğumda Kiera'yı tanımıyordum bile ve o zamanlar... çaresizdim. Üzücü ama gerçek. Bundan nefret ettiğim için Joey'e "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ayağa fırladı. Uzun siyah saçları omuzlarına kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir öfkeyle çenesini kaldırdı. "Eşyalarım hangi cehennemde Kellan?"

Bu yüzden mi buradaydı? Yıllar önce terk ettiği ıvır zıvırları toplamak için mi? Cidden mi? Bir anlık güvensizliğim yerini temkinliliğe bıraktı. Tüm eşyaları gitmişti çünkü Kiera onlardan kurtulmuştu. Mekânı yenilemek, tabiri caizse şeytanlarından arındırmak için mobilyaları kaldırmıştı. Ve bunu bizim için, benim için yapmış olmasını sevdim, çünkü odayı bir tür yazı , çalışabileceğim bir yere dönüştürmüştü. Çok güzeldi,

Düşünceli biriydi ve Joey'in bunları bilmesine asla izin vermeyecektim. Hem neden hâlâ onun eşyalarına sahip olmamı ki? Bu çok uzun zaman önceydi.

Sinirlenerek ona dedim ki, "İki yıldır yoktun. Onu attım."

Neredeyse siyah olan gözleri alevlendi ve omzumu, gövde mi sarsacak kadar sert bir şekilde itti. "Ne yaptın? Ondan kurtulmak sana düşmezdi, göt herif!"

İleriye doğru bir adım atarken damarlarımdaki sıcaklık arttı. "Sen kaçtın. Her şeyi geride bıraktıysan bu benim sorunum değil! Benim evim senin kişisel depon değil."

Joey sanki ne düşündüğüm umurunda değilmiş gibi bana el salladı. "Her neyse, Kellan. Senin huysuz saçmalıklarına ihtiyacım yok. Eğer benim eşyalarım sende yoksa, parasını ödeyebilirsin." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bin beş yüz her şeyi karşılar."

Hangisinin *daha* komik olduğunu bilmiyordum; *bana* huysuz demesi mi yoksa eski püskü mobilyalarının bin beş yüz dolar değerinde olduğunu düşünmesi mi? Ben onun bu saçma talebine cevap veremedim Kiera homurdanarak bir inanmazlık sesi çıkardı ve Joey'nin dikkatini çekti.

Joey, Kiera'ya ters ters bakarak, "Sen de kimsin be? Kellan'ın gözdesi misin?"

Kanım anında kaynadı. Martin'in ayağa kalktığını gördüm, kızıyla bu şekilde konuşmaması gerektiğine dair bir şeyler söylediğini duydum ama onu gerçekten dinleyemeyecek kadar sinirliydim. Kiera'nın elini bırakarak Joey'nin kişisel alanına girdim. "Çok dikkatli ol Josephine. Konuştuğun kişi benim karım."

Bir adım geri çekilirken Joey'nin gözleri büyüdü. Ama sonra bu temkinli bakış yerini önce inanmazlığa, sonra da eğlenceye bıraktı. Gülmeye başladı. "Aman Tanrım, ciddi misin? Sen, tanıdığım en büyük erkek fahişesi, gerçekten evlendin mi? Ne şaka ama."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak hızla ona kadar saydım ve aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce kendimi sakinleştirdim. Joey'nin gitmesi gerekiyordu. Hem de hemen. Ve eğer fiyatını kabul etmek onu evimden çıkaracaksa, o zaman buna değerdi. Başparmağımı kapıya doğru sallayarak, "Tamam. Mobilyalar için sana bin beş yüz dolar veririm. Şimdi defol git."

Joey'nin yüzünde meydan okuyan bir gülümseme ve gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı; bunu görmek beni tedirgin etti. Başını bana doğru salladı. "Hiç sanmıyorum... artık değil, Kellan."

Bununla neyi kastettiğinden emin değildim ama bundan hoşlanmayacağımdan emindim. Ben Joey'nin oyununun sonunu anlamaya çalışırken, Kiera kendini kaybetti. Joey'nin üzerine yürüdü, ellerini yumruk yapmış, sanki ona vurmak istiyormuş gibiydi. "Onu duydun! Paranı alacaksın. Şimdi hangi delikten çıktıysan oraya geri dön."

Joey Kiera'ya ters ters bakarken irkildim. Joey böyle bir sözün geçiştirilmesine izin verecek biri değildi. Vücudum hazırlanmak için gerildi; Joey Kiera'ya doğru tek bir hareket yaparsa, bu son olacaktı... Onu evimden zorla çıkaracaktım.

Gözlerini hâlâ Kiera'ya olan Joey bana, "Sende iade edeceğim bir şey var," dedi. Bakışları tekrar yüzüme kaydı. "Kullanmadığım için." Kafa karışıklığı üzerime çöktü; neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bana ait bir şeyi mi çalmıştı? Çaldıysa bile ben kaçırmamıştım. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce Joey gülümsedi. "Ve eğer onu geri istiyorsan... tatlım... o zaman fiyatımı iki katına çıkaracaksın."

Kiera Joey'e bağırarak ona deli diyordu ama buz gibi bir korku omurgamda dolaşıyordu. Joey bir şey biliyordu... hatırlayamadığım bir şey. Benim üzerimde kozu olduğundan oldukça emindi ve eğer böyle hissediyorsa, muhtemelen öyleydi. Hay sikeyim. Neyi kaçıırıyordum? Elinde ne vardı?

Gözlerini bana diken Joey eğildi ve sandalyeden çantasını aldı. Çantayı açmasını, içine uzanmasını ve küçük bir şey çıkarmasını izlerken merakım beni sessiz tuttu. Joey onu başparmağı ve parmağı arasında tutarak bana gülümserken, onun ne olduğu ve içinde ne olduğu anında beynime hücum etti. Oh...siktir. Elinde kamerasına ait bir SD kart tutuyordu, bir milyon yıl önce seks kaseti çekmek için kullandığımız kamera. Kahretsin. O lanet kaseti tamamen unutmuştum. Tanrım... Kiera bunun ne olduğunu öğrendiyse...

"Peki, sana üç bin veririm," dedim . *Sadece odadakilere bunun ne olduğunu söyleme.*

Joey içten içe yakarışımı duymuş gibi bana gülümsedi ama neyse ki yorum yapmadan SD kartı bana uzattı. Parmaklarımı etrafına sarıp saklayarak kapıyı işaret ettim. "Yarın sana getiririm."

Joey küçümseyici bir tavırla yanağımı okşadı. "Öyle yapsan iyi olur... çünkü yapmazsan hayatını cehenneme çeviririm." Sonra Kiera'ya kanımı donduran bir bakış attı. Kahretsin, bu tehdidi gerçekten yerine getirebilirdi. Eğer Kiera bunu görseydi, bilseydi... ama... kahretsin. Seks kaseti yapmak Kiera'nın özellikle bilmesini istediğim bir şey değildi.

Bunu ondan saklayamazdım. Ayrıca, bundan sonra kartı sormamasına imkân yoktu. Ona söylemek zorundaydım ve bu konuşmayı *gerçekten* dört gözle beklemiyordum.

Yenilgiyle gözlerimi kapattım. "Evimden defol git, Joey." *Yeterince şey yaptın*. Gözlerimi açtım, böylece bu son kısmı eve götürebilirdim. "Ve bir daha asla buraya gelme."

Bakışlarımdaki sıcaklığı görmezden geldi ve parmaklarını Kiera'nın ailesine doğru oynatmak için döndü. Joey zaten kazandığını biliyordu. Beni becermişti ve bu bile başlı başına onu tatmin ediyordu; para sadece bir ikramiyeydi. O evden çıkarken herkes sessizdi. Sessizlik gerilim doluydu... ve sorular.

Joey'nin arabasının uzaklaştığını duydum ve kendimi rahatlamaya zorladım. Eve hiç gelmemiş olmayı dileyerek kartı cebime soktum ve gülümsedim. Martin ve Caroline'a, "Bunun için özür dilerim," dedim. "Umarım biz yokken size çok fazla sorun çıkarmamıştır."

Martin kanepeye sertçe otururken hâlâ üzgün görünüyordu. "Dün gece ikinizin ne yaptığıyla ilgili endişelerim, o bayağı arkadaşınızdan daha fazla." Kiera ile bana baktı. "Senin kaçıp evlenmen de neyin nesi? Aklını mı kaçırdın, Kiera?"

Martin Caroline'in elini okşadı. Caroline ağlayacak gibi görünüyordu, yeşim rengi gözleri parlıyordu ama garip bir şekilde, evliliğimiz yüzünden üzülmeleri beni rahatlatmıştı; şu anda cebimi yakan şey hakkında soru sormalarını engelleyecek bir şeydi bu. Her nasılsa Kiera konusunda bu kadar şanslı olamayacağımı biliyordum. Ona gergin ve endişeli bir bakış fırlattım ve şu anda bu konuyu açmaması için dua ettim. Ya da hiçbir zaman. Bu beni de mutlu ederdi. *Düğün hakkında konuşalım*. Şu anda *düğün gecemiz* hakkında konuşmayı tercih ederim.

Kiera'nın oturup ailesiyle sakladığım şeyi unutturacak bir sohbe dalmasını umarak kanepeyi işaret ettim. Odadan çıkmak istiyordum -ve Joey'nin gerçekten gittiğine ve gitmeden önce arabamı mahvetmediğine dair kendime güvence vermem gerekiyordu- kapıyı işaret ettim ve Kiera'ya, "Hemen döneceğim. Joey'nin arabamı kurcalamadığından emin olmak için arabamı kontrol etmek istiyorum." Tanrım, eğer Chevelle'e dokunduyorsa... Bunu düşünmek bile bana fiziksel acı veriyordu. Hem bunu isteyerek hem de odadaki havayı yumuşatmak için ekledim, "Eğer bebeğimi anahtarladıysa, beni zapt etmeniz gerekebilir, çünkü

Onu öldürebilirim." Komik olmasa da kaçarken güldüm.

Kiera, sormamasını umduğum tek şeyi sormadan önce iki adım atmama bile izin vermedi. "SD kartta ne var?"

Zoraki gülümsemem beni terk etti. *Şimdi olmaz. Lütfen.* "Önemli bir şey değil. Endişelenme, Kiera."

Bu onu yatıştırmadı. Bir adım daha yaklaşarak cebime uzandı, sanki kartı çıkaracak ve izleyebilmek için bir şeyin içine sokacaktı. Böyle bir şey *olamazdı*. Ondan uzaklaştım ve Kiera'nın yüzü öfkeyle gerildi. Ondan bir şeyler saklamamdan gerçekten hoşlanmıyordu ama bunu şimdi burada konuşamazdım. Ailesi dinlerken olmazdı. Eski sevgilimden ne satın aldığımı bilselerdi benden kesinlikle hoşlanmazlardı.

Kiera sorusunu tekrarladı, cevap almaya kararlıydı. "Kartta ne var?"

Sanki aramızda başka bir sır olduğu fikri ona ailesinin burada olduğunu tamamen unutturmuştu. Ona gerçekten hatırlatmadan hatırlatmayı umarak eğildim ve "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz... özel olarak?" dedim. *Başka bir sır olmayacak, söz veriyorum.*

Gözlerinde çatışma gördüm. Ve acı. Kendini durduramıyormuş gibi, o korkunç soru tekrar dudaklarından döküldü. "Kartta ne var?"

Sesinde derimin altında sürünen bir kenar vardı. Bu işin peşini asla bırakmayacaktı. Ona söyleyene kadar dürtecek ve dürtecekti, bu yüzden ona söyleyebilirdim. Kelimeler bir an bile düşünmeden ağzımdan dökülüyordu. "Ne olduğunu sanıyorsun, Kiera? Sevişirken kendimizi filme çektik!" Lanet olsun. Lanet olsun... Bunu söylemek istememiştim.

Kiera'nın ağzı açık kaldı ve yüzü soldu. Sözlerimi geri almak istedim ama yapamadım. Dışarıdaydılar, onları duyan herkese acı ve tiksinti veriyorlardı. Ben ve benim koca ağzım.

Kiera'nın gözleri içimi parçalayacak şekilde yaşardı. Bunu böyle söylemek istememiştim. Bu konuda nazik davranmak, önce birkaç yüz özür dileyerek onu konuşmaya alıştırmak istemiştim. Soğuk gerçeği üzerine kusmak değil. "Onunla seks kaseti mi yaptın?" diye fısıldadı, sesi acı doluydu.

Ben cevap vermeden Caroline boğazını temizledi. Kiera'nın gözleri büyüdü ve aniden misafirlerimizi hatırladığını anladım. Ona doğru uzandım, bunu bir şekilde düzeltmek istiyordum. "Kiera, açıklayabilirim." Açıklanacak ne olduğundan emin değildim - seks kaseti oldukça açıklayıcı bir şeydi - ama başka ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Yine de önemli değildi, çünkü Kiera bunu duymak istemiyordu. Ellerini havaya kaldırarak mesafemi korumam için beni uyardı. Gözyaşları yanaklarına damladı ve beni öldürdü. *Çok özür dilerim.* Ben daha söyleyemedim Kiera benden uzaklaştı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Beklemesi için yalvardım ama beklemedi. Odamıza koştu ve kapımızın çarparak kapandığını duydum.

Evlendikten bir gün sonra kapılar tekrar kapanmaya başladı. Umut verici bir başlangıç değil.

Bölüm 2

AİLE

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Kiera'yla konuşmam gerektiğini biliyordum ama sakinleşmesi için ona biraz zaman vermem gerektiğini hissediyordum. Ayrıca ne söyleyeceğimden de emin değildim. *Üzgün olduğumu söylemek* dışında, bu da yeterli gelmedi. Kiera zaten geçmişimin sürekli çirkin yüzünü göstermesine ve onu kışından ısırmasına tahammül etmek zorundaydı. Bu -eskiden kim olduğumun görsel, grafik bir hatırlatıcısı- çok fazla gibi geldi. Sonunda onu benden uzaklaştıran şey bu muydu? Bilmemekten nefret ediyordum, onun üzgün ve yalnız olmasından nefret ediyordum ve ailesinin gözlerini üzerimde hissetmekten gerçekten nefret ediyordum. Kiera'yı olabilirdim ya da olmayabilirdim ama onları kaybettiğimden oldukça emindim. Lanet olsun.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı merdivenlerden çektim ve yavaşça kanepeye doğru döndüm. Caroline bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı; ara sıra cebime göz atıyordu ve içimde günahımı ondan gizlemek için yadsınamaz bir dürtü vardı. Kalçalarımı hafifçe kaydırarak SD kartın ondan olabildiğince uzak olmasını sağladım ve Martin'e baktım. Beni incelerken açık kahverengi gözleri öfkeyle kısılmıştı ve Kiera'yı incittiğim için bana kızgın olduğunu biliyordum. Ben de öyleydim. İlk defa bir konuda anlaşmıştık.

Ellerimi yatıştırıcı bir pozisyonda kaldırdım. "Bunun olmaması gerekiyordu. Ona böyle söylemek istememiştim..." Bunu söylerken bile kendimi aptal gibi hissettim. Karınıza cebinizde başka bir kadınla seks kaseti olduğunu söylemenin *iyi* bir yolu var ? Hayır...gerçekten yoktu.

Martin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aklından ne geçiyordu Kellan? Nasıl bu kadar pervasız olabildin? Böyle bir şeyi filme almak... bunun bir gün ortaya çıkacağını, değer verdiğin insanları inciteceğini biliyor olmalıydın." Ağzımı açtım ama ben cevap veremedim devam etti. "Bu senin sorumsuzluğundu ve sana saygısızlıktı.

gelecek... gelin." "Gelin" kelimesini duyunca kaşlarını çattı ve içimden bir ses onun da en az kaset kadar üzüldüğünü söylüyordu.

Bir an duraksadım, kendimi en iyi nasıl açıklayacağımı düşündüm, sonra teslimiyetle başımı salladım. Zaten elimde iyi bir argüman da yoktu. *O anda iyi bir fikir gibi görünse* de onu ikna edemezdi. İç çekerek başımı salladım. "Gidip onunla konuşmalıyım. Açıkla..." *Her nasılsa.*

Martin sert bir şekilde başını salladı. Caroline cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Merdivenlere doğru yürümeye başladım, sonra durdum ve mutfığa yöneldim. Başka bir şey yapmadan önce bu lanet şeyin cebimden çıkmasını istiyordum. Ocağın yanındaki ıvır zıvır çekmecesini açtım ve arkaya itilmiş bir çakmak buldum. Çakmağı yaktım ve çöpe önce SD kartın kenarını dikkatlice yaktım. Bu onu okunamaz hale getirmeli, değil mi?

Üst kata çıktığımda yatak odasının kapısına hafifçe vurdum ve ardından kapıyı araladım. İçeri girmeden önce durakladım; muhtemelen hoş karşılandığımı varsaymamalıydım. "Kiera... içeri girebilir miyim?"

Bir hareket duydum, sonra yumuşak bir "Evet" sesi.

Tereddüt ederek mutsuzluk seviyesini anlamaya çalıştım ama bu tek kelime bana pek bir şey ifade etmiyordu. "Bana... bir şey fırlatmayacaksın, değil mi?"

Güldü. Bunu iyiye işaret sayarak kapıyı itip açtım ve içeri girdim. Yüzünde küçük bir gülümseme beliren Kiera başını bana doğru salladı. "Hayır, güvenli."

Kapıyı arkamdan kapatarak yatağa doğru ilerledim. İşte o zaman Kiera'nın ne yaptığını fark ettim. Ona bakarken hareket etmeyi bıraktım, damarlarıma buz dolmuştu. Alyansını çıkarmıştı ve sanki onunla ne yapacağını düşünüyormuş gibi parmaklarının arasında tutuyordu. Yüzüğü bana geri vereceği düşüncesi beynimin içinde dolaşırken dünya üzerime kapanmaya başladı. *Sonunda onu kaybettim mi? Hayır... Bununla başa çıkamam.*

Aklının nerede olduğunu hem bilmek istiyor hem de istemiyordum, sessizce "Beni terk mi ediyorsun?" diye sordum. *Lanet olsun. Lütfen hayır de.*

Kalbim göğsümde çarparken ve gözlerim düşmek için izin bekleyen yaşlarla yanarken bakışlarım elindeki yüzüğe yapışmıştı. Kiera yüzüğü hemen parmağına geri takarak üzerimdeki etkisini kırdı ve ben de gözlerimi yavaşça yüzüne kaldırdım. İfadesinde sempati vardı ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Yüzünde yumuşak bir gülümseme, kollarını davet edercesine açmıştı. "Hayır, tabii ki seni terk etmiyorum."

Buna inanmak istiyordum, bunun bizi değiştirmediğine ve hâlâ uyandığımız o güzel, huzurlu günü yaşadığımıza inanmak istiyordum ama nasıl olur da benim hakkımda farklı düşünmezdi? İncinmiş olmalıydı, üzgün olmalıydı, yeniden düşünüyor olmalıydı. Kafa karışıklığımı ve tereddütlerimi gören Kiera dizlerinin üzerinde doğrulup tişörtümü yakaladı. Kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekti. Şefkati beni rahatlattı ve kollarımı ona sıkıca sararak kucağında eridim. Kulağıma, "Seni bu kadar çok sevmemin tüm nedenlerini hatırlıyordum. Yaptığın ve olduğun her şeyi takdir ediyordum. Sana yeniden aşık oluyordum."

Söyledikleri duymak istediğim her şeydi ama yine de duyduklarım karşısında şok olmuştum. Ona bakabilmek için geri çekildim. "Evlendiğimizin ertesi günü başka bir kızla seks kasetim olduğunu öğrendin... ve *bu* bana yeniden aşık olmana mı neden oldu?" Hala inanmadığım için alnına dokundum. Hasta olmalıydı, tek mantıklı açıklaması buydu.

Kiera güldü ve beni yatağa çekerek yanına yatırdı. "Şey, hayır, kaset beni heyecanlandırmıyor, ama..." başını omzuma yaslamak için durakladı, "seninle ilgili heyecanlandıran çok şey var ve bu tek şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim... bizi mahvetmesine."

Rahatlama ve anlayış beni çok etkiledi. Bu işin peşini bırakıyordu, bunu benimle çözmeye istekliydi, benimle kalıyordu. Tanrı'ya şükür. Gülümseyerek alnından öptüm. "Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?"

Yanıma sokuldu, bir bacağını benimkinin üzerine attı ve başını göğsüme yasladı. Cennet. "Muhtemelen, ama bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım," dedi.

Bir süre sessiz kaldık, birbirimizin rahatlığının tadını çıkardık ve sonra sessizliği bozup özür diledim. "Gerçekten özür dilerim, Kiera. Bunu öğrenmeni hiç ."

Yüzünde endişe ifadesiyle bana bakmak için yana kaydı. "Sırf gerçeğin beni mutsuz edeceğini düşündüğün için bir şeyleri saklamamı istemiyorum. Bu şekilde başımızı çok kez belaya soktuk zaten."

Bu kesinlikle doğruydı. Başımı salladım. "Haklısın. Ve sanırım eninde sonunda sana söyleyecektim... ama kesinlikle düğün gecemizin ertesi sabahı değil." Bu kesinlikle onuncu yıldönümümüze kadar bekleyebilecek bir konuşmaydı. Belki de yirmi beşinci. Tabii ki, ben

Joey'e anlatmak için kaseti hatırlamam gerekirdi. Zihinsel olarak kendimi tekmeleyerek bilgisizliğimi itiraf ettim. "Ama dürüst olmak gerekirse, Joey'le olan kaseti unutmuş gibiydim."

"Oda arkadaşınla seks kaseti yaptığını nasıl unutursun? Böyle bir şeyin göze çarpacağını düşünürdüm," diye sordu çene çizgimi inceleyerek.

Doğru... Sanırım böyle bir şeyi ilk ve tek kez yapıyor olsaydım dikkat çekerdi. Ama öyle değildi. Harika. Kiera bundan hoşlanmayacaktı. Bana baktığında gözlerindeki kuşkuyu görünce içimi çektim ve başımı salladım. "Gerçekten üzgünüm, Kiera. O sordu... Umurumda değildi. O zamanlar pek çok şeye hayır demezdim ve o-" Ağzımı kapatarak, kendimi onunla gereksiz ayrıntılara girmekten zorlukla alıkoydum. *Kısa tut, basit tut, özür dileyici tut.* "Geleceği, geride bırakacaklarımı düşünmüyordum... ve özür dilerim." *Çok üzgünüm.*

Doğrulup oturdu. Gözlerini hafifçe kısarak, "Çektiğin tek kaset bu değil, değil mi?" dedi.

İçgüdüsel olarak irkildim ve sorusunu sözsüz olarak yanıtlarken gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. "Çok üzgünüm, Kiera."

Kollarını kavuşturup başını iki yana sallarken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Aman Tanrım... Ron Jeremy ile evlendim."

Gülmemeye çalıştım, gerçekten ama değildi. Beni bir porno yıldızıyla kıyaslaması çok komikti. Kahkaham kaçtığında Kiera omzuma hafifçe vurdu. Yüzündeki hoşnutsuz ifade çok sevimliydi ama arkasındaki duygunun gerçek olduğunu biliyordum; bu durumdan hiç memnun değildi. Açıkçası ben de mutlu değildim ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Birlikte kaset yaptığım herkesi hatırlayamıyordum ve bazılarının isimlerini hiç öğrenememiştim, bu yüzden o kasetleri toplamaya başlamamın bir yolu yoktu. Olan olmuştu. Şu anda yapabileceğim tek şey Kiera'yı teselli etmek ve bunun daha sonra başıma bela olmamasını ummaktı.

Doğrulup Kiera'nın ellerini tuttum ve kollarını belime doladım. Onu kendime doğru çekerek, avuç içlerimi yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezdirdim. İşe yaradı ve bana karşı rahatladığını hissettim. Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Hepsi asla gizli kalmayacak Kellan. Grubun yayın hayatına başladığında değil. Adın iyice duyulduğunda değil. İnsanlar senin üzerinden para kazanabileceklerini öğrendiklerinde... o kasetler her yerde olacak."

Bunun olmayacağına dair onu temin etmek istedim... ama ona boş yere umut vermeyi kendime yediremedim. Muhtemelen haklıydı. Eğer D-Bags şu anda olduğumuzdan daha fazla bir şey haline gelirse, bir avuç kızla paylaştığım geçmiş, sözde şöhrete ve potansiyel zenginliğe giden bir yol haline gelecekti. Ve ne yazık ki, kızları bunu reddedip reddetmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıımıyordum. Tanrım, tam bir aptaldım. Zamanda geriye gidip kendimi tokatlamak istedim. Ya da kendimi yumruklamak. Kıçıma.

Kiera'ya pişmanlık dolu bir gülümseme verdim. "Biliyorum... ve ne kadar özür dileysem azdır."

Kiera'nın yüz ifadesi sempati doluydu ve bunu görünce biraz şaşırdım. Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olacağını düşünmüştüm ama sadece... üzgün görünüyordu. "Satılan *benim* bedenim değil, Kellan. Yıllar önce yaptığın bir şey için özür dilemene gerek yok. Ben sadece... özel hayatının bu kadar aleni olması beni üzüyor."

Tüm bunlar olurken *benim* için endişelenmesi içimi ısıtmıştı ama endişelendiğim şey vücudumun bu şekilde açıkta kalması değildi. "Bu değil." Yanağını okşadım. "Sadece seni incitmesini istemiyorum."

Elime doğru eğildi ve uzun, sabit bir nefes verdi. "En azından buna hazırlıklı olacağım." Sırıttı ve ifadesinin ardındaki mizahı görmek hoşuma gitti. "Ve onları *hiç* izlemeyecek değilim."

Buna gülmek zorunda kaldım. Hayır... kesinlikle onları izlememeliydi. Roller tersine döndü, onu izleyip akıl sağlığımı koruyamazdım, bu yüzden Kiera için de aynısının olacağına inanmak zorundaydım. En azından onu bundan koruyabilirdim. Ama yine de... eğer kasetler ortaya çıkmaya başlarsa, insanlar onlar hakkında konuşmaya başlarsa... birlikte olmamız konusunda farklı hisseder miydi? Bunu gerçekten kaldırabilir miydi? Benimle başa çıkabilir mi? Tanrım, öyle umuyordum.

Kiera zihnimin hala döndüğünü anlamış gibi bana sıcak bir gülümseme verdi ve şakacı bir şekilde, "Sen tam bir fahişesin," dedi.

Başımı ona doğru sallarken içimde eğlence ve rahatlama titreşti. Eğer bu konuda şakalaşabiliyorsak, o zaman sorun yoktu. Bu konuda daha fazla endişelenmek istemediğim için onu yatağa geri çektim, böylece biraz daha sarılabilecektik. Vücudumun içine girdi, yanımdan çok üstümdeydi ve sırtını okşarken gülümsedim. Tüm o seks kasetlerini yapmak... o anlar Kiera'ya *sarılmanın* verdiği heyecanın yanına bile yaklaşamıyordu. En başından beri, ona yakın olmak beni çözmüştü.

Bütün gün onunla yatakta uzanıp rahatlığının tadını çıkarabilirdim ama bugün yapmamız gereken işler, gitmemiz gereken insanlar vardı.

ziyaret ediyordum. Kapımız alındığında ve Caroline'ın endişeli sesini duyduğumda bu gerçeği hatırladım. "Kiera, tatlım, her şey yolunda mı?"

Kendimi Kiera'nın altından çekerek ayağa kalktım. Kiera biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama doğrulup annesine "Evet, içeri gel" dedi.

Caroline odaya girdiğinde midem huzursuzlukla gerildi. Bu noktaya kadar benden hoşlanıyor gibi görünüyordu; hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildim. Bana gülümsedi ama yeşil gözlerinde bir belirsizlik vardı. Bana güvenmiyordu, bu çok açıktı. Ve sanırım anlaşılabilir bir durumdu.

Kiera sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi annesine gülümsüyordu ama Caroline'ın onunla ciddi bir konuşma yapmak istediği belliydi. Ben orada olmazsam bunun daha sorunsuz geçeceğini bildiğim için eğildim ve Kiera'nın yanağına bir veda öpücüğü kondurdum. "Gidip Gavin'i arayacağım... ve arabamı kontrol edeceğim. Bir dakika sonra görüşürüz."

Kiera bana başıyla onay verdi ve parmaklarımı öptü. Midemde garip bir hisle odadan ıktım. Bir yanıml Caroline'ın benim hakkımda ne söyleyeceğini bilmek istiyordu... diğer yanıml ise istemiyordu. Gurur verici olmayacağından oldukça emindim. Umarım Caroline'ın gönlünü almak, ona ve Martin'e benim hakkımda yanlışlıklarını kanıtlamak için önümdede bir ömür vardı. Kiera benim ellerimde . Onu incitecek hiçbir şey yapmazdım. Şu andan itibaren hiçbir şey. Geçmişte ara sıra onu karnından vurmam tamamen farklı bir hikâeydi.

Merdivenlerden indiğimde Martin bana ters ters bakıyordu. O zaman hâlâ kızgındı. Onunla konuşmam, daha doğrusu o bana öfkesini kusarken onu dinlemem gerektiğini biliyordum ama gerçekten arabamı kontrol etmek istiyordum ve Gavin'i aramam gerekiyordu. Ona bir "bir dakika" parmağı uzattım ve itiraz edemedenden dışarı ıktım. Evden çıktıktan sonra derin bir nefes aldım, onun yargılayan gözlerinden bir anlığına kurtulduğum için mutluydum, sonra Chevelle'e doğru yöneldim.

Arabamın etrafında dolaşıp onu incelerken gergindim. Eğer Joey boyayı birazcık bile çizdiyse, Tanrı yardımcım olsun... Neyse ki bebeğim onu park ettiğim zamanki gibi görünüyordu. Sanırım Joey'nin ölmek gibi bir arzusu yokmuş. Gerçi cidden zorluyordu. Yarın onunla buluşmak için sabırsızlanıyordum. Hay sikeyim.

Kendimi biraz daha iyi hissederek eve dönerken cep telefonumu çıkardım. Gavin'i aramak beni bambaşka bir nedenden ötürü geriordu ve bağlanma düğmesine basmakta gerçekten zorlandım. Onu daha önce hiç aramamıştım. Ona hiç mesaj da atmadım. Onunla konuşmamak hâlâ çok daha

onunla konuşmaktan daha doğaldı ve telefon çaldığında boğazımı bir düzine kez temizlemek zorunda kaldım. *Sakin ol... Sorun yok, iyisin.*

Tamam. Hiç sorun değil.

Neredeyse telefonu kapatacaktım ama tam telefonu hareket ettirdiğim anda hattın ve Gavin'in sesinin kulağıma geldiğini duydum. "Kellan... merhaba, sesini duyduğuma sevindim."

Elim kapı kolunda, kapımın eşiğinde durakladığımda kalbim göğsümde gümbürdedi. Konuşabilmek için tekrar yutkundum. "Um...evet...hey." Gözlerimi kendime çevirerek bir adım geri attım ve daha işlevsel bir insan gibi konuşmaya çalıştım. "Merak ediyordum da... kahvaltı için bana gelmek ister misin? Kiera'nın ailesi şehre ziyarete geldi ve herkesin tanışmasını çok isterim."

"Bunu çok isterim," diye cevap verdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Tamam, güzel. Üzgünüm, daha önce arayacaktım ama Kiera ve ben... şey, dün gece evlendik. Kutlama yapıyorduk." Bunu ona söyledikten sonra gülümsemek zorunda kaldım; Kiera beni duysa öldürürdü.

Gavin usulca güldü. "Tebrik ederim. Töreni kaçırdığımız için üzgünüm."

İçime bir suçluluk damlası düştü, sonra da suçlu hissettiğim için şaşırdım. Utanarak ona dedim ki, "Gerçek bir tören yapmadık. Sadece Pete'in evinde yüzüklerimizi değiştirdik. Ama bu benim için yeterli. O benim karım."

Tekrar güldü. "Ve sonuçta, gerçekten önemli olan tek şey bu. Ama... eğer bunu resmileştirmeye karar verirsiniz... orada olmayı çok isterim. Hepimiz isteriz."

Boğazım neredeyse kapanacaktı ve baskıyı hafifletmek için tekrar yutkunmak zorunda kaldım. "Evet, tabii ki. Kiera bunu istiyor, o yüzden... evet, ne zaman olacağını sana haber veririm."

"Teşekkür ederim Kellan," dedi bana içtenlikle.

Gözlerim yanmaya başladı ve kızgınlıkla başımı salladım. Neden onunla konuşmak beni bir duygudan diğerine sürüklüyordu? Hayatım boyunca onunla konuşmamıştım ve iyiydim. Yani, çoğunlukla iyiydim. Ne değişmişti ki?

Sonunda onun içeri girmesine izin vermiştim... Değişen buydu. Ve bu beni dehşete düşürdü.

Bunun üzerinde durmak istemediğim için ona evimin adresini verdim. Yaklaşık otuz dakika içinde orada olacağını söyledi ve vedalaştıktan sonra kapattım. İçime temiz bir hava çekerek ön kapımı açtım.

ve hemen Martin'in soğuk sesiyle karşılaştı. "Kellan, seninle biraz konuşmak istiyorum, lütfen."

İçimi çekerek Martin'e başımı salladım, sonra ön kapıyı kapattım ve ciddiyle oturma odasına geri döndüm. Karşısına geçtiğimde sessizce, "Joey için üzgünüm. Onun öldüğünü bilmiyordum-"

Martin sözümü kesti. "Seninle konuşmak istediğim konu bu değil." Kaşlarını kaldırdı. "Kızım! bize söylemeden mi evlendin? Bizi davet etmeden? Benden izin almadan?"

Son söylediğiyle dudaklarım kıpırdadı ama akıllıca davranarak yorum yapmadım. Bunun yerine ona, "Seni kasıtlı olarak dışlamadık. O anlık bir şeydi. Bardaydık, ona hemen o anda evlenme teklif ettim. Yüzüklerimizi taktık... ve şimdi o benim karım."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve ağzını açmaya başladı. Tam olarak ne söyleyeceğini bildiğim için başımı salladım ve dile getirmediği argümanına itiraz ettim. "Hayır, ben onunla evlendim. Yaptığımız şeyin bağlayıcı olduğunu düşünüyorum. O her açıdan benim karım ve bu çok ciddiye aldığım bir bağlılık." Belki geçmişte, başkaları için geçerli olduğunda değil ama benim için geçerli olduğunda, söz konusu *Kiera* olduğunda... kesinlikle.

Martin'le göz göze geldik, beni anlamasını, bana inanmasını istiyordum. Düşünürken dudaklarını büzdü. "Yani... kızım! evlendin. -*Bir barda*, nikah memuru, ruhsat ve aile olmadan mı? Bu kızım için yeterince iyi değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona kibarca başımı salladım. Bunun yeterli olmadığını farkındaydım. "Bir tören yapacağız, bunu resmileştireceğiz. Ben sadece... Kızınızla evlenmek için bir gün daha bekleyemezdim."

İçini çekti, sonra yavaşça başını salladı; saçları her geçen saniye daha da ağarıyor gibiydi. "Eğer onun... kocası olacaksan... o zaman ona daha önce evindeki o genç kadına gösterdiğinden daha fazla saygı göstereceksin. İkinizin özelde yaptığı şeyler özel *kalacak*. Beni anlıyor musun?"

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ama başımı salladım. Elbette Kiera'yla seks kaseti yapmayacaktım. Onun bu şekilde ifşa olmasını asla göze alamazdım. Asla. Ama az önce tanık olduklarından sonra, temkinli davrandığı için onu suçlayamazdım.

Martin birkaç dakika daha devam etti ve bir koca olarak benden beklediği her şeyi açıkladı. Bir kere bile benimle ilgili bir şey söylemedi.

uzaktan itiraz etti, ben de ona düşünceli bir şekilde başımı salladım ve sözünü kesmeden söylemesine izin verdim. Bunu kabul etmesini sağlayan her neyse, *beni* de kabul etti.

Martin işini bitirirken Kiera ve annesi aşağıya indiler. Kiera'nın yüzündeki ifade nefesimi kesti. Ne düşündüğünden emin değildim ama her neyse... Bana doğru yürürken adeta parlıyordu. O kadar güzel, o kadar harika, o kadar... bana aitti ki.

Yanıma yaklaşarak kollarını belime doladı. Üzgün olmadığına şükrederek kollarımı ona doladım ve bir anlığına onu içime çektim - omuzlarına dökülen koyu renkli, dalgalı saçlarını, bugün yeşilden çok kahverengi olan ela gözlerindeki sıcaklığı, dudaklarının sevgi dolu, gizemli bir gülümsemeyle kıvrılışını, bana sarılırken başparmaklarının yanlarımı okşayışını

-Onunla ilgili her şey beni büyülüyordu. Bütün gün ona bakabiliyordum ama Martin, belki de bizim yakınlaşmamızı izlemekten rahatsız olmuş olacak ki boğazını temizledi.

Kiera gözlerini kırptırdı, sanki o da sersemlemişti. Babasına baktığında, "Her şey... yolunda mı?" diye sordu.

Kiera başını salladı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Martin içini çekti, ya Kiera'nın değişen ruh hali kafasını karıştırmıştı... ya da eş seçiminden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim.

Belki de babasının biraz güvenceye ihtiyacı olduğunu gören Kiera beni bıraktı ve ona sarıldı. Martin barda düğünümüzle ilgili somurtkan bir yorum yaptı, sonra kaşlarını çatarak bana baktı ve sessizce, "Bundan emin misin, Kiera?" dedi. *Bununla beni* kastettiğini tahmin edebiliyordum ve itiraf etmeliydim ki bu biraz canımı yakmıştı.

İşıl işıl parlayan Kiera ona, "Kesinlikle baba," dedi. Bunu söylediğini duymak beni heyecanlandırdı ama Martin'in neredeyse huysuz bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu. Evet, eş seçiminden dolayı kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştı. Benden hoşlanmasını sağlamak uzun ve çetin bir mücadele olacaktı. İyi ki ısrarcıydım.

Bundan sonra konuşma Gavin'e döndü ve ben de Kiera'ya bilgilerimi aktardım: Gavin yakında burada olacaktı... ve arabam tamamen sağlamdı. Tanrıya şükür.

Kiera ve ben ailemin gelmesini beklerken Caroline'ın "resmi" törenimizi planlamasını dinleyerek vakit geçirdik. Kiera'nın ne yapması gerektiği konusunda güçlü fikirleri var gibiydi, sanki bunu bir süredir düşünüyormuş gibiydi. Kiera'nın düğününü planlamaya Kiera Denny'yle çıkmaya başladığında mı başlamıştı diye merak ettim. Belki de. Ya da belki de Kiera doğduğundan beri bunun hayalini kuruyordu. Bu düşünceyi daha çok sevdim. Çok daha iyi.

Caroline renkler ve gelinlik tasarımları hakkında konuştuğunda gözümde daha çok canlanıyordu... ve Kiera'nın pırıl pırıl beyaz bir gelinlik içinde, çiçeklerle bezeli bir koridorda yürürkenki görüntüsü... vay canına. Görmek için sabırsızlandığım bir manzaraydı bu.

Görüntü o kadar sarhoş ediciydi ki kapı zilimin sesini duymam bir saniye sürdü. O anda damarlarıma adrenalin doldu. Lanet olsun. Gavin buradaydı. Onu daha yirmi dört saat önce görmüş olmama rağmen, birdenbire aşırı derecede gerilmiştim. Bunun iyi gitmesini istiyordum, onunla ilişkimin iyi gitmesini istiyordum. Ben sadece... *istiyordum*. Ve bir şeyler istemek benim için tehlikeli bir bölgeydi.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Onu ve kendimi sakinleştirmek isteyerek ayağa kalkarken uzun ve sakin bir nefes aldım. Ellerim nemliydi, bu beni gerçekten rahatsız eden bir gerçektir. Sinir, çok fazla deneyim sahibi olduğum bir şey değildi, bu yüzden onlarla başa çıkmakta pek iyi değildim. Bunun büyük bir mesele olmasını istemiyordum ama vücudum aynı fikirde değildi; midem neredeyse takla atıyordu.

Kendime kızarak kapıya yönelmeden önce avuç içlerimi kot pantolonuma sildim. Ellerimi iki kez daha silmek ve içimde artan gerginliği hafifletmek için omuzlarımı döndürmek zorunda kaldım. Yumruklarımı sıkıp açarak kapıyı açmaya hazırlanırken kısa ve güçlü bir nefes verdim. *Bunu yapabilirim. Hiç sorun değil*. Hafif bir gülümseme takınarak -içim içime sığmıyordu- fazla düşünüp tamamen donup kalmadan önce ağır ahşabı hızla çektim.

Gördüğüm ilk şey Gavin'in masmavi gözleriydi -benimkilere ürkütücü derecede benzeyen gözler- ve tüm vücudum gerildi. *Kahretsin, belki de bunu yapamam*. Üzerine basması için kalbimi ortaya atmak bana çok... tehlikeli geldi. Ama sonra Gavin bana sıcak bir gülümseme verdi ve aynı anda sinirlerim eridi, midem yatıştı. İçime huzur aktı. Ve mutluluk, çok fazla mutluluk. *Evet. Evet, bunu yapabilirim. Evet, bunu yapabilirim*.

"Günaydın Kellan," dedi elini bana doğru uzatarak.

Sırıtarak onu sıktım. "Günaydın, Gavin." Avucunu bırakarak içeriyi işaret ettim. "Burada olmana sevindim. İçeri gelsene."

Gavin başıyla onayladı ve içeri girdi. Evimi tararken başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve ben onu izlerken tuhaf bir gerçeküstülük hissine kapıldım. Biyolojik babam evimdeydi çünkü onu buraya ben *davet etmişim*; bugünün olacağını hiç tahmin etmemiştim. Asla.

Hayatımın tuhaflığından sıyrılıp üvey kardeşlerimi selamlamak için döndüm: Hailey ve Riley. Kız kardeşim Kiera'ya el sallarken kıkırdıyordu. Hailey, Aralık ayında bir konserde kendini tanıttığında tanıştığım ilk aile üyesiydi. O ilk tanışma benim için pek kolay olmamıştı ama şimdi onunla arkadaş olmak zahmetsizdi. Hailey gerçekten iyi bir insandı, komik ve zekiydi. İkimiz çok konuşurduk ve kardeşler arasında onunla oldukça şanslı olduğumu söylemeliyim. Hailey dikkatimi çektiğini görünce, kollarını sert bir sarılmayla bana doladı. Bir kahkaha atarak onu sıkıca kavradım, sonra evin içine doğru yürüyebilmesi için onu serbest bıraktım.

Riley onun hemen arkasındaydı ve kocaman gözlerle bana bakıyordu. Gavin gibi küçük kardeşim de benim için yeni bir ilişkiydi; Hailey aracılığıyla ara sıra ona mesajlar iletmeme rağmen daha dün tanışmıştık. Riley'nin genç yüzündeki ifade, gök mavisi gözlerinin beni içine çekişi, babamın burada olmasından bile daha tuhaftı. Nedenini bilmiyordum ama çocuk beni idol olarak görüyor gibiydi. Eğlenerek dağınık saçlarını karıştırdım, sonra da ön kapımı kapattım.

Yeni ailemin etrafından dolaşarak oturma odasını gösterdim. "Lütfen, oturun."

Yaklaştığımızda Kiera ve ailesi koltuktan kalktı ve ben de herkesi tanıştırmak için biraz zaman ayırdım. Martin, Gavin'in elini sıkarak ona değer verdi. Sıra ona geldiğinde Caroline kıkırdadı, sonra boğazını temizleyerek bunu gizlemeye çalıştı. Bu Kiera'nın sırtmasına neden oldu ve Martin hemen Caroline ile yer değiştirdi, böylece kanepede onun yerine Gavin'in yanında oturan o olacaktı. İlginçti. Caroline'ın beni çekici bulduğuna emindim, Gavin ise... aslında benim daha yaşlı bir versiyonumdu -aynı boy, aynı zayıf yapı, aynı koyu mavi gözler, aynı güçlü çene hattı, aynı gür saçlar... gerçi onunki çok daha kısaydı ve berberimin dediği gibi, benim dağınık saçlarımdan çok daha "saygındı". Caroline'ın da Gavin'i çekici bulmasının Martin'in benimle bağ kurmasını daha da zorlaştırıp zorlaştırmayacağını merak ediyordum. Umarım yapmaz. Gavin ve benim görünüşümüz hakkında yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Riley kendini yere bırakırken Hailey de Kiera'ya sarıldı. Gavin, Martin ve Caroline ile sessiz bir sohbet yapıyordu ve ben bunu görmeye bayılıyordum, *her şeyi* görmeye bayılıyordum. Ellerimi birbirine vurarak odadakilere, "Öğle yemeği yaklaştığı için brunch'a başlayacağım."

zaman." Gülererek, kahvaltıyı kaçırdığım için Gavin'den tekrar özür diledim. "Seni aramakta geciktiğim için özür dilerim."

Gavin bana baktı, sonra bakışları Kiera'ya kaydı ve gülümsedi. Gavin başıyla onu onaylarken Kiera'nın yanakları pembeleşti. "Evet, dün gece evlendiğinizi duydum. Tebrik ederim."

Kiera'nın utandığı belliydi. Hailey heyecanla ciyaklarken yanakları daha da kızardı. "Artık ailenin bir parçasısın, Kiera! Hoşuna gitsin ya da gitmesin!"

Hailey'nin düğünümüzü kaçırdığı için üzgün olmadığı açıkça görüldüğünden - davet edilmeyi istediği bir şeydi - Gavin'in barda gayri resmi yüzük takasımızı açıkladığını ve ona daha sonra resmi bir tören yapacağımızı söylediğini varsaymak zorundaydım. Yine de Hailey'nin az önce söyledikleri içimi ısıttı.

Kiera'nın yanına giderek onu Hailey'nin kollarından kurtardım ve yumuşak bir öpücük verdim. Bir an ona baktım, onu takdir ettim ve sonra kız kardeşimin sözlerini tekrarladım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin."

Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım ve geri çekildiğimde Kiera şaşkınlıkla, "Sevmek," diye mırıldandı.

Güzeldi. Çünkü kesinlikle *bayıldım*.

Bölüm 3

EVLEN BENİMLE?

Kiera ve ben kahvaltı hazırlama işini beceremedik. Ya da en azından biz beceriksizce yapmaya çalıştık; sonunda Hailey bizim yerimize devraldı. Sonra o kadar gergin olduğum için beni azarladı ki kokusunu alabildi. Aslında gergin değildim, sadece endişeliydim. Her şeyin *doğru* olmasını istiyordum.

Ve öyleydiler.

Ailemle ve Kiera'yla takılmak, geçirdiğim en güzel öğleden sonralarından biriydi. Hayatımın en iyi beş anından biriydi, tabii ki Kiera ile geçirdiğim tüm anları saymazsak. Riley'nin gitarımla bir şarkı çalmasına yardım ettim, birkaç masa oyunu kazandım ve kaybettim, doğuda sahip olduğum daha fazla aile üyesi hakkında bilgi edindim ve hatta Gavin'le Joey'nin bana şantaj yapması hakkında kalpten kalbe bir konuşma yaptım. Bu sonuncusu biraz utanç vericiydi - aslında babamın bilmesini istediğim bir şey değildi - ama evdeki neredeyse herkes bunu biliyordu, yani... evet.

Sonuç olarak, mükemmel bir gündü. Joey'nin her şeyi bozmasına, Kiera'yı terslemesine ve grup arkadaşım Griffin'in o gece sanki buranın sahibiymiş gibi evime dalmasına rağmen her şey mükemmeldi.

Sonunda Gavin'e veda etmek şaşırtıcı derecede zor oldu. Onun Kiera ve ailesiyle vedalaşmasını izlerken içimi garip, hüzünlü ve mutlu bir his kapladı. En son bana yaklaştı ve düşüncelerim dönerken bakışlarım yere indi. Sonunda başımı kaldırdım ve "Beni görmek için buraya kadar gelmene gerçekten çok sevindim. Bunun için teşekkür ederim. Bunun anlamı tahmin ettiğinden çok daha büyük." Bunu söyledikten sonra göğsümde korkunç bir gerginlik yumağı oluştu ama gerçek buydu. Pek çok insan benimle bir gün geçirmek için binlerce kilometre yol kat etmezdi, ta ki ona kadar,

Akrabam olan hiç kimse bunu yapmazdı. Onun zamanına değmem benim için çok önemliydi.

Gavin bana bakarken kaşlarını çattı, gece yarısı gözleri endişeyle derinleşti, sanki yıllar boyunca bana ne kadar az verildiğini anlamış gibiydi. Sonra kollarını bana doladı ve bu sefer ben de ona karşılık verdim. "Elbette evlat," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Kellan. Hiçbir şey."

Bu boğazımı sıktı ve arka arkaya yaklaşık beş kez yutkunmak zorunda kaldım. Gavin beni bıraktı, sonra geri çekilirken gülümsedi. "İhtiyacın olduğunda beni ara, tamam mı?"

Ona başımı salladım, sonra da sııttım. "Eminim sık sık konuşacağız," dedim, durmaksızın arayıp mesaj atmasına atıfta bulunarak.

Gavin kapı koluna uzanırken kıkırdadı. Elim koluna koyarak onu durdurdum. Bana dönüp baktığında yüzümü buruşturdum. "Sadece karın için... üzgün olduğumu söylemek istedim. Hailey bana bir süre önce söyledi; sadece bundan bahsedecek kadar rahat hissetmedim." Gözlerim birkaç adım ötede duran, Hailey ve Riley ile vedalaşan Kiera'ya kaydı. Tanrım, Kiera'yı böyle kaybetseydim... "Senin yaşadıklarından daha kötü bir şey düşünemiyorum," dedim, odağımı ona döndürerek.

Gavin bir an için Kiera'ya baktı. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeye başını bana doğru salladı. "Evet, daha kötüsünü hayal edebilirsin, Kellan. Sen yaşadın," diye fısıldadı. "Ve çok üzgünüm."

Kısa bir acı titremesi göğsümü sıktı, ama barda bunu konuştuğumuz zamanki kadar kötü değildi. Ona başımla kısa bir selam verdim ve o da elini omzuma koydu. "Yine de teşekkür ederim," dedi. "Onsuz olmak zordu. Ama yalnız değildim." Riley ve Hailey yanımıza gelirken yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

Hailey meraklı bir ifadeyle aramıza baktı ama ne konuştuğumuzu sormadı. Riley bana doğru yaklaştı ve kollarını belime doladı. Sevgi gösterme konusundaki rahatlığı beni güldürdü ve ona tek kolumla hızlıca sarıldım. Çekildiğinde sırtıyordu. "Hey, bir dahaki sefere benim eyaletime geldiğinde, okulumda bir konser vermeye gelebilir misin?"

"Ry," dedi Hailey kaşlarını çatarak. "Ondan bunu yapmasını isteme."

Riley ona kaşlarını çatarken benden bir kıkırdama kaçtı. "Bu sadece bir soru, Hail." Bana baktı ve yanakları hafifçe kızardı. "Şöyle bir şey var.

Sınıfımdaki bir kız... ve sanırım bir rock yıldızını salonumuzda çaldırırsam bunun harika bir şey olduğunu düşünürdüm."

Gavin oğluna bakıp iç çekerken ben biraz daha sert güldüm. Eğilerek, "Senin zaten harika biri olduğunu düşünüyor olabilir. Belki de ona çıkma teklif etmelisin ve görmelisin? Sana öğrettiğim şarkıyı ona gösterebilirsin. Kızlar gitar çalabilen erkeklerden hoşlanır." Kiera'ya hızlı bir bakış attım, tam zamanında dudağını ısırıp başka tarafa baktığını gördüm. Evet. Gitarın kendi başına baştan çıkarıcı bir gücü vardı.

Gavin hemen Riley'nin omzuna bir el koydu. "Büyüdüğün zaman Riley," dedi kaşlarını çatarak. "O daha on yaşında, Kellan. Henüz bir kız arkadaşına ihtiyacı yok."

Riley'nin bakışları Gavin'in yüzüne kaydı. "Vay canına, baba. Kimse g- kelimesinden bahsetmedi. Ben sadece... Bence o güzel." Bunu söyledikten sonraki sırtışı beni yine güldürdü. Ve Gavin'in tekrar iç çekmesine neden oldu.

Riley'nin yanından geçerken Gavin'e sessizce, "Eğer bu konuyu henüz ele almadıysan, kuşlar ve arılar konuşması için daha fazla beklemek istemeyebilirsin," dedim.

Gavin bana alaycı bir gülümseme verdi. "Evet, bunun farkındayım." Gavin kapıyı açarak Riley'yi içeri soktu. Onlar çıkarken Riley'nin şöyle dediğini duydum: "Kuşlar ve arılar konuşması mı? Büyük çocukların bahsettiği o iğrenç seks şeylerini mi kastediyor? Çünkü ben öyle bir şey yapmayacağım. Asla."

Başımı sallarken bir kahkaha attım. *Asla asla deme Riley*. Hailey bana yaklaşırken gülüyordu; arkasında Kiera da gülüyordu. "Sanırım babamı on yıl kadar yaşlandırdın," dedi Hailey masmavi gözlerindeki yaşları silerken.

Omuz silktim ve kollarımı açtım. Hailey bana sarıldı, sonra geri çekildi ve göğsümü okşadı. "İnatçılığı bıraktığına sevindim," dedi sırtarak.

Dudaklarımı bükerek Kiera'ya baktım. "Ben olduğumu söyleyemem."

Kiera bize yaklaşırken omuz silkti. Kolumun altına girerek başını salladı. "Sadece benden gizlice yapmamı istediğin şeyi yaptım." Ben ona kaşlarımı çatarken o bana sırtıttı. Hayır, tam olarak yapmasını istemediğim şeyi yapmıştı... ama sonuçta doğru karar buydu.

Sırtarak başını öptüm. "Evet canım," diye mırıldandım.

Hailey başıyla onayladıktan sonra sert bir parmakla beni işaret etti. "Düğünü kaçırmayacağım, anladın mı? Bir davetiye bekliyorum."

Sırtarak kalbimin üzerine bir X işareti yaptım. "Söz veriyorum, bir tane alacaksın."

Küçük bir heyecan çığlığı attı, sonra da babası ve ağabeyinin peşinden kapıdan dışarı fırladı. Kiera o gittikten sonra bana baktı. "Ondan hoşlandım."

Kapıyı kapatırken güldüm. "Evet... Ben de öyle."

Çok geç olmuştu, biz de yatmak için üst kata çıktık. Martin ve Caroline da bizi takip etti. Caroline misafir odasına girip Kiera'nın eski, rahatsız şiltesinde uyuyakaldı. Martin bir an kapı aralığında durup Kiera ve bana baktı. Kiera ona parlak bir gülümseme ve el salladı ama yüzündeki ifadeden Kiera'ya benden farklı bir odada uyumasını emretmek istediğini anlayabiliyordum. Ama yapamazdı... burası benim evimdi ve bu gece karımla yatacaktım.

Ona küçük bir el salladığımda iç çekti, sonra Kiera ile birlikte odada kayboldum. Kapıyı arkamızdan kapatırken, aşırı korumacı kayınpederime yavaşça başımı salladım. En azından Kiera'nın iyiliğini düşünüyordu. Onu zarar görmekten korumak istediği için onu suçlayamazdım; ben de bunu istiyordum.

Kiera sırtarak tişörtümü tuttu ve beni yatağa doğru çekti. "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Çok *güzel* bir gün geçirdim," dedim ona.

Kiera'nın bacakları yatağın kenarına çarptı ve tişörtüm hala parmaklarının arasındayken yatağın üzerine doğru sürünmeye başladı. Onu yatağa kadar takip ederken hafif bir kahkaha attım. Uzandığımızda "Güzel," dedi. Omzuma sokuldu, elleri tişörtümün altından geçerek tenimi okşadı, bacakları benimkilere dolandı. Gözlerimi kapatarak onu kendime çektim, sırtını okşadım ve parmaklarımın uçlarını kalçasında aşağı yukarı gezdirdim. *Her gün böyle bitmeli.*

Ama olamazdı. Yarın gidiyordum ve Kiera bir süre burada kalacaktı. Ve onu çok özleyecektim.

Birlikte geçirdiğimiz değerli zamanın tek bir saniyesini bile uyuyarak harcamak istemiyordum ve Kiera da bunu istemiyor gibi görünüyordu. Onun yerine konuştuk. Onun ailesi hakkında, benim ailem hakkında, geleceğin bizim için neler getirebileceği hakkında. Artık çok fazla olasılık vardı ve bu şekilde hissetmek beni çok... neşelendirdi. Hayattan bunu hiç beklemiyordum, bunların *hiçbirini* ve bunun için inanılmaz derecede minnettardım. Asla - tek bir dakika bile - bunların *hiçbirini* hafife almak istemedim. *Onu* hafife almak. Bu da aklıma kendimi kötü hissettiğim bir şeyi getirdi.

Kiera'ya karım olmasını teklif etme konusundaki gerginliğim ve her şeyi atlayıp bir an önce evlenme konusundaki sabırsızlığım yüzünden

Ona benimle evlenmek isteyip istemediğini sormayı unuttuğumdan emindim. Dün geceyi aklımdan geçirdim, resmi olarak "soruyu sorup sormadığımı" hatırlamaya çalıştım ama sormamıştım. Ona gerçekten sormadan dolambaçlı, pasif agresif, sinsî bir şekilde teklif etmişim ve bu bana doğru gelmiyordu. Her şeye sahip olmalıydı, her duygusal ana.

Gülümseyerek saçlarını öptüm. "Kiera?" Bana baktı ve ben de hemen ona barda sormam gereken soruyu sordum. "Benimle evlenir misin?"

Dirseklerinin üzerinde doğrulurken yüzünde sevimli bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

Sırıttım. "Benimle evlenir misin?"

Bakışları parmaklarımıza, yüzüklerimize kaydı. "Biz zaten evlenmemiş miydik?"

Yaptığımız şeyin meşru olduğunu kabul etmesi beni çok mutlu etti ve ona "Evet ama aslında sana hiç evlenme teklif etmediğimi şimdi fark ettim" derken güldüm. Yüzünü inceleyerek, yanağını okşamadan önce bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Ve sen düzgün bir evlenme teklifini hak ediyorsun."

Yatakta birlikte uzanırken gelişigüzel sormaktan daha uygun. Bir *ana* ihtiyacı vardı, o ana. Kalpler ve çiçekler, arkadaşlarınıza anlatacağınız bir hikaye, her zaman hatırlayacağınız bir anı. Ve ben ona henüz bunu vermemiştim. Ama hala verebilirdim.

Kararımı verdim, ayağa kalkabilmek için onu nazikçe ittim. Kafası karışmış gibiydi ve beni geri çekmeye çalıştı ama önce yapmam bir şey vardı. Yatağın diğer tarafına, onun yattığı yere doğru yürüdüm. Gözlerimi ondan alamıyordum ve garip bir şekilde, ne yapmak üzere olduğumu bilmek, onun beni bu kadar dikkatle izlemesini izlemek... gergin enerjinin bana çarpmasına neden oldu. Mantıken, gergin olmamam gerektiğini biliyordum, cevabının ne olacağını biliyordum, ama evet... kalbim çarpıyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve yavaşça tek dizimin üzerine çöktüm. Ne yaptığımı anladığında Kiera'nın yüzündeki şaşkınlık anında kayboldu. Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını çabucak ama duygularını görmek konuşmamı zorlaştırdı. Boğazımın rahatlamasını isterken kendi gözlerimdeki nemin arttığını hissedebiliyordum. "Kiera Michelle Allen, karım olma onurunu bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Başını sallamaya başlamış olsa da kalbim duracak gibi değildi. Kiera uzandı ve yüzümü tutarak beni öptü. "Evet, tabii ki,

Evet," dedi ve beni tekrar tekrar öptü.

Beni tekrar yatağa, kollarının arasına çekmesine izin verdiğimde garip bir rahatlama hissettim. İkimiz de güldük, ikimiz de ağladık ve ben hayatının geri kalanında benim olmayı kabul eden bu güzel yaratığa hayret ettim. Lanet olsun. Çok şanslıydım.

Oda gün ışıyla aydınlanana kadar bir süre öpüştük ve misafir yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Martin'in koridordaki ağır adımlarını duyduğumuzda, Kiera ve ben aynı anda birbirimizden uzaklaştık ve kapalı kapımıza baktık. Onun dışarıda olduğunu, kapının arkasını görmeye çalıştığını, beni izlemeye çalıştığını hissedebiliyordum... Kiera'nın oyunların arasında refakatçisi olmaya çalışıyordu. Bu bana çok garip bir his veriyordu, karımla *yatağında* olmama rağmen gerçekten skandal bir şey yapıyormuşum gibi.

Martin sonunda ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, adımları alt kata doğru geri çekildi. Bu raundu kazanmış sayılmam ve onun buraya gelip beni Kiera'dan uzaklaştırmamış olması beni biraz sersemletmişti. Ona döndüğümde sırtıyordum. "Neden dolapta saklanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?" diye sordum.

Kiera yorumuma gülümseyerek çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve boynunu karşı konulmaz bir cazibe merkezi haline getirdi. Dudaklarım tenini bulduğunda kalçalarım ona doğru bastırdı. Arzu bedenimde titreşerek canlandı ve anında onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istedim. Kiera başını kaydırarak bana daha iyi erişim sağladı ve ben de yavaşça boynundan aşağıya doğru indim. Bacakları benimkilerin etrafına dolanarak beni sıkıca tuttu. Bir elimi tutan elini sıkarken diğer elini saçlarımın arasından geçirdi. Tam gömleğini yukarı itmek üzereydim ki, "Mmm... çünkü sen beni sadece basit içgüdülerini tatmin etmek için kullanan kötü bir çocuksun" diye mırıldandı.

Bu beni durdurdu. Vay canına. Geri çekilerek ona "Baban benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyor?" diye sordum. *Hâlâ* mı?

Aralık ayında da böyle düşündüğünü biliyordum ama o zamandan beri birbirimize bağlanmışız gibi hissediyordum. Belki de. Birazcık. Umarım. Joey'le olan kaset sandığımdan daha fazla zarar vermiş miydi? Bunun yıllar önce olduğunu biliyordu... Artık o adam değildim; bunu görmüyor muydu?

Kiera ani ruh hali değişimim karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. "Uh, ben... hayır... sanmıyorum."

Hayır diyordu ama sözlerindeki gerçeği duyabiliyordum. Bu bir evetti, büyük, şişman bir evet. Yanına doğru kaydım ve o da bana doğru döndü. "Evet, öyle. Senden tek istediğimin seks olduğunu ve her şehirde senin farklı bir versiyonuna sahip olduğumu düşünüyor." *Benim bir fahişe olduğumu düşünüyor. O düşünüyor*

Seni aldatıyorum. Ve onu aksi yönde ikna etmek için pek bir şey yapmadım.

Kiera kaşlarını çatı ama söylediklerimi analiz ettiğini ve ifadelerimde doğru olmayan bir şeyler aradığını anlayabiliyordum. Ve hiçbir şey bulamıyordu. Sonunda, "Eminim bunun *her* şehir olduğunu düşünmüyordur," dedi.

Doğru. *Ben sadece neredeyse her şehirde bir fahişeyim.* Harika.

Kaşlarımı çatarak yataktan fırladım. Kiera oturduğu yerden kalkarken sinirli bir homurtu çıkardı. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermek yerine şifonyere doğru yürüdüm ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Ben soyunurken Kiera gözlerini dikmiş bana bakıyordu. *Açıkça.* Gözleri normalden daha genişti ve ağzı açık kalmıştı, sanki bunca zaman sonra bile çıplak bedenimi görmek nefesini kesmişti. Bu gurur vericiydi... ve son derece eğlenceliydi.

Sözlerimi bitirdiğimde ona başımı salladım. "Senin bana baktığın gibi ben de sana baksaydım azar işiteceğimi biliyorsun, değil mi?"

Eğilerek ona yumuşak bir öpücük verdim. "Ben asla bağırmam," dedi, "ama evet, biliyorum." Doğrulduğumda ona sırttım ve o da bana "Hayat adaletsizliklerle dolu" diyerek kıkırdadı. Kaşlarını çatmak için durakladı. "Beni şu anda terk etmen gibi. Nereye gidiyorsun?"

Gülümseyerek dağınık saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Ya da daha dağınık hale getirmeye. Her neyse işte. "Gidip babana düşündüğünden daha fazlası olduğumu göstereceğim. *Tek* ilgim kıızıyla yatmak değil." Ona şakacı bir göz kırptım, sonra kapıya doğru ilerledim. Elim kapının tokmağında, yatağında bir tanrıça gibi yatan ona döndüm. "Gerçi şu anda yapmak istediğim şey gerçekten bu." Gözlerim vücudunu baştan ayağa taradı ve sanki bunu yaparak onu öldürüyormuşum gibi bacaklarını birbirine sürttü. Lanet olsun. Bedenimin onun hevesine tepki vermemesini isterken iç çektim. Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek, "Senin için yaptığım fedakârlıkları görüyor musun?" dedim.

Ona bir sırıtış attım, sonra fikrimi değiştirmeden ve babasının sandığı gibi kötü bir çocuk olmama izin vermeden önce hızla odadan çıktım.

Aşağı indiğimde mutfakta Martin'le karşılaştım. Odaya adımımı atar atmaz beni süzdü. "Erken kalkmışsın," dedi.

Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Aslında benim için biraz geç oldu. Ben erken kalkarım."

Bunu duyunca kaşlarını kaldırdı, şaşırdığı belliydi. Şaşırmaması gerekirdi; tatillerde yaptığım ziyaret sırasında neredeyse onunla aynı saatte uyanmıştım. "Bu iyi bir şey. Büyükbabamın da dediği gibi, başarının kesin anahtarı güne erken başlamaktır."

Gülümsememi bastırarak başımı salladım. Babam da buna kesinlikle katılırdı. Martin'e John Kyle'dan bahsedecek değildim; elimden gelse onun hakkında konuşmamayı tercih ederdim. Martin demlenmesi henüz bitmiş olan kahveyi işaret etti. "Her şeyin yerini buldum... umarım sakıncası yoktur."

Başımı salladım. "Hiç de bile. Benim evim senin evindir."

Dolaptan birkaç fincan alırken bana minicik bir gülümseme verdi. Önce ona, sonra kendime kahve koydum; Martin de benim gibi sade kahve içti. Oturma odasına doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. Martin kanepeye otururken ben de rahat bir sandalyeye geçtim.

Kahvesinden küçük bir yudum aldı, gözleri spekülattı. "Yani... bu grup olayı. Gerçekten bundan geçinebileceğini düşünüyor musun?"

Gülümsememek için kendimi zorladım ama başaramadım ve dudaklarımın kenarı eğlenerek kıvrıldı. "Sanırım iyi idare edeceğiz." Üç albümlük bir anlaşmayla aç falan kalmayız. Umarım.

Martin cevabım karşısında kaşlarını çatı. "Kendini o kariyer yolunda sıkışmış gibi hissetme. Yapabileceğin başka pek çok şey var. Hiç üniversiteyi düşündün mü?"

"Şey... hayır, pek sayılmaz. Yani, bir keresinde Kiera'nın derslerinden birine girmiştim ve eğlenceliydi ama üniversiteye gitmek, öğrenci olmak... Benim için pek bir anlamı yok." Omuz silktilim. "*Müzik* benim yolum. Gerçekten yapmak istediğim tek şey bu."

Kahvesinden bir yudum daha alırken kaşları daha da çatıldı. "Kellan, oğlum, bazen hayat istediğimiz gibi . Bazen sadece geçinmek, hayatta kalmak için yapmak istemediğin şeyleri yapmak zorunda kalırsın."

Kahveme bakarak başımı salladım. "Biliyorum. Bu konuda hayal görmüyorum. Eğer hiçbir şey ifade etmiyorsa, Kiera'ya hak ettiği hayatı vermeye yetmiyorsa..." Başımı kaldırıp ona baktığımda sesim kesildi. "Onunla ilgilenmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Söz veriyorum."

Martin'in gözleri uzun, sessiz saniyeler boyunca benimkilere yapıştı. Sonra nihayet gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Dans ediyormuş gibi hissettim, çünkü lanet olsun, bana gülümsedi... ve olumlu bir nedenle. Bunu tamamen bir kazanç olarak kabul ediyordum.

Ondan sonra daha az ciddi şeylerden konuştuk ve üst katta düşün açıldığını duyduğumda kendi kendime gülümsedim. Caroline oturma odasında bize katılmıştı, bu yüzden banyodakinin Kiera olduğunu biliyordum. Ailesini ziyaret ettiğim sırada onu çıplak hayal etmemek için gerçekten çok uğraştım. Başarılı *olamadım*.

Neyse ki mutfakta çalan telefon buharlı düşüncelerimi böldü. "Affedersiniz," dedim ayağa kalkarak. Mutfığa girerken mırıldanıyormuş gibi hissediyordum ve telefonu parlak bir şekilde açtığımda moralim yüksekti. "Heeeeello."

"Çok neşelisin," diye cevap verdi hoşnutsuz bir kadın sesi. "Sabahları ne kadar çok sevdiğini neredeyse unutuyordum. Sende ciddi bir sorun olduğuna dair ilk ipucum bu olmalıydı."

Uzun bir iç çektim, ruh halim nefes verirken bozuldu. "Joey... ne istiyorsun?"

"Benim param. Bugün bana ödeme yapacaksın, unuttun mu?"

Tamam. "Evet... bana yirmi dakika ver, seninle bir yerde buluşalım." "On dakika içinde evinde olacağım," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Hayır," diye anında tersledim. Çünkü garipliğin tekrarlanmasına ihtiyacım yoktu. "Buraya gelme. Seninle caddenin yukarısında, köşede buluşuruz."

Alaycı bir ses çıkardı. "Ciddi misin? Bunu uyuşturucu anlaşması yapar gibi mi yapacağız?"

"Eğer bu şekilde bakmak istiyorsan, elbette, ama ailem beni ziyarete gelecek, eve tekrar uğramanı istemiyorum."

"Oh..." diye mırıldandı, sesi alaycıydı. "*Karını* kızdırdım mı? Dün gece seni becermeyi reddetti mi?"

Gerginlik anında vücuduma yayıldı ve parmaklarım telefonu o kadar sert sıkı ki kırabileceğimi sandım. "Joey..."

Sanki az önce onu uyarmak için ismini hırlamamışım gibi devam etti. "Seni zavallı şey... Muhtemelen kendini boşaltmak zorunda kalmayalı epey zaman olmuştur. Beni arayabilirdin, Kellan. Kaşıntını gidermene yardım ederdim."

Eminim yapardın. Dişlerim birbirine çarparken çenem gerildi. "Köşede. On dakika sonra." Sonra o cevap vermeden telefonu kapattım.

"Siktir," diye mırıldandım. Joey'nin sırf ortalığı karıştırmak için yine de buraya gelmeyeceğine güvenmiyordum. Buradan gitmem gerekiyordu; kendimi uzaklaştırmam, günaha girmemem gerekiyordu. Ama nasıl gidecektim... yalnız. Kiera'nın benimle gelmek isteyeceğini biliyordum ve bunu gerçekten istemiyordum. Gelmemeliydi.

Joey ve benim hakkımda duyduklarından daha fazlasını duymak zorundaydı ve Joey'nin korkunç bir şey söyleyeceğinden emindim.

Üst kata çıkarken Kiera'nın hâlâ banyoda olduğunu duydum. Belki acele edersem, gittiğimi bile anlamadan buradan hızla çıkabilirdim. Ama hiçbir şey söylemeden çekip gidersem endişelenirdi. Bunu düşünürken, kara gün fonumda ne kadar nakit varsa topladım - neredeyse yeterli değildi, bu yüzden çek defterimi de aldım. Kiera konusunda ne yapacağımı düşünürken odama baktım ve sonra yatağın altından görünen eski bir çift spor ayakkabıyı fark ettim. Belki ona koşuya çıktığımı söyleyebilirdim. Ve aslında... bu kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Joey'le konuştuktan sonra rahatlamaya ihtiyacım olacağını hissediyordum. Kararımı verdim, çabucak üstümü değiştirdim.

Kiera odaya girdiğinde ayakkabılarımı bağlıyordum. Onu gördüğümde iki kez baktım. Minicik bir havluya sarınmıştı ve yemin ederim, koridordaki o ilk karşılaşmamızdaki havlunun aynısıydı. Kumaştaki çatlaktan görünen çekici kalça kemiğine bakarken o anın anısı içimi yaktı. Tanrım. Şimdi gerçekten gitmek istemiyordum.

Ayakkabılarımı bağlamaya geri döndüm ama aklım hala geçmişteydi, vücudumu taradığında gözlerindeki bakışta, ben onunkini taradığımda göğsümde hissettiklerimdeydi. Şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyordu ve aynı zamanda daha dünmüş gibi hissettiriyordu. O lanet havluyu kenara çekip kalçasını öpmeyi gerçekten istiyordum. Başlamak için.

Kiera eğlendiğimi fark etti. "Ne?" diye sordu, kapımızı kapatırken.

Düşüncelerim oldukça kışkırtıcı olmaya başlamıştı, bu yüzden başımı salladım. "Hiçbir şey," dedim. *Zamanımız yok.* Ayağa kalkarak ona planlarımın bir kısmını anlattım, "Hızlı bir koşuya çıkacağım."

"Pekâlâ." Kaşları endişeyle çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

Düşüncelerim hâlâ derinlerdeydi ve kendimi onun vücudunu görsel olarak okşamaktan alıkoyamıyordum. Gözlerim onunkilere döndüğünde, Kiera'nın gözlerindeki arzuyu görebildiğini biliyordum; ben de onunkilerdeki ilgiyi kesinlikle görebiliyordum. *Lanet Joey. Lanet şirket.* Neden şu anda yalnız olamıyorduk?

Hoş fikirlerimin kapısını kapatarak ona "Her şey yolunda. Sadece biraz bakım yapmam gerekiyor." Gülümseyerek gömleğime uzandım ve vurgulamak için karın kaslarımı okşadım; Kiera'nın gözleri hareketi takip etti ve kışkırttığına yemin edebilirdim. Ona doğru yürüyüp kışını çimdikledim. "Artık evli olduğum için sarkık olmak istemem," diye mırıldandım.

Parmaklarım havlusunun altına doğru kaymaya başladı; sanırım o kapıyı tamamen kapatmamıştım. Kiera elime vurarak uzaklaştırırken kıkırdadı. Kollarını boynuma doladı, bana bakarken gözleri sevgiyle doluydu. "Gitmektense sarkık olmanı tercih ederim," dedi.

Onu yakınımına çekerken kendimi onun kaleydoskopik gözlerinin sıcaklığına bıraktım. Büyülenmiş bir şekilde, "Sadece ihtiyacım var..." dediğimi duydum. Ona tüm gerçeği söylemek üzere olduğumu fark ederek, bu cümleyi yarım bıraktım. Lanet olsun. Ona tam olarak ne yaptığımı söylemeliydim. Bu bir sürpriz değildi. Bugün Joey'le buluşacağımı biliyordu. Ama o da gelmek isteyecekti ve ben onun orada olmasını istemiyordum. Kendimi bok gibi hissederek ona hemen "Biraz temiz havaya ihtiyacım var" dedim.

Yanağına bir öpücük kondurdum, o da başını sallayarak kollarını benden çekti ve gitmeme izin verdi. Suçluluk duygusu içimi parçalıyordu ve kapıya doğru attığım her adım bir öncekinden daha zordu. Elimi kapı koluna koydum ve çevirdim ama kendimi kapıyı açmaya zorlayamadım. Aramızdaki bu yarı gerçeğe gidemezdim. Başımı sert tahtaya yaslayarak, "Lanet olsun, bunu yapamam," diye mırıldandım.

Kiera'nın adımı söylediğini duydum ve onunla yüzleşmek için döndüğümde derin, temizleyici bir nefes aldım. Yaptığım ya da yapmak üzere olduğum şeyden hiç hoşlanmayacaktı. Uzun saniyeler boyunca ona baktım ve bir şey söyleyerek doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Kendi başıma gitmeme izin vermezse, bu bir kavgaya yol açabilirdi. Belki de mutlak dürüstlük en iyi politika değildi. Ama lanet olsun... bizim için, her görmesi için bahçeye atılmış berbat iskeletlerimizle... *tek* politika buydu. Başka türlü çalışamazdık. Bunu biliyordum, gerçekten biliyordum, sadece... şu anda gerçeğin sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordum.

Kiera korkmuş görünüyordu ve hiçbir şey söylemeyerek onu korkuttuğum gerçeğinden nefret ediyordum. Zihni muhtemelen bunu gerçekte daha kötü hale getiriyordu. Ama yine de istediği şeyin yüzde yüz gerçek olduğundan emin . Ona doğru bir adım attım. "Tam ve eksiksiz dürüstlük demiştin, değil mi?"

Başını salladı ve ben de ona az önce yaptığım şeyi kızmadan ya da bunu benimle gelme konusunda bir tartışmaya dönüştürmeden nasıl söyleyeceğimi düşünürken başka tarafa baktım. Tartışmaya ayıracak vaktim yoktu. Belki de ona daha sonra, döndükten sonra söylemeliydim. Ama Kiera beklemekten sıkılmıştı ve bir cevap istiyordu. "Ne oldu?" diye sordu, sesi kısık.

Yaklaşan kavgayı kabul ederek ona döndüm ve itiraf ettim. "Özür dilerim. Şu anda seni bilerek yanlış yönlendirdim. Egzersiz yapmak ya da hava almak istediğim için evden çıkmıyorum. Bir şey yapmam lazım... ve bunu yalnız yapmam lazım." İşte. Ayrıntıya girmezsem yalan söylememiş olurum ve o da benimle gelmek için itiraz edemezdi. Bu el altından yapılmış bir şeydi... ama etkiliydi.

Kiera yine de üzgündü ve gözleri anında alev alev yanmaya başladı. "Sen... bana yalan mı söyledin? Ne hakkında? Tek başına tam olarak ne yapman gerekiyor?"

Lanet olsun. Belirsizliğin işe yaramayacağını bilmeliydim. Sadece ne hakkında kavga ettiğimizi bilmek istediğini söyleyecekti. Ellerimi kaldırdım, sanki bu bir şekilde onun öfkesini engelleyecekmiş gibi. "Bak, bu tepkiden kaçınmak istedim, bu yüzden yalan söyledim. Ama dürüstlük yapmaya çalışıyoruz, bu yüzden fikrimi değiştirdim ve sana gerçeği söylemeye karar verdim. O yüzden kızma."

Anında kızgınlığı geçip düpedüz sinirlenmeye başladı. "Ama bana gerçeği söylemedin. Bana hiçbir şey söylemedin. Belirsiz ve gizemli davranıyorsun... ve ben bundan hoşlanmıyorum."

Doğru. Ama yine de bunun için zamanım yoktu. Yorgunluk çökerken gözlerimi kapattım. "Yürümeye devam etmek daha kolay olurdu." Bunu söylediğim anda söylememem gerektiğini biliyordum. Acaba şimdi çok mu kızgındı diye düşünerek gözlerimi yavaşça açtım. Ayağını yere vurup bir cevap beklerken onun gözlerinde de öfke parlıyordu. Belirsiz olmak buraya kadarmış. "Sen duştayken Joey aradı. Onunla buluşmaya gidiyorum ve senin burada ailenle kalmanı istiyorum."

Söylediklerim karşısında afallamış görünüyordu. "Hayır! Onunla bensiz buluşmanı istemiyorum. Ben de seninle geliyorum!"

Evet. Biliyordum. Benimle gelmek isteyeceğini biliyordum. Ama böyle bir şey *olmayacaktı*. Bir kez olsun beni dinleyeceğini umarak başımı salladım. "Seni onun yakınında istemiyorum. Burada kalmanı istiyorum."

Yüzüne bakınca, ona her isteğime sorgusuz sualsiz itaat etmesini emrettiğimi sanırdınız. "Sen benim patronum değilsin. Eğer gitmek istersem-"

Sözleri içimde karanlık bir şeyler uyandırdı ve yumuşak bir iç çekişle sözünü bitirmesine izin vermeden gitmek için döndüm. Bu onu daha da kızdırdı ve dirseğimden tutarak beni geri çekti. "Hey, seninle konuşmam bitmemiştir."

İçimdeki karanlık öfkeye dönüştü ve midemde sıcaklık kaynarken düşüncesizce bir şey söyledim. "Senin patronun olmadığımı biliyorum, Kiera. Ben

Denny hayatına geri döndüğünde bunu açıkça ve yüksek sesle söyledin ve bana tek kelime etmedin. Ama sen de benim patronum değilsin ve bunu kendi başıma yapmak istersem yaparım." Her kelimemde öfkem alevleniyordu ve soğuk gerçekleri söylemeyi bitirdiğimde odadan hışımla çıktım.

Ve anında pişman oldum.

Bölüm 4

Aşağı iner inmez arkamı dönüp Kiera'dan özür dilemek istedim. Bunu ona söylememeliydim. Doğru ya da değil, geçmişİ ona karşı bu şekilde kullanmak aptalca bir hareketti. Yine de gitmem gerekiyordu. Eğer çok beklersem Joey *buraya* gelirdi ve bu istediğim son şeydi; Joey'nin tekrar evime gelmesindense Kiera'nın bana bir süreliğine kızmasını tercih ederdim.

Kiera'nın ailesine birazdan döneceğimi söyledikten sonra dışarı çıktım. Sokağın köşesine kadar koştum ama Joey'i görmedim. *İyi oldu. Onu burada yendim.* Onu beklerken kaldırımdaki bir çakıl taşını ve Kiera'nın şu anda ne kadar kızgın olduğunu merak ettim. Geleceğimde ciddi bir sürünme vardı.

Birkaç dakika sonra Joey'nin Jetta'sı kaldırıma yanaştı. Joey arabadan indi ve bakışları bana takılmadan önce sokağı taradı. Yalnız olduğum için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve o anda Kiera'nın benimle gelmediğine şükrettim.

Yüzünde bir sırıtişla kasıla kasıla yanıma geldi. "Paramı aldın mı?" diye sordu abanoz saçlarını omzunun üzerinden savurarak. Gözleri vücudumda gezindi ve kasıklarımnda durdu.

Kalçalarımı hafifçe çevirdim ve bana baktı, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu. Kaşlarımı çatarak elimi cebime attım ve yanımda getirdiğim parayı çıkardım. Yeterli olmadığını bildiğim için ona, "Yanımdakilerin hepsi bu kadar. Geri kalanı için sana bir çek yazarım."

Parayı alıp hızla sayarken dudakları büzüldü. "Ciddi misin lan sen? Bu sadece beş yüz dolar. Senden yirmi beş yüz dolarlık bir çek istemiyorum. Muhtemelen karşılıksız çıkar."

Ona kuru bir ifade verdim. "Olmayacak."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanki senin sözüne inanacakmışım gibi." Gözlerinde çok iyi tanıdığım şeytani bir bakış vardı. Parayı cebine atarak bana yaklaştı ve elini göğsüme koydu. "Biliyorsun, bana ödeme yapmanın başka yolları da var..."

Diğer elini kaldırdı ve aletimi hedef aldı. Bana ulaşmadan hızla geri adım attım. "Yapma," dedim kabaca.

Dudaklarını bükerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden olmasın? Eskiden sana böyle dokunduğumda çok hoşuna giderdi. Hatırladın mı?"

Gözlerim kısıldı. "Bu çok uzun zaman önceydi. Artık her şey farklı."

"Doğru," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sen *evlisin*. O kızda bu kadar özel olan ne var ki? Çünkü ben onda aşırı dikkat çekici bir şey görmedim. Gerçekten, Kellan, çok daha iyisini yapabilirsin."

Derimin altında sürünüyordum... ve tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. "Buraya karımı tartışmaya gelmedim. Buraya sana ödeme yapmaya geldim, hepsi bu." O daha tek kelime edemeden çek defterimi çıkardım ve ona bir çek yazmaya başladım. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyiydi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye tersledi, elleri iki yanına düştü. "Senin değersiz çekini istemediğimi söyledim."

Ona baktım. "Sana ödeme yapmamın tek yolu bu, ister kabul et ister etme." Çeki bitirdikten sonra ona uzattım.

"İstediğim bu değil," diye , kabul etmedi.

Sesimle birlikte yüzüm de sertleşti. "Daha fazla param yok ve seni becermeyeceğim, yani elimdeki tek şey bu."

Alaycı bir kahkaha attı. "Sanki gerçekten seninle seks yapmak *istiyormuşum* gibi. Şaka yapıyordum." Başını yana doğru eğdi. "Ya da belki bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordum. Ne de olsa tek bir kişiyle birlikte olmaktan acizsin."

Öfkem alevlendi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Joey." Pek sayılmaz. Kim olduğumu daha yeni öğrenmişti.

İfadem karşısında sırttı, sonra gözlerini devirdi. "Yeterince biliyorum. Ve bir gün senin karın da öğrenecek. Ve bu onun için ne kadar üzücü bir gün olacak." Dudaklarından sadistçe bir gülümseme geçti ve ben onu yüzünden silme isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

Öfkelenerek kâğıdı tekrar ona uzattım. "Sadece çeki al. Eğer hesapta yeterli para olduğuna güvenmiyorsan, o zaman ben

ama yemin ederim seni kazıklamaya çalışmıyorum." *Sadece hayatımdan çıkmanı istiyorum.*

Çeki parmaklarımın arasından kaptığı gibi gözlerinde sıcaklık parladı. Bu konuşma bittiğinde, tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki aniden uzandı ve yüzüme bir tokat attı. Hayır, tokatlamadı. Kaltak parmaklarını kıvırdı ve uzun, sivri tırnaklarıyla beni tırmaladı. "Beni çoktan kazıkladın," diye hırladı.

Taze kesğin yayılan yanığını hissedebiliyordum, yanağımdaki ıslaklığı hissedebiliyordum. Bir saniyeliğine aptallaştım ve sonra öfke beni vurdu ve kendimi ona tokat atmaktan zor alıkoyabildim. *Siktiğimin psikopat orospusu.*

Neredeyse onunla tartışmak istiyordum. Hiç birlikte olmadığımız halde ona nasıl "kazık atmış" olabileceğimi soracaktım. Yani, beni başka bir kadınla "yakaladığı" gece yatak odasına bir adamı sürüklüyordu. O lanet olası bir randevudayken onu aldatamazdım. Ama Joey'nin gözlerindeki parıltıdan, tam olarak yapmamı istediği şeyin bu olduğunu anlayabiliyordum. Onun peşinden gitmemi istiyordu. Onunla kavga etmemi istiyordu. İşlerin kızışmasını istiyordu, böylece kaosun tadını çıkarabilecekti. Yapacak daha iyi işlerim olması çok kötü.

"Siktir git Joey," diye homurdandım, ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı. Gitmek için döndüm, sonra durdum ve ona baktım. Beni izlerken kara gözleri kısılmıştı. "Benimle bir daha *asla* konuşma. Benimle ya da karımla."

Henüz eve gitmeye hazır değildim, bu yüzden caddeden aşağıya doğru hızlı bir koşuya dönüşen kolay bir koşu yaptım. Yüzüm yanıyor, ter yanağımdan aşağı süzülürken acı daha da artıyordu. Bu beni kızdırdı ve kendimi daha da zorladım, yorgunlukla öfkemi eritmeye çalıştım. Tamamen bitkin düştüğümde ruh halim dengelenmişti. Kiera'nın bana hâlâ kızgın olmamasını umarak eve doğru yola koyuldum; gerçekten de içimde başka bir kavga edecek güç yoktu.

Ön kapıyı açtığımda yanağım zonkluyordu. Yaramı Kiera'dan sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyordum ama o görmeden önce bakmayı çok istiyordum. Belki de korktuğum kadar kötü değildi. Belki bir duş alıp kanı temizlersem fark edilmeyecekti. Bundan şüpheliydim ama girişe adımımı atarken bu umuda tutundum.

Herkes bana bakıyordu ve yanağımı sakladığımdan emin oldum; Kiera'nın ailesinin görmesini gerçekten istemiyordum. Derin bir nefes alarak ön kapıyı kapattım. Kiera çizdiği gördüğünde çılgına dönecekti, özellikle de şu anda, çığ ve kanlı bir şekilde görürse. Şu anda nasıl hissettiğinden gerçekten emin değildim - bu şeyleri daha da kötüleştirebilirdi. Yüzü

Not defterini bırakıp kalkarken özür diler gibi görünüyordu. Yine de henüz görmesini istemedim.

Bana yaklaşmaya başladığında ona "Havaalanına gitmeden önce duş almam lazım" dedim. Bu onun bana doğru yürümesine engel olmadı. Ondan tarafa dönerek hızla merdivenleri çıktım. Adımı söyledi, sesinde şaşkınlık vardı ve ben de "Hemen döneceğim... sadece temizlenmem gerek" dedim.

Korkak bir ödleğ gibi hissediyordum ama onu görmeden önce biraz yalnız kalabilmek için bu gerekli bir dikkat dağıtmaydı. Ve teknik olarak, az önce söylediğim hiçbir şey hakkında yalan söylememiştim. Durulanmam gerektiği konusunda doğruyu söylemişim, yani en azından bu vardı. Doğru ya.

Banyonun ışığını yakarak hasara bakmak için başımı çevirdim. Hay sikeyim. *Joey beni iyi haklamıştı.* Yanağımın üstünden çeneme şişmiş, kanlı kırmızı bir çizgi vardı. Sadece bir çizgi olmasına biraz şaşırmışım... Gerçi daha yakından bakınca, kanayacak kadar derine inmemiş, birbirine paralel iki soluk kırmızı çizgi görebiliyordum. Sanırım kendimi şanslı saymalıyım.

"Kellan?"

Koridorda Kiera'nın sesini duyunca içgüdüsel olarak dönüp ona . Gözleri anında büyüdü, çenesi düştü. "Sana vurdu mu?"

Aynaya dönüp baktığımda, yansımadaki kesiği görebildiğini çok geç fark ettim. İçimi çektim. Lanet olsun. Kapıyı kapatmalıyım. O görmeden önce temizlemek, şiddetini azaltmak istemişim ama sanırım bunun bir önemi yoktu; kesik kesikti. "Ben iyiyim, Kiera."

Yüzümü nazıkçe tuttu ve daha iyi görebilmem için beni çevirdi. "Kan çekti. O kaltak kan akıttı!"

"Sorun değil." Çok üzülmesini istemediğim için sııttım ve ekledim, "Bu bir kadının beni ilk kesişi değil." Bir espresso standındaki sıcak anıma yaptığım göndermeyi eğlenceli bulmadı. Gözleri sulanmaya başladı. Yüzündeki şefkate bakarken küçük gülümsemem sekteye uğradı. "İşler... pek iyi gitmedi. Belki de her şeye rağmen peşime takılmalıydın."

Yine de onun varlığının bir şeyi değiştireceğinden emin değildim. Muhtemelen işleri daha da kötüleştirirdi. Kiera da aynı fikirde gibiydi. Zarar görmemiş yanağımı şefkatle okşarken bana sert bir bakış attı. "Belki de yapmamam daha iyi oldu. Muhtemelen saldırıdan tutuklanırdım."

Kiera'nın Joey'e saldırdığı görüntü karşısında gülümsememin bir kısmı geri geldi. Bunun olmasına asla izin vermezdim ama yine de görüntü çekiciydi. "Özür dilerim.

sana karşı bir çeşit pislikti. Sadece seni onun çirkinliğine bulaştırmak istemedim." Başparmağıyla yanağını okşarken gözleri yüzümü taradı.

"Onunla bir ilişkim yok, seninle bir ilişkim var ve seni desteklemek için orada olmak istedim."

Sözleri beni etkiledi ve bakışlarım yere düştü; daha önce hiç kimse bana bu tür bir destek sunmamıştı. Pek sayılmaz. Çocuklar zaman zaman beni desteklemişlerdi ve benim için her şeyi yapabileceklerini biliyordum ama bu bir şekilde farklıydı. Daha derindi. Benim için çok şey ifade ediyordu ve onu bu fırsattan mahrum bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum. Yine de onu Joey'nin yakınında istemiyordum. "Biliyorum," dedim ona. "Ben sadece... Onu tanıyorum ve nasıl davranacağını biliyordum." Gözlerimi yüzüne kaldırdım. "Özellikle de artık benim için ne ifade ettiğini bildiği için. Seni korumak istedim."

Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle çenemi öptü. "Ben zayıf değilim. Bununla başa çıkabilirim."

Geçmişimle ilgili hallettiği her şeyi göz önünde bulundurduğumda, bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ona sıcak bir gülümseme vererek banyo tezgahının üzerine oturdum. "Zayıf olmadığını biliyorum. Bence zayıf olan benim. Güvende olduğunu, korunduğunu bilmem gerekiyordu. Duymak zorunda kalmanı istemedim..." Joey'nin ona söyleyebileceği onca şeyi hatırlatmak istemediğimden, bu düşüncenin kaybolmasına izin verdim. "Bu tamamen benimle ilgiliydi, Kiera... ve özür dilerim."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kollarını boynuma doladı. "Özür dilemeyi bırakabilirsin, biliyorsun. Seni bir süre önce affettim."

Bu beni şaşırttı. Ve beni sevindirdi. "Öyle mi?" Onu kollarımın arasına alarak söyledim.

Bana yaklaşırken omuz silkti. "Elbette. Sen ve ben her zaman aynı fikirde olmayacağız; her zaman iyi geçinmeyeceğiz." Ellerini yanaklarıma kaydırды, kesiğime dikkat etti. "Ve... gerçekten yalan söylemek istediğin halde bana doğruyu söylediğin için seninle gurur duyuyorum. Bu benim için her şeyden daha önemli."

Sesine duygusallık karışmıştı ve nedenini anlamıştım. Dürüst davranmayarak birbirimize çok zarar vermiştik. Aramızda pek çok yalanın ve sırrın olduğu o iç burkan zamana asla geri dönmek istemiyordum. Ona gerçeği söylediğim için o kadar minnettardım ki; küçük bir tartışmaya değmişti. Onun ellerini başımla onayladım, onunla her konuda aynı fikirdeydim.

Kiera ne olduğunu sordu, ben de ona hikâyenin temelini anlattım. Bitirdiğimde gözlerimi devirdim. "O biraz deli. Onunla nasıl yaşadığımı bilmiyorum." Kiera bana açıkça şunu söyleyen sorgulayıcı bir bakış attı,

Onunla nasıl yatabildin? Neyse ki bunu sormadı... çünkü ona verecek iyi bir cevabım yoktu ve tamamen haksız da sayılmazdı. Onun yerine Griffin'le takılmalıydım. Onun deliliğini hak ediyordu.

Kıçımı kaldırmam gerektiğini bilerek Kiera'nın başını öptüm. "Şimdi duş almak ve gitmeye hazırlanmak istiyorum."

Tezgâhtan atlayabilmem için uzaklaşırken yüzünde üzgün bir ifade vardı. Bunu ben de anladım; gitmek istemiyordum. Ama gitmek zorundaydım. Duşu açtım ve Kiera banyonun kapısını kapattı. Kaldığı için mutlu bir şekilde kendi kendime gülümsedim. Ben suyla oynarken Kiera tezgâhın üzerine zıpladı. Hazır olduğunda soyunmaya başladım. Kiera tüm bu süre boyunca bana baktı ve gömleğim serbest kaldığında gözleri dövme kilitlendi ve dudaklarına sıcak bir gülümseme değdi. Dövmemi sevmişti. *Ben* de dövmemi seviyordum. Bu aramızdaki özel ve mahrem bir şeydi, aramızdaki pek çok ve mahrem şeyden biriydi.

Justin'in turnesine çıkmadan önceki hayatımızı düşünürken ellerim eşofmanımın üzerinde durakladım - her şey değişmeden önce. O zamanlar dünyam çok küçüktü ve Kiera ve benim için sayısız saatler vardı. Sabahları birlikte, onu okula götürüp getirerek, öğleden sonraları birlikte hiçbir şey yapmadan ve bunu severek, o çalışırken Pete'in yerinde uzanarak, birlikte geçirdiğimiz değerli, tembel izin günlerimiz... Tüm bunların basitliği göğsümü korku ve endişeyle sıkıyordu. Eğer bunu yaparsam, bir albüm çıkarıp kitlelere ulaştırırsam, bu bir şekilde işe yararsa ve grup fark edilirse, grup büyürse... bir daha asla geri dönmek üzere o basit hayata bir kibrit çakmış mı olacaktım? Bu düşünceye neredeyse dayanamıyordum.

Kiera'nın gözleri benimkilerle buluştu, beni izlerken kaşları çatıldı. "Hata mı yapıyorum?" diye sordum. Kafa karışıklığının arttığını görünce sorumu genişlettim. "Bir albüm yapmak, turneye çıkmak... hata mı yapıyorum?"

Kiera tezgâhtan atladı ve bana yaklaştı. Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Tek istediğim seninle sakin bir hayat yaşamak," dedim ona. "Az önce imza attığım şey... pek de sakin bir hayat sayılmaz." Ve bugün olanlar sadece bu gerçeği vurguladı. Eğer şöhret beni bulursa, Joey'den tekrar haber alırdım. Muhtemelen *hepsinden* haber alırdım. Ama bu işin peşini bırakırsam.

Ama onu bırakmak beni farklı bir kaygıyla doldurdu. Üzüntüyle karışık bir endişe. Her ne kadar kendime bu hayatı istemediğimi söylesem de, onu gerçekten istiyordum.

Kiera'nın yüzü bir sempati resmiydi ve içimdeki bölünmeyi anladığını biliyordum; muhtemelen o da benzer düşüncelere sahipti. Uzanarak, neredeyse belli belirsiz bir şekilde kesiğimi okşadı. "Kellan, ne yaparsan yap hayatın asla sakın olmayacak."

Bir kahkaha attım. Sanırım haklıydı. Joey'nin bana saldırmasının yaklaşan şöhretimle hiçbir ilgisi yoktu. Bildiğim kadarıyla, grubumuzun yolda yakaladığı başarıdan haberi bile yoktu. Dua edelim de bir şekilde hiç öğrenmesin. Büyük ihtimalle. Şehre dönmüş olsaydı, biri ona söylerdi. Pete'in yerine adımını attığı anda öğrenirdi.

Kiera elini göğsüme koydu ve bakışlarımı tuttu. "Sen sahneye aitsin. Bunu yapmak için doğmuşsun." Ben bu sözleri içime sindirirken, Kiera bana yumuşak bir öpücük verdi. "Sadece kaosun içinde sessiz anlar bulmamız gerekecek ve bu konuda oldukça iyiyiz."

"Evet... öyleyiz," dedim, öpücüğüne karşılık vererek.

Kaosun içindeki sessiz anlardan bahsetmişken.

Geri çekilerek başımı duşa doğru eğdim ve onu da yanıma davet ettim. Tartışıyormuş gibi dudaklarını büzdü ama sonra salladı ve bana bir veda öpücüğü verdi. Cevabını anlamış olsam da kaşlarımı çattım.

Kiera kirli kıyafetlerimi toplarken bana sırtıttı. Üzerimdekilerin geri kalanını hızla çıkardım ve ona verdim. "Moral konuşması için teşekkür ederim," dedim ve yanağından öptüm.

Gözlerini yüzümde tutmakta zorlandı. Çok tatlıydı. "Rica ederim," dedi bana, hafifçe kızarak.

Duşa girdiğimde gülümsüyordum. Ta ki su yüzüme çarpana kadar, sonra küfretmeye başladım. Kiera acıya dayanıklılığım konusunda benimle dalga geçme fırsatını kaçırmadı. O odadan çıkarken gözlerimi devirmiştim ama sonra sırtıttım ve başımı salladım. Hak ettiğimi bulmuştum sanırım. Tanrı biliyor ya, onunla acımasızca dalga geçtim.

Duşumu bitirdiğimde Kiera annesiyle ziyaretteydi; misafir odamızda çiçek aranjmanlarını tartıştıklarını duyabiliyordum. Kiera ilgi odağı olmayı pek *sevmezdi*, bu yüzden resmi bir düğün törenini dört gözle beklemediğine inanmak zorundaydım. Yine de bunu yapacağından emindim. Annesi için. Benim için. Buna bayıldım.

Giyinmeyi bitirdiğim sırada telefonum bir mesajla çaldı. Elime aldığımda mesajın Gavin'den geldiğini gördüm. Tereddüt etmeden açtım... ve sonra bunu yapabildiğim gerçeğine hayret ettim

Şimdi. Biraz uzun bir mesajdı ve koridoru geçip boş yatak odasına giderken hâlâ okuyordum. Okuduğum her satır içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, beni hissedebileceğimi bile bilmediğim bir sıcaklıkla dolduruyordu. Beni, kim olduğumun özüne kadar, sadece birinin beni önemsedğini söylemesini isteyen o yalnız, unutulmuş çocuğa kadar vurdu. Ve söylediği son şey.

"Ne oldu?"

Kafamı kaldırdığımda Kiera'nın meraklı gözlerle beni izlediğini gördüm. Telefonumu cebime sokarken gülümsemem bana çok büyük geldi. Bir parçam mesaja cevap vermek istiyordu... ama ne diyeceğimi tam anlamıyla bilmiyordum. "Arayan Gavin'di. Uçağı kalkmak üzereymiş. Onunla buluştuğum için bana teşekkür etmek istedi... sonunda... ve onu istediğim zaman ziyaret edebileceğimi söyledi." Son sözlerini düşündüğümde içimi tuhaf bir duygu kapladı. Küçük bir kahkaha atarak bakışlarımı yere indirdim. "Beni... sevdiğini söyledi."

İçimdeki tuhaf his daha da güçlenirken Kiera'ya baktım. Gavin'in beni nasıl sevebileceğinden emin değildim - beni neredeyse hiç tanımıyordu bile - ama bunu söylediğini duymak, *babamın*... bunu söylediğini duymak, içimde bir şeyleri onarmıştı. Ne kadar zamandır bir ebeveynin bana bu sözleri söylemesini dilemiştim? Tüm hayatım boyunca. İşte bu kadar.

Yine de bunun tuhaflığını aklıma sığdırmak zordu.

Belki de şaşkınlığımı, kararsızlığımı gören Kiera ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Kollarını belime dolayarak, "Elbette seni seviyor. Sen onun oğlusun."

Söylediğimin farkına bile varmadan kelimeler ağzımdan kaçtı. "Bunun hiçbir anlamı yok." Ve bu lanet gerçek değil miydi?

Kiera'nın gözleri parlıyordu, gözlerindeki yeşil derin bir yeşimdi ve ondan yayılan empatiyi neredeyse hissedebiliyordum. Alnımdaki bir tutam saç fırçalayarak bana doğru eğildi ve "Seni her zaman seveceğim Kellan. Kalbin benimle güvende."

İfadem tartışmaya çalışmamasını çok takdir ettim. O da en az benim kadar biliyordu ki bu konuda tartışılacak bir şey yoktu. Ben de onun sözlerini takdir ettim - onun bilebileceğinden çok daha fazla. Onu sıkıca kucakladığımda içimde umut dolu ama acı verici bir sızı oluştu. "Söz mü?" Fısıldadım.

Sanki beni hiç gibi daha sıkı sıktı. "Söz veriyorum." Alnını benimkine yaslamak için geri çekildi. "Seni sevmemek

mümkün. İnanın bana, denedim."

Buna sırtıtmak zorunda kaldım. Çok, çok doğru.

Kiera ve ben usulca öpüşüyorduk ki arkamdan biri yüksek sesle boğazını temizledi. İkimiz de Martin'in kapı aralığından bize baktığını görmek için döndük. "Bir şeyler mi oluyor?" diye sordu, sesinde zoraki bir hoşluk vardı.

Bu hafta sonu onunla kazandığım herhangi bir zemini kaybetmek istemediğimden -eğer kazandıysam- Kiera'yı bıraktım ve başımı salladım. "Her şey yolunda... sadece gitmeye hazırlanıyorum."

Verdiği tepkiye bakılırsa Martin'e bir parti vereceğimi söylediğimi sanırdınız. Beni sırtımdan alkışlayarak, "Peki o zaman, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" dedi.

Benden kurtulma konusundaki hevesi beni güldürdü. Kiera'nın başını öptükten sonra ona, "Hayır, böyle iyiyim, teşekkür ederim," dedim. Ondan uzaklaşıp Martin'in omzuna vurdum, sonra da eşyalarımı almak için yatak odasına döndüm.

Çok geçmeden Chevelle'i Pete'in otoparkına çekiyordum, böylece Los Angeles'a dönmeden önce herkes grupta vedalaşabilecekti. Kiera'ya arabanın anahtarlarını verirken biraz melankoliktim ve Kiera'ya Seattle'dan ayrılıp Kaliforniya'da bana katıldığında Chevelle'i garajda tutmamız gerektiğinden bahsederek küçük bir hata yaptım. Hem Kiera'nın hem de Martin'in yüzündeki ifadeden, Kiera'nın Martin'e henüz bundan bahsetmediği anlaşıyordu. Oops.

Martin bu konuda Kiera'yla konuşmaya çalıştı ama grup arkadaşlarım ortaya çıkmaya başlayınca konuşma kesildi. Önce Matt ve Griffin, yanlarında Rachel ve Anna'yla geldi; bir süre sonra da Evan ve Jenny geldi. Herkes tekrar bir araya geldiğinde içimi bir sıcaklık kapladı. Tam bir grup olarak yeterince sık takılamıyorduk. Yola çıktığımızda bunu gerçekten özleyecektim, geride bıraktığımız herkesi özleyecektim. Ama hepsini tekrar göreceğim. Bundan emindim.

Kiera evlilik yüzüğünü en iyi arkadaşı Jenny'ye gösterdi ve şımarık sarışın anında ciyaklayarak ona sarıldı. Heyecanlarına gülmek zorunda kaldım, özellikle de piyango kazanmış gibi zıplamaya başladıklarında. Bütün çocuklar yüzlerinde şaşkın ifadelerle bana baktılar. Onlara omuz silktim, çünkü ben de anlamamıştım.

Rachel ve Anna da karışıma katıldı ve sonra tüm kızlar Kiera'nın yüzüğüne hayranlıkla bakmaya başladı. Onları izlerken başımı salladım; kelimenin tam anlamıyla aynı şeydi

Kiera'nın Noel'den beri taktığı yüzük. Şimdi neden bu kadar büyüleyici olduğu benim için biraz gizemliydi. Ve bu düşünce bende anında Kiera'ya yeni bir yüzük alma isteği uyandırdı. Yüzüğü güzeldi, evet ve ilk satın alma amacım için mükemmeldi ama Kiera bir pırlantayı hak ediyordu. Nefes kesici, muhteşem bir elmas. Evet. Bu gerçekleşiyordu.

Yüzümde bir gülümseme, bateristim ve en yakın arkadaşım Evan'a baktım. *Henüz bilmiyorsun ama yüzük alışverişinde bana yardım edeceksin.* Evan Kiera'ya gülümsüyordu ama bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü koyu renk gözleri bana doğru kaydı. Sırıtişım büyüdü ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Gülerek başka tarafa baktım. Ona ne yaptığımızı söylediğimde beni öldürecekti. Bekleyemezdin.

Bakışlarım gitaristime takıldı. Matt'in soluk mavi gözleri kızları izlerken irileşmişti ve kız arkadaşının hülyalı bir iç çekişle, "Nişanlanmışsın," dediğini duyunca yüzündeki tüm kan çekildi. Rachel bu fikirden çok etkilenmiş görünüyordu ama belli ki benim adımlarımı takip etme düşüncesi Matt'in ödünü koparmıştı. Karıma bakarken kıs kıs gülmek için kendimi zor tuttum.

Kiera başını sallayarak Rachel'a, "Hayır... biz evliyiz," dedi.

Her yerde çeneler düştü ve tüm çocuklar tekrar bana odaklandı. Onlara sırtıttım ve yine omuz silktim. Evan ve Matt de omuz silkti -Griffin gözlerini devirdi- ve hepsi bu kadardı. Kızların tepkisi çok daha farklıydı. Jenny'nin yüzünde öfke ve ihanet karışımı bir ifade belirdi. "Ne? Evlendin mi? Bensiz mi?"

Anna eğlenen bir çıkardı. "Sakin ol. Barda yüzüklerini değiştirdiler. Aslında evli değiller."

Kaşlarımı çatmama neden oldu. Benim için gerçektir. Kiera için de gerçektir. Ve o da bunu hemen kız kardeşine söyledi. "Biz kalplerimizde evlendik, önemli olan bu. Yasal şeyler daha sonra gelecek."

Griffin bana hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra sohbete katılmaya karar verdi. Anna'nın çıkardığı sesin aynısını çıkararak, "Lütfen, siz evli değilsiniz," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı. "Bekârlığa veda partisi yoksa evlilik de yok. Kanun böyle."

Başıma gözlerimi devirdim ve o da bana kaşlarını çatı. Anında gülümsedim. Martin'in gözünde puan kazanmam için bu hafta sonu yaptığım her şeyden daha fazlasını yapıyordu. *Konuşmaya devam et, Griffin. Lütfen.*

Gerçi Kiera benim kadar eğlenmemişti. Kollarını kavuşturarak ona, "Bu bir kanun *değil*, Griffin" dedi.

Ona baktı, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Öyle olmalı. T ve A yok, top ve zincir yok." Kiera'ya ürkütücü bir sırıtış attı ve neredeyse elini sıkmak istiyordum. *Teşekkürler Griffin. Sanırım Joey olayını tamamen sildin.*

Kiera ona yumruk atmak ister gibi baktı. O yapmadı ama Anna yaptı. Kafasının arkasına vurdu. Griffin ona kaşlarını çattı, sinirlenmişti. "Ne? Bu adil bir fedakârlık. Eğer hayatının geri kalanında tek bir hatunla birlikte olacaksan, o zaman en azından bir patlama ile ayrılmalısın. Ya da iki. Ya da üç."

Evan ve Matt aynı anda gözlerini devirdi ve Rachel ilk kez kızgın görünüyordu; bronz teninde bir kızarıklık vardı ve badem gözleri öfkeyle kısılmıştı. Yüz ifadesi Kiera'ninkine uyuyordu. Ve Martin'inkiyle. Jenny, Griffin'e başını sallarken Caroline öylece bakakaldı. Bir gülümsemeye karşı koydum. Lanet olası Griffin... ama kahretsin, beni çok iyi gösteriyordu.

Benden başka söylediklerine olumsuz tepki vermeyen tek kişi Anna'ydı. Yüzündeki şaşkınlıkla kara kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Gerçekten mi? Bir ahmağın kızıma bunu yapmasını ister miydin?" Eli karnına gitti ve Griffin'in gözleri de onu takip etti.

O kadar hızlı konuştu ki, kelimelerin bilinçli bir düşünce olmadan ortaya çıktığını biliyordum. "Sikeyim hayır. Benim kızıma böyle bir şey yapmaya kalkarsa o küçük piçin taşaklarını koparırım."

Sürpriz göz kırpmama neden oldu. Vay be. Böyle bir şeyi itiraf edeceğini hiç düşünmemiştim. Sıradan seksle yaşar ve nefes alırdı ve genellikle herkesi de buna teşvik ederdi. Ama görünüşe göre, konu çocuğuna gelince böyle yapmıyordu. Belki de onun için hâlâ umut vardı.

Anna onun içinde ne sakladığını başından beri biliyormuş gibi gülümsedi. "Hmmm," dedi ve adam orada şaşkın ve düşünceli bir şekilde dururken yanağına bir öpücük kondurdu.

Griffin'in tekerleklerinin dönüşünü izlerken sırıttım. Ya da dönmeye çalışmasını. Griffin kendini yansıtmada konusunda o kadar da iyi değildi. Yine de Anna'nın ona düşünecek bir şeyler verdiği belliydi. Gerçekten de onun için mükemmeldi. Umarım bunu onunla işleri tamamen berbat etmeden önce fark etmiştir.

Havaalanına gidecek aracımızın gelmesine az bir zaman kalmıştı, bu yüzden Pete's'te son bir içki içmek için bara yöneldik. Şimdilik son bir içki. Bu bara geri dönmeye tamamen niyetliydim. Burası benim için en az gerçek evim kadar ev gibiydi. Daha çok.

Dikdörtgen şeklindeki büyük binaya girerken gündüz ekibine el salladım. Troy beni görünce hüzünlü bir iç geçirdi ve ben de gülümsememi geri çektim. Buraya sabah ya da akşam gelmem fark etmiyordu, her iki durumda da barmen beni arzuluyordu. En azından Troy, Rita'dan çok daha saygılıydı.

Hepimiz grubun sahne yakınındaki gayri resmi masasına doğru ilerlemeye başladık. Yürürken Kiera donup kaldı ve tamamen durdu. Bir şeye baktığını görmek için yere baktım ve bakışlarım ona doğru kaydı. Sonra çenem düştü. Denny -kız arkadaşıyla ilişki yaşayarak sırtından bıçakladığım arkadaşım-buradaydı ve masada bekliyordu. *Beni* mi bekliyordu?

Dikkatimizi çektiğini görünce ayağa kalktı. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve ne kadar farklı görüldüğü dikkatimi çekti. Koyu renk saçları eskisinden biraz daha uzundu ve daha profesyonel bir kesimle yüzünden geriye doğru taranmıştı. Kıyafetleri daha güzeldi, daha bakımlıydı. Yüzündeki kıllar daha gürdü, sakal sayılmazdı ama kirli sakaldan daha fazlasıydı. Daha uzun, daha gururlu duruyordu ve koyu kahverengi gözlerinde, söyleyeceklerini duymak istemenize neden olan inkar edilemez bir bilgelik vardı. Artık kendinden daha emin, hayatındaki her şeyi çözmüş gibi görünüyordu. Denny benden sadece birkaç yaş büyüktü ama şu anda benden on yaş büyük gibi görünüyordu.

Burada beni beklediği gerçeğiyle alay ettim ve ona yaklaştığımda daha geniş gülümsedi. Yeterince yaklaştığımda, tek kolumla sarılmak için onu kendime çektim. "Beni uğurlamaya mı geldin?" Bunu yapmasına hâlâ şaşırmış bir halde sordum. Elbette, yakın zamanda barışmıştık ama dürüst olmak gerekirse... bu dünyada ona yaptıklarımı gerçekten telafi edebilecek hiçbir şey yoktu. Sözler yeterli değildi, eylemler yeterli değildi. Beni her gördüğünde yumruklamalıydı ve bunu yapmaması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Denny geri çekilirken omuz silkti. "Siz çocuklar büyük vurgun yapmak üzeresiniz. Bu seni görmek için son şansım olabilir."

Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Şimdi bile bana inanıyordu. Tanrım, onu incittiğim için tam bir pisliktim. "Bundan emin değilim." Ona bakmak için durakladım. "Ama burada olduğun için mutluyum."

Bundan sonra Kiera ona kısa ve dostça bir sarılma yaptı ve şaşırtıcı bir şekilde bu sarılma beni rahatsız etmedi. İlişkilerinin o kısmı sona ermişti. Çoktan bitmişti. Denny diğer çocuklarla selamlaştı, sonra hepimiz masanın etrafında toplandık. Caroline'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle Denny, Kiera ve benim aramda bakıştığını fark etmeden edemedim. Acaba Caroline'ın

Aramızda olan her şeyi, ve eğer bilseydi, eğer o da benim kadar şaşırmış olsaydı, hepimiz...medeniydik. *Evet, biliyorum, kulübe katıl.*

Emily bugün bizim bölümde çalışıyordu ve masaya sipariş ettiğim içkileri getirdi; Anna için de elma suyu. Herkes içkisini aldıktan sonra Matt kadeh kaldırmak için bardağını kaldırdı ve herkes onu izledi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tabii ki kuzeni lafı ağzına . "Şöhrete, servete ve bir sürü hafifmeşrep kadına!" Griffin yüzünde neşeyle söyledi.

Hiçbirimiz bu pislik listesinin şerefine kadeh kaldırmayacağımız için Griffin dışında kimse içkisini kaldırmadı. Griffin içkisini yudumlarken Martin'e baktım; çok kızgın görünüyordu. Bu hoşuma gitmişti. Martin her yanımda olduğunda Griffin'in de yanımda olmasını diliyordum. Ama bu Griffin'in benim etrafımda olduğundan daha fazla olmasını gerektirirdi. Yani... hayır.

Griffin boğ bardağını masaya vurduktan sonra Matt hiçbir Gey olmamıG gibi devam etti. "İyi arkadaşlara ve iyi müziğe. Her zaman ikisine de sahip olalım."

İşte buna içebilirim.

Bölüm 5

KUTLAMA

Sonunda çocuklarla birlikte geride bıraktığımız tüm insanlarla vedalaşmak ve havaalanına doğru yola çıkmak zorunda kaldık. Seattle'ın gözden kayboluşunu izlerken sevinç ve hüznün garip bir karışımını hissettim. Bu... hayatımın en güzel hafta sonuydu. Joey ortaya çıksa bile. Bana bıraktığı ve hâlâ yüzümü yakan çizige rağmen. Açık ara en iyi hafta sonuydu. Gülümsemeden duramıyordum ve Kiera'yı özlemeden duramıyordum. Şimdiden.

Evan taksinin benden uzak tarafında, diğer pencerenin yanında oturuyordu. Orta koltuktaki Matt'in üzerine eğildi ve omzumu dürttü. Ona bakmak için döndüğümde, "Sanırım tebrikler sırayla. Sen..." Kaşları çatıldı. "Evli misin?"

Yüzündeki tuhaf ifadeye güldüm, sonra başımı salladım. "Evet, öyle yaptım. Teşekkürler."

Matt de bana bakmak için döndü. "Evet, tebrikler Kell." Rachel etrafta olmadığı için her şey hakkında çok daha sakin görünüyordu.

Griffin ön koltukta, şoförün yanında oturuyordu. Etrafında dönerek kirli sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Evli... her neyse."

Gözlerimi ona diktim ama boşverdim. Evan başını Griffin'e salladı, sonra tekrar bana baktı. "Los Angeles'a döndüğümüzde dışarı çıkarız. Kutlarız."

"Kulağa hoş geliyor," dedim başımla onu onaylayarak.

Griffin'in yüzü birden gerçek bir heyecana dönüştü; açık mavi gözleri neredeyse hevesle parlıyordu. "Dostum, evet, bu harika bir fikir. Striptiz kulübüne geliyoruz!"

"Şimdi benim adıma mutlu musun?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

Başını salladı. "Eğer bu göğüsler anlamına geliyorsa, evet, senin için çok heyecanlıyım."

Gözlerimi ona çevirerek tekrar Evan'a baktım. Yüz ifadem nötr bir şekilde bir süre ona baktım. Evan bana sırttı. "Biliyorum," dedi. "Bir bara gitmek istiyorsun."

Ben sırtırken Griffin inledi. "Kahretsin, Evan. Ne istediğinin bir önemi var mı? Peki *ya biz?*"

Evan elleriyle beni işaret etti, kollarındaki alev dövmeleri hareketle birlikte bükülüyordu. "Bu *onun* için, yani evet, onun ne istediğinin önemli olduğunu hissediyorum."

Griffin ikimize de boş boş baktıktan sonra dikkatini Matt'e verdi. "Peki ya sen kuzen? Meme mi istiyorsun, yoksa her yerden bulabileceğimiz bira mı?"

Matt bana baktı, gülümsedi ve sonra Griffin'e döndü. "Bira," dedi.

Griffin onu tersledi. "Hepiniz ."

Hepimiz gülmeye başladık ve Griffin iki eliyle bizi tersledi. Kahkahalar kesilince Griffin, "Hey, Kell, yüzüne ne oldu?" dedi.

Hatırlayınca kaşlarımı çattım. Kahrolası Joey. Ona bir şey söylemek için ağzımı açtım... ama ben söyleyemeden o ne olduğuna dair kendi fikrini söyledi. "Kiera mı yaptı? Kendini biraz... kaptırdı mı?" Ne demek istediğinden emin olmama ihtimalime karşı kaşlarını oynattı. Ona hayır demek üzereydim ama o yine benden önce davrandı. "Pençe izlerinin sırtında olması gerekmez miydi... tabii..." Gözleri hafif rahatsız edici bir şekilde parladı. "Duuuude... güzel."

Yumruğunu çarpmam için uzattı. Görmezden geldim. Ve onu da. Ve sorularını.

Başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. Henüz varmamış mıydık? Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve geriye dönüp baktığımda Evan bana bakıyor, dudağını ısırırken süper kısa koyu kahverengi saçlarını kaşıyordu. Belli ki sormayacaktı ama gerçekten merak ettiği belliydi. Gözlerimi devirerek ona, "Joey beni ziyarete geldi. Mobilyaları gittiği için üzgündü." Bu biraz yalandı, ama aynı zamanda gerçektir, eğer gerçeği temel gerçeklerine indirerseniz. Yine de bu konuda söylemek istediğim tek şey buydu. Onunla seks kaseti yaptığımı ona söylememeyi tercih ederim... özellikle de Griffin dinlerken. Muhtemelen taksiden atlar ve o lanet şeyi izleyebilmek için onu takip ederdi. Çünkü lanet olsun... muhtemelen daha fazla kopya . I

Joey'nin bana *tek* bir tane verdiğinden oldukça şüpheliydi ve bu da ona sebepsiz yere ödeme yaptığım anlamına geliyordu. Lanet olsun.

Ben zihinsel olarak kendimi tekmelerken, Griffin yorumuma takıldı ve onun önünde bir şey söylememe içgüdümü doğruladı. "Joey... Kahretsin... O kızı özledim. Ya da ben o kızın kıcını özledim." Hepimizin görebileceği şekilde havaya kalkarak Joey'nin kıcını avuçlama taklidi yaptı. Hayali kıcını kalçalarına doğru tekrar tekrar sallamaya başladığında ona bakmayı bıraktım. Yine de inlemeleri engelleyemiyordum.

Matt öne doğru eğilip Griffin'in rahatsız edici gösterisini bizi taksiden attırmadan önce durdurmaya çalışırken, sessizce, "Tanrım, baba olacağına inanamıyorum," diye mırıldandım.

Evan beni duydu. Başını salladı ve uzun bir iç geçirdi. "Onu yıllar önce kısırlaştırmalıydık."

Bir kahkaha attım ve Matt'in arkasından Evan'a doğru yumruğumu kaldırdım. Evan yumruğuma vururken güldü. Matt ve Griffin aile meseleleri hakkında konuşmaya başladıklarında ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Görünüşe göre, Griffin'in ailesi Los Angeles'tayken onu ziyaret etmesini istemiş, ama o henüz gelmemişti. Griffin ailesinin evinde havuz olmadığından yakınmaya başlayınca Evan bana doğru eğildi.

"Hey," dedi, sesi alçaktı. "Genelde Jackass'in söylediklerine pek itibar etmem..." Başparmağını Griffin'e doğru salladı. "Ama artık iki baban olduğundan bahsetti? Neden bahsettiğini biliyor musun?"

Griffin'e bakarken güldüm. "Evet... aslında biliyorum." Gözlerimi Evan'a çevirerek ona Gavin'le ilgili tüm kirli hikâyeyi anlattım, sonra da son altı aydır yaşadığım her şeyi anlattım. Ona anlatmak düşündüğümden daha kolaydı ve bunun nedeni Evan olduğu ve geçmişimin en karanlık kısımlarını zaten bildiği için mi, yoksa sonunda Gavin'i ailem olarak kabul ettiğim için mi olduğunu bilmiyordum. Belki de ikisinin bir kombinasyonuydu.

Sözlerimi bitirdiğimde Evan afallamış görünüyordu. "Lanet olsun, dostum. *Üzgünüm* demek mi doğru olur, yoksa *senin adına sevindim* demek mi daha iyi olur bilemiyorum. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama senin için işe yaradığı için mutluyum." Kaşları çatıldı. "Ve bu olurken bana söylemediğin için biraz kızgınım. Ya da olmadan önce. Ya da olduktan sonra. Ya da *hiç*."

Yüzündeki ifadeye bakıp ürperdim. "Sana şimdi mi söylüyorum?"

Koyu renk gözleri kısıldı. "Uh-huh. Çünkü Griffin ağzındaki baklayı çıkardı."

Doğru. Uzun bir iç geçirdim. "Özür dilerim. Ben sadece... bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim, bu yüzden... bununla başa çıkamadım," dedim omuz silkerek.

Evan'ın ifadesi düzeldi ve başını salladı. Gülümseyerek, "Yine de teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Tekrar başını salladı, sonra delikli kaşını kaldırdı. "Uğraşmadığın ve bilmem gereken başka aile sorunların var mı?"

Aslında her şeyi bildiği için güldüm ve başımı salladım. "Hayır... hepsi bu, söz veriyorum."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Tamam. Eğer değişirse bana haber ver."

Gülümsedim, sonra başımı salladım. "Anlaştık."

Los Angeles'a uçuş sorunsuz geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan kayıt stüdyosuna dönmüş, albüm üzerinde çalışmaya devam ediyorduk. Albüm kaydetmek ilginç olduğu kadar sıkıcı bir süreçti. Dünyanın en titiz prova seansı gibiydi. Başlamak, durmak, kaydetmek, yeniden kaydetmek; herkesin sabrını sınamak için yeterliydi, ama özellikle Griffin için zordu. Her saniye daha da sinirleniyordu ve çılgınca bir kendini kontrol etme pratiği yaptığını söyleyebilirdim. Olay çıkarmaması oldukça büyük bir davranıştı ve neredeyse teşekkür etmek için onu bir striptiz kulübüne götürmek isteyecektim. Neredeyse.

Seansımız bittiğinde herkes bitkin görünüyordu. Uykunun aceleyle yaptığımız kutlama planlarını gölgede bırakabileceğini düşünmüştüm ama şirketin evine döndüğümüzde, yarı özel oturma odamızda uzanırken Evan bana baktı ve "Peki nereye gidelim?" diye sordu.

Griffin hemen elini kaldırdı. Onu ve onun açık cevabını görmezden gelerek -Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Öneriniz var mı?" Sadece Evan ve Matt'e bakarak söyledim.

Griffin koltuktan atladı ve ayak parmaklarının üzerinde zıplarken elini havada salladı; yüzündeki sırıtma muazzamdı. Evan da onu görmezden gelerek bana gülümsedi ve "Sanırım her şeyin başladığı yere geri dönmek uygun olur" dedi. Parmağının bir hareketiyle dördümüzü işaret etti.

Matt göz ucuyla Griffin'e baktı. Şimdi dirseğini tutmuş, çılgınca salladığı elini destekliyor ve iniltili sesler çıkarıyordu. Açıkçası henüz konuşmamış olmasına çok şaşırmıştım; onu aramamızı o kadar çok istiyordu ki. Ona bir kemik atmamız gerektiğini biliyordum.

bugün çok iyi davrandı *ama...* onunla uğraşmak çok eğlenceliydi. Matt de benimle aynı fikirde görünüyordu. Griffin'in gösterisini görmezden gelerek Evan'a döndü ve "İyi fikir, aklında ne var? İlk gösterimizi yaptığımız yer mi?"

Griffin iki elini de sallamaya başladı. Evan Matt'e gülümsedi. Başını sallayarak, "Hayır... ondan önce bizim için önemli olan bir yeri düşünüyordum," dedi.

Matt çenesini ovuşturarak "Hmmm," diye mırıldanırken ben de Griffin'e gülmek için dudağımı ısırdım. Sinirlenmeye başlamıştı; yanakları kızarıyordu. Ve şimdi de zıplıyordu.

Matt hâlâ onu görmezden gelerek parmaklarını şıklattı. "Oh, peki ya şu bir yer-"

Griffin sonunda sabrıyla yaptığı savaşı kaybetti. Ellerini iki yana açarak yüksek sesle, sinirli bir nefes verdi ve Matt'in fikrini kesti. "Tanrım!" diye mırıldandı. Hepimiz anında gülmeye başladık. Gözlerini kısan Griffin sırayla her birimizi işaret etti. "Daha önce de söyledim ve eminim yine söyleyeceğim, hepiniz berbatsınız!" Biz gülmeye devam ederken, o da ters ters bakmaya devam etti. Sonra ifadesi şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Gitmemiz *gereken* yer, hepimizin tanıştığı striptiz kulübüne geri dönmek. Bu grubun gerçek başlangıcı orasıydı... bu yüzden oraya dönmemiz doğru ve doğal." Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı, sanki oraya gitmekle sadece vatandaşlık görevimizi yerine getirmiş olacaktınız gibi. Sanki bu bir fedakarlık gibi bir şey olacaktı.

Evan bir süre boş gözlerle onu izledikten sonra gözlerini bana çevirdi. "The Rusted Pipe'a gitmemiz gerektiğini düşünüyordum."

Bu fikre bayıldığım için anında sııttım. "Evet, kulağa harika geliyor." The Rusted Pipe, Pete's kadar güzel olmasa da, Pete's'in buradaki versiyonuydu. Duvardaki bir delikti, dökülüyordu, batakaneydi ama o zamanlar gücümüzün yettiği tek yerdi. Orada *çok* zaman geçirmiştik.

Griffin kanepeye yığılırken seçimimizden dolayı homurdandı ama Matt ve Evan da en az benim kadar neşeye gülmüşlerdiler. Pete'in evinde olduğu gibi o barda da pek çok güzel anı biriktirmiştik. Pete'inki gibi bir ev değildi ama çok yakındı. Orada hâlâ birilerini tanıyıp tanımadığımızı merak ediyordum; uzun zaman olmuştu...

Otuz dakika sonra otoparka giriyorduk. Oraya gitmek için şirketin sedanlarından birini ödünç almıştık ve Griffin

arabanın yumuşaklığı üzerine aahing. Bana tek yaptığı Chevelle'i özletmek oldu. Ve Kiera'yı. İkisi artık içten içe birbirine bağlıydı.

The Rusted Pipe dışarıdan bakıldığında solmuş boyası, dış duvarlarındaki oyuklar ve yarı aydınlık neon bar tabelalarıyla eskisinden de kötü görünüyordu. Neredeyse yıkılacakmış gibi görünüyordu ama içeride ışıklar yanıyordu ve sokağa müzik yayılıyordu, yani mekânın hâlâ açık olduğu belliydi. kapıya yaklaşırken birbirimize korkuyla baktık -bu kötü bir fikir olabilirdi- sonra bu duyguyu omuz silkerek içeri adım attık.

Yanımızdaki duvara fırlatılan bir bira şişesi milyonlarca parçaya ayrılırken hemen kenara çekilmek zorunda kaldık. Birisi *şişeyi dışarı çıkarması* için bağırdı ve Evan çatık kaşlarla bana baktı. "Belki de başka bir yere gitmeliyiz."

Griffin anında yüzümüze baktı. "Nerede yapabileceğimizi biliyorsun-"

Barın gürültüsünü bastıran yüksek bir ses, Griffin'in bizi striptiz kulübüne götürmek için tekrarladığı girişimi kesti. "Lanet olsun, Kellan Kyle, The Pipe'a geri dönmüş. Bunu görecekim hiç aklıma gelmezdi."

Hepimiz sesin sahibine bakmak için döndük ve kim olduğunu gördüğümde anında sııttım ve kalmak istedim. "Kahretsin... Cody, hâlâ burada mısın?"

Cody barın arkasından bana gülümsedi. İri yarı bir adamdı, kaslıydı ve tavırlıydı, kafası tıraşlı ve gözleri o kadar karaydı ki neredeyse simsiyahtı. Onu gördüğüme o kadar da şaşırmamıştım; bizden önce de buranın demirbaşlarından biriydi ve herkesten çok sonra da burada olacağına dair bir his vardı içimde. "Kahretsin, öleceğim güne kadar burada olacağım. Bunu biliyorsun." Önündeki barı okşadı. "Hadi gel, otur."

Çocuklara dönüp baktım ama tanıdık bir yüz gördüğümüz için hepsi daha rahat görünüyordu. Griffin hariç hepsi. O hâlâ surat asıyordu. Herhangi bir itiraz görmeyince bardaki açık taburelere yöneldim. The Pipe'ın içi çoğunlukla hatırladığım gibiydi. Bir avuç eski püskü, köhne masa, çoğu ya yaşlı ya da burada olmak için çok genç olan adamlarla ve birkaç hevesli görünümlü kadınla doluydu, hepsi de şimdi bana bakıyordu. Köşede eski usul bir dart tahtası, klasik rock'ın iyi bir çeşitlemesini sunan hantal bir müzik kutusu, nadiren çalışan tozlu bir langırt makinesi ve kasabadaki en ucuz bira vardı.

"Her zamanki gibi mi?" Oturduğumuzda Cody sordu.

Siparişimizi hatırlamasına güldüm, gerçi bu da çok şaşırtıcı değildi. Aynı şeyleri içme eğilimindeydik ve dediğim gibi, buraya *çok* sık geliyorduk. "Evet, teşekkürler."

Bana kara bir kaşını kaldırdı. "Sonunda burada içki içebilecek kadar büyüdün mü?"

Gülümsemem hafif ve esintiliydi. "Burada içki içmek için her zaman yeterince yaşıyordım." Doğru değildi ama Cody bunu biliyordu. Bunu hep biliyordu ve bir kez bile umursamamıştı.

Cody sırttı. "Doğru." Biralarımızı önümüze koydu. "Peki seni bu çöplüğe geri getiren nedir?"

"Nostaljik hissediyorum sanırım," dedim omuz silkerek.

Evan sırttı ve omzuma vurdu. "Kell evleniyor, bunu kutluyoruz." Kaşlarını çatarak ona baktım ve o da hemen sözünü değiştirdi. "Yani o evlendi... biz de kutluyoruz." Ona gülümsedim ve o da eğlenerek başını salladı.

Cody'nin çenesi düştü. "Vay canına. Bunu beklemiyordum. burada olduğun zamanları hatırlıyorum... Her gece farklı bir kızla çıkıyordun. Yani *her* gece. Seni hiç yalnız gördüğümü sanmıyorum. Asla. Gerçekten etkileyiciydi."

Ben Cody'ye dudaklarımı büzerken çocuklar kıs kıs gülüyorlardı. *Bana sürtük dediğin için teşekkürler.* "Evet, şey... işler değişir."

Cody sırttı, sonra bizim için viski doldurdu. Her birimize birer tane verdikten sonra kendisi için de bir tane doldurdu. "Tebrikler Kellan. Eğer tek bir kızla mutluysan, ben de senin adına mutluyum."

Kadehini tokuşturdum, sonra hepimiz shotlarımızı içtik. Alt raf viskisiydi ve tadı da öyleydi. Ama düşüncesi güzeldi. İçkisi bittikten sonra Cody sırttı ve şöyle dedi: "Bu yolda asla ama asla sana katılmayacağım ve sahip olduklarından vazgeçtiğin için deli olduğumu düşünüyorum ama... yine de senin adına mutluyum. Ben olmadığım sürece birilerinin elini taşın *altına* koyması gerekiyor."

Griffin boş kadehini kaldırdı. "Siktiğimin erkekleri," dedi ve Cody'ye bir kadeh daha doldurmasını işaret etti.

Onlara gözlerimi devirdim, sonra Kiera'yı düşünerek gülümsedim. Ne düşünürlerse düşünsünler, tek bir kızla birlikte olarak hiçbir şeyden vazgeçmiyordum. Tam tersine. *Her şeyi* kazanıyordum. Kiera'nın şu anda ne yaptığını merak ettiğimde sırtışım büyüdü. Muhtemelen ailesini eğlendiriyordur. Ya da belki uyuyordur. Belki de beni düşünüyordur. Umarım öyledir.

Griffin aniden omzuma vurdu. "Kes şunu. İçki içiyoruz, suratındaki o hüzünlü ifadenin sebebi her neyse o değil."

Kaşlarımı çatarak ona doğru uzandım ve yeni doldurduğu shot bardağını aldım. O bana bön bön bakarken bir yudum aldım, sonra da abartılı bir "Ahhhh" çektim. Griffin gözlerini kısarak "Pislik" diye mırıldandı. Sonra bana döndü.

Cody ve bir tane daha sipariş etti.

Cody kendi kendine gülerek bardağı doldururken başparmağımı Griffin'e doğru salladım. "Eğer benim hayatımın şok edici olduğunu düşünüyorsan... Buradaki salak baba olmak üzere."

Griffin kelime seçimime kaşlarını çatı. Cody neredeyse viski şişesini düşürüyordu. "Lanet olsun. Özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Evan ve Matt'e baktı. "Bu bir özür anı, değil mi?"

Biz başımızı sallıyorduk ama Griffin gücenmiş görünüyordu. "Siktirin gidin çocuklar. Bu harika bir şey. En iyi baba ben olacağım. Ve bebeğimin annesi çok seksi, yani çocuğum dünyaya hükmedecek. Hâlâ elinizdeyken özgürlüğünüzün tadını çıkarın çocuklar."

Çocuklara baktım ama onlar da benim gibi çekiciliğin hükümdarlıkla nasıl eşdeğer olduğu konusunda kafaları karışmış görünüyordu. Yine de hepimiz bunun başlamaya geçecek bir konuşma olmadığını biliyorduk, bu yüzden hiçbirimiz Griffin'den açıklamasını istemedik.

Cody söyledikleri karşısında gerçekten afallamış görünüyordu. Griffin'i işaret ederek bize baktı. "Seksi bir kızla mı birlikteydi? Gerçekten mi?"

Griffin hemen itiraz etti. "Hey, sikik. Ben her zaman seksi kızlarla birlikteyim. Ateşli kızlar beni *sever*."

Cody onu görmezden geldi, hâlâ bize bakıyordu. Omuz silktim. "Evet... bu konuda haklı. Anna... inanılmaz derecede seksi." Tekrar omuz silktim. "Hiçbirimiz bunun nasıl olduğundan emin değiliz... ama oldu."

Griffin protestosunu bana doğru çevirdi. "Dostum, ne oluyor lan? Bunun için bana bir içki borçlusun, göt herif."

Yüzündeki ifadeye güldüm, sonra Cody'ye işaret ettim. "Muhtemelen şişeyi bırakmalısın."

Cody kapağını açtı ve önüme koydu. Griffin hemen kaptı ve bir yudum aldı, gözleri meydan okurcasına bana kilitlenmişti. Ben yine güldüm.

Gece çok hızlı geçti, çünkü muhtemelen yüzümüzü odaya dönmek için koltuklarımızda döndüğümüzde, tanıdığımız insanları görmeye devam ettik; neredeyse saat başı bara giriyorlardı ve her biri bizi hatırladı ve bizi gördükleri için şok oldular. Hepsi bize bir şeyler ısmarlamak istedi.

Bu da bana taksiye binmemiz gerektiğini düşündürdü. Neyse ki Matt sarhoş kışlarımızı eve götürebilmek için su içmeye başladı.

Eski duraklarımıza geri dönmek eğlenceliydi, ama garip bir şekilde evimi daha da çok özlememe neden oldu. Eğer Pete's'in sihirli bir şekilde Los Angeles'ta ortaya çıkmasını sağlayabilseydim, . Hem de anında. Şirketin evine giden yolda tökezleyerek ilerlerken Evan da düşüncelerimi yineledi. "Eğlenceliydi ama artık orada takılmadığımıza memnunum." Sırıtarak başını salladı. "Pipo, Pete'inkinin eline su dökemez."

Matt boş yere takılıp düşmemizi izlerken sırttı. "Evet, Pete'inki en iyisi," dedi. Sırtışı büyüdü. "D-Bag'lerin evi." Pete'in bizim için bunu yapacağına hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. Bu benim de aklımı başımdan aldı. Sadece o anda bunu ifade edemiyordum.

Griffin homurdandı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kaşlarını çatı ve oturdu. Bir bankete. "Yürümeyi siktir et. Burada uyuyacağım," diye mırıldandı.

Hemen ağaç kabuğunun üzerine uzandı ve başını kolunun üzerine koydu. Matt içini çekerken Evan ve ben öylece durup Griffin'e baktık. Çünkü bu kulağa hiç de mantıksız bir plan gibi gelmiyordu. Kulağa bir sürü merdiven çıkmaktan çok daha iyi geliyordu.

Evan gözlerimdeki kararı görmüş olmalıydı, çünkü Matt Griffin'i almak için eğildiğinde omzunu kolumun altına koydu; oturmaya başladığımı ancak o zaman fark ettim. "Hayır, hayır," dedi. "Dışarıda uyumayacaksın, dostum. Kiera beni öldürür. Sonra da Jenny beni öldürür."

Ona bakarken sırttım. "Kiera... Onu çok seviyorum..."

Kapıya doğru ilerlememe yardım ederken bir kahkaha attı. "Biliyorum. Onunla evlendiğinde ben de öyle düşünmüştüm."

Ben gülmeye başladım, bu da onu güldürdü. Merdivenlere vardığımızda ikimiz de histeri krizleri geçiriyorduk. Merdivenleri çıkmaya çalışmaktan vazgeçip emeklemek için ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöktüğümüzde durum daha da kötüleşti. Arkamızdan Matt'in Griffin'in merdivenleri çıkmasına yardım ederken "Tanrım..." diye mırıldandığını duydum. Bu beni daha da güldürdü.

Bizim kadın en üst basamağına geldiğimde yüzüstü uzandım, çünkü orada uyumak kulağa harika geliyordu. En son ne zaman uyuduğumu bile hatırlayamıyordum. Dün gece değildi. Ve bunu fark kendimi tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissettim, yorgunluktan bir tuğla duvara.

Matt ayakkabılarımı tekmeleyerek beni itip kaktı. "Hayır," dedi. "Odana git."

Sırt üstü dönerek ona baktım. üç sarışın kafa vardı, hepsi de Matt'in imzası olan kısa, dikenli kesime sahipti. "Neden?" I

mırıldandım, gözlerim kapanıyordu.

Ayakkabılarımı tekrar tekmeleyerek gözlerimi açmaya zorladı. "Çünkü orada uyuyamazsın." İç çekerek başını salladı. "Tanrım, ayık olan tek kişi olmaktan nefret ediyorum." Güldüm ve üç Matt'in kaşlarını çatmasına neden oldum. Griffin'i nasıl tuttuğunu ayarlayan Matt, "Haydi, Kell. Onu yatağa yatırmam lazım. Bunu tek başına yapmanı istiyorum." Önümde bir yeri işaret etti. "Evan gibi. *O* bir yatağa girmeyi başardı. Sanırım." Yine kaşlarını çatı.

"Tamam," dedim başparmağımı kaldırarak. Sonra gözlerimi kapattım ve rahatladım.

Matt'in, "Lanet olsun," diye homurdandığını duydum. Bir an her şey sessizleşti, sonra "Orada kal Griffin," dediğini duydum. Sonra Matt'in ön cebime uzanıp bir şey çıkardığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım.

"Seni motive ediyorum," diye cevap verdi. Gözlerimi zorla açtığımda Matt'in *başım*da dikildiğini ve telefonumdan birini aradığını gördüm. Griffin arkasındaki duvara yaslanmıştı; uyuyor gibi görünüyordu. Ve bu kulağa harika geliyordu. Gözlerim tekrar kapanırken Matt'in, "Selam Kiera. Hayır, ben Matt." Gözlerimi yeniden açtım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Matt neden karımla konuşuyordu?

Matt, Kiera'yla konuşurken bana gülümsedi. "Her şey yolunda, sadece Kellan'ı yatağına yatırmak için yardımına ihtiyacım var." Kiera bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Matt gülmeye başladı. "Evliliğinizi kutlamak için onu bir bara götürdük. Kendini biraz kaptırdı ve şimdi de geceyi merdivenlerde geçirmeyi kafasına koymuş."

Telefon için elimi uzattım. Matt uzaklaştı. Griffin'e doğru yürürken Kiera'yla konuşmaya devam etti. "Sanırım seninle konuşmayı yerde uyumaktan daha çok isteyecektir. Benim umudum da bu zaten." Matt omzunu Griffin'ininkinin altına koyarken yine güldü. "Biliyorum," dedi ve yanımdan uzaklaştı... karım hâlâ telefondayken. *Ne oluyor be?*

Homurdanarak ayağa kalktım ve onu takip ettim. Yatak odalarına doğru ilerlerken birkaç adım arkasından süründüm. Kiera'yla konuşurken sürekli bana bakıyordu. "Evet, beni takip ediyor. Bu çok işe yarıyor." Yatak odamın kapısına geldiğinde kapıyı açmak için durakladı, sonra Kiera'ya, "Tamam, geldik. Ben gidiyorum, birazdan gelir. Teşekkürler, Kiera." Sonra telefonu odama fırlattı.

"İyi geceler Kell," dedi bana sırtarak, sonra üçü birlikte Griffin'in odasına gitmesine yardım etmeyi bitirdiler.

Kaşlarımı çatarak telefonumu bulmak için odama girdim. Yatağımın üzerindeydi. Mükemmeldi. Yatağa uzandım ve telefonu kulağıma götürdüm. Kiera'nın güldüğünü duyabiliyordum ve dudaklarım anında bir gülümsemeye dönüştü. "Selam güzelim... Seni uyandırdıysa özür dilerim."

"Sorun değil," diye kıkırdadı. "Zaten uyuyamadım. Seni özledim," dedi iç çekerek.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım. "Sana şarkı söylememi ister misin?" "Hayır," dedi. "Uyumanı istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım, gözlerimi kapadım. "Rüyalarımda görüşürüz..." "Her zaman," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Seni seviyorum, Kellan."

"Ben de seni seviyorum" gibi bir şey mırıldandım ama gerçekten bunu söyleyip söylemediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ertesi gün başım çok ağrıyordu. Bu Matt'i çok sevindirmişti. Oturma odasında müziğin sesini açarken onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim; Evan, Griffin ve benim yüzümün buruşmasını izlerken sırtıyordu. O günkü kayıt seansını zar zor da olsa atlatmayı başardık; o noktada Matt de dahil olmak üzere herkes sinirliydi ve albüm bitene kadar bir daha içmeye gitmemeyi aklıma not ettim. Kiera da benimleydi. Matt yerine onu yatak odama kadar takip etmeyi tercih ederdim.

Sonraki birkaç gün boyunca Kiera'nın bana katılması için giderek daha fazla sabırsızlandım. Ama ne yazık ki, gelmeden önce halletmesi gereken bazı sorumlulukları vardı.

İlk olarak, ailesi birkaç gün daha şehirdeydi, bu yüzden hala bizim evde ev sahipliği yapıyordu... ve aşırı korumacı babası ve düğün takıntılı annesi tarafından yavaş yavaş delirtiliyordu. Onların gitmesine en az benim onun bana katılmasına hazır olduğum kadar hazırды.

İkincisi, bardan ayrılmadan önce Pete'e iki hafta önceden haber vermek istemişti... Geçen sefer ayrıldığımızda Pete'e haber vermeden onu terk etmesinin aksine. Pete bu yüzden Kiera'ya hiç kin gütmemişti ama onun bu yüzden büyük bir suçluluk duygusu taşıdığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse ben de öyle, çünkü bu onun olduğu kadar benim de hatamdı.

Kiera'nın ilgilenmesi gereken son şey Anna içindi. Yaklaşan önemli bir doktor randevusu vardı ve Kiera bunu kaçırmak istemiyordu; tüm bunların Anna için ne kadar zor olduğunu bildiğimden, randevuda Kiera'nın desteğinin muhtemelen iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Yani evet, Kiera'nın bana hemen katılmamak için birkaç iyi nedeni vardı -Gerçekten kaçıramayacağı önemli şeyler. Sadece olmaya devam etmek zorundaydım

Hasta. En azından zaman geçirmeme yardımcı olacak birkaç şey vardı.

"Hey... Evan." Evan kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı ve dikkatini çekince gülümsedim. "Yardıma ihtiyacım olan bir şey var."

Anında kaşlarını çattı. "Hayır."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne demek hayır? Ne konuda yardıma ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorsun."

Yüzünde sanki görebiliyormuş gibi bilmiş bir ifade vardı ve hiç eğlenmiyordu. "Gözlerinde o parıltı var. Ne zaman o bakışı görsen, bunun *tek bir* anlamı vardır."

Masum görünmeye çalışarak gülümsememi engelledim. "Sen neden bahsediyorsun?"

İçini çekti, sonra gözlerini devirdi. "Alışverişe gitmek istiyorsun ve benim de seninle gelmemi istiyorsun çünkü bana nefret ettiğim bir şeyi yaptırmanın komik olduğunu düşünüyorsun."

Benden bir kıs kıs gülme kaçtı. "Seni zorladığımı söyleyemem. Peki... benimle gelir misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır. Kendi başına iyi olacaksın." Başımı öne eğdim. "Kendi başıma da soyulabilirim."

Bana kara bir kaşını kaldırdı. "İyi olacaksın. Ama eğer gerçekten endişeleniyorsan Griffin'i de yanına al."

Kaşlarım tekrar çatıldı. "Griffin mi? Beni korumasını istediğin kişi bu mu? Onu alt katta kung fu çalışırken gördün, değil mi? Kanepeyi tekmelemeye çalışıp düştüğünde?"

Evan güldü. "Salak herif," diye mırıldandı başını sallayarak.

Yanındaki koltuk minderinin kenarına oturarak avuçlarımı dua eder gibi birbirine bastırdım. "Lütfen?"

İç çekti. "Neden seninle gelmemi istiyorsun?"

Gülümsedim. "Çünkü seninle takılmayı seviyorum."

"Ve..." dedi, bekleyerek.

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki neredeyse kan akacaktı. "Hepsi bu, başka bir nedeni yok."

Evan bir an bana baktı, sonra ayağa kalktı. "Tam bir yalancısın, ama olsun... her neyse." O dramatik bir şekilde iç çekerken ben sırtarak ayağa kalktım. "Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Kuyumcu," dedim gülerken ve topuklarımın üzerinde dönerek merdivenlere yöneldim.

Evan inledi ama beni takip etti.

Şirketin ödünç arabalarından birini aldıktan sonra şehre doğru yola çıktık. Dördüncü kuyumcu dükkânına geldiğimizde Evan'ın küçük gezintimizi bitirdiğini söyleyebilirdim. "Üzgünüm dostum," dedim gülerek. "Doğru yüzüğü bulmanın bu kadar zor olacağını gerçekten düşünmemiştim."

Bana gözlerini devirdi, uzun ve sinirli bir iç geçirdi, sonra da yorgun bir kahkaha attı. "Sorun değil. Ve muhtemelen ben de bir yüzük aramaya başlamalıyım."

Bu dikkatimi çekti. "Sonunda soruyu soracak mısınız?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Bir gün. Doğru an geldiğinde. Ama ne zaman olursa olsun buna hazır olmalıyım." Güldü. "Bilirsin, eskiden her ihtimale karşı yanında birkaç prezervatif bulundurduğun gibi."

Satıcı kadının gözleri önce bize sonra da kasaya dikildi. Evan'ın nişan yüzüğünü prezervatife benzetmesine kaşlarımı çattım, sonra aslında oldukça iyi bir benzetme olan şeye güldüm. "Evet... her zaman o an için hazırlıklı olmalısın, o an ne olursa olsun." Yaşamak için sözler.

Satıcı kadının yanakları renkten renge girdi ve çok nazik bir şekilde özür diledi. Verdiği tepki bana Kiera'yı hatırlattı ve içimden yumuşak bir kıkırdama geçti. Evan'a baktım; dudaklarını birbirine bastırmıştı ve yanakları da biraz kızarmıştı. "Tüh," dedi. "Sanırım son zamanlarda Griffin'le çok fazla takılıyorum."

Biraz daha gülerek başımla çantayı işaret ettim. "Jenny'nin hoşuna gidecek bir şey görüyor musun?"

İç çekerek tıraşlı kafasını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Bana hepsi aynı görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Jenny'yi ve onun zevklerini düşünerek çantaya tekrar baktım. Ve işte o zaman onu gördüm... Jenny için mükemmel yüzüğü... Kiera için mükemmel yüzüğün yanında duruyordu. Kiera için istediğim yüzüğün ortasında büyük, yuvarlak bir elmas vardı ve etrafı daha küçük elmaslardan oluşan bir halkayla çevriliydi; biraz abartılı ama aynı zamanda zarifti ve tıpkı Kiera gibi kesinlikle göz alıcıydı. Jenny için olan ise biraz daha sanatsaldı, bir dul zirvesi gibi keskin bir noktaya doğru kıvrılan bant ve V'nin içine sıkışmış mütevazı, armut biçimli bir elmas. Şu ikisi."

Evan'ın gözleri büyüdü. "*İki taneye* ihtiyacı yok."

Yüzündeki panik ifadesine sııttım, sonra da açıkladım. "Sağdaki Kiera için, soldaki Jenny için."

Evan daha yakından bakmak için eğildi. Bana baktı ve yüzündeki gülümseme muazzamdı. "Evet... şu ikisi. Mükemmeller."

Sırtına bir tokat atarak, utanç içindeki satıcı kadını aradım. Yapması gereken birkaç satış vardı. Artık Kiera'nın gelmesini gerçekten bekleyemezdim.

Bölüm 6

SONUNDA

Zaman akıp gitti. *Geçti*. Zamanın ne kadar acımasız olduğu beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Yavaşlamasını istediğinizde hızla geçiyor, hızlanmasını istediğinizde ise akıp gidiyordu. Yemin ederim bu, evrenin herkese orta parmağını kozmik bir yoluydu. *Evet. Çok komik, Evren.*

Ama nihayet, asırlar süren bekleyişin ardından, haftalardır beklediğim gün gelmişti - Kiera Los Angeles'a doğru yola çıkmıştı. Sadece gidip onu havaalanından almam gerekiyordu ve sonra belirsiz bir süre için tekrar onunla birlikte olacaktım. Sonunda.

Çıkmadan önce yatak odamı bir kez daha taradım, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için üç kez kontrol ettim. Öyleydi. Boş şifonyer çekmeceleri Kiera'nın eşyalarını bekliyordu, mum yığınları ortama romantik bir hava katıyordu ve kocaman yatak ilk kez mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Yatak aslında en önemli kısımdı. Bir yatak olduğu ve onu Kiera'yla kullanmak için sabırsızlandığım için değil, bu kesinlikle doğru olsa da, yatağın *üzerinde* ne olduğu için. Örtülerin üzerine bir demet kırmızı gül yaprağı serpiştirmiş, birkaç tanesini de yere atmıştım. Sonra yatağın üzerindeki yaprakların üzerine, elimden geldiğince ustalıkla, beyaz yapraklardan bir kalp yapmıştım ve kalbin ortasında Kiera için satın aldığım nişan yüzüğü vardı. Gözden kaçması imkânsız bir sunumdu ve Kiera'nın onu görmesi için sabırsızlanıyordum. Sonra yatağı dağıtmak için sabırsızlanıyordum. Çıplak, hafif terli bedenlerimize yapışmış tüm o çiçek yaprakları gerçekten çekici bir görüntüydü.

Kapı aralığından gelen bir ses beni keyifli düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Hey, Kiera'yı almaya gitme zamanı mı?"

Başımı çevirdiğimde Evan'ın odaya girdiğini gördüm. Romantik görüntümü incelerken başımı salladım. "Evet, hemen hemen."

Yanıma yaklaşarak, yüzünde yarı eğlence yarı sempati dolu ifadeyle bana baktı. "Daha iyi hissediyor mu? Jenny bana dün gece Pete'in evinde yaşadıklarını anlattı. Görünüşe göre çok iyi bağlanmış."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. *Evet, öyle yaptı.* Ve ben orada değildim ve onsuz birkaç kez sarhoş olduğum için bu konuda üzülmem ikiyüzlülük olsa da üzuldüm. Birazcık. Ama o gece onunla *kimin* birlikte olduğunu öğrenmek, benim onun yanında olmamamdan neredeyse daha kötüydü. O akşam onu aramıştım ve telefona Denny cevap vermişti. *Denny.* Eve gitmesine yardım etmişti. Gece onunla kalmıştı. Onun için oradaydı. Ama yine de hiçbir şey olmamıştı. Kiera bana Denny'nin onunla ilgilendiğini açıkça itiraf etmiş, bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylemiş ve ben de bütün geceyi ona şarkı söyleyerek geçirmiştım. O sırada tamamen sarhoş olmasına rağmen, o iyi davranmıştı, Denny iyi davranmıştı ve bunu düşündükçe kendimi daha iyi hissediyordum. Aralarındaki tek şey gerçekten de dostluktu ve Denny'nin ona göz kulak olmasına sevinmiştim. Yalnız olmadığım için mutluydum.

Gülümsemem genişledi. "Evet, sanırım baş ağrısı sonunda geçti." Kaşlarımı çatmak için durakladım. "Elbette, şimdi Griffin'le yaşamak zorunda olduğun için, muhtemelen geri gelecektir. Hem de her zamankinden daha güçlü bir şekilde."

Evan güldü. "Evet, bu hepimizin katlanmak zorunda olduğun bir acı. Buna alışacaktır." Duraksayarak omzuma vurdu. "Bu güzelmiş, Kell," dedi yatağı göstererek. "Bence hoşuna gidecek."

Yatağın üzerine serdiğim sergiye usulca gülümsüyordu ama ben izledikçe ifadesi değişti. Şimdi sinirli görünüyordu. Kaşlarını çatarak bana baktı ama bir şey söylemedi. "Ne?" diye sordum. Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Tekrar yatağı işaret etti. "Her birimizi kötü gösteriyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona sııttım. "Romantizm konusunda başarısız mısın? İstersen sana birkaç ipucu verebilirim? Kıvılcımı canlı tutmana yardım edebilirim?"

Gözlerini devirerek odadan çıkmaya başladı. "Kıvılcımım gayet iyi," diye omzunun üzerinden savurdu.

İstemedenden kıkırdadım ve Evan bana dönüp bakmadan elini arkasına doğru uzattı, orta parmağını kaldırdı. Başımı sallarken biraz daha sert güldüm. "Sadece teklif ediyorum," dedim ona.

Hazırlanan odaya son bir kez baktıktan sonra Kiera için hazırladığım hoş geldin tabelasını alıp dışarı çıktım. Yatak odamın kapısını dikkatlice kapatıp

Matt'i kanepenin yanında Evan'la konuşurken gördüm. Oturma odasına baktım ama Griffin'i hiçbir yerde göremedim. Lanet olsun. Onunla uğraşmak istemiyordum ve Anna da Kiera'yla birlikte geliyordu. Griffin'in orada olmasını beklediğini hayal etmeliydim. Belki de. O ikisiyle bunu söylemek gerçekten zordu.

Matt'e yaklaşıp, "Griffin nerede?" diye sordum. Gitmemiz gerek."

Matt bana dönerken kaşlarını çatı. "Havuza gideceğini söyledi."

Ona boş boş baktım. "Ona havaalanına gitmemiz gerektiğini hatırlattın mı? Anna'nın yolda olduğunu?"

Başını salladı. "Evet, öyle yaptım." Dudaklarını birbirine bastırışından kuzenine kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne dediğini bilmek istiyor muyum?" Ben sordum.

Matt sırtı. "Anna'nın taksiye binebileceğini söyledi. Bunun daha mantıklı olduğunu ve onu almanın bir anlamı olmadığını söyledi."

"Ve?" Dedim. Tembellikten daha fazlası olması biliyordum.

Matt gözlerini devirdi. "Ve daha sonra ıslak tişört yarışması olacaktı." Bana gergin bir sırıtışla baktı. "Bunu kaçırma riskini almak istemiyor."

Sıradan bir kızın göğüslerinin dış hatlarını görmeyi kaçırmak istemediği için mi çocuğunu doğuracak kadını kucağına almak istemiyor? Bunu yüksek sesle söylemeye zahmet etmedim çünkü Matt'in de böyle düşündüğünü biliyordum. Matt'le bir an birbirimize baktık ve sonra, "Sence onu bebekten önce mi yoksa sonra mı terk edecek?" diye sordum.

Matt sırtı. "Ben paramı önceye yatırıyorum. Bütün zaman boyunca onunla kalmasına imkân yok."

Evan başını Matt'e çevirdi. "Bu bahsi kabul ediyorum. Bebekten sonra olacağına yüz dolarına bahse girerim."

Matt ona soluk bir kaş kaldırdı. "Gerçekten mi? Sence o kadar uzun süre dayanabilir mi?"

Evan bir şey biliyormuş gibi sırtı. "O ahmağın bizimle turneye çıkmak üzere olduğunu unutuyorsun. Onu kızdırmak için etrafta olmayacak. Birlikte kalacaklar çünkü kız onun nasıl biri olduğunu unutacak."

Matt çenesini ovuşturdu. "Vay be. İyi bir noktaya değindin." Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Yine de ilk değerlendirmemin arkasındayım. Telefonda onu kızdıracak. Bu bir anlaşma."

Evan güldü, sonra elini uzattı. ", bahse giriyoruz."

Matt bahsi kabul ederek elini kaldırmadan önce bana baktı. "Sen de katılmak ister misin?"

İkisine de küçük bir gülümseme verdim. "Elbette... ama bahse girerim birlikte kalırlar. Bence başaracaklar." Zaten birlikte olmadıkları için cesur bir açıklama... ama bugün kendimi umutlu hissediyordum.

İkisi de bana alaycı ve inanmayan bakışlarla baktıktan sonra Evan Matt'e, "Bugün Kiera'ya yüzüğünü vereceği için kendini çok duygusal hissediyor. Odasını görmelisin... Sanki Hallmark filmlerinden fırlamış gibi."

Evan'ın ekranımı tarif etmesi üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Eğer istersen sana gerçekten yardım edebilirim."

Evan gözlerini kıstı, sonra güldü. Matt de güldü, sonra önce Evan'ın, sonra da benim elimi sıktı. ", oyun ," dedi. Bir süre durakladıktan sonra bana hüznü bir gülümseme verdi. "Ama... gelecekteki akrabamın iyiliği için... umarım sen kazanırsın, Kellan."

Bir iç . "Evet... Ben de öyle umuyorum."

Matt ve Evan'a veda ettikten sonra, ödünç araba anahtarlarının alt katta depolandığı yere yöneldim. Rafta sadece bir takım anahtar kalmıştı ve o da biraz küçük olan üstü açık parlak bir arabaya aitti. İnsanları havaalanından almak için ideal değildi. Umarım kızlar yanlarında fazla bagaj getirmemişlerdir. Kiera'nın mütevazı bir bavul hazırladığından oldukça emindim ama Anna... kim bilir.

Cuma günü kuşluk vaktiydi ama şirketin evi çoktan insan kaynıyordu. Bazılarını az çok tanıyordum, bazılarıysa hâlâ tamamen yabancıydı. Bu da burası için oldukça tipik bir durumdu. Hiç kapanmayan bir bar gibiydi. Arabaya atlarken tanıdığım birkaç kişiye el salladım, sonra da kız arkadaşımı almaya gittim.

Havaalanına giderken gülümsememi durduramıyordum. Trafikte sıkışıp kaldığımda bile yüzümde bir sırıtma vardı. İçimde neredeyse elektrikli bir umut ve heves duygusu vardı, sanki bundan sonra her şey harika olacakmış gibi. Sanki bir daha asla kötü bir gün geçirmeyecekmişim gibi. Bunun doğru olmadığını biliyordum -geleceğimde muhtemelen çok sayıda korkunç gün geçirecektim- ama bunu bilmek kendimi... geçirimsiz hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Park ettikten sonra tabelamı kaptığım gibi, adımlarımı neşeyle atarak kalabalık havaalanına doğru ilerledim. *Gelen yolcu* tabelasına hızlıca bir göz attığımda Kiera'nın uçağının yeni indiğini gördüm. Mükemmeldi. Beni göreceğinden emin olduğum bir noktaya doğru ilerledim, sonra yolcular salona süzölmeye başladığında, bir konserdeymişim gibi tabelamı havaya kaldırdım ve

grubun beni görmesini istedim. Çok abartılı bir gösteriydi ama Kiera'nın her konuda aşırı gergin olma eğiliminden dolayı beni bulmak için çok fazla aramak zorunda kalmayacağını düşündüm. Bir saniye sonra ortaya çıktığında ve beni anında fark ettiğinde, bunu gerçekten takdir etmiş görünüyordu.

Güzel yüzü bir sevinç ve rahatlama ifadesine büründü ve aramızdaki mesafeye rağmen ela gözlerindeki nem açıkça görülüyordu. Bana doğru uçuşt, sonra o kadar hızlı kollarıma atladı ki onu yakalamak için poster tahtasını bırakmak zorunda kaldım. Kolları ve bacakları etrafımı sararak beni sıkıca kavradı ve onu içime çekerken gözlerimi kapattım - bana baskı yapan kıvrımlarının yumuşaklığı, boynuma dokunan şefkatli dudakları, şampuanının çiçeksi notaları... Dünyayı durdurdum ve tadını çıkarmak için uzun bir an ayırdım. Onun tadını çıkarmak. *Karımın*.

Kiera'nın beni bırakmaya hiç niyeti olmadığını anladığımda hafif bir kahkaha attım. Ve bu benim için gayet iyiydi. Bana bakmak için geri çekildi ve gözlerindeki sıcaklık beni büyüledi. "Beni özledin mi?" Onu öpmek için başımı yukarı eğerek sordum.

Cevap olarak parlak bir şekilde gülümsedi, sonra dudakları benimkilere doğru indi. Dudaklarımız birbirine değdi ve ben bir anda onun anılarıyla dolup taşım, ona karşı duygularla dolup taşım. Aşk sanki canlı bir şeymiş gibi damarlarımda dolaşıyor, tenimi karıncalandırıyor, kalp atışlarımı iki katına çıkarıyor, tüm bedenimi ısıtıyordu. Sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdim, birbirimize kilitlenmiş, dudaklarımız şefkatle bastırıp geri çekiliyor, parmaklarımız yumuşakça keşfediyor...

Ancak Kiera benden uzaklaşmaya başladığında elimin kışına doğru kaydığını fark ettim. Böyle kamusal bir alanda onayladığı bir şey değildi. Oops. Ayakları yere değdiğinde yine de kaşlarımı çattım. "Hey, bundan zevk alıyordum."

Bana sıırttı. "Evet, biliyorum."

Eli karnımın üzerine geldi ve onu tutup parmaklarımızı birleştirdiğimde kaşlarım çatıldı. Yumuşak bir kahkaha atarak, atılmış tabelamı almak için eğildim. Doğrulduğumda Kiera tabelayı işaret etti. "Tabelanı beğendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim gülümseyerek. Tabelayı profesyonel şoförlerin müşterilerini almak için kullandıklarına benzetmişim; büyük siyah harflerle sadece Kiera'nın tam adı yazılıydı. Onun hizmetçisi gibi davranmamın hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Gerçi bu benim için rol yapmak değildi. İsteddiği her şeyi onun için gerçekleştirmeye çalışırdım. Tek yapması gereken istemektir.

Bir an için bana şefkatle gülümsedi, sonra gözleri tekrar tabelaya kaydı ve dudaklarını büzdü. "Ama bil diye söylüyorum, Bayan *Kellan* Kyle olarak anılmayacağım. Bu çok eski moda."

Parmaklarımın ucundaki işarete bakarken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Onu bilerek biraz kızdırmak için bu şekilde yazmıştım. Ve çünkü... benimle evlenmiş olması hâlâ aklımı başımdan alıyordu ve hayatının geri kalanını kiminle geçirmeyi seçtiğini tüm dünyanın bilmesini istiyordum. Eski moda, elbette, ama anlamlı... benim için.

Ona bakarak, "Ne? Kocanın tam adını almak çok sevimli, değil mi?" dedim. Başparmağım alyansını okşuyordu ve ona gülümsemeden duramıyordum.

Yüzündeki ifade benim hissettiklerimle örtüşüyordu ama belli etmeden başını salladı. "Bu cinsiyet ayrımcılığı, Kellan. Benim kendi adım var. Seninkini varsaymama gerek yok." Diğer eli göğsüme uzandı ve parmakları adının yazılı olduğu dövmenin üzerinde gezindi. İçimi bir ürperti kapladı ve keşke özel bir yerde olsaydık da gömleğimi çıkarıp çıplak tenimde bunu yapmasına izin verebilseydim diye düşündüm. "Sadece soyadın," diye fısıldadı.

Artık çıplak tenini aklımdan çıkaramıyordum. Vücudu yatağımın üzerine yayılmıştı, parmaklarım her kıvrımını hissediyor, dudaklarım her bir lezzetli santimini tadıyordu. Ağzına bakarken arzu ve yalnızlık beni fena halde etkiliyordu. Sadece birkaç hafta olmuştu ve kesinlikle çok daha uzun süre birlikte olabilirdik ama aniden ona her şeyden çok ihtiyacım oldu. Sadece birkaç gün önce telefonda sevişmiştik, erotik bir geceydi ve benden onun için ne kadar sert olduğumun fotoğraflı kanıtını isteyerek beni şok etmişti ve benim de telefonu yüzüne kapatmadan ona o fotoğrafı nasıl göndereceğimi bularak kendimi şok ettiğim bir geceydi, ama aynı şey değildi. Hiçbir şey onunla gerçekten birlikte olmak, kollarımda tutmak, vücudunun benimkinin altında hareket ettiğini hissetmekle aynı şey değildi.

Şu anda bunu gerçekten düşünmemeliydim ama Kiera'nın yüzündeki ifade hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirmemi izlerken gözleri yanıyordu ve uygunsuz teşhirden tutuklanmayı göze almaya hazır ve istekli görünüyordu. Lanet olsun.

Yakındaki sinirli bir bağırış hararetli temasımızı kesti. Şükürler olsun. "Teşekkürler, Kiera! Bavulumu indirmeye çalışırken neredeyse doğuruyordum!"

Kiera ve ben Anna'nın hışımla bize doğru geldiğini gördük. Kızgın görünüyordu. Yoluna çıkan koyu renk bir tutam saçı şişirirken yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Tuhaf. Kiera ve ben onun

uçak da. GrnŖe göre Kiera da umuŖtu. Bazen böyle yapardık, etrafımızdaki dünyayı unutturduk. Bunun iyi bir Ŗey olup olmadığından emin değildim.

Kiera'nın elini bırakarak bir adım ne ıktım. "Sanırım yardım etmeliyim." Kiera'nın sesi beni durdurdu. "Griffin burada mı?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım. *Islak tiŖrt yarıŖmasını kaçırma riskini almak istememesi* kötü bir fikir gibi görünüyordu. Kiera zaten Griffin'den nefret ediyordu, *bu* yangına krkle gitmeye gerek yoktu. Yalan söylemek istemiyordum ama grup arkadaşım ile ilgili gereksiz ayrıntılarla onu zmek de istemiyordum. Bu tamamen dürüstlük meselesi zordu.

Ama sonuçta bu Griffin'in dramıydı, benim değil ve Ŗu anda gerçekten onun sorunlarına girmek istemiyordum. "O... evde beklemeye karar verdi," dedim omuz silkerek.

Kiera kızgınlıkla kaŖlarını çattı, sonra gözlerini devirdi ve konuyu . Griffin'in dŖncesizliėi onun için yeni bir Ŗey değildi.

Sonunda firmanın evine vardığımızda, Kiera yüzünde hayranlık ifadesiyle etkileyici sergi alanını inceledi. Sonra bakışları dıŖarıda dolaŖan bazı insanlara takıldı ve bana kaŖlarını çattı. Bu tepkinin insanların giydikleri Ŗeylerden kaynaklandığına inanmak zorundaydım. Ya da *giymediklerinden*. İnsanların çoğunun üzerinde mayo vardı, neredeyse hiç olmayan mayolar. Tıpkı arabanın önünden geçip giden kadın gibi, giysisinin temel kısımlarını örten küçük parçalar vardı ve hepsi bu kadardı. Kıyafet hayal gücüne ya da herhangi bir Ŗeye pek Ŗey bırakmıyordu. Doğru ya. Kiera'yla konuŖtuėumuz onca zaman boyunca evdeki parti benzeri atmosferden bahsetmeyi unutmuŖtum. Dürüst olmak gerekirse, sürekli aklımdan çıkıyordu. Açık saçık giyinen kadınlar Griffin için sürekli bir dikkat dağıtıcı olsa da, benim dikkatimi bile ekmiyorlardı. Ve Kiera'nın boğucu sesi kulağımdayken kesinlikle aklımda değillerdi.

Bundan çoktan bahsetmiŖ olmam gerektiğini bilerek Kiera'ya döndüm ve beyninde dönüp duran soruyu cevapladım, çünkü bu insanların kim olduğunu merak ediyor olmalıydı. "Burası plak Ŗirketinin evi. Plak Ŗirketindeki tüm sanatçılar buraya gelebilir ve bazıları misafir de davet eder. Aslında, neredeyse hepsi misafir davet ediyor... günün ve gecenin her saatinde." Bunun zerine gözlerimi devirmek zorunda kaldım. İyi bir parti umurumda değildi ama bu partinin bitmesine hazırdım. Neyse ki kaos genellikle st kata, bizim kata taŖınmıyordu. Öyle olsaydı muhtemelen delirirdim.

Aıklamamdan sonra Kiera'nın kaŖları daha da çatıldı ve ben de ona *biliyorum ve zgnm* dercesine omuz silktim. Olan olmuŖtu.

Ödünç aldığım güneş gözlüklerimi arabanın vizör klipsine geri takarak araçtan indim ve valizlerimi almaya başladım. Ben bunu yaparken, bir ya da iki kez karşılaştığım bir çift arabanın yanından geçti. Adam çenesini bana doğru kaldırırken, kız arkadaşı gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltıyla beni süzdü. "Hey, Kellan," dedi, sesi alçak ve kışkırtıcıydı - açık bir davet. Erkek arkadaşı ya fark etmedi ya da umursamadı. Muhtemelen umursamadı çünkü gözleri Anna'nın göğsüne kilitlenmişti.

Adını tamamen unuttuğum kadına başımla selam verdim, sonra da bu etkileşimin onu üzmemiş olmasını umarak Kiera'ya baktım. Kiera kızların bana asılmasına alışkındı ama bunu yaptıklarında genellikle çok daha fazla kıyafet giyiyorlardı. Sarışının bikinisi bir önceki kızın bikinisinden bile daha küçüktü ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Kiera bana umursamaz bir bakış attı, sonra başını hafifçe salladı ve sanki kendini bırakmaya zorluyormuş gibi hafifçe rahatladığını görebiliyordum. Kabul ettiği için minnettardım çünkü burada dolaşan insanlar hakkında yapabileceğim *hiçbir şey* yoktu. Neredeyse çıplak olsalar bile, burada olmaya en az benim kadar hakları vardı. Ve Kiera. O da artık bu çılgınlığın bir parçasıydı.

Eve girdiğimizde Kiera ve Anna şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Bu duyguyu anlıyordum. Bu yer para diye bağırıyordu. Ama bunu rahatsız edici bir şekilde yapıyordu. Soğuk, klinik, müze gibi. Bu tarz bana ailemin evini, çocukluğumun geçtiği evi hatırlattı. O evin içindeki her şey steril, bana dokunmayın hissi veriyordu ve küçükken bile içgüdüsel olarak neredeyse her şeye dokunmaktan kaçınırdım. Kendi evimde bir ziyaretçi gibi hissetmeme neden olmuştu, gerçi dürüst olmak gerekirse bunun nedeni ailemin bana davranış biçimi de olabilirdi. Her iki durumda da, sahnelenmiş zarafete karşı duyduğum bu hoşnutsuzluk benimle kaldı ve buradaki duvarlardaki her sanat eseri, yerlerdeki her pahalı halı ve her rahatsız mobilya parçası beni garip bir tiksinti duygusuyla doldurdu; alt kattaki kanepeyi topaklı, yırtık pırtık kanepemle değiştirmeyi çok isterdim. biraz hayat katmak isterdim.

Neyse ki ikinci kadın daha ev gibi bir havası vardı. Ve daha sessizdi. Neredeyse ev içinde bir evdi, D-Bag'lerle dolu bir ev. Ya da en azından iki tanesiyle. Üçümüz içeri girdikten birkaç dakika sonra Evan ve Matt ikinci kattaki güverteden oturma odasına adım attılar. Matt ellerinin arasında bir su balonunu zıplatıyor, Evan'a "İyi atıştı" derken gülümsüyordu. Balona bakınca anında irkildim ve sessizce dua ettim

Matt'in düşürmediğini ya da yanlışlıkla patlatmadığını. Çünkü içi su dolu değildi.

Birkaç gün önce, Griffin Matt'i kızdırmış ve bir konuda kavga etmişlerdi. Ne hakkında tartıştıklarından bile emin değildim. Evan, Matt'in çok çocukça bir intikam yöntemi bulmasına yardım etmişti: süt kokulu bombalar. Bir sürü su balonunu süt, sirke ve yumurtayla ilgili bir şeyler duymuştum, sonra da güneşte çürümeleri için güverteye bırakmışlardı. Şimdi ne kadar iğrenç koktuklarını hayal edebiliyorum. Aslında Matt'in elindeki kokusunu belli belirsiz alabildiğimden emindim. Umarım düşürmezdi. Oturma odası asla eskisi gibi kokmayacaktı.

Matt ve Evan kızları fark ettiler ve hemen sarılmak için harekete geçtiler. Anna onlara sarıldıktan sonra, gözlerinde beklenti dolu bir ifadeyle etrafına bakındı, sonra Matt'e döndü. "Griffin nerede?" diye sordu kaşlarını çatarak ve karnını ovuşturdu.

Matt önce Evan'a, sonra bana baktı. Solgun gözlerindeki soruyu, Griffin'in sevgilisine ne söylemesi ya da söylememesi gerektiği konusundaki kararsızlığı görebiliyordum. Şaka yollu ihtimalleri üzerine bahse girmiş olabilirdik ama hiçbirimiz Anna ve Griffin'in ayrılmasını istemiyorduk ve gerçek bunun olmasına neden olabilirdi. Ama Griffin'i korumak bizim işimiz değildi ve Anna bunu er ya da geç öğrenecekti. Matt'e küçük bir baş selamı verdim ve o da Anna'ya döndü. Başparmağını arkasına doğru sallayarak, "Havuzun yanında," dedi.

Evan sırtıttı. "Yüzünden ekşi süt damlayan sinirli olanı arayın."

Matt avucunu Evan'a doğru kaldırırken bir homurtu çıkardı. "Çok iyi atıştı, dostum." Onlar beşlik çakarken başımı salladım, sonra Kiera'ya baktım. Matt'in elindeki balona bakarken yüzü tiksintiyle buruşmuştu. *Evet, biliyorum. İğrenç bir şey. Umarım neye imza attığını anlamışsındır.*

Anna bir an sinirlenmiş gibi göründü, sonra gözlerinde Çeytani bir bakış belirdi. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle elini Matt'e uzattı. "Bunu ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, sesi aldatıcı bir tatlılıktaydı.

Matt ona uzatırken güldü. "Misafirim ol."

Yüzünde büyüleyici bir gülümseme olan Anna güverteye doğru yürüdü. Matt ve Evan birkaç saniye bekledikten sonra yüzlerindeki neşeyi onu takip ettiler. Başımı tekrar salladım, sonra Kiera'ya baktım. "Odamızı görmek mi istersin, yoksa Griffin'in saldırıya uğramasını izlemek mi?"

Kiera dudağını ısırarak sevimli bir gülümsemeyi yarı yarıya gizledi. "Vay canına, bu gerçekten zor bir seçim."

Elini tutarken güldüm. Sonra onu yeni yatak odamıza doğru götürdüm. "Son zamanlarda Griffin'den bıktım ama senden bıkmadım." *Ve sana göstermem gereken bir şey var.*

Onun için kapıyı açtım ve beni geçip odaya girmesine izin verdim. Gözleri yatağa takılıp orada kalmadan önce kısa bir süre etrafı taradı. Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardığını duyduğumda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kapıyı kapattıktan sonra arkasından yaklaştım. "Beğendin mi?" Kulağına fısıldadım.

O sessizce başını sallarken bakışlarımı yere, yatağın üzerine serpilmiş parlak kırmızı yapraklara kaydırđım. Kontrast oluşturan beyaz yapraklar siyah yorganın üzerinde şaşırtıcı derecede parlaktı ve ortasındaki yüzük kutusunu daha da öne çıkarıyordu.

Onu öne, kutuya doğru çektim. Sandaletlerini çıkarıp çiçek yapraklarını çıplak ayaklarında hissedebilmek için bir an durakladı; buna bayıldım. Onu yatağın kenarına götürdüm, sonra uzanıp gül yapraklı kalbin ortasından yüzük kutusunu aldım. Kiera tüm bu süre boyunca beni izledi. Gözleri parlıyordu ve ne diyeceğini bilemez bir halde taş gibi sessizdi; bunu da seviyordum.

Yüzümde yumuşak bir gülümseme, önünde tek dizimin üzerine çöktüm. Belki de bunu birçok kez yaptığım içindi ama gergin değildim. Hem de hiç. Sakince, "Kiera Michelle Allen, karım olur musun?" dediğimde sadece tam ve eksiksiz bir mutluluk hissettim.

Kutuyu onun için açtığım da gözlerindeki yaşlar yanaklarına düştü. Sorum karşısında başını sallıyordu ama dikkati yüzüğe odaklanmıştı. Yüzüğe bakarken gözleri biraz daha açıldı ve ağzı iyice afallamış gibi bir karış açıldı. Yüzüğü beğendiğini söyleyebilirdim ama hâlâ onu satın aldığım gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Bu onun asla isteyeceğı bir şey değildi, ne kendisi için, ne de bir milyon yıl sonra. Eğer bunun herhangi bir kısmına itiraz edecekse, bu yüzüğün maliyeti olurdu ki bu da önemli bir miktar paraydı. Bunu *ben* bile kabul ederdim. Ama bu konuda hiçbir endişem yoktu. Hem de hiç. Ve bu benim için önemliydi. İlişkimizin fiziksel temsilinin nefes kesici olmasını istiyordum çünkü... *o* nefes kesiciydi. Ailemin parası en azından benim için *her şey* demek olan bu kadın için güzel bir şey satın alabilirdi.

Pırıl pırıl yüzüğü kutusundan dikkatlice çıkarıp titreyen sol elini tuttum ve yüzük parmağına geçirdim. Yeni yüzük, söz yüzüğüyle uyumlu olması için bilinçli olarak tasarlanmış gibiydi ve

Birbirlerini ne kadar iyi tamamladıklarını görmek beni heyecanlandırdı. Bunun olması gerekiyordu.

Kiera yüzünde şaşkın bir ifadeyle hâlâ yüzüğe bakıyordu. Ayağa kalkarken hafifçe güldüm. Onu şaşırtmayı ummuştum, ama onu kesinlikle şaşkına çevirdiğimden emindim. Sonunda ne olduğunu anladığında bana baktı ve "Bunu yapmana gerek yoktu. Eski yüzüğüm gayet iyiydi." Bunu söyledikten hemen sonra yüzünü buruşturdu, sanki ilk söylediği şeyin *bu* olmasını istememişti.

Yüzündeki mahcubiyet beni gülümsetti. "Evet, yaptım," dedim kollarımı beline dolayarak.

Başını iki yana salladı. "Beni yanlış anlama, bu... inanılmaz... ama eski gruptan memnundum. Bunu yapmak zorunda değildin."

Ona cömertçe davranmama izin vermemesi çok tatlıydı, hatta çok sevimliydi. Bu onu daha da çok sevmemi sağladı. Ama yine de bunu onun için yapmam *gerekiyordu*. "Evet, yaptım," diye tekrarladım.

"Kellan-"

İtirazını dudaklarımı onunkilere değdirerek kestim. "Evet, yaptım Kiera," diye mırıldandım ağzına karşı. Ona verdiğim basit yüzükten daha fazlasını hak ediyordu. Bu anı hak ediyordu - savurganlığı, romantizmi, hayatta bir kez yaşanacak bir duyguyu. Ona aşık olduğumu nasıl inkar edemezsem, bunu da inkar edemezdim. Ve bu konuda hiç iyi olmamıştım.

Ağzlarımız birlikte hareket ederken Kiera sonunda itiraz etmeyi bıraktı. Onu daha da sıkarak kendime çektim ve parmakları yukarı doğru kayarak saçlarımın uzun tellerine dolandı. Bu çok tanıdık bir duyguydu; uzun zamandır özlediğim bir duyguydu. *Sonunda burada olduğuna inanamıyorum. Temelli olarak.*

Yalnızlığın acısı içimde kabarıırken öpücüğü derinleştirdim. Dilim onunkine değdiğinde Kiera en yumuşak, en erotik sesi çıkardı ve vücudum anında karşılık verdi, kan tüm doğru yerlere aktı. Kiera'nın parmakları saçlarımdan ayrıldı ve tişörtümü çektiirdiklerini hissettim. Ne istediğini bildiğimden, kumaşı üzerimden çekmek için durakladım. Parmakları anında çıplak tenimdeydi, çeşitli kaslar arasındaki çizgileri takip ederek beni heyecanlandırıyordu. Sonra öne doğru eğildi ve kalbimin üzerindeki dövmeye bir öpücük kondurdu. Bu hareketle ilgili bir şey beni huzurla, sıcaklıkla... aidiyetle doldurdu. Sanki beni sahipleniyordu ya da daha doğrusu, onun adını tenime kazıdığım da dile getirdiğim iddiayı onaylıyordu. Beyanımı kabul ediyor, kendini bana teslim ediyordu. Tek istediğim de buydu.

Başını şefkatle okşayarak onu göğsüme bastırdım, gözlerimi kapadım ve sadece... onu bağrıma bastım.

İşte o zaman dilinin meme ucumun etrafında bir daire çizdiğini hissettim. Sonra ağzını üzerine kapattı, dişlerini hafifçe üzerinde gezdirerek doğrudan sikime bir şimşek gönderdi. *Vay canına*. Gözlerim birden açıldı. Kiera dudağını ısıyor, yüzünde şakacı ama ateşli bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözleri odaya giren parlak güneş ışığında daha yeşildi ve beni izlerken adeta yanıyordu. Yavaşça, alaycı bir şekilde gömleğini çıkarmaya başladığımda dudaklarımda bir sırıtma belirdi. Ama tişörtü çıkardıktan sonra, baştan çıkarmanın tokadını suratına yiyen ben oldum.

Giydiği sütyen daha önce görmediğim bir sütyendi; hatta daha önce onda gördüğüm bir *tarz* bile değildi. Dantelli ve seksiydi ve göğüslerini o kadar çekici bir şekilde bir araya getiriyordu ki bakmaktan kendimi alamadım. Bakmak. Yaptığım şey buydu. Çünkü lanet olsun... çok ateşliydi. Vücudum zonkluyordu.

Bunu kendisi için giymediğini biliyordum; benim için, bana özel bir şey vermek için giyyordu. Bu gerekli değildi -onun yanında tahrik olmak için yardıma ihtiyacım yoktu- ama çok tatlı ve düşünceliydi. Yine de kendimi onunla alay etmekten alıkoyamadım. Sonunda bakışlarımı az önce bana sunduğu baştan çıkarıcı manzaradan çektiğimde, onunla göz göze geldim. Yüzünde bir eğlence ve hemen arkasında da bir arzu vardı. Bir an için ne kadar muhteşem olduğunu düşündüm, sonra başımı salladım ve şakacı bir şekilde ona, "Bunu yapmana gerek yoktu. Eskisi gayet iyiydi."

Kiera onun işaretini ona karşı kullanmama güldü, sonra şortumun kemerini çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. "Evet, yaptım," diye mırıldandı, beni öperek.

Sözlerimi *bana* karşı kullandığını duyduğumda yumuşak bir kahkaha attım, ama sonra şortumun düğmelerini ustalıkla açtı ve beni hissetmek için elini içeri kaydırıp ve parmakları etrafımda kıvrılırken tek yapabildiğim inlemek oldu. *Tanrım, evet*.

Çok daha fazlasını isteyerek Kiera'yı nazikçe yatağa geri ittim. Dağınık yaprakların üzerine, neredeyse doğrudan kalbin üzerine oturdu ve önümdeki erotik görüntüye bakarken vücudum ihtiyaçla titreşti. Eksik bir görüntü: iç çamaşırıyla yaprakların üzerine yayılmış olmalıydı. *Bu* görmem gereken bir şeydi. Esnek şortunun altından tutarak onu üzerinden çektim. İç çamaşırını gördüğümde tüm vücudum dondu ve kısık bir inilti çıkardım. Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin. İç çamaşırı

Bu da yeniydi ve yine hiç onun tarzı değildi; minicikti, kalçalarında ince, neredeyse hiç olmayan askıları vardı ve transparandı. *Görmek. İçinden.*

Bugün buna hazırlıklı değildim. Vücudum görsele o kadar güçlü tepki verdi ki zihinsel olarak kendime sakın olmamı emretmek zorunda kaldım, yoksa bu onun için son derece hayal kırıklığı olacaktı. Bunu bana *şimdi* mi yapmak zorundaydı? Onsuz geçirdiğim haftalar yüzünden zaten acı çekerken mi? Aman Tanrım. Yemin ederim bazen irade gücüne çok fazla değer veriyordu. Gözlerimi ona diktiğimde dudaklarıma kızgınlık değdi. "Bunu beş saniye kadar sürdürmeye mi çalışıyorsun?" Sevimli ve masum bir kıkırdama çıkardı ve sııttım, şu anda önümdeki görüntüyü hem seviyor hem de nefret ediyordum. "Beni öldürüyorsun, Kiera." Karnını öpmek için durakladım. "Beni gerçekten öldürüyorsun."

Dudaklarım karnından aşağıya, o harika iç çamaşırına doğru ilerledi ve Kiera'nın nefesi belirgin bir şekilde hızlandı. Yatağın üzerinde kayarak uzandı, sonra bana elini uzatarak ona katılmamı istedi. Onunla birlikte olmamı. Davetini, gözlerindeki aşkı, tenine yapışan yaprakları ve o lanet olası aşırı kışkırtıcı iç çamaşırını gördüğümde göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Çok güzelsin... bunu biliyor musun?"

Yanaklarında bir kızarma oldu ve gözlerini benden kaçırdı. Hayır. Bunu bilmiyordu. Ya da inanmıyordu. Bunca zaman sonra nasıl inanmazdı ki? Ayakkabılarımı ve şortumu çıkarıp onunla birlikte yatağa girdim. Yanına uzandım, şefkatle çenesine dokundum ve bana sağladım. "Bunu biliyor musun?" Tekrar sordum.

Beklediğim gibi başını salladı. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken bir iç geçirdim. Keşke o da benim gördüklerimi görebilseydi. "Ben görüyorum," diye fısıldadı. *Her gün güzelliğini görüyorum ve her gün beni şaşırtıyorsun.*

Dudaklarımı dudaklarına götürdüm, ona nasıl hissettiğimi göstermek istiyordum, bana yaptıklarını onun da istiyordum. Üstünde yuvarlanarak kalçalarımı onunkilere bastırdım. Kiera'nın dudaklarından çıkan şehvetli bir ses beni ateşledi. Sertliğim onun yumuşaklığına bastırdıkça öpüşmemiz hararetlendi. Buna ne kadar dayanabileceğimden emin değildim ama bitmesini de hiç istemiyordum. Kalbim çoktan hızlanmıştı, duyumlar beni aşırı yüklerken nefesim hızlanmıştı. Kulağına doğru eğilerek ona "Seni seviyorum" dedim. Şehvetli bir açlıkla sessizce inledi, parmakları tenimi pençeliyordu.

Rüyalarım giren göğüslerini görebilmek için sütyenini hızla çıkardım. Dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim, dudaklarımı tepe noktasının üzerinde kıvırdım. Kiera'nın erotik nefesi yüksek ve uyarıcıydı. Bu beni o kadar acıttı ki, onunla alay etmeye devam edebileceğimden emin değildim. Kıvranıyordu

Altımda, nefesi hızlı ve muhtaç, sonra başımı aşağıya doğru itti. *Siktir, evet.* Bunun için dayanabilirdim. Onun istediğini isteyerek, parmaklarımı iç çamaşırının gülünç derecede küçük kayışlarına doladım, sonra onu çektim. Onunla alay ettim, tadına baktım, onu tam sınıra getirdim ve sonra daha fazla dayanamadım.

Boxerımı sıyırıp onun üstüne çıktım. Ağzım daha onunkine ulaşmadan içine kayıyordum. *Cennet... mutlak cennet.* Derinlere bastırduğımda Kiera inledi. "Tanrım... Seni özledim," dedi, sesi duygularla dalgalanıyordu.

Aramızdaki bağ beni çok etkilediği için duraklamak zorunda kaldım. Başımı boynunun dibine yaslayarak ona "Beni bir daha asla özlemek zorunda kalmayacaksın" dedim. Bu sözlerin gerçekliği içimi hafiflikle doldurdu. *Bir daha asla.*

Geri çekildim, sonra tekrar ileri doğru bastırdım, yavaşça, kasıtlı olarak. Her hareket sıvı gibiydi, elektrik ateşi içimde dalgalanıyordu, zevk ve ağrıyan bir acı o kadar sıkı bir şekilde birbirine örülmüştü ki onları ayırmak imkansızdı. Vücudum daha hızlı gitmek, içimde biriken ahlaksız ihtiyacı tatmin etmek için yalvardı ama yapmadım. Yavaş tuttum, işkence ettim, görkemli ıstırabı uzattım. Kısıtlama beni titretiyordu, ama aynı zamanda Kiera'yı da çıldırtıyordu ve yakın olduğunu söyleyebilirdim. Eğer dayanabilirsem, ona birkaç kez serbest bırakabilir, zevkini ikiye katlayabilirdim. Bunu istiyordum, kendi tatminimden daha çok istiyordum, bu yüzden vücudumun ne kadar kötü itiraz etmesine rağmen sabit ritmi sürdürdüm. *Sadece devam et... boşalmayı düşünme, sadece bunu düşünme.*

Ama sonra Kiera'nın vücudu altımda sertleşti ve karşı konulmaz inlemelerden oluşan uzun bir çağlayan çıkardı ve vücudunun lezzetli bir şekilde etrafımda sıkılaştığını hissettim... karşı koyamadım.... İradem üzerindeki kırılgan tutumu kaybettim ve coşku beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu; tek yapabildiğim inlemek, küfretmek ve ona teslim olurken Kiera'nın vücudunda erimekti.

Sonrasında ona yaslandım, hem mutluluktan uçuyordum hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Tabii ki kendime karşı. Kiera sırtımı okşarken yumuşak, mırıltılı bir memnuniyet sesi çıkardı. Gülümseyerek ona başarısızlığımı itiraf etmeye karar verdim. "Kusura bakma, sana iki tane vermeye çalışacaktım ama dayanamadım." Başımı kaldırarak bir kaşımı kaldırdım. "Bunun için tamamen iç çamaşırını suçluyorum." Ciddiyim. Bunu bana nasıl yapabildi? *Ben Süpermen değilim, Kiera.*

Yorumuma güldü, sonra bana tatlı bir öpücük verdi. "İlki doğru yapıldıysa ikincisine gerek yok," dedi.

Bu beni sırttırdı, güldürdü ve saçma bir şekilde mutlu hissettirdi. Yanına doğru kayarak onu kendime çektim ve birkaç muhteşem dakikayı sadece onu öperek geçirdim. Geri çekildiğimde ikimizi de kaplayan yaprakları fark ettim. Tam da düşündüğüm kadar çekiciydiler. Göğsünden birkaç tane kopararak ona, "Bana bir dakika ver, muhtemelen bu konudaki fikrini değiştirebilirim" dedim. Artık dayanabileceğimden oldukça emindim. En azından denemeye kesinlikle istekliydim.

Ama ne yazık ki hiçbir şey deneme şansım olmadı, çünkü tam o anda yatak odamızın kapısı çarparak açıldı. Bu da neydi böyle?

Qsnpter /

BİRTOPLANTI

Kiera ılık attı ve kendini saklayacak bir Şey aradı. Ne yazık ki yorganın zerindeydik, bu yüzden onu gerçekten koruyabilecek tek Şey bendim. Yer değiştirerek onun üzerine çıktım ve önemli yerlerini gizlemek için elimden geleni yaptım. Sonra anımıyı bölen kişiye ters ters baktım. *Birisi liiyor ya da ev yanıyor olsa iyi olurdu.* Kabul edebileceğim tek iki senaryo bunlardı.

Ama yatağa doğru koşanın Griffin olduğunu gördüğümde, bu iki Şeyin de gerçekleşmediğini anladım; benimle göz göze geldiğinde yüzündeki neşe bunu özellikle belli ediyordu. *İşte bu... Onu ldrecekim.* "Ne oluyor Griffin?" Tersledim.

Sanki yatak odamda değil de oturma odamda duruyormuş gibi ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu, yüzünde bir heves vardı... o kadar keskin bir ekşi süt damlıyordu ki şimdiden midemi bulandırmaya başlamıştı. "Kellan, burada kimin olduğuna inanamayacaksın!" dedi, yüz ifadesi neşeli ama umursamazdı.

Haklısın. Burada olduğuna inanamıyorum. Mor bir yastığı ona fırlatarak hırladım, "Umurumda değil! Siktir git!" Kiera'nın altımda görünmez olmak için kendini zorladığını hissedebiliyordum. Onun utancı odada neredeyse fiziksel bir Şeydi, gğşm sıkıyor ve içimi öfkeyle dolduruyordu. Ama Griffin'e gitmesi için bağırmak dışında onun için yapabileceğim hiçbir Şey yoktu. Ayağa kalkıp başımı yumruklamak şu an için bir seçenek değildi.

Yastık Griffin'in suratına çarptı ama Griffin her Şeyden çok şaşkın görünüyordu, sanki neyi böldüğünü gerçekten anlamamış gibiydi. Siktiğimin moronu. Kaşları çatılmıştı, bana dedi ki, "Dostum, bunu umursayacaksın.

onu gördüğünde. Kalk lan yataktan, tembel herif!" Nedense bunu söyleyince gözleri yalnız olmadığım gerçeğine açıldı. Bakışları yüzümden altımdaki Kiera'ya kaydı. Ömrünü kısaltacak bir şekilde sırttı. "Hey, Kiera... seni görmek güzel."

Un. Lanet olsun. İnandırıcı. Neredeyse suratına yumruk atmak için zıplayacaktım ama bu onun Kiera'yı daha iyi görmesini sağlayacaktı. Seçeneklerimden ve seçeneklerim yüzünden Kiera'nın acı çekecek olmasından nefret ederek yardım çağırdım. "Matt! Onu balkondan aşağı atmadan önce kuzenini yatak odamdan çıkar!"

Matt ve Evan'ın odaya girmeleri istediğimden daha uzun sürdü. İkisi de neler *bildikleri* halde yatak odamda bulunmaktan utanmış görünüyorlardı ve ikisi de saygılı bir şekilde yatağa bakmadılar. İşte tam da bu yüzden ikisinin de benden korkacak bir şeyi yoktu. Griffin yarını görecektik kadar yaşayamayabilir.

Kiera'nın utanç içinde inlediğini duyunca öfkem daha da arttı. Sonra Anna kapı aralığında belirdi, sırtarak ve kıkırdayarak bize bakıyordu. Lanet olsun.

Matt ve Evan, Griffin'i odadan fiziksel olarak sürüklemek zorunda kaldılar ve Griffin yol boyunca onlarla mücadele etti. "Dostum, daha sonra kemik yapabilirler! Burada kimin olduğunu görmesi lazım!" Bana dönüp sırtarak ekledi: "Seni , dostum. Seni!"

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve gerçekten umurumda da değildi. İngiltere Kraliçesi de olsa umurumda olmazdı.

Matt, Griffin'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Kiera buraya geldiğinde Kellan'ı biraz rahat bırakman konusunda ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun... ona vereceği *o şey* yüzünden?" Griffin'in yüzündeki boş ifadeden o konuşmayı hatırlamadığı anlaşılıyordu. Matt ona bir kez daha vurdu, Griffin'in geri zekâlı olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra da "Üzgünüm, Kell!" dedi ve merhametle kapıyı kapattı.

Midemde kaynayan öfke Griffin'in yokluğuyla yatışmaya başladı. Kiera'nın parmakları tenime batarken, iri gözleri benimkileri aradı. "Aman Tanrım! Bu az önce olmadı, *değil* mi?"

Tanrım... Keşke bu bir rüya olsaydı. İç çekerek sırtını okşadım. "Ne yazık ki... öyleydi." Ona özür dileyen bir yüz ifadesi takındım. "Üzgünüm, kapıyı kilitlemeyi unutmuşum." Hiçbiri komik olmasa da bir kahkaha attım; sadece bittiği için minnettardım. "Biraz dalgındım," dedim ona.

Kiera bana biraz ters ters baktı, muhtemelen gülmek için. Sonra kafası karışmış görünüyordu. "Neden bahsettiğini biliyor musun? Seni görmeye kim geldi?"

Hiçbir fikrim yoktu, başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok." Dönüp kapıya baktım, Matt'in diğer taraftan Griffin'i azarladığını duyabiliyordum. Güzel, Matt'in dersini hak etmişti. "Sanırım gidip bir bakmalıyım."

yapışan çiçek yaprakları yüzünden kıyafetlerimizi giymek biraz zaman aldı. Her birini Kiera'nın teninden şakacı bir şekilde sıyırmak için zaman ayırmayı ve şefkatle dudaklarımla değiştirmeyi çok isterdim ama görünüşe göre olmam gereken bir yer vardı. Ve uğraşmam gereken *biri*.

Gitmeye hazır olduğumda derin bir nefes aldım, sabır ve itidal için dua ettim, sonra Kiera'nın alınına bir öpücük kondurdum ve ona "Burada kal. Ben gidip Griffin'i öldüreceğim."

Bana gülümseyerek bakınca, Griffin'e çıkışmamı kaçırmaya hiç niyeti olmadığını anladım. Dürüst olmak gerekirse ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Çünkü gelecekteki davranışlarını gerçekten değiştirecek ne söyleyebileceğimden emin değildim. Ve onun bu şekilde aramıza girmesi, bir daha *asla olmaması* gereken bir şeydi.

Onu ikna edebilecek tek bir şey aklıma geliyordu. Kiera bundan hoşlanmayabilir. Çocuklar da hoşlanmayabilir. Ama Griffin'in *beni dinlemesine* ihtiyacım vardı. Dalga geçmeyi bırakmıştım.

Oturma odasına girdiğimizde Griffin tişörtünü çıkarmıştı. Matt ve Evan ona laf atarken o da çene hizasındaki saçlarından sütü temizliyordu; ne dediklerini duyamadım ama ikisi de kızgın görünüyordu. Anna da Griffin'le konuşmak için beklerken ayağını yere vuruyordu. Jackass bugün herkesi kızdırıyordu ve bugünün bitmesine daha çok vardı.

Griffin geldiğimi hissedince başını kaldırdı. Beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi. "Dude-"

Kızgın olduğumu anlamasını isteyerek, ellerimi göğsüne koyup onu sertçe geri iterek sözünü kestim. Fiziksel müdahalede bulunmamı beklemediği için onu tamamen hazırlıksız yakaladım ve yere yığıldı. Gülümsemesi anında buharlaştı. "Ne oluyor Kell?"

Herkes ne yapacağımı görmek için beklerken, bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde oda gerginlikle doldu. Matt ve Evan'ın bana bakan gözleri özellikle içime işliyordu; bu işi fazla ileri götürmemem için bana yalvardıklarını hissedebiliyordum. Yerde yatan Griffin'e bakarken, elimden gelenin en iyisini yaptım.

Öfkemi dizginledim. Bu onunla kavga etmekle ilgili değildi. Bu bir mesajdı, ciddiye almasını istediğim bir mesaj.

Ben ona bakarken Griffin gözlerini devirdi. İyi bir başlangıç değildi. "Sakin ol," dedi. "Senin kışın dışında bir şey görmedim."

Kışım umurumda değildi ve onun ne görüp görmediği de önemli değildi. Yavaşça ve kasıtlı olarak merdivenlere giden koridoru işaret ettim. "Eşyalarını topla ve dışarı çık."

Sözlerimin ağırlığının tüm odayı sarstığını hissedebiliyordum ve bu yüzden söylemiştim, onu dinlemesi için şok etmek için. Ama işe yaramadı. Griffin şeyden çok eğlenmiş görünüyordu; ayağa kalkarken homurdandı ve ben onu izlerken ellerim istemeden sıkıldı. "Oh, hadi, Kell." Yatak odamı işaret etti. "Burada olduğunu bilmiyordum ki."

Moron. Anna'nın bugün geleceğini biliyordu. Kiera'nın da aynı uçakta olacağı hiç gelmedi mi? Anna benim düşüncelerimi yansıtan sözler mırıldandı. Griffin onu duymazdan geldi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak meydan okurcasına bir hareket yaptı. "Ayrıca, beni gruptan atamazsın dostum."

Sanki yapamazdım. Asıl soru, *yapmalı mıydım?* Ve o bu soruyu cevaplamama gerçekten yardımcı olmuyordu. Beni ciddiye almadığı için şimdi daha da sinirlenmiş bir halde, ayak parmağımıza gelene kadar ona yaklaştım. "Seni neden tutayım ki?" Neredeyse ciddi bir şekilde hırladım.

Griffin bana sırtacak kadar cesurdu. Ağırlığını kalçasına verdi ve tamamen rahatlamış görünüyordu. "Çünkü ben bir bok değilim ve bunu sen de biliyorsun." Sonra bana küçük bir çocuğu hatırlatan bir gülümseme verdi. "Ve biz en iyi arkadaşız," dedi omuz silkerek.

Bu sözler yüzündeki ifadeyle birleşince ona kızgın kalmak gerçekten zorlaştı. Gözlerimi yenilgiyle kapatarak bir adım geri çekildim. Öfkemin bir kısmı sönmüş olabilirdi ama hâlâ beni duymasına ihtiyacım vardı. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve ona sert bir bakış atmaya çalıştım. "*Karımla* bir yerdeysem -her yerde- kapıyı çalar ve girmek için izin beklersin. O küçücük beynin bunu anlayabilir mi?"

Önemli bir değilmiş gibi omuz silkti. "İyi, her neyse, dostum."

Sıradan tepkisine sinirlendim ama kabul ettiğine sevindim, arkamı döndüm ve Kiera'nın elini tuttum; yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. Bu ruh halime hiç yardımcı olmadı. Griffin'in yanıma gelip kolunu omzuma atarak, sanki gerçekten de iddia ettiği gibi çok iyi arkadaşmışsınız gibi kaygısız bir tepki vermesi de öyle. Ve evet, bir bakıma öyleydik. Belki de

En iyi arkadaş değildik ama kesinlikle aileydik ve bu bağ da bir o kadar derindi. Dürüst olmak gerekirse, beni rahatsız eden jestleri değil, lağım çukuru gibi kokmasıydı.

"Şimdi size burada kimin olduğunu gösterebilir miyim?" Sesinde yine bir baş dönmesi vardı.

Pis kokusundan uzaklaşmak isteyerek onu üzerimden ittim. Gücenmiş gibi kaşlarını çattı. "Hey, hadi ama, içeri daldığım için özür dilerim, tamam mı? Sadece heyecanlandım." Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, yine hevesliydi ve o anda dünyada kimin onu bu kadar kızdırmış olabileceğini merak ettim. Sonraki sözleri bunu kısmen açıkladı. "Demek istediğim, bir porno yıldızıyla ne sıklıkla tanışırsın ki!"

Bir porno yıldızı mı? Neden bir porno yıldızı *benimle* tanışmak istesin ki? Tam ona soracaktım ki Matt'in gözlerini devirdiğini gördüm. "O bir porno yıldızı değil, Griff. Ona öyle demeyi kes."

Griffin kuzenine ters ters baktı. "Domates, *domates*, dostum. Kasette seks yaptı. Ben de bundan zevk aldım. Bom-porno yıldızı."

Bu sözler Kiera'nın gözlerini kapatmasına ve başı ağrıyormuş gibi burnunu sıkmasına neden oldu. Anlaşılabilir. Bu görüntü benim de hoşuma gitmiyordu. Griffin bana dönerken Matt yine gözlerini devirdi. "Ve seni görmek istiyor... ismiyle! Buna inanabiliyor musun?"

Bu tuhaf, bilgiden yoksun konuşmadan bıkmış bir şekilde yürümeyi bıraktım ve tüm odaya seslendim. "Kimden bahsediyor bu? Kim var burada?"

Evan başını kaşdı, biraz emin değil gibi görünüyordu ve biraz da şaşırmıştı. "Sienna Sexton."

Bunu özümserken ağzım açık kaldı. Sienna Sexton bir popüler kültür ikonuydu, herkesin bildiği bir isimdi. Şarkıları radyolarda çalınıyordu ve evet, seks kaseti de internette dolaşıyordu ya da bana öyle söylenmişti. İzlememiştim çünkü Matt haklıydı; o bir porno yıldızı değildi ve o kasetin halka açık olmaması gerekiyordu. Sik kafalı eski sevgilisi onun izni olmadan sızdırmıştı ve bu bana yanlış gelmişti. Hikâyesi güven hakkında uyarıcı bir hikâyeydi. Aynı konuda bana da şantaj yapıldığını düşününce, keşke daha fazla dikkat etseydim diye düşündüm.

O büyük bir yıldızdı. Neden beni soruyordu ki?

Ne olduğunu anlamaya çalışarak Evan ve Matt'e baktım. "Siz ciddi misiniz? Sienna Sexton mı? Sienna Sexton mı? Neden beni görmek istiyor?"

Benim kim olduğumu nereden biliyor ki?"

İkisi de en az benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. Matt başını salladı. "Bilmiyorum, dostum. Birkaç dakika önce maiyetiyle birlikte geldi ve seni görmek istedi." Üstümüzü işaret etti. "Yukarıda seni bekliyorlar. Kiera'yı vermeyi bitirdiğinde sana anlatacaktık... bilirsin işte." Utangaç bir tavırla karıma bakarken yanaklarına renk gelmişti. "Yüzüğü beğendim. Sana çok yakışmış, Kiera."

"Teşekkür ederim" diye mırıldanırken Kiera'nın yanımda can çekiştiğini hissedebiliyordum.

Anna, Kiera'nın yüzüğünü incelemek ve bir pop yıldızıyla tanıştığı için sevinmek üzere yanıma geldi. Ben hâlâ orada öylece duruyordum, afallamıştım. Nasıl olmuştu da Sienna Sexton'ın dikkatini çekmiştim? Bu mümkün görünmüyordu. Ben önemsiz biriydim. Biri benimle dalga mı geçiyordu?

Griffin sonunda ilgimi çektiği için heyecanlanmış görünüyordu. Kolunu tekrar omuzlarıma attı ve kokusunu tekrar burnumun yanına getirdi. "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu.

Bana yaklaştıkça daha çok kusacakmışım gibi hissediyordum. "Berbat kokuyorsun. Önce duş alabilir misin?"

Griffin Matt'e suçlayıcı bir bakış fırlattıktan sonra, "Evet, bana iki saniye ver," dedi.

Koşarak odasına gitti, acelesinden kapıyı açık bıraktı. Suyun aktığını duyana kadar bekledim, sonra Matt ve Evan'a, "Hadi gidelim," dedim. Yüzümdeki memnun gülümsemeyi engelleyemiyordum. Griffin'i gruptan atmakla tehdit etmek işe yaramamıştı ama bir "porno yıldızıyla" tanışma şansının elinden alınmasının onun üzerinde bir etki bırakacağından emindim. Hak ettiğini buldu. Ayrıca, Griffin orada olmasaydı bu toplantının çok daha profesyonelce geçeceğini hissediyordum. Onu sonra bilgilendiririz. Daha temiz olduğunda. Ve daha sakin. Ve insanların mahremiyetine saygı duymaya başladığında.

Kiera'nın yanında yürürken saçlarına gömülmüş son bir yaprağı fark ettim. Bunu görmek beni delicesine mutlu etti. Neredeyse onu bırakmak istiyordum ama Kiera'nın böyle bir pop yıldızıyla tanışmak istemeyeceğini biliyordum. Uzun buklelerinden kopardıktan sonra ona uzattım. Bana çok tatlı bir gülümseme verdi, sonra Griffin'i gruptan atma konusunda ciddi olup olmadığını sordu. *Hayır. Pek sayılmaz. Belki.* Ona bunu isteyip istemediğini sordum ve bunu gerçekten düşünüyor gibi görünse de sonunda başını hayır anlamında salladı. Hislerini anlıyordum. Griffin zaman zaman herkesi çıldırtıyor olabilirdi ama o yine de buraya aitti. O baştan aşağı bir D-Bag'di.

Üst kata çıktığımızda, koridoru kapatan takım elbiseli iki iri yarı adam vardı. Kulaklıklarından, sert ifadelerinden ve sert duruşlarından güvenlik oldukları belliydi. Garipti. *Bu şekilde* güvenliğe ihtiyaç duyan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bu, yan odadaki kişinin önemli biri olduğu gerçeğini gözler önüne seriyordu. Ve yine *beni* neden görmek istediğini merak etmeme neden oldu.

Onları atlatmak için ne söylemem gerektiğinden emin değildim ama aralarına sıkışmama izin vermeyeceklerini biliyordum, "Ben Kellan Kyle, bu benim grubum. Bayan Sexton bizi görmek istedi."

Güvenlik görevlisi kolundaki mikrofondan biriyle konuştu, sonra geçebilmemiz için kenara çekildi. Lana koridorda bize yaklaştı. Onu burada görünce kendimi daha rahat hissettim. Justin'in turnesinde bizi "keşfeden" kişi Lana olmuştu ve ben ve çocuklar albümde hangi şarkıların yer alacağına karar verirken onunla çok zaman geçirmiştik. Son birkaç hafta içinde onun muhakemesine ve fikirlerine gerçekten güvenmeye başlamıştım, çünkü bu iş hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu. Plak şirketi için çalışıyor olsa da, onun bizim tarafımızda olduğunu hissediyordum.

Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş, siyah saçlarını gevşek bir topuzla toplamış olan Lana bana yaklaşıırken sıcak bir gülümseme verdi. "Kellan, çocuklar."

"Lana," dedim onaylarcasına.

Lana elini arkasında, bu kattaki oturma alanına doğru salladı. "Bayan Sexton seninle konuşmak istiyor, Kellan, eğer müsaitsen?" Kiera'ya Lana'nın koyu kahverengi gözlerinde muzip bir bakış parıldıyordu. Yüzündeki küçük gülümsemeden, Lana'nın neden meşgul olduğumun farkında olduğunu anladım. Çocuklara Sienna'nın burada olduğunu, bizi, beni sorduğunu söyleyen kişi o olmalıydı. *Acaba yatak odasında bizi duydu mu?* Hıh. Oh iyi. Buna değdi.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşmeye başladı, Lana'nın ne yaptığımızı ima etmesi bile beni eğlendirmişti, ama tam bir sırtış oluşmadan önce kendimi durdurdum. Profesyonel olmanın zamanı gelmişti. "Elbette."

Lana bizi birkaç kişinin içki hazırladığı ve güzel takım elbiseli bir adamın kanepede oturduğu oturma odasına götürdü. Ona odaklandım çünkü burada yersiz görünen tek kişi oydu. Sienna'nın menajeri olabilir mi?

Odanın içinde Sienna'yı ararken Kiera'nın elimi sıktığını hissettim; burada değildi ama yakınlarda olmalıydı. Kiera, Justin'le ilk kez tanıştığında sinirleri bozulmuştu, bu yüzden şu anda da çıldırmış olduğunu tahmin etmeliydim. Elini sıktım ve ona yanında olduğumu söyledim.

ve bu onun için endişelenecek bir şey değildi. Tüm bunların altında Sienna da bizim gibi bir insandı.

Lana bizi doğruca kanepeye, Sienna'nın menajerine götürdü. Tuhaf. Sanırım önce ondan geçmemiz gerekiyordu. Sarışın, mavi gözlü, keskin giyimli adam ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Kellan, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Nick Wallace, Vivasec Records'un başkan yardımcısıyım."

Hassiktir. Sienna'nın menajeri değil. Şirketin başkan yardımcısı neden buradaydı? Benimle buluşmak için mi? Bu normal miydi? Öyle olmadığını hissediyordum ve bu da omurgamda garip, temkinli bir his uyandırıyor. Profesyonelliğimi koruyarak, Nick'in elini sıkabilmek için Kiera'nın elini bırakırken sorularıma devam ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Daha başka bir şey söylenmeden, dışarı açılan bir kapıdan odaya üç kişi girdi. İkisini daha önce hiç görmemiştim. Üçüncüsü Sienna'ydı. Açıkçası onu şahsen hiç görmemiştim ama her yerde görünen ünlülerden biriydi, bu yüzden benim için anında tanınabilirdi. Uzun, siyah saçları, kremi zeytin-tan rengi teni, yüksek elmacık kemikleri, iri, koyu renk gözleri, dolgun dudakları - olağanüstü güzeldi; dünyadaki hiç kimse bunu inkâr edemezdi.

Onunla aynı odada bulunmanın tuhaflığı beni o kadar etkilemişti ki bikinili olduğunu fark etmem bir dakika sürdü. Elbette, üzerinde bir örtü vardı ama transparandı ve vücudunun büyük kısmının sergilendiği gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Sıkı, düzgün, kıvrımlı - tam da bir ünlüden bekleyeceğiniz türden bir vücuttu. Evet, Griffin'i geride bırakmış olmam kesinlikle iyi bir şeydi.

Sienna'nın gözleri anında bana kilitlendi ve durduğum yere doğru ilerlerken iki elini de kaldırdı. Konuşurken sözlerine İngiliz aksanı karışıyordu. "Kellan, seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Büyük bir hayranınım." İki eliyle ellerimi kavradı, sonra eğilip önce bir yanağımı sonra diğerini öptü. Çok garipti. Daha önce hiç kimse beni bu şekilde karşılamamıştı. Sözleri ise daha da garipti. *Büyük hayran* mı? Beni nasıl duymuştu ki?

Bana bakmak için geri çekildi ve yüzündeki heves ve ilgi ifadesi o kadar tanıdıktı ki beni şaşırttı. *Bana hayranlarımın baktığı gibi bakıyordu.* Ama o gezegendeki en büyük pop yıldızıydı, bu yüzden bana hiç mantıklı gelmiyordu. Onun radarına bile girmemeliydim ama görünüşe göre girmiştım.

Her şey çok tuhaftı.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Genelde hayranlarıma gülümser ve onlara teşekkür ederdim ama bu durumda bu yeterli görünmüyordu. Bir bakıma akran sayılırdık, bu yüzden karşılık vermeliydim, değil mi? "Ah, teşekkür . Ben de... büyük bir hayranınızım." Hay sikeyim. Bu kibar ve profesyonelce miydi, yoksa bir yalaka gibi mi konuştum? Ama tam olarak yalan sayılmazdı. Demek istediğim, belki de *büyük* hayranı olmak biraz abartılıydı, tarzı benim tercih ettiğim tarz değildi, ama başardığı her şeye kesinlikle saygı duyuyordum. Onun iş ahlakının hayranıyım. Ve yeteneğinin. Sesi inkar edilemez derecede muhteşemdi.

Sienna sözlerimi aynen kabul etmiş gibi görünüyordu. Kıkırdayarak geri adım attı. "Ah, aşkım, ne kadar da tatlısın."

Sienna'nın arkadaşları televizyonu açarken ben de Matt ve Evan'ı tanıştırdım. Sienna ellerini sıkarken ikisi de gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşkın görünüyordu. İlginçtir ki, selamlaşırken benimkiler gibi onların yanaklarını öpmeyi. Bu beni biraz endişelendirdi. Sienna benden tam olarak ne almayı umuyordu? Çünkü eğer bu buluşmadan daha fazlasıysa... hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Tam Kiera'yı tanıyacaktım ki Anna öne çıktı. Sienna'nın elini tutarak, "Anna Allen, büyük hayranınım. Sen benim idolüm sayılırsın."

Bu beni sırttırdı. Evet, Anna'nın ona taptığını kesinlikle görebiliyordum. Sienna ona kibar bir gülümseme verdikten sonra çıkık karnını okşadı. "Yakında doğuracak mısın, aşkım?"

Anna gibi kaşlarını çattı. "Hayır, Kasım..."

Sienna sorgulayan bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Senin mi?" diye sordu, açıkça bebeği kastederek.

Anna'nın karnına hızlı bir bakış attım, sonra başımı salladım. Bir kolumu Kiera'nın omuzlarına atarak onu yanıma çektim. "Benim," dedim.

Kiera sahiplenici cevabım karşısında bana sırttı, sonra da sakın bir şekilde elini Sienna'ya uzatarak beni şaşırttı. Gerçi parmakları biraz titriyordu. "Kiera...merhaba."

Sienna'nın gülümsemesi Kiera ve beni bir çift olarak incelerken hafifçe düştü ve Anna'nın bebeğini sormuş olmasına rağmen, gerçekten bekâr ve müsait olmamı umduğunu hissettim. *Üzgünüm, kesinlikle değilim.* Sienna'nın bir anlık hayal kırıklığı Kiera'nın elini sıkınca kayboldu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sienna'nın karıma karşı nazik davranmasından memnun olsam da, neler olup bittiğini öğrenmeye hazırdım. "Sen... beni mi görmek istedin?" diye sordum.

Ellerini birbirine kenetledi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Evet! Sana bir teklifim var. Senin için en iyisi olacağını düşündüğüm bir teklif. Senin ve benim." Sırıttı ve bağlanmış parmaklarıyla beni işaret etti. "Seni istiyorum," dedi.

Sözleri biraz imalı gelse de, bunun seksle ilgili olmadığından oldukça emindim. Şirketin başkan yardımcısının önünde *böyle* bir teklifte bulunmazdı. Öyle değil mi? Umarım yapmazdı. Böyle bir seyirci karşısında onu geri çevirmek... garip olurdu. Herkes için.

Ben hâlâ onun *gerçekte* ne demek istediğini anlamaya çalışırken Nick konuştu. "Bildiğin gibi Sienna şirketin en büyük yıldızı." Sienna buna göz kırptı ve Nick devam etmeden önce gülümsedi. "Bitirdiğin parçaları dinledi ve en hafif tabirle etkilendi."

Bu, kim olduğumu nereden bildiğini açıklıyordu ama nereye varmaya ? Ben daha soramadan Nick iki eliyle Sienna'yı işaret etti, sanki bir yarışma programı ödülüymüş gibi. "Sienna'nın sesini canlandırmanın, ona biraz canlılık katmanın bir yolunu arıyorduk."

Sienna başını salladı ve bana parlak bir şekilde gülümsedi. "Yeni bir şey... taze."

Nick devam ederken başını öne eğdi. "Onun benzersiz tarzıyla iyi uyum sağlayacak bir işbirliği arıyorduk." Ellerini bana doğru salladı. "İşte burada sen devreye giriyorsun."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Sienna'nın bir sanatçıyla işbirliği yapması kariyeri için kesinlikle mantıklıydı ama gerçekten *benimle* işbirliği yapmak mı istiyordu? Onları yanlış anlıyor olmalıydım. "Ben mi?" diye sordum.

Nick sanki kankaymışız gibi omzumu sıktı. "Evet. Sesin tam da Sienna'nın aradığı gibi. Ve senin için mükemmel bir şarkımız var-'Regretfully.' Sienna şarkının yarısını kaydetti bile. Sadece sana ihtiyacımız var," diye bitirdi omuz silkerek.

Lanet olsun. Demek takım olmak istiyorlardı. Ama Nick'in ve dürüst olmak gerekirse Sienna'nın yüzündeki ifade bana doğru gelmiyordu ve vücudumdaki her hücre ihtiyatla dolup taşıyordu. *Beni* tek tek sayıyorlardı, ismimi soruyorlardı, *benimle* çalışmak istediklerini söylüyorlardı ama grup sadece benden ibaret değildi ve ben de solo bir projeyle ilgilenmiyordum. Eğer söz konusu olan buysa, cevabım kolaydı: hayır.

Onları doğru anladığımdan emin olmak için Matt ve Evan'ı gösterdim. "Hepimizi kastediyorsun, değil mi?"

Sienna'nın gülümsemesi saf masumiyettydi. "Tabii ki."

Doğru. Belki paranoyaklaşıyordum ama ona tam olarak inanmadım.

Matt ve Evan'ın hevesli enerjisini yanımda hissedebiliyordum. Bunun grubumuz için ne anlama gelebileceğini biliyorlardı. Ben de biliyordum ama burada daha fazlası olduğu, anlamadığım bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ayrıca bunun çok fazla, çok hızlı olabileceğini de biliyordum. Sienna büyük bir yıldızdı; ona hemen bağlanmak bizi bir anda kamuoyunun gündemine sokacaktı. Şöhrete ısınmak, küresel ölçekte spot ışıklarının altında olmaya alışmak için hiç şansımız olmayacaktı. Her şey gözümüzün önünde olacak ve bizi kör edecekti. Belki de. Eğer şarkı berbat olursa, bizim için çok fazla bir şey değişmezdi. Gerçekten emin değildim. Tek bildiğim bunun önemli hissettirdiğiydi. Ve ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Omuzlarımın üzerinde bir baskı hissettiğimde Kiera'ya baktım. Yüzünde aynı şok olmuş, neredeyse bunalmış ifade vardı. O da bunun bizim için ne anlama gelebileceğini biliyordu. İçimi belirsizlik kaplarken dudakımı çiğnedim. Yavaş yavaş gelişmesini umuyordum, çocuklar ve benim bu hayata alışmamız için bir şans. Evet demek bunu yok eder miydi? Hayır demek aptalca mı olurdu?

Matt ve Evan sessiz duruyor, benim bir şey söylememi bekliyorlardı. Ne söyleyeceğimden hâlâ emin değildim ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. "Tarzlarımız çok farklı. Önce şarkıyı dinleyip bizim için iyi bir eşleşme olduğundan emin olabilir miyim?"

Nick'in yüzü anında değişti, sertleşti. Bu konuda bir fikrim olmasından hoşlanmadığı açıktı ve bu beni karanlık bir korkuyla doldurdu. O şirketin başkan yardımcısıydı... Eğer buna hayır dersem, anlaşmamızı iptal edebilir miydi? Bana gergin, belli ki sinirli bir gülümseme verdi. "Kesinlikle."

"Gel," dedi Sienna. "Senin için çalacağım." Sonra elimi tuttu ve beni odanın köşesindeki piyanoya doğru çekti. Ondan ayrılmak istiyordum ama o temkinli duygu hâlâ içimi kemiriyordu ve birdenbire onu gücendirmemenin gerçekten önemli olduğunu hissettim.

Sienna piyano sehpasına oturdu ve çalmaya başladı. Evan ve Matt piyanonun yanında bana katıldılar ve dikkatle dinlediler. Melodi ilginçti, ne tam bir balad ne de tam bir hızlı şarkı, ama ikisinin arasındaki o zor bölgede. Sienna'nın sesi odayı dolduruyordu ve ben de şarkı sözlerine dikkat kesilmiştim. İtiraf etmeliyim ki iyidiler; kendimi söylerken görebileceğim bir şeydi. Şarkı kötü biten bir ilişki hakkındaydı. Kendimle ilişkilendirebileceğim, içsel olarak yararlanabileceğim bir şeydi. Sahne alırken bu gerçekten gerekli değildi ama kesinlikle yardımcı oluyordu.

Şarkı devam ederken Evan parmaklarıyla ritim tutmaya başladı ve Matt'in kafasında bir şeyler döndüğünü anlayabiliyordum. Onların duyduklarını duymaya çalıştım, Sienna'nın çaldıklarıyla bizim sesimizin birbirine karıştığını duymaya çalıştım... ve duyabiliyordum. Ve bu iyiydi. Eğer bunu yaparsak, *gerçekten* iyi bir şarkı olabilirdi, büyük bir hit olabilirdi. Bu da beni endişelerimin başlangıcına geri götürdü. Bunu yapmalı mıydık?

Sienna şarkıyı bitirmiş, beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. Matt ve Evan da aynı şekilde bana bakıyordu; gülümsemelerinden olduklarını anlayabiliyordum. Anlık başarının bize neler yapabileceği konusunda hiç endişeli görünmüyorlardı. Elbette, olumsuzluklar henüz akıllarından geçmemiş olabilir.

Belirsizlikle boğuşurken sırtımda bir el hissettim. Arkamı döndüğümde Lana'nın yüzünde dostça bir gülümsemeyle orada durduğunu gördüm. Bana gerçek bir tavsiye verebilecek birini görünce biraz rahatladım. Şüphelerimi görmüş gibi Lana kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu bahsettiğimiz hayatta bir kez yaşanacak anlardan biri Kellan. Yerinde olsam evet derdim."

Ona gülümseyerek ve başımı sallayarak teşekkür ettim ve üzerimden küçük bir yükün kalktığını hissettim. Bir parçam onun haklı olduğunu biliyordu. Kariyer açısından bu hiç de akıllıca değildi. Ama grup benim ailemdi, *Kiera* benim ailemdi ve onların sağlığını, güvenliğini ve mutluluğunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyordum. Eğer onlar acı çekerse... eğer Kiera ve ben acı çekersek "kariyer" buna değmezdi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu benim en gerçek, en derin korkumdu. Bu kararın bir şekilde Kiera ve benim sahip olduklarımıza zarar vereceğinden korkuyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

Kiera kolunu belime doladı. Onun varlığına minnettar olarak bu jeste karşılık verdim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Herkesin dikkatle beni izlediğini bildiğim için ona doğruyu söyledim. "Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Bana ne söyleyeceğini tartışıyormuş gibi bir an tereddüt etti. Sonra omuz silkti. "Bence bu inanılmaz. Bence hayır demek yeteneğini boşa harcamak olur."

Bunu söylediğinde biraz şaşırmıştım çünkü gözlerinde eser miktarda korku görebiliyordum. O da bunun bizim için ne anlama gelebileceği konusunda ama bu onun cevabını değiştirmeyecekti, onun gerçeğini değiştirmeyecekti. Ve onun haklı olduğunu biliyordum. Böyle bir fırsattan kaçamazdık.

Bu. Böyle bir firsattan kaamazdım. Çocuklara bunun için çok Şey borçluydum.

Kiera Şu anda cesur davranıyordu. Benim de cesur olmam gerekiyordu. Ona minnettar bir glmsemi verdim, sonra Nick'e döndüm. "Sanırım ilk iş olarak bunun üzerinde çalıŐacaėız."

Bölüm 8

MUTLU YERİM

İkinci kata geri döndüğümüzde zihnim dönüyordu, az önce olan her şeyi işlemeye çalışıyor, geleceğimizin şimdi neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Justin'le turneye çıktığımızdan beri her şey belirsiz ve bulanıktı ve eski hayatım giderek daha da uzakta hissediyordum. Kiera ile kanepede otururken Pete's'i düşünüp duruyordum. Barda çalmayı, arkadaşlarımla takılmayı, Kiera ile durmadan flört etmeyi. Bunları bırakmaya *hazır* olmadan önce bırakmışım ve tüm bunlar... gerçekten özlememe neden oluyordu.

Ama sonsuza kadar geçmişte kalamayacağımı biliyordum. Zaman acımasızca ilerliyordu ve ben de onunla birlikte ilerlemek zorundaydım. En azından Kiera artık yanımdaydı. O benim değişmezim, pusulam, gerçek kuzeyim olacaktı. Grupta ne olursa olsun, Sienna'nın ünü bizim için ne anlama gelirse gelsin, bu gerçek benim için değişmeyecekti. Kiera benim evim, mutlu yerim, kaosun içindeki sessizliğimdi. Bu bizi değiştirmeyecekti. Buna izin veremezdim.

Griffin onu beklemediğim için bana kızdı ve sonraki bir saati köşede somurtarak geçirdi. Beni görmezden gelme aşamasını atlattıktan sonra ne kadar berbat olduğumu duyacağıma emindim. Ama neyse ki bu gece olmayacaktı çünkü Anna idolüyle buluştuktan sonra... oynak bir ruh halindeydi ve ikili Griffin'in yatak odasında kayboldu.

Onlar gittikten sonra aklım yine endişeyle dolanmaya başladı. Şarkıyı dinlemek istediğimde Nick'in yüzündeki hoşnutsuzluk aklımdan çıkmıyordu ve hayır deseydim ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Buna inanabiliyor musun, Kell? Sienna Sexton bizimle bir şarkı yapmak istiyor. *Biz!*"

Matt'e bakmak için düşüncelerimden uyandım. O ve Evan bana kilometrelerce genişlikte gülümsüyorlardı. Kiera yazı defterinden başını kaldırıp beni cesaretlendiren yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. İç gözlemci ruh halimi sormamıştı, sadece ben düşünürken sessizce beni desteklemişti. Bunu takdir ettim. Sessizlik rahatlatıcıydı.

Dudaklarım orantısız bir sırtışı dönüştü. "Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum Matt, ama eminim ki hepimiz garip, ortak bir rüya görüyoruz ve bunların hiçbiri gerçekte yaşanmadı."

Matt bana homurdandı, sonra hepimiz Anna ve Griffin'in yeniden bir araya geldiğini gösteren sesi duyunca kaşlarını çatı. "Eğer bu doğruysa, bu rüya kâbuslarımdan birine dönüşmek üzere demektir." Yorgun bir iç çekişle durakladı. "Bu ikisinin tekrar kavga etmesini dinlemek istemiyorum. Hadi gidelim buradan. Kutlamaya gidelim."

Gitmek isteyip istemediğini sormak için Kiera'ya baktım ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı, gürültücü muhabbet kuşlarından uzaklaşmak istiyordu. Tekrar Matt'e bakarak başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Hepimiz koltuktan kalkarken Matt Kiera'ya gülümsedi ve bana, "Kiera'yı The Rusted Pipe'a götürmeliyiz. Ona eskiden takıldığımız yeri gösterelim."

Bunu düşünürken kaşlarımı çatı. Rusted Pipe harika bir bar değildi ve *kesinlikle* harika bir mahallede de değildi. "Bilemiyorum. The Pipe biraz... yarım yamalak." Keşke Sam'i de yanımıza alabilseydik. O tank yakınlardaysa *kimse* bize bulaşmazdı. Bunu düşününce Pete's'i özledim. Yine.

Kiera, Matt az önce Disneyland'i önermiş gibi gülümsedi. "Yarım yamalak olması umurumda değil. Gençken takıldığınız yerleri görmek istiyorum."

Onun coşkusu karşısında sırtı. "Genç ve *parasızım*... Bunu aklınızda bulundurun."

Biraz güldü, sonra dudağını ısırdı. Bu bende onu emme isteği uyandırdı.

Bakışları ağızıma kaydı. "Yargılamak yok, söz veriyorum. Ama görmek istiyorum." Hafifçe karnımı okşadı. "Ve endişelenmiyorum, beni güvende tutacaksın."

Bana bakışı bir an için nefesimi kesti. Gözlerinde o kadar büyük bir hayranlık vardı ki, sanki suyun üzerinde yürüyormuşum gibi. Bu beni şaşırttı... aklımı başımdan aldı. Haklı olduğunu biliyordum, onu güvende tutmak için son nefesime kadar savaşıacaktım. "Pekâlâ, tamam," dedim ona, sesimde alaycı bir tonla.

Kiera çantasını aldı, sonra hepimiz merdivenlere yöneldik. Tam zamanında gelmiştik çünkü Anna ve Griffin artık iyice birbirlerine girmişlerdi. Merdivenlerden hızla inerken Matt omzunun üzerinden, "Bu kez taksiyle gideceğiz. Yine ayık olan tek kişi ben olmayacağım. Sarhoşken berbat oluyorsunuz."

Evan kahkaha atarken, ben de aşağılanmış bir ses çıkardım. Kiera gözlerini devirerek bana sırttı. Sonra da, "En azından ben buradayken onu yatağa atmak o kadar da zor olmayacak," dedi. İfadesinin kulağa ne kadar kışkırtıcı geldiğini hemen fark etti ve yanakları pancar gibi kızardı.

Matt'in gözleri büyüdü ama yüzünü öne çevirdi ve hiçbir şey söylemedi. Evan kıkırdarak başını sallarken, ben de patlatmamak için elimden geleni yaptım. Başarılı *olamadım*. Bir kıkırdama nöbeti beni ele geçirdiğinde son merdivende durmak ve korkuluklara tutunmak zorunda kaldım.

Ellerini yumruk yapıp kalçalarına bastırırken Kiera'nın gözleri beni delip geçti. "*O kadar* da komik değil," diye mırıldandı.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve yavaşça başımı salladım. "*Komik* olduğundan değil. O kadar tatlısın ki buna dayanamıyorum." Eğlenmiş gibi görünmüyordu. Uzanıp belinden tuttum ve onu kendime çektim. "Tanrım... Burada olduğun için çok mutluyum." Boynuna sokuldum ve sonunda rahatlayarak kollarımın arasında eridi. Boynunu öptüm, dudaklarım şefkatle kulağına kadar olan kıvrımı izledi. Kiera beni ateşleyen yumuşak bir inilti çıkardı. Tam arkamızı dönüp yukarı çıksak mı diye düşünüyordum ki birinin yüksek sesle boğazını temizlediğini duydum.

Kafamı kaldırdığımda Evan'ın yüzünde eğlenerek bir ifadeyle orada durduğunu gördüm. "Hâlâ gidiyor muyuz?" diye sordu.

Kiera'nın yanakları tekrar kızardı ve kollarımda döndü. "Evet. Evet. Gidiyoruz. Hadi gidelim."

Benden uzaklaştı ve ben onun arkasına bakarken gülümsedim. Evet. Burada olmasından *son derece* memnundum. Evan yüzümdeki ifadeye güldü, sonra şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Hadi, içmeye gidelim."

Alt kattaki oturma alanına girdiğimizde Lana hâlâ buradaydı. Ona ne yaptığımızı söylediğimizde, etikette talep üzerine şoförlerin mevcut olduğundan bahsetti. Bildiğim iyi oldu. Bizim için bir tane ayarladı ve sonra yola koyulduk.

The Rusted Pipe'a vardığımızda Kiera dış cepheye bakarken gözleri büyüdü. Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsa...

Gülümseyerek parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve onu içeri götürdüm. Barın loş ışıklı iç kısmına bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı; hem sevgi hem de hafif bir endişe ifadesiydi, sanki odanın her köşesinde benim daha genç bir versiyonumu hayal ediyordu, ama aynı zamanda canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalma ihtimaline karşı gözünü çıkıştan ayırmıyordu. Çok şirin.

Omzunu dürttüğümde gülümseyerek bana baktı. "Burası hakkında yalan söylemiyormuşsun," dedi ve bana yaklaşarak tüm yanını benimkine bastırdı.

Sırtarak kaşlarını kaldırdım. "Şimdi de yargılıyor musun?"

Bana bakarken güldü. "Hayır. Sadece kapıyı kapalı tutmak için benimle birlikte banyoya gelip gelmeyeceğini merak ediyorum."

Sırtışım düpedüz şeytani bir hal aldı ve kıkırdarak kaburgalarımı dürttü. Matt ve Evan bara doğru gidiyorlardı, Kiera ve ben de peşlerinden gittik. Cody yine çalışıyordu ve bizi görünce başını salladı. "Siz yine müdavim olacaksınız, değil mi?"

Kiera için bir tabure çekerken omuz silktim. "Belki. Kısa bir süre için."

Cody'nin karanlık gözleri Kiera otururken onun üzerindeydi. Kiera ellerini barın üzerine koyduğunda bakışları evlilik yüzüğüne kilitlendi. "Siz Bayan Kyle olmalısınız," dedi. "Memnun oldum. Ben Cody." Gözleri bir an için kadının yüzüne odaklandı, sonra vücudundan aşağı kaydı.

Kiera biraz kızardı, Cody'nin bakışlarından rahatsız olmuştu. Ben de... Cody bakışlarını kaldırırsa iyi olacaktı, yoksa ben onunkini kaldıracaktım. "Ben de memnun oldum," dedi Kiera.

Ben Cody'nin gözleri nihayet bana döndü. "Kahretsin, Kellan. Şimdi anlıyor gibiyim. O hayatı istediğimi söylemiyorum... ama anlıyorum."

Ona sırttım, sonra Kiera'ya göz kırptığını görünce kaşlarını çattım. Cidden mi? "Sağ ol dostum. Şimdi karımla flört etmeyi bırak."

Yüz ifadesi anında dehşete kapıldı... tamamen sahte bir şekilde. "Ben asla..." Sırttı ve sonra ona tekrar göz kırptı. Bunu üçüncü kez yaparsa, bir daha yapma yeteneğini kaybedecekti.

Sabırımı sınadığının farkındaymış gibi tavrı daha profesyonel bir hal aldı ve dördümüze birden hitap etti. "Müdavimleriniz mi? Yoksa başka bir özel durum mu var?"

Matt neredeyse koltuğunda zıplıyordu; o kadar sersemlemişti ki. "Dostum, bugün başımıza gelenlere inanamayacaksın." Matt Cody'ye tuhaf, rüya gibi günümüzü anlattı ve hikâyesinin sonunda Cody'nin ağzı açık kaldı.

"Vay anasını," diye mırıldandı. "Siz gerçekten başaracaksınız. Hem de sonuna kadar. Kahretsin... Bu çılgınlık." Hemen elini cebine attı ve telefonunu aldı. "Toplanın. Duvar için bir resminize ihtiyacım var. Bizi ünlü yapacaksınız."

Kaşlarını çatmak zorunda kaldım ama dediğini yaptım ve Evan'ın yanına doğru eğildim, böylece üçümüz de karede yer aldık; Kiera ters yöne eğildiği için fotoğrafta hiç yer almadı. Çok da şaşırtıcı değildi. Matt'ten bile daha fazla ilgi odağı olmaktan kaçınıyordu. Cody fotoğrafını bitirdiğinde kaşlarını çatı ve baktı. "Griffin nerede?" diye sordu, sanki bir D-Bag'imizin eksik olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

Matt yüzünü buruşturdu. "O... meşgul."

Kiera Matt'e bakmak için etrafımı kolaçan etti. "Onu ve Anna'yı beklemeli miydik? Yani... bu onun da zamanı. Şimdi kendimi biraz kötü hissediyorum."

O kaşlarını çatarken sırtını okşadım ve gerçekten kötü hissediyor gibi görünmesinden gerçekten etkilendim. *Griffin* hakkında.

Matt homurdandı ve ben de ona baktım. "Hayır," dedi. "Bu ikisinin içi uzun, çok uzun bir süre daha bitmeyecek." Solgun gözleri bana kaydı; gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Griffin biraz..." Bakışları tekrar Kiera'ya kayarken sesi kesildi. Ağzını kapatarak başını salladı. "Boş ver," diye mırıldandı, utanmış görünüyordu.

Kiera'dan sızan merakı neredeyse hissedebiliyordum. Merakla karışık bir endişe. "Neyi aldı?" diye sordu, sonra sanki ona sormak istememiş gibi yüzünü buruşturdu ama o lanet olası fevri ağzı yine kazandı.

Matt söylemek istemiyorsa, Kiera'nın da bilmek istemeyeceğinden emindim... ama lanet olsun ki ben de merak etmiyor değildim. Matt'e kaşlarını kaldırdım ve bana sorgulayan bir bakış attığında hafifçe başımı salladım. Matt'in yanakları biraz kızardı ama sırtı. Hepimizle konuştu ama bakışları Evan ve benim üzerimde sabit kaldı. "Sonunda geçen hafta ailesini ziyaret etti ve oradayken babasının Viagra'sından biraz aşırıldı." Gülmeye başladı. "Dört saatte ereksiyon olup olamayacağını görmek istiyor."

Cody, Evan ve ben gülmekten kırıılırken Kiera dudağını ısırıldı. Sonra o da gülmeye başladı. Başımı sallayarak Matt'e, "Ama bu kötü bir şey değil mi? O bunu biliyor mu?"

Matt o kadar çok güldü ki gözleri doldu. "Evet, ama bunun nasıl kötü bir şey olabileceğini anlamıyor."

Evan şimdi ölüyordu. Matt omzunu sıvazladı. Kendini toparladıktan sonra Evan iç çekerek bana baktı. "Tanrım... bunun nasıl gittiğini merak etmem yanlış mı?" Tekrar gülmeye başladı, sonra yanımdan geçip Kiera'ya baktı. "Üzgünüm, Kiera," diye mırıldandı.

Onunla birlikte gülerken başını salladı. "Sorun değil." Birden yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ve benimle bakışları kilitlendi. "Birden fazla alacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu Matt ve Evan'ı yine çılgına çevirdi ama Kiera gerçekten endişeli görünüyordu. "Anna'yı aramalıyım... iyi olup olmadığını öğrenmeliyim." Bu fikir biraz midesini bulandırmış gibi görünüyordu.

Telefonuna uzanmasını engellemek için elimi koluna koydum. "Anna kendini yaralamasına izin vermezdi," dedim gülerek. "Eminim iyidir. *Sadece iyi,*" diye ekledim kaşlarımı kaldırarak.

Yüzündeki mide bulandırıcı ifade keskinleşti, sonra içini çekti. "Tanrım... *Bunun* yeğenimin babası olduğuna inanamıyorum..."

Kiera'nın sözleri Matt'in dikkatini çekti. "Yeğen mi? Oğlu mu olacak?" Gözleri irileşirken yüzü gevşedi. "Tanrım... iki tane olacaklar."

Bu açıklama mizahı çabucak öldürdü. Cody başını sallayarak bir şişe viskiyi önümüze koydu. "Bunu burada bırakacağım," dedi.

İçkinin dibine vurduğumuzda birden albüm bitene kadar aşırıya kaçmayacağıma dair ettiğim yemini hatırladım ama tabii o noktada pek de umurumda değildi. Dördümüz gecenin geri kalanını kutlayarak geçirdik. İçtik, yedik, güldük, dart oynarken insanlara vurmamak için gerçekten çok uğraştık ve ara sıra Griffin'in doğmamış çocuğunun sağlığı, güvenliği ve akıl sağlığı için evrene dua gönderdik.

Bar gece için kapanmadan biraz önce eve gitmeye karar verdik. Matt şoförümüzü çağırdı, ben de Kiera'yı kollarımla sardım, onu yanımda, olmasını istediğim yerde tuttum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu sarıp sarmalamama, içine çekmeme izin veriyordu. Başını öperken gülümsedim.

"kadar kötü değil," diye mırıldandı, başını kaldırıp bana bakarak.

Onu incelerken başımı eğdim. Gözleri biraz odaklanmamıştı, gülümsemesi gevşek ve kolaydı. "Sarhoş olduğun için mi?" diye sordum.

Güldü, sonra başını salladı. "Hayır, çünkü banyo düzgün bir şekilde kapandı ve kilitlendi. Ve şaşırtıcı derecede temizdi," diye ekledi sırtarak.

Onu öpmek için eğildiğimde yumuşak bir kahkaha attım. "Seni etkilemek için tek gereken şeyin temiz bir banyo olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Bu ve kilitler," dedi dudaklarıma karşı.

Tekrar gülmek için durakladım. "Doğru." Geri çekilerek dramatik bir iç geçirdim. "Dostum, bunu daha önce bilseydim kendime çok fazla zaman kazandırabilirdim."

Dudaklarını sevimli bir ifadeyle büzdü: *Bu uygunsuzdu ve doğru değildi, ama sana tapıyorum, bu yüzden gitmesine izin vereceğim.* Bu beni daha çok güldürdü.

Arabamız geldi ve Kiera ile ben arka koltuğa tırmandık. Kiera kısmen kucağıma otururken kıkırdadı. Yüzünü bana dönerek kollarını boynuma doladı. Kesinlikle . Evan da bizimle birlikte arka koltuğa oturdu. Kiera'nın nasıl oturduğuna baktı ve sonra kaşlarını çatarak bana baktı. Bir kaşını kaldırdı ve daha ağzını açmadan ne demek istediğini anladım. *Dönüş yolculuğu boyunca ikinizin öpüşmesini izlemek zorunda mı kalacağım?*

Cevap olarak ona gülümsedim. *Hayır, kesinlikle izlemek zorunda değilsin. Şurada bir pencere var.*

Evan gözlerini devirdi ve bunu önerdiğimi duymuş gibi pencereden dışarı baktı. Yine de yansımada gülümsediğini görebiliyordum. Sonra Kiera'nın dudakları benimkilerin üzerindeydi ve gülümseyip gülümsememesi gerçekten umurumda değildi. Öpüşmelerimizi yumuşak ve tatlı tutmaya çalıştım, ellerimi sadece uygun yerlerde tutmaya çalıştım ama ben de çok içmiştim ve irade benim en güçlü yanımdı *değildi.*

Ne olduğunu anlamadan, bulunduğumuz yer için fazla samimi olmaya başlamıştık. Artık tamamen kucağımdaydı, bana karşı sürtünüyor ve beni hızla çözen yumuşak inlemeler çıkarıyordu. Vücudum ihtiyaçla dolup taşıyor, şehvet vızıltımı parçalıyor ve düşüncelerimi dağıtıyordu. Kiera'nın ayıldığında böyle bir anıyı istemeyeceğini biliyordum, grup arkadaşlarımda *da şu anda* bu anıyı istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden kendimi onun omuzlarını geriye itmeye zorladım. Ayrılmış dudakları ve gözlerindeki ateşle bana baktı ve kendime doğru şeyi yaptığımı hatırlatmak zorunda kaldım. Eğilerek kulağına dedim ki, "Neredeyse eve geldik. Seni orada tatmin edeceğim, söz veriyorum."

Sözlerim arzusunu delip geçerken gözleri daha da büyüdü. Yanımızdaki Evan'a ve ön koltuktaki Matt'e hızlı bir bakış fırlattı. Her ikisi de sabit bir şekilde yan camlardan dışarı bakıyordu ve arabadaki müzik bir dakika öncesine göre çok daha yüksekti. Başını omzuma yaslayan Kiera'nın yanaklarına renk gelmişti. "Kahretsin," diye mırıldandı kulağıma.

Nadiren duyduğum bu küfür beni güldürdü. Sırtını okşarken bedenimin sakinleşmesini diledim. Şimdilik. "Bunun için endişelenme," dedim ona. "Onlar anlar. Kızları burada olsaydı, onlar da üzerlerine çullanırlardı."

Kiera bana bakmak için geri çekildi. Kucağımda daha da rahatladı ama kucağımdan inmek için hareket etmedi. "Keşke olabilseler. Keşke herkes birlikte olabilseydi."

Grup arkadaşlarıma bakarken onun düşünceliliğine gülümsedim. Matt bize baktı, önce çekingen bir tavırla, sonra ön sevişmeyi bitirdiğimizi görünce daha bilinçli bir şekilde. Evan da bize baktı. Bana sırttı, başını hafifçe salladı ve sonra tekrar pencereden dışarı baktı.

Kiera'ya dönerek gülümsedim ve ona "Bir gün olacağız" dedim. Sonra onu ikna ederek koltuğuna oturttum ve kemerini bağlamasına yardım ettim. Önce güvenlik falan. Kemerini bağladıktan sonra elini tuttum ve müzik hâlâ açık olduğu için kulağına konuşmak üzere yanına gittim. "Biliyor musun, sanırım seni soydum."

Ne demek istediğimi anlamaya çalışırken kaşları birbirine çarptı. "Beni soymak mı? Beni neyden soydu?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye sırttım. "Balayı. Evlendik, sonra yollarımızı ayırdık ve şimdi buradayız... Bir balayı yapamadık. Seni soymuşum gibi hissediyorum."

Bunun üzerine sırttı, sonra da gülümsedi. "En azından bir düğün gecemiz oldu."

O geceye dair görüntüler beynimde uçtu; sıcak bir ten, yumuşak iç çekişler, hızlı nefesler, tarifsiz bir mutluluk; anılar beni tüketirken oturuş şeklimi değiştirmek zorunda kaldım. "Bir gece yeterli değildi. Tam bir hafta düğün gecesi istiyorum." Ya da iki. Ya da bir ay. Ya da bir yıl. Ya da on.

Kiera imalı sözlerim karşısında kıkırdarken başını eğdi. Sonra içini çekti. "Meşgul olduğumu biliyorum ve yaptığın şeyin önemli olduğunu da biliyorum. Balayına ihtiyacım yok Kellan."

Boynuna sokulup tenini öptüm ve ona şöyle dedim: "Bu senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili değil. Bu senin neyi hak ettiğinle ilgili. Ve sen bir balayını hak ediyorsun." Başımı kaldırıp ona baktım ve koyu renk bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bir balayını hak *ediyoruz*. Sadece bize ait olan, başkasına ait olmayan bir zamanı hak ediyoruz. Değil mi?"

Bana bakarken gülümsedi, sonra yavaşça başını salladı. "Evet, haklısın."

Burnunu öptüm, sonra ona orantısız bir gülümseme verdim. "Biliyorum."

Şakacı şekilde omzuma vurdu, sonra başını omzuma yasladı.
Cennete.

Tahmin ettiğim gibi, Griffin ilaç macerasından sonra iyiydi ve bu deneyimle ilgili görüşlerini benimle paylaşmaktan çok mutluydu. Ben de onu dinlemekten çok memnundum çünkü eğer aleti hakkında konuşuyorsa, toplantı için onu geride bıraktığım için bana kızmıyordu. Aslında Sienna olayını tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen sonraki birkaç günü evde geçirdiği ve Griffin'in onunla konuşmak için sayısız fırsatı olduğu için. Ya da daha doğrusu, ona asıldı.

Griffin ünlüleri tavlama çalışmadığı zamanlarda Anna tarafından azarlanıyordu. Sienna ile flört ettiği için değil. Hayır, Anna bunu umursamıyordu. Hayır, ona bir oğlan verdiği için Griffin'e kızgındı. Görünüşe göre Anna da iki Griffin olasılığından bizim kadar endişeliydi. Sadece bunu çok daha yüksek sesle dile getiriyordu.

"Hayır, bu iyi bir şey değil. Ben bir kız istiyordum!"

Gözlerimi açtığımda, bikinili Anna'nın yakındaki bir veranda masasına doğru hışımla yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdım, Griffin de birkaç adım arkasındaydı. Kiera ve ben havuz kenarında güneşlenerek sakin bir zaman geçiriyorduk ama buralarda sessizlik uzun sürmezdi. Özellikle de bu ikisi evdeyken. Anna ve Griffin'in daha önce en az altı kez duyduğum bir tartışmayı tekrarlamalarını izlerken, Kiera'nın alyansını parmağının etrafında daireler çizerek .

Griffin Anna'ya kaşlarını çatmış, bebeklerinin cinsiyeti konusunda heyecanlanmamasına sinirlenmişti. "Erkek olması benim için sorun değil. Bence harika olur. Myrtle yerine ona Myrt ya da Mort diyebiliriz... Mortimus." Ben sırtırken Anna yüzünü buruşturdu. Mortimus. Tanrım, çocuklar ve ben bu bebeğe bir isim vermek zorunda kalacaktık, bunu biliyordum. Ama sonra Griffin'in aklına bir fikir geldi ve "Maximus!" diye atıldı.

Maximus mu? Mortimus'tan bir adım önde olduğu kesindi. Kiera'nın gözlerini üzerimde hissettim ve ona baktım. Simsiyah tankini içinde nefis görünüyordu. Kapladığı tüm bölgeler zihnimi döndürüyor, hayal gücümü zorluyordu. Karnını yuvarlamak ve her santimini öpmek istiyordum. Kiera bana gülümsedi ve omuz silkti, eğlenmişti ama Griffin'in isim seçimini kabullenmişti. Ben de ona gülümsedim, *evet, tamam, her neyse* şeklindeki hareketini taklit ettim.

Anna Griffin'e homurdandı. "Maximus... gladyatör gibi mi?"

Griffin ona imalı bir gülümseme verdi. "O bir avcı olacak." Sonra da "avcılığı" canlandırdı. Bunun üzerine Anna güldü ve Griffin'in şortunu tutarak vücudunu kendi vücuduna çekti. Sonra ön sevişme başladı: öpüşme, elleme, üzerlerindeki küçük giysilerin çekiştirilmesi.

Kiera izlemeyi bırakıp gözlerini bana çevirdi, ben de duracaklar mı yoksa gitmeli miyiz diye onları biraz daha inceledim. Anna, Griffin'in elini bikinisinin arkasından çıkardığında, kalmamın sorun olmayacağını hissettim. Gözlerimi kapatarak şezlonguma uzandım.

Sonunda Anna ve Griffin'in öpüşme seslerini duymazdan geldiğim anda, diğer tarafımdan bir ses, "Bu ikisi gerçekten bir çift mi? Bana bir düzine kez asıldı."

Sienna'nın aksanlı sesini tanıyarak gözlerimi açtım ve Anna ile Griffin'e kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Yüzündeki şaşkınlığı anlayabiliyordum çünkü abartmıyordu. Griffin her fırsatta ona asılıyordu. "Bu sizin 'çift' tanımınıza bağlı." Onlara bakmak için yer değiştirdim. Griffin hâlâ Anna'nın vücudunu avuçluyor, onu öpebildiği her yerden öpüyordu ama Sienna'yla tekrar denemeli mi yoksa emin olduğu şey üzerinde çalışmaya devam mı etmeli emin değilmiş gibi Sienna'ya da bakışlar fırlatıyordu. Ahmak. "Hepimiz hâlâ onları anlamaya çalışıyoruz."

"İkiniz kadar özel değiller o zaman?" Sienna söyledi.

"Hayır, kesinlikle hayır," diye yanıtladım Kiera'nın alyansını öperken. Kiera benim için sadece "kesin bir şey" değildi. O benim sonsuza dek hayatımdı ve bu çok daha iyiydi.

Sienna yanımdaki sandalyeye oturdu ve yüzüstü dönerek uzandı. Korumalarının birkaç adım ötede durup bahçeyi aktif bir şekilde taradıklarını fark ettim. Griffin'i ne kadar yakından izlediklerini de fark ettim. Bu beni neredeyse gülümsetiyordu. *Akıllıca bir seçim, çocuklar.*

Kiera şezlongunda kıpırdanıyor, mayosunun altını düzeltiyordu. Ona baktığımda, dudaklarında hafif bir çatıklıkla Sienna'ya bakıyordu. Kendini kıyasladığına ya da boyunun ölçüsünü alamadığına inandığına ya da aynı derecede aptalca bir şey yaptığına inanmak zorundaydım. Yüzük parmağını okşarken gözlerimi Kiera'dan ayırmadım ve ona Sienna söz konusu olduğunda endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığını hatırlattım. Ya da herhangi biri için. Ben ona aittim ve onu olduğu gibi seviyordum.

Sienna'ya değil de bana bakmasını sağlamak için Kiera'nın elini çekiştirmek üzereyken Sienna tekrar konuştu. "Sabah Londra'ya geri döneceğim. Siz ikiniz bu akşam benimle yemek yemek ister misiniz?"

Sienna'ya baktım ve hemen gözlerimi Kiera'ya çevirdim. Sienna üstünü çıkarmıştı ve başını kollarına dayadığından vücudunun büyük bir kısmı açıktaydı; çok uzun süre bakarak Kiera'nın güvensizliğini pekiştirmek istemedim.

Sienna'nın teklifi beni biraz şaşırtmıştı ama konuştuğumuz birkaç seferde iyi ve şaşırtıcı derecede gerçekçiydi ve artık birlikte çalışıyorduk, bu yüzden belki de davet o kadar da tuhaf değildi. Açıkçası onunla takılmakta bir sorun görmüyordum - sonuçta o da herkes gibi bir insandı - ama Kiera'yı rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu. Bu onun kaldırabileceğinden daha fazla olabilirdi, bu yüzden evet ya da hayır demek ona kalmıştı. Ve gerçekten, Kiera yanımda olduğu sürece, her iki cevap da benim için sorun değildi.

Kiera beni şaşırtarak "Evet, tabii... Kulağa harika geliyor." dedi.

Sienna neşeli bir sesle, "Muhteşem," dedi ve Kiera'nın dudakları, vereceği cevabı tekrar gözden geçiriyormuş gibi biraz büzüldü. Ayrıca Sienna'ya bakmaktan da vazgeçmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Griffin'den daha çok bakıyordu. Tamam, doğru değil. Sienna artık neredeyse çıplak olduğu için Griffin'in dikkati lazer gibi ona odaklanmıştı. Griffin'in yanına gelmesini engelleyen tek şeyin, yanındaki sandalyede oturan Anna'nın onun elini tutması olduğuna emindim. Elbette Anna da Sienna'yı izliyordu.

Gözlerimi devirerek Kiera'nın elini çektim. Bakışları sonunda yüzüme kaydı ve yanakları biraz renklendi. Utanç dolu tepkisine gülümsedim, sonra başımı havuza doğru eğdim. "Benimle yüzmek ister misin?" diye sordum.

Gözleri vücudumda gezindi ve yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı. *Ah, evet, bana karşı ıslak bir şeyler hissediyor.* Bu kesinlikle teşvik etmek istediğim bir şeydi. Elini bir saniyeliğine bırakarak ayağa kalktım ve avucumu ona doğru uzattım. Avucumu tuttuğunda sırtı ve ben de onu ayağa kaldırdım. Kendini dengede tutarken biraz güldü, eli çıplak göğsüme doğru kaydı.

Güneşin ısıttığı başını öptüm, sonra arkamı döndüm ve onu havuzun diğer ucuna, derin ucuna doğru götürmeye başladım. Yol boyunca gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Bir grubun Sienna'nın olduğunu biliyordum. Bir diğeri de Anna'nınkilerdi. Anna'nın bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerini üzerimde gezdirdi, kaşlarını oynattı ve "*Ateşli*" diye mırıldandı. Gülerek ona başımı salladım.

Kiera ve ben derinlere indiğimizde, yüzümü ona döndüm ve kollarımı ona doladım. Kollarını bağlarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

boynuma dolandı. Onu öpmek için eğildim, sonra ağzımı kulağına doğru kaydurdum. "Nefesini tut," diye mırıldandım.

Anında "Hayır" dedi ve beni itmeye çalıştı ama artık çok geçti. Onu çoktan sıkıca kavramıştım ve havuza düşmeye başlamıştık bile. İnerken çığlık attı.

Buna hazır olmadığı için, sudan çıkar çıkmaz onu bıraktım. Hemen yukarı çıktı, çırpınıyor ve yüzeye vurarak beni arıyordu. Ondan uzakta yüzdüm, onu izlerken sadece gözlerim su çizgisinin üzerindeydi. Kiera başını yukarı kaldırıp saçlarını geriye yatırdıktan sonra doğruldu ve bana *seni öldüreceğim* bakışları attı. Başımı sonuna kadar yukarı kaldırırken sııttım. Benim de onun ıslaklığına karşı bir ilgim vardı ve şu anda... inanılmaz görünüyordu.

"Kızma," dedim yüzümde şakacı bir gülümsemeyle.

Bana orantısız bir sırtıma yaptı. "Kızgın değilim. Daha yakına gel."

Bunun üzerine dudaklarımı büzdüm ama yaklaşmaya cesaret ettim... çünkü onun yanında olmamı istemesine nasıl karşı koyabilirdim ki? Suya basarak beni beklerken bana tatlı bir gülümseme verdi. Ama sonra, yeterince yaklaştığım anda kolunu savurdu ve yüzüme doğru küçük bir su dalgası gönderdi. Oyun başladı.

Saatler sonra, havuzdaki şakacı oynaşmalar yatak odamızdaki şakacı oynaşmalara dönüştü. Tam akşam yemeğini tamamen atlayıp bütün gece yatakta kalmamız gerektiğini düşünüyordum ki Kiera yanımdan kayıp düşmek için banyoya girdi. Suyun akışını dinlerken gülümsememe engel olamadım. Her şey değişiyor olabilirdi ama şu anda her şey mükemmeldi.

Kiera odaya geri döndüğünde ben hâlâ yatakta yatıyor ve hiçbir şeye gülümsemiştim. Hareket etmediğimi görünce kıkırdadı. "Gitmek için hazırlanacak mısın?"

Çarşafı geri çekerek onu yatağıma davet ettim. "Gitmeye hazırım," dedim ona, gülümsemem müstehcendi.

Gözleri hızla uzaklaşmadan önce üzerimde gezindi. "Bundan daha fazlasını giymen gerektiğine eminim, Kellan."

Ayağa kalkarak arkasından yaklaştım ve kollarımı havluyla kaplı beline doladım. "Aklımdaki şey için değil," diye fısıldadım kulağına.

Vücudundan bir ürperti geçti ama hemen kendini toparladı. "Sen hazırlanmalısın... Ben de ne giyeceğime karar vermeliyim." Birden kederli görünmeye başladı.

Elimi havlunun altına sokup çıplak karnının üzerine koydum. "Ne giyebileceğini biliyorum."

Arkasını dönüp kaşlarını çatarak bana bakarken o kederli bakış kayboldu. Görev tamamlanmıştı. "Git," dedi inatçı parmağıyla banyoyu işaret ederek.

"Evet, hanımefendi," diye sııttım.

Ben duş alıp giyindiğimde ve saçımı tarayıp şekillendirdiğimde, Kiera hâlâ ne giyeceğini düşünüyordu. Seçeneklerinden biraz daha mutsuz görünüyordu, sonunda oldukça beğendiğim uzun, dökümlü bir elbisede karar kıldı; sadece... ona tam uyuyordu. Saçına yaptırdığı gevşek dalgalar ve onda sevdiğim her şeyi vurgulayan minimal makyajıyla harika görünüyordu. Ona bunu söyledim ve ilk kez benimle tartışmadı. Sadece gülümsedi ve "Teşekkür ederim" dedi. Ona iltifat etmeme izin verdiği için mutluydum. Güzeldi ve güzel olduğunu bilmeliydi. Ta özüne kadar.

Gitmeye hazır olduğumuzda oturma alanına doğru yürüdük. Griffin gelemediği için sinirliydi, bu yüzden bizi görmezden geldi. Evan kolunu Kiera'ya doladı ve ona bir bebek olduğunu söyledi. Bu Kiera'ya bir şeyler hatırlatmış gibiydi ve yatak odasına doğru koşmaya başladı. O gittiğinde *bana* bir şey hatırlatan bir şey gördüm. Sürgünün yanındaki küçük masanın üzerinde pembe güllerle dolu bir vazo duruyordu. Bu evin her yerinde taze çiçekler vardı ve bunlar genellikle gül olurdu. Onları görmek her zaman Kiera'ya yüzüğünü verirken yaptığım sergiyi aklıma getirirdi.

Vazoya doğru yürüyüp yapraklardan birini kopardım. Her ne kadar iyiymiş gibi davranmaya çalışsa da Kiera'nın bu gece için gergin olduğunu biliyordum. İpeksi yaprağı okşarken, bunu görmenin ona romantik anımızı düşündürüp düşündürmeyeceğini, sinirlerini bir anlığına unutturup unutturmayacağını merak ettim. Ya da ona Griffin'in bizi basmasını hatırlatabilirdi ve bu kötü bir şey değildi. Dünyada hiçbir şey onun için o an kadar utanç verici olamazdı. Buna kıyasla, diğer her şey çocuk oyuncağıydı. Belki de Griffin bize bir iyilik yapmıştı. Bunun için ona teşekkür edecek değildim.

Kendi kendime kıkırdarak Matt'e doğru yürüdüm. "Hey... Odanda Sharpie var mı?"

Matt'in kaşları bana bakarken çatıldı, sonra elini cebine attı ve bana bir tane uzattı. Alırken sııttım. "Cebinde bir Sharpie'yle mi dolaşıyorsun?"

Omuz silkti. "Ne? Bu benim en sevdiğim kalem. Ya da keçeli kalem. Her neyse işte. Kullanışlılar. Geri istiyorum," diye bitirdi sözlerini, beni göstererek.

Başımı sallayarak ona baktım ve Kiera'nın elinde bir şeyle Evan'a doğru yürüdüğünü gördüm. Elindeki şeyi ona verdi ve konuşmaya başladılar. Onun dikkati dağıldığı için ben de dikkatimi parmaklarımdaki yaprağa verdim. Üzerine *seni seviyorum* yazacaktım ama sonra bunun yerine sevimli bir şey karar verdim. Hızlı ama dikkatli bir şekilde çalışarak bir göz, bir kalp ve dişi koyun olduğunu fark etmesini umduğum bir hayvan çizdim. En iyi çizim değildi, ama ikimiz de Pictionary'de oldukça iyiydik, bu yüzden anlayacağına dair büyük umutlarım vardı.

Taç yaprağını cebime koyup Matt'e değerli Sharpie'sini uzattım, tam o sırada Kiera bize yaklaştı. Bu alışveriş hakkında çok fazla düşünmesini istemediğim için elini tuttum ve onu uzaklaştırmaya başladım. Benimle ayrılmadan önce Matt'e Rachel'ın *seni özledim* mesajını ilettili ve Matt başını sallayıp veda ederken gözlerinde bir ışığın yandığını gördüm. Yüzündeki gizemli gülümsemeden Matt'in gecesinin nereye doğru gittiği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Ayağa kalkıp cebinden telefonunu çıkardığını gördüğümde de bunu doğrulamış oldum. Ah, benim çırağım. Onunla çok gurur duyuyordum.

Restorana giderken arabada Kiera'nın sinirleri tavan yapmıştı; bunu ayaklarını durmadan zıplatmasından anlayabiliyordum. Cebimdeki yaprağı ona uzattım ve baktığında anında rahatladı. Sevgi saçan gözlerle bana ve bir kolumu ona dolayarak onu yanıma çekerken kalbim sıkıştı. İhtiyacım olan tek şey o bakıştı. Bugün, yarın ya da bundan altmış yıl sonra, o bakış benim için hep öyle olacaktı. O benim için hep öyle olacaktı.

Bölüm 9

AKŞAM YEMEĞİ / TATLI

Restorana vardığımızda Sienna'nın koruması bizi araçtan indirdi. Hiddetli gözleri etrafta dolaşan kalabalığı tarıyor, herhangi bir tehlike işareti olup olmadığına bakıyordu. Bir barın dışında böyle bir yoğunluğun içinde olmak tuhaftı. Sam'i tekrar özlememe neden oldu. *Pete's'i aramalıyım, Jenny ona benim için bir shot ısmarlasın.* Jenny ona benden viski verirse yüzünde oluşacak yarı eğlenmiş, yarı kızgın ifadeyi kolayca hayal edebiliyordum.

Bu düşünceye gülümseyerek, Sienna'yı restorana doğru takip ederken Kiera'nın elini tuttum. Kapının yanında takım elbiseli bir adam vardı ve onu selamlarken kapıyı açık tutuyordu. Sienna ona teşekkür etti ama kapıdan biraz uzakta durdu ve Kiera ile benim ona katılmamızı bekledi. Ona gülümserken Kiera'nın başparmağını kendi parhafifçe okşadım. Gözleri lüks restorandan Sienna'nın vücudunu ortaya çıkaran kıyafetine ve bizi binaya girerken izleyen kalabalığa kayarken biraz gergin . İtiraf etmeliyim ki bu sonuncusu bana biraz tuhaf gelmişti, özellikle de kalabalıktaki pek çok kişinin kameralarını çıkarmış, Sienna'nın bizi beklerken dimdik ve gururlu duruşunun fotoğrafını çektiklerini fark ettiğimde.

Bu düzeyde bir şöhreti görmek tuhaftı ve bir gün Kiera'yla benim de başıma böyle bir ilgi gelir mi, gittiğimiz her yerde rastgele insanlar *fotoğrafımızı* çeker mi diye düşünmeden edemiyordum. Bu biraz rahatsız edici bir düşünceydi. Elbette, az miktarda şöhrete ve tanınmaya alışkındım ama Sienna'nın ölçeğinde bir şey değildi. Bizim başımıza gelse Kiera'nın bu konuda ne hissedeceğini merak ediyordum. Göz önünde olmayı pek sevmezdi, bu yüzden sürekli kameralar tarafından pusuya düşürülmek onun için tam bir cehennem olurdu. Belki onu bir şekilde bundan koruyabilirdim. Ama yine de... insanlar için *bu kadar* ilginç olma ihtimalimiz gerçekten çok düşüktü. Hatta

Sienna ile bir şarkı yaptıktan sonra, büyük olasılıkla hala nispeten bilinmeyen, kolayca göz ardı edilen ve gözden kaçan bir grup olacaktık. Ve ben bununla iyiydim.

Sienna'ya ulaştığımızda kolunu dirseğime doladı ve kendini yanıma bağladı. Fotoğraflarını çeken fotoğrafçılar çılgına dönmüş, adını haykırıyor ve kendi dönmesini istiyorlardı. O onları görmezden geldi. Bana gülümseyerek, "Hazır mısın? Açlıktan ölüyorum." Beni bırakmasını nasıl sağlayacağımı düşünürken ona kibarca gülümsedim. Geri çekilmek ya da ondan bir adım geri atmasını istemek gerçekten kaba görünüyordu. Ben daha bir şey düşünmeden Sienna bana doğru eğildi ve Kiera'ya, "Burayı çok seveceksin. Yemekler için ölünür."

Kiera'ya baktım. Sienna'ya usulca gülümsüyordu ve süperstarın yanıma yapışmış olmasından çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kızgındı elbette ama sanki onu öylece silkeleyip atamayacağımı anlamış gibi, boyun eğmiş bir kızgınlıktı bu. Bunu atlatmanın en iyi yolunun nezaket olduğunu düşünerek, kapıya doğru ilerlerken Sienna'nın dirseğimi tutmasına izin verdim. Kiera arkamıza baktı ve hâlâ fotoğraf çeken fotoğrafçıları görünce kaşlarını çatı. Yanakları kızarmıştı ve Sienna'nın spot ışıkları altında olmanın etkisinden hoşlanmadığını biliyordum. Bu konuda endişelenmesini istemediğim için elini iki sıkı darbeye sıktım. Kararsız gözleri benimkilere kaydı ve ben de ona çarpık bir sırıtışla hızlıca göz kırptım. Yanaklarına daha da fazla renk geldi ve dudaklarını ısırıp hafifçe başını salladı, yumuşak bir kahkaha attı. Tepkisine sırıttım ve onu yanıma çektim.

Sienna kapıdan geçmek için dirseğimden kurtuldu ve bu sırada kapıcının omzunu sıvazladı. Kiera'nın elini bırakarak avucumu onun sırtının küçük kısmına yasladım. Mekânın içi tam da beklediğim gibi güzeldi: şık, düzgün, gösterişli ve biraz da iddialıydı. Burada bulunarak bir şeyleri bölüyormuşum gibi hissettirdi. Bu gerçekten benim sahnem değildi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Kiera'nın da değildi. Onun yerine Paslı Boru'ya gitmek isteyip istemediğini sorsam, hemen gitmek isteyeceğini hissediyordum. Yine de Sienna kesinlikle rahattı, keten kaplı masaya zarif bir şekilde otururken yüzünde rahat bir ifade vardı.

Sienna ile yemek yemek şaşırtıcı derecede zahmetsizdi ve Kiera bile bir süre sonra onun yanında rahatlamış görünüyordu. Sienna iyi bir sohbetçiydi ve şaşırtıcı derecede açık ve gerçekçiydi. Sürekli olarak

Halk için zayıf ve formda bir imaj çizmenin sıkıntısından bahsetti; bu belki ondan istenmiyordu ama onu takip eden fotoğrafçılar tarafından kesinlikle teşvik ediliyordu. Ailesinin iş dünyasında büyürken kendisine yaptığı baskıdan ve onlar için sürekli bir hayal kırıklığı olmanın nasıl bir his olduğundan bahsetti. Yaptığım her şey ailemi bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı için bu benim de anlayabileceğim bir şeydi. Sienna sızdırılan seks kasetinden ve eski sevgilisinin ona bu şekilde ihanet etmesinin nasıl bir his olduğundan bile bahsetti. Bana bu işin kalın bir deri gerektirdiğini söyledi ve ben de bundan şüphe etmedim. Sonra bana dedi ki, "Pişmanlık yok. Bu şehirde hayatta kalmanın tek yolu bu."

Bunu söyleme biçiminde o garip ihtiyat duygusunu yeniden ortaya çıkaran bir şey vardı. Bu, yoluna kim çıkarsa çıksın, sahip olduklarını korumak için dişiyle tırnağıyla savaştık bir kadındı. Bu tür bir hırs hem takdire şayan hem de korkutucuydu. Yine de ona sadece sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim çünkü yoluna çıkmaya hiç niyetim yoktu. Ve gerçekten, yarın ayrıldığında, muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektik.

Yine de eve döndüğümüzde Sienna kendini ulaşılmaz bir ünlüden çok bir iş arkadaşı gibi hissetti ve bir ara tekrar birlikte takılabileceğimizi düşündüm. Belki de.

Sienna merdivenleri bizimle birlikte çıktı, koruması da birkaç adım arkamızdan geliyordu. "İyi geceler aşklarım," dedi bizim katta. Bir an ikimize de gülümsedi, sonra eğilip yanağıma hafifçe bir öpücük kondurdu.

Bunun bir gelenek mi yoksa flört mü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ona bir şey söylemenin kaba olup olmadığı konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Yüz hatlarımı düzeltmeye çalıştım ama kaşlarımı çatmaya çalıştığımı hissedebiliyordum. Kiera'nın kolumdaki elleri biraz sıkılaştı ve "Yarın iyi uçuşlar Sienna," dedi.

Sienna, Kiera'sıkıntısız bir sırtış fırlattı. "Teşekkür . İkinizle de tanışmak çok güzeldi." Gözleri bana kaydı ve gözlerinde hem tanıdık hem de tamamen yabancı bir parıltı vardı, sanki bana asılıyormuş ama aynı zamanda tamamen profesyonel davranıyormuş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, niyetini tam olarak çözmemek biraz kafa karıştırıcıydı. Bundan hoşlanmadım.

Sienna yukarı çıkmaya devam etti ve Kiera beni evdeki oturma odamıza doğru çekerken iç geçirdi. "Eğlendin mi?" Sesimde biraz endişeyle ona sordum.

Kiera belirsizliği duydu ve yüzünde küçük bir kaş çatmayla bana baktı. Sienna'nın bizi bıraktığı yere baktı ve sonra içini çekti

ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Evet... orası biraz saçma bir yerdi ama evet, iyi vakit geçirdim."

Restoranla ilgili değerlendirmesine güldüm ve yanaktan öpüştüğümüz için çok üzülmediğı için rahatladım. "Katılıyorum. Yani, beni yanlış anlama, yemekler güzeldi ama benim için biraz havasızdı. Ve lanet olsun ki hâlâ aç değılim." Bize sunduklarından üç tabak daha yiyebilirdim... ama onların fiyatlarıyla değıl.

Kiera kıkırdadı, eli karnına gitti. "Ben de." Yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü. "Gidip bize sandviç yapacağım. Bir dakika içinde dönerim." Dudaklarını usulca benimkilere bastırarak kısa bir öpücük kondurdu. Biraz geri çekilerek yüzümü inceledi, sonra ağzını bana geri verdi ve beni intikamla öptü. Hatta boynumu tuttu ve sanki ona bağılı olmaktan başka bir yerde olmak istiyormuşum gibi beni kendine çekti. Dili benimkine değıdi ve içimden bir inilti kaçtı. Aniden aç değıldim... yemek için.

Sonunda benden uzaklaştığında, ikimiz de daha ağır nefes alıyorduk ve ellerim belindeydi, parmaklarım elbisesinin kumaşını kazıyordu, kendimi onu koparmaktan alıkoydum. Ya da paramparça etmekten. Kiera'nın gözleri bana bakarken donuklaşmıştı ve bu kez boynunu tutup onu kendime çekme arzusuyla savaşmak zorunda kaldım. "Hemen döneceğim," diye fısıldadı. Sonra dudağını ısırđı ve topuklarının üzerinde dönüp hızla uzaklaşmadan önce bana doğıru hafifçe hareket etti.

Vay be.

Onun gidişini izlerken vücudum beyaz, sıcak ve çaresiz bir enerjiyle dolup taşıyordu. Sonra odada biri boğazını temizledi. Yüzümdeki arzuyu bedenimi sakinleşmeye zorlayarak Matt, Evan, Anna ve Griffin'in oturmuş film izledikleri kanepeye baktım. Ya da en azından bir film izliyorlardı - şimdi hepsi beni izliyordu.

Evan bana sırtıttı. "Yemek iyi miydi?" dedi.

Cevap olarak ona sırtıttım. "Görünüşe göre." Televizyonu işaret ettim. "açmak isteyebilirsiniz."

Anna, Matt ve Evan buna kıkırdadılar. Griffin koltuktan fırladı ve bana doğıru yürümeye başladı. Ben hemen yatak odama yöneldim ama o bana yetişti. Bir kolunu omuzlarıma atarak gizlice kanepeye baktı; sadece Anna hâlâ beni izliyordu. "Sooooo," dedi, kelimeyi birkaç saniye boyunca uzatarak.

"Ne olmuş yani?" Kolunu silkerek sordum.

Tekrar kanepeye baktı, sonra sesini alçalttı. "Göğüslerini gördün mü?"

Gözlerimi ona diktim. Sienna'yı kastediyordu, değil mi? Her iki durumda da bunu bana neden sorsun ki? "Yemeğe çıktık," dedim, sesimde şaşkınlık ve alaycılık vardı.

Griffin'in kaşları ses tonumu anlamamış gibi çatıldı. Ya da cevabımı. "Evet, biliyorum. Göğüslerini gördün mü görmedin mi?"

Başımı eğerek yüzünü inceledim. Cidden mi? Ne tür bir yemeğe gittiğimizi düşünüyordu? Cevap vermenin başka bir yolunu bulamadığım için yine bariz olanı söyledim. "Yemeğe çıktık."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken sinirli bir of çekti. "Bunu biliyorum. Peki sen?"

Onu orada dikilmiş, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakarken bırakmayı düşündüm, sanki aptal olan *benmişim* gibi, ama sorusu karşısında öylece kalakalmıştım. "Biz. Gittik. Yemeğe. Yemeğe."

Açık mavi gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Neden sürekli aynı şekilde cevap veriyorsun? Bu bir evet ya da hayır sorusu, dostum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır."

Griffin kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni tepeden tırnağa süzüyordu. Sonra gözlerini devirdi. "Sen *de* öyle yaptın. Tanrım, senden nefret ediyorum." Hemen bana şeytani bir sırıtış attı. "Ayrıntıları sonra istiyorum."

Bununla birlikte arkasını döndü ve kanepeye doğru yürüdü. Zihninin bulanıklığı karşısında şaşkınlıkla ona bakakalmıştım. Anna ona doğru baktığımda gülüyordu, sanki bana ne sorduğunu biliyormuş gibiydi. Ona başımı salladım, sonra onu işaret ettim ve kulağımın yanında bir daire hareketi yaptım. *Adam deli*. Bana homurdanarak baktı ve elini karnına götürürken başını salladı. Tepkisine gülümsedim. En azından Griffin onu eğlendirmişti.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardıktan sonra yatağa tırmandım ve yatak başlığına yaslanarak Kiera'nın bana katılmasını bekledim. Dinlenirken kendi kendime mırıldandım, ayaklarımı ileri geri salladım ve parmağımdaki alyansı boş boş döndürdüm. Tam aşağıya inip neden bu kadar geciktiğine bakacaktım ki, Kiera kapıyı açıp içeri girdi; elinde neredeyse yiyeceklerle dolu taşan bir tepsi tutarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"Gerçekten de hâlâ açtın," diye güldüm.

Kapıyı topuğuyla kapatarak omuz silkti. "Her şey iyi görünüyordu."

Kiera bana doğru yürüdü, ayakkabılarını çıkarmak için durakladı, sonra devasa tepsiyi yatağın üzerine koydu. Anında yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve tekrar kapıya yönelip kilitledi. Görünüşe göre bu gece mahremiyet istiyordu ve Griffin'in dersini aldığına güvenmiyordu. Akıllıca. Bu cesur hareketi beni güldürebilirdi ama hazırladığı sofra dikkatimi dağıtmıştı. Bana döndüğünde, üzüm kümeleri, çilekler, krakerler, peynirler ve bir çeşit kremalı sos arasına yerleştirilmiş sayısız küçük sandviçlere şaşkınlıkla baktım. Tepsinin arkasında bir şişe şarap ve iki boş bardak vardı. Sergiye bakarken keşke bütün gece evde kalıp bunu yapsaydık diye düşündüm. O sosu teninden yaladığım... göğüslerinin arasında bir çilek gezdirdiğim hayalini durduramıyordum. Bu fanteziye kapıldıkça vücudum sertleşti.

Başım hâlâ eğik, ona baktım. "Artık aç olduğumu sanmıyorum."

Kiera kışkırtıcı ifademe bakarken usulca nefes verdi. Her santimetrekaremi tararken alt dudağını çiğnedi. Nereye baktığını neredeyse hissedebiliyordum, sanki bakışları tenime fiziksel bir okşayıştı; içimi sızlattı. Öne doğru eğilerek elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Vücudu benimkiyle çarpışırken güldü. Doğrulup vücudumu büktüm ve onu yatağa çektim. Üzerine eğilip parmaklarımı bileklerinin etrafında dolaştırarak onu altımda sabitlediğimde kahkahası daha da arttı.

Yanımızdaki unutulmuş tepsiye baktı. "Kellan... yemek."

Teninin sıcaklığından zevk alarak boynunu öptüm. "Ne yemeği?" Şakacı bir şekilde sordum.

Dudaklarım boynunda gezinirken yumuşak, erotik bir ses çıkardı. "O yemek..." Parmağıyla tepsiyi işaret etti ama ses tonundan artık yemekle ilgilenmediği anlaşıyordu.

Gülümseyerek bir bacağımla onunkinin arasına kaydırdım. Kalçam ona doğru bastırırken nefesini içine çekti. "Bir yere gideceğini sanmıyorum," diye fısıldadım, köprücük kemiği boyunca ilerleyerek.

"Atıştırmalıkların seni bu kadar tahrik ettiğini bilmiyordum," diye mırıldandı, sesi hafif, havadar... dikkati dağılmış gibiydi.

Benden bir kahkaha kaçtı ve ona bakmak için boğazının çukurunu öpmeye ara verdim. Gözlerimiz buluştuğunda Kiera'nın yanakları şeftalinin güzel bir tonunda kızardı. Bana küçük, mahcup bir gülümseme verdi ve başımı sallayarak

burnunu öptü. "Beni tahrik eden atıştırma lıklar değil, onları bana getiren güzel kadın."

Kiera iç çekti ve beni öpmek için başını kaldırdı. Ağızlarımızın ve bedenlerimizin uzun, lüks bir birleşimiyle onu şımarttım. Bileklerini serbest bıraktım ve elleri anında kollarımdan yukarıya, saçlarıma doğru kayd. Parmaklarım yan tarafına, kaburgalarının çıkıntılarına, kalçasının kıvrımına kadar indi. Bacağını bacağımın üzerine çektiğimde nefeslerimiz hızlandı ve aklımın bir köşesinde, oturma odasındaki filmin sesinin artık bangır bangır yükseldiğini fark ettim. Mükemmeldi.

Elim Kiera'nın kabarık elbisesinin altına kayd ve avucum yavaşça kalçasından yukarı kayd. Kiera aceleyle gömleğimin düğmelerini çözdü ve son düğmeye geldiğinde yırtarak açtı. Sonra gövde mi keşfetmeye başladı, parmaklarının ucuyla her kasın ana hatlarını çizdi. Yüzünü izlerken benimkiler onun iç çamaşırının etrafında sıkıştı. Gözlerinin zümrüt renginde o kadar büyük bir sıcaklık vardı ki, kendimi ateşe batırılmış gibi hissettim. Öforik, ilahi, şehvetli bir ateş.

Gömleğimi çekiştirerek omuzlarımdan çıkardı. Çıkarmasına yardım ederken kendimi çılgınca ve muhtaç hissettim, sanki yakında ona sahip olmazsam kendimi kaybedecekmişim gibi. Onunlayken hâlâ böyle hissedebiliyor olmam muhteşem bir şekilde sarhoş ediciydi. Kiera omzumu iterek beni sırtüstü yatırdı ve unutulmuş yiyeceklerden uzaklaştırdı. Beni istediğı yere ayarlamasına izin verdim, yatakta hâlâ yan duracak ama daha çok şiltenin ortasında olacak şekilde geriye doğru kaydım. Kiera'nın dudakları göğsümde gezindi ve yumuşak ağzının tenimdeki hissini özümserken gözlerim daldı. Kiera daha da aşağı indi ve dilinin kasların olukları arasında gezindiğini hissedebilmek için karın kaslarımı sıktım. Her dokunuşta içimde zonklayan bir acı hissediyordum ve daha ne kadar dayanabileceğimi gerçekten bilmiyordum.

Kiera'nın parmakları kot pantolonuma kayd. Düğmelerini açtığı anda, üzerimden kaydırmasına yardım ettim. Sonra iç çamaşırımı. Sonra onun elbisesi, onun iç çamaşır. İkimiz de çıplak kaldığımızda, daha önceki fantezimi gerçekleştirmeye karar verdim. Yapmazsam boşa gitmiş bir fırsat gibi görünüyordu. Uzanarak parmağımı çukurun içine soktum. Kiera şaşkın ama şehvet dolu gözlerle beni izledi. Parmağımı göğsüne indirip tam göğsünün üzerinde düz bir çizgi çizdiğimde gözlerini kapadı ve anlayış ve beklenti dolu bir inilti çıkardı. Dilimle dipteki yolu takip ettim ve göğüs ucunda uzun süre zevkle gezindim. Hangisinin tadının daha güzel olduğuna karar veremiyordum; teninin mi yoksa

Çilek aromalı sos. İkisi de. Kesinlikle ikisi de. Karışık lezzet artık yeni favorim oldu.

Vücudum ihtiyaçtan zonkluyordu, her nabız bana durmamı ve hemen içine girmemi söylüyordu ama Kiera'nın tepkisi şimdi duramayacağım kadar enfesti. Altımda kıvrılırken yüksek sesle, nefes nefese nefesler verdi. Ellerinden biri sırtımda geziniyor, tırnakları hafifçe derime batıyordu. Diğer eli boynumdan saçlarıma doğru ilerledi, parmakları saç tellerimin arasından geçerek onları agresif bir şekilde yumrukladı. Mümkün olduğunca kendimi tutmaya çalışarak üzerine desenler çizmeye devam ettim, sonra da yavaşça yaladım. Kiera adımı mırıldandı ve onu almam için yalvardı. Bu neredeyse benim felaketimdi... ama henüz meyveye bile ulaşmamıştım. Tam meyvelere geçmek üzereydim ki aniden beni itti ve tekrar sırt üstü yatmaya zorladı. Hızlı nefes alıyordu, gözleri vahşiydi, bana sarıldı, sonra anında kendini üzerime itti, beni içine batırdı... beni aldı. *Tanrım, evet.*

Birbirimize bağlandığımızda içimden bir inilti yükseldi ve ellerim kalçalarına doğru kayarak onu bana doğru tuttu, daha yakına, daha derine çekti. Kiera nefes nefese bir inilti çıkardı ve birlikte hareket etmeye başladığımızda, tüm tutarlı düşünceler beni terk etti. Var olan tek şey onun yumuşak tenini hissetmek, hızlı nefesinin sesi, şehvetli sesleri ve hem sürdürmek istediğim hem de rahatlatmak istediğim aralıksız, artan baskıydı. Birbirimize sarıldıkça, birbirimize karşı hareket ettikçe, birbirimizi özümstedikçe dünya yok oluyordu. Daha fazlasına duyduğumuz ihtiyaç bizi daha sert, daha hızlı itti, sonra Kiera elimi tuttu, beni uçurumun kenarına iten bir ses çıkarırken sıkıca kavradı. Parmaklarımı onunkilere kenetledim, vücudumdaki her şey kasılırken alyansının tenime battığını hissettim. Kiera'nın vücudu benimkine karşı gevşeyene, tükenmiş ve doymuş olana kadar bağlantıyı elimizden geldiğince uzun süre tutarak coşkuyu birlikte yaşadık.

Bir elimi beline koydum, tekrar normal nefes almaya çalışırken oradaki çıkıntıyı okşadım. Kiera boynumu öptü, sonra kız gibi bir kıkırdama çıkardı. Üzerimden kayarak yemeğe doğru yuvarlandı. Peynir ve krakerden küçük bir sandviç yapmaya başladığında kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Benimle işi bitti, o yüzden yiyor." Yüzünde bir sırıtişla bana baktı. "Sarılmak yok mu?" Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle sordum.

Kiera sırıttı ve gözlerini devirdi. Sonra sırtını yanıma yasladı, bir yandan kraker-ekmeğini yerken bir yandan da bana sokuldu. I

Kolumu vücuduna dolayarak onu kendime çekerken güldü. "Bunu kabul ediyorum," diye mırıldandım. "Griffin'e sarılmaktan her zaman iyidir."

Kiera güldü, sonra doğruldu ve bana bakmak için iki büklüm oldu. "Bekle. Ne zaman -Ve neden Griffin'e sarılıyordun?"

Kıkırdayarak omzunu öptüm. "En iyisi sormamak." Dudaklarını büzdü ve ben yine güldüm. "Merak etme... üzerimizde kıyafetler vardı."

Kiera bana başını salladı, sonra da titredi. Bizi sıcak tutan herhangi bir sürtünme olmadığı için hava biraz serinlemişti. Etrafıma bakınırken, yataktan yavaşça kaymakta olan bir battaniye gördüm. Kaçmasına fırsat vermeden yakaladım ve çıplak bedenlerimizin üzerine örttüm. Isındıktan sonra yemek tepsisini işaret ettim. "Bana bir sandviç verir misin?"

Kiera bana sevimli, alaycı bir sırıtış attı. "Benimle işi bitti, o yüzden yiyor."

Hemen başımı salladım. "Hayır. Seninle hiçbir şekilde işim bitmedi. Yemeğin canı cehenneme, hadi tekrar yapalım." Dudaklarım hemen boynuna yapıştı ama gülerek beni itti. Yüzünde eğlenen bir yenilgi ifadesiyle bana bir sandviç uzattı. *Seks konusunda blöf yapma, Kiera. Seni her zaman arayacağım.*

Tepsiadaki yemeğin neredeyse yarısını ve bir şişe şarabın çoğunu bitirdik ve olduğumuz yerde, yorganın üstünde, yatağın üzerinde yanlamasına uzanmış, birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde uykuya daldık. Garip ama harika bir uzun hafta sonu için mükemmel bir sondu.

Ertesi gün Anna Seattle'a geri döndü, Sienna Londra'ya gitti ve ben ve çocuklar işe geri döndük. Albümümüz için şarkıları kaydetmeyi bitirmemiz gerekiyordu ama Sienna'nın şarkısı üzerinde de çalışmaya başladık. Melodi zaten yazılmıştı, bu yüzden öğrenmemiz uzun sürmedi. Yine de hem Matt hem de Evan'ın şarkının kulağa daha çok bizim şarkımız gibi gelmesi için yapmak istedikleri birkaç küçük değişiklik vardı. Neyse ki plak şirketi istedikleri her şeyi onayladı. Matt ve Evan'ın sevmedikleri bir şarkıyı seslendireceklerini düşünemezdim. Profesyonel oldukları için bunu yapacaklarını biliyordum, ama aynı zamanda bunu yaparken mutsuz olacaklarını ve dinleyen insanlara bu şekilde gelebileceğini de biliyordum. Griffin için çok endişelenmiyordum; o hala baş gitar olmadığı için üzülyordu. Bazen onu tatmin etmenin iyi bir yolu yoktu.

Çocuklarla albüm üzerinde çalışmadığım zamanlarda, Kiera'ya Los Angeles'ta albümün oluşumu için önemli olan bazı yerleri gösterdim.

Grup. Griffin'in çok sevdiği striptiz kulübü değil elbette, ama diğer ilginç yerler: ilk konserimizi verdiğimiz yer, Chevelle'i satın aldığım yer, Evan ve benim yaşadığımız yer... ve eskiden çalıştığım kahve dükkanı. Sonuncusunun hoşuna gideceğinden emindim.

Bizi dükkânın önünde durdurup ona kapıyı gösterdiğimde Kiera şaşırmış ve eğlenmiş görünüyordu. "Burası da Buzzed, eskiden çalıştığım yer." Şehirde birkaç şubesi olan küçük, yerel bir kahvehaneydi. Sadece yerel halkın bildiği, nispeten turistlerden uzak, gözde mekânlardan biriydi. Bu bazı müşteriler için çok önemli bir gerçektir, ama dürüst olmak gerekirse benim için en ufak bir önemi yoktu. Sadece ismi hoşuma gitmişti.

Pencerelerden bakarken Kiera'nın dudaklarında bir gülümseme vardı. "Eskiden bir kafede çalıştığın gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum."

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Ne? Kahveye bayılırım."

Kiera yüzünü bana dönerken güldü. "Evet, biliyorum," dedi, yanakları hafifçe kızarıırken bakışları hayranlık uyandırıyor. Dudağını ısırarak başını salladı. "Belki de sadece senin düzenli bir işin olduğu fikrini hayal etmek zor geliyordur." Beni bir tezgâhın arkasında içki doldururken hayal etmeye çalışırken kaşları çatıldı... alkolsüz olanlardan.

Yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdadım. "Yemek yemem gerekiyordu ve grup yükselişe geçene kadar para için yapabileceğim diğer tek şey beni tutuklatmak olurdu, bu yüzden sıradan bir işti."

Anında dudaklarını büzdü ve gözlerindeki hayranlık yerini kızgınlığa bıraktı. "Gerçekten mi?" Sesi, oraya gittiğim için kızgınlık ve inançsızlıkla doluydu. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama bana bıraktığı açıklık karşı koyamayacağım kadar büyüktü. Tıpkı o alaycı, retorik soru gibi.

"Evet," diye cevap verdim ona parlak bir sırıtışla. "Hizmetlerim için hiçbir zaman ücret almadığımı bilmek sizi mutlu edecektir. Zamanımı çok hayırseverce kullandım." Sözlerimi şakacı bir göz kırpmayla bitirdim. *Lütfen bunu söylediğim için bana tokat atmayın. Sadece şaka yapıyorum. Sayılır.*

Neyse ki Kiera bir saniye bana baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Bazen çok tatlı oluyorsun. Diğer zamanlarda çok... Griffin oluyorsun."

"Ah," dedim gülerek. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de haklı olduğu bir nokta vardı. "Her zaman verici olsam da, şu anda bir şey vermek istediğim tek kişi sensin." Ona yumuşak bir gülümseme verdim, sonra eğildim ve "Bu beni Griffin'den bir adım öne çıkarıyor, değil mi?" dedim.

Bunu düşünürken başını eğdi ve ben de kaşlarımı çattım. Bu gerçekten de düşünmesi gereken bir şey miydi? Kiera yüzümdeki kızgınlığı incelerken güldü. "Evet... zamanın yüzde doksan dokuzunda Griffin'den çok daha iyisin."

Gülümsedim. Sonra kaşlarımı çattım. "Bekle... zamanın yüzde birinde benden mi iyi? Ne zaman? *Bir* zaman söyle."

O kadar çok güldü ki bana cevap veremedi. Gözlerimi devirerek kapıyı açtım. Zamanın yüzde biri, kışımın kenarı.

Kafeye girdiğimizde Kiera hâlâ gülüyordu. Ona kaşlarımı çattım ve o da ben gülümseyene kadar kaburgalarımı dürttü. Başımı sallayarak bir kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim.

"Asla unutamayacağım bir yüz var... Kellan Kyle. Bir buçuk yıl oldu."

Tezgâha baktığımda dükkânın sahibi ve eski patronum Stella'yı gördüm. Tıpkı hatırladığım gibiydi; uzun, gümüş rengi saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı, sıcak ama alaycı bir gülümsemesi vardı ve kahverengi gözlerinde muzip bir pırıltı vardı, sanki herkesin şakalarından haberdardı. "Selam Stella. Uzun zaman oldu. Nasılsın bakalım?"

Daha geniş gülümseyerek ellerini bir beze sildi, sonra da bezi tezgâhın üzerine bıraktı. "Güzel, şikayet edemem. Ya sen?" Eğilerek sordu: "Dediğim gibi sonunda modellik yapmaya mı başladın? Yüzünün buna uygun olduğunu biliyorsun."

Kiera beni aşağı yukarı tararken Stella'nın değerlendirmesine katılıyor gibi görünüyordu. Gözlerimi devirerek Stella'ya başımı salladım. "Hayır. Orada durup kameraya garip suratlar yapmak, bütün gün masa başında oturmak çekici geliyor."

Stella benim iddiama güldü. "Peki ya diğer modeller, Kellan? İşin o kısmının tam sana göre olduğunu düşündüm."

Kiera'nın gülümsemesi anında dudaklarını büzüştürdü ve kaşlarını çattı. Boğazımı temizleyerek ona Stella'yı gösterdim. "Artık değil. Stella, karım Kiera ile tanış. Kiera, eski patronum Stella."

Kiera'ya elini uzatırken Stella'nın gözleri büyüdü. "Karısı mı? Birisi onu yuva kurmaya mı ikna etti? Aferin canım, gerçekten imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi başardın."

Kiera bana bir bakış atarken dudağını ısırıldı; yüzünde sevinç ve rahatsızlığın tuhaf bir karışımı vardı, ama kibarca Stella'nın elini tuttu. Onlar kısa bir süre el sıkışırken, Stella'ya kaşlarımı çattım. Belki de Kiera'yı tüm bu

Kendimle daha özgür olduğum zamanlarda sık sık gittiğim yerler... pek iyi bir fikir değildi. "Teşekkürler Stella. Karımın önünde iyi görünmemi sağladın."

Güldü, sonra elini bana doğru salladı. "Şaka yaptığımı biliyorsun. Sayılır." Kiera'ya kaşlarını kaldırırken parmağıyla beni işaret etti. "Bu adam burada çalışırken umutsuz bir çapkındı. Kızlardan birine göz kırpar ve tüm içkilerini onun için hazırlamalarını isterdi."

Kiera güldü, sanki beni bunu yaparken kolayca hayal edebiliyormuş gibi bana baktı. "Şimdi mi yaptı?" diye mırıldandı.

Kollarımı kavuşturarak gözlerimi eski patronuma diktim. "Hayır, bu doğru değil. Ben üzerime düşeni yaptım."

Stella bana sırtıttı. "Flört etmekten mi? Evet, evet yaptın." Ben ona dudaklarımı büzerken, o Kiera'ya döndü. "Yine de bahşişleri gülünçtü, bu yüzden kızlardan hiçbiri onun için içki hazırlamaktan çok fazla şikayet etmedi."

İnançsızlığım içime işlerken ağzım bir karış açık kaldı. "Ben payıma düşeni yaptım," diye tekrarladım.

Stella sivri bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Tezgâhın üzerine oturdun ve gitarını çaldın."

Doğru. Burada tam da bunu yaparak çok zaman geçirmiştım. Sırtarak bir omzumu silktim. "İnsanlar ambiyansı sever. Havayı ben yaratıyordum." Ve hiç kimse bundan şikâyet etmemişti, iş arkadaşlarım bile. Bunun nedeni muhtemelen çalarken daha fazla bahşiş almam ve bunları herkesle paylaşmamdı. Belki pişmanlık duymayan bir çapkındım ama aynı zamanda cömert bir çapkındım. Bu da bir şey sayılmalıydı.

Kiera ellerini dirseğime dolayarak güldü. Ben karıma gülümserken, Stella abartılı bir iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse seni neden işe aldığımı bilmiyorum." Kaşlarını kaldırarak ona baktım ve gözleri yüzümde gezinirken sırtıttı. "Kahretsin... evet, biliyorum. Eski işine geri dönmek istemezsin herhalde?" diye sordu, yüzünde umutlu bir ifade vardı.

Yüzündeki hevesli ifadeye güldüm. "Hayır... diğer işim oldukça iyi gidiyor."

Kiera ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Yüzündeki gurur ifadesiyle Stella'ya, "Bir albüm yapıyor. Sienna Sexton ile bir şarkı kaydetti."

"Sienna Sexton? Ciddi misin?" Stella sordu, onun da yüzünde gurur vardı.

Omuz silktim, yüz ifadelerindeki sessiz övgüden biraz rahatsız olduğumu hissettim. "Evet..."

Stella'nın gözleri buğulandı ve beni daha da rahatsız etti. "Bu... gerçekten etkileyici, Kellan. Tebrikler."

Bakışlarım yere kaydı. "Teşekkür ederim," dedim, başımı kaldırıp ona bakarak. Stella ve Kiera'nın yüzlerinde hayranlık ifadesiyle beni inceledikleri uzun bir andan sonra, dudaklarımı büzdüm ve Stella'ya, "Artık benim hakkımda konuşmayı bırakıp, belki de dünyaca ünlü olması gereken kahvenizden biraz alabilir miyiz?" dedim.

Stella güldü, sonra başını salladı. "Elbette." Bana gri bir kaşını kaldırdı. "Onları yapmak ister misin?"

Ona sırtarak başımı salladım. "Hayır."

Tekrar güldü. "Buna şaşırdığımı söyleyemem."

Kahvelerimiz hazır olduğunda, Kiera ve ben onları içmek için sessiz bir masaya oturduk. Stella bir süre bize katıldı, benimle ilgili hikâyeler anlatmaya hevesliydi. Kiera koltuğunun kenarındaydı, gençliğime dair hikayeleri dinliyordu, hatta çapkın gençliğime dair hikayeleri bile, her ne kadar bu hikayeler sırasında bana çokça kaşlarını çatmış olsa da. Şakacı kaş çatmalar ama yine de.

Ayrılırken Kiera kolunu benimkine doladı. Eğlenen bir gülümsemeyle bana baktı. "İş arkadaşlarını senin için içki hazırlamaları konusunda etkilediğine inanmıyorum. Sen umutsuz bir flörtsün."

Stella'nın beni nasıl tasvir ettiğine kaşlarımı çattım. "Abartıyor... Ben kendi payıma düşeni yaptım. Evan'a sor. Her zaman buraya gelirdi. Müşteriler arasında şarkılarımız üzerinde çalışırdık."

Kiera çok şey ifade eden bir bakışla kaşlarını bana doğru kaldırdı. Durumdan faydalanmış olabileceğim gerçeğini düşünürken dudağımı çiğnedim. Birazcık. "Tamam... belki *biraz* cüretkâr davrandım. Ama görüldüğümünden çok daha fazla yardımcı oldum." Dümdüz önüme bakarken gülümsedim. "Beni bilirsin, her zaman memnun etmeyi amaçlarım."

Kiera iç çekti, sonra güldü ve beni daha sıkı sıktı. "Evet, bunun gayet farkındayım Bay Kyle."

Ona sırtarak başını öptüm. "Güzel... Bayan Kyle." Sonra kollarımızı çözdüm, böylece kendi kollarımı onun beline dolayabildim ve onu sıkıca kavrayabildim. *Bayan Kyle*. Ona böyle seslenmenin bana verdiği heyecana alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Umarım hayatımın sonuna kadar ona böyle hitap edebilirim.

Eve döndüğümüzde Kiera'nın yüzünde hoppa bir gülümseme vardı ve biraz yazabilmek için yeni dizüstü bilgisayarını almak üzere üst kata fırladı. Jenny bir keresinde bana Kiera'nın yapması gerekenin yazmak olduğunu söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Henüz hiçbir şeyini okumamıştım ama yüzündeki ifade

Yazarken, bitirdiğinde çıkardığı iç çekiş... İyi bir gösteriden sonra hissettiklerim gibiydi. Ya da kötü bir gösteriden sonra. Bir çağrının yerine getirilmesi ve bunu görmek çok güzel bir şeydi.

Kiera'ya katılmak için merdivenlere doğru ilerledim ama adımı söyleyen bir ses beni durdurdu. Döndüğümde çeşitli misafirlere birini görmeyi bekliyordum ama karşımdaki Lana'ydı. Bana doğru yaklaşırken ona gülümsedim.

"Güzel, seni özlemedim," dedi, yüz ifadesini aydınlatan dostane bir sıcaklık parıltısıyla.

"Gidiyor musun?" Ben sordum.

Başını salladı. "Ses getiren birkaç grubu kontrol etmek için dışarı çıkıyorum. Bu kadar kısa sürede başka bir *sen* bulacağım şüpheliyim ama her zaman umutluyum." Gülümsemesi büyüdü. "Hayalleri gerçeğe dönüştürmek işimin en güzel yanı." Durakladığında ifadesi yumuşadı. "Umutlu sanatçılara hayır demek ise en kötü kısmı."

Anlayışla başımı salladım. Bunun zor olacağını hayal etmek zorundaydım. Söz konusu sanatçı Paul gibi bir pislik değilse tabii. O zaman katartık olurdu. "Peki, iyi şanslar. Ve her şey için tekrar teşekkür ederim."

Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Sizi bulan kişi olmak benim için bir onurdu." Kara kaşlarını bana doğru kaldırarak, "Gitmeden önce Sienna size numarasını vermemi istedi, ikinizin işbirliğiniz hakkında konuşmanız gerekirse diye." dedi.

Şaşkınlık içime işledi. "Ah, şey... tabii." Otobüste isteksizce öğrendiğim telefonu programlamak istemediğim için cep telefonumu Lana'ya uzattım. "Al. Devam et ve içine koy."

Bana sırtıttı, sonra telefonu geri vermeden önce iki saniye kadar telefonla uğraştı. "Albümde iyi şanslar Kellan. Harika olacağını biliyorum." Arkadaşça kolumu okşadı, sonra dolaşmaya başladı. Durdu ve bana baktı. Yüzünde isteksizlik vardı ve bunu görmek beni endişelendirdi. "Muhtemelen bunu söylememeliyim ama dikkatli olmalısın..." Bu düşüncenin geçmesine izin verdi, sonra başını salladı ve "Sadece dikkatli ol. Bu iş yeni başlayanlar için zor olabilir. Bazı insanların tek derdi başarıdır ve bunu elde etmek için her şeyi yaparlar. *Her şeyi*. Sadece gözlerini açık tut, tamam mı?"

Beni incelerken kahverengi gözlerinin derinliklerinde sempati ve endişe vardı; daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ve aynı zamanda çok şey söylemiş gibi. Nasıl cevap vereceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Endişeli olması dışında. Gerçekten ne dediğini anlamaya çalışırken başımla onu onayladım. Ondan ne demek istediğini açıklamasını istedim, aklımda *belirli* bir şey ya da *biri* olup olmadığını öğrenmek istedim, ama yüzündeki tedirgin ifadeden, açıklığa kavuşturmayacağını, *kavuşturamayacağını* hissettim.

Kolumu tekrar okşadı, sonra yoluna devam etti ve ben onun gidişini izlerken, buradaki tek müttefikimi kaybettiğime dair garip bir hisse kapıldım.

Bölüm 10

GÖRÜNÜMLER

Temmuz sonunda, Sienna'nın şarkısı da dahil olmak üzere, çocuklar ve ben albümün kendi bölümünü bitirmiştik. Yapmamız gereken tek bir şey daha vardı... ve ben bu konuda pek de heyecanlı değildim. Plak şirketi dördümüzün albüm kapağında yer almamızı istiyordu ve bugün için profesyonel bir fotoğraf çekimi ayarlamıştık. Sonuçta kamera için garip suratlar yapıyormuşum gibi görünüyordu. Stella bunu bilse çok heyecanlanırdı.

Hailey bir kez daha yakınmamı dinlerken telefona güldü. İşim bittiğinde bana başını salladığını görebiliyordum. "Saçmalıyorsun Kellan. Grup kesinlikle kapakta yer almalı."

"Bunu söylüyorsun çünkü arkadaşlarını kızdırmak için bunu kullanmak istiyorsun," dedim gülümseyerek.

Hailey yumuşak bir kıkırdama çıkararak şüphelerimi doğruladı. "Seninle akraba olmanın avantajlarından biri de bu. Senin hakkında söyledikleri bazı şeyleri duymalısın." Bir an durakladı, sonra hemen ekledi, "Bir daha düşündüm de, hayır, hayır duymamalısın."

"Sadece hayal edebilirim," diye güldüm.

Hailey bir an için neşemi paylaştı, sonra iç çekti. "Daha radyoya bile çıkmadığına inanamıyorum ama şimdiden sektördeki en büyük pop yıldızlarından biriyle düet yaptın. Seninle gurur duyuyorum Kellan."

Onun övgülerini duyunca içimde o artık tanıdık gelen mutluluk ve rahatsızlık hissi uyandı. Şaşkınlıkla başımı sallayarak dirseklerimi havuza bakan balkon korkuluklarına dayadım. "Teşekkürler... bazen de inanmakta güçlük çekiyorum. Hiçbir şey ifade etmeyebilir,

Ama bu grup için iyi bir fırsat." Lana'nın belli belirsiz uyarısı aklımdan geçti ve kaşlarımı çatarak "Çocuklar heyecanlı," diye mırıldandım.

Hailey sesimdeki endişeyi duymuş olmalıydı. "Öyle misin?" diye sordu. "Bu seni bir gecede büyük bir yıldızla dönüştürebilir. Bu senin için sorun olur mu? Kiera için?"

Doğrulup sürgünün arkasından baktım. Kiera'yı kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken görebiliyordum. Mutlu, memnun ve tamamen spot ışıklarının dışında, olmak istediği yerdeydi. Bu şarkı onun anonimliğini ortadan kaldırırsa iyi olur muydu? Sonsuza kadar mı? Bunu onun için istemiyordum ama eğer bu kaçınılmazsa, bununla başa çıkabileceğini umuyordum. Hâlâ mutlu olmasını umuyordum.

"Biz... hazırlıklıyız, sanırım." Arkamı dönüp başımı salladım. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen olmayacak. Şarkı başarısız olabilir ya da Sienna için iyi olabilir ama bizim adımız kalıcı olmaz ve insanlar şarkıyı sadece onunla ilişkilendirir. Pek çok farklı şey olabilir. Bu bizim için bir garanti değil."

"Ah, Kellan," dedi Hailey, sesi sıcak ve eğlendiriciydi.

"Ne? Haklı olduğumu biliyorsun," dedim. "Dünya böyle işlemiyor."

Tekrar konuştuğunda gülümsediğini duyabiliyordum. "Belki biz ölümlüler için işler böyle yürümüyor ama bu konuda bana güven... Sen de en az onun kadar göze çarpacaksın. Belki daha fazla. İnsanlar fark edecek. Herkes fark edecek."

Beni göremese de telefona doğru sııttım. "Herkes mi? Bu konuda ciddi şüphelerim var."

"Biliyorum. İşte *bu* yüzden *sana söylemiştim* demek çok eğlenceli olacak. Ne kadar heyecanlı tahmin bile edemezsin." Gülmeye başlamadan önce bunu söylemeyi ancak bitirebildi.

"Bütün kız kardeşler velet midir? Yoksa ben sadece kutsanmış mıyım?" "Kesinlikle kutsanmış." Hâlâ kıkırdıyordu.

"Pekâlâ" dedim, sesimde sahte bir kızgınlık vardı. "Seninle konuşmak güzeldi ama şimdi gidip bir kamera objektifine bakmam gerekiyor."

"İyi şanslar. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sözcükler daha ben onları söylediğimi bile fark edemeden, Hailey'nin bana söylediği sözleri bile tam olarak fark edemeden ağzımdan çıkmıştı. Dilimden bu kadar kolay dökülmelerine şaşırmıştım ve onları söylediğime pişman olmadığımı daha da şaşırmıştım. Hailey'i sevmiştim. Derin bir aşk,

Kardeş sevgisi neredeyse anında yerine oturmuştu. Böyle hissetmek beni biraz korkuttu ama korkumu elimden geldiğince bastırmaya çalıştım. Güvensizliklerimin ilişkimizin önüne geçmesini istemiyordum. Bunu yapabilecek güce sahip olmamın nedeni de yan odada en çok satan kitabını yazmakta olan sıcak, harika kadındı.

Bu düşünceye gülümseyerek telefonumu cebime soktum ve onun yanına gitmek için balkondan çıktım. Balkon kapısını arkamdan kapattığımda Kiera başını kaldırıp bana baktı. "Hailey nasıl?" diye sordu.

"O iyi. Saçma ama iyi."

Bunu neden söylediğimi anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Kıkırdarak bilgisayarını işaret ettim. "Yazma işi nasıl gidiyor?"

Yüzündeki gülümseme kocaman oldu. "Güzel. Harika. Bilmiyorum... Hoşuma gitti." Aynı anda hem güldü hem de omuz silkti, ben de onun sevincine gülümsedim.

Kanepede onun yanında otururken, yazdığı kelimeleri, kaleme aldığı hikâyeyi düşündüm. *Bizim* hikâyemizi. Kalp kırıklığı, acı... aşk. Okumak için sabırsızlanıyordum ama bir o kadar da gergindim. Okuyamayacağım pek çok bölüm olduğunu zaten biliyordum. Temel olarak, Denny ve onun arasındaki her şey. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. En azından hepsini. Ama... *benim hakkımda* da okumak istediğimden emin olmadığım şeyler vardı. Ve benim hakkımda daha önce yazmasını düşünmediğim şeyler vardı... kişisel şeyler. Dünyayla paylaşmaya hazır olmadığım şeyler. Benimle ilgili neleri dahil ettiği ve neleri görmezden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca bu konuyu ona açmaya hakkım olup olmadığından da emin değildim. Bu onun işiydi, onun sanatıydı, ondan bunu değiştirmesini istemek yanlış görünüyordu. Benden hiçbir zaman onun hakkında şarkı yazmamamı istememişti ve onun hakkındaki tüm şarkılarım da güzel değildi. Ama bu farklıydı. Bu *birlikte olan* geçmişimizle ilgili değildi; bu benim geçmişimle ilgiliydi... yalnız.

Ben sessizce onu izlerken Kiera daktilosuna geri dönmüştü. Odanın etrafına bakındım ama yalnızdık. Griffin ve Matt havuzun kenarındaydı ve Evan'ın da odasında olduğundan emindim. "Kiera," diye başladım, sesim tereddütlüydü.

Yazmaya ara vermeden parlak bir sesle "Evet?" dedi.

Çelişkiler içinde bocalayarak başka bir şey söylemedim. Kiera bu tuhaf sessizliği fark etti ve yazmayı bırakıp bana baktı. Yüz ifademi incelerken kaşları çatıldı. "İyi misin?" diye sordu.

Söylemek istediğim şeyi söylemeye hakkım olup olmadığından hâlâ emin değildim, yüzümü buruşturdum ve bilgisayarını işaret ettim. "Ben sadece... yazdığınız hikayede... bir sürü

pek çok şey..." İçimi çektim, ağzımdan çıkan her kelimeyle daha da sinirlendiğimi hissettim. *Sormalı mıyım yoksa bırakmalı mıyım?*

Kiera dizüstü bilgisayarını kapattı ve bana doğru döndü. "Ne?" Gergin görünerek dudağını çiğnedi. "Kitap hakkındaki fikrini mi değiştirdin? Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ona bakarken başımı salladım. "Hayır... Yazdığından değil, hayır." Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı ve ben de iç çektim. "Sadece... benim hakkımda konuşmadığım şeyler var. İnsanların bilmediği." Boğazımda bir düğüm oluştu ve yutkunmak için duraklamak zorunda kaldım. "İnsanların bilmesini *istemediğim* şeyler..."

Ne söylediğimi anladığında gözleri büyüdü. "Bunu biliyorum Kellan. Senin sırların hakkında asla yazmazdım. Bunların hepsini dışarıda bıraktım. Hepsini," diye tekrarladı, kelimeleri vurgulayarak.

Rahatlamış bir iç çekiş beni terk etti. Taciz hakkında yazmıyordu. Ailemin dünyaya söylediği yalanı, boğazımdan aşağı ittikleri gerçeği yazmıyordu. Acılarımın *bu* kısmı hakkında yazmıyordu. Tanrı'ya şükür. "Tamam, teşekkür ederim. Bir şey söylerken kendimi kötü hissediyorum. Ben sadece... bu çok..."

Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Biliyorum. Hâlâ bu konuyu biriyle konuşman gerektiğini düşünüyorum ama seni *asla* bu şekilde konuşmaya zorlamam."

Başımı salladım, üzerime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Bu konuda konuşmanın bir daha yapabileceğim bir şey olup olmadığından emin değildim ama "karakterimin" geçmişine bunu dahil etmemiş olması benim için çok şey ifade . Doğru, bizi korumak için isimlerimizi değiştirmişti ama birçok arkadaşımız kitabın gerçek olaylara dayandığını zaten biliyordu; Denny, Kiera ve benim hakkımda olduğunu biliyorlardı. Ve ben henüz *tüm* benliğimi görmelerine hazır değildim.

Havadaki gerilimin değişmesine ihtiyaç duyarak ona sıırttım. "Bu benim karakterimi sıkıcı mı yapıyor şimdi? Okuyucular seni Denny karakteriyle birlikte isteyebilir."

O da bana sıırtarak karşılık verdi. "Güven bana, senin karakterin sıkıcı değil. Ve seni hala sevecekler... tıpkı benim sevdiğim kadar."

Bakışlarımı yere kaydırırken yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Yazdıkları yüzünden insanların benden hoşlanabileceği düşüncesi tuhaftı. Belki de şöhret beni *onun* aracılığıyla ... ve o zaman sadece kendini suçlayacaktı. Başımı eğlenerek sallayarak ona baktım. "Şu şey için hazırlansak iyi olacak." Ve bunu söylemek anında kaşlarımı çatmama neden oldu. Aptal fotoğraf çekimi.

Kiera yüz ifadem karşısında güldü, sonra dizüstü bilgisayarı bacaklarından kaydırıldı. "Her şey yoluna girecek, rock yıldızı. Söz veriyorum."

Onun eğlencesi arttıkça kaşlarım daha da çatıldı. "Bunu bilmiyorsun," dedim ona.

Ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Doğru. Ama sen de bana hep bunu söylüyorsun, değil mi? Ve tavsiyelerin genelde iyi oluyor, o yüzden bence dinlemelisin."

Sırıtarak elini tuttum ve kendimi yukarı ittim, sonra onu bedenime çektim ve kollarımı etrafına sardım. "Şimdi beni dinlemeye başla," dedim dudaklarımı boynunun kıvrımına indirerek.

Dokunuşumla ürperdi, nefesi aceleyle çıkıyordu. Gülümseyerek dudaklarımı boynunda gezdirdim, ara sıra dilimle tenini okşadım. "Gitmeliyiz, Kellan. Geç kalamayız..."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diye mırıldandım kulağına, sözlerini yankılayarak. Kulak memesini ısırdım ve harika bir inilti çıkardı. Sonra beni itti.

Bana onaylamayan bir bakış attı ve ben de ona sahip olduğum en masum gülümsemeyi verdim; bunu görünce gözlerini devirdi. "Hâlâ iyi tavsiyeler verdiğimi düşünüyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak ona sordum.

Sırıtarak başını salladı. "Sanırım duruma göre değişiyor."

Fotoğraf çekimi konusunda hala heyecanlı değildim ve şirketin üstü açık arabalarından biriyle stüdyoya giderken Kiera'yı grubun kapakta yer almasının tamamen gereksiz olduğuna ikna etmek için elimden geleni yaptım. En sevdiğim kapaklardan bazılarında grup üyeleri yer almıyordu. Aslında, çoğunda yoktu. Kiera, Hailey gibi, benimle aynı fikirde değildi. Ya da belki de katılmadığı şey benim seçtiğim yedek konuydu.

"Ördek mi? Gerçekten mi?" diye sordu, yaramazlık yapan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Yüzündeki ifade gülmeme neden oldu. Ördek garip bir seçimdi ama aklıma gelen ilk şeydi... ve şimdi de hoşuma gitmişti. "Ne? Ördekler seksidir... değil mi?" Ona muzip bir sırıtış attım. Gözlerini devirdi ve ben de sonunda güldüm. "Uzun, düz gagaları, dolgun karınları, geniş, perdeli ayakları var. Bundan daha seksi ne olabilir ki?"

Saçmalığımı analiz ederken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sonra yüksek sesle bir kahkaha attı. "Hemen hemen her şey."

Dikkatimi yoldan çevirerek ona sııttım. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek."

İfadesinde bekleyen bir tartışma vardı ama bunu dile getiremeden telefonu çaldı. Çantasından çıkarıp ekrana bir göz attıktan sonra telefonu açtı. "Selam Denny. Nasılsın?"

Ben onu daha iyi duyabilmek için radyonun sesini kısarken o da kolyesiyle oynadı. Sonra dedi ki, "Ben harikayım. Neden sesin garip geliyor?"

Sağa dönerken Kiera'ya endişeli bir bakış attım. Bir şey mi olmuştu? Denny ile en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalıştım. Birkaç kez mesajlaşmıştık ama en son derinlemesine konuşmamız bir süre önce olmuştu. Kiera sormadığım soru karşısında omuz silkti, sonra kaşlarını çatı. "Elbette," dedi ona. "Neden? Bir şey mi oldu? Anna iyi mi? Bebek iyi mi?"

Bu hemen dikkatimi çekti ve kalbimin korkuyla çarptığını hissettim. Ancak Kiera'nın yüzü hızla rahatlamaya başladı ve başını bana doğru salladı. Anna ve bebeğin iyi olduğunu anlayınca rahatladım. Kiera Denny'ye rahatladığını ifade ettikten sonra ona magazin ve dedikodu siteleri hakkında bir şeyler sordu. Konuşmanın sadece onun tarafını takip etmek pek aydınlatıcı değildi ama Denny'nin Sienna, birinin erkek arkadaşı ve bir resim hakkında endişelendiği anlaşılıyordu. Her neyse, Kiera'yı etkiliyordu; çenesi düştü, yanakları soldu ve biraz midesi bulanır gibi oldu.

Sonra Denny'ye, "Göründüğü gibi değil. Ben oradaydım, sadece beni göremiyorsunuz."

Şimdi kafam daha da karışmıştı. Belli ki bunun Kiera'yla da bir ilgisi vardı. Sadece parçaların birbirine nasıl uyduğunu anlayamıyordum.

Kiera Denny'ye veda ederken biraz afallamış görünüyordu. O konuşurken stüdyoya varmıştık ve arabayı kapattığımda şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde telefonuna baktı. Verdiği tepki midemin sinirden karıncalanmasına neden oldu. Ne haltlar dönüyordu?

"Kiera, iyi misin?" Ona sordum, endişe boğazıma doğru ilerliyordu.

Bana baktı, hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ben iyiyim," dedi sessizce.

Onun hazır cevabına kaşlarımı çatıtm; bunu ben de çok kullanmışım ve çoğu zaman, *"Hayır, iyi değilim ama bu konuda konuşmak istemiyorum"* anlamına geliyordu. Ne yazık ki Kiera için bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecektim. "Gerçekten, iyi misin?"

Sorum onu şaşkın halinden kurtardı ve sıkıntıyla dudaklarını büzdü. Sözüne inanmamı ve bu konuyu kapatmamı istediğini hissediyordum ama ; sorum onu bana gerçeği söylemesi için köşeye sıkıştırmıştı. Aramızda bir dürüstlük anlaşması vardı ve ben ondan buna uymasını istiyordum. Sonunda bana "Ne olduğumu bilmiyorum" dedi. Anlamak için başımı salladım.

"Tamam, bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin? Belki ne hissettiğinizi birlikte anlayabiliriz."

Güneş gözlüklerimi vizördeki klipsine geri takarken, Kiera dudağını ısırđı ve parmağını kaldırarak bir dakika istedi. Elini tuttum ve bana anlatmaya hazır olması için elimden geldiğince sabırla beklemeye çalıştım. Her saniye biraz daha işkenceye dönüşüyordu, bu yüzden alyansıyla oynayarak dikkatimi dağıttım.

Sonunda Kiera koltuğunda dönerek bana baktı. Gözlerimi inceledi ve yüz ifadesinde belli belirsiz bir hüzn vardı. "Konuş benimle," diye fısıldadım, o tanıdık endişenin midemi kemirdiğini hissederek.

Kendisine kızmış gibi başını salladı, sonra bana güven verici bir gülümseme verdi. "Denny benim için endişeleniyordu çünkü Sienna'yla çekilmiş bir fotoğrafınız internette dolaşılıyor. Gezegendeki herkes senin onun yeni 'bilinmeyen' erkek arkadaşı olduğunu düşünüyor. Görünüşe göre fotoğraf ikna edici. Denny doğrudan söylemedi ama sanırım senin beni terk ettiğini düşündü." Gülmeye başladı, ama ses hızla acıya dönüştü ve boğazı kapanmış gibi defalarca yutkundu.

Onun üzüntüsünü görmek içimi parçaladı ama az önce ortaya koyduğu durum o kadar kafa karıştırıcıydı ki beni şaşırttı; neden bahsettiğı, insanların ne hakkında dedikodu yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Fotoğraf mı?" Kiera'nın kederli ifadesi aniden dikkatimi çekti ve bir endişe yumağına dönüştüm. Kahretsin. Söylentiye inanıyor muydu? "İnanmadığımı biliyorsun, değil mi? Onunla ilgilenmiyorum... hem de hiç. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve eli yanağıma okşamak için uzandı. Gözlerinde sevgi ve güven gördüm... ama aynı zamanda korku da gördüm. "Biliyorum." Düşüncelerinden arınıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve başını eğerek stüdyoyu işaret etti. "Şu fotoğraf çekimini bitirelim mi?" Dudaklarını zoraki bir gülümseme süsledi. "Belki arka plan için bir ördek isteyebilirsin?"

İyi gibi davrandığını biliyordum, bunun onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız ettiğini biliyordum. Böyle olmasından nefret ediyordum. Sienna benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kiera benim dünyamdı; hep öyleydi, hep öyle kalacaktı. "Kiera," diye başladım, o arabadan inerken.

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Ben iyiyim. Gerçekten. Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Zaten bir önemi yok. Bu doğru değil."

Bunu söylediğini duyduğuma, söylentinin tamamen saçmalık olduğunu kabul ettiğini duyduğuma sevindim ama tepkisi beni yine de endişelendirdi. Başımı salladım, bunu sindirmesi için ona zaman tanıdım ama konuşma henüz bitmemişti. Hem herkesin kafayı taktığı bu fotoğraf da neyin nesiydi? Sienna'yla hiç poz verdiğimi hatırlamıyordum. İşte o zaman hatırladım. Onunla birlikte poz vermemiştim ama üçümüz yemeğe çıktığımızda restoranın dışında fotoğrafçılar vardı. Ama o sırada Kiera'nın elini tutuyordum... Başka bir kızın elini tutarken Sienna'yla birlikte olmadığım acı verici bir şekilde belli olmaz mıydı? Tabii, Kiera'yı kırpmadıkları sürece. Ve belli ki, olan tam olarak buydu. Harika.

Binaya girerken fotoğraf hakkında ne yapacağımı tartıştım. Söylenti ve ima olarak bırakmak bana yanlış geliyordu ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bir açıklama yapmak mı? Ama kime açıklama yapacaktım ki? Ayrıca, bu konuda herkesin önünde konuşmanın bir faydası olacağını da düşünmüyordum; kimse kim olduğumu bilmiyordu ve hafızam beni yanıltmıyorsa, fotoğrafçıların elinde sadece belli belirsiz bir profil fotoğrafım vardı. Hayır, en büyük etkiyi yaratmak için Sienna'dan bir inkâr gelmesi gerekiyordu. İyi ki Lana bana numarasını vermişti.

Kiera ve ben içeri girdiğimizde diğer çocuklarla buluştuk. Matt büyük, beyaz zemini, ışıkları ve ekipmanları ayarlayan insan çeşitliliğini ve bizi bekleyen çeşitli makyaj istasyonlarını incelerken rahatsız görünüyordu. Evan odaya göz gezdirirken meraklı ama şaşkın görünüyordu. Griffin düpedüz sersemlemiş görünüyordu; göz göze geldiği her kıza, sanki her birinin onu istediğinden eminmiş gibi, ukalaca küçük çene işaretleri yapıyordu. Bu hareket karşısında birkaçının gözlerini devirdiğini gördüm.

Hepimiz orada öylece durmuş ne yapacağımızı düşünürken, elinde kamera tutan ufak tefek bir adam bizi işaret ederek "Ah, yetenek geldi" dedi. Sesinde hiç hoşuma gitmeyen küçümseyici bir ton vardı. Parmaklarını birkaç adım ötede duran bir kadına doğru şıklattığında hoşnutsuzluğum ikiye katlandı. Sarışın kadın anında onun yanında belirdi, onu çağırma şeklinden hiç de hoşnutsuz görünmüyordu, sanki buna alışmıştı. Dick.

Parmaklarını bize doğru sallayarak, "Düzelte şunları" dedi.

Düzeltmek mi? Tanrım, bundan şimdiden nefret ettim.

Kadın yardımcılara baktı ve hepsi bize doğru gelmeye başladı. Onlar yaklaştıkça içimi bir korku kapladı. Onları "düzeltilmemize" gerek olmadığına, olduğumuz gibi iyi göründüğümüze ikna etmeye çalıştım ama itirazlarım dikkate alınmadı ve ne olduğunu anlamadan başkasının kıyafetlerini giyiyordum, saçlarım gülünç bir şekilde aşırı şekillendirilmişti ve makyaj sanatçım Bridgette üzerime kremsi bir şey sürüyordu. Kendimi bir araç gibi hissediyordum.

Bridgette yüzüm üzerinde çalışırken, fotoğrafçı da onun ilerlemesini incelemek için yanıma geldi. Bakışları ellerime düşene kadar gördüklerinden memnun görünüyordu. Alyansımı işaret ederek, "Hayır, bunun çıkarılması gerekiyor," dedi.

"Affedersiniz?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Alyans takıyor olmam onun neden umurundaydı ki?

Fotoğrafçı dudaklarını büzerek bana baktı, bir emri sorgulamamdan memnun olmadığı belliydi. "Plak şirketi hiçbirinizin... alınmış gibi görünmesini istemiyor. Sanatçı evliyse ve müsait değilse satışlar yüzde yirmi ya da daha fazla düşer, özellikle de bu sanatçı solistse, o yüzden yüzüğünü çıkar." Eliyle devam et işareti yaptı, yüzünden sabırsızlığı okunuyordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kızgınlıkla içini çekti ve ben daha başlamadan sözümü kesti. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Etiket ne istiyorsa o olacak." Hemen harekete geçmeyince tekrar iç çekti. "Bunu ne kadar çabuk kaldırırsan, ikimiz de günümüze o kadar çabuk devam edebiliriz. Herkesin zamanını boşa harcıyorsun, ama daha da kötüsü *benim zamanımı* boşa harcıyorsun."

Orada durmuş bana bakıyordu, ben dediğini yapana kadar hiçbir yere gitmeyeceği belliydi. Sinirlenmiş ama sıkışmış hissederek, isteksizce yüzüğü parmağımdan çıkardım. Dudaklarını büzdü, sonra cebimi işaret etti ve eliyle bir hareket daha yaptı. Yüzüğü kot pantolonumun içine sokarken bir dilim öfke omurgamdan yukarı fırladı. Boş ellerimi havaya kaldırarak ona uyumlu gösterdim. Bana gergin, alaycı olmayan bir gülümseme verdi. "Harika. Şimdi bir yerlere varıyoruz."

Bridgette'e baktı, dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve sonra diğer adamlara doğru devam etti. Gidişini izlerken ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı. Pislik herif. O gittikten sonra Bridgette öne doğru eğildi ve şöyle dedi: "Bunu kişisel algılama. Frank herkese karşı böyledir. Biz buna Küçük Adam Sendromu diyoruz." Dik durarak bana komplocu bir göz kırptı.

Ellerimin gevşediğini hissederek onun hakkındaki değerlendirmesine güldüm. Kaşlarımı kaldırarak sordum: "Bu küçük bağ kurma anı, artık

Makyajı atlayıp gidebilir miyim?"

Bir an bana baktı, sonra gülmeye başladı. "Tanrım, çok tatlısın. Şimdi yüzünü rahatlat." Süngeri cildime geri koyarken iç çektim, sonra da dediğini yapmaya çalıştım. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Bir ömür gibi gelen bir sürenin sonunda Bridgette'in benimle işi bitmişti ve istasyonundan ayrılmama izin verildi. Ama bana saçıma ya da yüzüme dokunmamam için kesin emir vermeden önce değil, çünkü Tanrı korusun, makyajımı bozdum. Kendimi gülünç hissederek Kiera'ya doğru yürüdüm. Beni görünce gözleri büyüdü ve ruh halimin hafiflediğini hissettim. Bakışları saçlarımda başladı, sonra vücudumda gezindi, ödünç aldığım yıpranmış kot pantolonu, çivili kemeri ve dar deri ceketini inceledikten sonra saçlarıma döndü. Beni incelerken dudaklarını dişliyordu ve gördüklerinden zevk aldığını söyleyebilirdim. Bu bende ona sırtıma isteği uyandırdı ama yüzümdeki pislikten dolayı sinirliydim. Gerçekten banyoya gidip yıkamak istiyordum ama bunu yaparsam Bridgette'in beni öldüreceğini hissediyordum. Sonra da beni tüm bu sürece tekrar katlanmak zorunda bırakacaktı.

Önüme çıktığımda Kiera kaşlarını çatı. "Harika görünüyorsun. Neyin var?" diye sordu.

"Makyaj yapıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Öne doğru eğilen Kiera, sanki hazırlandığı bir sınavın cevaplarıymış ya da içine dalmak istediği bir tatlıymışım gibi yüzümü inceledi. Sesi biraz soluk soluğaydı, bana "Anlayamıyorum bile. Sen iyisin." dedi.

Elimi saçlarımda gezdirmek için kaldırdım, sonra Bridgette'in uyarısını hatırladım ve durdum. "Göz kalemi sürdüm... ve bana ruj sürdüğünden oldukça eminim." Üzerime ne sürdüğünden bahsetmiyorum bile.

Kiera sırtı ve yüz ifadesinde yüksek dozda mizah olsa da arzu da vardı. "İnanılmaz görünüyorsun... neredeyse nefis."

Yüzündeki ifade beni tahrik ediyordu ve pantolonumun ne kadar dar olduğunu düşünürsek bu pek de iyi bir şey sayılmazdı. Yine de, eğer beni istiyorsa, ben onunum. Kollarımı ona dolayarak şakacı bir şekilde "Evet? Bir ısırik ister misin?" Kimsenin dikkatini çekip çekmediğini görmek için odaya bir göz attım. Kimsenin bize bakmadığını görünce Kiera'nın kulağına doğru eğildim. "Birkaç dakikalığına ortadan kaybolabiliriz."

Kiera beni geri itti ama gözlerinde kaynayan ateşten, asıl yapmak istediği şeyin ceketimi tutup beni kendine çekmek olduğunu anlayabiliyordum. Kendini tutmaya çalışarak bana, "Sanırım Bridgette'in el işlerini bozarsam kafamı koparır," dedi.

Çok, çok doğru. Ama onunla birlikte olmak için ödenecek küçük bir bedel. Dudağımı emerken Kiera'ya imalı bir bakış attım. Bridgette'in üzerime sürdüğü o lanet ürünün tadını alabildiğim gerçeğini görmezden gelerek Kiera'ya, "Evet ama bir düşünsene... albüm kapağını her gördüğünde, hiç şüphesiz yüzüme o gülümsemeyi *senin* koyduğunu bileceksin," dedim. Ve şimdi bunun olmasını gerçekten istiyordum.

Ellerim kıcına kaydı ve onu nazikçe sıkmaktan kendimi alamadım. Kiera'nın gözleri dalgalanarak kapandı ve genellikle her türlü iyi şeye yol açan yumuşak bir ses çıkardı, ancak Frank'in parmaklarını şıklatması ve "Hadi yapalım şunu, millet!" diye bağırmasıyla o an mahvoldu.

Kiera'nın gözleri hemen açıldı ve bir an için nerede olduğumuzu unutmuş gibi biraz ürkmüş görünüyordu. Yüz ifadesinden kıkırdayarak onu serbest bıraktım. Kiera çabucak toparlandı ve elimi tutarak yanağımdan öptü. Gözleri çıplak parmağıma kaydı. "Yüzüğün nerede?" diye sordu.

O konuşmayı hatırlayınca sinirim tepeme çıktı. Ön cebimi sıvazlayarak ona şöyle dedim: "Etiket bekâr olmadığımızın reklamını yapmamızı istemiyor. Görünüşe göre, piyasadan çekilirsek satışlar yüzde yirmi düşüyormuş. Ya da Frank öyle diyor." Onu işaret ettim, böylece fotoğrafçıdan bahsettiğimi anlayacaktı.

Kiera kaşlarını çattı, yüz ifadesi benim ruh halime uyuyordu; sinirim damarlarımda dolaşıyordu. Şirketin bizim için en iyi başlangıcı istemesini anlayabilirdim ama istatistiklerinin nasıl doğru olabileceğini anlamıyordum. Hayranlar albümü müzik için satın alacaktı. Kim olduğumuz ve bekâr olup olmadığımız tamamen önemsizdi. Mutlu bir evliliğim vardı ve bu durumdan utanmıyordum. Bunu saklamak Kiera'nın benim küçük kirli sırrımmış gibi görünmesine neden oluyordu. Ama değildi. Ne artık, ne de bir daha asla. Frank kıcıyı öpebilir.

Kararımı verdim, odanın etrafına gizlice bir göz attım. Frank ve Bridgette'in izlemediğinden emin olduktan sonra yüzüğü ait olduğu yere, parmağıma geri taktım. "İnsanların ne düşündüğü neden umurumda olsun ki, değil mi?" Ortalıkta dolaşan dedikoduyu hatırladığımda yüzümdeki eğlenceli sırıtış kayboldu. İnsanların evli olduğumu bilmeleri umurumda olmasa da

Olmadığım biriyle çıktığımı düşündüler. "Yine de Sienna'yla olan o fotoğrafı önemsiyorum. Onunla ilgileneceğim, Kiera."

Bir şeyler söylemeye başladı ama o söyleyemeden biri kolumdan çekerek beni uzaklaştırdı. Adamların zaten beklemekte olduğu arka fonun önünde yerimi aldım. Evan yüzümdeki kızgın ifadeyi fark edince güldü. Ona ters ters baktım ve o daha da çok güldü. Matt ve Griffin de kıs kıs gülüyordu. Pislikler.

Frank hepimize bağırarak talimatlar vermeye başladı: burada dur, orada dur, baş aşağı, baş yukarı. Her birinde bir iç çekişi bastırdım ve istediği anda istediğini yaptım. Tamamen uyumlu olursam, alyansımı fark etmeyebileceğini düşündüm. Ve işe yaramış gibi görünüyordu. Her çekimde yüzüğümü çıkarmam için bana bağırmasını bekliyordum ama hiç bağırmadı ve çekimin ortalarına doğru yüzümdeki alaycı gülümseme gerçek oldu.

İşimiz bittiğinde ruh halim daha da düzeldi. Frank işbirliğimiz için hepimize teşekkür ettikten ve artık gitmemiz gerektiğini ima ettikten sonra Kiera'nın yanına gittim, çocuklar da peşimden geliyordu. Yanağını öperek, "Gidip üstümü değiştireceğim ve yüzümdeki bu pisliği yıkayacağım," dedim.

O benim somurtkan sözlerime gülerken, Griffin yanıma geldi. "Hey, sence bu kıyafetlerin bizde kalmasına izin verirler mi?" Kiera'ya kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Bu gece *kesinlikle* sevişeceğim."

Onun yorumuna çok şaşırmadım ama Kiera anında öfkелendi; ondan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum. Anna için *sonsuz dek mutlu* bir hayat istiyordu, özellikle de artık hamile olduğu için, ama Griffin Beyaz Atlı Prens değildi ve asla da olmayacaktı. Soğuk gerçek şuydu ki... Matt ve Evan'la girdiğim bahsi muhtemelen kaybedecektim. Ve Kiera muhtemelen Griffin'den hep nefret edecekti.

Tam bunu düşünürken Kiera tükürdü, "Beni hasta ediyorsun!"

Griffin bunu yanlış anlarsa müdahale etmek için kendimi hazırladım ama her şeyden çok kafası karışmış görünüyordu. "Senin sorunun ne?"

Kiera'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve o anda *onu* zapt etmek zorunda kalabileceğimden endişelendim. Ya da belki de ona vurmasına izin verecektim. "Kız kardeşimden bebeğin olmak üzere ve sen hala... Hulk'unu... yeterince uzun süre hareketsiz duran her şeyin içine sokuyorsun. Bu iğrenç!"

Griffin beni geçip Kiera'nın önünde durdu. Ellerim anında onu zapt etmek için harekete geçti ama elleri kalçalarındaydı, duruşu sinirliydi ama tehditkâr değildi, ben de kendimi tuttum. "Ben bir rock yıldızıyım," dedi. "Sikmek istediğim her şeyi sikerim. Bizim işimiz bu."

Kiera başını salladı ve Matt, Evan ve benim aramda gidip geldi. Bunun patlamasını ya da dağılmasını beklerken vücudum gerildi. Ama Kiera'nın fikrini söylemek istediği açıktı, ben de sessiz kalıp ona izin verdim. Gözleri Griffin'e dönerek, "Hayır, değil," dedi.

Griffin bana baktı ve o çok aşına olduğum küçümseyici tavırla gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Onu kandırdın diye beni de kandıramazsın." Gözlerimi ona diktim ve o da Kiera'ya dönmeden önce bana sırttı. "Ayrıca, Anna dışarıda istediği her erkeği değil. Ve benim bu konuda bu kadar sinirlendiğimi görüyor musun?"

Haklıydı ve Kiera bunu biliyordu; yüz ifadesi biraz düştü, gözlerindeki öfke soğuyarak neredeyse hüzne benzeyen bir şeye dönüştü. "O artık öyle biri değil. Hamile beri senden başka kimseyle birlikte olmadı. Şu anda hakkında konuştuğu tek erkek sensin."

Griffin bu haber karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu; dürüst olmak gerekirse ben de öyleydim. Griffin'in yüzünden Anna'yla ilişki durumlarını konuşmadıkları çok belliydi. Asla. Anna'nın ona bağlı olduğunu hiç düşünmemiş gibi görünüyordu. Yine de bu konuda nasıl hissettiğini anlayamadım, şaşırmaktan başka. "Gerçekten mi?" diye sordu, yüzünde hâlâ inançsızlık vardı.

Onu izleyen hepimize baktı ve birden utanmış gibi göründü. Bu benim için neredeyse Anna'nın sadakati kadar şok ediciydi. Griffin utanç duymazdı. Ya da pişmanlık. Ya da düşünmeyi. Ama bizi incelerken bunların hepsini yapıyor gibi ve bundan nefret ediyordu. Ellerini havaya kaldırarak Kiera'ya baktı. "Sadece sevişiyoruz. Bu kadar büyütecek ne var?"

Yüzünde yine hüznün beliren Kiera başını salladı. "İkiniz de ebeveyn olacaksınız Griffin. Bu Anna'nın ölesiye korktuğu, hayatını değiştirecek bir olay. Ve sen buradasın, hayatını yaşıyorsun, hâlâ sağda solda bebeklerle yatıyorsun. Onun neler yaşadığı umurunda mı? Anna'yla seks yapmaktan zevk alıyorsun ama kız kardeşimi hiç umursuyor musun?"

Griffin sadece Kiera'ya bakıyordu ama yüzü görmeye alışık olmadığım bir şekilde tamamen boştu. Kiera'nın sözlerini gerçekten özümsediğini söyleyebilirdim ve bunun ona yaptıklarından da memnun değildi. Tahmin etmem gerekirse, sonunda suçluluk duygusu yaşadığını söyleyebilirim.

Uzun ve sessiz bir anın ardından alaycı bir ifadeyle, "Sadece şaka yapıyordum. Sakin ol, Kiera." Sonra da tepinip gitti.

O gittikten sonra Matt, yüzünde şaşkınlık ve gurur dolu bir ifadeyle Kiera'ya döndü. "Emin değilim ama sanırım az önce ona düşünmesi için yiyecek verdin." Sırıtarak elini Kiera'ya uzattı. "İyi oynadınız Bayan Kyle." Kısa bir süre tokalaştılar, sonra Matt Evan'ın sırtını sıvazladı ve hafifçe gülerek Griffin'in peşinden gittiler.

Kolumu Kiera'ya dolayarak onu kendime çektim. "Hâlâ çabalıyor olman çok güzel."

Bana sırtıttı, sonra bakışları göğsüme kaydı. "Griffin iyi bir soru sordu. Sence kıyafetlerin sende kalmasına izin verirler mi?"

Bakışları daha da aşağıya kaydı ve kulağına doğru eğilirken sırtıttım. "Onları tutmama gerek yok... Sadece ayak altında duruyorlar."

Onu kafasında bu imgeyle bıraktım ve o da açıkça imgeden hoşlanıyordu; nefesi daha hızlı geliyordu ve gözleri kapalıydı. Gözlerini tekrar açıp bana baktığında yüz ifadesinde o kadar büyük bir sıcaklık vardı ki onu da soyunma odasına çekip çekmemem gerektiğini düşündüm. Lanet olsun. Şimdi gerçekten bu kıyafetlerden kurtulmak istiyordum. Kendi kendime gülümseyerek çocukların peşinden koştum.

Onlara katıldığım anda Griffin üzerime yürüdü. "Kız arkadaşının nesi var?" diye tersledi.

"Karım," diye otomatik olarak düzelttim.

Yüzünde alaycı bir sırıtışla beni tersledi. "O her neyse, neden benimle uğraşıyor? Ona geri çekilmesini söyle."

Uzun bir iç geçirdim. "Sadece kız kardeşi için endişeleniyor Griffin."

Kayıtsızca elini salladı. "Anna iyi; endişelenecek bir şey yok."

Matt bir kaşını kaldırdı. "Anna'nın artık senden daha fazlasını bekleyebileceğini düşünmüyor musun? Anne baba olmak üzere olduğunuza göre?"

Griffin buz gibi gözlerini kuzenine dikti. "Daha fazlasını istese sormaz mıydı? Sormadı, demek ki umurunda değil."

Matt sırtıttı. "Ergo mu? Günün kelimesi takvimi mi aldın?"

Griffin sırtıttı. "Babam aldı. Onu da çaldım."

Matt gülerken ben de başımı Griffin'e doğru eğdim. "Neden Anna'ya sormuyorsun?" Konuşmaya yeniden odaklanarak söyledim.

Griffin bana sanki az önce üzerine ateş karıncaları dökmesini önermişim gibi baktı. "Dostum, eğer özel olup olmamamız umurunda değilse, neden bu konuyu açayım ki? Özgür olmama izin veriyor, dostum. Bu bir kazan-kazan... kazan-kazan-kazan."

Matt ve Evan bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken birbirlerine baktılar. Griffin'in omzuna vurdum. "Ama bu aynı zamanda etrafa bakmaya devam etmekte özgür olduğu anlamına da geliyor. Ya başka biriyle tanışır mı? Ya aşık olurlarsa? Ya o adam onunla evlenirse? Ya o adam senin çocuğunu büyötmeye başlarsa?"

Griffin'in çenesi düştü. "Siktir. Bu."

Ona omuz silktim ve o da başını salladı, az önce onun için tasarladığım çok makul senaryodan tiksiniş görünüyordu. Bıkkın, sinirli ve endişeli bir şekilde uzaklaştı.

Odanın öbür ucuna geçtiğinde Matt yanıma geldi. "Neredeyse bahsimize karıştığın için seni azarlayacaktım, ama kazanmanı istediğim için bunu görmezden geleceğim." Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi, sonra yumruklarımızı tokuşturduk ve Griffin sessizce söylenirken onu izledik.

Bölüm 11

İŞİNİZİ YAPIN

Fotoğraf çekiminden ayrıldıktan sonra yaptığım ilk şey Sienna'yı aramak oldu, böylece fotoğrafımız hakkında kamuoyuna bir şeyler söylemek konusunda onunla konuşabilecektim. Telefonu açtığı anda kim olduğumu açıklamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Sienna arayanın ben olduğumu hemen anladı. Gerçeküstü bir durumdu ama sanırım o kadar da şaşırtıcı değildi. Sienna Lana'dan bana numarasını vermesini istediye, Lana'dan benimkini de istemiş olması mantıklıydı. Ve şirket için bu kadar önemli olduğu için Lana muhtemelen onu reddedebileceğini düşünmemişti. En azından benim gibi bir hiç için.

Konuşmamız kibar ve medeni bir şekilde geçti ve sonunda Sienna bir şeyler söylemeyi kabul etti. Haberi ona ilettiğimde Kiera pek ikna olmuş görünmüyordu. Sienna'nın beni profesyonelden öte bir şekilde istediğini düşünüyor gibiydi. Ben öyle düşünmüyordum ama söz konusu o olduğunda bunu kesin olarak söyleyemezdik. Sienna'nın benimle ilgileniyor olması tamamen mümkündü. Yine de fark etmezdi. Ben onunla ilgilenmiyordum.

Ondan sonra aklımdan çıkarmaya çalıştım ama sürekli karşıma çıktı ve Sienna fotoğraftaki adamın "sadece bir arkadaş" olduğunu söyleyen bir açıklama yapsa da herkes nedense hala bu konu hakkında konuşuyordu. Ve ilişkimiz hakkında spekülasyon yapıyorlardı. Ve yanlış sonuçlara varıyorlardı. Arkadaşlarım bile bu abartının kurbanı oldu. Ya da içlerinden biri öyle yaptı.

"Senden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki; senden ne kadar nefret ettiğimi ifade etmeye kelimeler yetmez. Senden *işte bu kadar* nefret ediyorum."

Buzdolabından bir bira çıkarırken yanımda duran Griffin'e baktım, yüzünde çatık kaşlar, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir süre ona baktım, sonra açık buzdolabını işaret ettim. "Bira ister misin?"

Solgun gözlerini bana dikti. "Senden *neden* nefret ettiğimi bilmek istemiyor musun?"

Buzdolabını kapattıktan sonra omuz silktim. "Pek sayılmaz. Haftada yaklaşık üç kez benden nefret ettiğini söylüyorsun, yani buna alışkınım." Tezgâhtan bir şişe açacağı kaparak biramın kapağını açtım. Serinletici içeceğimi yudumlarırken Griffin gözlerindeki ateşle beni izledi.

"Sienna," dedi. "Fotoğrafi gördüm, insanların ne dediğini duydum. Onu *beceriyor* musun? Ciddi misin?" Bana attığı bakış tamamen inançsız bir bakıştı. "Onu ilk benim istediğimi biliyordun ve sırf beni kızdırmak için lanet olası tek eşlilik kuralını çiğnedin. İşte bu yüzden senden nefret ediyorum." Yavaşça başını salladı, yüzünde tiksinti vardı.

Sinirim omurgamdan yukarı fırlarken bir ağız dolusu birayı daha yuttum. Şişeyi indirerek ona, "Ben *hiçbir şeyi* kırmadım Griffin. Fotoğraf hepimiz yemeğe çıktığımızda çekildi -Sienna, ben ve *Kiera*. O da oradaydı ama onu kesip çıkarmışlar. Dedikodular doğru değil. Sienna ve benim aramda hiçbir şey olmadı ve olmayacak. Ben karımı seviyorum."

Griffin beni dikkatle inceledi, yalan söylediğime dair bir işaret arıyordu. "Gerçekten mi? Hiçbir şey olmadı mı? Çünkü bana söyleyebilirsin... Bunu atlatacağım. Seninle ilk kez karşılaşmıyorum." Kaşlarını çatarak kendine bakmadan önce bana hızlıca bir göz attı. "Çok sinir bozucu ama neyse. Bu yüzden onunla yatmayacak *değilim*. Sadece önceden bilmek istiyorum. Ayrıca... hangi sapkınlıklardan hoşlanıyor? Benim için bir ipucun var mı?"

Ona bakarken gözlerim kısıldı. "Hiçbir şey olmadı. Bir şey olmadı."

Dudaklarını büzerek bana baktı. "Buna inanır mıyım bilmiyorum. Çünkü o gece onun göğüslerini gördüğünü biliyorum. Bu arada bana hâlâ ayrıntı borçlusun."

Biramı tezgâha o kadar sert çarptım ki bir kısmı üstten dışarı çıktı. "Aman Tanrım, Griffin. Tek yaptığımız yemeğe çıkmaktı. *Akşam yemeği*. Hepsi bu."

Griffin ellerini kaldırdı. "Tamam, peki, anladım. Onunla yatmadın ve onu çıplak görmedin. Lanet olsun, sakın ol Pollyanna." Yakındaki bir havluyla tezgahı silerken bir an beni süzdü. "Yani onunla gerçekten seks yapmak istemiyor musun? Yani... hiç mi?"

Sabırlı olmaya çalışarak uzun bir iç geçirdim. "Hayır, istemiyorum. Karımı seviyorum ve başka kimseyi istemiyorum. Kiera'ya tamamen sadığım ve her zaman da öyle olacağım."

Bana şaşkın bir ifade verdi. "Bu hala çok garip, dostum. Sen bir rock yıldızısın ve şey gibi görünüyorsun..." Duraklayarak eliyle yüzümü işaret etti. "Muhtemelen herhangi birine sahip olabilirsin. Ya da herkesi." Sırıttı. "Hepsi aynı anda. Neden bundan vazgeçersin ki?"

Yüzündeki şaşkınlığa gülümsedim. "Çünkü daha iyi bir şey buldum." Yüz ifadesi tuhaf bir şekilde düşünceli bir hal aldı. Bir fırsat görerek, "Deneyip kendin görebilirsin. Hoşuna gidebilir."

Dudakları sinsî bir sırıtışa dönüştü. "Sienna ile seks mi? Evet, üzerinde çalışıyorum. o."

Ona düz bir bakış attım. "Hayır. Tek eşlilik. Anna ile."

Küstah bir ses çıkardı. "Dostum, bırak onu." Kiera içeri girdi. Sonra mutfaktan çıktı ve Griffin hemen onu işaret etti. "Sen de bırak onu." Sonra arkasını döndü ve başını sallayıp kendi kendine mırıldanarak odadan çıktı.

Kiera benimle göz göze geldiğinde kaşlarını çatı. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Ona sırıttım. "Tek eşlilik."

Kafası karışmış bir şekilde başını bana doğru eğdi ve ben de hafif bir kahkaha attım. "Sienna'yla yattığımı düşünerek çok sinirli bir şekilde buraya geldi." Kollarını belime doladığında ona bir kaşımı kaldırdım. "Görünüşe göre önce onu istemiş ve çizgiyi atladığım için bana kızmış." Adamın kaybolduğu yere ters ters bakarken Kiera'nın yüzünü öfke kapladı. Oops. Muhtemelen bundan ona bahsetmemeliydim. Zaten ondan yeterince nefret ediyordu. Parmağımı çenesine götürerek dikkatini yeniden üzerime çektim. "Ama onu Sienna'yla yatmadığıma ve asla yatmayacağıma ikna ettim. Çünkü seni seviyorum."

Bir an için bana sıcak bir şekilde gülümsedi, sonra kaşlarını çatı. "İlk başta buna inanmasına o kadar da şaşırmadım. Bazı kızlara da açıklamak gerekti... ve Denny'ye." Yüz hatlarında ani bir endişe belirdi. "Matt ve Evan senin-"

"Hayır," diye araya girdim. "Asla yapmayacağımı biliyorlar..." Ağır bir iç geçirdim. "Çok özür dilerim, Kiera. Bunun garip olduğunu biliyorum."

Bir an dudağını çiğnedi, sonra gülümsedi. "Bu doğru değil, bu yüzden önemli değil, değil mi?"

"Evet, sanırım." Böyle kararsız bir kelime kullandığım için sinirlendim. "Evet," dedim daha kararlı bir şekilde. "Hiç önemli değil."

Ancak bundan birkaç hafta sonra Kiera ve benim yanıldığımızı öğrendim. Önemliydi. Bazı insanlar için çok önemliydi.

Albüm için bir tanıtım turuna çıkmak üzereydik. Turne programı o kadar sıkıştı ki Matt neredeyse her gün çıldırıyordu. "Bu konuda ciddi olamazlar, değil mi?" dedi bana albümü yüzüncü kez gösterirken. "Bu delilik. Küçük bir şey ters giderse..." Gözleri kanepede oturan ve bir video oyunu oynayan Griffin'e kayınca sesi kesildi.

Matt'in omzuna vurdum. "Her şey yoluna girecek." Eğilerek sessizce ekledim, "Ona yardım edeceğiz."

Bana küçük bir gülümseme verdi, ama bu gülümseme hemen yüzünden düştü. "Bunun hakkında biriyle konuşmalıyız."

Griffin kumandasını yere bırakırken yüksek sesle inledi. "Dostum, sızlanmayı bırak. Senin stresin programdan daha stresli. Rahatla, tamam mı? Yoksa ben seni rahatlatmak zorunda kalacağım." Matt'e onu sınaması için meydan okur gibi sırttı.

Matt içini çekti ama programı bir kenara bıraktı.

Griffin sırttı ve yanındaki koltuk minderini okşadı. "Hadi, gel benimle bir şeyler patlat. Aklını başından alır."

Matt bir an ona baktı, sonra başını salladı ve başka bir kumanda almak için yürüdü. Otururken Griffin başını bana doğru eğdi. "Sen de katılmak ister misin, Kell?"

Başımı salladım. "Hayır, Kiera ve ben havuza gidiyoruz." Sözlerimi bitirdiğim anda Kiera mayo ve şort giymiş bir halde yatak odasından çıktı. Bana doğru yürürken sırttım. "Hey, güzelim."

Gözleri üzerimdeki tişört ve sörf şortuna kayarken bana ağırbaşlı bir gülümseme verdi. "Hey, sen. Hazır mısın?"

Ben başımı sallarken Griffin başını kısmen yatak odalarına doğru çevirdi ve bağırdı, "Evan! Şunu kes ve gel bizimle video oyunu oyna!"

Kiera anında Griffin'e yüzünü buruşturdu ve ben de anında beş dakika önce gitmiş olmayı diledim. Evan'ın odasından sinirli bir iç çekiş duydum, sonra açık kapı aralığında belirdi. Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve yüz ifadesi o kadar alaycıydı ki gülmek zorunda kaldım. Evan önce bir gülümsedi, sonra gözlerini devirdi. Oturma odasına doğru yürürken, "Büyü artık Griffin," diye mırıldandı. Griff karşılık olarak kıs kıs güldü.

Evan Kiera'ya özür dileyen bir gülümseme verdikten sonra Matt ve Griffin'in oynadığı oyunu inceledi. "Amaç Griffin'i öldürmek, değil mi?" diye sordu Matt'e.

Matt , gözleri ekrana yapışmıştı. "Her zaman öyle değil mi?"

Evan kumandayı eline aldığıında Griffin kendinden emin bir inançsızlık sesi çıkardı. "Lütfen. Bir tanrıyı öldüremezsin, unuttun mu?" Sonra ekrandaki karakteri aniden yüzüstü yere düşüp ölünce kaşlarını çattı. "Lanet olsun, Matt."

Matt . "Ben bir, Tanrı sıfır." Griffin'e bakmak için yana kaydı. "Haklısın, kendimi daha iyi hissediyorum."

Kiera güldü, sonra elimi tuttu ve beni aşağıya, yalnız kalabileceğimiz bir yere çekmeye başladı. Umarım.

Dışarısı sıcaktı, bu yüzden Kiera ve ben hiç vakit kaybetmeden suya girdik. Bir süre yüzdük, bir süre oynadık ve sonra bir süre sarıldık. Griffin evden çıkıp sessiz zamanımızı böldüğünde sıklıkta birbirimize sarılıyorduk. Havuza inen merdivenlere yaklaşırken şaşkın görünüyordu. Üzerinde yüzme kıyafetleri yoktu, bu yüzden buraya bize katılmak için gelmediğinden emindim. Tabii komando olarak girmeyi planlamıyorsa ve eğer durum buysa, o zaman tüm havuzu kendine ayırabilirdi. Ama tek yaptığı merdivenin kenarında durup kafası karışmış gibi başını kaşımak oldu. Omuz silkip parmaklarını basamakları ayıran korkuluklara vurana kadar ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Aman Tanrım... Kapıyı çalma konusundaki uyarımı gerçekten hatırladı. Ve daha da şok edici olanı
-Yapıyordu.

Çok irade göstermem gerekti ama kendimi gülmekten alıkoymayı başardım. "Evet?" dedim. Sanki havuzda değil de bir odadaymışız gibi söyledim.

"Albümdeki adam burada. Seninle konuşmak istiyor."

Bu benim dikkatimi çekti ve üzerimdeki mizah kalktı. Kiera'yı yanıma oturttarak ayağa kalktım. "Hangi adam?"

Griffin'in gözleri hemen Kiera'nın göğsüne kilitlendi ve dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü. Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Takım elbiseli kibirli olan."

Karımı açıkça süzmesine sinirlenerek görüşünü engellemek için önüne geçtim. Umarım bu odaklanmasına yardımcı olur, çünkü kulağa önemli bir şeymiş gibi geliyordu. "Nick mi? Şirketin başkan yardımcısı mı?"

Artık Kiera'yı göremediği için Griffin gözlerini benimkilere dikti. "Bilmiyorum. Elbette."

Kesin olarak bilmediği için sinirim tepeme çıktı ama yerini hemen korkuya bıraktı. "Takım elbiseli kibirli kişi" Nick olmalıydı ve bu konuda neden huzursuz hissettiğimden tam olarak emin değildim. Ne de olsa en son

Onunla konuşmam grup için büyük bir fırsat yaratmıştı. Eğer benimle tekrar konuşmak istiyorsa, muhtemelen başka bir büyük fırsat içindir. Endişelenmemeliyim. Ama yine de...

Kiera ve ben çabucak kurulandık ve üzerimizdeki örtüleri tekrar giydik. Duş alıp üstümüzü değiştirmek için odamıza dönmeyi kısa bir süre düşündüm ama Nick'i bekletmek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Griffin bizi üst katta, Nick ve Sienna'yla son kez buluştuğumuz odaya götürdü. Nick daha önce olduğu gibi kanepedeydi. Matt ve Evan da onun karşısındaki kanepede oturmuş, hem gergin hem de heyecanlı görünüyorlardı. Ben ona yaklaşırken Nick ayağa kalktı. Kiera'nın artık yanımda olmadığını fark edince arkama baktım ve onu odanın dışında Griffin'le konuşurken gördüm. Ya da Griffin'in onunla konuşmasını dinliyordu. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. Gidip onu Griffin'den kurtarmak istedim ama Nick beni selamlıyordu. Kalmak zorundaydım.

"Kellan," dedi avucunu uzatarak. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ben de," diye karşılık verdim, elini sıkarak. Griffin'in de söylediği gibi Nick takım elbise giymişti ve parlak kırmızı bir kravatı vardı. Takım elbise konusunda uzman değildim ama bu bana parayı çağrıştırdı. Aslında, onunla ilgili her şey bir açıklama gibi hissettiriyordu. Sarı saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi, parlak ayakkabılarında tek bir sürtünme izi yoktu ve özenle kesilmiş tırnaklarının altında tek bir kir lekesi bile yoktu. Bir anda kendimi onun yanında biraz dağınık hissettim, ki muhtemelen o da tam olarak böyle hissetmemi istiyordu.

Evan'ın yanındaki kanepede boş bir yeri işaret etti. "Lütfen oturun." Başımı sallayarak oturdum ve Kiera için yer açtım. Nick koltuğundaki yerine dönerken gülümsedi. "Ben de tam grup arkadaşlarına bitmiş albümün ne kadar harika olduğunu söylüyordum," dedi. "Gerçekten muhteşem. Eğer başarı yalnızca yeteneğe bağlı olsaydı, kesinlikle hit olurdu."

"Ama değil," dedim, hem bir açıklama hem de bir soru olarak. Nick kaşlarını çattı. "Hayır, değil."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama Kiera ve Griffin odaya girince durakladı. Nick onlar otururken gülümsedi, zoraki, sabırsız bir gülümsemeydi bu. Gözleri yanıma sokulan Kiera'nın üzerinde gezindi. "Gördüğüm kadarıyla evin olanaklarını iyi kullanıyorsun," dedi Kiera'nın mayolu üstünü ve ıslak saçlarını inceleyerek. Gözleri bana kaydı. "Bu çok iyi. Kalkışa kadar dinlenmeye ihtiyacın olacak."

Kiera'ya baktım. Yüzünde tedirgin ve rahatsız bir ifade vardı. Midemde çalkalanan belirsizliğe uyuyordu. Nick'e bir

Kısa bir baş sallama hareketiyle yorumunu onayladıktan sonra hepimizin burada ne aradığını açıklamasını bekledim.

Nick'in yüz ifadesi dikkatimizi çekince aydınlandı. "İyi haberlerim var. Harika haberlerim var." Öne doğru eğilip havanın beklentiyle dolmasına izin verirken durakladı. "Diedrick Kraus 'Regretfully' şarkısının klibini çekmeyi kabul etti."

Matt'e gizlice bir bakış attım. Bu isim benim için bir şey çağrıştırmıyordu ama onun için çağrıştırabilirdi; o sektörü benden çok daha fazla takip ediyordu. Yine de Matt'in kaşları çatılmıştı. Belli ki hiçbir şeyden haberi yoktu.

Nick sessizlik içinde konuştu. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Grup adına konuşarak ona "Üzgünüm, hayır" dedim.

Nick özrümü el sallayarak geçiştirdi. "Diedrick Kraus zamanımızın en iyi müzik videolarından bazılarının arkasındaki dehadır. Çok özel biri. Bulunması zor. Ona şarkınızın bir örneğini verdik ve o da yönetmek istiyor. Hayır, çok ısrar etti." Beni işaret etti. "Diedrick'in ay sonunda birkaç günü var, Sienna'nın programında küçük bir ara var ve tanıtım turu sırasında senin için araya sıkıştıracağız." Yüzünde bir gülümseme, ellerini kaldırdı. "Yemin ederim yıldızlar bunun için aynı hizada geldi."

Çocuklara bakarken şaşkınlık içimi kapladı. "Müzik klibi mi çekiyoruz? İnsanlar hâlâ bunları izliyor mu?"

Çocuklardan birinin yumuşak bir homurtu çıkardığını duyduğumu sandım. Aptalca bir soru olduğunu düşünmüştüm ama neredeyse hiç çevrimiçi olmadığım için hiçbir şey görmemiştim. Matt bazen bana videolar gösterirdi ama her zaman konser görüntülerini gösterirdi. Bir grubun gerçek yeteneğinin ancak canlı çaldıklarında ortaya çıktığını, o yüzden neden başka bir şey izleyeyim ki, derdi. *Sanırım öyle*. Tek bildiğim, klip çekmenin çok uzun ve iğrenç bir fotoğraf çekimine benzediğiydi, bu yüzden şimdiden bu konuda çok heyecanlı değildim.

Nick kaşlarını çattı. "Evet, öyle." Birden ürkütücü bir şekilde aşırı hareketli bir şekilde sırtıttı. "Ve arı kovanına çomak sokmak için elimizde bir fırsat var."

İçimi bir ihtiyat kaplarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Nick bana yavaş olduğumu düşünmüş gibi bir bakış attı. "Bu videoyla ciddi bir ses getireceğimiz anlamına geliyor. Halk seni ve Sienna'yı o fotoğrafta gördüğünden beri bir ilgi fırtınası koptu. Herkes Sienna'nın yeni erkeğini merak ediyor."

"Ben onun erkeği değilim," dedim hemen.

Nick sanki ben ağzımı açmamışım gibi devam etti. "Kellan ve Sienna çılgınlığının alevlerini körükleyeceğiz ve bu heyecanı listelerin taşıyacağız."

Yüzündeki heyecanla karışık sözleri içimi korkuyla doldurdu. Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Lana'nın belli belirsiz uyarısı birden aklıma geldi ve midem sanki biri tarafından gibi hissetmeye başladım. Yine de ifadesini yorumlamanın pek çok farklı yolu vardı. Açıklığa ihtiyacım vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Nick parmaklarını açtı, solgun gözleri hırsla parlıyordu. "Şarkının romantik kısmını öne çıkaracağız, videoyu cidden ateşli hale getireceğiz. Çıplak vücutlar, derin öpüşmeler, inlemeler, ne yapabilirsek. Klibi izleyen herkesin hemen soğuk bir duş alması gerekecek. Sienna ve senin etrafındaki dedikodular tavan yapacak."

Ne. Ne. Cehennem mi? Video ile gitmek istediği yön bana kesinlikle mantıklı gelmedi. Ciddi değildi, değil mi? *Bunların hiçbirini yapamam.* "Şarkı bir ayrılık hakkında," diye tükürdüm, onu bir şekilde yanlış anladığımı umarak.

Nick başını salladı, parmaklarını çenesinin altında birleştirirken yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Evet, hangi büyük ayrılık ateşli bir aşkla başlamamıştır ki?"

Kahretsin. Ciddiydi. Benden Sienna'yla yatmamı istiyordu. Onu incelerken kalbim göğsümde çarpıyor, midem çalkalanıyordu. Böyle bir şeyi çekebilmemin imkânı yoktu. Önce fikrimi sormadan bunu nasıl önerebilirdi ki? Çünkü benim fikrimi hiç umursamıyordu, bu çok açıktı. Lanet olsun. *Bundan nasıl kurtulacağım?* Bunu yapmayı kesinlikle reddedersem, bu geleceğimiz için ne anlama gelirdi? Sanırım bunun pek bir önemi yoktu, çünkü evet dememin hiçbir yolu yoktu. Bunu Kiera'ya yapamazdım. Lanet olsun. Henüz ona bakamadım bile. Yüzünde görebileceğim şeyden çok korkuyordum. Yanımda kaskatı kesilmişti, sanki kaskatı donmuştu. Şu anda ne düşündüğünü, ne hissettiğini hayal etmek bile istemiyordum. Tıpkı benim gibi onun da midesi bulanmış olmalıydı.

Nick'in anlayış göstereceğini umarak, balonunu patlatma sürecine başladım. "Ben evliyim. Bunu yapamam."

Griffin hemen gönüllü oldu. "Yapabilirim!"

Evet, lütfen, Griffin yapsın. Ama Nick'in başrol oyuncusu olarak Griffin'le ilgilenmediği açıktı. Bana dik dik bakarken gözleri sertleşti ve yüzündeki ifade içgüdüsel olarak gerilmeme, kavgaya hazırlanmama neden oldu. "Senden o kadınla bir ilişki yaşamamı istemiyorum. Bu kısım tamamen sana kalmış." Kiera'ya doğru bir bakış fırlatırken sırtı ve vücudumda bir öfke patlaması oldu. Lanet olası pislik. Teklifi hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden konuşmaya devam etti. "Senden sadece daha önce kaydettiğin bir şarkıya onunla birlikte *kurgusal* bir video çekmeni istiyorum, bu arada bizim olan bir şarkı." Damarlarımda dolaşan sıcaklık aniden buza dönüştü. Ses tonundan, şarkıya sahip olduğu kadar bana da sahip olduğunu kastettiği açıktı. Ve kahretsin... belki de öyleydi.

Ben boğazımdaki ani düğümü yutarken Nick kalçalarını geriye iterek ayağa kalkmaya hazırlandı. "Kitleleri eğlendirmek iş tanımınızın bir parçası ve bazen buna oyunculuk da dahil. Eğer bunu yapmak istemediğini bilseydik, seninle sözleşme imzalamazdık." Ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı, böylece üzerimde yükseliyordu. "Burada senden tek istediğim yalayıp yutman ve lanet olası işini yapman. Ve eğer anlayamadıysan... Gerçekten istemiyorum."

Hemen ardından ayrıldı, ancak sözlerindeki tehdit devam etti. Ve anlamı: *Bunu yap yoksa işin biter. İsa. İşte buydu. Tüm kariyerimizin bağlı olduğu tek an buydu ve nedense bu an tamamen bana bağlıydı - karıma ne yapıp yapmayacağıma. Bu doğru değildi. Özel hayatım ve kariyerim birbirinden ayrı olmalıydı. Beni bunu yapmaya zorlamaya hakkı yoktu. Hiç hakkı yoktu.*

Ben oturup düşünürken hava boğucu bir gerginlikle doluydu. Arkadaşlarımdan rahatsızlığımı, Kiera'nın endişesini hissedebiliyordum. Yine de ona bakamıyordum. *Ne bok yiyeceğim ben?*

Odadaki havadan habersiz olan Griffin aniden, "Dostum! Sienna Sexton'ı filme alacaksın! Çak bir beşlik!"

Bana elini kaldırma cüretini gösterdi, sanki bunun için ona beşlik gibi. Karnımdaki tüm öfke gözlerimi ona dikmek için dışarı fırladı ama ruh halimi fark etmedi bile. Her şey için çok heyecanlıydı... o kadar heyecanlıydı ki kıskanmıyordu bile. Henüz kıskanmamıştı. Bunun daha sonra olacağından emindim. Eğer bunu yaparsam. Lanet olsun. *Bunu yapamam.*

Yapamam. Yapamam.

Yapamam. Yapamam.

Yapamam. Hayır...

Yapmayacağım.

Kararımı verdim ve ayağa kalktım. Nick'in gittiği kapı aralığına bakarken göğsümdeki ateş öfkeye dönüştü. "Bu saçmalık." *Ve ben bunu yapmayacağım. Siktir et. Her şeyin canı cehenneme.*

Odadan çıkmak için acele ederken, kanepede oturan diğerlerinin yanından kabaca geçtim. Evan adımı söyledi, sesindeki endişe açıktı ama onu görmezden geldim. Kararımdan hoşlanmayacaktı, hiçbiri hoşlanmayacaktı ama çizgiyi aşmaları istenen onlar değildi. Ve o çizgiyi isteyerek geçmemin hiçbir yolu yoktu. Kiera beni asla affetmezdi. *Ben* de kendimi asla affetmezdim.

Yatak odama kaçtım ve hemen çantamı ve Kiera'nınkini aldım. Onları yatağın üzerine koyduktan sonra şifonyer çekmecelerini açmaya ve bir şeyler almaya başladım. Ben gömlekleri çantama tıktırırken Kiera ve çocuklar odaya girdiler.

"Ne yapıyorsun?" Kiera'nın sesi yumuşak, temkinli ve dikkatliydi, sanki her an kaçabileceğimi düşünüyordu. Ya da patlayacağımı. O kadar çok adrenalinle doluydum ki her ikisini de yapabilecekmişim gibi hissediyordum.

Sakin kalmaya çalışarak onunla göz göze geldim. "Eşyalarını topla. Eve gidiyoruz. Benden bu kadar."

Griffin anında sinirlenmişti. "Ne oluyor, Kellan?"

Ben Griffin'e cevap veremedim Evan elini omzuma koydu. Bir uyarı ve beni yatıştırma çabası. İkisi için de havamda değildim. Ben onu başından savarken Matt usulca, "Bir sözleşme imzaladık Kellan. Öylece çekip gidemeyiz."

Öfkem anında ona yöneldi. "O zaman bizi dava edebilirler! Onlar için kendimi pazarlamayacağım. Pete'e geri dönüyorum. Siz benimle geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Matt sözlerimden, yüzümdeki ifadeden ve sesimdeki sıcaklıktan ürktü. Evan parçalanmış görünüyordu. Kiera da öyle. Griffin sadece şok olmuş görünüyordu. Ve kızgın. "Sen lanet olası en büyük korkaksın!"

O daha hakaretini bitirmeden, ben ona doğru ilerliyordum, kolumu geri çekip sözlerinin geri kalanını boğazına tıkmaya çalışıyordum. Evan yolumu kesti, elleri iki omzumdaydı ve beni sıkıca geri itiyordu. Evan'ın gözlerindeki bakışı, sempatiyi, endişeyi, hatta hayal kırıklığını görmek istemediğim için bakışlarımı Griffin'den ayırmadım. Matt'in bir eli göğsündeydi ve onu benden uzak tutuyordu. Griffin'in gözleri öfkeyle kısılmıştı ama çözülmek üzere olan bendim. *Hay sikeyim. Sen.*

Kiera'nın sesi havadaki gergin durgunluğu bozdu. "Bana kocamla bir dakika izin verir misiniz lütfen?"

Öfkem hâlâ içimdeyken başımı çevirip ona baktım. Çünkü benim tarafımdaymış gibi görünmüyordu. Ve hepsinin anlayan, *kabul* eden tek kişinin o olacağını düşünmüştüm. Ne hakkında konuşmak istiyordu ki?

Evan beni bıraktı ve birinin Griffin'i sürükleyerek odadan çıkardığını duydum. Gitmeden önce bağırdı, "Onunla mantıklı bir şekilde konuş, Kiera! *Bu saçmalık!*" Bunu duyunca gözlerim kısıldı ama Kiera'ya bakmaktan kendimi alamadım. Griffin'le aynı fikirde miydi? Cidden mi? *Ne oluyor , Kiera?*

Kapı kapandı ve bana doğru bir adım attı. Ela gözlerinde öyle bir sakinlik vardı ki midemde bir ateş yaktı. Neden bu konuda bu kadar rahattı? Ve ne hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyordu? Burada konuşulacak bir şey yoktu. Toplanmak ve gitmek vardı, hepsi bu.

Öfke ve kızgınlık dilimi çözdü ve o daha bir şey söyleyemeden, "Bana da mı korkak diyeceksin? Sırf bir şeyi kanıtlamak için gidip Sienna'yı becermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Kiera yüzünü buruşturdu ve ben bunu söylediğime anında pişman oldum ama damarlarım zehirle dolmuştu ve sakinleşemiyordum; tüm vücudum gerginlikten kasılmıştı. Bana doğru yaklaşan Kiera kıvrılmış yumruklarını yakaladı. "Kellan... şimdi pes edemezsin."

Saçmalık, yapamazdım. Elimi çekerek kapıyı işaret ettim. "O toplantıda mıydın? Benden ne yapmamı istediklerini duydun mu?"

Kiera başıyla onaylarken yutkundu ve tekrar elimi tuttu. "Evet ve sorun yok."

Kendimi alternatif bir gerçekliğe düşmüş gibi hissediyordum; az önce söylediklerinin tek mantıklı açıklaması buydu. "Bu... tamam mı? Birini 'sikerken film çekmem' nasıl iyi olabilir?"

Kiera sözlerim karşısında hafifçe irkildi ama benimle aynı fikirde olmak yerine bedenime doğru adım attı. Ellerini kollarımda gezdirdi ve bu bana bir şeyler yaptı, öfkenin bir kısmını söndürdü, ateşin bir kısmını soğuttu. Parmakları boynuma dolandı ve vücudu bana doğru bastırdı. Kaslarımdaki gerginlik yavaş yavaş gevşiyordu ama başparmağı boynumun arkasını okşadığında baskının yumuşamaya başladığını hissettim. Onun ardından, acı ve

belirsizlik içeri sızdı. *Bunu sana nasıl yapabilirim? Neden yapmamı istiyorsun?*

Rahatladığımı hissedince Kiera omuz silkti ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. ", belki de 'iyi' en iyi kelime değildir. Onunla birlikte olma düşüncesi aslında biraz korkutucu."

Aynen öyle. İşte bu yüzden bunu yapamam.

Kiera vücudumun gerildiğini fark etti ve hemen ekledi, "Ama bu gerekli bir kötülük."

Gerekli mi? Hayatımda bu tanıma uyan tek şey oydu. Başımı sallayarak kollarımı ona doladım. "Hayır, bu gerekli değil." Ona sarıldıkça içimde kalan öfke azaldı, yerini hayal kırıklığına, isteksizliğe... korkuya bıraktı. Onun rahatlığını içime çekmek isteyerek alnımı onunkine yasladım. "Seni incitmek istemiyorum. Ve bunların seni nasıl incitmeyeceğini anlamıyorum."

Bana bakmak için geri çekildi. "Ve benim yüzümden hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum."

Onu buna tamam demeye neyin motive ettiğini hemen anladım ve bu beni incitti çünkü çok özveriliydi. Bu özveriden faydalanmak istemedim. *Nick'in* bu özveriden faydalanmasına izin vermek istemedim. Hayalim onu kaybetmeye değmezdi ve bu... o kabul etse bile, bu bizi yıkabilirdi.

Başımı sallayarak ondan uzağa baktım. Hayalim *bize* değmezdi.

Yanağımı tutarak bakışlarımı yeniden ona odakladı. "Çok yakınsın, çok yakınsın. Sadece kendi kariyerini ve arkadaşlarının kariyerini hızlandırmak için bu işi yap. Sonra, sözleşme şartlarınızı tamamladığınızda ve sektörde en çok aranan grup olduğunuz, başka bir şirket bulun. *Bu* sizin amacınızı çok daha iyi kanıtlayacaktır... bilirsiniz."

Onun yorumu dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi. Kısa sürdü. İçimde bir ağırlık hissederek uzun bir nefes verdim ve onun argümanını düşündüm. Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum ama en azından düşünmek zorundaydım. Bunu sineye çekip tek bir şey yapabilir miydim? Geleceğimiz için mi? Çocukların geleceği için? Eğer bu konuda gerçekten iyiye, bu bir fark yaratır mıydı? Gerçekten emin değildim. Her iki yolda da tuzaklar vardı ve onlardan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum.

Sonunda, uzun bir sessizlik anından sonra Kiera'ya, "Erkekleri hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum ve ne dediğini anlıyorum. Ama diğer kızlarla işimin bittiğini söylediğimde ciddiydim. Benim için o sensin. Ona dokunmak istemiyorum."

Gözlerinde hayranlık, bana dedi ki, "Biliyorum. Ve bunun için seni çok seviyorum. Ama izin vermezsek bu bizi etkilemek zorunda değil. Sen hâlâ benim kocamsın. Ben de hâlâ senin karınım. Kamera karşısında farklı hissediyormuş gibi davranman bunların hiçbirini değiştirmmez. Tamam mı?"

olmadığını sanıyordum. Teorik olarak. Ama yine de.

Lanet olsun. *Herkesin hayallerinden vaz mı geçeyim? Yoksa bunu yapıp Kiera ve benim hayatta kalabilmemiz için dua mı edeyim?* Şimdi çekip gidersem çocuklar benden nefret eder. Ama Kiera kalırsam benden nefret edebilir. *Ama yapmayacağını söylüyor. Anladığını söylüyor. Kalacağını söylüyor. Kalacak mı? Bunu yapabilir miyim?* Siktir. Gerçekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum.

Yenilginin beni sıkıca sardığını hissederek Kiera'ya yavaşça başımı salladım ve hüzünlü bir iç geçirdim. "Senden başka biriyle bir aşk sahnesi çekebileceğimden bile emin değilim." Bu düşünce bile beni hasta ediyordu.

Kiera bir elini arkaya taranmış saçlarımda gezdirdi. "Elbette yapabilirsin. Sadece o benmişim gibi davran. Bu ilk kez olmaz."

Bana alaycı bir gülümseme verdi ve ben de bir anlığına ona sıırttım. Ruh halim çöktüğünde gülümsemem de düştü. "Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?"

Kiera dudağını ısırды ve gözlerindeki çatışmayı gördüm. Bunun olmasını istemiyordu ama grup için başarı istiyordu. O da benim gibi ikilemde kalmıştı ama garip bir şekilde... o daha güçlüydü. "Evet, istiyorum," dedi sonunda.

Gözlerimi kapattım ve kararını kabul ederek başımı salladım. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bir yanımda buna benim değil de onun karar vermesinden memnundu. Suçluluk duygumun küçük bir kısmını yatıştırmıştı. Ama sonra beni öptü ve orada olmak istediğini, izlemek istediğini söyledi.

"Hayır," dedim hemen.

Beni tekrar öpmeden önce kararlı bir şekilde başını salladı. "Yapmak zorundayım, Kellan."

"Neden? Neden bunu görmek istiyorsun, Kiera?"

"Çünkü eğer yapmazsam kafamda çok daha kötü olacak," dedi iç çekerek.

Beni başka bir kadınla izlediği görüntüsü göğsümü ağrıttı. Eğer bu *beni* rahatsız ediyorsa, onun bunu görmesine izin veremezdim. "Kiera, bunu istemiyorum ama bunu yapmak zorundaysam, seni mümkün olduğunca uzakta istiyorum." Onu geri ittim ve gözlerinin içine bakabilmek için çömeldim. "Seni incitmek istemiyorum ve rollerimiz tersine dönseydi, seni başka bir erkekle görmeye dayanamazdım."

"Zaten yaptın," diye fısıldadı ve ifadesindeki keder ve sempati beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti. Sözlerinin bende uyandırdığı acı keskin ve derindi ve bir an için anılar beni boğmakla tehdit etti. Sulara gömülmeden önce beni eşikten geri çekti. "Seni seviyorum."

Açıklamasını yumuşak bir öpücükle bitirdi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Daha ne olduğunu anlamadan kalbim hızla çarpmaya başladı ve başının arkasını kavradım, öpücüğü derinleştirirken ağzını kendime doğru tutuyordum. Ağzımın içinde inledi ve vücudum ihtiyaçla doldu.

Kiera'nın nefesi benimki kadar hızlıydı, gömleğimi çekip çıkarmamı istiyordu. Çabucak çıkardım, sonra tekrar ağzını aradım. Parmakları çıplak tenimi keşfediyor, her darbesi içimi ateşle dolduruyordu. Şortumu çekiştirirdi, ben de onu da çıkardım. Ateşli gözleri bir an için vücudumu taradı ve onun tarafından tamamen emildiğimi hissettim. Bunun Sienna'nın asla sahip olamayacağı bir şey olduğunu anlamasını umuyordum. Bu an, bu yakınlık, bu bağlantı *sadece* Kiera'nındı.

Kolları agresif bir şekilde boynuma dolandı ve beni yatağa doğru çekti. Yatağın üzerine çıkar çıkmaz onun nemli giysilerini yırtmaya başladım. Başka hiçbir kadının bana sahip olamayacağına onu ikna etmek istediğimden mi, yoksa bu videonun bizi değiştirmeyeceğine kendimi ikna etmek istediğimden mi emin değildim, ama onu daha önce hiç bu kadar çok istediğimi sanmıyordum. Bana gösterilen her ten parçasından zevk alıyordum, ama neredeyse giysileri çıkar çıkmaz, daha fazla bekleyemeyecek kadar istekli bir şekilde onu içine ittim.

"Evet" kelimesini yüksek sesle, bilinçsiz bir şekilde inledi ve bu benim zonklamama neden oldu. Geri çekilip ona doğru bastırmadan önce adını mırıldandım ve aramızdaki bağın elektrik enerjisini her bir parçamda hissettim. Onunla sevişmenin verdiği derin his beni ele geçirdiğinde düşüncelerim buharlaştı. Kiera'nın elleri tenimi sıktı, bacakları bana sürtündü ve birlikte olduğumuz her seferinde en erotik sesi çıkardı... Yardım edemedim ama aynı şekilde karşılık verdim.

Çok geçmeden, ikimiz de yaklaşmıştık, hızlı, gürültülü nefesler veriyorduk, artan basınçla titriyorduk, serbest kalmak için çaresizdik ama coşkunun bitmesini istemiyorduk. Sonra Kiera'nın nefesi kesildi, sertleşti ve uzun, tatmin olmuş bir nefes verdi. Tırnakları sırtıma battı, kürek kemiklerimi sıyırdı ve ben hemen kenara düştüm. Doruk noktam beni vurdu

Başımı omzuna gömdüm ve boşalırken boynuna doğru inledim.

Bir süre bu şekilde kaldık, keyif aldık, kendimize geldik, sonra onu ezmek için üzerinden yuvarlandım. İçimi huzur kaplarken gözlerim kapandı. Kiera usulca yanağımı öptü ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. Rahatlamanın beni altına çektiğini hissedebiliyordum ve buna karşı koymadım. Bir süreliğine kendimi bırakmak, mutluluk ve memnuniyetten başka bir şey hissetmemek istiyordum. Sadece birkaç dakikalığına.

Bölüm 12

YORUM YOK

Video çekiminin yapılacağı gün gelmişti ve ben hazır değildim. Parlak ışıklarla çevrili yatağa doğru yürürken kalbim küt küt atıyordu. Sienna yatağın üzerinde yatıyordu ve üzerinde tek bir giysi bile yoktu. Ona bakmak istemedim ama yaşadığım şok bakışlarımı dondurdu. Bunun için çıplak olacağımızı fark etmemiştim. *Bunu çıplak yapamam. Bu sadece...hayır.*

Bir yerden bir adam "Elbiselerini çıkarın!" diye bağırdı.

Ona cehenneme gitmesini söylemek için başımı çevirdim ama daha kelimeler ağzımdan çıkmadan eller beni yakaladı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan üzerimden bir şeyler çekilmeye başlandı. Boxerımı çıkarmaya çalışan kişiye bir yumruk salladım ama bir şekilde çıkarmayı başardılar.

Sienna ben soyunduktan sonra yatağa oturdu. Midemi bulandıracak bir şekilde bana gülümsedi, sonra yanındaki yeri okşadı. *Yapma bunu. Arkanı dön ve uzaklaş.* Ama ayaklarım kafamı dinlemiyordu ve ilerlemeye devam ettim. Yatağın üzerine oturup buruşuk çarşafı kaptım ve üzerimi örttüm. Sienna'nın sırtışı büyüdü.

"Seni utangaç bir tip olarak düşünmemiştim," dedi çarşafı çekiştirerek. Ona karşı koydum ve kaşlarını çattı. "Bir gün çıkmak zorunda kalacaksın, Kellan."

"Neden çıplağыз? Bunun sahte olması gerekiyordu." Odanın etrafına bakındım ama ışıkların parıltısından hiçbir şey göremiyordum.

Sienna bileğini omzuma yaslariken içini çekti. "Bu bir aşk sahnesi. Sevişmek genellikle çıplak yapılır." Öne doğru eğildi ve boynumu öptü. "Bunu gerçekten bildiğini sanıyordum."

Gözleri bedenimi taradı ve ben onu ittim. "Daha başlamadık. Beni öpme."

Aniden kendini üzerime attı ve hazırlıksız yakalandım, yatağa doğru geri düştüm. "Tabii ki başladık, Kellan. Uzun zaman önce başladık."

Sonra her yerimdeydi, her yerimi öpüyor, her yerime sürtünüyordu. Onu kendimden uzak tutmaya çalıştım ama sanki yarım düzine kolu ve bacağı varmış gibiydi; bir insanın olabileceği kadar sıkı bir şekilde kapana kısılmıştım. Midem çalkalandı ve tüm kaslarım kilitlenirken boğazımda safranın yükseldiğini hissettim. *Bunu yapmak istemiyorum.* Sonra Sienna ellerimi hareket ettiriyor, kıkına, göğsüne dokunmamı sağlıyordu. Kaçmak istedim ama kurtulamadım.

Biri yatağa yaklaştı ve durdu. Yardım umuduyla dönüp baktığımda Sienna dilini boynumda aşağıdan yukarıya doğru gezdirdi. O kişiden onu üzerimden itmesini istemek için ağzımı açtım ama kim olduğunu gördüğümde kelimeler dilimde kayboldu. Kiera. Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülüyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Hıçkırıkları arasında zorlukla nefes alabiliyordu ama "Neden?" diye ciyaklamayı başardı.

Bu tek kelime beni derinden yaraladı ve ona bakarken sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Ona koşup bunların hiçbirini istemediğimi açıklamak istedim ama Sienna'yı kendimden uzaklaştıramıyordum; yaptığım her şey onu bir şekilde daha da yakınlaştırıyor gibiydi. Sonra Kiera'nın omzunun üzerinden babamın ılık çemberinin içine girdiğini gördüm. Gülüyordu.

"Nasıl bu kadar aptal birini yetiştirdim? Tanrı'ya şükür gerçekten benim değilsin," diye alay etti.

Onu görmek... beni rahatlattı. *Rüya görüyorum. Şükürler olsun, rüya görüyorum.*

Bir anda uyandım, tıpkı rüyamdaki gibi kalbim küt küt atıyordu. Emin olmak için hızlıca odayı taradım ama burası Kiera'yla birlikte şirketin evinde kullandığımız yatak odasıydı, sabahın erken saatleriydi ve en önemlisi yalnızdık.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda Kiera'nın parmakları karnıma doğru hareket etti. "İyi misin?" diye mırıldandı, kelimeleri uykuyla karıştıktı.

Derin bir nefes alarak rüyayı zihnimden uzaklaştırmak için kendimi zorladım. Sadece panikliyordum. Böyle olmamalıydı. *Tanrım, lütfen böyle olmasına izin verme.* "Evet, sadece... kötü bir rüya."

Kiera kıpırdandı, biraz doğrulup oturdu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, gözlerinde endişe vardı. Kiera kötü rüyalarımın son derece korkunç olabileceğini biliyordu. Buna kıyasla bu öyle değildi ama yine de beni sarsmıştı ve bu konuda konuşmak istemiyordum.

Eğilip başını öptüm. "Hayır. Sadece kalkmamız gerekene kadar sana sarılmak istiyorum. Ki bu..." Saate baktım. "Kahretsin... şu anda. Üzgünüm, bebeğim. Gitme vakti geldi."

Esnedi, sonra beni kendine çekti. "Beş dakika daha," diye mırıldandı göğsüme sokularak.

Güldüm ve sarılmasına izin verdim. Onun da benim de buna ihtiyacımız vardı. Etiket bekleyebilirdi. Bir süreliğine. Bugün telaşlı tanıtım turumuzun başlangıcıydı ve gereken birkaç yer vardı. Sıkışık programımızı düşünmek istemiyordum, yakında gerçekleşecek *gerçek* video çekimini düşünmek istemiyordum, karımın kolları ve bacaklarının beni sarması, ısıtması, rahatlatması dışında hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Bu yataktan hiç ayrılmak istemedim.

Ama çok geçmeden gitmemiz gerekti. Kiera ve ben çantalarımızı alıp odamızdan çıkarken biraz yavaşlık. Evan da aynı anda odasından çıktı ve esnerken elini kaldırarak selam verdi. Matt Griffin'in kapısına vuruyor, acele etmesi için ona bağıırıyordu. Dün gece hepimiz çok geç saatlere kadar uyumamış, endişemizi su savaşı yaparak ve evi dağıtarak hafifletmiştik. Gerçekten yapmamalıydık ama herkes huzursuz bir enerji yumağı olmuştu ve bunun faydası olmuştu. Hem de çok.

Herkes hazır olduğunda aşağıya indik. Oraya vardığımızda Nick, takım elbiseli, uzun boylu, sarışın bir kadınla birlikte ön kapıda bekliyordu. Nick'in her yer su olduğu için kızmasını bekledim ama sadece gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Ben başımla onayladıktan sonra arkadaşını işaret etti.

"Bu Tory. Tüm medya röportajlarında seninle ilgilenecek."

Yüzü sert açılır, gergin dudakları, buz mavisi gözleriyle çelik bir maskeydi... İçinde ne sıcaklık ne de şefkat vardı. Elini bana doğru uzattı. "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum. Nick bana çok güzel şeyler anlattı." Gözleri yüzüme dönmeden önce kısa bir süre vücudumu taradı.

Elini sıktım, sonra Nick'e sordum, "Bir idareci mi?" Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama kulağa hoş gelmiyordu. Ben çocuk değildim.

Tory, Nick'i beklemeden soruma cevap verdi. "Tüm mülakatlarınızı ayarlayan kişi benim. Her biri için sizi kontrol edeceğim ve görüşmecilere hangi sorulara izin vermeyeceğinizi bildireceğim. Ayrıca şirketin isteklerine saygı göstermediklerini hissedersen görüşmeyi sonlandıracağım."

Bu hemen sinirime dokundu. "Şirketin istekleri. Benim değil o zaman?"

Bana soğuk, profesyonel bir gülümseme verdi. "Nick özel hayatınız hakkında konuşmamanızı rica etti." Gözleri Kiera'ya kaydı ve ben aniden

tam olarak neden burada olduğunu biliyordu. *Beni korumak için. Sikerim öyle işi.*

Nick'e bir bakış fırlatırken midemde öfke kıpırdanıyordu. "Karım hakkında konuşmamı istemiyor musun? Yani Sienna ile aramızda neler olduğunu sorduklarında... demem mi gerekiyor?" İnançsızlığım içime işlerken ellerimi kaldırdım. Hâlâ rüya görüyor olmalıyım.

Nick'in gülümsemesi pürüzsüz ve sorunsuzdu, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibiydi. "Onlara yorum yok de ve bırak istedikleri gibi düşünsünler."

Ellerim iki yanıma düştü. "'Yorum yok' mu? Onlara her gün beynini dağıttığımı da söyleyebilirim."

Omuz silkti, etkilenmemişti. "Senden yalan söylemeni istemiyorum. Sadece cevap vermemeni ve gereksiz bilgileri ifşa etmemeni istiyorum. Bununla başa çıkabilir misin?" diye sordu, sesinde bir sınır vardı.

Kiera elimi tuttu ve tüm erkeklerin bana baktığını, kendimi kaybetmemi beklediklerini hissedebiliyordum. Vücudumda kaynayan ateşle birlikte, kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Bu çok saçmaydı. Kesinlikle saçmaydı. *Önce Sienna'yı sikerken çekmemi istediler, şimdi de herkesin onu gerçekten siktiğini düşünmesine izin vermeme mi istiyorlar? Neden? Ne fark ederdi ki?*

Nick'e tam ne söylemek istersem söyleyebileceğimi söyleyecektim ki tekrar konuştu. "Bu single'ın bir numaraya ulaşmasını bekliyoruz. Albümünüz birkaç hafta içinde yayınlandığında ilk yirmiye girerse hiç şaşırmam. Tüm bunlar büyük ölçüde halkın Sienna ve sana karşı zaafı olmasından kaynaklanıyor. Onların gözünde bir çift oldunuz ve bu tür bir tanıtım satın alınamaz. Videonuz piyasaya çıktığında, ikinizin etrafındaki vızıltı bu dünyanın dışında olacak. Ve eğer bundan faydalanmazsak, gelgit dalgası sürerken, momentumu kaybedeceğiz ve albümünüz bir kaya gibi düşük yüzlüklere batacak. Bu çok kalabalık bir piyasa, sizin gibi yetenekli, muhteşem bireylerle dolu. Kariyerine onların tepesinde mi başlamak istersin, yoksa onların dibinde... bilinmezliğin unutulmuşluğu içinde ezilerek mi?" Omuz silkmek için durakladı. "Seçim senin."

Seçim benim miydi? *Bu berbat planı kabul etmek ya da grubun başarısız olmasının sebebi olmak.* Ne seçim ama. Harika. Sadece harika.

Benden bir yanıt beklemeden Nick ve Tory evden çıktılar. Kiera elimi daha sıkı sıkı, en az benim kadar nutku tutulmuştu. Çocuklar sessizdi ama ben ne istediklerini hissediyordum, iliklerime kadar hissediyordum. Omuzlarıma tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi hissettim. Ödün veriyormuşum gibi hissettim.

Başarı için değer verdiğim her şeyi kaybetmişim. İki korkunç seçenek arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordum: yoluma devam etmek ya da eve dönmek. Ve bu mide bulandırıcı bir duyguydu.

Başka ne yapacağımı bilmediğim için dışarı çıktım. Arabada çözerdim.

Çalacağımız ilk yer tam da burada, Los Angeles'taydı. Radyo istasyonuna giderken çocuklar çok heyecanlıydı. üzere olduğumuz çılgın tanıtım turu yüzünden değil, Nick'in söyledikleri yüzünden

-Single'ımızın bir numaraya ulaşacağına, albümümüzün ilk yirmiye gireceğine inanıyordu. Bu heyecan onu orada tutacaktı. Sienna ve benim yüzümden. Etrafımızı saran dedikodu kasırgası ve halkın bizim bir çift olduğumuza dair tuhaf saplantısı yüzünden. Her şey çoktan çığırından çıkmıştı ve henüz başlamamıştı bile. *Buna nasıl hayır diyebilirim ki?*

Başarımızın bu kadar sahte ve anlamsız bir şeye bağlı olması beni çok rahatsız ediyordu. Nick'in bunu yalanlamamı istememesi, gerçeği söylememi istememesi, Sienna'nın sadece bir şarkıda ortak çalışan biri olduğunu, çok mutlu bir evliliğim olduğunu, ortalıkta dolaşan her şeyin yanlış olduğunu söylemem beni gerçekten kızdırdı. Sırf senaryoya sadık kalmamı sağlamak için de bir menajer getirmişti. Pislik herif. İşte tam o anda tekrar istifa etmek istedim ama bunu çocuklara yapamazdım. Çünkü Kiera haklıydı. İstedığımız şeye, uzun zamandır uğruna çalıştığımız şeye, çocukların hak ettiği şeye sahip olmaya çok yaklaşıştık. Başarısız olmamızın sebebi ben olmak istemedim. Ayrıca plak şirketinin kuklası olmak da istemiyordum.

Görüşme sırasında ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kiera ile birlikte üçüncü sırada otururken Matt ve Evan bana baktılar. Huşu yüzlerinden okunuyordu. "Sence o haklı mı?" Matt bana sordu. "Gerçekten o kadar yükseğe çıkacağımızı düşünüyor musun?"

Kutlama havasında olmadığım için ona gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bilmiyorum, belki." Pencereden dışarı bakıp sohbetten uzaklaşırken, Griffin'in bir numara olmakla ilgili bir şeyler haykırdığını duydum ve Matt ile Evan onunla konuşmak için geri döndüler. Güzeldi. Şu anda heyecanlı numarası yapamazdım. Zihnim dönüyordu, şüphe ve suçluluk duygusu çalkantılı bir deniz gibi içimde çalkalanıyor, pozitifliği hırpalıyordu. İç çekerek düşüncelerimi durdurmak için başımı cama yasladım; işe yaramadı.

Kiera'nın çenesini omzuma yasladığını hissettim. Endişe ve sempati saçıyordu. Bu konuda heyecanlı olmadığımı biliyordu.

o lanet müzik videosu hakkında stres yapıyor. Eğer dün gece gördüğüm rüyanın ayrıntılarını bilseydi, tüm bu olanları desteklemeyi yeniden düşünebilirdi. Ama bunu ona söylemek sadece onu endişelendirirdi ve ben bunu yapmak istemiyordum. Sadece tüm bu saçmalıkların ortadan kalkmasını istiyordum.

"Hey, iyi misin?" Kiera sordu.

Hayır. Pek sayılmaz. Başımlı kaldırdığımda arkadaşlarımlın hararetili konuşmalarını, başarımlızla ilgili spe ulasyonlar yaparkenki sersemliklerini izledim. Bu beni daha da kötü hissettirdi. *Ben de onların coşkusunun bir parçası olmalıydım.* "Keşke ben de bu konuda onlar kadar heyecanlı olabilseydim." Ona bakarken suçluluk duygusu midemi doldurdu. "Bundan zevk almadığım için onları hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum."

Elimi iki eliyle kavradı. "Bu senin için onlar için olduğundan farklı. Etiket senden rahatsız edici şeyler yapmanı istiyor. Onlar anlıyor. Matt ve Evan anlıyor." Bana neşeli bir gülümseme verdi, beni neşelendirmeye çalışıyordu.

Öyle, hem de çok az. Ve o haklıydı. Matt ve Evan video hakkında bana geldiler, ikisi de garip ve rahatsız bir şekilde, nefret etmeme rağmen kabul ettiğim için bana teşekkür ettiler. O zamandan bu zamana kadar ikisi de yaklaşık beş bin kez özür diledi. Griffin bana yine beşlik  akmaya  alısmıştı. Onu havuza ittim, çünkü onu yere sermek biraz abartılı gelmişti.

Kaşlarımlı  atarak Kiera'ya eğildim ve şöyle dedim: "Bu çok... uydurma. Neden iğrenç, hayali bir romantizmle ilgili bu kadar saçmalık olması gerektiğini anlamıyorum. Ben sadece albümün ve müziğin kendi başına ayakta durmasını isterdim. Eğer bunu yapacaksak, bunun iyi olduğumuz için olmasını istiyorum, insanlar benim özel hayatıma hayran oldukları için değil."   nk  bu hayranlık bana hâlâ anlamsız geliyordu. İnsanların Sienna'nın *benimle*  ıkıp çıkmamasını neden önemsedikleri asla anlayamayacağım bir gizemdi. *Ben o kadar özel biri değilim.*

Kiera bir süre beni inceledikten sonra şöyle dedi: "Ve bu müzikle ilgili olacak Kellan. Albümün yüksek bir çıkış yapmasının nedeni senin ünlü olman olabilir ama albüm orada kalacak çünkü siz harikasınız, duyduğum en iyi gruplardan birisiniz."

Bu yorum sonunda beni gerçek bir eğlenceyle doldurdu ve ona bir kaşımı kaldırdım. "Biri mi?" Alay ettim. Ben onun sözlerini düşünürken o gözlerini devirdi. Haklı olmasını umuyordum, yeteneğimizin uzun vadede başarılı olmamızı sağlayacağını umuyordum ama Nick'in de haklı olduğunu varsayıyordum ve

ne kadar *saçma* olursa olsun, kalabalık bir sektörde öne çıkmamıza yardımcı olacaktı. Gözlerim çocuklara kaydı. Onlara mümkün olan en iyi başlangıcı borçluydum. "Çok şey yaşarken yanımda durdular. Hiç kimsem yokken onlar benim ailemdi. Kelimenin tam anlamıyla hiç kimsem. Ve Seattle'a geri dönmek için Los Angeles'ta her şeyi bıraktığımda, beni takip etmek, yanımda durmak için orada sahip olduğumuz her şeyden vazgeçtiler." Kararım yerleşirken bir elimi yüzümde gezdirdim. "Onlara çok şey borçluyum. Los Angeles'ta kalsaydık yıllar önce imzayı atmış olurduk. Bu hayatı onlardan bir kez aldım. Bunu bir daha yapmayacağım."

İç çekerek ona baktım. Sıcak, yeşil gözlerinde sevgi vardı ve beni yargılamıyordu. Kendimi hem daha hafif hem de daha ağır hissederek, onlara büyük olma şansını borçlu olduğumu, Nick'in rekabet konusunda haklı olduğunu, erkeklerin benim kadar sırtlarını yaslayacakları bir şeyleri olmadığını söyledim. "Onlar için ya bu ya da hiç, yani..."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Yani... yorum yok mu?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederek ona başımı salladım. "Kırılmanı, endişelenmeni ya da incinmeni istemiyorum. Bir ilişkim yok, hatta bir ilişkiyle ilgilenmiyorum bile. Eğer ses getirmek için tek yapmam gereken... bir video çekmek ve röportajlar sırasında çenemi kapalı tutmaksa, onlara bu kadarını borçluyum."

Kiera derin bir nefes aldı. Gözleri bir an benimkiler arasında gidip geldi ve ne düşündüğünü bilmeyi diledim. Sonra nihayet, "Anlıyorum ve sorun değil," dedi.

İçimde bir şok patlaması oldu. Destek olmak için elinden geleni yaptığını biliyordum ama biraz üzgün olabileceğini düşündüm. Belki de incinmiştir. "Öyle mi? Biri bana Sienna'yla evli olup olmadığımı sorduğunda hiçbir şey söylemesem sorun olur mu?"

Yüzündeki teslimiyet ifadesiyle başını salladı ve "Ünlü olmak eskisi kadar kolay değil. Eskiden bir yeteneğiniz vardı, insanlar onu severdi ve siz de ona göre başarılı olurdunuz. Şimdi ise daha çok sosyal sularda gezinmekte usta olmakla ilgili. Yeteneğe ve halkı etkileme becerisine ihtiyacınız var. Nick manipülasyon kısmında iyi, sen de yetenek kısmında çok iyisin. Bırak o kendi işini yapsın, sen de kendi işini yap ve eminim her şey yolunda gidecektir."

Akılcı mantığı beni çok daha iyi hissettirdi ve onunla dalga geçerken parlak bir sırıtış attım. "Akıllı mısın yoksa hala saf mısın anlayamıyorum."

Yüzünde sevimli bir ukalalık ifadesiyle çenesini kaldırdı. "Akıllıca diyeceğim." Ben onun bu yorumuna gülerken, Kiera birden endişeli göründü. "Ah... yine de evlenebilecek miyiz? Bir törenle falan? Çünkü kalkarsam annem anevrizma geçirir."

Endişelerini yatıştırmak için yanağından öptüm. "Hâlâ evleniyoruz, Kiera." Nick *bunun* olmasını engellemek için beni bir yere kilitlemek zorunda kalacaktı. "Bana sadece halka bir şey söylemememi söyledi." Yanağını okşadım ve onu kendime yakın tuttum. "Ve sadece sana 'evet' demeyi planlıyorum." Sırıtarak ekledim, "Ve birkaç yüz arkadaş ve aile."

Kiera harikulade bir şekilde inledi. "Oh Tanrım," diye mırıldandı, biraz solgun görünüyordu.

Bir kahkahayı bastırarak kaburgalarını dürttüm. "İyi olacaksın. Ben tüm bunları yapabiliyorsam, sen de küçük bir kalabalığın önünde bana sonsuz aşkını, bağlılığını ve sadakatini sunmayı başarabilirsin."

Kelime seçimimle eğlenerek homurdandı. "Sadakat mi?"

"Ne? Yeminlerden biri de bu değil mi?" Kesinlikle sadakatimi kazanmıştı. Kalbime. Ruhuma. Her şeyime.

Radyo istasyonuna vardığımızda, dışarıda bekleyen şaşırtıcı sayıda insan vardı. Saat oldukça erkendi ve kimse kim olduğumuzu bilmiyordu... öyleyse neden buradaydılar? Evan bizim için mi geldiklerini sordu ama kimse bilmiyordu. Arabamız durduğunda kalabalık çığlık attı. Kiera'ya baktım ama o da benim kadar şaşkın görünüyordu. Arabadan indim ve çığlıklar daha da yoğunlaştı. Acaba beni fotoğraftan mı tanıdılar, yoksa sadece ünlü biri olduğumu düşündükleri için mi bağırıyorlardı? Her iki durumda da tuhaftı.

Binaya girerken elini tutmak niyetiyle avucumu Kiera'ya uzattım ama Tory kolumdan tutup beni öne doğru çekti. Tam ondan uzaklaşmak üzereydim ki radyo istasyonunun kapıları açıldı ve Sienna dışarı çıktı. Onun burada olacağını fark etmemiştim ama kalabalığın büyüklüğü birden anlam kazandı.

Sienna bize doğru süzülürken benden başka herkesi görmezden geldi. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu, sanki ayrı kaldığımız süre boyunca beni özlemiş ve beni düşünmüş gibiydi. Durumun böyle olmadığından oldukça emindim. Kiera klip için Sienna'yı aradığını itiraf etmişti ama fotoğrafla ilgili bir şey söylemesini istediğim günden beri ondan haber alamamıştım.

Önüme geçtiğinde kollarını boynuma doladı, sonra her bir yanağımı öptü. Neler olup bittiğinden emin değildim ama selamlaması bu kez dostça bir gelenekten çok daha fazlası gibi görünüyordu. Tam onun bu aşırı sevgisinden uzaklaşmak üzereydim ki bana sinsî bir gülümseme verdi ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ellerim anında omuzlarına gitti ve onu benden uzaklaştırdı ama artık çok geçti. Beni izleyen kalabalık kıkırdıyordu ve her birinin öpücüğü yakaladığından emindim. Harika. Sienna kolumdan tutup beni binanın içine doğru çekerken damarlarımda öfke dolaşıyordu. Etrafta dolanmaktan bıkmıştım ve lobiye girdiğimizde kolumu kurtardım.

"O da neydi?" Tersledim.

Ödüllendirdiği bir köpek yavrusuymuşum gibi yanağımı okşadı. "Bu, aşkım, pazarlamaydı."

Ona kaşlarını çatarken gözlerim kısıldı. Söylentileri çürütmek için hiçbir şey söylememeyi kabul etmişim ama sahte bir ilişkiye aktif olarak katılmayı asla kabul etmemiştim. Benden bekledikleri buysa Nick de Sienna da cehenneme gidebilirdi.

Sienna üzgün olduğum için hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatarak yüz ifademi inceledi. "Sakin ol. Kitleleri gıdıklamak için çekilmiş zararsız bir fotoğraf."

Öfkemi dizginleyerek ona, "Dudaklarıma değil. Onlar karıma ait."

Dudakları benim saf olduğumu düşündüğünü belli eden bir sırıtışla büküldü. "İyi. Sesin nasıl? Single'ımızı başlatmak için akustik bir set yapmaya hazır mısın?"

İfademi nötr tuttum ama yorumu beni oldukça şaşırtmıştı. Bize söylenene göre radyo istasyonu single'ımızın Sienna ile kaydedilmiş versiyonunu çalacak, sonra da biz albümümüzden bir şarkı seslendirecektik. Belli ki Sienna albümün yayınlanmasına daha fazla dahil olmak istiyordu. Matt çıldıracaktı.

Ben bir şey söyleyemeden Sienna ve korumaları beni alıp götürdüler. Kiera'ya dönüp baktığımda bana cesaret verici bir gülümseme ve küçük bir baş sallama hareketi yaparak onsuz devam etmemin sorun olmayacağını söyledi. İyi hissetmiyordum ama Sienna ve kasları arasında sıkışıp kalmıştım.

DJ'lerle birlikte odaya alındık, herkesle tanıştırıldık ve eşyalarımız kurulurken bize koltuklar ve kulaklıklar verildi.

Tüm bu süre boyunca midem gerginliğe varan bir endişeyle sıkıştı. Ne sahne için, ne de DJ'lerle konuşmak için. Hayır, tüm sinirlerim bana sorulmasından korktuğum *tek bir* soru etrafında toplanmıştı. Hiç sorulmasın diye dua ettiğim tek soru. Ve tabii ki kader benimle dalga geçmeyi hâlâ sevdiği için, sordukları ilk sorulardan biri de buydu.

"Sienna, Kellan, dedikodulara göre ikiniz sevgili misiniz?"

Kadın DJ bize gülümsediğinde midemin yere indiğini hissettim. *Neden umursuyorsun ki?* Sormak istedim. *Hayır, asla*, ona söylemek istedim. Bunun yerine, çenemi sıkmak ve Sienna'yla bakışmak dışında hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım, yapamadığım için sessizce inkâr etmesi için ona yalvardım.

Sienna'nın ifadesi sıcak ve endişesizdi, omuz silkti ve "Şey, o oldukça... yenilebilir." dedi. Bilmiş bir sırıtişla DJ'e baktı. "Onu kaçırmak için aptal olmam gerekir, değil mi?"

Gözlerimi devirmek istedim, inkâr etmek istedim, bize söylendiği gibi *yorum yok* demediği için Sienna'ya çıkışmak istedim. Çünkü az önce söyledikleri ve yaptıkları -yüzündeki ifade, sesindeki ima, alt kattaki öpücükten bahsetmiyorum bile- neredeyse birlikte yattığımızı haykırıyordu.

DJ yine de Sienna'dan kesin bir cevap istedi ama tabii ki Sienna ona bu cevabı vermedi. Doğal olarak DJ yardım için bana döndü. "Hadi, anlat bakalım Kellan. Sienna'yla aranızda neler oluyor?"

Hiçbir şey. Hiçbir şey yok.

Kaçmak istedim, o odadan başka bir yerde olmak istedim, tüm gözler üzerimde, tüm kulaklar bende olsun istedim. Bunun için imza atmamıştım. Böyle olmaması gerekiyordu. Sadece müzikle ilgili olması gerekiyordu. Kafamı kaşıdım, umutsuzca bu soruyu daha da kötü hale getirmeyecek bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Hiçbir şey bulamıyordum. Tory beni bir şahin gibi izliyordu, Matt ve Evan yüzlerinde sempatiyle beni izliyordu, DJ'ler eğilmiş stüdyolarında bir son dakika bekliyordu ve Kiera köşede oturmuş yüzünde üzgün bir cesaretle beni izliyordu. Kendimden nefret ederek söylenti kayasını sertçe ittim.

"Ah... single'ımız bugün çıktı... albüm Eylül'de çıkacak."

DJ'ler güldü, yüzlerinde bilmiş bakışlar vardı. Tory rahatladı, benim de oyuna katıldığımı gördü. Evan sessizce özür dilemek için koluma dokundu. Ve Kiera... ona bakmak bile midemi bulandırıyor. Hâlâ bana gülümsüyordu, yüzünde sevgi vardı ama ona ihanet etmişim gibi korkunç hissediyordum,

Bize ihanet etti ve ben de bir gün bunu açıklığa kavuşturacağıma yemin ettim. Her şey bittiğinde, insanlar bizi tanıdığı ve yeteneğimiz için sevdiği için abartıya gerek kalmadığında, onlara kalbimin tam olarak kimde olduğunu söyleyecektim. Kalbimin her zaman kimde olduğunu.

Röportaj birkaç dakika daha devam etti, DJ'ler diğer adamlara çeşitli sorular sordu ve hiçbirinin özel hayatları hakkında konuşmak konusunda kısıtlamaları olmaması bana biraz ilginç geldi. Sadece ben. Matt'in ortadan kaybolmak istediğini ve muhtemelen eve gitme konusunda benimle neden aynı fikirde olmadığını tekrar düşündüğünü söyleyebilirdim. Evan sakin ve rahattı. Griffin bütün gün burada kalıp dinleyen herkese hayatıyla ilgili en küçük ayrıntıyı bile anlatmak istiyormuş gibi görünüyordu. Neyse ki DJ'ler çok geçmeden onu durdurdu. Sorular bittikten sonra single'ı çalmaya hazırlandık.

Matt gitarını alırken Sienna'ya kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu. "Sen iyi misin?" Arkasına geçerken sessizce sordum.

Bana kaşlarını çattı ama başını salladı. "Evet, keşke şarkı değişikliği konusunda önceden haberimiz olsaydı," diye mırıldandı.

Omzuna vurdum. "Stres yapma. Üzerine beşte bir Jack döksek, seni bir düzine çemberin içinde döndürsek, sonra şapkadan rastgele bir şarkımızı çıkarsak, yine de başarırsın."

Bana sırtıttı. "Bundan şüpheliyim ama teşekkürler."

Griffin aniden orada, aramıza girmişti. "Matt'e ne ? Jack'in beşinci olduğunu duydum. Bunu ona sarhoşken mi yaptırıyoruz?"

Bu olasılık onu çok heyecanlandırmış görünüyordu. Matt ve ben aynı anda cevap verdik. "Hayır."

Dehşete düşmüş gibi görünmek yerine sırtıttı. "Evet...tamam."

Hâlâ sırtarak bizden uzaklaştı. Bana baktığında Matt'in gözleri kocaman açılmıştı. "*Bu* beni şarkıyı değiştirmekten çok daha fazla endişelendiriyor."

Gülerek mikrofonumun arkasında durmak için yanından ayrıldım. Şarkı başladı ve ben anında performans moduna geçtim. Seyircinin benim için büyük ölçüde görünmez olması önemli değildi, aramızdaki devasa mesafeye rağmen onların varlığını hissediyordum ve bundan besleniyordum. Sienna'nın enerjisinden de beslendim. O da en az benim kadar bir sanatçıydı ve şarkının sonunda eğleniyor, onun bana verdiği tepkiyi taklit ediyor, birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi davranıyordum. *Şimdi bu kısım o kadar da kötü değil.*

Şarkı bittiğinde Kiera kulaktan kulağa sırtıyordu ve çok sevdiğini biliyordum. Bu benim için olumlu geribildirim akışından bile daha önemliydi.

DJ'lerin dinleyicilerden aldığı geri dönüşler harikaydı. İnsanların beğenmesi beni hem heyecanlandırırdı hem de rahatlatırdı ve her şeye rağmen stüdyodan çıktığımızda müthiş bir coşku içindeydim.

Kiera'yı asansörlerin yanından kaçırdım, bir arabaya bindirdim ve kimse bizi takip edemedi *kapıyı kapatma* düğmesine bastım. Tory daralan aralıktan bana kaşlarını çatarken Sienna onu beklememi bekliyormuş gibi kaşlarını çattı. Onlara el salladım, sonra da şu anda yanımda olmasını istediğim tek kişiye döndüm.

Kiera bana gülümsüyordu ama yine de ne düşündüğünü sormadan edemedim. "Nasıldı?"

Yüzündeki inanmaz ifadeyle başını salladı ve kollarını boynuma doladı. "İnanılmaz! Mükemmel! Harika! Daha da devam edebilirim."

Onun övgülerini duymak beni havadan daha hafif hissettirdi. Midemdeki adrenalini yükseltti, her hissi artırdı ve anında bana bu turda mahremiyetin bizim için kıt bir lüks olacağını hatırlattı; şu anki izolasyonumuzdan tam olarak yararlanmak istedim. "Belki sonra," diye mırıldandım, onu asansör duvarına doğru iterken. Başını bana doğru çevirirken dudakları aralandı. Neredeyse ağzına yaklaşmışım ki birden aklıma üzücü bir şey geldi.

Hafifçe geri çekilirken kaşlarımı çattım. "Sienna beni öptü... Seni öpmeden önce dudaklarımı beyazlatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Başımı tutup beni kendine doğru çekmeden önce bana sırtıttı. "Sanırım yaşayacağım," diye fısıldadı dokunmadan önce.

Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde öyle baştan çıkarıcı bir şekilde hareket etti ki Sienna'nın beni öptüğünü tamamen unuttum. Kiera'nın elleri saçlarıma dolanırken, benim ellerim gömleğinin altından kayarak sırtının alt kısmını yavaşça okşadı. Bütün gün burada onunla kalabilirdim, ağızlarımız birlikte hareket ediyor, ellerimiz birbirini keşfediyordu ama ne yazık ki asansör lobiye ulaştı ve kapılar açıldı.

Lobiye görmek bana nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı hatırlattı. Benim ihmal yalanım. Onaylanmış bir yalandı ama yine de içimi kemiriyordu. Kendimi hasta hissediyordum, özellikle de diğer pek çok kişinin şu anda ne düşündüğünü düşündüğümde, çürümesine izin verdiğim iğrenç söylenti. Geri adım atarak Kiera'nın elini tuttum ve ona "Özür dilerim" dedim.

Kiera derin bir kahkaha attı, yanakları parlıyordu. "Bunun için üzgün olmana hiç gerek yok."

Yorumu beni gülümsetti ama onu asansörden çıkarırken gülümsemem hemen kayboldu. "Hayır, daha önce, röportajda... senin hakkında hiçbir şey söylemediğim zaman için." Bizi birkaç adım ötede durdurup içimi çektim ve onunla yüzleştirdim. "Gerçekten istedim."

Anında yanaklarımı avuçladı. Yüzü neredeyse sertti, "Bunu yapma. Bu anı kendini suçlu hissettiğin bir şeye dönüştürme. Sana anladığımı söyledim ve bunda ciddiye aldım." Gözlerindeki sevgiyle Kiera bana şu anda yapmam gerekeni yapmam gerektiğini söyledi, sonra da dinleyicilerin şarkıyı çok sevdiğini hatırlattı ve albüm yayınlandıktan sonra ne istersem söyleyebileceğime inandığını çünkü hayranların beni seveceğini, beni ve Sienna'yı değil. Bakışlarımı tutarken Kiera'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Az önce şehrin en büyük radyo istasyonlarından birinde akustik bir performans sergiledin. Single'ın yakında tüm radyolarda yayınlanacak. Şu anda seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Ona baktığımda, süregelen tüm suçluluk duygusu kayboldu ve yerini bana olan sevgisinin neredeyse ezici sıcaklığı aldı. O kadar muhteşimdi ki, milyonuncu kez nasıl benim olduğumu merak ettim. Bir an sessizliğe gömüldüm, sonra söylemek istediğim tek bir şey vardı. "Benimle evlenir misin?" diye fısıldadım. Kiera sık sık sorduğum sorulara güldü. Bana cevap vermeden Tory bize yetişti ve

anı mahvetti.

Kabaca aramıza girdi. "Yetişmemiz gereken bir uçak ve vermemiz gereken daha çok röportaj var, o yüzden oyalanacak vaktimiz yok. Hayranlarınızla dışarıda geçirmek için sekiz dakikanız var."

Tory'nin omzunun üzerinden Kiera ile göz göze geldik. Yüzünde şaşkınlık ifadesi olan Kiera, "*Sekiz dakika* mı?" diye mırıldandı. Tory sertçe kapıları işaret ederken gülmek için kendimi zor tuttum.

Dışarıdaki kalabalık dördümüzü tekrar görünce çılgına döndü. Radyo istasyonunu dinliyorlardı ve single'ı duymuşlardı ve tepkilerinden çok beğendikleri anlaşılıyordu. "Kellan! Bizimle fotoğraf çektirir misin! Şunu imzalar mısınız!"

Bu duygu bana bir düzine farklı yerden haykırıldı. Gülerек en yakınımındaki kızlara "Önce siz başlasanız nasıl olur? Bir şey imzalamamı ister misiniz?"

Anında gözüme bir şeyler soktular. İmzalayabildiğim kadar çok imza attım, onlarla olabildiğince uzun süre sohbet ettim, onlarla olabildiğince çok fotoğraf çektim. Yeni hayranlar olmalarına rağmen, onlara daha fazlasını borçlu olduğumu hissettim.

Sekiz dakika, ama elimde sadece sekiz dakika vardı. Tory zamanın dolduğunu bana parmaklarını şıklatarak ve havlayarak haber verdi. Bu tür bir iletişimden pek hoşlanmadığımı söylemeliyim. Hayranlar için birkaç şey daha imzaladım, muhtemelen inadına.

Sienna nihayet binadan çıkarken bir limuzin kaldırıma yanaştı. Hayranlarına birkaç dakika zaman ayırdıktan sonra bana yaklaştı. Ebeveyn gözetimi olmadan buraya gelmek için biraz küçük görünen bir kız için bir kâğıt imzalıyordum. Geniş ve etkilenmeye açık gözlerle Sienna'ya ve bana bakıyordu. Düzinelerce insanın bana baktığının farkında olarak mümkün olduğunca tarafsız kalmaya çalıştım. Sienna yanağımı öptü ve rahat olduğumdan çok daha uzun süre kaldı. Ben uzaklaşmak için hamle yaptığımda, bana ve beni dinleyen kalabalığa "Sonra görüşürüz," diyerek geri çekildi. Sesinde belirgin bir sıcaklık vardı ve etrafımdaki kızlar kıkırdadı.

Sienna'ya sertçe başımı sallayarak Kiera'ya döndüm. Bana omuz silkti ve ne demek istediğini anladım. *Daha kötüsü de olabilirdi.* İçimi çektim, önümdeki hayranlara gülümsedim ve onlara gitmem gerektiğini söyledim. Hepsi kalbi kırılmış gibi "ahh" çekti. Sırtarak arkamı döndüm ama bir şey fark edince durdum. Yakınlardaki bir kız küçük bir buket pembe gülü tutarken umutsuz görünüyordu.

"Sen iyi misin?" Ona sordum.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Evet, ben sadece... Bunları Sienna için getirmiştım ama o kadar hızlı kaçtı ki ona veremedim." Yüz ifadesi aydınlandı. "Bunları ona verebilir misin?"

Gülümsemem gerginleşti. "Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Ama... *bir taç* yaprağı alabilir miyim?"

Kafası karışmış gibi görünüyordu ama benim için bir tane kopardı. Onu aldığımda sırtışıım büyüdü. "Teşekkür ederim." Gitmek için döndüm ve tüm kızlar yine çığlık attı.

Matt yakınlardaydı, geri çekilmiş, rolünü tamamlamıştı. Kiera'nın izlemediğinden emin olduktan sonra ona doğru yaklaştım. "O Sharpie hâlâ cebinde mi?" diye sordum.

Gözlerini devirdi, sonra bana uzattı ve ben de hemen yaprağın üzerine *Forever Yours* yazdım. Ben bitirmeden Evan yanıma geldi. Homurdandı ve ben de ona baktım. Sırtarak başını salladı ve "Hallmark filmi." diye mırıldandı.

Sırtarak Matt'e Sharpie'sini geri verdim. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Güven bana, öyle değil." Onu omzundan alkışladım, sonra da aceleyle

Böylece gül yaprağını anlayışlı karıma verebilecektim.

Bölüm 13

ÖNERME

Günün ne olduğu, nerede olduğumuz ya da nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve nereye gittiğimiz konusunda biraz bulanıktım. Bir yerden bir yere götürülen, nerede oturacağı, nerede duracağı ve ne söyleyeceği söylenen tasmalı bir köpek gibiydim. Daha önce hiç bilmediğim bir düzeyde yorucuydu; Justin'le altı ay süren turneyi tropik bir adada keyifli bir tatil gibi gösteriyordu. Tanrım, kulağa hoş geliyordu. Belki de Kiera'yla balayımızda yapacağımız şey buydu. Fırsatımız olduğuunda.

"Şimdi nereye gidiyoruz Matt?"

Matt'in solgun gözlerinin altında koyu halkalar vardı; o da benim gibi silinmiş görünüyordu. Sanki bunun cevabını zaten bilmem gerektiğini düşünmüş gibi kaşlarını çattı. Bir süre sonra nihayet, "Los Angeles'a dönüyoruz," dedi.

Bu beni geceyi geçireceğimiz otelin koridorunda duraklattı. "Neden Los Angeles'a geri dönüyoruz? Şu ana kadar sanıyordum..." Farkındalık beni çarpınca sesim kesildi. "Doğru... video." O kadar meşguldüm ki bunu aklımdan tamamen çıkarmayı başarmıştım.

Matt bana küçük, sempatik bir baş selamı verdi. "Evet, video. Özür dilerim." Kiera'ya bakarken yüzünü buruşturdu. Yanımda yürüyen bir zombi gibiydi ama bunu duyunca başını kaldırmayı başardı. Gözleri üzgün ama kabullenmişti. Bundan nefret ediyordum.

"Belki de çok geç değildir," dedim, cesaret verici görünmeye çalışarak. "Belki videonun yönü konusunda fikirlerini değiştirebilirim. Belki sadece dördümüz oluruz ve o şarkı falan söyler."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Gerçekten de Nick'in Sienna'yla birlikte şarkı söylediğiniz bir videoyu kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Kolumu sıkarak elini salladı.

Başını. "Güzel bir hayal, ama biliyorsun ki hepsi bu. O... baharat istiyor."

Yorgun bir iç geçirdi ve gözlerim yere kaydı. "Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum."

Matt elini omzuma koydu. "Bunu daha önce de biliyorum ama üzgünüm dostum. Elimden gelse senin için yapardım." Ona kaşlarımı kaldırdım, o da dudağını ısırdı. "Tamam, evet, yapmazdım. Fiziksel olarak kusmadan yapabileceğimi sanmıyorum... ama yapabilseydim kesinlikle Griffin'e yaptırırdım."

Bana hafifçe gülümsedi ve ben de güldüm. "Yapacağını biliyorum. Her şey iyi olacak." *Olmak zorunda.*

Matt başıyla onayladı ve Kiera'yla beni koridorda yalnız bıraktı. Kiera ağırlığını bana yaslayarak tekrar iç çekti. "Bir ay boyunca aralıksız uyuyabilirim." Duraklayarak başını kaldırıp bana baktı. "Ve aynı zamanda, hiç uyuyabileceğimi de sanmıyorum."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Şimdi başıma gelecekleri biliyordum ve korku midemde bir delik açıyordu.

Kiera bir süre yüzümü inceledikten sonra kolumu çekti. "Hadi, biraz uyumaya çalışalım. Buna ihtiyacımız var."

Başımı sallayarak onu otel odamıza kadar takip ettim. Kiera ve benim bu kaotik turda pek fazla yalnız zamanımız olmamıştı. Gün boyunca bir şeyler bizi hep ayrı tutuyor gibiydi ve ne zaman kendimize ayıracak birkaç dakika bulsak, Tory hemen yanımıza geliyor, ya beni bir şey için çağırıyor ya da gerçekten sinir bozucu bir üçüncü tekerlek oluyordu. Kiera, Nick'in kendisine bize eşlik etmesi için emir verdiğini düşünüyordu, böylece kimse şişirilmesine yardım ettiğim dedikoduyu patlatabilecek bir şey görmeyecekti ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Her görüşme Sienna'yla olan ilişkim hakkında sorularla başlıyordu. Başlarda bu beni çok kızdırmıştı ama Kiera işin esprisini görmeme yardımcı oluyordu ve günü genellikle gülerek bitiriyorduk.

Her zaman aynı otel odasında kaldığımız için birbirimizi gerçekten görebildiğimiz zaman geceydi, gerçi bu bile gerçekleşmesi için zorlamamız gereken bir şeydi. Tory her zaman Kiera'yı yanında görevlendirirdi ama Kiera her zaman onu görmezden gelir ve benimle odama gelirdi. Yani benim ve Evan'ın odasına; çoğu gece birlikte kalıyorduk. Küçük bir otel odasını üç kişiyle paylaşmak biraz kalabalıktı, ama Evan ara sıra Matt ve Griffin'in odasına giderdi, böylece biraz yalnız kalabilirdik. Bu gece durum böyle değildi ve kapıyı açtığımızda çoktan horlamaya başlamıştı. Kiera ve ben birbirimize baktık, gülümsedik ve oda arkadaşımız gibi unutulmayı denemek için içeri girdik.

Sabahları kendimi dinlenmiş hissetmiyordum. Muhtemelen tam olarak uyuyamadığım içindir. Kiera da öyle. Yaklaşık elli bin kez iç çekmiş ve yer değiştirmişti. Ve her seferinde bana uzanıyor, sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi başparmağını tenimde ileri geri gezdiriyordu. Ya da daha doğrusu kendini yatıştırmaya.

Şirketin evine döndüğümüzde, çocuklar yorgunluktan inleyerek oturma odasındaki kanepeye yığıldılar. "Ben... Kendimi... Öldüm," diye ilan etti Griffin, yayılırken gözleri kapalıydı. "Harika olma zamanı geldiğinde biri beni uyandırır." Matt anlaşmış gibi bir şeyler homurdandı ama onun da gözleri kapalıydı. Evan'ınki de öyle.

Kiera onlara gülümserken yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. "En azından birkaç gün dinlenebileceğiz," dedi bakışlarını bana çevirerek.

Ona başımı salladım, sonra onu odamıza çektim. İçeri girdiğimizde çantalarımızı yere bıraktık ve Kiera yatağa emekleyip yastıklara sokulurken neşeli bir ses çıkardı. Kapıyı kapatmadan önce bir süre onu izledim. İçeride yalnız kaldığımızda hava daha da yoğunlaşmıştı ve bunun nedeninden emin değildim. Hayır, nedenini biliyordum. Suçluluk duygusu. Hissettiğim tek şey delice bir suçluluk duygusuydu ve henüz hiçbir şey yapmamıştım bile.

İç çekerek elimi cebime attım ve bir gül yaprağı çıkardım. Bunu havaalanında tesadüfen bulmuştum ve uçak yolculuğu sırasında Matt'in Sharpie kalemini ödünç almıştım. Yatağa doğru yürürken kalbim ağırlaşmıştı. Kiera usulca bana gülümsedi. Ona yaprağı uzatırken ben de gülümsemeye çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değildim. Yine de yaprağı aldığı anda yüz ifadesi aydınlandı. Ona ne zaman bir not ya da yaprak uzatsam yüzünde hep o ifade belirirdi, sanki yaptığım şey onun için mucizevi bir şeymiş, sadece sözcükleri söylemekten daha anlamlıymış gibi. Bu bende onun için her yere tekrar not bırakma isteği uyandırdı ama bu not... bu not tatlı değildi. Romantik değildi. Acıdan başka bir şey değildi.

Yazdıklarımı okuyunca Kiera'nın gülümsemesi düştü. Başını kaldırıp bana baktığında kaşlarını çattı. "Üzgün müsün? Neden üzgünsün?"

İç çekerek yatağa oturdum, başım öne eğikti. "Nedenini biliyorsun, Kiera." Ona baktığımda her şeyimin ağırlaştığını hissettim ve milyonuncu kez, onun kâbus versiyonu gerçek hayattaki versiyonunun önüne geçti. Beni izlerken böyle hıçkırığa hıçkırığa ağlar mıydı? Benden nefret eder miydi? Benden nasıl nefret *etmezdi*? *Bizi mahvedeceğim*. Ona bakarken gözlerim yandı. "Çok özür dilerim. Yarın olabilecek her şey için, ben sadece-"

Anında doğruldu ve kollarını boynuma doladı. "Yapma. Sadece dur. Suçlu hissetmene gerek yok. Endişelenmene gerek yok." Yutkundu, sonra tekrar yutkundu. Ve tekrar. "İyi olacağız. Sadece iyi olacağız." Başımı salladım, o da şefkatle yanağımı okşadı. "Evet," dedi usulca.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Evet... Ne?"

Gülümserken gözleri parlıyordu. "Evet, seninle evleneceğim. Bir süre önce bana üzerinde *Evlen Benimle* yazan bir taç yaprağı vermiştin ve sana cevap verme fırsatım olmamıştı."

Küçük bir kahkaha attım ve göğsümdeki yükü ciddi şekilde hafifletti. "Oh iyi, ben de bunu düşünüyordum. Beni merakta bırakmanın yolu... Bayan Kyle."

Kıkırdadı, sonra beni de yatağa çekti. "Sanırım seninle notları geçmek turun en sevdiğim kısmı olabilir." Bacaklarını benimkilere dolayarak iç geçirdi. "Hayır, radyoda ilk kez senin şarkını duymaktı. Bu asla unutamayacağım bir şeydi."

Kollarımı ona sararken gülümsedim. Bu benim de asla unutamayacağım bir andı. Bir röportajı yeni bitirmiştik ve arabada yarı baygın haldeyken şarkımızın çaldığını belli belirsiz duymuştuk. Şoför bizim için sesini açmıştı ve hepimiz anında çıldırmıştık. Herkes sevdiklerini aramıştı, ben de Gavin'i aramıştım. Bunu düşünmemiştim bile, sadece yaptım. Gavin henüz duymamıştı ve onun heyecanı da benimkiyle eşleşmişti. Ve sonra benimle gurur duyduğunu söyledi. Bu gerçek beni hâlâ garip bir huzur duygusuyla baş başa bırakıyordu. O ana kadar ailemden bu sözleri duymayı ne kadar çok istediğimi hiç fark etmemiştim.

"Bunu gerçekten , değil mi?" Uykunun beni altına çektiğini hissederek mırıldandım.

Kiera yanıma sokuldu ve başını salladığını hissettim. "Öylesin. Ve biz iyi olacağız Kellan. Bunu atlatacağız ve... iyi olacağız."

Ona daha sıkı sarıldım ve haklı olması için dua ettim, ama sesindeki hafif çaresizliği, hüznü umudu duydum ve havada kalıcı bir hüznü hissettim. İkimiz de yarının gelmesini istemiyorduk ama bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

O gece gördüğüm rüyalar hoş değildi ve kabustan kurtulmak için panik içinde uyanmaya devam ettim. Gecenin bir vakti vücudum beni bıraktı ve yorgun, rüyasız bir uykuya daldım. Boynumdaki dudak hissiyle uykudan uyandım ve bir süre için

Korkunç bir anlığına beni kimin öptüğünden emin olamadım. Sonra Kiera'yı hissettim, Kiera'nın kokusunu aldım, kendine özgü iç çekişlerini duydum ve rahatladım.

Elim sırtına dokundu ve anında üstüme çıktı. Daha hızlı nefes alarak dudaklarımı buldu. "Kellan," diye mırıldandı, kalçaları bana doğru sürtünüyordu. Sikim benden daha uyanıktı ve ona tepki olarak anında sertleşti. Kiera bana sürtünürken inledi, öpücüğü çaresiz ve muhtaçtı.

Nefesimin onunkiyle eşleşmesi, kalbimin çarpması, vücudumun çılgınca, huzursuz bir enerjiyle dalgalanması uzun sürmedi. Ben onun giysilerini çıkarırken neredeyse nefes nefese kalıyordum, o da benimkileri çekiştirirken nefes nefese kalıyordu. Ama aramızdaki sıcaklık cızırdarken bile, ani ateşin ardında bir farkındalık, cesaret kırıcı bir neden vardı. Her öpücük, her dokunuş... sanki veda ediyormuşuz gibi hissettiriyordu. Beni aç bıraktığı kadar göğsümü de sıkıyordu. Acı verici bir coşku.

Sonrasında uzun bir süre birbirimize sarıldık, ta ki kapının ürkekçe çalınması hazırlanma ve gitme vaktinin geldiğini işaret edene kadar. Kapı sesi odanın sessizliğinde yankılandı, çalan kişi gittikten sonra da uzun süre kaldı. Sonunda ağır bir iç çekişle Kiera ve ben yataktan çıktık ve buruşuk çarşaflardan uzaklaşırken evliliğimden bir parçayı geride bırakıyormuşum gibi hissetmemek gerekçeden zordu.

Kiera'yla birlikte oturma odasına girdiğimizde Evan bana endişeli bir bakış attı. Duygularımı tartışmak istemediğim için başımı ona doğru hafifçe salladım. İfadesinde bir değişiklik olmadı ama sormak istediğini bildiğim o korkunç soruyu da sormadı: *Nasılsın?*

Boktan. Ben işte.

Bekleyen limuzine bindiğimizde ruh halim çöktü ve stüdyoya yaklaştıkça da çökmeye devam etti. Stüdyoya vardığımızda Kiera beni bu ruh halimden kurtardı. Yüzünde kontrolsüz bir şaşkınlık ve sevinçle etraftaki devasa binalara bakıyordu. Onun tepkisi beni kıkırdattı ve bir şeye -herhangi bir şeye- gülmek beni biraz daha hafifletti. B7 etiketli bir binada durduğumuzda bu duyguya tutunmaya çalıştım.

Sienna binanın kapısında durmuş bize el sallıyordu. Hayatının en güzel gününü yaşıyormuş gibi görünüyordu ve bir an için onun mutluluğunu kıskandım. Ama elbette bugün onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O benimle birlikte bu videoyu çekerek hiçbir şeyi riske atmıyordu, bense onunla birlikte çekmek için *her şeyi* riske atıyordum.

Sienna yeterince yaklaştığında kollarını boynuma doladı ve her iki yanağıma birer öpücük kondurarak standart selamını verdi. "Hepinizi tekrar görmek çok güzel," dedi. Sözleri herkese yönelik olsa da bakışları benim üzerimde kaldı. Bu durumdan zaten rahatsız olan ben, kibarca başımı sallayarak onu kucakladım ve Kiera'ya elimi uzattım.

Kiera avucumu tuttu, gözleri bana kaymadan önce kısa bir süre Sienna'yı inceledi. Gözlerimiz kilitlenirken, Kiera'nın dün geceki sözleri beynimden geçti: *İyi olacağız, sadece iyi olacağız*. Buna sarıldım ve içimdeki her şeyle onun haklı olması için dua ettim.

Sienna dirseğıme yapıştı ve bizi binanın içine doğru çekmeye başladı. Stüdyonun içi organize bir kaostu, insanlar her yerde koşuşturuyordu. Herkesin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hepsi buradaki rollerini anlamış görünüyordu. Rolümü anlamadığım için değil, her şeyi çok iyi anladığım için onların yanında kendimi yersiz hissediyordum. Ve onların aksine ben burada olmak istemiyordum.

Burada olduğumuz için çok mutlu görünen Sienna hepimizi kısa bir tura çıkardı ve bize kullanacağımız iki seti gösterdi: sahne seti ve yatak odası seti. Sahne seti yüzüme bir gülümseme getirdi ama yatak odası seti içimi korkuyla doldurdu. Dev yatak ışıkların altında cefcaflıydı, bariz bir seks övgüsüydü. Yatağın tek süsü birkaç yastık ve dağınık bir çarşaftı ki sanki biri ona dolanmış gibi görünüyordu. Sinirlerim ve Kiera'nın elini sıktım, hem rahatlamak istiyor hem de bunu sağlamaya çalışıyordum. Kiera bana küçük bir gülümseme verdi ama gerçekten solgun ve midesi bulanmış görünüyordu, sanki her an hastalanabilirmiş gibiydi. *Tanrım. Bunu ona nasıl yapabilirim?*

Sienna yatağa oturdu ve cilveli bir şekilde kıkırdadı, sanki tüm bunlar bir şakaymış, katılmak için sabırsızlandığı bir şakaymış gibi. Ona bunun komik olmadığını söylemek istedim ama Kiera'ya daha fazla güven vermek istiyordum. Kiera'ya milyonuncu kez ne kadar üzgün olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden Nick ve başka bir adam yanımıza geldi.

Tipik takım elbisesini giymiş olan Nick, Sienna'ya sırtarak baktı ve kollarını iki yana açtı. "Sienna, bebeğim, harika görünüyorsun."

Sienna yataktan fırladı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen de öyle, Nicholas."

Nick kolunu Sienna'ya doladıktan sonra bana döndü. "Seni görmek güzel, Kellan." Yüz ifadesi kendini beğenmiş ve küçümseyiciydi, sanki bir şey kazanmış gibiydi, sanki buna inandığım için aptal olduğumu düşünüyordu

farklı sonuçlanacağını düşündüm. O tek bakış, arkamı dönüp gitmek istememe neden oldu ama şimdi pes edemezdim. Bu yüzden Nick'in kendini beğenmişliğinin haklı olduğunu düşündüm; o kazanmıştı.

Ona hafifçe başımı sallayarak selam verdim, çünkü içimden gelen tek şey buydu. Nick gözlerimdeki kızgınlığı görmezden geldi ve yanındaki adamı gösterdi; uzun boylu, ince yapılı, uzun sarı saçları neredeyse kıkına kadar uzanan bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. "Çocuklar, bu Diedrich Kraus, vizyoner dahi." Sonra hepimizi tanıtmaya devam etti. Kiera hariç herkesi.

Ben onu tanıştıramadan Diedrich bana elini uzattı. Kalın bir İskandinav aksanıyla bana "Sizinle tanışmak çok güzel" dedi. Solgun gözlerindeki sevinçle elimi iki eliyle sıktı. "Kamera sizi çok sevecek! Siz ve Bayan Sexton buradaki her ekipmanı cızırdatabilirsiniz."

Bu tek cümle Nick'in bu video hakkındaki fikrini değiştirmesi için sahip olduğum tüm umutları yok etti. Diedrich'in heyecanından ve Nick'in gözlerindeki dolar işaretlerinden söyleyeceğim hiçbir şeyin önemli olmadığı anlaşılıyordu. Ne istiyorlarsa onu istiyorlardı.

Elinde pano olan bir adam grubumuza yaklaşarak hazırlanma vaktinin geldiğini bildirdi. Sienna el sallayarak uzaklaştı. Griffin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hızla uzaklaştı. Matt ve Evan daha yavaş çıktılar ve çıkmadan önce bana sempatik gülümsemeler fırlattılar. Kiera'ya bakarken derin bir iç çektim. Özenle hazırlanmış bir ifadeyle bana bakıyordu. Sıcaklık, sevgi ve umut yaymaya çalışıyordu, başka bir şey değil. Bir an için onu içime çektim ve bir tuğla duvara doğru hızla ilerlemiyor olmayı diledim. Ama tam olarak öyle hissediyordum. Kontrolden çıkmış bir aracın içindeydim, onu durdurmanın ya da rotasını değiştirmenin hiçbir yolu yoktu ve hızla bir çıkmaz sokağa yaklaşıyordum.

Kiera'nın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Bir dakika içinde döneceğim," dedim ve çiçekli şampuanının kokusunu içime çekmek için durakladım.

Sonra onun elini tutup birlikte kaçmak için çok cazip olmadan önce ayrıldım. Onu.

Gardıroba ulaştığımda kendimi son derece sinirli hissediyordum; her şey ve herkes beni rahatsız ediyordu. Özellikle "kıyafetimi" aldığımda daha da kötüleşti.

Bize yardım eden adam sıkılmış görünerek, "Bunları giyin, sonra saç ve makyaja gidin" dedi.

Az önce bana uzattığı pakete aptalca bakmaktan kendimi alamadım. Bir çift siyah boxer külot. Bu benim gardırobumdu. İç çamaşırı. Yeni oldukları için minnettar olmalıydım. Ama şükretmiyordum. "Bu kadar mı? Giyebileceğim tek şey bu mu?" Aptalca bir soru olduğunu biliyordum ama tartışacak havamda değildim.

Adam bir an boş boş bana baktı, sonra eliyle işaret etti. "Soyunma odasında bornoz var. Onlardan birini de alabilirsin." Ses tonundan gözlerini devirmek istediği belliydi ama profesyonel olduğu için bundan kaçınıyordu. Bu iyi bir şeydi. Çünkü bunu yaparsa onu yumruklayacağımdan oldukça emindim. Hatta ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyordu.

Evan omzumu tuttu. ", Kell. Gidip üstümüzü değiştirelim."

Ona bakarken biraz rahatladım. Gözleri bir şey başlatmamam için bana yalvarıyordu. Kıyafetlerimizi teslim etmekle görevlendirilen rastgele adama kızmak için gerçekten bir nedenim olmadığından, başımı salladım ve Evan'ın beni soyunma odalarına götürmesine izin verdim.

Oraya vardığımızda Griffin yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi etrafta zıplıyordu. Onun enerjisi ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. "Üstünü değiştir artık," diye .

Bana bakarken kaşlarını çattı. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

Gözlerimi ona diktim. Ben bir şey söyleyemeden Matt onun omzunu tuttu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Griffin bana burnunu çekti ama çenesini kapalı tuttu. Matt bana sıkı bir gülümseme verdi, sonra üçü de normal, güzel, rock yıldızı kıyafetlerini giymeye başladılar. Benim tek yapmam gereken soyunmak ve iç çamaşırımı değiştirmek olduğu için işim onlardan çok önce bitmişti. Dar, yabancı kıyafetlerimle orada dururken, öfkelenmeye başladım.

"Bu çok aptalca. Siz görünürken ben neden böyle görünmek zorundayım? Şarkının 'ateşli bir aşk' hakkında olması kimin umurunda? Rol yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Şarkılarımızdan biri aşırı doz alan bir adam hakkında. Onu da mı canlandıracağız? Hazırlanmak için şimdi uyuşturucu kullanmaya başlamalı mıyız?"

Matt ve Evan yere baktılar ama bir şey söylemediler. Griffin homurdandı. "Dostum, eğer esrarsa, beni de say."

"Siktir git, Griffin."

Griffin gömleğini çekerken bana kaşlarını çattı. "Siktir git. Tek yapman gereken onunla öpüşmek." Bir kaşını kaldırdı. "Ve bunun için seni affediyorum çünkü *ben* bir takım oyuncusuyum. Ve ben de izleyeceğim." Onu yaralamak istememe neden olacak şekilde bana sırtıttı. Sadece birazcık.

Matt ceketini giyerken başını salladı. "Hayır, yok. Aynı anda bizim sahnelerimizi de çekiyorlar."

Griffin'in çenesi düştü ve sonunda o da benim hissettiğim kadar üzgün görünüyordu. "Ne? Bunu neden yapsınlar ki? Bu video çekiminin tek amacı Sienna Sexton'ı çıplak yuvarlanırken izlemek. Eğer bunu yapamayacaksak, o zaman Kell haklı... bu aptalca."

Matt, Griffin'e sırtmadan önce bana dikkatle baktı. "Herkes gibi sen de bitmiş ürünü izlemek zorunda kalacaksın."

Griffin, "Bu berbat bir şey," diye mırıldandı.

Evet. Evet, öyle. Hepsi öyle.

Onunla tartışmak istemediğim için bunu söylemedim. Bunun yerine, çok dar boxer külotumun altını karıştırdım. "Berbat olan bu iç çamaşırı."

Griffin omuz silkti. "Sadece çıkar."

"Saç ve makyaja gitmen gerekmiyor mu, böylece bir şeyler yapabilirler." Parmaklarımla yüzünü işaret ettim.

Bana gülümsedi. "Beni nasıl daha iyi gösterebileceklerini anlamıyorum ama sanırım öyle." Matt'e baktı. "Hazır mısın, kuzen?"

Matt başıyla onayladı ve ikisi odadan çıktılar. Onlar giderken Griffin'in, "Bizi aynı anda çektiklerinden emin misin?" dediğini duydum.

Gözlerimi devirdim, sonra aynaya döndüm ve yansıyama kaşlarımı çattım. Evan elinde kabarık, beyaz bir bornozla yanıma geldi. Bornozu bana uzatırken, "Yüzüğünü burada bıraksan iyi olur," dedi.

İç çekerek bornozu alırken parmaklarıma baktım. "Evet, sanırım üzerimde tutmama izin vermeyecekler, ha?"

Cevap olarak bana sempatik bir gülümseme verdi. Üzerime bir ağırlık çöktüğünü hissederek alyansımı çıkardım ve atılmış kot pantolonumun ön cebine soktum. Bornozu üzerime sararak kapıdan dışarı, korktuğum geleceğin beni beklediği yere baktım. "Bunu yapmak istemiyorum," dedim Evan'a.

İçini çekti, sonra elini omzuma koydu. "Biliyorum. Ve özür dilerim. Ve eğer ihtiyacın olursa Kiera'yla konuşurum. Gerekirse her gün. Eğer bunu kabullenmezse, kabullenene kadar peşini bırakmayacağım."

Göğsümde bir ateş yandı; sanki bir bomba patlıyormuş gibi hissettim. *Ya bunu kabul etmezse? Tanrım... Ya değilse? Ya evliliğime bir kibrit çakıyorsam? Ya bugünden sonra asla eskisi gibi olamazsak?* Evan'a baktım, yüzümde saf bir panik vardı. Acı dolu bakışlarımı incelerken gözleri büyüdü.

ifade. "Ama o iyi olacak, Kellan. Ne bekleyeceğini biliyor, senin bu konuda ne hissettiğini biliyor, senin *onun* hakkında ne hissettiğini biliyor. Her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. "Evet..." *Ben de bunu duyup duruyorum.*

Saç ve makyaja buruk bir şekilde gittim. Saçıma pek şey yapmadılar, muhtemelen Sienna nasıl olsa berbat edeceği için. Makyaj daha yoğundu. Sanatçım nazik bir ses tonuyla, "Lütfen soyunun ki vücudunuzdaki kusurları kontrol edebileyim," dedi.

İç çekerek bornozu omuzlarımdan silktim ve yakındaki sandalyeye koydum. Elindeki malzemelerden başını kaldırdığında kadının gözleri irileşti. "Tamam, burada yapacak pek bir şey yok." Etrafımda bir tur atıp beni inceledi. "Kaburgalarınızdaki küçük yara izine dokunacağım, ama dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiç fark edilmiyor." Etrafımda dolaşmaya devam ederken göğsümde durdu ve dövmemi işaret etti. "Gerçekten, tek ihtiyacın olan o dövmenin kapatılması, sonra sorun yok."

"Affedersiniz?" Kaşlarımı çatarak söyledim.

Göğsümü gösterdi. "Dövme. Kapatılması gerekecek." Masasının üzerindeki bir panoyu işaret etmek için durakladı. "Video için Sienna ile bir ilişki içinde olman gerekiyor. Yani ya 'Kiera' dövmesi tamamen gidecek ya da Sienna yazacak şekilde değiştirmem gerekecek. Seçim senin."

"Seçme şansım olduğu için şanslıyım," diye mırıldandım. Bana kaşlarını çattı ve ben de iç çektim. "Üstünü ört." Dünyada yapacağım son şey göğsümde Sienna'nın ismiyle oraya girmek olurdu.

Örtmek düşündüğümünden daha uzun sürdü ve bu beni mutlu etti. Kiera'nın adını silmek zor olmalı. Makyöz benimle işini bitirdiğinde ve göğsüm yeniden tertemiz olduğunda, kendimi tuhaf bir şekilde çıplak hissettim. Dövmenin yokluğundan da en az yapmak üzere olduğum şey kadar nefret ediyordum.

Bornozumu kaptığım gibi üzerime geçirdim ve somurtarak sete doğru ilerledim.

Oraya vardığımda Sienna çoktan yatağa uzanmıştı. Dirseklerinin üzerinde oturuyordu, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Bugünkü kıyafeti hayal gücüne fazla yer bırakmayan, aşırı erotik bir sütyen ve iç çamaşırı takımıydı. Onu böyle görmekten nefret ediyordum, onunla yatağa girmek zorunda olduğum gerçeğinden nefret ediyordum ve tüm gücümle Kiera'nın bir şekilde onun yerini almasını diliyordum. Ya da hepimiz eve gidebilseydik. Evet, şu anda eve gitmek için her şeyimi verirdim.

Onunla birlikte o yatağa girmem gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Sienna beni incelerken kaşlarını çattı, sonra yatağı okşayarak beni davet etti. Bu beni hasta hissettirdi. Neyse ki Diedrich bana yaklaştı ve dikkatimi ona çevirdim. "Pekâlâ, yavaş yavaş başlayacağız, birbirinize alışmanıza izin vereceğiz. Sonra hazır olduğunuzda, yapabildiğiniz kadar ateşli yapmanızı istiyorum. Bu kadını istiyorsun, ona sahip olmak için sabırsızlanıyorsun, onu elde edemezsen patlayacaksın... anladın mı?"

Hayır. Çünkü ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Sonra bornozumu çıkardım ve bir mürettebata uzattım. Sienna'nınki de dâhil olmak üzere üzerimdeki gözleri hissedebiliyordum ama önemsedğim tek bir çift göz vardı. Etrafıma bakınarak Kiera'yı aradım. Odanın diğer ucundaydı ve dikkatle bana bakıyordu. Normalden daha solgun görünüyordu ama belki de bunu hayal ediyordum. Onun için gülümsemeye çalıştım ama zayıf ve acılı bir gülümseme oldu.

Kiera derin bir nefes ve bana yaklaşıırken güven verici bir şekilde başını salladı. Ondak gitmesini istedim, dizlerimin üzerine çöküp gitmesi için yalvarmak istedim ama görmezse kafasında daha da konusunda ne demek istediğini anlıyordum. Bizi ayıran şeyin onun hayal gücü olmasını istemiyordum. *Peki gerçekliği nasıl ılıklaştırabilirim? Sienna'yla nasıl öpüşürüm, bunu seyirciye nasıl yuttururum ama Kiera için nasıl önemsizleştiririm?* Hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda Sienna'nın yanındaki yatağa uzandığımda bunun üzerine kafa yoruyordum. Anında üzerime atladı; bacaklarını bacaklarıma, kollarını karnıma doladı, göğüslerini bana bastırdı. Sürdüğü misk kokulu parfüm güçlü ve iğrençti; tenime sızdığını ve üzerimde Kiera'nın kalan izlerini bastırdığını hissedebiliyordum. Göğsümün içinde bir şeyler karardı ve onu üzerimden itmemek için tüm irademi kullandım.

Etrafımızdaki insanlar ışıkları ve panelleri hareket ettirmeye başladı; bir başkası çarşafı sadece kalçalarımızı örtecek şekilde ayarladı. Tüm bu ışıklar ve insanlar bana rüyamı hatırlattı. Ve Kiera'nın yüzünü. Ve ona verdiğim acıyı. Ona çektireceğim acıyı.

Dur. Sadece dur. Düşünme. Rahatla.

Ama yapamadım. Zihnim aşağı doğru iniyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sienna bir dirseğinin üzerinde bana baktı ve boğazımdaki gergin yumruyu yuttum. Kalbim hızla çarpıyordu ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ve eğer hissediyorsa, bunu benim istediğim şeklinde yanlış yorumlamaması için dua ettim.

Birisi "Motor" dedi ve buz gibi bir panik kapladı içimi. *Bunu yapamam. Fikrimi değiştirdim. Durmak istiyorum.* Ama Sienna bir profesyoneldi ve durmayacaktı. Dudakları dudaklarıma dokundu ve geri dönmek istedim. Onun yerine, kendimi onu öpmeye zorladım. *Hareketi düşünme, sadece mekaniği düşün. Onu öpmüyorsun; sadece dudaklarını onunkilerle aynı anda büzüyorsun. Bu da başka bir garip selamlaşma, hepsi bu.*

Sienna bana kaşlarını çattı, sonra da karnıma tırmandı. Ellerim sert bir şekilde yanlarıma kilitlenmişti; istesem de hareket ettiremiyordum. Sienna beni tahrik etmeye çalışıyormuş gibi bana sürtünüyordu. Bu tam tersi bir etki yaratıyordu ve durması için ona iyi para ödeyebilirdim. Sinirli bir ses çıkardı, sonra dilini ağızıma sokmaya çalıştı. İçgüdüsel olarak çenemi sıktım ve dudaklarımı sıkarak ağızımı kapattım.

Sinirli bir ses aniden "Kes!" diye bağırdı ve ben rahatladım. Ve suçluluk duygusuyla. Ve başarısızlığın inkar edilemez acısı. *Bunu gerçekten yapamam.*

Sienna yüzünde öfkeyle üzerimden yuvarlandı. "Bana çalışacak bir şey vermiyor!" diye çıkıştı.

Sözleri beni daha önce hiçbir şeyin etkilemediği bir şekilde etkiledi. Sienna eğleniyor olsun ya da olmasın, bir iş yapmak için buradaydı. Buradaki herkes sadece işini yapmaya çalışıyordu ve ben bunu imkânsız hale getiriyordum. Herkesi hayal kırıklığına uğratiyordum. Kelimenin tam anlamıyla *herkesi*. Daha önce işimde hep iyiydim, berbat etmek benim için yeni bir duyguydu. Birini sevmedim. Ama alternatifi...

Kendimi sıkışmış, kaybolmuş ve kararsız hissederken ona "Üzgünüm. Deniyorum." dedim.

Başarısız oluyorum ama deniyorum. Öyle değil mi?

"Programa uy, Kellan!"

Nick bunu bana bağırarak söyledi ve sözlerinde gerçek bir öfke vardı. Şu anda göğsümdeki her bir duygudan nefret ediyordum ve Kiera'yı aradım, biraz yardım, biraz rehberlik için. Onu monitörlerin yanında gördüm. Hâlâ çok solgun görünüyordu ve gözleri parlıyordu ama bana gülümsedi, başını salladı ve "*Sorun yok*" dedi. Olmadığını söyleyebilirdim ama o da çabalıyordu.

İç çekerek ondan uzağa baktım. O sırada Diedrich'in "Sütyenini çıkar tatlım" dediğini duydum.

Bekle bir dakika. Ne? Ciddi değil, değil mi? Bunun 13 yaş üstü olması gerekmiyor mu?

Ama göz ucuyla Sienna'nın omuz silktiğini, küçük kumaşı çözdüğünü görebiliyordum. Daha fazlasını görmemek için hemen başımı kaldırıp uzağa baktım. Kiera olanları zar zor idare ediyordu, daha fazlası

onun için kırılma noktası olabilir. Sonra ne olacaktı? edip gidecek mi? Benimle bir daha hiç konuşmayacak mıydı? Sadece bu cehennemin bitmesini istiyordum. Tek istediğim buydu. *Bırak bitsin artık.*

Sienna tekrar üstüme tırmandı ve çıplak göğüslerinin tenime baskı yaptığını hissedebiliyordum. *Tanrım, her saniye daha da kötüleşiyor. Kiera neredeyse çıplak bir kadının göğsümde kıvranışını izliyor. Bunu kabul etmesine imkân yok. Şu anda canının yanmamasına imkan yok. Siktir, şu anda canını yakıyorum. Bunu yapamam. Yapamam işte.*

Sienna bana doğru kıpırdandı ve ben tavana baktım, onu üzerimden itip kaçma dürtüsüne karşı koyarken uzun ve eşit bir nefes verdim. *Bunu nasıl durdurabilirim? Bunu nasıl atlatabilirim ki artık geride kalmış olsun?*

Lanet olsun. *Ne yapacağım ben? Kiera... ne yapacağım?*

Mürettebat üyeleri bizi istedikleri pozisyona getirdi. Biri bana bir elini Sienna'nın kıkına koydurdu. Sonra diğer elimi alıp sırtının alçak sırtına koydular. Parmaklarımın onun omurgasında bıraktığı hissi hatırladıkça Kiera'yla ilgili düşünceler beynimde uçuşuyordu. Tanrım, dokunduğum şeyin onun vücudu olması için neler vermezdim. *Karım Sienna'nın yerini alsın. Lütfen.*

Sienna, "Rahatla aşkım," diye fısıldadı. "Bunun eğlenceli olması gerekiyor."

Senin için belki. Bu benim için cehennem. Söyleyecek söz bulamadığım için ona sıkıca gülümsedim. Diedrich yine bağırarak harekete geçti ve Sienna hemen beni öpmek için eğildi. Hâlâ isteksiz olsam da onu öpmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Direnmeyi bırakmazsam bu günü asla atlatabileceğimizi biliyordum ama nasıl rahatlayacağımı, bundan nasıl keyif alıyormuş gibi görüneceğimi bilmiyordum. Hoşuma gitmiyordu. Sienna'yla oynamak istemiyordum. Onu öpmek istemiyordum, vücudunu hissetmek istemiyordum, ona bastırmak istemiyordum, benim için bir anlamı varmış gibi davranmak istemiyordum. Ama etmiyordu. Benim için bir şey ifade eden tek kişi şu anda kalbini göğsünden söktürüyordu. Hay sikeyim. *Ortadan kaybolmak istiyorum.*

Bunu nasıl atlatacağımı düşünürken ılık öpüşme uzun bir süre devam etti ve sonra parmağım istemeden Sienna'nın sırtındaki çıkıntıya değdi ve yine Kiera'yı düşünmeye başladım. İşte o zaman Kiera'nın bu saçmalığı ilk reddettiğimde bana söylediği bir şeyi hatırladım. *O benmişim gibi davran.* Sienna'yla birlikte olmak hiç ilgimi çekmiyordu ama... onu Kiera'ya dönüştürebilir miydim? Sadece bugünlük? Sadece bunu atlatmak için? Sikerler. Denemek zorundaydım, değil mi? *Denemezsem bu asla bitmeyecek.*

Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Kiera... Çok özür dilerim. Lütfen beni affet.

Hayal gücüme daha önce hiç ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyaç duyarak derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kendimi hatırlamaya zorladım. *Seni seviyorum. Seni seviyorum... hem de çok.* Kiera'nın bu sözleri söyleyen sesi zihnimi sarıp sarmaladı, içimi ve dışımı rahatlattı ve ilk sevişmemizin, benim ilk sevişmemin o canlı anısı *içime* işledi. Beni alıp götürmesine izin verdim, içinde bulunduğum soğuk odadan isteyerek kaçmak için kullandım ve saniyeler içinde zihinsel olarak sıcak yatağıma geri döndüm.

Ellerim Kiera'nın vücudunda geziniyor, omurgasının girintisinde duruyordu. Çenem gevşedi ve dudaklarım onunkilerle birlikte çalışmaya başladı. Kiera'nın saçlarını, gülümsemesini, gözlerini, vücudunu... ruhunu hayal ettim. Dilini ağzımda hissettim ve kendi dilimle onu okşayarak hoş karşıladım. Yumuşak, yabancı bir ses çıkardı ve ben de bunu beynimde Kiera'nın erotik nefes verişleriyle eşleştirecek şekilde değiştirdim.

İçimdeki hisler canlanmaya başladı ama ben onu soğukkanlılıkla dururdum. Sahte Kiera'mın sadece sahte olduğunu bilecek kadar farkındaydım ve benden gerçek bir tepki almasına izin vermeyi reddettim. Rol yapabilirdim, numara yapabilirdim, bedenimi kontrol edebilirdim. Fantezi ve gerçeklik arasındaki o ince çizgide ilerleyebilir ve düşmeme izin vermeyebilirdim. Çünkü buna mecburdum... Kiera'nın gözlerinin içine tekrar bakabilmemin tek yolu buydu.

Bu düşüncüyü aklımdan kovarak, anılarıma odaklandım. Kiera yatağıma yayılmıştı, onu öpüyor, ona dokunuyor, onu seviyordum. Birisi ne yapacağımı, ellerimi nereye koyacağımı, onu nereden öpeceğimi bağırarak tarif etti. Şimdiki zamanın beni yok etmemesi için bunu fantezime entegre ettim, duyduğum şeyin iç sesim olduğunu hayal ettim. *Seni seviyorum, Kiera. Sen benim bir tanemsin.*

Sonunda onu sırtüstü yatırdım, üstüne çıktım ve içine girdim. Ama tam olarak değil. Fantezimden sıyrıldım ve olması gereken yerin birkaç santim altında sürtündüğümünden emin oldum. Sienna aşağı doğru kaymaya çalıştı, böylece birbirimize sürtünecektik ve kulağına, "Hayır," diye hırladım. Bundan sonra durdu ve ben de zihnime çekilebilmek için şimdiki zamanın kaybolmasına izin verdim. Kiera'yla birlikte.

Karımı öperken nefesim hızlandı. Bedenim yine karşılık vermek istedi ve ben yine gerçekliğin bir parçasının düşüncelerime girerek onu geri püskürtmesine izin verdim. Kiera'yı arzulamadan onunla ilgili fanteziler kurmak, korunması zor bir çizgiydi ve bıçak gibi keskindi. Her an ayağım kayabilirmiş ve bu düşüş beni öldürebilirmiş gibi hissediyordum.

Diedrich sonunda "Kes" diye bağırdı ve anında Sienna'nın üzerinden yuvarlandım. Gerçeklik beni hırpaladı ve suçluluk duygusu bir gelgit dalgası gibi yükseldi. Her ne kadar Kiera'yla yatakta olduğuma inanmak istesem de değildim ve hasta olacaktım. *Şu anda benden ne kadar nefret ediyor? Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını, boğazımda safranın yükseldiğini hissedebiliyordum. Tanrım. Az önce ne yaptım ben?* Kiera'nın hâlâ izleyip izlemediğini görmek için gözlerimi açamadım. Yüzündeki acıyı görmeye dayanamadım. Gözlerim kapalı, yıkılmamaya çalışarak öylece uzandım.

Sonra Diedrich "Motor" diye bağırdı ve kâbusum devam etti.

Bölüm 14

BİR DAHA ASLA

Sanki yıllar sonra, Diedrich sonunda yeterince görüntü aldı ve bizi serbest bıraktı. Her şey bittiği için rahatlamak istedim ama tek hissettiğim midemin bulandığı oldu. Yataktan fırladım, bornozumu kaptım ve neredeyse koşarak odadan çıktım. Kiera'nın hâlâ orada olup olmadığına bile bakmadım. Orada olduğunu biliyordum. Onu *hissedebiliyordum*. Ama onunla yüzleşemezdim. Henüz yüzleşemezdim.

Siktir, siktir, siktir. Az önce yaptığım şey zihnimde canlandı. Dilimin Sienna'nın boğazında dolaşması, onu istiyormuşum gibi ona gülümsemem, tüm o gıcırdatmalarım...

Ve Kiera hepsini izledi.

Tanrım, hepsini izledi.

Gardıroba kadar gidemedim. Önce bir tuvalete rastladım, içeri daldım ve midemdeki az miktardaki yemeği hemen kustum.

Sonunda soyunma odasına vardığımda kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum; en son ne zaman bu kadar bitkin hissettiğimi hatırlamıyordum. Neyse ki oda boştu. Şu anda çocukların yüzüne bakabileceğimi de sanmıyordum. O lanet olası boxer külotumu çıkardım ve kendi kıyafetlerimi giydim. Kotumun ön cebine uzanıp alyansımı aldım. Parmağıma geri takmakta zorlandım. Hâlâ oraya mı aitti? Başımın döndüğünü hissederek taktım. Kiera onu çıkarmamı isteyene kadar... bir daha parmağımdan çıkmayacaktı.

Hâlâ hasta olacaktım gibi hissederek dışarı çıktım. Oraya vardığımda başımı geriye attım ve derin nefesler aldım. İçimde kabaran kederi, yere düşüp hıçkıra hıçkıra ağlama arzusunu hissedebiliyordum. İçimde tuttum. Eğer bir mucize olur da Kiera iyi olursa, beni kırık dökük görmesini istemiyordum.

Ben derin derin nefes alırken limuzin yanaştı. Şoför benim için kapıyı açtı ve hemen içeri girdim. Zaman ilerliyordu ve her saniye kendimi daha da kötü hissetmemeneden oluyordu. Sonunda arabanın kapısı tekrar açıldı ve kalbim dik bir yokuşta düz koşuyormuşum gibi göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Onunla yüzleşmeye hazır değildim ama aynı zamanda onu görmem, iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Önce Evan bindi. Beni incelerken yüzünde temkinli bir ifade vardı. Tek söylediği "Hey, Kell," oldu.

Sırada Matt vardı. Bana sıkı bir gülümseme verdi ve sonra dışarıya baktı. Siktir. Kiera'nın olduğu yer. Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum.

Sırada Griffin vardı. Bugünle ilgili her şey harikaymış gibi bana sırttı. "Hey, nasıldı?" diye sordu kaşlarını oynatarak. Onu görmezden geldim ve Kiera'nın içeri girmesini dileyerek kapıya baktım. *Kaçma. En azından kaçmadan önce ayaklarına kapanmam için bana bir şans ver.*

Uzun sürdü ama sonunda arabaya bindi. Gözleri çökmüştü, saçları yüzünü kısmen gizliyordu ve sanki içine çöküyormuş gibi içe doğru kıvrılmıştı. *Aman Tanrım... Bizi mahvettim.* Yanımdaki boş yere oturdu, sonra hemen başını çevirip camdan dışarı baktı. Yanağına bakarken gözlerim yandı. *Bana bak. Kiera, lütfen... bana bak.*

Ama o bakmadı. Araba yolculuğu boyunca titizlikle bana bakmadı ve bu reddedilmenin acısını tüm bedenimde hissettim. *Benden nefret ediyordu. Benden nefret ediyor. Ve ben de kendimden nefret ediyorum.*

Arabadaki gerilim her kilometrede daha da arttı. Tüm konuşmalar kesildi ve geriye sadece koyu bir sessizlik kaldı. Ben durmaksızın Kiera'ya bakarken adamların bana baktığını hissedebiliyordum ve Kiera da durmaksızın pencereden dışarı bakıyordu. Ona dokunmak istiyordum ama benden uzaklaşmasından korkuyordum. Camdaki yansımasını görebiliyordum, gözlerindeki nemi görebiliyordum ve kendi gözlerimdeki nemin arttığını hissedebiliyordum. Griffin kavga edip etmediğimizi sormaya başladı ama çocuklardan birinin ona dirsek attığını duydum ve o da sustu. *Evet. Kavga ediyoruz. Kavga ediyoruz. Çünkü onu mahvettim.*

Sonunda şirketin evine vardık ve şoför kapıyı açar açmaz Kiera arabadan kaçtı. Peşinden atladım ama onun eve doğru koştuğunu görünce . Benden kaçıyordu. Tüm ilişkimizin çözüldüğünü gördüğümde çenem düştü. Nefeslerim çılginca çekiliyordu ve görüşüm dalgalanıyordu. Evan aniden yüzüme baktı, karanlık, endişeli gözleri beni inceliyordu.

Ona bakarken histerinin üzerime geldiğini hissettim. "İyi olacağını söylemiştin. Bana iyi olacağına *söz vermiştin!* O iyi değil. Bana bakmıyor bile. Ne yaptım ben? Tanrım, ne yaptım ben?"

Evan omuzlarımı tuttu ve sertçe sıktı. "Dur. Kes , Kellan. Sarmalı bırak ve gidip onunla konuş."

Üç kez yutkundum, bu sırada başımı salladım ve sonra onun peşinden koşmak için yanından hızla geçtim.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken adımlarım yavaşladı. Bunun bizim sonumuz, her şeyin sonu olmasını kaldıramıyordum. Birlikte çok şey yaşadık, çok şeyle yüzleştik, çok büyüdük. Eğer şimdi benden uzaklaşırsa, benden geriye bir şey kalıp kalmayacağından emin değildim.

Üst kattaki oturma odasına vardığımda, Kiera'nın ve benimki hariç tüm yatak odalarının kapıları açıktı. Kapının önünde durdum, elim kapı koluna gitti, sonra da yenilgiye uğradım. Bu kapıyı açtıktan sonra her şey değişebilirdi.

Çocukların odaya girdiğini, Matt'in Griffin'le havuza inmek hakkında konuştuğunu duydum. Evan'ı arkamda hissettim ama ben hâlâ kapının durmuş, tahtaya bakıyordum. İçini çekti ve ben de ona bakmak için başımı çevirdim. "Ya bu sonsa?" Fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Buna izin vermeyeceğim, unuttun mu?" Kaşları daha da çatıldı. "Bunun için değil. Önce onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu kapıyı göstererek

Sikeyim. Bir parçam yaptı. Benim için yolu açmasını, tabiri caizse darbeyi almasını istedim ama o benim karımdı... ve bunu yapan bendim. Bunu düzeltecek kişi ben olmalıydım.

Başımı sallayarak kapının tokmağını çevirdim ve içeri girdim.

Oda boştu. Kapıyı arkamdan dikkatlice kapatırken banyodan gelen su sesini duydum. Kalbim göğsümde çarparak yavaşça o tarafa doğru yürüdüm. Yanından geçerken gözlerim yatağa kaydı; karmakarışık çarşaflar, Kiera'nın bedeninin benimkine sarılmış olduğunu hatırladığımda içimde bir delik açıldı. Bu sabahki o paniklemiş, çaresiz hareketi beni son sevişi miydi?

Tanrım. Ben bunu yapamam.

Kapalı banyo kapısını çalmak için elimi zorladım, kendimi vedayla bitebilecek bir konuşmaya başlamaya zorladım. *Veda etmek istemiyorum.* "Kiera..." Sesim zorlukla kontrol altına alınmış bir kederle gerilmişti. Bu

Banyoda su kesildi ama kapı açılmadı. *Hâlâ benimle konuşmuyor. Benden çok nefret ediyor olmalı.*

Onun acısına sebep olduğumu bilmek katlanılamayacak kadar ağırdı. Bundan sağ çıkamayacağımızı bilmek beni paramparça ediyordu. "Kiera... lütfen." Yalvarırken sesim kesildi, sonra bedenim kırıldı ve hıçkırıklarımın benden kaçmasına engel olamadım. Başımı ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. *Beni bırakma. Lütfen beni bırakma. Çok üzgünüm.*

Umutsuzluk etrafımı sıkıca sarmış, pençelerini derinlere batırmıştı. Eğer benimle konuşmayacaksa, o zaman kesinlikle bitmiştik. Sonunda kapı açıldı ama hareket edemiyordum, ağlamayı durduramıyordum. Sonra, inanılmaz bir şekilde, Kiera'nın kollarının beni sardığını hissettim. Onun rahatlığı akıl sağlığımın geri kalanını da bozdu. Başımı omzuna yaslayarak bizim için yalvardım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Lütfen benden nefret etme... lütfen beni terk etme."

Saçlarımı okşayıp beni sustururken dudaklarından en tuhaf kelimeler döküldü. "Sorun yok... Kızgın değilim... Sorun yok."

Ondan gelen sempati ve empati, kalbimin suçluluk duygusuyla paramparça olmuş kalıntıları yatıştırdı ama bunu kastetmediğini, yalan söylediğini biliyordum. Ona bakmak için geri çekildim, gözlerim duygusal boşalmadan dolayı yanıyordu. "Gördüklerinden sonra nasıl öfkelenmezsin? Benden nasıl nefret etmezsin?" Sesim çatallaştı ve bir hıçkırığın daha yükseldiğini hissettim.

Kiera yanaklarımı tuttu ve gözlerindeki yoğun sevgi bakışıyla beni bir arada tuttu. "Bugün kimi öpüyordun?"

İlk başta anlamadım ve bir an için bana bunu söyleteceği için dehşete düştüm - buna tanık olmasına rağmen günahımı itiraf ettim - ama sonra neye atıfta bulunduğunu anladım ve aniden yaptığım şeyin, kendim için yarattığım fantezinin farkında olduğunu biliyordum. Küçük, umutlu bir gülümseme dudaklarıma dokundu. "Sen... Seni öpüyordum. İlk seviştığımız zamanı düşünüyordum... bana beni sevdiğini söyledikten sonrasını."

Kiera gülümseyerek başını salladı ve gözlerindeki sevgi göğsümdeki yükü hafıfletti. "Biliyorum. Anlayabiliyorum... ve bu yüzden kızgın değilim. Benimle olduğunu biliyorum... ve seni çok seviyorum."

Sözleri, beni affetmesi neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. "Tanrım, teşekkür ederim" diye mırıldanırken Kiera ağırlığımı tuttu. Seni kaybetmekten çok korktum. Arabada bana bakmadın bile..."

Başımı okşadı ve yanağını bana yasladı. "Özür dilerim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu... yoğundu."

Hayır. Bu yanlıştı. Bir ihlaldi. Bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim bir şey.

Geri çekilerek ona yeminimi verdim. "Bir daha asla. Neyin tehlikede olduğu umurumda değil. Kimi hayal kırıklığına uğratacağım umurumda değil. Bunu sana bir daha asla yapmayacağım. Sana ya da bana. Onların oyununu oynamaktan bıktım."

Şimdi Kiera bana doğru sarkmıştı, rahatladığı vücut dilinden belliydi. Anlaşmayı bir öpücükle mühürlemek için eğildim ama beni kendisinden uzaklaştırdı. Panik anında içimde alevlendi. Tanrım... Beni affetmek istiyor ama iş başa düşünce affedemiyor muydu? Bu bizim için ne anlama geliyordu?

Kiera'nın yüzünde tiksintiyle karışık bir özür ifadesiyle garip bir ifade belirdi. "Sen... onun gibi kokuyorsun."

Tekrar rahatladım ama yerini hemen öfkeye bıraktı. O haklıydı. Sienna gibi kokuyordum. Lanet parfümü her yerime sinmişti, sanki şimdi bile üzerimde hak iddia etmeye çalışıyordu. *Ben öyle düşünmüyorum.*

"Uzun sürmeyecek," dedim Kiera'ya, sonra duşa doğru yürüdüm ve onu açtım. Giysilerimi duşa girdim ve ılık suya geçmeden önce soğuk suyun ısırdığını hissettim. Kiera bir süre beni izledi, sonra giysilerini çıkarmaya başladı ve benimkilerin üzerine koydu. Bunu benimle yapmaya istekli olması beni rahatlattı, ben duştaiken benimle savunmasız olmaya istekliydi. Sienna'dan kurtulmak için.

Ona hafifçe gülümseyerek bir kalıp sabun uzattım. "Ondan kalan her izi üzerimden atmak istiyorum."

Kiera başını salladı, yüzü ciddiydi, sanki ona verdiğim görev son derece önemliymiş gibiydi. Sırtımdan başladı, çubuğu ve sabunlu ellerini boynumda, omuzlarımda, kıkımda, bacaklarımda... hatta ayaklarımda gezdirdi. Dokunduğu her bölümde kendimi daha iyi hissediyordum, bugünün dehşetinin o kirli köpüklerle birlikte boşa akıp gittiğini hissediyordum. Ön tarafıma geçtiğinde saçlarımı yıkamaya başlamıştım. Dilini ağzının köşesinden dışarı çıkarırken dövmemdeki makyajı temizledi. Çok sevimliydi. Sonra yeniden ortaya çıkan mürekkebi öptü ve bana en tatlı gülümsemesini yaptı. Ben de ona gülümsedim ve aramızdaki bağın yeniden sıkılaştığını hissettim. Tanrı'ya şükür.

Karnımdan aşağı inmeye devam etti, sonra bacaklarımdan aşağı indi. Bu şekilde bırakacağını düşünmüştüm ama bacaklarıma geri döndükten sonra sabunla kaplı parmaklarını sikimin üzerinde ve etrafında gezdirdi. Onun dokunuşuyla anında sertleştim ve bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmadım. Hay sikeyim. *Bugün olması gereken buydu.* Gözlerimi kapatarak beni okşamasının tadını çıkardım.

Ortamı yumuşatmak ve günün stresini hafifletmek için ona usulca, "Dokunmadığı tek yer orası," dedim. Ona gülümsemek için bir gözümü araladım. "Ama titizliğini takdir ediyorum."

Kıkırdadı, yüzünde sevimli bir sevinç ve utanç ifadesi vardı. Beni öpmek için ayağa fırladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bekle. Bir nokta daha."

Kiera kaçırıldığı şeyi arıyormuş gibi vücudumu taradı. Bunun berbat olacağını ama sonuçta buna değeceğini bilerek şampuan şişesini aldım ve ağzıma bir parça sıktım. Sabunu bıraktığında Kiera'nın çenesi düştü. "Kellan!" diye bağırdı.

İğrenç, yakıcı, çiçekli boku ağzımda çalkalarken bir parmağımı kaldırdım. Melodramatik kararımdan anında pişman oldum ve daha fazla tutarsam kusacağımdaymış oldukça emindim. Tükürmek için eğildim ama ağzım bokla kaplandığı için bunun bana hiçbir faydası olmadı. Ben öksürüp, dumandan ve acı tattan öğürürken, Kiera gülmeye başladı.

Gözleri sulanmış bir halde başını salladı. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Bunun hayal ettiğimden daha kötü olduğuna inanamıyorum. Tadını ağzımdan çıkarmak için yüzümü duş başlığına doğru tuttum. Sonra dilimi lifle fırçaladım. Kiera kıkırdarken yanlarını tutuyordu ve yüzünde yine saf neşeden başka bir şey görmemek hoşuma gidiyordu.

Ağzım ve vücudum olabildiğince durulandıktan sonra suyu kapattım. "Tanrım, bu iğrençti," dedim ona.

Nefes almakta zorlanarak yanaklarındaki yaşları sildi. "Bu *değildi* gerekli, Kellan."

Onu incelerken sıırttım, yüzünde herhangi bir acı, suçluluk ya da kıskançlık olmadığını fark ettim. Tek gördüğüm mutluluktan ve bunu görmek içindeki tüm acıyı, suçluluğu ve pişmanlığı buharlaştırdı. "Evet, öyleydi."

Kiera kollarını boynuma doladı, sonra ayağa fırladı. Onu yakaladım ve bacaklarını sararken kendime çektim. "Seni seviyorum... deli olsan bile."

Gülerek duşun kapısını açtım. "Güzel, çünkü sanırım bir hafta boyunca sabun köpüğü geçireceğim." Ve çok daha uzun süre tadına bakacağım. Ama tahmin ettiğim gibi, buna kesinlikle değmişti. Kiera'nın gözleri benimkilere kilitlenmişti, parmakları ıslak saçlarımdan geçiyordu. Bir an durakladım.

Ondan gelen sevgiyi özümsemek, ona geri vermek için. "Ben de seni seviyorum, Kiera. Sadece seni. Sen benim her zamanımsın."

İç çekti, sonra başını omzuma koydu. Ben de başımı onunkine yasladım, elimden geldiğince ona sarıldım ve sonra duştan çıktık. Kiera kancaların yanından geçerken birkaç havlu aldı ama kurulanabilmemiz için ilerleyişimi durdurmam. Bizi doğruca yatağa götürdüm, sonra onu yatağın üzerine yatırdım. Kiera havluları yastıkların üzerine serdi, sonra kollarını bana uzattı. Davetine gülümsedim, önümde uzanan güzel kadına hayranlıkla baktım, sonra yanına tırmandım.

Bedenlerimiz anında birbirine dolandı, kollar ve bacaklar sıkıca kenetlendi ve ben derin, rahatlamış bir nefes aldım. Nefesi bıraktığımda, yorgunluk onun yerini aldı. "Çok yorgunum," diye mırıldandım boynuna sokularak. Tur boyunca iyi bir uyku çekmek zor olmuştu, son birkaç gecedir de imkânsızdı.

Kiera onaylayan bir ses çıkardı, sonra beni hızla altına çekecek şekilde saçlarımla oynamaya başladı. Nemli yanağımı öptü, sonra usulca, "Çok üzgünüm Kellan," dedi.

Ona bakmak için geri çekildim. "Üzgün müsün? Üzgün olmanı gerektirecek ne var? Ben-"

Parmağını dudaklarıma götürerek bunu söylememi engelledi. Sonra başını salladı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu gördüm. Acını gördüm. Sanırım bunu gören tek kişi ve bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Kaşları şefkatle çatıldı ve bunu görmek kalbimi acıttı.

Gülümseyerek ona şefkatli bir öpücük verdim. "Beni gerçekten gören tek kişi her zaman sensin. Teşekkür ederim."

Yanağımı avuçladı, sonra beni boynuna doğru çekti ve saçlarımla okşamaya ve başımı periyodik olarak öpmeye devam etti. Mutlulukla kuşatılmışken, uyku beni ele geçirmekte gecikmedi ve bütün geceyi onun kollarına ve sevgisine sarılmış olarak geçirdim.

En iyi arkadaşım, ortağım, ruh eşim... karım. Tanrı'ya şükür, onu kaybetmemiştim.

Klibin geri kalanını çekmek çok daha az stresli olacağı benziyordu ve ertesi sabah adımlarımda bir sıçramayla uyandım. Evan iyileşen ruh halimi hemen fark etti, bu da Kiera'ya söylediğim son sözleri tekrar düşünmeme neden oldu

Gece. Beni gören tek kişi o değildi; Evan sandığımdan çok daha fazlasını görmüştü.

"İşler yolunda mı?" diye sordu delikli kaşını kaldırarak.

Aptal gibi sırtıtarak başımı salladım. "Evet, yardıma gerek yok. Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Gülümseyerek başını salladı. "Elbette. Ama tamamen fedakârlık yaptığımı düşünmeyin. Sadece ikiniz üzerine oynadığım bahsi kaybetmek istemiyorum."

Yüzümdeki gülümseme anında kayboldu. "Ne bahsi?" Cevap olarak bana sırtıttı, sonra omzumu okşadı ve aşağıya doğru döndü. "Ne bahsi?" seslendim ama verdiği tek yanıt gülmek oldu. "Pislik herif," diye mırıldandım, tam o sırada Kiera da yanıma geldi.

"Kimmiş pislik?" diye sordu iki kolunu da benimkilerden birine dolayarak.

Küfür ettiğini duyunca sırtıttım, sonra kaşlarımı çattım. Elimle evi işaret ederek, "Hepsi," dedim. Bakışlarımı odanın diğer ucundaki Matt ve Griffin'e odakladım ve beni duyabilmeleri için sesimi yükselttim. "Hepiniz pislisiniz."

Matt söylediklerim karşısında şaşırılmış görünüyordu. Griffin gülmeye başladı. Sonra başıyla onayladı ve iki eliyle beni tersledi. Kiera kıkırdadı ve ben de ona bakarak gülümsedim. "Bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

Kolumu ona sarmak için kaydırırken başımı salladım. "Hayır." Bilmek bile istemediğimden oldukça emindim.

Stüdyoya gittiğimizde Sienna'yla işlerin biraz garip olabileceğini düşünmüştüm ama o tam bir profesyoneldi ve aşk sahnemiz hiç yaşanmamış gibi davrandı. Bunun için minnettarım. Bu sayede olayı geçiştirmek ve ilerlemek çok daha kolay oldu. Video çekiminin geri kalanı çocuk oynucağıydı. Sahne setinde çocuklara katıldım ve şarkının üzerinden birkaç kez geçtik. Rol yapıyormuş gibi hissetmedim bile, sadece ekip için performans sergiliyorduk. Ve Kiera için. Tüm zaman boyunca yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ve bunu görmek çok hoşuma gitti.

Ondan sonra Sienna ile yatak odası sahnelerini bitirdim. Tamamen giyiniktik, şükürler olsun. Daha önceki sevişme sahnelerimizin daha sonra ekleneceği yatağa bakarak daha ciddi replikler söyledik. Hatta baştan aşağı yeşil takım elbise giymiş bir adam ve kadın getirdiler ve bana yeşil kızın kolunu okşattılar. Videoda Sienna'yla *öpüşürken* ona dokunuyormuşum gibi görünecekti ve itiraf etmeliyim ki bunu görmeyi biraz merak ediyordum.

Sonra şarkının öfkeli kısmına geldik ve Sienna ile ben yatağı görmezden gelip doğrudan birbirimize şarkı söyledik. Bu benim en sevdiğim bölümdü. Sienna sözleri neredeyse bana tükürürken yüzünde mükemmel bir alay vardı ve ben de sözleri ona hırlarken tüm hayal kırıklıklarımı dışa vurdum. Bu bir tür katartıktı, özellikle de sonunda, setten ters yönler doğru yürüdüğümüzde.

Sonunda her şey bitti ve Diedrich bize zamanımız ve çabamız için teşekkür etti. Bana bunu yaptıran makinenin bir parçası olduğu için ona eşeklik etmek istedim ama yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve kıbarca başımı sallayarak onayladım. Bu olaydaki rolümden nefret etsem de, yaptığı şeydeki sanatsallığı görebiliyordum ve bu konuda nazik olabileceğimi düşündüm. Ayrıca, sonuçta evet diyen bendim.

İşimiz bittiğinde Nick bana yaklaştı, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu. Arkadaşmışız gibi omzuma vurdu. "Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?" Ona tam olarak ne olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama üzerimden silindir gibi geçti. "Bu video çok ateşli olacak! Diğer her şeyi silip süpürecek." Sabırsızlanıyormuş gibi ellerini birbirine sürttü.

Kolumu Kiera'nın omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. "Bundan memnun olmana sevindim... çünkü bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Nick'in ifadesi anında karardı. "Asla asla deme. Bu işte çok yenisin."

Doğru. Ama iş gerçekten böyle bir şeyse, onsuz da gayet iyi olurum. Önce Kiera'ya, sonra Nick'e baktım. "Hayır, bir daha asla böyle bir şey çekmeyeceğim. Benden bu kadar. Bir söz verdim ve sözümü tutacağım. Albümün tanıtımına elimden geldiğince yardımcı olacağım, çünkü bunu grup arkadaşlarıma borçluyum, ama karım her şeyden önce gelir ve bunu kabul etmelisin." Gözümü kırpmadan ona baktım. Eğer bana bizimle işinin bittiğini söyleseydi, o zaman tamam, beni affetmeleri için yalvarırdım ve her şeye yeniden başladık. Ama bir daha *asla* karımdan af dilemeyecektim.

Nick bana bakarken kızgın görünüyordu, ama aynı zamanda düşünceli görünüyordu, sanki kafasında artıları ve eksileri tartıyordu ve artılar kazanıyordu. "Herhangi bir şekilde yapabilir misin?" dedi sonunda.

Başımı salladım. "Mantık çerçevesinde... elbette. Artık özel hayatımla oynamana izin vermeyeceğim. Özel olmayı tercih ediyorum ama sessiz kalmayacağım. Eğer biri bana ilişkilerimi sorarsa, ona dürüst bir cevap vereceğim." Eğilerek sesimi alçalttım. "Ve kontratımı tekrar okudum. I

İşimin ne gerektirdiğini biliyorum ve sizin için ne yapmam ve yapmamam gerektiğini de biliyorum."

Bunun üzerine sırttı ve kendini beğenmiş bakışı içime bir korku saldı. Ama sonra omuz silkti ve gülümsedi, sanki söylediğim hiçbir şey onu rahatsız etmemiş gibiydi. "Nerede durduğunu bilmek güzel." Ardından Sienna'ya doğru yürüdü ve ikisi de başlarını öne eğip sert fısıldaşmalarla odadan çıktılar.

Kiera kollarını belime dolayarak beni sıkıca kavradı. "Bundan hoşlandığını sanmıyorum," dedi bana sırtarak.

Ona gülümserken omuz silktim. "Oh lanet olsun. O istediğini aldı, şimdi ben de istediğimi alacağım."

Kiera bana doğru döndü, sonra parmaklarını boynuma doladı. "Oh, peki sen ne istiyorsun?"

Kollarımı beline dolayarak sırttım ve "Sen, benim yanımda, dünyanın önünde, sonuçları lanet olsun" dedim. Bir anlığına gülümsedi, sonra yüzündeki tüm kan çekildi. Gözlerindeki endişeyi görünce kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Yanlış anlama ama senin şöhretini istemiyorum. Ve kesinlikle senin spot ışığını istemiyorum. Sadece düşüncesi bile beni..." Bunu söylemedi, sadece yüzünü buruşturdu ve elini karnına götürdü.

Kaşlarımı çatarak başımı öne eğdim. "O zaman ne yapmamı istiyorsun? Çünkü yorum yok demekten bıktım, Kiera. Yorumlarım var. Hem de bir sürü."

Biraz güldü, sonra başını salladı. "Ve senden bunları söylemeni istiyorum. Sienna hakkındaki dedikoduları yalanla, herkese aşık olduğunu ve piyasadan çekildiğini söyle, ama özellikle benden bahsetme."

Onu kendime çekerken bir kaşımı kaldırdım. "Emin misin? Düşündüğün kadar rahatsız edici olacağını sanmıyorum. Ben hâlâ bir hiçim, unuttun mu?"

Şimdi bana bir kaşını kaldırdı. "Single'ın harika gidiyor, albümün harika olacak ve Nick video konusunda haklı - dikkat çekecek. Bir hiç olduğun günler çoktan geride kaldı Kellan." Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve Kiera yanağımı okşarken gülümsedi. "Ve dürüst olmak gerekirse... sen hiçbir zaman hiç kimse olmadın." Gözlerinde sevgiyle bana bakarken başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sen her zaman özeldin ve her zaman özel *olacaksın*."

Ona bakarken gülümsedim. "Gerçekten seninle evlenmek istememe neden oluyorsun. Bunu biliyor musun?"

Güldü, sonra dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Hislerimiz karşılıklı," diye mırıldandı.

Beş harika saniye kadar öpüştük ve sonra Tory eve dönmemiz, eşyalarımızı almamız ve tanıtım turunu bitirmek için yola çıkmamız gerektiğini söyledi. *Ve böylece devam etti.*

O akşam ülkenin diğer ucuna gitmiştik. Ertesi sabah, bir başka röportaj ve canlı performans için bir radyo istasyonundaydık. Lobide yürürken Tory kolumu çekti.

Onunla birlikte durdum, sonra parmaklarının tenime girdiği yere baktım. "Sakıncası var mı?" Dedim, sesimde buz vardı.

Görünüşe göre anlamamıştı, çünkü beni bırakmadı. Soğuk mavi gözlerini kısarak beni süzdü. "Nick bana senin bir sorun olabileceğini söyledi. Orada ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Kolumu ona küçük bir gülümseme verdim. "Merak etme. Ben biliyorum *tam olarak* ne yapacağımı."

Sözlerimi bir süre inceledikten sonra başıyla asansörleri işaret etti. "Peki, git o zaman. Geç kalacaksınız."

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım. Kiera bana yaklaştı, bakışları Tory'nin üzerindeydi, ifadesi temkinliydi. "Ne istiyormuş?" diye sordu sessizce.

"Beni korkutup boyun eğdirmek için," dedim ona. Sonra sııttım. "Bu taktiğe alışık olmam onun için çok kötü." Ve Tory babam kadar korkutucu değildi.

Kiera'nın gözleri şefkatle yumuşadı; bu yorumla ne demek istediğini biliyordu. Asansöre binerken şefkatle elimi tuttu. Sonra Tory geldi, onu da çocuklar izledi. Gözlerini Kiera ve bana dikti ve bakışlarında açık bir uyarı vardı. Onu görmezden geldim, onun yerine kapılara odaklandım. Stüdyoya girdik ve Kiera benden uzaklaşarak köşedeki bir tabureye oturdu. Tekrar elini tutmak, röportaj sırasında yanımda oturmasını sağlamak istedim ama bunu istemediğini biliyordum. O görünmezlik istiyordu ve en azından bunu ona verebilirdim.

Çocuklar ve ben DJ'lerle tanıştırdık, nereye oturacağımız gösterildi ve takmamız için kulaklıklar verildi. Bir dakikalık kibar sohbetin ardından canlı yayına geçtik ve DJ'ler bizi dinleyicilerine tanıttı. Geleceğini bildiğim soruyu beklerken yüzümdeki sırıtmayı tam olarak engelleyemedim. Tahmin ettiğim gibi, bana sordukları ilk şeylerden biri buydu.

DJ'lerden biri, gözlerinde çok aşına olduğum ilgili bir parıltıyla bana gülümseyerek, "Ee Kellan, anlat bakalım... Gezegendeki en ateşli pop yıldızıyla çıkmak nasıl bir şey?" dedi.

Ben şahsen Kiera'ya pop yıldızı demezdim, sahnede olmak onu gerçekten öldürebilir ama gezegendeki en ateşli kadın o. Ve onunla çıkmak harika, sorduğun için teşekkürler.

Bunu söylersem Kiera'nın beni öldüreceğini bildiğimden, "Sienna'yı kastediyorsan, bilemem çünkü çıkmıyoruz," diye cevap verdim.

Adam ona saçmaladığımı düşünmüş gibi sırttı. "Emin misin? Çünkü çıkıyormuşsunuz gibi görünüyor."

Gerçekten mi? Birlikte yürürken rastgele çekilmiş bir fotoğrafımız, Sienna'nın beni isteğim dışında öptüğü birkaç fotoğraf ve röportajlar sırasında birden fazla "yorum yok" bir şekilde çıktığımızın kanıtı mı?

Adamla tartışmak istemediğim için bunu da söylemedim. Çevremde Tory'yi görebiliyordum. Boğazını keser gibi bir hareket yapıyor ve bana çizgilerine yapışmış gözlerle bakıyordu. Yüzündeki hayal kırıklığı dudağımın kıvrılmasına neden oldu ve DJ'e "Sienna bir şarkıda işbirliği yaptığım bir meslektaşım, başka bir şey değil. Bir ilişkim var ama onunla değil."

DJ hem meraklı hem de şüpheci görünüyor. "Peki bu şanslı kişi kim?"

"Ahhh..." Odaya şöyle bir göz gezdirdim, bakışlarım bir an için köşedeki Kiera'da durdu. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı ve "Sakin ha!" diye bağırdığını duyar gibiydim. Bir kahkaha atarak DJ'e dönmeden önce Evan'a baktım. "Söylememeyi tercih ederim ama Evan'ın benim yüzümden biriyle çıktığını biliyor muydun? Eğer ben araya girmeseydim hala sessizce onun için yanıp tutuşuyor olacaktı."

Evan'ın koyu renk gözleri bana kaydı. "Bu kesinlikle doğru değil." Başımı ona doğru eğdim. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Gülmeye başladı. "Evet."

Umduğum gibi, DJ hafif tartışmamıza takıldı ve aşk hayatımla ilgili her şeyi unuttu. "Kulağa ilginç geliyor," dedi. "O zaman gerçekten ne oldu?"

Tory erkeklerin ilişkileri hakkında konuşmalarını umursamadığı için - görünüşe göre bu kısıtlama sadece benim içindi - Ivan, Jenny ile nasıl bir araya geldiğinin hikayesine daldı, tabii ki Griffin'in terli taytının tehditleriyle onu nasıl dürttüğümü tamamen atladı.

Konuşma Matt ve Griffin'e kayarken, Tory'nin bakışlarının içimde bir delik açtığını hissedebiliyordum. Onunla göz göze geldim ve gerçekten kızgın olduğunu anladım. Ona gülümsedim ve yüz ifadesi daha da karardı. O

Görüşme bittiğinde ve arabaya döndüğümüzde pratik olarak bana saldırdı. "Bu bir daha olmayacak, beni anlıyor musun?"

"Ne, Evan'la dalga mı geçiyorsun? Hepsi iyi eğlenceler, kızdığından şüpheliyim." Evan'a doğru döndüm. "Kızmadın, değil mi?"

Beni tersledi. "Hayır, hiç de değil," dedi gülümseyerek.

Tory'ye geri döndüm. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Bana o kadar sert bakıyordu ki bir damarının patlayabileceğini düşündüm. Sonra da Sienna'yla ilişkiyi reddettiğim için beni yerden yere vurmaya başladı. Onunla tartışmak anlamsız olduğu için -onun fikrini asla değiştiremeyecektim, o da benimkini asla değiştiremeyecekti- Kiera'nın elini tutarken ona gülümsedim.

Ve sonra, bir sonraki görüşmeye geldiğimizde, aynı şeyi yaptım. Tekrar tekrar yaptım. Tory her seferinde bana bağırdı ama bu hareketlerimi değiştirmede. Artık sessiz kalmıyordum ve ağzımı bantlamadığı sürece Tory'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bölüm 15

PETE'E GERİ DÖNÜŞ

Sonunda albüm tamamlanmış, tanıtım turu bitmiş ve asıl tur başlamadan önce hepimiz eve gidip kendimize gelebilmiştik. Kiera ve ben evimize adım attığımızda neredeyse ağlayacaktım ve bu benim için garip bir duyguydu çünkü daha önce ailemin evine hiç gerçek bir bağlılık duymamıştım. Burada Kiera ile yaşamak benim için birden fazla şeyi değiştirmişti.

Chevelle'i aldığımızda ağlamıştım. Tanrım, arabamı özlemiştim.

Kiera ve ben döner dönmez yattık. Tamam, duş aldık, seviştik, sonra da yattık. Ertesi günün çoğunu yatakta ya uyuyarak ya da mahremiyetimizden yararlanarak geçirdik. Cep telefonum çaldığında bu iki şeyin arasındaydık. Komodinden telefonu alıp ekrana bakarken kaşlarımı çattım. Yanımda, çarşafların altında çırılçıplak yatan Kiera'ya bakarak, sesli mesaja yönlendirmeyi ve tüm dikkatimi ona vermeyi düşündüm.

Bunu biliyormuş gibi gülümsedi. "Bunu almayacak mısınız?"

Omuz silktim. "Sadece Matt. Matt'le yeterince zaman geçirdim ama seninle geçirdiğim zamandan hâlâ memnun değilim."

Hafifçe güldü, sonra telefonumu gösterdi. "Açmalısın. Eğer önemli olmasaydı, sana mesaj atardı."

Gözlerimi devirdim. "Matt'i tanımıyorsun." İçimi çektim. "Eğer konu prova yapmak için bir araya gelmemizse, ona bedensel zarar verebilirim." Kiera kıkırdamaya başladığında yastığının içine yuvarlandı. Ona sırtıttım, sonra telefonuma cevap verdim. "Son birkaç ayı neredeyse birbirimizin kucağında geçirdiğimizin farkındasın, değil mi? Beni sevdiğini biliyorum Matt, ama ben-"

"Griffin ve ben Evan'la konuşuyorduk," dedi sözümü keserek, "bu akşam albümün çıkışını kutlamak için hep birlikte Pete'in yerine gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Albüm... Kahretsin. Albümümüzün ne kadar iyi bir çıkış yaptığını öğrendiğimiz anı hatırlamak beni hâlâ şaşırtıyor. Biz hiç kimseydik. Nasıl olmuştu da ilk yirmiye girebilmiştik? "On dokuz numara... Buna hala inanamıyorum. Bunun garip, ateşsiz, ateşli bir rüya olmadığına emin misin?" Çünkü o zaman tam olarak böyle hissetmiştik. Hepimiz çılgılık atmış, etrafta zıplamış ve yakınımızdaki herkese sarılmıştık ama gerçek gibi gelmemişti. Hâlâ da öyle.

Matt güldü. "Hayır, başardık dostum. Ve bu gece bunu kutlayacağız. O yüzden kalk, giyin ve bizimle dışarı gel."

Telefonuma bakıp sıırttım. "Uyanık olmadığımı nereden biliyorsun? Ya da giyinmediğimi?" Kıkırdadı. "Çünkü ben aptal değilim. Geliyor musun?"

Dirseğinin üzerinde oturmuş beni izleyen Kiera'ya baktım; çarşaf göğüslerini zar zor örtüyordu. "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Kiera cevabım üzerine kaşlarını çatı. Matt sızlandı. "ama dostum. Eğlenceli olacak!"

"Ne eğlenceli olacak?" Kiera ona kulak misafiri olarak sordu.

silkererek, "Çocuklar bu gece albümü kutlamak için Pete'in yerine gitmek istiyorlar," dedim.

Bu haber karşısında gözleri parladı. "Eğlenceli olacak, gitmeliyiz." "Emin misin?" Bakışlarım vücudunda gezinirken sordum.

Sonuna kadar oturdu ve çarşafı etrafına doğru çekti. "Evet," dedi gülümseyerek. "Kesinlikle kutlamalıyız ve bunu herkes bir aradayken yapmalıyız. Kim bilir bir daha ne zaman böyle bir şansımız olur." Omuz silkti.

Bu doğrudu. Yakında resmi turneye çıkacaktık. Seattle'da uzun süre kalmayacaktık, bu yüzden herkesle birlikte kutlama yapma fırsatını kaçırmak gerçek bir olasılıktı. Matt'e başımı sallayarak, "Evet, tamam, orada olacağız," dedim.

"Harika!" Sonra bana onlarla ne zaman buluşacağımı söyledi ve geç kalmamam için beni uyardı. En azından bazı şeylerin değişmemiş olması beni gülümsetti.

Saatler sonra, çocuklarla birlikte Pete's'e doğru yürüyorduk ve çift kapıdan içeri girdiğimizde, hayatımdaki gariplikler eriyip gitmişti. Her şey eskiden olduğu gibiydi ve ev hissi beni sıkıca sarmıştı. Bu his uzun sürmedi. Bara gireli daha on saniye olmamıştı ki ortalık çılgınlık ve ıslıklarla inledi. Sanki bizi daha önce hiç görmemiş bir grup sıkı hayranımız için bir gösteri yapmak üzereydik.

ama buradaki birçok insan bizi sürekli görüyordu, bu yüzden gerçekten çok garipti.

Yıllardır tanıdığım müdavimler yüzlerinde huşu ile yanıma geldi, sanki biz yokken kim olduklarını unutmuşum gibi bana isimlerini söylediler. Hatta bazıları benden imza bile istedi. Sanki hiç birlikte bira içmemiş, bilardo oynamamış ya da Griffin'le dalga geçmemişiz gibiydi. Tüm bu buluşma garip ve gerçeküstü hissettirdi. *Bir daha asla eve gidemezsin derken bunu mu kastediyorlardı?* Ben değişmemiştim ama etrafımdaki herkes değişmişti.

İnsanlar etrafımızda toplanırken Matt ve Evan'la göz göze geldik; arkadaşlarımla yüzünde de aynı şaşkın ifade vardı. Griffin memnun , sanki buraya ilk adım attığı andan beri bunu istiyormuş gibiydi. Kiera kargaşadan uzaklaşmış, Jenny, Kate ve Rachel'la birlikte barın yanında duruyordu. Gördüğümüz ilgiden dolayı eğlenmiş görünüyordu ama belki biraz da üzgündü. Pete'in yerinde olmak artık hepimiz için farklıydı.

Sonra barın karşısına baktım ve Rita ile göz göze geldim. Bana çapkınca göz kırptı ve bu beni gerçekten rahatlatı. Bazı şeyler aynıydı.

"Demek Kellan... Sienna Sexton, ha? Vay be. Büyük bir başarı yakaladığında yükseleceğini düşünmüştüm ama zirveye çıkacağın hiç aklıma gelmemişti! İyi işti, dostum."

Bunu söyleyen solumdaki adama bakmak için döndüm. Gördüğüm kadarıyla tanıdığım müdavimlerden biriydi, ama onunla pek sık konuşmamıştım ve bu yüzden elbette adını söylemeyen birkaç kişiden biriydi. Yine de Peter olduğundan oldukça emindim. Rita'nın yaşına yakın görünmesine rağmen sürekli üniversiteli kızlara asıldığını hatırlar gibiydim. Bir gece Griffin bir kızla konuşurken onu tavlamaya çalışarak Griffin'i kızdırmış ve Griffin ona sevgiyle Peter Pecker lakabını takmıştı. Hayır, Gaga Kafalı Pecker Peter. İşte buydu.

Sırıtarak başımı salladım. "Seni hiç magazin haberlerini takip eden biri olarak düşünmemiştim Peter. Okuduğun her şeye inanma."

Peter sıırttı, onu hatırladığıma memnun olmuştu. Ben de içimden sıırttım, adını doğru söylediğim için memnun olmuşum. Başını iki yana salladı. "Ben magazinden bahsetmiyorum. Şu ateşli müzik videosundan bahsediyorum. Dergiler yalan söyler ama diller boğazdan aşağı inmez."

Gülümseme anında yüzümü terk etti. Videonun çıktığını fark etmemiştim. Harika. Etrafıma bakındım ve o zaman daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. İnsanlar şaşkınlıkla Kiera ve bana bakıyordu.

Yüzlerinde inançsızlık vardı, neden burada *birlikte* olduğumuzu anlamamış gibiydiler. "Öyle bir şey değil. Sienna ve ben sadece... arkadaşız." Bu biraz abartı gibi gelmişti ama Peter'a sadece iş arkadaşı olduğumuzu söylesem bana inanacağını sanmıyordum. Hele o videoda yaptıklarımızdan sonra. Gerçi arkadaş etiketi de bunu haklı çıkarmıyordu. *Bunu asla kabul etmemeliydim.*

Peter gülmeye başladı. "Evet, bunu söyleyebilirim. Harika arkadaşlar."

Çok az tanıdığım bu kişiyle aramı nasıl düzelterek düşünürken kafamı kaşıdım. İşte o zaman bu çabaya değmeyeceğine karar verdim. Bu işten anlayan onca DJ bana inanmıyorsa, onun da inanmasını bekleyemezdin. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim, tamam mı?"

Kiera'ya bir bakış atarken bana gizemli bir gülümseme verdi. "Evet, tabii, anlıyorum." Yakınıma eğildi. "Benden hiçbir şey duymayacak, dostum." Yüzündeki komplocu ifade onu yumruklamak istememe neden oldu ama kendimi tuttum.

Neyse ki daha sonra masasına geri döndü ve birkaç dakika sonra nihayet ben de kendi masama kaçabildim. Sam grubun geleneksel masasını bizim için temizlemişti ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle her zamanki yerimi gösterdi. Müşterileri masamızdan zorla kaldırdığımızdan beri bir süre geçtiği için insanların kızacağını düşünmüştüm ama etrafımızdaki herkes sanki dördümüz özel bir şeymişiz ve kraliyet muamelesini hak ediyormuşuz gibi neredeyse neşeli görünüyordu. Bu gerçeküstülük, herkesin bakışlarıyla birleşince kendimi bir akvaryumun içindeymişim gibi hissettim. Bu bende sahneye çıkma isteği uyandırdı, sırf onlara karşılığında bir şey verebilmek için, kıcımın üstünde oturup Sam'le konuşmamdan daha ilginç bir şey.

O sırada yakındaki bir masada Denny ve Abby'yi gördüm. Denny yüzünde bir sırıtışla yaltaklanmaları izliyordu. Göz göze geldiğimizde başını yavaşça bana doğru salladı ve gülümsemesi genişledi. Hemen ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Tahmin et ne oldu?" Sandalyesinin arkasına yaslanarak söyledim.

"Dönmüş olman dışında mı? Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Sırıtarak sandalyesinin arkalığından tuttum. "Bizimle oturuyorsun." Ben yüksek sesle sandalyesini masamızın ucuna doğru çekerken güldü. Kiera beni izlerken güldü, sonra selamlamak için Denny'ye başını salladı. Abby'yi almak için masaya geri döndüm ama bana bir el kaldırdı ve ayağa kalktı. Onun boş sandalyesine geçtim, sonra da yiyecek ve içeceklerini aldım.

Hepimiz masanın etrafına oturmuş, Kiera'nın bizim için getirdiği biraları içerken, eski günlerdeki gibi hissediyorduk. Ta ki Pete dışarı çıkana kadar.

tipik yorgun yüzü. "Oğullarım!" dedi kollarını açarak. "Evinize hoş geldiniz! İçkiler benden." Bir an durakladı, sonra dedi ki, "*Bir* içki benden. Bir tane."

Matt onun yorumuna homurdandı. Yanındaki Rachel'a bir şeyler söylemek için dönünce Rachel kıkırdadı. "Teşekkürler Pete," dedim grup adına. "Yeni grup nasıl gidiyor?" Poetic Bliss'in iyi olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden işlerin yolunda gittiğinden emindim ama bunu ondan duymak istedim. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Eğer seçimimizden memnun değilse, bunu düzeltmek için elimden geleni yapacaktım. Ona bu kadarını borçluydum. Dürüst olmak gerekirse, ona bundan çok daha fazlasını borçluydum.

Sırıtsı hiç bozulmadı. "Harikalar. Bence." Omuz silkti. "Müzik pek bana göre değil ama çaldıkları çoğu gece tıklım tıklım doluyuz, o yüzden şikâyet edemem." Bileğindeki kalın saate baktı. "Bu gece çalışıyorlar, yani kendi gözlemlerle göreceksin. Eğer kalacaksan?" Bir kaşını kaldırdı, yüz ifadesi umut doluydu.

Yüzünü incelediğimde, içimi hafif bir hayal kırıklığı kapladı. Barın geri kalanı gibi o da bana bakıyordu, sanki gittiğimde olduğumdan daha fazla bir şeymişim gibi. Ama Pete'in bir şey yüzünden başımıza ne zaman iş açtığını çok iyi hatırlıyordum: Oynamaya geç kalmamız, Griffin'in masaların üzerinde dans etmesi, benim bilardo masasının keçesini yırtmam, Evan'ın müzik kutusunu kırması, Matt'in bir değil, *üç* dolu bira bardağını düşürmesi. Pete bize her zaman haylaz çocuklarıymışız gibi davranırdı, ama şimdi sanki onun üstatlarıymışız gibiydi. O hoşnutsuz bakışı özlemiştim.

İlişkimizdeki değişimi kabullenmeye çalışarak kendimi gülümsemeye zorladım. "Buradan başka olmak istediğimiz bir yer yok." Özlediğim bakışı geri getirip getiremeyeceğimi merak ederek öne doğru eğildim ve nefret edeceğini bildiğim bir şey söyledim. "Hey, bunun yerine karaoke gecesine ne dersin? Matt'in tanıdığı biri var. Bir saat içinde ayarlayabiliriz."

Pete anında bana mükemmel bir kaş çattı. Kaç kez karaoke hakkında yakındığını, barında buna izin vermektense ölmeyi tercih edeceğini söylediğini duyduğumu sayamadım bile. İnsanların müzik kutusuna eşlik etmesinden bile hoşlanmazdı. "Pete's'te asla karaoke olmadı ve olmayacak. Asla." Gri gözlerini devirerek uzaklaştı.

Sırıtarak bağırdım, "Emin misin? Griffin rapte şaşırtıcı derecede iyi!"

Griffin anında heyecanlandı. "Siktir, evet, ! Karaoke mi yapıyoruz? Güzel!"

Pete durdu ve yüzünde hem kızgın hem de dehşete kapılmış bir ifadeyle bana baktı. Odadan dışarı fırladı ve gecenin geri kalanında onu görmeyeceğimize dair bir his vardı içimde. İşte özlediğim bakış *buydu*. Paha biçilemez.

Evan o kadar çok gülüyordu ki gözlerini silmek zorunda kaldı. "Sen tam bir pisliksin," diye mırıldandı.

Jenny anında onun kolunu çimdikledi. "Dil." Kaşlarını çatarak bana döndü. "Çok kötü örnek oluyorsun, Kellan. Evan ne zaman seninle çok vakit geçirse, bir denizci gibi küfrederek geri dönüyor."

Sahte bir öfkeyle çenem düştü. "Ben mi? Ben aziz olanım, unuttun mu?"

Denny neredeyse birasını tükürüyordu, sonra gülmeye başladı. Hem de çok. Ona bakarken kaşlarımı çattım. "*O kadar* da komik değil."

Denny başını masaya bırakırken herkes gülmeye başladı. "Azizce," diye kıs kıs güldü.

Herkes bana gülerken Griffin kafasını kaşdı ve şaşkın bir sesle "Bu karaoke yapmayacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Anna işten çıktıktan sonra bize katıldığında grubumuz büyüdü ve masamızın etrafındaki sıcaklık ve kahkahalar neredeyse elle tutulur hale geldi. Kiera haklıydı ve dışarı çıktığımız için mutluydum. Aval aval bakan ya da dedikodu yapan çok fazla insan olsa bile, buna ihtiyacımız vardı ve arkadaşlarımla kutlama yapmanın her dakikasının tadını çıkardım.

Denny koridorda yanıma yaklaştığında, tuvalete gitmek için kısa bir mola verip onlara katılmak üzereydim. Niyet dolu gözlerle, koridorun biraz daha mahremiyetin olduğu uzak ucunu işaret etti.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu, sesi de yüzü kadar ciddiydi.

"Tabii." Onunla birlikte koridorun arka tarafına doğru yürüdüm. "Ne ?"

Ben sordum. Sıradan görünmeye çalıştım ama endişeyle karışık bir ses çıktı.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için koridora bir göz attı. "Sen ve Sienna. Kiera bir şey olmadığını söylüyor ama senin yapacağını sanmıyorum..." Derin bir nefes almak için durakladı. "Onunla yatıyor olsaydın bunu ona söyleyeceğini sanmıyorum. Senin de bana söyleyeceğinden şüpheliyim ama birkaç ay önce yaptığım gibi bu sefer de kenarda oturamam. En azından sormak zorundayım... Kiera'yı aldatıyor musun?"

Uzun bir iç geçirdim. Sorduğu için ona kızmak istiyordum ama geçmişimizi düşününce nasıl kızabilirdim ki? "Hayır, değilim. Bunu sana kanıtlamamın bir yolu yok ve aksini gösteren pek çok sahte kanıt olduğunu biliyorum ama... değilim." Duraksayarak gözlerinin içine baktım. "Kiera'yla birlikte olmak bana senin arkadaşlığına mal oldu. En azından eskiden olduğu gibi. Ona sahip olmak bana bu kadar pahalıya mal olmuşken ona asla ihanet etmem. Bu mantıklı mı?"

Kara başını eğip beni değerlendirdi. "Evet, anlıyorum." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama o video...?"

Gözlerimi kapatarak başımı öne eğdim. "Bunu yapmak istemedim. Şirket bunun bir talep olmadığını açıkça belirttiğinde, her şeyi bırakıp gitmeye hazırdım. Beni bunu yapmaya ikna eden Kiera oldu." Başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım. "O onaylamasaydı asla yapmazdım. Ama yine de bunu yapmak beni çok hasta hissettirdi. Yapamam... Asla yapmayacağım..." Boğazım ve basıncı azaltmak için yutkunmak zorunda kaldım. Ona bakarken gözlerimin yanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Bir daha *asla* böyle bir şey yapmayacağım. Yapamam."

Bu Denny'yi her şeyden çok ikna etmiş gibiydi ve küçük bir gülümseme yaydı. Sonra yere baktı. "Sen... sen bana karşı dürüst olur muydun?" Tekrar yukarı baktı, bir kaşı soru sorar gibi kalkıktı. "Başlangıçta sana doğrudan onunla yatıp yatmadığını sorsaydım, bana doğruyu söyler miydin?"

Artık Sienna hakkında konuşmadığımızı fark nefesim göğsümde sıkıştı. Tekrar yutkundum. "Evet. Sanırım öyle. Umarım öyledir," dedim omuz silkerek. "Şimdi o an geçmişte kaldı, dürüst olmak gerekirse ne yapardım kesin olarak söyleyemem, ama... Sormanı *dilediğim* zamanlar olduğunu biliyorum. Bunu senden saklamak canımı yaktı, neredeyse..." İçimi çektim, sonra başımı salladım. "Benim için kolay değildi. Hiçbiri benim için kolay değildi."

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Güzel."

Hafifçe güldüm ve bunu yapabildiğime biraz şaşırdım. "Bu gece burada olmana sevindim."

Gülümsemesi büyüdü. "Evet, benim de." Sonra kaşlarını çatı. "Belki bir dahaki sefere önceden haber verirsin, ha? Dostum?" Ses tonunda bir soru, bir güvence talebi ve belki biraz da özür vardı.

Sırıtarak başımı salladım. "Evet, kesinlikle. Dostum." İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Birkaç hafta çok kötü geçti. Eğer bir albüm çıkarırsan ve bunun için tanıtım turuna çıkmanı isterlerse, Tanrı aşkına, hayır de."

Denny kıkırdadı, kara gözleri mizah saçıyordu. "Bunun olma yok. Hiçbir müzik yeteneğim yok, unuttun mu?" Sırıttı. "Jenny haklı, sen kötü bir örneksin." Sonra gülmeye başladı. "Azizce..."

Eğlencesine gözlerimi devirdim, sonra omzuna vurdum ve masaya geri döndük.

Sonunda Poetic Bliss sahneye çıktı ve Rain bizi görünce çılgına döndü. Küçük, enerjik, kuzguni saçlı kız tutarak beni sahneye çekti. Beni mikrofonun önüne itmeye çalıştığında eğlenceli bir sahte kavgaya tutuştuk. Bekleyen kalabalık çılgına döndü ve ben de onları daha da kızdırmak için kavganın bir süre daha devam etmesine izin verdim. Sonunda sahnedeki eski yerimi aldığımda Rain bana sırıttı. En sevdiğim kot pantolonumu giymiş gibi hissettim: rahat, tanıdık, mükemmel bir uyum.

"Hey," dedim şakacı bir şekilde kalabalığa. Attıkları çığlık kulakları sağır etti. Bir kahkaha atarak kalabalığı kısa bir süre taradıktan sonra bakışlarımı Kiera'nın üzerinde topladım. Gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu, sanki benim burada olmayı özlediğim kadar o da beni burada görmeyi özlemiş gibiydi. Yüz ifadesi beni biraz boğdu, bu yüzden hızla kalabalığa döndüm. Onları susturmak için bir elimi kaldırarak, "Pete's'e geri dönmek çok güzel!" dedim.

Hiçbir şey burada çalmak kadar iyi hissettirebilir miydi? Dürüst olmak gerekirse emin değildim. Tek bildiğim onlar için sahneye çıkmadan gitmek istemediğimdi. Bu kadar yakın olup da oynayamamak bir tür işkence olurdu.

Rain'in beni buraya getirdiğinde bir süreliğine benim devralmamı istediğini umarak kalabalığa sordum: "D-Bags'in bir iki şarkı için devralır mısın?"

Tepkilerine bakılırsa bu fikir onları da en az benim kadar heyecanlandırmıştı. Rain'e ve kızlara baktım, her biri bana coşkuyla destek veriyordu; alkışlıyor, sırtıyor, başını sallıyor, ıslık çalıyorlardı. Poetic Bliss'in onayını aldıktan sonra çocuklara baktım ve başımı eğerek davet ettim. Hemen masadan kalkıp bana katıldılar, Griffin acelesinden neredeyse Anna'yı deviriyordu. Hevesini anlıyordum ama merdivenlerden yukarı fırladığında kaşlarımı çatmıştım. Matt onu tokatlamamış olsaydı, ben tokatlardım.

Poetic Bliss erkeklere son derece kadınsı enstrümanlarını uzatarak kalabalığın kıs kıs gülmesine neden oldu. Evan'la bakiştık ve o da bana küçük bir verdi. Ne yapacağını biliyordu. Grup olarak böyle bir şeyin gerçekleşebileceğinden, sahneye konuk olarak davet edildiğimizde seslendirmek üzere birkaç şarkıya ihtiyacımız olduğundan bahsetmiştik. Bu bizim daha çok bir hayaldi, ama Matt, her zaman

Planlayıcı, bunu resmileştirmek için ısrar etmişti ve beş şarkılık bir setlist hazırlamıştık. Umarım Griffin hangi şarkıları seçtiğimizi hatırlıyordur.

Evan ilk şarkının girişini başlattı ve biz de başladık. Mikrofonu standından kaptığım gibi kendimi Pete's'te sahne alırken yaşadığım sayısız anıya bıraktım. Sahnede sinsice dolaştım, hayranlarla flört ettim, ruhumu kelimelere döktüm ve kalabalıktan gelen muazzam enerjiden beslendim. Bu beni çok mutlu etti. Bütün gece orada kalabilirdim ama bu sahnenin tüm yıpranmış ihtişamıyla artık benim olmadığının bilincindeydim. İki şarkıdan sonra bıraktım, üçüncüyü söylememe izin verirsem kendimi durduramayacağımdan endişelendim.

İkinci şarkıdan sonra Evan'a kısa bir süre başımı salladım, sonra kalabalığı selamladım, inanılmaz oldukları için teşekkür ettim ve zıplayarak onlara katıldım. Ortadaki Kiera'ya giderken okşandım ve okşandım ama bunun beni kız arkadaşına ulaşmaktan alıkoymasına izin vermedim. Onun önüne geldiğimde, onu kollarımla sardım ve sıkıca kavradım. Kiera kollarımdayken kafamın güzel olması kadar güzel bir şey yoktu. Harika bir gece için mükemmel bir son.

Kiera ve ben usulca öpüşürken Rain mikrofona, "Teşekkürler çocuklar, ama şimdi kış tekmeleme sırası kızlarda!" dedi.

Yorumuna güldüm ve ona bir gülümseme fırlattım. Poetic Bliss çalmaya başladı ve tüm dikkatimi tekrar Kiera'ya verdim. Bir kolunu boynuma doladı ve ritimle birlikte hareket ederken vücudunu benimkine yaklaştırdı. Kiera ve ben uzun zamandır birlikte dans etme fırsatı bulamamıştık. Onunla birlikte hareket etmenin ne kadar tahrik edici olduğunu neredeyse unutmuştum. Kiera'yla sevişmek dünyada en sevdiğim şeydi ama onunla dans etmek ikinci sıradaydı.

Bir şarkı diğerine geçerken, Kiera'nın arkasına dolandım. Onunla bu şekilde dans etmek beni anılarla dolduruyordu; onu istiyor, ona ihtiyaç duyuyor, onun için yanıp tutuşuyordum. Birlikte yer değiştirirken elim karnının alt kısmındaydı ve kot pantolonunun düğmelerini açma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Hareket, müzik ve anılarım çarpıştığında arzu içime işledi. Nefesim hızlandı, kalbim çarpmaya başladı ve kanım doğru yerlere akmaya başladı. Kiera'nın sırtı göğsüme yaslanırken, onun da bunu, yükselen sıcaklığı, neredeyse dayanılmaz açlığı hissedip hissetmediğini merak ettim. *O da gitmeye hazır mı?*

Dudaklarım boynuna gitti ve burnumu boğazının yan tarafında gezdirdim. Ürperdi, başı omzuma doğru düştü. Çenesini öptüm, sonra kulağına "Benimle bir yere gitmek ister misin?" dedim. Ellerim ona doğru kaydı.

ve onu nazikçe kendime çektim, böylece onun için ne kadar hazır olduğumu hissedebilecekti.

Bana bakmak için başını çevirdi. Deniz yeşili gözlerinde sıcaklık vardı ve bana başını sallarken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Arabaya gideriz, eve gideriz diye düşünmüştüm ama elimi tuttu ve beni arka koridora doğru çekti. Görev başındaki bir kadın gibi görünen Kiera bizi meraklı insanların etrafından dolaştırdı, hiç kimse için durmadı ve yolumuza çıkan her soruyu ya da yorumu görmezden geldi. Onun kararlı odağı beni neredeyse güldürecekti ama bunu komik bulamayacak kadar tahrik olmuşum. Sadece ateşliydi.

Kiera bizi arka odaya çekti ve kapıyı hızla kapattı. Kapıyı kilitlerken onu kapıya doğru bastırdım. "Yeni kilit hâlâ çalışıyor," diye mırıldandım. Sonra ağzını buldum. Bu odada olmanın beni ateşleyen bir yanı vardı. Belki buraya dönmemizin işe yaramadığı onca zamanın etkisiydi, belki Pete's'te tekrar sahneye çıkmanın verdiği coşkuydu, belki de ona herkesin içinde dokunuyor olmam ve kimsenin bana kaşlarını çatmamasıydı, ama onun içinde olmak için neredeyse yanıp tutuşuyordum.

Kiera da en az benim kadar ateşli görünüyordu. Öpücükleri çılgıncaydı, parmakları kıyafetlerimi kavırıyordu. Elleri göğsümden aşağı kot pantolonuma kaydı; saniyeler içinde düğmelerini ve fermuarını açtı. Ben de onunkini rekor sürede çözmüştüm. Tam pantolonunu kalçalarından aşağı indirmeye başlamıştım ki Kiera kotumun içine uzandı ve elini bana doladı. Bu his beni o kadar etkiledi ki yaptığım şeyi durdurmak zorunda kaldım. Sonra beni sıktı ve ben de karşılık olarak inledim. Kendimi elektriklenmiş ve aşırı hassas hissediyordum, ya zevke teslim olup beni alıp götürmesine izin verecektim ya da ondan bir adım geri çekilip vücudumu sakinleşmeye zorlayacaktım ki karşılığında ona bir şeyler verebileyim. *Kahretsin, başaramayacağım. Bu oda lanetli. Öyle olmak zorunda.*

Bu düşünce özellikle Kiera beni serbest bırakıp ellerimin kıyafetlerini yırtmasını engellediğinde daha da gerçek oldu. Kot pantolonunu kavrarken içimden umutsuz, sinirli bir ses çıktı. *Tamam, bunu burada istemiyor. Sorun değil. , sonra eve gideceğiz. Ve sonra onu girişte yere çünkü yukarı çıkana kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum.*

Tam kendimi bu kadere bırakmışken, Kiera beni nazikçe itti... sonra da kapıdan aşağıya doğru kaymaya başladı. *Ne halt ediyor bu? "Kiera...?" Gitmemiz gerekmiyor mu?*

Ama sonra belimde durdu... yani başı belimdeydi. *Hayır. İmkânı yok. O... değil mi? Bundan nefret eder. Yapmaz...? Yapar mı? Lanet olsun, yapar mıydı?*

Kararını etkilemek istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Sadece bana bakan ona baktım. Sonra uzandım ve parmağımla çenesini çizdim; elim titriyordu ve gerçekten fark etmemesini umuyordum. Bir süre daha bana baktı, sonra beni kıyafetlerimden kurtardı. Nefesim aceleyle ve ancak o zaman tuttuğumu fark ettim. Bana dokunmazsa ölebileceğimi düşündüm ama onu hiçbir şeye zorlamak istemedim. Şu anda durduysa ve eve gitmek istiyorsa, bu kesinlikle sorun değildi. Üzerimde oluşan baskıyı kendim hafifletmem gerekebilirdi ama bu kesinlikle sorun olmazdı.

Ama lanet olsun, gerçekten durmamasını umuyordum.

Bunun beklentisi beni öldürüyordu ve titrediğimi hissedebiliyordum. Ona dokunmamak, ona yalvarmamak zordu ama bunun ondan gelmesini, *onun* seçimi olmasını istiyordum. Ve sonra, Tanrı'ya şükür, ağzını indirdi ve beni içine aldı. Sıcak dudakları etrafımı sardığında, dili bana sürtündüğünde neredeyse kendimi kaybediyordum. Rahatlama ve coşku içinde inlerken başım kapıya çarptı. Zamanında çok oral seks yapmışım ama hiçbirisi bunun gibi değildi, hiçbirisi buna yaklaşamamıştı bile. Muhtemelen bunu çok istediğim içindi. Muhtemelen bunu yapmasına hâlâ şaşırdığım için. Bununla ilgili her şey beni mahvediyordu.

Ona doğru kayarken yanağını avuçladım, bunu onun için bir şekilde romantik hale getirmeye çalıştım. Ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu. Bunu düşünmek bile beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, nefesimin kesilmesi, hareketin hızlanması, duvarın yaklaştığını hissettiğimde midemdeki sıkışmanın başlaması uzun sürmedi. Hızla yaklaşıyordu, çok hızlı. Onu durdurmam gerekiyordu. *Tüm* yaşamak zorunda kalmasını istemiyordum. Beni hemen serbest bırakırsa, bunu birlikte bitirebilirdik, ama lanet olsun, *hemen şimdi* olmalıydı.

"Kiera..." Anladığımı umarak omzunu ittim.

Öyle görünüyordu, ama aynı zamanda aynı fikirde değil gibiydi. Kalçalarımı kavradı ve beni daha derine çekti. Bu durmamı imkânsız kılmak için yeterliydi ve zevk içime çarparak beni ona bırakmaya zorladı. Boşalırken kapının kolunu tuttum, coşku dalgalarına karşı kendimi sabitlemem gerekiyordu. O kadar sert vurdu ki; yere yığılacakmışım gibi hissettim. Mutluluğun geçmesi uzun zaman aldı ve geçtikten sonra da biraz suçluluk hissettim. Bunu onun için istememiştim ama her şey gibi bu da onun seçimiydi,

Bu yüzden kendimi kötü hissetmemeliyim. Ve dürüst olmak gerekirse, durmanın beni öldüreceğinden oldukça emindim.

Kendime geldiğimde Kiera beni bir kenara bıraktı, sonra da kapıyı açtı. Hareket edemiyordum. Gözlerim kapalı bir şekilde kapıya yaslanıp normal nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum. Kiera kollarını boynuma doladı, bedenime sarıldı. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, iyiliğine karşılık vermeli, ona aynı derecede akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşatmalıyım ama yapamıyordum. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Başımı boynunun kıvrımına yaslamak için yer değiştirdim. Hayatım boyunca hiç bu kadar tatmin olduğumu sanmıyordum. "Kutsal... aman... lanet olsun." Sanki tüm kaslarım çalışmayı bırakmış gibi vücuduna doğru sarktım. Ve öyle de oldu. Kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum.

Kiera sırtımı okşarken kıkırdadı. "Küfür etme," diye mırıldandı.

Benden yorgun bir kahkaha kaçtı. "Özür dilerim."

Ona yardım etmek için bir motivasyon bulmaya çalışırken bir süre öyle kaldık. Ama sonra Kiera'nın pantolonunun fermuarını çektiğini hissettim. Parmakları benimkilere doğru ilerleyip fermuarı çekip bağlayınca geri çekilip ona baktım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Belli ki burada işimiz bitmemişti. Birkaç dakika sonra tekrar gidebilirdim. Belki de.

Yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle Kiera bana yumuşak bir öpücük verdi. "Arkadaşlarımızla kutlamayı bitirebilmemiz için seni şık bir hale getiriyorum."

Şaşkınlıkla başımı eğdim. "Ama yapmadın... seni tatmin etmemi istemiyor musun?" Buraya geldiğimizde ne kadar tahrik olduğunu çok iyi biliyordum ve henüz ona dokunmamıştım bile. Vücudum kendini toparlamakta yavaş kalsa bile, onu rahatlatabilirdim. Acı çekmek zorunda kalmamalıydı.

Ama bana neşeli bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Beni tatmin ettin."

Bunun doğru olmadığından yüzde yüz emindim. "Öyle mi? Emin misin? Çünkü genellikle tatmin olduğunda sesin daha yüksek çıkar," dedim alaycı bir sırıtışla. *Sana çığlık attırmamı istemiyor musun?*

Beni incelerken dudağını ısırды, sanki onu almam için can atıyormuş gibi bacaklarını birbirine sürüyordu. Onu öpmek, kotunu tekrar açmak ve bana verdiği her şeyi ona da vermek istiyordum. Yüzümden bunu anlarmış gibi beni biraz geri itti. "Bitirmemiş olabilirim... ama beni kesinlikle mutlu ettin." Parmağını kaldırıp saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Sana bunu vermek istiyorum."

Bu yorum beni gülümsetirken gözlerindeki bakış göğsümün sıkışmasına neden oldu. *Tanrım, onu seviyorum.* Kiera kapının kilidini açarken sııttı. "Bu iyiliğe daha sonra karşılık verebilirsin," diye ekledi. *Tanrım, onu gerçekten seviyorum.*

Kapıyı açıp bizi koridora geri götürürken usulca güldüm. Evet. Bu kesinlikle daha sonra geri döneceğim bir iyilikti. Tekrar ve tekrar.

Bölüm 16

GERİ DÖNÜŞ

Albümümüzün resmi turnesinin başlamasına birkaç gün kalmıştı. Justin ve grubuyla tekrar yola çıkıyorduk ve bu beni heyecanlandırıyordu. Hepimiz çok iyi anlaşıyorduk ve Paul denen o pislikle turneye çıktıktan sonra bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıştım.

Kiera ve ben boş zamanlarımızı arkadaşlarla sohbet ederek ya da yatakta uzanarak geçirdik. Aslında, yatakta uzanarak çok zaman geçirdik. Bu bizim için utanç vericiydi, ama yolumuza çıkan yorgunluk için dinleniyorduk. Ve elimizdeyken mahremiyetimizin tadını çıkarıyorduk.

Öğleden sonra atıştıracak bir şeyler hazırlamak için aşağı inmek üzereydim ki telefonum çaldı. Arayanın yine Matt olmasından endişelenerek ekrana baktığımda irkildim. Hailey'nin adını görmek beni gülümsetti ve hemen telefonu açtım.

"Hey, Hails," dedim çıplak karnımı kaşıyarak. Kısa bir süre yerdeki pantolonuma baktım ve kız kardeşimle konuşurken giyinmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Ama üzerimde boxer vardı. Yeterince iyiydi. Zaten beni görebilecek gibi değildi.

Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonun düştüğünü sandım. Hailey'nin adını tekrar söylemek için ağzımı açtım ama tiz bir çığlık ve "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" sözleriyle kesildi.

Telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım, çığlık çok yüksekti. Kiera dizüstü bilgisayarında yazmaya ara verdiğinde Hailey'nin ünlemini duydu. Bana sorgulayan bir bakış attı, ben de neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını için omuz silktim. "Hailey?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

Kulağıma bir çığlık daha geldi. "Kellan Kyle ile konuşuyorum. Kellan Kyle ile konuştuğuma inanamıyorum!"

Kız kardeşimle konuşmadığımı fark ettiğimde yumuşak bir iç geçirdim. "Aslında benimle konuşmaktan çok kulağıma bağıryorsun. Bu kim?" Kiera'nın kaşları çatıldı ve ben yine omuz silktim.

Telefondaki kişi kıkırdadı. "Ben senin en büyük hayranıyım."

Ekrana baktım ama ekranda hâlâ Hailey'nin numarası vardı. "Kız kardeşimi sen mi kaçırdın?" Yarı ciddi bir şekilde sordum.

"Yani sen gerçekten onun kardeşi misin? Gerçekten mi?"

"Evet, oldukça eminim. Peki sen kimsin?" Tekrar sordum. Rüya gibi bir iç geçirdi. "Gelecekteki karın."

Kiera ile göz göze geldiğimde içimden küçük bir kahkaha yükseldi. Mümkün değil. *Ben zaten evliyim ve karımı bırakmaya hiç niyetim yok.*

Telefonda telaşlı bir cızırtı duyuldu ve ardından kızgın bir sesle belli belirsiz mırıldanmalar duyuldu. Sonra tanıdığım bir ses, "Çok üzgünüm Kellan. Telefonumu çaldı."

Kız kardeşimin sesindeki kızgınlığa içtenlikle güldüm. Sanırım buna hazırlıklı olmalıydım, özellikle de Hailey'nin arkadaşları beni beklemek için sıraya girmişken. "Sorun değil Hailey," dedim ona.

"Hayır, değil." Daha yüksek sesle, açıkça arkadaşıyla konuşarak, "Suç duyurusunda bulunuyorum!" diye bağırdı.

Arkadaşının "Buna değer!" diye bağırdığını duydum ve daha da çok güldüm.

Kiera bana gülümsedi, başını salladı ve yazmaya devam etti. Aşağı inmek için dönmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. "Ee, ne oldu?" Kız kardeşime sordum.

İç çekti. "Müzik klibiniz oldu. Yemin ederim arkadaşlarım daha önce de yeterince kötüydü ama bunu gördükten sonra neredeyse kudurdular." Uzun bir iç geçirdi. "Beni uyarabilirdin."

Merdivenlerden inerken irkildim. "Özür dilerim. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Sanırım bundan sonra senden gelen her telefona şüpheyile yaklaşmam gerekecek."

"Olamaz," dedi, "telefonum kilit altında. Onu soğuk, ölü ellerimden zorla almak zorunda kalacaklar. Ve seninle konuşmak için beni öldüreceklerini sanmıyorum. Umarım..." Mutfığa girerken güldüm. Hailey'nin sesi tuhaf bir şekilde ciddileşti. "Hey, videoyu ben de izledim. Sormak istemiyorum ama... sen ve Kiera...? Siz...?"

Gözlerimi kapatıp iç çektim. Önce Denny, şimdi de Hailey. O lanet video ne kadar inandırıcıydı? "Biz iyiyiz. Videoyu çektiğimde o da oradaydı. Beni bunu yapmaya ikna eden oydu."

"Oh," dedi, sesi gerçekten şaşırılmış gibi geliyordu. "Vay canına. Benden çok daha güçlü. Muhtemelen Sienna'nın gözlerini oyardım. Aslında bunu yapmak istiyorum."

Tezgâha yaslanırken gülümsedim. "Kiera'nın seni durduracağını sanmıyorum. Onun için hiç kolay olmadı. Yine de tüm bunlarla ilgili olarak çok inanılmaz davrandı. Bunu onsuz yapamazdım."

"Seninle gurur duyuyorum Kellan," dedi, sesinde sevinç vardı. Sesi bir iç çekişe dönüştü. "Ama lütfen, akıl sağlığım için, bir aşk sahnesi daha *çekme*. Neredeyse ölüyordum. Bunu izlemek benim için *çok* tuhaftı."

"Neden izledin?" Gülerек sordum.

"Kötü bir araba kazası gibiydi. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Riley'e izlerse cezalı olacağını söyledim."

Neredeyse titrediğini görebiliyordum. Bu suçluluk duyguma hiç yardımcı olmadı. "Gerçekten o kadar kötü mü?" Şimdiden ürpererek sordum.

Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Oldukça...şey, arkadaşlarım ekran görüntülerinin çıktısını alıp yurtlarının duvarlarını onlarla kaplıyorlar, yani hesabı siz yapın."

"Harika," diye mırıldandım, milyonuncu kez pişmanlık duyarak.

"Bunu neden yaptın, Kellan?" Sesi temkinliydi, sanki beni kırmak istemiyordu ama anlamak zorundaydı.

Tavana bakmak için başımı arkaya yatırdım. *Güzel soru*. "Arkadaşlarım için. Kariyerimiz için. Başka seçeneğim yoktu. Gerçekten yoktu."

Bir kez daha, bir an için sessiz kaldı. Sonunda, "Özür dilerim" dedi.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Teşekkür ederim."

"Herkes artık birlikte olduğunuzu düşünüyor. *Herkes* gibi."

İçimi bir öfke patlaması kaplarken başımı salladım. Sienna ve Nick'e en başından beri karşı koymalıydım ama artık çok geçti. "Biliyorum," dedim ona. "Ama biz değiliz."

"Biliyorum," dedi. "*Artık* biliyorum."

Onun yorumu beni önce güldürdü, sonra da iç geçirmeme neden oldu. *Biri gitti, sadece birkaç milyon kaldı*. Oh neyse. İnsanların ne düşündüğü gerçekten önemli değildi. Kiera gerçeği biliyordu ve bunu bilmesi gereken tek kişi de oydu.

Yine de insanlar bana Sienna'yı sormayı bıraksa çok iyi olurdu. Kadını çok az tanıyordum. Belki artık yollarımızı ayırdığımıza, artık birlikte görünmediğimize göre, dünyanın geri kalanı bunu anlayabilirdi. Ve Kiera sürekli benim ve başka bir kadın hakkında bir şeyler duymak zorunda kalmayacaktı. O günü özlemle bekliyordum.

Çok geçmeden Kiera ve ben videoyu izlemeye karar verdik. Ben hiç izlememekle yetiniyordum - sadece fikri bile midemi bulandırıyor - ama Kiera bunun yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünüyordu, özellikle de grubun ilk videosu olduğu için. Bu duyguyu anladım ve isteksizce kabul ettim, böylece Kiera videoyu oynat tuşuna bastı ve birlikte izledik. Ve korkunçtu. Görsel olarak değil... görsel olarak şehvetli bir güzelliği vardı ama içsel olarak berbattı. Birkaç saniye sonra izlemeyi bırakmak zorunda kaldım ve onun yerine Kiera'ya odaklandım.

Onu seyretmek de pek iyi değildi ve elimi sıktıkça içimdeki suçluluk duygusu daha da artıyordu. Bittiğinde, onunla konuşmaktan neredeyse korkuyordum, bir yarayı yeniden açmış olmaktan korkuyordum. Kiera hâlâ bilgisayara bakıyor, düşüncelerinde kayboluyordu. Üzerindeki büyüğü nazikçe bozmak için boğazımı temizledim ve bana bakmak için döndü.

Nasıl hissettiğine dair bir ipucu bulabilmek umuduyla yüzüne baktığımda bana şöyle dedi: "İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz. Hayranlarınızın bu fikre neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum." Başımı salladım, itiraz etmek istiyordum ama yanağımı avuçladı ve beni durdurdu. "Tüm o şey boyunca gerçekten beni mi düşünüyordun?"

Ona sert bir şekilde başımı salladım. "Bunu atlatabilmemin tek yolu buydu."

Bana gülümsemesi yumuşak, sıcak, sevgi doluydu ve beni incelerken gözlerinde yaşlar büyüdü. Umarım sevinç gözyaşlarıdır. Yüzünde gördüğüm huzura bakılırsa öyle de olmalıydı. "Kellan Kyle, benimle evlenir misin?" diye sordu.

Kalbim binlerce parçaya ayrılacakmış gibi hissetti. Tanrım, bu sözlere bayılmışım. Sırtarak bilgisayarı kucağından indirdim ve bedenimi onunkinin üzerine kaydardım. "Hiç sormayacaksın sanmışım," dedim, biraz da alay ederek.

Dudaklarım boynuna gitti ve kıkırdadı. "Bu bir evet mi?"

Kalçalarımı onunkilere bastırarak kulağına fısıldadım, "Seninleyken her zaman evet."

Boynunda geziniyor, teninin tatlılığını öpüyor ve hafifçe yalıyordum. Arzu içimde yanmaya başladı ve buna karşılık olarak nefesim ve nabzım hızlandı. Kiera'nın köprücük kemiğini henüz geçmişim ki nazik bir dürtmeyle beni durdurdu. Ona bakmak için başımı kaldırdım ve benimle konuşmadan önce toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi iki kez yutkundu. Sadece yüzümdeki ifadenin bile onu bir anlığına şaşırtmış olması hoşuma gitmişti. Sonra biraz tuhaf bir şey söyledi. "Noel için turne programına ne kadar ara vereceğiz?"

Düşünürken bakışlarım onun omzunun üzerinde gezindi. "Ah, emin değilim. Dört ya da beş gün, belki bir hafta?" Yüzümde yumuşak bir gülümseme, ona geri baktım. "Neden?"

Omuz silkerken kollarını boynuma doladı. "Benimle Ohio'da bir düğüne gelmek ister misin?"

Bu cümledeki her şey beni mutlu etti. *Evet, evet. Kesinlikle evet.* Onun yanına kayarak dirseğimin üzerine oturdum. "Tanıdığım biri evleniyor mu?" Soruyu ifade ediş şekliyle eğlenerek ve ona ayak uydurarak sordum.

Tekrar omuz silkti. "Sadece dünyanın yarısının nefret ettiği sinir bozucu bir kız."

Ona kaşlarını kaldırmak zorunda kaldım. Bu ifade doğru olmaktan çok uzaktı; hayranları onun hakkında bir şey öğrenirse ne düşünecekleri konusunda endişeli olmalıydı. Onu nazıkçe öptüm, henüz endişelenmesine gerek olmayan bir korkuyu hafiflettim. Ya da hiçbir zaman. Kimsenin ondan nefret etmesine izin vermezdim. Eğer bana izin verseydi, herkes onu benim kadar sevene kadar onun büyüklüğünü anlatırdım. Sadece bana onun hakkında konuşma özgürlüğü vermeliydi.

"Senden nefret etmiyorlar," dedim, sonra usulca güldüm ve ona kendi kısıtlamasını hatırlattım. "Seni tanımıyorlar bile. Sen de can sıkıcı ya da huysuz değilsin. En azından artık değilsin." Tekrar güldüm ve o da omzuma vurup kaşlarını çattı. Öne doğru eğilerek ağzının kenarlarını öptüm. "Aralık ayında seninle evlenmeyi çok isterim... Ohio'da... tüm ailenin önünde. Ailemin önünde." Bu düşünce bile beni delicesine mutlu ediyordu ve sembolik evliliğimizi gerçek bir evlilikle sağlamlaştırmak için kesin planlar yapıyor olmamıza bayılıyordum.

Kiera tam tarihleri öğrenip öğrenemeyeceğimi sordu. Telefonuma baktım, her şeyi başlatmaya hazırdım ama beni durdurdu. "Bunu biraz daha geç yapabilir misin? Önce seninle seks yapmak istiyorum."

Bunu açıkça söylediğini duyunca içimden bir sürü şey geçti. İlk olarak gurur duydum. Kiera beni istediğini söylemekte her zaman zorlanmıştı ve bu sözleri söylerken hiç duraksamamış ya da gevelememişti. Hatta baştan çıkarıcı bir şekilde söylemişti, çapkınca bana bakarken yüzünde küçük bir yarım gülümseme vardı. Bana çarpan ikinci şey mutluluktan ve hemen ardından cazibe geldi. Çünkü lanet olsun, bu çok ateşliydi.

Yine de onu biraz kızdırmak zorundaydım.

Şaşırmış gibi ağzımı açarak, "Bayan Kyle, yüzüzlüğünüz karşısında şok oldum," dedim. İfademi hevesli bir sırıtışa çevirdim. "Ayrıca inanılmaz derecede tahrik oldum."

Tekrar üstüne çıkmak için hamle yaptım ama o beni sırtüstü itti ve üstüme çıktı. Onun bu agresif hareketi beni güldürdü. Ama sadece bir dakikalığına.

Seattle'daki sessiz zamanımız istediğimden daha kısa sürede sona erdi ve yine sevgililerimizle vedalaşıyorduk. Benim dışımda herkes. Sevgilim bu kez benimle geliyordu ve bu da ayrılma sürecini çok daha kolay hale getirdi. Yine de Matt ve Evan için kendimi kötü hissediyordum. Rachel ve Jenny ile neredeyse hiç vakit geçirmemişlerdi. Bu tur bittiğinde daha uzun bir ara olacaktı ama ayrı kalmanın ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyordum. Griffin ve Anna için de üzülebilirdim ama yine de bu ikisinin arasındaki anlaşmanın ne olduğunu anlayamıyordum. Tek bildiğim, yeniden bir araya gelmelerini çok... yanıcı hale getirdiği için ayrı olmaktan hoşlandıklarıydı.

Yine Pete'in park yerindeydik, en sevdiğimiz yerde vedalaşıyorduk. Kiera ve ben Chevelle'i Evan'ın çatı katının altındaki kaportacıya bırakmış, sonra da Evan ve Jenny'yle birlikte herkesi uygun bir şekilde uğurlamak için buraya gelmiştik. Bebeğimi bıraktıktan sonra gözlerim dolmuş olabilir. Belki de. Birazcık. Kahretsin, arabamı şimdiden özledim.

Önce Jenny'ye sarıldım ve onu daha da sıktım. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek," dedim ona, umarım ne demek istediğimi anlamıştır.

Birbirimizi serbest bıraktığımızda yanaklarındaki yaşları sildi. "Biliyorum. Bunun önemli olduğunu da biliyorum. Bizim için endişelenmene gerek yok Kellan. Evan ve ben... biz iyiyiz."

Gülümsemesi hüznü ama sorunsuzdu ve onu özlemesine rağmen onun için endişelenmediğini görmek beni mutlu etti. "Güzel. Çünkü siz ikiniz sağlıklı bir ilişki için benim rol modelim sayılırsınız."

Jenny güldü ve gözleri kız kardeşiyle vedalaşan Kiera'ya kaydı. "Artık rol modellere ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Bence gayet iyi gidiyorsun."

Kiera'yla geçen turda birbirimizden sakladığımız onca şeyi düşününce, bu ifadenin doğru olup olmadığından emin değildim ama yine de takdir ettim.

Jenny benden uzaklaşmaya başladı, sonra durdu. Bana yaklaşarak sesini alçalttı. "Hey, Evan bana müzik videosunun senin için ne kadar zor olduğunu anlattı. Seni ve Kiera'yı ne hale getirdiğini anlattı." İstenmeyen anılar aklıma geldi ve gözlerimi kaçırdım. Jenny

koluma bir el koydu ve ben de ona baktım. "Ayrıca bunu yapmanın tek sebebinin onun için olduğunu söyledi. O ve çocuklar için, böylece grubun başarma şansı ve ben sadece..." Yutkundu ve tekrar ağlayacakmış gibi baktı. "Kiera'yla bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm ama bunu yaşadığınız için... minnettarım. Grup Evan için çok şey ifade ediyor. Siz, çocuklar, hepiniz Evan için çok şey ifade ediyorsunuz. İkimiz için de," diye ekledi gülümseyerek.

İçimde tuhaf bir sıcaklık ve kabullenme hissi oluşurken bakışlarım ayaklarımıza kaydı. Onun beni anlaması benim için çok şey ifade ediyordu, özellikle de o video yayınlandığından beri yargılamanın ağırlığını üzerimde hissettiğim için. Boğazımdaki ani düğümden konuşup konuşamayacağımdan emin olamadan başımı salladım ve onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektim.

Jenny Matt'in yanına gittiğinde Rachel bana yaklaştı. Davet etmek için kollarımı açtım. Bronz yanakları biraz kızardı ama hızlıca sarılmak için adım attı. Ayrıldıktan sonra siyah saçlarını düzelitti, sonra dudağını ısırdı ve sessizce, "Matt'i güvende tutacak mısınız?" diye mırıldandı. Bunu söyledikten sonra Griffin'e baktı, sanki Matt'e bir zarar gelirse bunun onun suçu olacağından emindi. Dürüst olmak gerekirse, böyle düşünmekte haksız da sayılmazdı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve başımla onu onayladım. "Elbette. Gerçi genelde bizi güvende tutan o oluyor." Duyabilmesi için daha yüksek sesle, "Matt bebek bakıcımız olmayı *seviyor*," dedim.

Matt Jenny'yle konuştuğu yerden başını kaldırıp bana baktı. Anında kaşlarını çattı ve beni tersledi. Rachel kıkırdadı, sonra bana utangaç bir gülümseme verdi. "Bırak da biraz eğlensin o zaman."

Bu sefer güldüm. "Gülerim," dedim başımı sallayarak. Ara vermeyi hak eden biri varsa, o da Matt'ti.

Sonra Anna yanıma geldi. "Seni özleyeceğim Hot Bod," dedi ve sarılmak için beni kendine doğru çekti.

Ona sıkıca sarılırken bana taktığı eski lakabına güldüm. Birbirimizi bıraktığımızda gözlerim karnına kaydı ve kaşlarımı çattım. "Burada tek başına iyi olacak mısınız?"

Dudaklarını bana doğru büktü. "Bir, yalnız değilim." Jenny ve Rachel'ı işaret etmek için durakladı. "İki, tabii ki iyi olacağım. Hamileyim, sakat değilim." Gözlerini devirdi, sonra beni tekrar sıkmak için eğildi. "Kız kardeşime iyi bak, tamam mı?"

"Her zaman," diye fısıldadım, omzunun üzerinden Denny'ye veda eden Kiera'ya bakarken. O benim birincil sorumluluğumdu. Ondan daha yüksek

başka bir şey. Ona zarar gelmesine izin vermektense ölürüm daha iyi.

Anna, Griffin tarafından hırpalanmak üzere uzaklaştı ve ben de Denny ile Kiera'nın yanına gittim. Denny bana küçük bir gülümseme verdi. "Giderken bana haber verdiğin için teşekkürler."

Sırıtarak, "İletişim kurmadığım için tekrar tuzağa düşmek istemedim," dedim.

Kiera ikimizin arasına bakarken kaşlarını çatı. Denny gözlerini devirdi, sonra da konuşmanın geri kalanını hatırlıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Sienna'yla aranızdaki bu karışıklığı bir an önce gidermek isteyebilirsin, dostum."

Bu benim de kaşlarımı çatmama neden oldu. "Deniyorum ama kimse bana inanmıyor." İnsanların buna inanması için inkârın Sienna'dan gelmesi gerektiğini hissediyordum ve ayrıca bunu sürdürmek kariyerine yardımcı olacaksa asla inkâr etmeyeceğini de hissediyordum. İç çekerek başımı salladım. "Bu sadece bir . Yakında geçecek, geçmek zorunda."

Denny'nin endişeli gözleri Kiera'ya kaydı. "Evet," diye mırıldandı ama buna tam olarak inanmadığını görebiliyordum. Ona tek kolumla hızlıca sarıldım, sonra Matt'in bizim için ayarladığı büyük cip geldi ve gitme vakti geldi. Yine. Bu kez Kiera'yı arkamda bırakmıyor olsam da, Seattle'dan ayrılmak bana yine de zor geliyordu. Bu kayıp duygusu etrafımdaki her yüze yansıyor. Havaalanına giderken çocuklar özellikle asık suratlı görünüyordu. Griffin bile kasvetli görünüyordu ve bu biraz şok ediciydi. Böyle durumlarda genelde duvarlardan fırlardı.

"Yakında döneceğiz," dedim onlara. "Ve bir dahaki sefere daha uzun süre. Çok daha uzun süre."

Hepsi bana baktı, sonra gülümsediler ve başlarını salladılar. Dört gözle beklenecek bir şeyin olması her zaman işe yarardı. Son tur bana bunu da öğretmişti.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu kez Justin ve grubuyla paylaştığımız yeni tur otobüsümüze adım atar atmaz herkesin ruh hali heyecana dönüştü. Bu işte iyiydik, bu konuda rahattık, bunun için doğmuştuk ve iyi vakit geçirecektik. Harika bir zaman.

İlk konserimiz Los Angeles'taydı ve sahne arkasındaki enerji tam da hatırladığım gibiydi. Yolda bize katılan grupların çoğu son turneden geliyordu, bu yüzden Kurt, Benji ve onların grup arkadaşlarıyla hasret giderdim. Ama şükürler olsun ki Paul yoktu. Justin'in onu bir daha asla turneye davet etmeyeceğini hissediyordum.

Bu tur bir öncekinden çok daha küçüktü. Çok daha kısaydı ve daha az avantajı vardı. Başka bir deyişle, bu sefer otel odası yoktu. Gösteriler arasında otobüslerde sıkışıp kalacaktık ama sorun değildi. Hayatta kalacaktık.

Yine de bazı şeyler tamamen aynıydı. Herkes sahne arkasında hayranlarıyla özgürce kaynaşıyordu ve hâlâ şaşırtıcı miktarda alkol bulunabiliyordu. Matt'in şanslı kovanı onunla birlikte yolculuk yapmıştı ve her zaman ulaşabileceği bir yerde olmasına rağmen, sıramızı beklerken rahat görünüyordu. İlk turnemizin ilk gösterisinden çok farklıydı. Onun büyümesi beni gururlandırdı.

Bu sefer ile geçen sefer arasında önemli bir fark vardı: D-Bags ürünleri giyenlerin sayısı. Justin bir kez daha bu turnenin headliner'ı olmasına rağmen, neredeyse her bir hayranın üzerinde grubumuzun adının yazılı olduğu bir şey vardı: tişörtler, bileklikler ve hatta bazılarının yanaklarında çıkartmalar vardı. Bu kez kim olduğumuzu kesinlikle biliyorlardı ve ismimizin reklamını yapmaları mutlu bir tesadüf değildi. Çok gerçeküstüydü.

Sienna'nın adının neredeyse bizimki kadar yaygın olması da öyle. Sahne arkasında dolaşırken dedikodulardan kaçamıyordum. Dedikodu ya da doğrudan sorular. Herkes gerçeği bilmek istiyordu ama onlara söylediğimde kimse bana inanmıyordu. "Sienna ile bir ilişkim yok" ve "Sienna ve ben sadece iş arkadaşız" cümleleri ağzımdan otomatik pilota çıkıyordu ama hiçbir şey fark etmiyordu. Hayranlar bizi birlikte istiyordu, bu yüzden onların zihninde öyleydik.

Onlara Kiera'yı göstermeye, bunu *birilerine* resmileştirmeye çalıştım ama Kiera sırtıma acı veren bir çimdik atarak buna hemen son verdi. Onların merakına maruz kalmak istemiyordu, adının bir şekilde medyaya sızmasını istemiyordu, haber değeri taşımanın gösterisini yapmak istemiyordu. Sadece dedikodular bitene kadar ortalıkta görünmek istemiyordu. Bunu anladım, bu yüzden ne istediyse yaptım ve yanıtlarımı mümkün olduğunca belirsiz tuttum.

Sahneye çıkma sırası bize geldiğinde çoktan hevesli bir enerjiyle dolmuştum. Çocukları sahne alanına kadar takip etmeden önce Kiera bana yumuşak bir öpücük verdi. Gözleri gösteri için duyduğu heyecandan adeta parlıyordu. Bunca zaman sonra bile bizi izlemekten hâlâ keyif alıyor olmasına bayılıyordum. Bu kez burada olmasını, bu anı benimle paylaşmasını sevdim. Bununla ilgili her şeyi sevdim.

"İyi şanslar," dedi bana.

Sırtışımla kontrol edilemezdi. Oraya gitmek için sabırsızlanıyordum. "Teşekkür . Birazdan dönerim."

Neredeyse koşarak ekip üyelerinin hazırlandığı yere gittim. İçlerinden biri bana ekipmanları uzatırken arkadaşlarıma "Hazır mısınız?" diye sordum.

Griffin bana sırtıttı. "Hazır doğdun, dostum." Yüz ifadesi kaşlarını çatmaya başladı. "Yine de..." Matt'e bakmak için döndü. "Sanırım bana liderlik şansı vermenin zamanı geldi."

Matt hemen başını salladı. "Biraz ara ver, Griff."

Griffin ellerini açtı. "Ne? Sadece söylüyorum, biliyorsun turnenin ilk gösterisi senin için zordur. Hastalanırsan diye yükü ben alayım."

Matt yine başını salladı. "Hastalanmayacağım. Ben iyiyim." Bunu söyledikten hemen sonra sahneye ve sahnenin arkasındaki devasa kalabalığa baktı. Yüzü soldu ve hemen gözlerini kaçırdı.

Griffin güldü, ses neredeyse seyircilerden gelen gürültüde kayboluyordu. "Çok fena kusacaksın dostum. Şu an yüzünü görmelisin."

Matt derin bir nefes alıp ağzından yavaşça verirken gerçekten de biraz hasta görünüyordu. Susması için Griffin'in karnına bir şaplak attım, sonra Matt'in önüne geçtim. "Sen iyi misin?"

Bana sert bir şekilde başını salladı. "Evet. Her şey girecek. Her zaman iyidir."

Evan elini onun omzuna koydu. "Bunu halledersin. Endişelenecek bir şey yok."

Matt tekrar başını salladı. Derin derin nefes aldığı ve kalabalığa bakmaktan kaçındığı için şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Kulaklığını takan Griffin'e bakarak Matt'e, "Biliyor musun, eğer Griffin'in yüzünü kalabalıktaki her insanın üzerinde hayal etmeye başlarsan, bu seni artık korkutmayabilir. Sırf sana tapan binlerce Griffin'i görebilmek için oraya gitmek bile isteyebilirsin."

Matt homurdandı. "Binlerce Griffin'i hayal etmenin kimseye faydası olacağını sanmıyorum."

Griffin bunu duydu ve onu tersledi. "Binlerce Griffin herkese yardım ederdi. Ama sana tapmayız. Sahneyi basar ve o lanet gitarı elinden alırdık."

Matt'in dudaklarından bir gülümseme geçti. "Hayır, bence bana tapacaksın. Ağlayarak, çılgılık atarak, dizlerinin üzerine çökerek bana tapacaksın."

Griffin'in yüzündeki memnun ifade kayboldu. "Sakın binlerce beni kendine taptırmaya kalkma."

Matt sırttı ve sahneye ilk çıkan kişi olarak hepimizi şaşırttı. Evan bana bakarak güldü. "Sahne korkusunu yenmiş olabilirsin."

Ben de ona sırttım. "Griffin'e eziyet etmenin cevap olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Evan dudaklarını büzdü. "Aslında bu çok da şaşırtıcı değil. Bunu gerçekten yıllar önce düşünmeliydik."

Griffin bizimle eğlenmiyordu. "Hey, Evan, sana bir şey getirdim." Sıkılı parmaklarını kaldırdı, sonra ortadaki parmağını yavaşça açtı. Bana döndü. "Kıskanma Kell, sana da bir tane aldım." Bu hareketi diğer eliyle bana tekrarladı, yüzünde sinirli bir sırıtma vardı. "Pislikler."

Evan ve ben birbirimize baktık, sonra gülmeye başladık. Griffin gözlerini devirdi ve Matt'i sahneye kadar takip etti. Hâlâ gülmekte olan Evan da hemen arkasından onu takip etti. Biri bana gitarımı uzattı ve ben de sırtarak onu sırtıma astım. Gösteri zamanı. Evan'ın hemen arkasından sahneye adım attım ve öyle bir çığlıkla ödüllendirildim ki, bloklar öteden duyulabileceğinden emindim. Çocuklar yerlerini alırken ben de mikrofona doğru yürüdüm.

Öne doğru eğilerek kalabalığa "İyi akşamlar" dedim. Sanki hepsine hayallerindeki evi vermişim gibi çığlık attılar. Kalabalığı tararken sırttım. Erkekler elleriyle bağırıyor, kızlar zıplıyordu, herkes gösterinin başlamasına hazırdı.

Gürültü biraz azaldı ve nispeten sessizlikte bir grup kızın "Seni seviyoruz Kellan!" diye bağırıldığını duydum.

Bu şekilde dışlanmak benim için nispeten yeniydi. Geçen turda insanlar adımlı bilmiyordu. En azından ben söyleyene kadar. Ve bu kalabalığın bunu bilmesinin sebebinin Sienna olduğunu bilsem de - ismim o ilk fotoğraftan kısa bir süre sonra sızdırılmıştı - onların sevgisini görmek içimi ısıttı. Gerçek ya da değil, çok tatlıydı. "Ben de sizi seviyorum çocuklar," dedim onlara, kelimenin genel anlamıyla. Tüm hayranlarımız için derin bir minnettarlık duyuyordum. Her şeyimi onlara borçluydum ve bu da bir çeşit sevgiydi. Öndeki kızlardan bazıları birbirlerine sarıldı ve çığlık attı, sözlerimi kelimenin tam anlamıyla ve sadece onlar için söylediğimi düşündüler. Bu beni güldürdü.

Gitarımı çözerek kalabalığa iyi vakit geçirip geçirmediğini sordum. Eğlendiklerini haykırdılar ama onlarla çalmayı bitirmemiştım. Gitarımı ön tarafa doğru çevirerek, "Hmmm, bilmiyorum. Pek de eğleniyormuşsunuz gibi görünmüyor." Kalabalık

Gürültüyle patlak verdiğinde hızla çocuklara baktım. Hepsi yerindeydi, hepsi hazır, hepsi işaretimi bekliyordu. Tabii ki Griffin hariç. O kendisine en yakın kızlara müstehcen hareketler yapmakla meşguldü. İşte bu yüzden hiçbir gösteriye Griffin'in ilk çaldığı çok az şarkıdan biriyle başlamazdık. Sahnede dikkatinin çok kolay dağıldığını zor yoldan öğrenmiştik.

Kalabalığa başımı sallayarak, "Hadi tekrar deneyelim. Herkes iyi vakit geçiriyor mu?" dedim. Bunu bağırdım ve enerjim kalabalığın enerjisini gerçekten kaotik bir şeye dönüştürdü. Çok uzun sürerse binaya zarar verebilirlerdi.

Evan'a dönüp başımı salladım ve o da şarkıya başladı. Çocuklar ve ben albüm kayıtları sırasında turnede hangi şarkıları kullanacağımızı planlamak için epey zaman harcamıştık. Hepsi albümde yer alıyordu ve albüm çoktan piyasaya çıktığı ve çok iyi iş yaptığı için kalabalığın çoğu şarkıları biliyor ve benimle birlikte söylüyordu. Buna bayıldım. Kendimi Pete's'e geri dönmüş, bizi gerçekten tanıyan bir kalabalığa konser veriyormuşuz gibi hissettim. Beni heyecanlandırdı ve son şarkımız bittiğinde ve kalabalığı selamladığımızda hala enerji doluydum. Sahneden inmek istemedim, orada saatlerce kalabilirdim ama bu Justin'in gösterisiydi. Biz sadece onun için onları ısıtmak için buradaydık ve artık geri çekilip bunun olmasına izin vermemin zamanı gelmişti.

Sahneden inip eşyalarımı ekibe teslim ettikten sonra Kiera'yı buldum. Kollarımı ona doladığımda bana gülümsüyordu. Ona sıkıca sarıldım, onu hissetmenin ve kokusunun tadını çıkardım. Terli olduğumu ve onu biraz yalnız bırakmam gerektiğini bilmeme rağmen yanağımı boynuna yasladım ve "Hadi otobüse dönelim" diye mırıldandım. Eğer bir sahnede olamayacaksam, onunla yalnız kalmak bir sonraki en iyi şeydi. Ya da en iyisi, gerçekten.

Kiera kotumun kemer tokası halkalarını çekti, parmakları sanki beni umutsuzca istiyormuş gibi kotun içine girdi. Sadece bu küçük tepki bile beni daha da heyecanlandırdı ve o anda Kiera'yla otobüsteki yatak odasını sahiplenmeye karar verdim. Griffin'i dışarıda tutmak için onu korumam gerekiyorsa, öyle olsun.

Tam elinden tutup onu park alanına çekmek üzereydim ki kalabalık bir şeyler söylemeye başladı. Başımı kaldırarak onları daha iyi duyabilmek için sahneye doğru baktım. Her ne söylüyorlarsa birbirinden kopuktu; birlikte söylemiyorlardı, bu yüzden sadece bir ses kakofonisi vardı.

"Ne söylüyorlar?" Kiera sordu. "Anlamını çıkaramıyorum."

Sonunda senkronize olana ve net bir kelime haline gelene kadar ben de yapamadım. Anladığımda şaşırdım. Ve hayal kırıklığına uğradım. Çünkü istedikleri şeyi onlara veremiyordum. Kiera'ya dönerek, "Pişmanlıkla' diyorlar. Single'ı dinlemek istiyorlar." Lanet olsun. Çocuklar ve ben bunun olacağını hiç düşünmemiştik. Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım gerçeğinden nefret ediyordum. Ve lanet olsun, eğer trend buysa, onları her konserde hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacaktım. Bu ruh halimi kararttı ve neşemin bir kısmını yok etti. Ben sahneye dönerken Kiera başıyla onayladı. "Elimizde onun vokal parçası yok. Sienna olmadan bu şarkıyı seslendiremeyiz... tabii..."

Kiera'nın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum -*asla* kendi isteğiyle o sahneye çıkmazdı- ama gerçekten de tek seçeneğimiz buydu. Ona muzip bir gülümseme verdim. Ne düşündüğümü anında anladı ve hemen . Gözlerini kocaman açarak beni itmeye çalıştı, sonra da kendini kollarımdan kurtarmaya çalıştı. Tutuşumu sıkılaştırarak güldüm. "Üzgünüm bebeğim. Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun ve burada Sienna'nın yerini doldurabilecek tek kişi sensin."

Sırtı göğsüme gelecek şekilde kendini döndürmeyi başardı. Yine de bu onu tutmamı kolaylaştırdı; belini sıkıca . "Hayatta olmaz, Kyle! Oraya çıkmayacağım!"

Sesinde histerinin bir sınırı vardı. Onu asla sahneye çekmezdim ama tamamen niyetliymişim gibi geri çekildim. "Üzgünüm ama bu gece benimle şarkı söylemek zorundasın."

Çırpınmaya ve ciddi bir şekilde çılgılık atmaya başladı. Çılgılları o kadar yüksekti ki, hâlâ ilahi söyleyen kalabalığın onu duyması beni şaşırtmazdı. Justin ve grup arkadaşlarını hazırlarken bizi izleyen birkaç ekip üyesi gördüm. Justin sırtı bana bakıyor, sarı saçlarını sallıyordu. *Pislik*, diye mırıldandı.

Haklı olduğunu ve devam edersem Kiera'nın anevrizma geçirmesine neden olacağımı bildiğim için onu bıraktım. Sonra bana tokat atma ihtimaline karşı ellerimi kaldırdım. "Kız grubu fantezini yaşamak istemiyor musun? Sana yardım edeceğim ve hastalanırsan köşede genellikle bir kova olur." Matt'in güvenilir kovası neredeyse her zaman merdivenlerin hemen yanında dururdu.

Bana dik dik bakarken gözleri kararmış gibiydi. "Bu gece kendi bölmende uyuyacaksın," dedi.

Ses tonunda zerre kadar alay yoktu. Oh, kahretsin. Onu gerçekten mı? Cidden beni "kanepede uyutacak" mıydı?

Konuşmak mı? Lanet olsun. Bunu ona asla yapmayacağımı bilmiyor muydu? Kiera bana arkasını döndü ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildim. "Şaka yapıyordum, Kiera." Beni görmezden gelerek, yumruklarını iki yanına sıkarak hışımla uzaklaştı. Kahretsin. "Kiera? Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Omzunun üzerinden sinsi, imalı bir gülümseme fırlattı ve anında rahatladım. Oh, şükürler olsun, benimle dalga geçiyordu. Ben de ona sinsi bir sırıtışla karşılık verdim. Benimle dalga geçmesi hoşuma gitmişti; artık o yatakta kesinlikle hak iddia ediyordum.

Peşinden gittim. Hızla yetişip onu tekrar kollarıma aldım. Dudaklarımı kulağına götürdüğümde kıkırdadı. "Bu hiç hoş değildi," dedim kulak memesini ısırarak.

Başını eğdi, kollarımda rahatladı. "İkisi de senin yaptığın şey değil." Bana sert bir bakış attı ve ben de güldüm.

Elini tutarak onu götürmeye başladım. "Hadi gel. Gidip otobüsü bulalım." Dağılana kadar bir saatimiz vardı ve ben her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordum.

Qsnpter F/

SÜRPRİZ

Otobüse dönerken açık bir bakım dolabının önünden geçtik. Gözüme bir şey takıldı ve içeri bakmak için kapının önünde durdum. Raflardan birinde parlak sarı bir rulo *Girilmez* uyarı bandı vardı. Aklıma harika bir fikir geldi ve sırtarak bizi izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Kiera kaşlarını çatarak bana baktı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Etrafın temiz olduğunu görünce odaya daldım ve ruloyu kaptım. Kolumun altına sıkıştırıp ona "Göreceksin" dedim. Sonra biri geri koymam için bana bağırmadan önce ikimiz aceleyle uzaklaştık.

Otobüse girdiğimizde biraz bant, kalın bir keçeli kalem ve bir parça kağıt buldum. Sonra arka yatak odasını bir tabela ile kapattım: *Bay ve Bayan Kyle için ayrılmıştır. Dışarıda kalın. Yani sen, Griffin.* Justin ve grup arkadaşlarının küstahça tek gerçek yatağa sahip çıkmamdan rahatsız olmadıklarını umuyordum ama son turnede Griffin'in yatağını kaç kişinin "paylaştığını" çok iyi hatırlıyordum ve Kiera'yı kullanılmış çarşaflara, özellikle de Griffin'in kullandığı çarşaflara maruz bırakmak istemiyordum. Bu düşünce *beni* bile ürperti.

Çocukların çoğu o akşam otobüslere binip bir sonraki yere doğru yola çıktığımızda tabelamı gördüklerinde güldüler. Griffin suratını astı. Koridorun aşağısını işaret ederek, "Yatak odası konusunda ciddi değilsin, değil mi?" dedi.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Çok ciddiyim. Geçen sefer yatağı sen almıştın."

"*Yani?*" *der* gibi bir ifadeyle başını salladı. "Yatağımı isteyen herkesle paylaştım. Bunu biliyorsun."

Kiera biraz öğürdü, sonra öksürmeye başladı. Griffin'e bakmadan önce yanımda oturan kıza bir göz attım. "Evet, bunu biliyorum ve her ne kadar iyi bir davranış olsa da iğrençti ve bunu paylaşmayacağız."

Otobüsteki diğer çocuklar gülerken Griffin gözlerini devirdi. "Ödleğ," dedi ve bir bölme talep etmek için ayrılmadan önce benimle ne paylaşacağına dair bir şeyler mırıldandı.

Justin bize doğru yaklaşırken yüzünde tuhaf bir eğlence ve tiksinti ifadesi vardı. Onunla göz göze geldiğimde irkildim. "Muhtemelen önce *sana* sormalıydım, çünkü bu senin turnen, senin otobüsün."

Gülümseyerek başını salladı. "Hayır, devam et ve al. Dolaplar umurumda değil. Ev gibiler." Sırtışı muzipleşti ve solgun gözleri eğlenceyle parladı. "Ayrıca, iki yeni evlinin arasında durmaya cesaret edemem. Ve kesinlikle seni her gece o bölmelerde seks yapmaya zorlamazdım. Ev gibi ya da değil, yuvarlanacak alanınız varsa daha eğlenceli olur."

Kiera'nın gözleri büyüdü ve anında Justin'den uzaklaştı. Bana bakarak, "Ben... yatmaya gidiyorum," dedi. Yanağıma bir öpücük kondurdu, masamızdan kalktı, sonra Justin'e "İyi geceler," diye mırıldandı ve olabildiğince hızlı bir şekilde kibarca kaçtı.

Justin onun geri çekilişini izlerken güldü. "Oops. Utangaç olduğunu unutmuşum. Üzgünüm."

Kiera'nın kaçışını izlerken kıkırdadım. "Sorun değil. Bu turun sonunda, bu tür yorumların onu korkutacağından bile şüpheliyim."

Tekrar güldü ama ben dönüp ona baktığımda ifadesi değışti. Mizah onu terk etti ve düşünceli görünüyordu. Önce Kiera'nın gittiğı yere, sonra da bana bakarken dudağını çiğniyor ve kaşlarını çatıyordu. Hiçbir şey söylemiyordu ama sessizlikte düşüncelerini duyuyordum.

İç çekerek ona, "Bu doğru değil. Sienna ve benim aramda hiçbir şey olmuyor."

Dudakları gerildi, sonra başını salladı. "Sormayacaktım. Sorulmaması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyim." Bunun üzerine başımı salladım. Sanırım öyleydi. Beni izlerken yine dudağını kemirdi. "Ama madem konuyu açtın, neler oluyor? Herkes bundan bahsediyor. O video..." Koridora doğru baktı. "O...? Yani, onun... olmadığından emin olmamız mı gerekiyor?" Kaybolmuş gibiydi, ne yapması gerektiğinden ya da bunu nasıl başarabileceğinden emin değildi.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "O her şeyi biliyor. Video için oradaydı; her şey için oradaydı. Karımdan hiçbir şey saklamıyorum."

Justin biraz çöktü, rahatladığı her halinden belliydi. "Oh, Tanrıya şükür, çünkü gerçekten de onu bu konuda karanlıkta tutabileceğimi düşünmüyordum. Birisi bu konuyu açacaktı."

İç çekerek bir elimi yüzümde gezdirdim. "Biliyorum. İnanın bana, biliyorum." Hayranlar bu konu hakkında konuşmak istiyordu, DJ'ler konuşmak istiyordu, arkadaşlarım bile konuşmak istiyordu. Başımı sallayarak, "Plak şirketi senden hiç böyle bir şey yapmanı istedi mi? Kabul etmediğin ama yine de yapmak zorunda hissettiğin bir şey?"

Justin'in ifadesi endişeli bir hal aldı. "Şirketin seni bunu yapmaya zorladığını mı söylüyorsun?"

Yorgun bir nefes daha verdim. "Seçeneklerim... sınırlıydı."

Justin yavaşça başını sallamadan önce bir süre beni inceledi. "Üzgünüm dostum. Benden hiç rahat olmadığım bir şeyi yapmamı istemediler ve kaydolduğumda bir ilişkim yoktu, bu yüzden..." Avuçlarını açarak omuz silktili, yüzünde ilişkilendiremediği bir suçluluk duygusu vardı.

Tekrar başımı salladım, çabasını takdir ediyordum ama muhtemelen benden çok daha farklı bir deneyim yaşadığını da anlıyordum. Yine de yorumunu ifade ediş biçimi bana tuhaf geldi ve birden Kiera'nın bana söylediği bir şeyi hatırladım. Justin'in Kate'e mesaj atması hakkında. Hem de çok. Yüzümde yarı bir gülümsemeye, "*Şu anda* bir ilişkin mi var?" diye sordum.

Sırıttı ve gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Belki. Göreceğiz." Omzumu alkışladı, sonra dolaplara doğru ilerledi, tüm bu süre boyunca gülümsedi.

Yeni turla birlikte kolay, tanıdık bir ritme girdik ve sanki bir öncekinden hiç ayrılmamış gibiydik. Herkes takıldı, herkes yardım etti, herkes birbirini cesaretlendirdi. Daha önce hissettiğim aynı aile ve yoldaşlık duygusuydu ve şimdi Kiera benimle birlikte olduğu için bunu hayatımın her günü yapmaktan mutlu olurum.

Özellikle keyif almadığım tek kısım radyo istasyonlarında röportaj yapmaktı. Artık eskisinden daha popüler olduğumuz için canlı performans sergilemek üzere istasyona gitmemiz isteniyordu. Bu benim için sorun değildi, performans sergilemeyi seviyordum ama insanların Sienna ile birlikte olup olmadığım konusunda kesin bir cevap istedikleri o garip an her zaman oluyordu,

Bu da hayır dediğimde bana inanmadıkları o garip ana yol açtı. Öyle bir noktaya gelmişti ki hayır demek insanları kızdırıyordu, sanki onlara yalan söylediğimden rahatsız olmuşlardı. Yüzüme karşı bir şey söylemeyecek kadar saygılıydılar ama ben ayrıldıktan sonra düşüncelerini tüm dinleyicileriyle paylaşmayı ihmal etmediler. Buna bazen ben de dahil oluyordum.

Gerçekten sinirlerimi bozuyordu. DJ'ler, hayranlar, kimse beni dinlemiyordu ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Sienna'yla yollarımızı ayırdığımızdan beri saçmalıkların bir kısmı azalmıştı ama her konserde hayranlar kuliste ondan bahsediyor ve bizim şarkımızı istiyorlardı. Ve üzerinde iğrenç birleşik ismimiz olan Kell-Sex yazılı pankartlar taşıyorlardı. Bizi böyle bir çift olarak resmetmeyi seçmişlerdi. Bu kelimeyi görmek bile beni çok rahatsız ediyordu ve bu lakapla başlayan her işareti görmezden gelmeye özen gösteriyordum.

Yakında bitecekti. Sienna da ben de inanılmaz derecede meşguldük, bu yüzden yollarımızın tekrar kesişme ihtimali düşüktü. Ve yeni bir yakıt olmadan dedikodu ateşi sönecekti. Ölmek zorundaydı.

Ama Sienna'nın ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum.

Teksas'taydık, gösteri öncesi otobüste uzanıyorduk. Griffin az önce bana bir Hacky Sack ile sertçe vurmuş, erkekliğime hakaret etmişti, hepsi de karımla şakacı bir şekilde flört ettiğim içindi. Görünüşe göre Kiera'nın bir kovboy fetişi vardı ve ben de ona en iyi güneyli taklidimi yapıyordum. Griffin bana "her yerdeki penisler için bir utanç kaynağı" demişti, ben de topu kaptım ve onu aletiyle çiviledim. İki büküm oluşu son derece tatmin ediciydi. *Kırılmaktansa utanç kaynağı olmak daha iyidir, değil mi Griff?*

Tüm çocuklar bunun kendileri olmadığına şükrederek büzüşür, şakalaşır ve gülerken, Justin'in başcısı Mark otobüse atladı. Otobüste arkadaşlarını ararken yüzü heyecan ve inançsızlıkla doluydu. Griffin'in yanında Justin'i görünce, "Burada kimin olduğuna inanamayacaksınız," dedi.

Justin, "Ah, tamam, kim var burada?" dedi. Kiera ve ben birbirimize baktık. Yüzündeki ifade midemdeki hisle eşleşti ve Mark daha adını söylemeden ikimiz de burada kimin olduğunu tam olarak biliyorduk.

"Sienna Sexton, dostum."

Kiera ve ben aynı anda iç geçirdik. Evet, haklıydık. Mark'a bakmak için döndüğümde kaşlarımı çattım ve "O burada mı? Neden?" diye sordum. Sienna şu anda kendi turnesindeydi. Programını bilmiyordum ama aynı anda aynı şehirde olma ihtimalimiz... zayıf görünüyordu.

Bana omuz silkti. "Bilmiyorum. Yanında seni bulmamı söyleyen sinirli sarışın bir sürtük var. Kim 'hemen' kelimesini kullanır ki?"

Bu kelimeyi kimin kullanacağını çok iyi biliyordum. Tanıtım turu sırasında bana birkaç kez havlandığını duymuştum. Yorgun bir nefes verdim. "Bu Tory olmalı." Kiera'ya bakarak, "Sanırım gidip Sienna'nın ne istediğini görmeliyiz," dedim. Kiera'nın yüzü midemdeki isteksizliğe uyuyordu ama başını salladı.

Evan ve Matt de bizimle Sienna'yı bulmaya geldiler. Hâlâ aletini avuçlayan ve acı içinde homurdanan Griffin otobüste kaldı. Bu geceki gösteri için erkenciydik ve mekân nispeten sessizdi. Birkaç personel bize doğru yönü gösterdi ve Sienna'nın korumaları tarafından izlenen özel bir ofis bulmamız uzun sürmedi. Her ne kadar kim olduğumu bilseler de, plak şirketinin evinde yanında bulunan korumalarla aynı kişiler oldukları ve Sienna'nın beni aradığını bilmeleri gerektiği halde, resmi olarak aklanana kadar yanlarından geçmeme izin vermediler. Sinir bozucuydu ama Sienna'nın son derece tanınmış biri olduğunu aklımda tutmaya çalıştım. Eğer etrafında her zaman sıkı bir güvenlik varsa, bunun muhtemelen iyi bir nedeni vardı.

Ofise girdiğimde, Tory'nin uzak duvara yaslanmış, kaşlarını çatmış bir halde, Matt'in olsa midesini bulandıracak kadar dolu bir ajandayı karıştırdığını gördüm. Sienna onun önündeydi. Yüzünü bize döndü ve benimle göz göze geldiğinde nötr ifadesi anında kusursuz, megawatt gücünde bir gülümsemeye dönüştü. Bir kez daha, birbirimizi son gördüğümüzden beri beni her gün özölüyormuş gibi görünüyordu. Ve bir kez daha, aynı zamandan beri ondan haber alamamıştım. Yüzü benim deneyimlerimle uyuşmuyordu ve bu beni temkinli yaptı. Ya da belki de sadece *burada* olması beni paranoyaklaştırıyordu.

"Aman Tanrım, Kellan! Çok uzun zaman oldu." Kollarını açarak bana doğru ilerledi. Selamlaşmalarının ne kadar samimi olabileceğini bildiğimden, onu durdurmak için bir parmağımı kaldırdım. Bana sarılmadı ama yine de yanağımı öpmeyi başardı. "Seni görmek kesinlikle çok güzel."

Beni dışlama alışkanlığı beni rahatsız ediyordu. Odaya yalnız girmemiştım ama Kiera'ya ya da grup arkadaşlarıma bakmamıştı bile. Elimi sallayarak onları ve mekânı işaret ettim. "Burada ne yapıyorsunuz? Turnede olman gerekmiyor mu?" kaba davrandığının farkındaydım ama şüphelerim her geçen saniye artıyordu.

Bir omzunu silkerken bana küçük, neredeyse utanmış bir gülümseme verdi. "Yakınlarda çalışıyorum ve bu gece izinliydim. Seni sahnede görme fırsatını kaçıramazdım."

Yani buralarda *mıydı*? Eğer bu doğruysa, uğraması o kadar da garip olmazdı. Öyle değil mi? Açıkçası emin olmak için onu yeterince iyi tanıımıyordum. Sürekli konuşan arkadaşlar gibi değildik. Ama bir hayranı olduğundan *bahsetmişti...* ve bunu söylerken gerçekten ciddi gibi görünüyordu. "İyi bir gösteri olacak," dedim başımı sallayarak.

Ellerini birbirine kenetledi, tıpkı hevesli hayranlarım gibi ışıldıyordu. "Muhteşem olacak. Sabırsızlanıyorum!"

Ona inanmak, söylediği her şeyi olduğu gibi kabul etmek istiyordum ama daha derin bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyordum. "Beni sadece bu akşamki şovu izlediğini söylemek için mi görmek istedin?"

Yüzü kibirli bir kızgınlığın karanlık ifadesine dönüştü. Ve sonra bu ifade anında buharlaşarak keyifli bir gülümsemeye dönüştü. O kadar hızlı oldu ki, neredeyse hiç olduğundan emin değildim. "Aslında aklıma parlak bir fikir geldi ve sana danışmak istedim."

İşte bu. Benden bir şey istiyor. İçimi bir tedirginlik kaplarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kabul etmeyeceğim bazı şeyler vardı, yani hâlâ kolay lokma olduğumu düşünüyorsa yanılıyordu. "Öyle mi? Senin fikrin nedir?"

Tekrar gülümsemeden önce kısa bir süre kaşlarını çatarak göğsüme baktı. "Sizi bilmem ama ben her konserde yeni single'ımı seslendirmem için durmadan sıkıştırılıyorum."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve ben de başımı salladım. "Evet, bunu ben de çok duyuyorum."

Dudağını ısırdı ve tırnağını hafifçe göğsüme bastırdı. "Sensiz bunu gerçekten yapamam."

Bilerek parmağına baktım, parmağını istiyordum. Benimle flört etmesinin ona istediği her şeye otomatik bir evet vereceğini sanıyorsa yine yanılıyordu. "Nick sana vokallerimi verebilir ya da benim rolümü söylemesi için başka bir adam tutabilirsin." Benden başka ne beklediğinden emin .

Sienna, onun için ne yapabileceğimi söylemem için yalvarırken üzerine düşmediğim için sinirlenmiş görünüyordu. "Aynı şey değil," dedi hafif bir sızlanmayla.

aksanlı sesiyle. "Sizinle birlikte tekrar çalmak isterim. Hayranları gerçekten şaşırtmak. Burayı havaya uçurmak."

Anlayış seline kapıldım ve hemen ardından şaşkınlık geldi. Bulunduğumuz yere baktım. Düşündüğüm şeyi ima ediyorsa, şaşkına dönmüştüm. Bu mekân, rutin olarak sahne aldığı yerlere kıyasla çok küçüktü. "Bu gece şarkıyı söylemek ister misin? Burada mı?"

Sürprizler tarihinin en büyük sürprizini planlıyormuş gibi görünerek başını salladı. "Bu çılgınca olmaz mıydı? Kimse bunu beklemezdi. Sen ne düşünüyorsun?"

İtiraf etmeliyim ki, ikilemde kalmıştım. Hayranlar her konserde bu şarkıyı istiyordu ve biz onlara asla veremiyorduk. Her performanstan sonra suçluluk duygusu beni takip ediyordu. Bu suçluluk duygusunu hafifletme şansı, sadece bu seferlik bile olsa, güçlü bir cazibeydi. Ama Sienna için daha fazlası olmalıydı. Belki o da aynı suçluluğu hissediyor ve bu konuda bir şeyler yapmak istiyordu? Kaydedilmiş parçaları çalmaktan ya da bir dublör kiralamaktan daha anlamlı bir şey.

Yine de ona cevap vermeden önce Evan ve Matt'e dönüp baktım. Evan kaşlarını çatmıştı. Sienna'nın "ilişkimizin" doğası hakkında daha açık sözlü olmasını istiyordu. Bütün bu sorulardan o da benim kadar rahatsız olmuştu. Matt gülümsüyordu. Böyle bir konuk katılımın grup için neler yapabileceğini biliyordu. Yarın herkes bunu konuşacaktı. Ve evet, bu D-Bag'ler için harikaydı. Ama benim için? Emin değildim.

Sienna bocaladığımı görür gibi eğildi ve şöyle dedi: "Yarınki manşetleri ve bunun arkadaşlarının kariyerleri için neler yapabileceğini bir düşün. *'Sienna Sexton, Avoiding Redemption'ın kapalı gişe turnesinde seyircileri şaşırtıyor...*'"

İşte o zaman bunun Justin'e olduğu kadar D-Bag'lere de fayda sağlayabileceğini fark ettim. Belki daha fazla, özellikle de bu şekilde ifade edilirse. Ama öyle mi olacaktı? Düşüncelerini ölçmeye çalışarak Kiera'ya baktım. Bir an beni inceledi, zihni olası sorunları düşünürken gözleri odaklanmıştı. Bir süre düşündükten sonra başını salladı. Buradaki olası iyilikler kötülüklerden daha ağır basıyordu. Ve sadece bir geceydi, sonra Sienna tekrar gidecekti. Dedikodular yeniden alevlenebilirdi ama soruları her zaman yanıtladığım gibi yanıtlamaya devam edecektim. Sorun olmazdı. Can sıkıcı ama iyi.

"Benden tek istediğin bir şarkı mı?" Sienna'ya niyetini anladığımdan emin olmak isteyerek sordum.

Heyecanla kıkırdarken başını salladı. "Bu harika olacak. Hepimiz için."
Umarım bu doğrudur.

Ondan sonra her şey şaşırtıcı derecede normaldi. Sienna, sürprizin yanlışlıkla bozulmadığından emin olmak için ofiste saklandı. Elbette tüm gruplar ve gösteride çalışan herkes onun burada olduğunu biliyordu ama herkes bu konuda ağzını sıkı tuttu. Bu geceyi herhangi bir şekilde özel kılan tek şey, tur menajerinin gösterinin kapanışını D- Bags'in yapacağını bildirmesiydi.

"Ne?" diye sordum. Şaşırmış bir halde sordum. "Hayır, bu Justin'in turnesi. Biz burada destekleyici bir roldeyiz ve öyle de kalmalıyız."

Halsiz görünen adam omuz silkti. "Bu yukarıdan geldi. Bu bana bağlı değil ve kesinlikle sana da bağlı değil." Omzuma vurdu, yüzünde hem bir özür hem de bir emir vardı.

O uzaklaşırken içimi çektim. "Bu doğru değil," diye mırıldandım.

Kiera elimi sıktı. "Hayır, ama..." kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakındı, "...bisin senin setinden hemen sonra olması mantıklı. Ve bu gecenin son şarkısı *olmalı*. Justin'in ondan sonra çıkması hayal kırıklığı yaratabilir. Hem kalabalık hem de kendisi için." Yüzü suçlu bir ifadeyle buruştu, sonra omuz silkti. "Ayrıca, bu sadece bir gösteri. Eminim Justin anlayışla karşılar."

İyi noktalara değindi ama yine de bunun benim kararım olmadığını ona bildirmek zorundaydım. Ya da en iyi seçimim olmadığını. Kiera'nın başına bir öpücük kondurarak onu bulmak için oradan ayrıldım. Onunla karşılaştığımda içim burkuldu. Bir sandalyede oturuyordu, elini kat kat saçlarının arasında gezdirirken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Suçluluk duygusu içimde dönüp duruyordu. Belki de her şeye rağmen hayır demeliydim. Ama bu ona da yardımcı olabilirdi.

"Hey," dedim temkinli bir şekilde ona yaklaşarak. Eğer beni suçlarsa, bu iş şiddete dönüşebilirdi. Ya da en azından çok sesli olabilirdi.

Bana bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hey. Duydun mu?"

Boğazımdaki sıkışıklığı hafifletmek için yutkunarak başımı salladım. "Evet. Çok özür dilerim. Onlardan bizi hareket ettirmemelerini istedim. Onlara bunun yanlış olduğunu söyledim. Onlara grubunuzun hâlâ-"

Justin sözümü kesmek için elini kaldırdı. "Hayır, anlıyorum dostum. Eğer düşünürsen mantıklı geliyor."

"Evet, ama bu berbat olmadığı anlamına ."

Justin sırtıttı. "Doğru. Adamlarıma nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçi sanırım söylememe de gerek yok. Muhtemelen çoktan duymuşlardır. James çıldıracak."

Uzun bir iç çekiş beni terk etti. "Onlarla konuşurken seninle gelmemi ister misin?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Açıkçası bunun yardımcı olacağını sanmıyorum."

Yavaşça ayağa kalkarken suçluluk duygusu daha da arttı. "Çok özür dilerim. Lütfen onlara bunu istemediğimi söyle."

Justin bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Biliyoruz, Kell. Bu senden daha büyük bir şey. Bizden de büyük. Merak etme, bu çocuklara verdiğim ilk kötü haber değil ve son da olmayacak. İyi olacağız. Her zaman öyleyiz." Omuz silkti. "Birlikte bu kadar iyi çalışmamızın nedenlerinden biri de bu."

Başımı salladım, tamamen anlayışlıydım. Ben de kendi adamlarım için birçok kez aynı şeyi yapmak zorunda kalmıştım. "En azından sadece bir gösteri için."

Justin gülümsedi ve başını salladı. "Saflığın çok tatlı." İçini çekti. "İnan bana, bu kadar büyük değişiklikler genellikle geçici değildir."

Hiçbir yokmuş gibi kolumu okşadı, sonra da grup arkadaşlarını bulmak için uzaklaştı. Rahatlamam gerekip gerekmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Anlıyordu, üzgün değildi ama mutlu da değildi. Benim kararım olmamasına rağmen, onu sırtından bıçaklamış gibi hissettim.

En son çıkmak garipti. Henüz çalmadığımızı bilerek Avoiding Redemption'ın setini dinlemek garipti. Genelde o noktaya geldiğimizde hepimiz performans sonrası yüksek bir enerjiyle vızıldıyorduk. Şimdi ise hepimiz bastırılmış enerjiyle doluyduk. Griffin özellikle iğrenç davranıyordu. Sahne arkasındaki sayısız hayrana sırtını söylememek onun için bir mücadele idi. Övünmek için kendini zor tutuyordu ve sabrı tükenmek üzereydi.

Matt'in de gerginliği hissettiği ve her zamankinden daha sert davrandığı belliydi. "Etrafta zıplamayı bırak. Beni deli ediyorsun."

Griffin hemen onun önünde zıplamaya başladı, aşırı sarılmış bir oyuncak gibi enerji saçıyordu. "Öyle mi?" dedi. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" Matt'e, kuzeninin dikkatini dağıtmasına sevinmiş gibi gülümsedi.

Matt inledi ve arkasını döndü. Griffin hemen tekrar önüne atladı. "Ne var Matt? Sorun ne?"

"Kes , " diye bağırdı.

"Yoksa ne olur?"

Matt tekrar döndü, Griffin de onu takip ediyordu. Matt onu itti. "Yoksa taşaklarını yumruklarım."

Griffin sırtıttı. "Hayır, yapmayacaksın. Gösteriden önce olmaz. Hadi Matty, benimle zıpla. Sinirlerine iyi gelir."

Matt solgun gözlerini devirdi. "Seninle aptal gibi hoplayıp zıplamayacağım."

"Hadi, yap şunu."

Matt bana baktı, yüz ifadesinden onu kurtarmamı istediği belliydi. Güldüm ve o yine gözlerini devirdi. "Eğer bunu yaparsam, beni rahat bırakacak mısın?"

Griffin omuz silkti. "Elbette."

Matt isteksizce ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Bir kere. Griffin homurdandı. "Ödle." Matt gözlerini kıstı, sonra ciddiyetle zıplamaya başladı. Bu Griffin'i güldürdü, o da Matt'i güldürdü ve sonra ikisi de aptallar gibi zıplamaya, kafaları iyiyimİ gibi kıkırdamaya bağladılar.

Kiera onları izlerken yavaşça başını salladı, ama yüzünde Matt'in biraz olsun rahatladığını görmekten mutlu olmuş gibi bir sevecenlik vardı. Ve belki de Griffin'in her zaman bir sürüngen olmadığını görmekten bile mutluydu.

Sonunda sahneye çıkma zamanımız gelmişti ve hepimiz başlamak için sabırsızlanarak sahneye fırladık. Elimde mikrofonla kalabalığın önüne çıktığımda, Griffin kadar ben de ağzımdan kaçırmamakta zorlandım. Sevinçli yüzler denizine onlardan sakladığımız şeyi söylemek çok cazip geliyordu. Kendimi tutmak beni sersemletti ve huzursuz etti ve bu enerji tüylerimi diken diken eden yakıcı bir performansa dönüştü.

"Regretfully" için tezahürat başladığında sahneden inmeye henüz başlamıştık. Çocuklarla bir gülümseme paylaştım, ardından Kiera'ya doğru koşup onu hızlıca sıktım. Tezahüratın şiddeti her geçen saniye artıyordu. Sienna burada olmasaydı, benimle birlikte sahneye çıkmak üzere olmasaydı, suçluluk duygusu dayanılmaz olurdu. Ama *nihayet* bunu onlar için yapabiliyor olmak beni havalara uçurmuştu.

Sahneye dönmek zorunda kalmadan önce Kiera'ya uzun, şefkatli bir öpücük verdim. Ağızlarımız birlikte hareket ettikçe, o anın heyecanına zevk karışmaya başladı ve içimi farklı türden bir ihtiyaç doldurdu. *Bu* arzuya kendimi fazla kaptırmak istemediğim için kendimi öpüşmeyi kesmeye zorladım. "Yukarı çıksam iyi olacak, böylece bu işi bitirip seni yatağa götürebilirim." Yüzde 100 şaka yapmıyorum.

Kiera gözlerinde parıldayan bir ilgiyle bana baktı. "Bu planı sevdim."

Dürüst olmak gerekirse, bu planı sürprizden daha çok sevmeye başlamıştım, ama hayır... Kiera'yla yalnız kalmak bekleyebilirdi. Bu hayatta bir kez olacak bir şeydi.

bu hayranlar için. İyi şans getirmesi için Kiera'nın kışına bir şaplak attım ve sonra sahneye geri döndüm. Kalabalık beni fark ettiğinde tezahüratlar çılgınlara dönüştü. I verdi onlar hepsi a şaşkın ifade olarak I yaklaştı mikrofon. "Siz hala burada ne yapıyorsunuz?" Gürültü üzerine söyledim. "Her şey bitti." Ellerimle şakacı bir kışkırtma hareketi yaptım ve Kalabalık benim maskaralıklarına güldü, hiçbiri ayrılacak gibi görünmüyordu. Güzel.

Tam sürpriz konuğumuzu kalabalığa duyurmak üzereydim ki seyircilerin enerjisi değişti. Kahkahalar ve ara sıra atılan çılgınlık yerine, şimdi Matt ve Griffin'in daha önce yaptığı gibi bağıyor, tezahürat yapıyor ve çılgınca zıplıyorlardı. Dikkatleri benim arkamdaydı ve Sienna'nın kararlaştırılan işaretini beklemediğini, kendi sürpriz girişini yaptığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Arkama hızlıca bir göz atmam haklı olduğumu doğruladı. Şakacı bir gülümseme takınan Sienna, sanki beni kaz gibi avlayacakmış gibi sinsice yanıma doğru yürüyordu. Kurduğu tanışma planına karşı *gelmesine* şaşıracak ona bakarken doğruldum. İşte o zaman bunun kalabalığa nasıl görüldüğünü fark ettim - gerçek, samimi bir şaşkınlık. Sanki o ana kadar onun burada olduğunu bilmiyordum. Sanki bunu *beni* şaşırtmak için yapıyordu. Bunun zekice mi yoksa sinir bozucu mu emin .

Sienna aramızdaki mesafeyi kapatırken kalabalığa el salladı. Sonra kollarını bana doladı, omzumu öptü ve başını bana yasladı. Seyirciler cep telefonu ışıklarından oluşan bir deniz gibiydi ve o anın kalıcı olarak kaydedildiğini biliyordum. Lanet olsun. Bu kesinlikle dedikodulara yardımcı olmayacaktı. Elimden geldiğince nazikçe kucağından sıyrıldım ama zararın büyük olduğunu zaten biliyordum.

Yüzümdeki profesyonel gülümsemeyi koruyarak onu kalabalığa tanıttım. "Bayanlar ve baylar, Bayan Sienna Sexton."

Bir ekip üyesi ona bir mikrofon uzattı ve o da eğilerek enerjik seyirciye teşekkür etti. O bunu yaparken ben de davulunun arkasında yerini alan Evan'a baktım. Kaşlarını çatmıştı. Benimle göz göze geldi ve başını salladı, sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Arkada saklandığı için aramızda görsel olarak en dürüst olanımız oydu. Ben de ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Sienna kalabalığı selamlamayı bitirdikten sonra şarkının başlaması için işaret verdim. Sonra kızgınlığının geçmesine izin verdim ve hayranlarıma uzun zamandır duymak için yalvardıkları bis'i vermeye odaklandım. Dedikodulardan, manipülasyondan, Sienna'nın deyişiyle "pazarlamadan" nefret etsem de

sonunda şarkıyı tekrar seslendirebilmeyi çok sevdi. Kalabalık şarkıyı çok beğendi ve şarkı boyunca yüksek sesle eşlik etti. Sözler boyunca gülümsememek zordu ama şarkının tonu öfkeli ve agresifti, bu yüzden yüzümü buna uygun hale getirdim. Sienna da öyle yaptı ve şarkıyı söylerken yine tüylerim diken diken oldu.

Şarkı bittiğinde Sienna onları öperken ben de kalabalığa el salladım. Kiera'nın beni beklediği yere doğru baktım. O da en az kalabalık kadar şaşırılmış görünüyordu; yüzünde gurur ve sevinç karışımı bir ifade vardı. Benimle göz göze geldi ve ben hafifçe başımı sallayıp omuz silktim. Bana başını salladı ve anladığını biliyordum. Sienna bazen sinir bozucu olabiliyordu ama insanların ne istediğini ve bunu onlara nasıl vereceğini çok iyi biliyordu.

Bölüm 18

ISTENMEYEN BİR DEĞİŞİKLİK

Şarkıyı Sienna ile yaptığım için pişman olmam uzun sürmedi. Ertesi sabah dedikodular *Sienna* ve benim üzerimde yoğunlaşmıştı; *Sienna Sexton Turnedeki Erkek Arkadaşına Sürpriz Yaptı* gibi başlıklar vardı ve hiçbir yerde Avoiding Redemption'dan bahsedilmiyordu. Justin'in görmezden gelinmesi beni bu kadar üzmemeliydi ama üzdü. Bu saçma dedikodu değirmenine bir faydam dokunsun ve hem ona hem de D-Bag'lere biraz ışık tutayım istemiştim. Ama dünya sadece benim ilişki durumumla ilgileniyor gibiydi. Anlamıyordum ama artık bu oyunu oynamayacaktım. Sienna bunu bir daha denerse, hayranları hayal kırıklığına uğramış olsun ya da olmasın, cevabım hayır olacaktı.

Ama turne devam ettikçe bunu unutmaya çalıştım. Sienna yine gitmişti ve eninde sonunda heyecan azalacaktı. O zamana kadar bitmek bilmeyen sorulara, imalara ve Sienna'nın omzumu öptüğü fotoğrafı imzalama taleplerine katlanabilirdim. Ve turnede olmak bunları kesinlikle yardımcı oldu. Çocuklar ve ben çok eğleniyorduk. Kiera ve ben çok eğleniyorduk. Onun yanımda olması çok daha güzeldi ve arkadaşlarımdan, hatta Griffin'in yüzündeki vatan hasretini gördükçe onların da bir şekilde buna sahip olabilmelerini diliyordum. Belki bir gün, bir turnenin gerçek başrol oyuncularını olduğumuzda, herkes sevdiklerini yanında getirebilirdi. Öyle umuyordum.

Dakota'lardan birindeydik, bir çeşit yarışma için bir radyo istasyonuna gitmeye hazırlanıyorduk. Dart ve bilardo ile ilgili bir şeydi. Takım arkadaşlarım benim beceriksizliğimi telafi edemediği sürece, özellikle de bilardo kısmında kazanmayı beklemiyordum. Bu oyunu kaç kez oynamış olursam olayım, hiçbir zaman kendimi geliştiremedim. Muhtemelen gelişmeyi yeterince önemsemediğim içindir.

Ben yanından geçerken Evan ranzasının önünde duruyordu. Düzleştirilmiş bir kutu hünnapla oynuyordu. Kutunun neyi temsil ettiğini bilmiyordum ama daha önce Jenny Jujube dediğini duymuştum, bu yüzden kutunun onunla bir ilgisi olduğunu varsaydım.

Yanından geçerken omzuna vurdum. "İyi misin?"

Aklından geçen her neyse gözlerini kırıştırdı ve kutuyu arka cebine soktu. "Evet, sadece... evi düşünüyordum. Jenny işi ve sanatıyla meşgul, ama bu onu rahatsız ediyor; bunu söyleyebilirim." İçini çekti. "Evde çok uzun kalmadık."

Yüzündeki üzüntüyü gördüğümde suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı. Kiera'nın bana katılmasıyla kutsanmışım, bu asla hafife almak istemediğim bir hediyeydi. "Sen farkına bile varmadan tatil gelmiş olacak. Bunu aklından çıkarma. Onu yakında göreceksin."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet, biliyorum. Teşekkürler."

Omuz silerken sırttım. "Sadece senin üzerindeki bahsi kazanmak için üzerime düşeni yapıyorum."

Evan koyu kahverengi gözlerini devirdi. "Lütfen, Jenny ve benim üzerime bir bahis yok."

Doğru, yoktu ama bunu ona söyleyecek değildim çünkü hâlâ *benim üzerime* bahis oynanıp oynanmadığını teyit etmemişti. Yüzümde eğlenen bir gülümsemeyle ona baktım ve ifadesi karardı.

"Benim üzerime bahse mi girdin?" diye sordu, sesinde sinirli bir ton vardı.

Sırıttım genişledi. En azından artık Jenny'yi özlemiyordu. "Havuz için hazır mısınız?" Konuyu değiştirerek sordum. "Bugün kendimi şanslı hissediyorum. Sanırım her şeyi kazanabilirim."

Ben bunu söylerken Matt ve Griffin uyku alanına girdiler. Griffin kendime olan güvenim karşısında yüksek sesle alay etti. "Lütfen, bilardoda iyi olduğun gün taşaklarımın buruşup öldüğü gündür."

Matt'in gözleri fal taşı gibi açılarak bana baktı. "Aman Tanrım, Kellan. Tüm insanlığın iyiliği için bu şeyi kazanmalısın."

Kiera odaya girdiğinde Griffin Matt'i tersledi. Kuzenlere dikkatle baktı ama olanları duymuş gibi görünmüyordu. Evan omzuma vurduğu sırada ona elimi uzattım. "Var mı?" diye sordu, hâlâ sorusuna odaklanmıştı.

Kiera elimi tuttu ve ben de onu D-Bag grubunun arasından çektim. Evan'a omuz silktim, hâlâ sırtıyordum. O da bana sırtıttı, sonra da tersledi. Griffin konuğumuzun kendisiyle ilgili olduğunu düşünmüğü gibiydi ve bana da kuğu gösterdi. Matt Evan ve Griffin'e baktı, omuz silkti ve sonra

bana da parmak attı. Ben kahkahalarla gülerken Kiera kaşlarını çatarak grubu tersledi. Otobüsün ön kısmına geldiğimizde sessizce, "Sana kızdılar mı? Her şey yolunda mı?"

Hâlâ gülerek başımı salladım. "Her şey yolunda. Sadece bu şeyi kazanacağımdan korkuyorlar. Özellikle de Griffin." Kiera homurdandı ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne? Bunu kazanabilirim."

Karnımı okşadı. "Tabii ki yapabilirsin." Bunun güven verici olması gerekirdi ama ses tonunda çok fazla sahte cesaretlendirme vardı.

Onu otobüsten indirirken sırttım. "Neyin tehlikede olduğunu bilseydin, kazanmam konusunda daha heyecanlı olurdun," diye mırıldandım.

Buna sadece güldü ve ben de onun sevincini görünce gülümsedim. Kesinlikle kutsanmış.

Griffin bilardo salonuna giderken bana işaretler vererek beni şaşırttı. Tabii ki, tüm işaretleri cinsel nitelikteydi, bu yüzden sadece konuşmak için konuştuğunu düşündüm. Ya öyle ya da taşakları hakkında söylediklerini unutmuştu ve aslında iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Ama hayır. Sadece masanın üzerine eğilen kızların "Şimdi beni yakala ve yasak yerlerime yaramaz şeyler yap" anlamına geldiğine dair kaba bir yorum yapmak istiyordu. Siktiğimin Griffin'i. Bunun için ona iyi bir tokat .

Yarışma beklediğimden çok daha eğlenceliydi. de birer takımın kaptanı olduk ve yarışmayı kazananlar rastgele aramızda paylaştırıldı. Kiera ve ben aynı takımda yer aldık ve ben bu şeyi kazanmaya çalışmayı çabucak unuttum ve tüm dikkatimi onunla uğraşmaya verdim. Çok kolaydı. İyi oynamaya o kadar niyetliydi ki, sanki takımımızın kazanmasını gerçekten istiyor gibiydi. Belki de Griffin'in açıklamalarını duymuştu. Ama o kadar sevimliydi ki, okunu atarken dili dışarı çıkmıştı... Dikkatini dağıtmaya çalışmalıyım. Bu benim için isteğe bağlı bile değildi. Elim içgüdüsel olarak onun kalçasını, boynunu ya da kışını buluyordu. Kelimenin tam anlamıyla kendimi durduramıyordum. Özellikle de çok işe yaradığı için. Dart tahtasını arka arkaya üç kez ıskalamasını sağladım. Bir keresinde onu o kadar korkutmuştum ki dönüp dartı bilardo oynayan takımların içine fırlattı. Griffin'i kışından vurdu ve ben gülmekten neredeyse ölüyordum.

Her seferinde bana kaşlarını çatıyordu ama gözlerinde de sıcaklık vardı. Benim ilgi göstermeyi sevdiğim kadar o da ilgiyi seviyordu. Karımla flört etmenin tek gerçek dezavantajı, takımımızın sonuncu olmasının yanı sıra, ki bu gerçekten hiç önemli değildi, bir kadınla flört ettiğimin görülmesiydi.

takımındaki diğer kadınlara sıranın kendilerinde olduğunu düşündürüyordum. Oyun oynamadığım ya da Kiera'yla uğraşmadığım zamanlarda dost parmakları kenara itiyordum.

Kızlardan biri, karmaşık kazananlar tablosunu inceleyen Kiera'ya başını sallayarak, "Sienna başka kadınlarla flört etmene aldırmadığına göre dünyanın en rahat kız arkadaşı olmalı," dedi.

Yarışmacıya bakarken içimi çektim. Parmaklarını koluma dolamıştı ve gözlerinde heyecanlı bir enerji vardı, sanki burada olduğuna, bana dokunduğuna şaşırmıştı ve bunu yapmanın "kız arkadaşına" zarar vermeyeceğine de aynı derecede şaşırmıştı. Sanki Sienna bir şekilde ona beni okşaması için izin vermişti. "Sienna... biz birlikte değiliz," dedim kızın parmaklarını kolumdan çözerek.

Dudaklarını büzdü ama başını salladı. "Doğru. Biliyorum, bu bir sır. Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum," dedi göz kırparak. Sonra omzumu okşadı. "Ama ne kadar ileri gitmene izin veriyor?"

Gözlerindeki heyecan geri gelmişti ve ben de kendi gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım. Neden hiçbirisi bana inanmıyordu? Kızın elini vücudumdan çektim, tam o sırada başka bir kız elini göğsüme koydu. Sonra başka bir kız elini sırtıma koydu. Hepsi kıkırdıyordu ve birden Rita'nın beni Pete's'te barın arkasında köşeye sıkıştırdığı zamanı hatırladım. O zaman Rita'nın altı eli varmış gibi hissetmiştim. Şimdi üzerimde altı el vardı ve üç düzine gibi hissediyordum. Uzaklaşmaya çalıştım, onları uzaklaştırmaya çalıştım, Sienna'nın böyle saçmalıklara izin verdiği için ne kadar harika biri olduğuna dair yorumları görmezden gelmeye çalıştım, bir yandan da kibar ve profesyonel olmaya çalıştım, sonuçta bunların hayranlarım olduğunu ve onları kızdırmak istemediğimi aklımda tutmaya çalıştım. Çok ince bir çizgiydi. Kiera'nın şu anda bana doğru bakıyor olması ve içinde bulunduğum duruma sırtıyor olması işime yaradı. *Sırtıyordu.*

Ona "*Bana yardım et*" diye seslendim ve o da bana açıkça sırtıttı. Bu çok güzel ve şaşırtıcı bir görüntüydü çünkü yüz ifadesinde kıskançlıktan eser yoktu. Sadece eğleniyordu.

Elini uzatarak bana doğru yürüdü. Elini tuttum ve sihirli bir değnek değmiş gibi etrafımdaki kızlar geri çekildi. "Hadi rock yıldızı," dedi. "Havuz zamanı."

Onu bir kalkan gibi yakınımnda tutarak, "Oh iyi. Havuz benim gerçekten parladığım yer."

Etrafımızdaki kızlar iç çekerken Kiera kıs kıs güldü. Bu yorumun ne kadar komik olduğunu sadece Kiera'nın bilmesine bayıldım. Şey, sanırım

Rest yakında öğrenecekti ama şimdilik bu şaka sadece Kiera içindi.

Bunu daha da eğlenceli kılan şey, Kiera'nın bilardoda benden daha iyi olmamasıydı, bu yüzden yüzüsüzce "Yirmi dolarına bahse girerim ki senden daha fazla atış yaparım" dediğinde, cevabım belliydi, çünkü burada gerçekten yenebileceğim biri vardı.

"Kırk dolar, az önce yirmi dolar kaybettiğinizi söylüyor."

Bunu söylediğim anda geri almak istedim. İddiadan pişman olduğum için değil, ona çok daha ilginç bir karşı teklifim olduğu için. Kiera yorumuma güldü ve anlaşmayı kabul etmek için elini uzattı ama ben artık o anlaşmayla ilgilenmiyordum. Ona şeytani bir gülümseme vererek eğildim ve "Hayır, bunu ilginç hale getirelim. Eğer ben kazanırsam, bu gece kuliste seks yaparız. Eğer sen kazanırsan, bu gece kuliste seks yaparız."

Ağzı açıldı ve eğilip dudağını ağzıma almaya karşı koymak gerçekten zordu. Bir anda bu yarışmanın bitmesine hazırdım. Bu geceki şovun bitmesi için... Kiera'nın kollarının ve bacaklarının beni sardığı bir pozisyona girmemi sağlayan her neyse.

"Hımm... Bahislerin nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum," dedi bana sessizce.

Ağzımı kulağına doğru kaydırdım ve dudaklarımın tenine değmesine izin vererek "Öyle değil mi?" dedim. Elim karnındaydı ve kaslarının kasıldığını, parmaklarımın daha aşağıya kaymasını istercesine kalçalarını oynattığını hissettim. Lanet olsun. Oyunu bırakıp gidebilir miyiz artık?

Mırıldandı, "Tamam. Anlaştık," dedi ve sikim anında sertleşmeye başladı. Hay sikeyim. Bunu burada, gözler ve eller üzerimdeyken düşünmemeliydim ama şimdi *tek* düşünebildiğim buydu. Kazan ya da kaybet, Kiera ve ben bu gece kuliste bir anı paylaşacaktık. Sabırsızlanıyordum.

Beklenti oyunumu bozuyordu. Tamam, pek sayılmaz. Her zamanki gibi iyi gidiyordum, atış üstüne atış kaçırıyordum. Ama sonra, kader bana bir kemik attı ve kolay bir atış sıraya girdi ve gerçekten başardım. Anında elimi havaya kaldırdım ve herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle "Evet!" diye bağırdım.

Atış takımımın durumunu hiç etkilemediği için insanlar bana deliymişim gibi bakıyordu ama umurumda değildi. Bir tane sokmuştum! Bilardo ıstakasını gitar gibi çalmaya başladım ve kişisel zaferimi kutladım. Kiera başını bana doğru salladı ve dudaklarında hayranlık dolu bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Ben kazandım," dedim.

Takımımızdaki kızlar bana kıkırdarken ve takımımızdaki erkekler onları dikkatle izlerken ona söyledi.

Kiera hala bir sırası kaldığı için tartışmak ister gibi görünüyordu ama yapmadı çünkü her iki durumda da seksin geleceğimizde olduğunu biliyordu. Tanrım, kaybedemeyeceğim bir bahse bayılırdım.

Yarışmanın sonunda hepimiz panonun etrafında toplanmış, sonuçların açıklanmasını bekliyorduk. Benim takımımın yarışmada olmadığı çok açıktı. Beklerken Matt yanımdaydı. Önce bana, sonra tahtaya, sonra tekrar bana baktı. "Hiç denedin mi?" diye sordu.

Ona geniş bir sırıtış attım. "Ne kadar uğraştığımı tahmin bile edemezsin." Belki darta değil ama oyunun bılardo kısmına kesinlikle yatırım yapmıştım.

Matt bana başını salladı. "Bir şeyde iyiyseniz, *gerçekten iyisinizdir*. Ama bir şeyde kötüysen, *gerçekten-*"

Bu düşüncesini tamamlayamadan omzunu ittim ve gülmeye başladı. DJ'lerden biri ödülü havaya kaldırdığında hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu. Dev bir D harfi şeklinde bir kupaydı ve itiraf etmeliyim ki bir yanımda bunu gerçekten istiyordu. ", kazananımız belli oldu!" Bakışları dördümüze kaydı Griffin açıkça bir zafer bekleyerek böbürlenmeye başladı. "Ve en büyük D'ye sahip Çanta..." DJ dramatik bir şekilde durakladı, sonra kazanana baktı. "Evan Wilder! Tebrikler!"

Griffin anında dizlerinin üzerine çöktü, başını geriye attı ve olabildiğince yüksek sesle "Hayımmırr!" diye bağırdı.

Matt ve ben onun teatral gösterisine boş gözlerle bakarken, Evan karnını tutacak kadar çok güldü. Sonra Griffin öne doğru eğildi ve dizlerinin üzerine çökerek yerde alaycı bir şekilde ağlamaya başladı. Matt bana bakarken yavaşça başını salladı. "Önümüzdeki altmış yıl boyunca bunu duyacağız." Sonra sırtıttı. "Bundan sonraki her doğum gününde ona D şeklinde kupa kurabiyeleri vereceğim. Altlarına da Evan'ın adını yazacağım." Ellerini birbirine sürttü, gözlerinde neredeyse manyakça bir parıltı vardı. "Ve Noel, Aziz Patrick Günü, Paskalya, Bayrak Günü için." Uzaklaşırken hâlâ bayramları mırıldanıyordu.

Griffin, mekâna dönüş yolculuğu boyunca huysuz ve aksi davrandı. Hatta Evan'ı hile yapmakla suçladı. Onun şikâyetlerini dinlemek yerine, Kiera'ya yakında alacağım bahsi ima ederek dalga geçtim ve sabırsızlıkla beklediğimi söyledim. Bu imalı söze "rager" kelimesini de içeren hoş bir yorumla karşılık vererek beni şaşırttı. Bundan sonra işin peşini bırakamadım ve şu ana kadar müstehcen sözcükler savurduk

Kiera o kadar bariz bir şey söyledi ki Griffin bile neden bahsettiğimizi anladı. "Eminim doruğa ulaşacaksın."

Bunu söylediğinde arabadan iniyorduk ve herkes durup ona baktı. Matt ve Evan'ın yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı; Kiera genellikle cinsel içerikli yorumlar yapmazdı. En azından kasıtlı olarak. Griffin Kiera'ya sanki onu yeni gözlerle görüyormuş gibi bakıyordu ve gördüklerinden etkilenmişti. Kiera arabadan cıvılcıplak inmiş gibi görünüyordu. Benimle göz göze gelmeden önce arkadaşlarımı hızlıca tararken yanakları ateş kırmızısına döndü. Başarısız sinsilik girişimine gülmemeye çalıştım ama kıkırdamaları bastırmak suyun altındaki baloncukları itmeye çalışmak gibiydi; sürekli yukarı sızıyorlardı.

Kiera yüzünü buruşturdu ve "Yeterince ince değildi, değil mi?" dedi ve ben savaşı tamamen kaybettim. O kadar çok güldüm ki ona cevap bile veremedim. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve ona daha da aşık olmaktı. Yüzünü sevimli bir şekilde ellerinin arasına aldı ve onu teselli etmek istedim, özellikle de çocuklar da gülmeye başladığında, ama sonra parmaklarının arasından bize baktı... ve bizimle birlikte güldü. *Kendine*. Ve onun bu utanç verici durumu komik bir hale dönüştürdüğünü görmek beni onunla gururlandırdı.

Mekâna girdiğimizde herkesin keyfi yerindeydi, Griffin'in bile. Kiera'nın aptallığından sonra canlanmıştı, kendi müstehcen sözlerini söyleyerek kendini daha da eğlendirdi... onun gelmesiyle ilgili bir şey. Emin değildim. Ona o kadar da dikkat etmiyordum; tek düşünebildiğim karımla sevişmektir. İşime odaklanmam gerekmeden önce birkaç kez araya sıkıştırabileceğimizi düşündüm.

Kiera'nın arkasından yaklaşarak kollarımı ona doladım. "Nereye gidelim?" Boynuna doğru mırıldandım.

Kiera bana dönüp bakmadan önce bir süre kalabalık odada etrafına bakındı. "Bahis konusunda ciddi miydin?"

Dudaklarımda eğlence, yüzüme bakması için onu döndürdüm. "Seks konusunda ciddi miydin? Her zaman." *Onunla, her zaman*. Bir şey hatırlayarak eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ve karşılığında bir iyilik yapmam gerektiğinden oldukça eminim." Evet, bu kesinlikle oluyordu. Sadece onun tadına bakmayı düşünmek bile beni uygunsuz bir şekilde sertleştiriyordu. *Şu anda* bu mahremiyete ihtiyacımız vardı.

Elini tutarak onu uzaklaştırdım. Nereye gittiğimden tam olarak emin değildim ama gördüğümde anlayacaktım -insanların olmadığı ve onu itebileceğim bir kapının olduğu bir yer. Ben onu ararken hayranları bana yaklaştı.

Cennetim için. Her zaman durur ve birkaç dakikalığına tüm dikkatimi onlara verirdim, ama sonra kararlılıkla arayışına devam ederdim.

Acımasızlığım Kiera'nın kıkırdamasına neden oldu. "Şovun hazırlanmasına yardım etmen gerekmiyor mu rock yıldızı?"

Evet, muhtemelen. Omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Düzgün konsantre olabildiğimde, ben-"

Biri bana çarptı ve cümlemi yarıda kesti. Justin. Elimi omzuna koydum, kendimi sabitlediğim gibi onu da sabitledim. Telefonundan başını kaldırdığında soluk mavi gözleri kocaman olmuştu. Bana mahcup bir gülümseme vererek, "Oh, hey, özür dilerim, nereye gittiğime dikkat etmiyordum" dedi. Bize telefonunu gösterdi; belli ki biriyle mesajlaşıyordu. Muhtemelen Kate'ti.

Ona benden selam söylemesini istedim ama aklımda başka şeyler vardı. "Sorun değil, biz sadece... bir işimizi hallediyorduk."

Justin'in şaşkın ifadesi beni neredeyse güldürüyordu. Sahne arkasında yapılacak pek fazla iş yoktu. Kiera'nın utancını neredeyse yanımda hissedebiliyordum, sanki ona ne yaptığımızı korkunç bir bahaneyle açıkça söylediğimi düşünüyordu. Oops.

Justin'in soru sormasını istemediğim için omzuna vurdum ve etrafından dolaşmaya başladık. Daha birkaç adım atmıştık ki Justin, "Hey, bilmeni isterim ki seni çok iyi anlıyorum ve darılmaca gücenmece yok. Biz iyiyiz, dostum."

Bu beni durdurdu ve buz gibi bir korku anında omurgamdan yukarı tırmandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Turдан ayrılıyorsun," dedi aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Sadece anladığımı bilmeni istedim. Siz bundan daha büyüksünüz. Bunu ben bile kabul ediyorum."

Sanki yanıma gelip beni yumruklamış gibi hissettim. Şaka mı yapıyordu? Çünkü kesinlikle turdan ayrılmıyordum. O kadar şaşırmıştım ki bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı. "Ben... ayrılıyorum... ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Justin'in yüzü "*Oh olsun*" ifadesine *büründü*. "Bilmiyor musun? Bildiğini sanmıştım. Siktir, üzgünüm dostum."

Sözleri korkunç bir şüpheyi tetiklerken öfke midemde kaynadı. *Yapmazdı. Bunu bana yapmazdı. Ya da Justin'e. Değil mi?* "Neyi biliyor musun? Bu sabahtan beri ne oldu?"

Justin birdenbire bana bunları anlatırken buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi göründü. "Ah, kahretsin. Siz radyo istasyonuyla şu işi yaparken olanlar oldu. Şirketten bir kodaman geldi ve insanlara emirler yağdırmaya başladı. Bu geceki gösteriden sonra eşyalarınızı 'toplamaları' için birilerini göndereceğini ve eşyalarınıza dokunan olursa bunun bedelini cehennemde ödeyeceklerini söyledi."

Kiera kolumu okşadı ve ancak o zaman ona ne kadar sıkı sarıldığımı fark ettim. "Peki eşyalarımızı tam olarak nereye gönderiyorlar? Nereye gidiyoruz lan?"

Justin yer değiştirirken yüzünü buruşturdu. "Los Angeles'a dönelim. Yarın gece Sienna Sexton ile Staples Center'da çalacaksın. Şirket seni onun turnesine çıkarıyor."

Tabii ki öyleydiler. Lanet olsun. Bunu bize gerçekten *yaptı*. O ve Nick. Onlar yapmış olmalıydı. Kiera da aynı sonuca vardı ve yüksek sesle, "O kaltak!" diye bağırdı.

Justin önce ona, sonra bana baktı. "Onun yaptığını sanmıyorum. Sadece, bilirsiniz, artık çok büyüksünüz. Bizim gittiğimiz yerlerden on kat daha büyük mekânları satıyor olabilirsiniz. Şirket bunu biliyor. Onlar sadece mantıklı olanı yapıyorlar ve haklılar. Bizimle turneye çıkman gerçekten mantıklı değil. Sienna düet için ortaya çıktığı anda bunu anlamıştım." Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle elini koluma koydu. "Sen bunu aşkın dostum. Seni geride tutuyoruz."

Hayır, değillerdi. Baştan beri önemli bir şey olmamızın tek nedeni onlardı. Justin'in tahmin ettiği gibi turun kapanış pozisyonuna kalıcı olarak yerleştirilmiştik ve ben şimdiden bu kararın suçluluğuyla mücadele ediyordum. Bu, bu çok fazlaydı. Bu doğru değildi ve böyle olmasını da istemiyordum. Turne süresini aşmış olmamızın ne önemi vardı ki; bir sonrakinde bunu telafi edecektik. Kalmayı gruplara borçluyduk. Kalmayı hayranlarımıza borçluyduk. Bizi taşımak *herkesi* mahvetti.

Yine de bunu Justin'e ifade edemedim. Şaşkın sessizliğimi kabullenme olarak algıladı ve beni düşüncelerimle baş başa bırakmadan önce sırtımı sıvazladı. Zihnim dönerken Kiera'ya döndüm. "Az önce ne oldu lan?" Cevabı zaten bildiğim halde ona sordum.

Kiera yorgun bir iç geçirdi. "Sienna ve Nick. Olan buydu."

"Hiç sanmıyorum," dedim telefonumu almak için cebime uzanırken. Nick tanıtım turunun başında beni bir kez aramıştı. Aradığını söylemişti.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için, ama o zaman bana kurnazca çizgilerime sadık kalmamı hatırlatıyormuş gibi hissettirdi. Gelecekte ihtiyacım olursa diye numarasını kaydetmişim. Bugün olduğu gibi, göz göre göre kazıklandığım bir gelecekte. Telefonum çaldığında Kiera'ya "Bu saçmalık ve bu iş böyle *olmayacak*" dedim. Bana katılıyormuş gibi yarım ağız gülümsedi ama bunun bana bağlı olduğunu düşünmüyordu. Haklı olabileceği gerçeği kanımı kaynattı.

"Kellan, bu ne sürpriz." Nick'in sesinin eğlenen tonuna bakılırsa, bu hiç de sürpriz değildi. Onu aramamı bekliyordu.

İçimdeki her şey gerildi, kavgaya hazır. "Ne yaptın sen?" Tersledim.

"Benim işim," diye kesin bir dille konuştu. "Ve eğer bunu medeni bir şekilde tartışmak istiyorsanız, o zaman gelin benimle konuşun. Burada, mekanda sizi bekliyorum."

Justin'in bahsettiği "kodaman" ın Nick olması beni şaşırtmıştı. Beni turdan bizzat çıkarmak için buraya kadar mı gelmişti? Bu onun iş statüsünün altında görünüyordu. Turne müdürünü arayıp bunu gerçekleştirebilirdi. "Neredesin?" Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde sordum.

"Buradayım, sahne arkasında, seni bekliyorum." Bulunduğu yönü belli belirsiz tarif etti ve bir ofis kapısının dışında güvenliğini aramamı söyledi. Ona bir dakika içinde görüşeceğimizi söyledim ve telefonu tekrar cebime soktum.

Hâlâ Kiera'nın elini sıkıca tutarak koridorda hışımla ilerledim. Yol boyunca birkaç kapı vardı ama sadece bir tanesi kollarını göğsünde kavuşturmuş iri bir adam tarafından korunuyordu. Biz yaklaşırken adam arkasındaki kapıya vurdu ve Nick'e "O burada" dedi. Kapıyı benim için açtı ve ben de ona selam bile vermeden içeri daldım. Aklımdaki tek şey Nick'e ulaşmaktı.

Nick, evraklarla dolu kocaman bir masanın arkasındaki ofis koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Elleri rahat bir şekilde sandalyenin kollarına dayanmıştı ve tamamen rahat ve konforlu görünüyordu. Ben bunların hiçbirini değildim. "Ne halt etmeye bizi turdan aldın?"

Sanki az önce ona nasıl olduğunu sormuşum gibi bana gülümsedi. Masanın önündeki iki sandalyeyi göstererek, "Neden oturmuyorsunuz?" dedi.

Kiera sandalyelere doğru ilerlemeye başladı ama ben onu takip etmeyince durdu. Nick'e, "Oturmayacağım ve Justin'in turundan ayrılmayacağım," diye haber verdim.

Yorgun bir iç çekişle ellerini gevşekçe kucağının üzerinde kavuşturdu. "Bu konuda bir seçeneğiniz olduğu izlenimine kapılmış gibisiniz. Hayır, yok. Oyuncularımın nerede ve kiminle oynayacaklarına ben karar veririm." Saklayacak bir şeyi yokmuş gibi bana avuçlarını gösterdi. "Genelde çok esnek bir adamımdır ve sanatçılara mümkün olduğunca serbestlik tanımaya çalışırım." Kiera bir kahkaha attı ve Nick ona öyle bir bakış attı ki yumruğumu sıktım. Neyse ki ona bir şey söylemeden devam etti. "Ancak bazı durumlarda, yeteneğim tamamen yetersiz temsil edildiğinde, devreye girip işleri düzeltme ihtiyacı - hayır, bunun benim *görevim* olduğunu hissediyorum."

Ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktu ve masanın etrafından dolaştı. "Buradaki acı gerçek şu ki, siz çok büyük bir gösterisiniz. Sen stadyumlara aitsin. Daha küçük bir yerde çalman hem paramızı hem de yeteneğini boşa harcamak olur. Ve ben hiçbir şeyi boşa harcayacak bir adam değilim." Masanın kenarına oturdu ve omuz silkti. "Senin ait olduğun yer Sienna'nın turnesi. Seninle sahnede yaptığı düetten sonra bunu çok net anladım. İkiniz bir araya geldiğinizde sihir oluyor ve biz de bu sihirden faydalanacağız."

Sakinleştirici bir nefes alarak ona bu konuda ne düşündüğümü söyledim. "Hayır. Ben kalıyorum."

Pislik herif beni tamamen görmezden geldi. "Sienna'ya haber verildi ve o da nezaket gösterip senin için yer açtı. Eşyaların bu gece taşınacak, bunu zaten bildiğini varsayıyorum. Setiniz biter bitmez bir araç sizi alacak ve havaalanına götürecektir. Oraya vardığınızda

L.A. Bayan Sexton'ın izniyle bir limuzin bekliyor olacak."

Kiera'nın elini bırakarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve niyetimi tekrarladım. "Kalacağımızı söyledim."

Nick ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Her adımında kendinden emin ve üstün bir eda vardı. "Ben de başka seçeneğin olmadığını söyledim. Eğer söylediğin gibi sözleşmeni okuduysan, programın üzerinde son sözün şirkete ait olduğunu bilmen gerekir. Eğer seni bir turneden alıp başka bir turneye koymak istersek, bunu . Eğer seni Alaska'da ellinin üzerinde bekârın katıldığı bir gemi seyahatine göndermek istersek, . Ve sen de gideceksin çünkü hala anlamadığın şey şu..." Yüzüme doğru gelirken dramatik bir şekilde durakladı. "Senin sahibin biziz."

İçime dolan öfkeyi dizginlemeye çalışırken vücudum titremeye başladı. Nick bunu biliyormuş gibi sırttı. Geri çekilirken kolumu okşadı. "Ayrıca, bana 'Albümü tanıtmak için gelen her türlü yardımı yapacağım... mantık çerçevesinde' demiştiniz ve bunun doğrudan bir alıntı olduğuna inanıyorum. Sanırım

Dünyadaki en ateşli konser turnesinde sahne almanızı istemek çok... makul." Sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "Sizce de öyle değil mi?"

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ve o da bunu biliyordu. Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak, çenemi sıkmak ve patlamamak için kendimi tutmaktı. Ona saldırmak sadece kovulmama ve tutuklanmama neden olurdu. Nick bana küçümseyici bir gülümseme verdikten sonra odadan çıktı.

Sessiz ofiste öylece dururken içim içimi yiyordu. Kiera'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama henüz ona bakamıyordum. Vücudum bastırılmış adrenalinle titriyordu ve ona saldırmak istemiyordum. Bunu hak etmiyordu. Bir çıkışa ihtiyaç duyarak masanın önündeki sandalyelerden birini kaptım. Hayal kırıklığıyla homurdanarak uzak duvara doğru ittim. Alçıpanda ezikler bıraktı ve anında kendimi kötü hissettim. Mekan da öfkemi hak etmiyordu.

Kiera çekingen bir tavırla elini koluma koydu. "Her şey girecek, Kellan."

Haklı olduğunu biliyordum ama sesimi duyuramamaktan çok yorulmuştum. Dönüp ona bakarak, "Artık manipüle edilmeyeceğimi sanıyordum ama her seferinde bir ipim daha çekiliyor," dedim.

Başını salladı, sonra yanağımı avuçladı. Şefkati ateşimin bir kısmını soğuttu. "Bunun berbat olduğunu biliyorum," dedi bana. "İnan bana, biliyorum. Ama... Nick gerçekten haklı olabilir."

Onu incelerken öfkem biraz daha söndü. "Ne demek istiyorsun?"

Kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. "Justin ve diğerlerini ne kadar sevsem de, sen onlardan daha büyüksün. Demek istediğim, kapanış gösterisi olarak onların yerini aldın bile. Sen bir stadyuma aitsin. Ve Staples Center, Kellan. Bu... olabildiğince büyük."

Gülümsemesinde çok büyük bir gurur vardı, sanki bunu benim için gerçekten istiyordu, her ne kadar kirli ve el altından gerçekleşmiş olsa da. Sanırım ben de grubum için istiyordum ama *şu anda* sahip olduğumuz şeyin tadını çıkarıyordum. Bundan vazgeçmeye hazır değildim. "Küçükleri severim," dedim ona. Dudaklarıma müstehcen bir gülümseme yayarak, "Samimi olmayı severim," diye ekledim.

Bir an için gözleri parladı ve beni öpmek için eğildi. "Biliyorum," dedi dudaklarıma karşı. "Ama sen de bundan hoşlanabilirsin. Denemezsən emin olamazsın. Belki bu iyi bir şey olur."

Yine bir parçam onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de neden bu işi başladığımız gibi bitiremeyeceğimizi ve bir sonraki turda bir adım atamayacağımızı anlamıyordum. Bu, D-Bag'lerin "tamamen yetersiz temsil edilmesiyle" ilgili gerçek bir endişeden çok bir reklam gösterisi gibi geliyordu ve Nick ile Sienna'nın olmaktan bıkmıştım. Başımı Kiera'ya doğru salladım.

Onun da sahip olduğunu bildiğim endişeler. Bunun yerine ona "Sanırım yine safça davranıyorsun," dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri düşüncelerimi yansıtıyordu. "İyi tarafından bakmaya çalışıyorum."

Doğru. Uzun bir iç geçirdim. "Sanırım gidip çocuklara 'iyi' haberi versek iyi olacak."

Ona avucumu uzattım ve o da gülümseyerek avucumu aldı. Parmaklarına bakarken irkildim. "Seni daha önce yaraladıysam özür dilerim." Odaya girdiğimizde elini oldukça sıkı tutuyordum.

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eğer ona vurmana engel olacaksa, istediğin zaman beni sıkabilirsin."

Ona bir sırıtış attım. "Not edildi." Kapıyı açtığımda kıkırdadı ve Nick ile Sienna'nın benim için planladıkları şey hakkında anlamsızca endişelenmek yerine kendimi bu sesi özümsemeye zorladım.

Nick ve güvenliği ortalıkta görünmüyordu ve koridor şaşırtıcı derecede boştu. Kiera ve benim artık mahremiyetimiz olduğu için içimde bir kızgınlık belirdi ama bu mahremiyetten yararlanma arzusu tamamen yok olmuştu. Nick tarafından engellenmişim. Neredeyse bunun kasıtlı olduğuna inanacaktım.

Kiera'yla birlikte sahne arkasındaki ana alana doğru yürürken arkadaşlarımla Justin'le konuştuğunu gördüm. Onlara bir şeyler anlatıyor, omuz silkiyor ve başını sallıyordu, sonra az önce geldiğimiz koridoru işaret etti. Beni ilk fark eden Matt oldu. Griffin'in dikkatini çekmek için ona vurdu, Evan'ın da dikkatini çekti ve hepsi bana doğru baktı. Yüzlerinde şaşkınlık, endişe ve biraz da kafa karışıklığı vardı. Justin'i kolundan alkışlayarak uğurladılar, sonra da bana doğru koştular. Onlar yaklaşırken derin bir nefes aldım.

D-Bag'ler odanın içinde dolaşırken Justin benimle göz göze geldi. Özür dilemek için ona küçük bir baş selamı verdim. O da bu jeste küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sonra benden uzaklaşıp arkadaşlarının yanına gitti. Sadece bu kısa etkileşim bile beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Bu doğru değildi.

Önce Matt bana ulaştı, Griffin ve Evan da onun hemen arkasındaydı. "Neler oluyor, Kell? Herkes turdan çekildiğimizi söylüyor. Justin Sienna'yla ilgili bir şeyden bahsetti mi?"

İçimi çektim, sonra onlara Nick'le olan "buluşmamı" anlattım. Bitirdiğimde hepsi ağızları bir karış açık bana bakakaldı. Önce Griffin şoku atlattı. Matt'in göğsüne bir şaplak attı. "Dostum!"

Bir stadyum gösterisi yapıyoruz! Vay anasını, stadyum gösterisi yapıyoruz! Hem de kendi lanet şehrimizde!"

Evan başını sallayarak, "Lanet olsun," diye mırıldanırken, Griffin heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Matt'in yüzündeki bütün renk soldu. "Aman Tanrım..." diye mırıldandı. "Aman Tanrım..." Sonra eli ağzına gitti.

Griffin hemen dönüp, "Kova!" diye bağırdı ve Matt'in Çanslı kovası sihir gibi Griffin'in eline geçti. Matt eğilip ağır ağır nefes almaya bağıladığı sırada kovayı yüzünün altına itti. Griffin Matt'in sırtını sıvazladı ve panik atağını atlatması için onunla konuştu. "Sorun yok kuzen. Burası o kadar da büyük değil."

Ama Matt bunun yalan olduğunu biliyordu. *Hepimiz* bunun yalan olduğunu biliyorduk. Staples Center çok çok daha büyüktü; bir kayayı bir dağla karşılaştırmak gibiydi. Açıkçası orada oynayacağımızı hiç düşünmemiştim. Ya da eğer oynarsak, buna hazırlanmak için yıllarımız olacağını düşünmüştüm - *Matt'i* buna hazırlamak için yıllarımız olacaktı. Ama her şey çok hızlı geliyordu.

Çok hızlı. Çok çok hızlı. Ve nasıl hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm 19

STAPLES ANASINI SIKTIĞIMIN
MERKEZİ

Çocuklar da bir stadyum şovu yapmanın şokunu atlattıktan sonra benim gibi yıkıldılar. Justin ve hayranlar için çok kötü bir şeydi ama grubumuz için büyük bir fırsattı. Hem iyi hem de kötü. Tanrım, iki ucu keskin kılıçlardan nefret ederdim.

Sienna bizi havaalanında karşıladı ve hemen taşınmamızla hiçbir ilgisi olmadığını iddia etti. Hatta o kadar ileri gitti ki Nick'in bizi Justin'in turnesine bırakmasını istediğini söyledi ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Ve emin olamamaktan gerçekten nefret ediyordum. Bir röportajda birinin Sienna'nın rol yapamadığını söylediğini duymuştum ama ben buna kesinlikle katılmıyordum çünkü onun herhangi bir konuda gerçekten ne hissettiğini asla anlayamıyordum. Özellikle de bize arkasında şaşırtıcı derecede geniş bir yatak odası olan yeni, çok daha güzel tur otobüsümüzü gösterdiğinde. Sienna yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bunun Kiera ve benim için olduğunu söyledi. Bu anlaşmanın herkes için geçerli olmasını istediğini söyledi ve ben de gerçekten bunu kastettiğine inanmak istedim.

Belki de şimdi saf olan bendim.

Sienna'nın turnesinin Justin'inkinden çok daha farklı olacağını hemen anlayabiliyordum ve bunun nedeni sadece seyircinin büyüklüğü değildi. Öncelikle, Tory buradaydı ve sahne arkasındaki kaosu gereksiz hiçbir parçası olmayan, iyi yağlanmış bir makineye dönüştürmüştü. Yemin ederim, Tory'nin izni olmadan kimse nefes bile almıyordu. Öncekinin aksine, hepimize yardım etmemiz için teşvik edilmek yerine ayak altında dolaşmamamız söylendi. Yapacak bir şey olmaması garipti. Sahne arkasında dolaşan basın mensupları olsa da, konuşacak hayran yoktu; kulise girmesine izin verilen dinleyiciler belirli alanlarla sınırlandırılmıştı ve oldukça dikkatliydiler. Tory gecenin "tanışma ve selamlaşma" kısmını

Bize, şimdiye kadar yaşadığım en garip şeylerden biri olacakmış gibi geliyordu. Justin'in turnesinde, bir hayranın kulise girmesine izin verildiğinde, neredeyse istedikleri her yere gidebiliyorlar, diğer hayranlar ve rock yıldızlarıyla özgürce kaynaşabiliyorlardı, sanki hepimiz bir barda takılıyormuşuz gibi. Eğlenceli ve doğaldı ve evimizdeymişiz gibi hissettiriyordu, öyle olmasa bile. Bu... bu çok saçmaydı.

"Pekâlâ, dinleyin!" Tory solgun gözleriyle bizim grubu ve Sienna'nın turnesindeki diğer grup Holeshot'ı tarayarak bağırdı. Grubun solisti Deacon, Tory'ye gizlice gözlerini devirdi ve bana küçük, bilmiş bir sırıtış attı. Tory'yi daha önce ilk elden tecrübe etmiş biri olarak ben de ona sıırıttım. Holeshot'ın üç üyesi -Deacon, David ve Ray- turlarını bölmemiz konusunda şaşırtıcı derecede rahat davranmışlardı. Otobüslerini bizimle paylaşmak zorunda kaldıkları ya da Sienna'nın Kiera ve bana pelüş yatak odasını verdiği için üzülmemişlerdi bile. Sadece etraflarında daha fazla erkek olmasından mutlu görünüyorlardı. Bu kadar iyi olmalarına gerçekten sevinmişim.

Tory odadakilere, "Çoğunuz işleyişi biliyorsunuz," dedi. "Ama yeni üyelerimiz bu işin nasıl yürüdüğüne dikkat etsinler." Tory bunu söyledikten sonra gözlerini bana dikti, sanki buradaki sorunun ben olacağımı düşünüyordu. Ona Griffin'i işaret etmek istedim, çünkü aramızda beni dinlemeyecek olan oydu, ama Tory'nin işini yapmasına yardım etmek de içimden gelmiyordu. Yakında anlayacaktı.

Grubu taramak için vites değiştirerek, "On dakika içinde güvenlik sizi tanışma ve selamlaşma odasına götürecektir. Önce Holeshot, ardından D-Bag'ler, sonra da Sienna girecek. Size ayrılan üçe üç alanda, yere bantlanmış X işaretinin üzerinde duracaksınız. Önümüzdeki altmış dakika boyunca eviniz orası olacak."

Bunu duyunca Kiera'ya baktım. Bir X'in üzerinde durup orada mı kalmamız gerekiyordu? Birden kendimi hayvanat bahçesindeki tuhaf bir rock yıldızı sergisindeymişim gibi hissettim. Kiera dudaklarını birbirine bastırarak yüzümü inceledi, sanki gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Kyle! Sorun mu çıkaracaksın?" Tory tersledi.

Kendimi okula dönmüş, matematik öğretmenimden azar işitiyormuş gibi hissederek başımı salladım. "Hayır." Evan ve Matt arkamdan hafifçe kıs kıs güldüler.

Tory onları görmezden gelerek devam etti. "Taraftarlar çoktan yerlerini aldılar, sizin gelmenizi bekliyorlar ve onlara sizinle ne yapıp ne yapamayacakları konusunda talimat verildi, temel olarak, sarılmak yok, dokunmak yok. Hepinize ihtiyacım var.

Unuturlarsa bu sınırları zorlayın. Ve unutacaklar da." Gözlerini devirmek için durakladı. "Hayranlar düzenli bir sıra oluşturacak ve odadan çıkarken her sanatçının yanından geçecekler. Her biriyle on beş saniyeniz olacak ve sonra onları sıranın sonuna geçmeleri için teşvik edeceksiniz."

Bu dikkatimi çekti. "On beş saniye mi? Bu... bu hiçbir şey değil."

Tory gözlerini bana dikti. "Onlar için ayrılan süre bu kadar. Eğer onları daha fazla tutarsan, arkalarındaki insanlar zaman bulamayacaklar." Kiera'nın elini daha sıkı sıktım, şimdiden bundan nefret ediyordum. Tory birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. "Bu gece sahneye çıkmayacak olanlar, yoldan çekilecek ve sürece müdahale etmeyeceksiniz, yoksa odadan çıkarılacaksınız." Gözleri Kiera'nınkilere kilitlendi. "Anladınız mı?" diye sordu.

Kiera başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. Tory karımın gözünü korkutmaya çalıştıkça tüylerim diken diken oldu. Tam ona Kiera'ya *kimsenin* eşlik etmeyeceğini söylemek üzereydim ki Tory, "On dakika sonra görüşürüz," diyerek odadan çıktı.

Matt arkamdan kısık bir ısıklık çaldı. "Vay be. Muhtemelen tanıdığım en büyük kaltak olduğunu düşünsem de, işleri nasıl hallettiğine saygı duyuyorum." Bana sırtıttı. "Rock yıldızlarını idare etmek kolay değil."

Evan onun yorumuna güldü, sonra başını salladı. "Yani yanımızdan geçerken sadece selam mı verecekler? Bu nasıl bir tanışma ve selamlaşma?"

Kiera'ya bakarken onaylarcasına iç çektim. Bu bir buluşma ve selamlaşma değildi. Anlamsız, aceleye getirilmiş bir gezintiydi. Eğer kendi şovumuzun başrolünü oynayacak kadar büyük olsaydık, her şey farklı olurdu. Çünkü bu *kimsenin* vaktini almaya değmezdi.

Kiera bana sempatik bir bakış attı ve ne hissettiğimi tam olarak anladığını söyleyebilirim. Tam eğilip onu öpecektim ki omzuma bir el indi. Griffin'in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. "Hey dostum, otuz saniye kadar dalmışım ve tüm bunları kaçırmışım. O sinirli hatun ne diyordu?"

Evet. Endişelenmesi gerekenin Griffin olduğunu biliyordum. "Sadece buluşma ve selamlaşmayı açıklıyordu."

Griffin sırtıttı. "Ah, evet. Fransız hayranları için sabırsızlanıyorum."

Kiera ona ters ters baktı, ama o bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Matt içini çekti. "Bu öyle bir tanışma toplantısı değil kuzen. Yerde bir X işareti olacak. Orada dur ve insanlar yanından geçerken el sallat."

Griffin ona karşı dudaklarını büzdü. "Lütfen, buna kanmayacağım. Bana yalan söylediğinde genellikle daha yaratıcı oluyorsun. Endişe seni etkiliyor mu?"

Matt elini karnına götürürken gözleri büyüdü. Matt'e bu gece onu neyin beklediğini hatırlattığı için Griffin'i neredeyse tokatlayacaktım. Matt şu anda inkâr trenine binmişti ve şimdilik ie yarıyordu. Matt'in bunu düşünmesini istemediğim için Griffin'e, "Bunu uydurmuyor. Az önce söylediği şey aşağı yukarı buydu."

Griffin'in çenesi düştü. "Ben arabayla gezmem. Etkileşime ihtiyacım var." Kaşlarını çatı, sonra sııttı. "Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" Daha kimse cevap veremedi, "Bence Tory'yi yatağı atmalıyız ki sakinleşsin. Normalde bunun için gönüllü olurdum ama o hatun beni korkutuyor. Sanki daha sonra bir ödöl için taşaklarımı kesecekmiş gibi geliyor."

Matt bunun üzerine sııttı. "Kimse senin taşaklarını ödöl olarak istemiyor Griffin."

Griffin ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Dostum, kaç kızın taşaklarımı istediğini söylediğini tahmin bile edemezsin."

Matt homurdandı ve Evan kendini kaybetmeye başladı. Matt gülerek, "Bunu bir iltifat olarak söylediklerini sanmıyorum," dedi.

Kiera sevimli kıkırdamalar çıkarırken ağzını kapattı. Onun ve diğeri çocukların neşesini duymak beni de güldürdü. Griffin hepimize ters ters baktıktan sonra içini çekerek, "Paul'ün burada olmaması çok kötü. Onunla yatmasını sağlayabilirdik."

Bunun için yumruğumu havaya kaldırdım. "Kesinlikle," dedim ona. Griffin yumruğumu tokuştururken Kiera usulca, "Paul kim?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Tory ile yatmayı hak eden biri," diye cevap verdim.

Griffin, Kiera'ya bakarken başını salladı. "Ve bundan topsuz çık."

Ona tekrar yumruk attım, sonra dördümüz de gülmeye başladık. Kiera bizi eğlenen bir gülümsemeyle izledi ama kimseye açıklama yapmasını istemedi.

Birkaç dakika sonra güvenlik bizi almaya geldi ve gerginlikle dolu bir odaya götürüldük. Çok hızlı geçen tören alayı düşündüğüm kadar garip ve tatmin edici değildi. Ve bu deneyimden gerçekten çıkardığım tek şey, her bir kişinin bana iki özel şey söylemek istediğini öğrenmem oldu: *Müziğini seviyorum* ve *Sienna ile seni birlikte seviyorum*. Onlara birlikte olmadığımızı söyleyecek zamanım bile olmadı, zaten söylesem de fark etmezdi. Birincisi, zaten bana inanmazlardı ve ikincisi, Sienna sıranın sonundaydı ve

Evan ve Griffin'in arasında dururken bana doğru gülümsemeye devam ettiğinde, hiçbir şeyi inkâr etmeyeceğini biliyordum.

Hayranlarla geçirdiğimiz süre bittiğinde, sahneye çıkma sıramızı sessizce bekleyebileceğimiz daha küçük odalara götürüldük. Yalıtılmış izolasyon benim için bir gösteriye başlamanın gerçekten garip bir yoluydu. Etkileşime, gürültüye, sarhoş insanlara, flörtleşmeye ve kahkahalara alışmışım ve tüm bunlar olmadan biraz sıkıcıydı. Kiera'yla öpüşmek için bile boş zamanı kullanamadım çünkü Deacon bizimle takılıyordu. Yine de onunla konuşmak kolaydı, bu yüzden saçmaladık ve Kiera'nın neredeyse derisinden sürünmesini izledik; çok endişeliydi.

Artan gerginliğini gözlemlemek eğlenceliydi, özellikle de sahneye çıkacak olan o olmadığı için. Benim için mi stres yapıyordu? Böyle şeylerin beni rahatsız etmediğini biliyordu. Matt ve arkadaşlarının başka bir odada olmalarına hemen sevindim. Kiera'nın enerjisi Matt'in kaygısını besleyebilirdi ve muhtemelen sinirleri bozuktu. Şu anda Kiera'yla aynı odada olsalardı, Matt muhtemelen bu gece oynayamazdı. Umarım Griffin onun dikkatini dağıtarak iyi bir iş çıkarıyordur. Ya da onu kızdırıyordur. Onu o sahneye çıkardığı sürece ikisi de iyiydi.

Yüzünde bir gülümseme beliren Deacon, Kiera'yı işaret etti. "Her zaman böyle gergin midir?" diye sordu.

Bir şişe birayı dudaklarıma götürürken Deacon'a baktım. Deacon'ın neredeyse beline kadar uzanan uzun, siyah saçları vardı. Ayrıca hayatımda gördüğüm en soluk gözlere sahipti; saçlarının yoğun karanlığı irislerini neredeyse beyaz gösteriyordu. Endişeli karımı izlerken o uhrevi gözlerinde bir eğlence vardı. Şişeyi dudaklarıma götürerek gülümsedim ve bakışlarımı Kiera'ya çevirdim. Bir süredir odada volta atıyor, gitar kolyesini o kadar sert çekiyordu ki zinciri koparmasından endişe ediyordum.

Birami yutarak Deacon'a "Hemen hemen" dedim. Kiera kaşlarını çattı ama kesinlikle doğru olan ifademle tartışmadı.

Deacon yorumuma hafifçe gülerken odamızın kapısı açıldı. Hepimiz kulaklıklı bir adamın odaya doğru eğildiğini gördük. Deacon'la göz göze geldi ve "Gösteri başlıyor efendim. Sıra sizde."

Deacon başıyla onu onayladı, sonra ayağa kalkıp gerindi. En az benim kadar rahat görünerek, "Diğer tarafta görüşürüz," dedi ve odadan çıktı.

Deacon gittiğinde, bir parçam Matt'in nasıl olduğuna bakmak istedi. Ama gerçekten bir sorun varsa, biri beni arar ve

Dürüst olmak gerekirse, şu anda hepimizin Matt'in üzerine titremesi ona sadece gergin . En iyisi onu kendi haline bırakmak.

Matt'i aklımdan çıkararak dikkatimi önümdeki endişe yumağına verdim. "Oturur musunuz lütfen?"

Kiera volta atmayı bıraktı ve bugün yeşilden çok kahverengi olan yıpranmış gözleriyle bana baktı. Sanki hastalanmak üzereymiş gibi bir elini karnına bastırdı. "Gergin değil misin? Birazcık bile mi?"

Ona cevap vermeden önce biramdan bir yudum daha aldım. "*Seni* izlemek beni biraz geriyor." Aklıma harika bir fikir geldi, biramı bıraktım ve kucağıma okşadım. "Buraya gel ve rahatlamama yardım et." Benimle öpüşmek genellikle onun aklını *her şeyden* uzaklaştırırdı ve sonunda yalnızdık, bu yüzden birbirimizin arkadaşlığından zevk almamamız için tek bir neden göremiyordum.

Kiera, yorumum için bana sırtmış olsa da aynı fikirde görünüyordu. Bana doğru yürüdü, sonra kucağıma oturdu ve parmaklarını saçlarıma doladı. Kahretsin, oyun başladı. Bana yumuşak bir öpücük verirken hafif bir kahkaha attım. "İşte, şimdiden daha iyi hissediyorum," dedim ona. Yüzde yüz doğru. Üstüme müstehcen bir şekilde oturduğu anda vücudum ateşlenmeye başlamıştı.

Kiera kalçalarını benimkilere dayayarak benden bir inilti kopardı. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Ne kadar zamanımız vardı ve burada ne kadarını yapmama izin verecekti? Ve neden etek giymiyordu?

Yumuşak öpüşmelerimiz çok daha tutkulu bir hal aldı ve dillerimiz birbirine değdikçe nefeslerimiz hızlandı. Ellerim gömleğinin altından yukarı doğru uzandı, kan içime dolup beni sertleştirirken omurgasını izledi. Kiera bana süründü, ağızımda yumuşakça inledi ve ben onu burada oyalama planımı yeniden düşünmeye başladım. Belki de otobüse geri dönmeliydik? Ama ellerimin başka planları vardı ve daha yaptığının farkına bile varmadan sütyeninin kancası açılmıştı.

Anında benden uzaklaştı, dudakları sevimli bir hoşnutsuzlukla büzüldü. Alt dudağını emme isteğini görmezden gelerek ona şeytani bir sırıtış attım. "Oops." Bir kez daha düşündüm de, mahremiyet için otobüse ihtiyacımız yoktu. Kilitli bir odada yalnızdık. Sadece bir anlığına üzerimden atlaması gerekiyordu, o zaman dikkatini düzgün bir şekilde dağıtabilirdim.

Tam ona büyük planımı anlatacaktım ki kapı açıldı. Kiera sanki gibi kucağımdan atladı. Çabucak gömleğimin

Kaya gibi sert ereksiyonum devam ediyordu, sonra burada kimin olduğunu görmek için döndüm. Sıra bize gelmiş olamazdı, değil mi?

Ama içeri giren bir ekip üyesi değil, Sienna'ydı. Kiera sütyeninin askısıyla uğraşırken yanakları kıpkırmızıydı. Şimdi gerçekten pişmanlık duyuyordum. Sanırım önce kapıyı kilitlemeliydik; bu dersi şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydık.

Sienna ikimizin arasına bakarken tereddüt etti. "Özür dilerim, bir şeyi mi böldüm?"

Kiera'nın bu andaki espriyi görmesini isteyerek onunla göz göze geldim ve ona yumuşak bir gülümseme verdim. Sienna'ya "Merak etme," dedim. "Buna alışıyoruz." Sözümüzün kesildiği onca zamanı hatırlayan Kiera'nın dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. En azından bu sefer tamamen giyiniktik.

Sienna eğlenerek gülerek yakındaki bir sandalyeye oturdu. Kiera sütyenini çıkarmayı bitirip yanıma otururken o da bu hikâyeyi dinlemek istediğine dair bir yorum yaptı. Gergin enerjisi geri dönen Kiera'ya gülümsedim; sanki yer sıcakmış gibi ayak parmaklarını zıplatıyordu. Kiera'nın rahatlayabilmesi için Holeshot'ın setinin çoktan bitmiş olmasını diledim.

Sienna gösteri için hazır olup olmadığını sordu ve dikkatimi ona yönelttim. Burada bizimle vakit öldürüyor olması bana biraz tuhaf gelmişti. Ama herhalde o da benim gibi sırasını beklemekten biraz sıkılmıştı. Kibarca havadan sudan konuşurken, bir yanım onu burada olmam konusunda sorguya çekmek, bununla bir ilgisi olup olmadığını tekrar sormak istiyordu. Ya da söylentileri yalanlamak için neden daha fazlasını yapmadığını, neden medya sirkinin etrafımızda patlamasına izin verdiğini sormak. Ama o sıcak, açık ve dostça davranıyordu ve onunla bu konuya girmenin ne yeri ne de zamanıydı. Ayrıca, tüm o soruları çoktan yanıtlamıştı. Ondan farklı bir yanıt alacağımdan şüpheliydim, bu yüzden boş vermeye ve sadece saygılı ve profesyonel olmaya çalıştım.

Sonra geçmişinden, ailesinden, anne babasının ne kadar kontrolcü ve acımasız olduğundan bahsetmeye başladı ve bana Sienna'nın tüm bunların ötesinde, sevdiği insanlar tarafından derinden incitilmiş sıradan bir insan olduğunu hatırlattı. Bu ortak bir noktamızdı ve onunla ortak bir zemin bulmak beni onun mücadelelerine karşı sempatik kıldı. Beni yumuşattı, belki arkadaş olabileceğimizi hissettirdi. Tüm medya saçmalıklarını bir kenara iterek Sienna'nın iyi bir insan olduğunu düşünmemi sağladı. bir sürü zırhı olan iyi bir insan. Bunu anlayabiliyordum.

Bana ailesinin onu sahneye biraz korkmuş bir şekilde göndermekten hoşlandığına dair bir hikaye anlattığında, verdiğim yanıt içtendi.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Hiçbir çocuk ebeveynlerinden korkmamalıdır.

"Teşekkür " derken gülümsemesi yumuşaktı. Sonra uzandı ve elini kalçama koydu. Arkadaşça mı davranıyordu yoksa benimle açıkça flört mü ediyordu gerçekten anlayamadım ve bu da beni Sienna'yla yaşadığım en büyük soruna geri döndürdü. Onu okuyamıyor, gerçek niyetini kestiremiyordum ve bu yüzden ona güvenemiyordum. yanında gardımı asla düşüremezdim ve kesinlikle yakın çevreme girmesine izin veremezdim. Dosttuk ama arkadaş *değildik*. Bunu unutmamam gerekiyordu.

Sahneye çıkma sırası bana geldiğinde Sienna bana eşlik etmeyi teklif etti. Bana uzattığı dirseği reddettim ama yolu göstermesine izin verdim. Neredeyse anında yerel bir radyo istasyonundan insanlar bizi fark etti; ikimizi bir arada görünce adeta ağızlarının suyu aktı. Sienna'nın ailesiyle ilgili anlattıklarına sempati duyan yanımda acı ve bıkkın olmak istemiyordu ama geri kalan yanımda Sienna'nın bizimle vakit geçirmesinin tek nedeninin bu an olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Grup Sienna ile röportaj yapmak ve benimle fotoğraf çekirmek istiyordu. Onlara gitmem gerektiğini söyledim; bir, çünkü Sienna ve benim daha fazla fotoğrafımın halk tarafından yanlış anlaşılmasını istemiyordum; iki, çünkü beni almaya gelen adam sahneye doğru çılgınca el sallıyordu ama kameralı kadın buna izin vermedi.

"Mutlu çiftin kısa bir fotoğrafı mı?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek omzumun üzerinden Kiera'ya baktım. Biraz arkamdaydı ama elimi tutuyordu. Parmaklarımızı kaldırıp bunu kadına göstermek istedim ama Kiera'nın dikkatleri üzerine çekmemi istemeyeceğini biliyordum. Bunun yerine Sienna'yı işaret ederek, "Biz birlikte değiliz," dedim.

Kadın bana görmekten gerçekten bıktığım bir bakış attı. *"Tabii ki değilsin"* der gibi bir ifadeydi. *Hala inkar ediyor olman çok tatlı. Ne tatlı bir erkek arkadaş.* Bu lanet bakış bende saçımı başımı yolma isteği uyandırdı. Sienna'nın yumuşak gülümsemesi ve sessizliği de yardımcı olmadı. Sienna'ya bir şeyler söylemesi için bağırarak istedim, Kiera'yı öne çekip onlara göstermek istedim. Belki de arkamı dönüp Kiera'ya herkesin içinde almaktan nefret ettiği türden özel bir öpücük verirsem, bu grup sonunda kalbimin gerçekten kimde olduğunu anlayacaktı.

Kiera düşüncelerimi hissetmiş gibi kolumu çekti. Bu sirkin bir parçası olmak istemediğini bildiğinden, içgüdülerimi görmezden geldim ve uzaklaştım.

Kiera'yı sahne alanında bırakmak zorunda kaldım. Gösteriyi izlemek için iyi bir yer bulmak üzere uzaklaşırken yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Ekip üyeleri beni hazırlarken sııttım, o mutlu olduğu için mutluydum, gösteri için hevesliydim. Ta ki Matt'i görene kadar. Sonra gülümsemem biraz soldu. Onu hiç görmediğim kadar yeşildi ve gözle görülür bir şekilde titriyordu. Evan ona endişeli bakışlar atıyordu ama daha da endişe verici olan Griffin'in yüzüydü. Kuzeni için gerçekten endişelenmiş görünüyordu ve onun endişesini görmek korkmuş bir uçuş görevlisini görmek gibiydi - her şeyin boka sardığını doğruluyordu.

Onu ürkütmek istemediğim için Matt'e dikkatle yaklaştım. Kocaman, dehşete düşmüş gözlerle bana baktı. "Kell?" dedi sesi titreyerek. "Sanmıyorum-" Karnını tuttu ve Griffin hemen kovalasını ona uzattı.

"Şimdiden üç kez kustu," dedi Griffin bana. "Onu kızdırmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı." Dudaklarını bükerek Matt'in yan tarafını dürttü. "Ayrılmadan önce Rachel'a gösterdim. Hoşuna gitti. Seni utandırdığımı söyledi."

Matt boş gözlerle ona baktı. Sanki dünyada kalan tek gerçek şeymiş gibi kovaya yapışmıştı. Griffin bana omuz silkti. "Gördün mü?"

Stadyum ışıkları çıldırmaya başladı, sahneden uzaklaşıp kalabalığın üzerine doğru yayıldı. Bunun bizim işaretimiz olduğunu biliyordum. Sahne karanlıkken oraya gitmemiz ve ışıklar geri geldiğinde kalabalığı şaşırtmamız gerekiyordu. Bunun için zamanımız yoktu.

"Matt, gitmemiz gerek." Hemen başını salladı. Omuzlarından tutarak yüzünü kendime doğru çektim. "Beni dinle. Gitmek zorundayız. *Şimdi*." Matt'in titrediğini hissedebiliyor, gözlerindeki çıplak korkuyu görebiliyordum. Onu anlıyordum, ama bunu ikna etmek için zaman yoktu. Gözlerimi kısarak, "Bana ne söyledin? Seattle'da turneye çıkamayacağımı söylediğimde bana ne demiştin?"

Matt hatırlayamıyormuş gibi başını sallarken kaşları çatıldı. "Bana sonunda fırsatımızın geldiğine inanmadığını söyledin, ben de hayır diyordum. Şu anda yaptığın da tam olarak bu, Matt. Korkuyorsun ve bunu anlıyorum. Sandığından çok daha fazla anlıyorum. Ama yine de yapmak zorundasın. Yapmak *zorundasın* çünkü sana güveniyoruz. D-Bags

eğer oraya gitmezsen başarısız olacaksın. Oraya gitmezsen her şey biter. Bunun bitmesini istiyor musun?"

Matt yutkundu, derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Hayalimizin ölmesini mi istiyorsun? Hayallerinizin ölmesini mi?"

Gözleri kısıldı ve yanaklarına biraz renk geldi. "Hayır," dedi, sesi daha güçlüydü.

Başımla onayladım ve ona yer açmak için geri çekildim. "İşte bu kadar. Bu bizim şansımız. Korkunun bunu elinden almasına izin verecek misin? Hayır diyecek misin?"

Kararlılık yüzünü doldurdu. Kovayı yere bıraktı, çenesini kaldırdı ve kararlı bir şekilde bana "Hayır" dedi.

Griffin homurdandı. "Ama az önce hayır dedin?"

Elimi Griffin'in ağzına vurmak istedim ama Matt ona gülümsedi. "Siktir git," diye mırıldandı gülerek.

Mizahının geri döndüğünü görmek beni sırttırdı. Bunu yapabiliirdi. Yüzümde geniş bir gülümseme, arkadaşlarımin her birine baktım ve anı özümsemek için bir saniye ayırdım. "Gidip onlara kim olduğumuzu gösterelim."

Çocuklar bana başlarını salladı, sonra karanlık sahneye fırladık. Gitarımı elime alıp askısını omzuma attığım anda ışıklar bize doğru yöneldi. Kalabalık bizi gördüğünde kendini kaybetti. Gürültü o kadar yoğundu ki göğsümde yankılandığını hissettim. Kalabalığın muazzamlığı akıllara durgunluk veriyordu; ışıklar, hareketler ve işaretler sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Daha önce de büyük konserlere gitmişim, o kaynaşan insan kitlesinin bir parçası olmuşum ama sahneye olan bakış açım bunu tamamen farklı kılıyordu. Burada kendimi küçücük hissediyordum, onların uçsuz bucaksızlığına evrende sadece bir toz zerresi gibiydim ama aklını yitiren onlardı. *Bizim* için.

Lanet olsun. Bu harikaydı.

Mikrofona çıkıp kalabalığa hitap ettim, sonra da onlara şakacı bir gülümseme verdim. Yemin ederim gürültü üç katına çıktı ve ön tarafa yakın birkaç kız arkadaşlarının üzerine yığıldı. Heyecanlı olmalarına sevinirken, iyi olmalarını umuyordum.

Yerlerini alan çocuklara bir göz attım. Evan davulunun arkasında durmuş, yüzünde parlak bir gülümsemeyle her şeyi içine çekiyordu. Griffin gitarına doğru yürürken ilk kez sakın görünüyordu ve her zamanki müstehcen hareketlerini yapmak yerine kalabalığa bakıyordu. Matt enstrümanına odaklanmıştı, onu omzunun üzerinden geçiriyor ve

İşaretini beklerken diğer her şeyi bloke ediyordu. Her neyse onu atlattı.

Odağımı hayranlara çevirerek onlarla biraz flört ettim ve çocuklara hazırlanmaları için birkaç dakika daha verdim. Kalabalığı tararken her yerde D- Bags tişörtleri ve pankartları gördüm. Grubumuzun burada olması bir son dakika değişikliği olduğu için bu bana çok garip geldi; binadaki bizi duyuran tabelalar dışında hayranların önceden bildiğini sanmıyordum. Sienna'nın şimdiye kadarki tüm konserlerinin böyle olup olmadığını merak ettim ve bu da değiştirildiğim için duyduğum öfkeyi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Belki de Nick haklıydı ve burada olmak tam da olmam gereken yerdı.

Setimiz başladıığında her şey hakkında daha iyi hissediyordum ve yeni gerçekliğimize uyum sağlayan çocukların enerjisini hissedebiliyordum. Başardılar. *Biz de çiviledik*. Kalabalık da bunu o kadar çok sevdi ki gitmemize izin vermek istemediler. Kiera'ya sahnede yeniden katılmışım, onun gülümseyen yüzü ruh halimi daha da yükseltmişti ki geride bıraktığımız seyirci daha fazlası için seslenmeye başladı.

Griffin, adımızı haykırmalarını dinlerken omzuma vurdu. "Onlara bir bis vermeliyiz," dedi.

Ona başımı salladım. "Başka bir şarkı çalacak vaktimiz yok. Bu Sienna'nın şovu ve o yapıya çok önem veriyor."

Kolumu tutarken kaşlarını çattı. "Sienna'dan bana ne? Şimdi bizim parlama zamanımız bebeğim," dedi ve beni sahneye doğru itti.

Bunun için gerçekten zamanımız olmadığı için ona direndim, ama sonra Matt ve Evan da beni itmeye başladılar. Matt, "Sadece kafanı dışarı çıkar ve el salla," dedi. Matt'in dışarı çıkıp kalabalığı selamlamak istemesi beni o kadar etkilemişti ki omuz silkerek kabul ettim.

Matt sırtıyordu, tamamen rahatlamış görünüyordu ve bunu görmek hoşuma gitmişti. Kiera'ya gülerek baktı ve ona kulaklarını tıkamasını söyledi, ardından ekipten herhangi biri bizi durduramadan sahneye geri döndük. Sahnenin önünde durup el salladığımızda kalabalık çılgına dönmüştü.

Bu. Bu an sonsuza kadar benimle yaşayacaktı. Ve Kiera'nın benimle paylaşmak için burada olmasından çok mutluydum. En iyi arkadaşlarımın bunu benimle paylaşmak için burada olmasından. Panik içindeki ekibe anevrizma geçirtmek üzereymişiz gibi görüldüğünde Griffin'in kolunu tuttum ve çocuklara "Artık gitmeliyiz" dedim.

Evan ve Matt başlarıyla onayladılar ve Griffin'i sahneden indirmeme yardım ettiler. "Kahretsin, bu harikaydı!" Ekibe ekipmanlarımızı teslim ederken Griffin haykırdı.

Matt, "Biraz zamanımız var, kutlamaya gitmeliyiz," dedi. Sonra kaşlarını çattı ve ekledi, "Yakın bir yere. Gecenin sonunda Sienna'yla birlikte bir şarkı söyleyeceğiz."

Evan başını salladı. "Sanırım caddenin karşısında bir bar gördüm. Ama... gitmemize izin var mı?"

Griffin homurdandı. "Beni burada tuttuklarını görmek isterdim. , gidelim."

Onlara başımı salladım, sonra başımı Kiera'nın bizi beklediği yere doğru eğdim. Çocuklar beni takip etti, hâlâ gülüyorlardı ve gösteriyi hatırladıkça enerji doluyorlardı. Kiera'nın yanına vardığımda kollarımı ona doladım, planı anlattım ve bizimle gelmek isteyip istemediğini sordum. Kiera sırtıttı ve bir not defterini göğsüne bastırırken başını salladı. Bunu görmek beni meraklandırdı.

"Yazıyor muydun?" Ona sordum. Başını salladı ve içime garip bir sıcaklık ve hayranlık karışımı yayıldı. "Ben şarkı söylerken mi?"

"Seni izlemek çok ilham verici," dedi gülümseyerek. Bu hem şaşırtıcı hem de gizemliydi. "Ben... sana ilham mı veriyorum?"

Bana aya falan asılmışım gibi baktı. "Her gün," diye iç geçirdi.

Onun yüzünde sevgi görmeye alışmışım, gurur görmeye de alışıyordum ama onun yaratıcı kıvılcımının kaynağı olmak bambaşka bir şeydi. *Daha önce hiç* kimsenin ilham kaynağı olmamıştım. Aklımı zar zor toparlayabiliyordum. "Ve sen benim saçma olduğumu söylüyorsun," dedim ona. Gerçekten şaka yapmadığım halde yorumuma güldü.

Sanatını güvende tutmak isteyerek, elinden aldım ve mürettebattan birine verdim. "Bu paha biçilemez bir edebi deha ve onu hayatın pahasına korumalısın."

Adam bana sanki ona Mona Lisa'yı vermişim gibi baktı. "Evet, efendim," dedi.

"Gitar kılıfımın içine girdiğinden emin olun lütfen," diye ekledim.

"Evet, efendim." Ben ona teşekkür bile edemediğinden görevini tamamlamak için gitti.

Kiera'ya dönerek, "Az önce bana iki kez mi efendim dedi?" diye sordum. Bu çok garip, aşırı resmi ve tamamen gereksizdi. Adam bana adımla hitap edebilirdi. Ya da douchenoodle. Ona da cevap verirdim.

Bu düşünceye güldüm ve Kiera hafifçe karnıma dokundu. "Aklına gelmesine izin verme," dedi bana.

"Aklımdan bile geçmezdi," dedim sırtarak.

Gitmemize izin verilip verilmediğinden gerçekten emin olmadığımız için beşimiz gizlice mekandan çıktık. Sokağa çıktığımızda Griffin, Evan'ın gördüğü barı buldu ve "Bar, ho!" diyerek işaret etti. Çocuklar koşarken gülerek caddeden aşağıya indiler.

Yanımdaki Kiera'ya baktım. "Bara son gelen Griffin'in yanına oturmak zorunda." Sözümü bitirmeme bile izin vermeden çekip gitti. Griffin'i tehdit olarak kullanmak kadar hiçbir şeyin onu harekete geçiremeyeceğini biliyordum.

Benden saniye önce mindere adım atarak bara zar zor yetişti. Elleri dizlerinin üzerinde, nefes nefese kaldı. "Yendim seni," diye gülümsedi.

Kapıyı çekip açtığımda benim de nefesim hızlanmıştı. "Kazanmana izin verdim," dedim ona. "Manzarayı sevdim." Çoğunlukla doğru ve çok doğru.

İçeri girdik ve burası Pete'in yeri olmasa da benzer bir havası vardı ve bir tür eve dönüş hissinin beni sardığını hissettim. Griffin arka tarafta bir masa buldu ve hepimiz onu takip ettik. Oraya vardığımızda yüzünde ciddi bir ifadeyle her birimize baktı. "Geçen seferkiyle aynı kurallar," dedi.

Matt gözlerini devirirken Evan güldü. Kiera'ya baktığımda omurgamda bir tedirginlik hissettim. Griffin'in neden bahsettiğini çok iyi biliyordum, geçen turda icat ettiği aptal bar oyunundan. Griffin'in kaçınılmaz olarak oyunu kaybettiğinde kendini kaybetmesini izlemek eğlenceli olsa da, karımın yanında oynamak istediğim bir oyun değildi. Hiçbir zaman aktif olarak telefon numaraları aramamış olsam da, Kiera'nın bundan pek memnun olacağını sanmıyordum. "Bu gece o oyunu oynamayacağız, Griff."

Solgun gözleri vücudumu tararken meydan okumayla doluydu. "Evet, öyleyiz." Bana pis pis sırttı. "Ne yani? Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

"Kellan ne zaman kaybetti ki?" Evan Matt'e, "Kellan ne zaman kaybetti ki?" dedi ve onu güldürdü. "Ne oyunu?" Kiera yüzünde isteksiz bir merakla sordu.

"Bu aptalca," dedim ona, açıklamak istemeyerek. "Griffin buldu bunu." Griffin hakkında bir şeyler biliyorsa, açıklama istememesi gerektiğini de biliyordu.

Griffin alaycı bir homurtu çıkardı. "Sen bir ibnesin. Kız arkadaşın burada diye mi gözün korktu?"

"Karım," dedim ona milyonuncu kez.

Gözlerini devirdi. "Her neyse, oyun oynuyoruz. Ceplerinizi açın."

Bu yeni bir gereklilikti. Bu beni neredeyse güldürüyordu; Griffin hâlâ hile yaptığımıza inanıyordu. Yol göstermesi için Kiera'ya baktım.

ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Her şeyden çok meraklı görünerek bana başını salladı. Evan ve Matt'le birlikte ben de ceplerimi açtım ve hepimiz Bay Kaybedebileceğime İnanmıyorum'a onun aptal kurallarına göre oynadığımızı gösterdik. Griffin ceplerimizi önceden doldurmadığımızdan emin olunca, kuralları hızlıca yeniden açıkladı - sayıların bir puan, prezervatiflerin beş puan olduğunu, kaybedenin hesabı ödediğini ve kazananın herkesten bir shot aldığını söyledi. Konuştuğu süre boyunca Kiera'nın bunların ne anlama geldiğini sormamasını ve Griffin'in Griffin'liğini takınmasını umarak ürperdim. Ama Griffin'in bize hatırlattığı gibi merakına karışan tiksintiyi görebiliyordum

-tekrar ediyorum- hile yapmamak için.

Matt, Griffin'e kendisini hilekâr olarak gösterdiği için iç çekerken, Kiera, "Bekle, hangi oyun?" diye sordu.

Griffin onun önünde çömelmiş, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Elini tutup gitmek istedim ama o konuşmaya başlamıştı bile. "Ceplerini en çok hatunun telefon numarasıyla dolduran adam kazanır."

Geniş gözleri ve kalkık kaşlarıyla bana baktı. "Ve sen bu oyunu hiç kaybetmedin mi?"

Lanet olası Griffin. Durumu olduğundan daha kötü gösterdiğini bildiğimden, ellerimi masum bir hareketle kaldırdım. "Tamamen istek dışı, yemin ederim." İnsanlar benimle flört ediyor diye kızmış olamazdı. Öyle değil mi? Dudaklarını büzerek bana baktı, hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu ama ağzının kenarlarında bir eğlence de vardı. Konuyu değiştirmek isteyerek yavaşça, "Bir içki ister misin?" dedim.

Dudakları sert bir çizgi halindeydi ama kenarları hâlâ biraz kıvrıktı ve gözleri hafif bir kızgınlıkla karışık sevgi yayıyordu. "Mmm-hmm," dedi.

Hem uzaklaşmak hem de onu mutlu etmek isteyerek bara doğru ilerledim. Ayrılırken onun yumuşak kahkahalarını duydum ve rahatladım. Durumdaki espriyi görmeyi -bana güvenmeyi- seçiyordu ve bunu çok takdir ettim.

Bara ulaştığımda sırtıyordum ve barmen beni fark ettiğinde iki kez baktı. "Sana ne getireyim yakışıklı?"

"Karımın beni affetmesini sağlayacak bir içkiye ihtiyacım var."

Bu durum karşısında hem cesareti kırılmış hem de eğlenmiş görünüyordu. "Sana bir 'Özür' geliyor."

Çocuklar ve kendim için bira sipariş ettim, sonra barmen Kiera'nın içkisini hazırlarken bekledim. Hem tatlı hem de güçlü görünüyordu. Umarım beğenmiştir,

Griffin'in saçma oyunundan gerçekten rahatsız olmadığını umuyordum.

Ben beklerken birkaç kız yanıma geldi. Kıkırdıyorlardı. "Affedersiniz," dedi içlerinden biri. Kafamı çevirdiğimde parlak kırmızı yanakları olan sevimli bir çilek sarışınının bana baktığını gördüm. "Genelde bunu yapmam ama şimdiden üç içki içtim ve sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli insansın." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, o sırada yakındaki bir peçeteyi kaptı. Arkadaşı ona bir kalem uzattı ve kız hemen telefon numarasını yazıp bana uzattı. "İlgilenirsen diye söylüyorum," dedi ve arkadaşını itti ve ikisi de hızla uzaklaştılar.

Barın arkasından Griffin'in "Sen bir !" diye bağırdığını duydum.

Masamıza baktım. Griffin ters bakıyor, Matt kahkahalarla gülüyor, Evan başını sallıyor... ve Kiera sırtıyordu. Bana kızgın olmadığını görünce Griffin'e sataşmamda bir sakınca olmadığını düşündüm. Peçeteyi kaptığım gibi ona doğru salladım, sonra da cebime soktum. *Biri gitti*. Griffin'in bakışları daha da şiddetlendi ve kendi telefon numaralarını bulmak için hışım ile uzaklaştı. Ona şans diledim; o patlamadan sonra buna ihtiyacı olacaktı.

Evan içecekleri masaya getirmeme yardım etti ve ben de yüzümde sitem dolu bir ifadeyle Kiera'ya kendi içkisini verdim. "Buna özür dilemek denir," dedim ona. Gülümsedi ve başını salladı, ben de şansımı deneyip yanağından öptüm. Tanrı'ya şükür yanıt olarak sadece kıkırdadı.

Matt, Griffin'i masaya geri çağırdı ve bu olayı kutlamak için bir dakikamızı ayırdık. Biramı masanın ortasına doğru uzatarak arkadaşlarıma "Staples'ta çalmanın şerefine" dedim.

Hepimiz içkilerimizi tokuşturduk ve gerçeküstü bir inançsızlığı paylaştık. Griffin hariç. O sadece sırtı ve başını salladı, sonra birasını kaldırdı ve Matt'in omzuna vurdu. "Ve işte kuzenimin şerefine, hayatı taşaklarından yakalayıp ona sıkı sıkı tutun."

Evan ve ben Griffin'e bakarken Kiera anında yüzünü buruşturdu. O da bize baktı ve omuz silkti. "Ne?"

Matt kuzenine sessizce gülerken yavaşça başını salladı, sonra birasını kaldırıp Griffin'inkine dokundurdu. "Şerefe," dedi ve solgun gözlerindeki gururu fark etmeden edemedim. Şeytaniyle yüzleşmişti ve lanet olsun ki o canavarı alt etmemişti. Bir daha sahnede bu kadar gergin olacağından şüpheliydim ve onun adına daha mutlu olamazdım. Orada biraz huzuru hak ediyordu.

Bölüm 20

ENCORE

Biraz içmek, uzanmak ve gülmek için yerleştik; Griffin'in aptal oyunu hakkında, çoğunlukla onu kızdırmak için yapılan çok sayıda şaka yorumu vardı. Gece ilerledikçe Kiera'yı dikkatle izledim ama yaptıklarımızdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmedi. Sadece bana asılan kadınları izlerken eğleniyor ve merak ediyor gibiydi. Umarım bunun büyük ölçüde alkolün insanlara cesaret vermesinden kaynaklandığını anlamıştır. Bu oyunu örneğin bir süpermarkette deneseydik, Griffin ve onun bitmek bilmeyen dırdırı muhtemelen kazanırdı. Ama burada gerçekten sarhoş kadınlardan oluşan birkaç küme vardı ve ne zaman bir grubun yanından geçsem -özellikle de yaşlı ve umursamazlarsa- biri bana bir şey uzatıyor ya da cebime bir şey sokuyordu. Griffin'in çıldırmasını istediğim için onları orada bıraktım.

Kiera ara sıra kaç tane olduğunu soruyordu ama ben hep bilmediğimi söylüyordum. Bekleyip sonunda öğrenmek daha eğlenceliydi, ki bu da çok hızlı . Yabancılarla sohbet ederek, eşim ve arkadaşlarımla gülüşerek bir saat daha geçirmekten memnundum ki birden Matt'in saati çalmaya başladı. Hepimiz bir an için ona baktık, işimizin anısı aklımızdan çıkmıştı.

Önce Matt hatırladı. "Kahretsin, Sienna'nın seti bitmek üzere. Gitmemiz gerek."

Hepimiz aciliyetin ağırlığını hissederek içkilerimizi çabucak bitirdik. Ayrılmak için ayağa kalktığımızda Griffin haykırdı, "Durun! Bir kazanana ihtiyacımız var. Pockets."

Onu gerçekten görmezden gelip gitmeliydik -eğer geç kalırsak, bunun bedelini çok ağır öderdik- ama dürüst olmak gerekirse, bu herkesin oyunun en sevdiği kısmıydı... Griffin'in saçma oyununun en sevdiği bir kısmı olması gerekiyorsa tabii. Kiera bile sonuç için heyecanlı görünüyordu, yanıma yaslanmış, beklenti içindeydi

Sanki kazanacağını biliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme vardı. Böyle bir durumda bile verdiği destek hem şaşırtıcı hem de inanılmazdı. Tanrım, o inanılmazdı.

Evan, üzerinde gelişigüzel karalanmış bir telefon numarası olan bir kâğıt parçasını yere atarak bizi başlattı. "Sadece bir tane," dedi omuz silkerek.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliren Griffin koleksiyonunu yere attı. "Ha! Üç! Okuyun ve ağlayın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana meydan okurcasına baktı. Hemen bir şey yapmadığımda Kiera beni kaburgalarımın altına dürtükledi. Onun hevesi karşısında başımı salladım, sonra ceplerimi boşalttım. Sayarken onları açtım ve Griffin'in numarasını geçtiğimde içimden sııttım. "Uh... beş," dedim ve onları yığının üzerine fırlattım.

Griffin anında kendini kaybetti. "Lanet olsun, Kellan! Senden nefret ediyorum." Evan bana bakarken sırıttı. "Sadece beş mi? Yavaş bir gece mi, Kell?"

Bir bakıma doğru olsa bile, bunu sadece Griffin'i daha da kızdırmak için söylediğini biliyordum. Ben onun yorumuna gülerken, Griffin gözlerini devirdi ve "İyi, pislik, ne vuruşu istiyorsun?" dedi.

Griffin'e zamanımız olmadığını söylemek üzereydim ki Kiera beni şaşırtarak, "Peki ya Matt?" diye sordu. Gülümseyerek ona döndü. "Sen nasıldın?"

Matt'in yüzünde garip bir ifade vardı, sanki büyük bir sırrı ifşa edecekmiş gibi. Bize söylemek için ağzını açtı ama Griffin hemen üzerine atladı. "Pffft, Matt'in Kellan'ı yenmesine imkân yok... Bitti." Durakladı, sonra bir kaşını kaldırdı. "Tabii... biri sana prezervatif vermediyse?"

Yüzünde küçük bir gülümseme beliren Matt başını salladı. "Hayır..." Elini cebine attı ve bir anahtar kartı çıkardı. "Bir motel anahtarım var."

Hepimiz masanın üzerine fırlattığı, ön yüzünde parlak renklerle yerel bir motel zincirinin adının yazılı olduğu plastik karta bakakalmıştık. Bu oyunu oynadığımız onca zaman boyunca hiçbirimize bir oda anahtarı verilmemişti. Ve bunu yapanın, grubumuz dışında kimseyle konuşmayan, sessiz, utangaç Matt olması çok etkileyiciydi. Şokun etkisi geçip Matt'in galibiyeti tescil edildiğinde, hepimiz öyle yüksek sesle bağırıp çağırdık ki, birkaç kafadan fazlası bize doğru döndü.

Griffin kendinden geçmişti. "Vay anasını! Bu anında bir zafer!" Ayak parmaklarının üzerinde zıplayan Matt'in omuzlarını tuttu. "Aman Tanrım, Kellan'ı yendin!" Matt'i bara bakması için çevirdi; neredeyse herkes bize bakıyordu.

şimdi. "Millet! Bu benim kuzenim ve az önce Tanrı'nın Kadınlara Armağanı'nı tahtından indirdi!"

Ona bir öpücük verdi ve Matt eriyip yere düşmek istiyormuş gibi göründü. Onu hiç bu kadar utanmış görmemiştim ve kazanan elini gösterdiğine pişman olduğunu hissediyordum. Matt Griffin'in elinden kurtuldu ve bardan kaçtı. Griffin ellerini kaldırarak arkasından baktı. "Dostum? İçkileriniz?"

Evan ve Kiera histerik bir şekilde gülüyorlardı ve ben de onlarla birlikte gülmekten kendimi alamadım. Evan'ın ödeme girişimini atlayarak hesabımızı ödedim; teknik olarak Griffin'in oyununu kaybetmişti ve ödemesi gerekiyordu ama oyun aptalcaydı ve ben arkadaşlarıma ikramda bulunmak istiyordum. Ödeştikten sonra, gösterinin son şarkısına yetişmek için aceleyle bardan çıktık.

Grubumuz tahmin ettiğimden daha fazla tüketmişti ve stadyuma geri dönerken hepimiz biraz dengesizdik. Umarım çocuklar hâlâ çalabilir ve ben de hâlâ şarkı söyleyebilirdim. Bu gecenin kötü bir şekilde bitmesini hiç istemezdim, özellikle de Kiera barda olanlar yüzünden bana kızgın olmadığına göre. Dışarı çıktığımızda ona bir kez daha sordum ve benimle biraz dalga geçtikten sonra şakayla karışık bana sadece Griffin'e yenilseydim kızacağını söyledi. Sonunda bana güvenmesi, sonunda birbirimize güvenmemiz benim için çok şey ifade ediyordu. Bu beni biraz yenilmez hissettirdi.

Dipshit kimlik kartlarını unuttuğu için gösteriye geri dönmek için biraz uğraşmak gerekti. Neyse ki Deacon yakınlardaydı ve Griffin için onları aldı; aksi takdirde onu geride bırakmak zorunda kalacaktık ve Kiera da hızlı bir şekilde bas çalmayı öğrenmek zorunda kalacaktı.

Tam da bis için zamanında geri döndük. Ekip bizi el sallayarak yerimize oturturken yıpranmış ve telaşlı görünüyordu ve beynimin havai ve sersem olmayan kısmı belki de bunu bir daha yapmamamız gerektiğini düşündü. Hiç değilse akıl sağlıkları için. Kiera'ya yakıcı bir veda öpücüğü verdim, sonra da adamları hazırlık alanına kadar takip ettim. Mürettebat bizi hazırladı ve yüzlerindeki çatık kaşları görmek beni daha da kötü hissettirdi.

Bana yardım eden adama "Kusura bakmayın, biraz geciktik" dedim ama sanki sarhoş, sorumsuz rock yıldızlarıyla her zaman uğraşıyormuş gibi önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirdi. Sienna bizi kalabalığa anons ederken onun için güzel bir şey yapmayı aklıma not ettim.

Çocuklar ve ben akıllara durgunluk veren bir çığlık sesiyle sahneye çıktık. Çocuklar Sienna'nın grubuyla yer değiştirirken ben de ona ön tarafta katıldım. Sienna elimi tuttu ve bana doğru eğildi.

yanağımı öptü. Zihnim her zamankinden daha yavaş olsa da, fotoğraf çekirmek istediğini kolayca anladım ve kalabalığı selamlamak için arkamı döndüm. Sahnede birlikte geçireceğimiz zamanı sınırlamak isteyerek, Evan'a şarkıya başlaması için gizlice işaret ettim. O da en az benim kadar vızıldasa da gördü, anladı ve bir kalp atışı sonra çalmaya başladı. Matt ve Griffin hedeflerine ulaştılar, sonra sıra bana geldi. Görüşüm biraz bulanıktı - birkaç kadeh kutlama içkisi içmek muhtemelen bu gece aklımıza gelen en kötü fikirdi - ama rolümü iyi oynadım. Neyse ki, şarkı söylemek benim için nefes almak kadar otomatiktir ve zamanın yüzde 99'unda sözler

onlara ihtiyacım vardı, beynimin sırtlarına bir tekneye yapışmış midyeler gibi yapışmışlardı.

Genelde yaptığım gibi kalabalığın ilgisini çekmek yerine, Sienna ve ben şarkıyı kendi içimizde tuttuk ve sözlerle alay ederken birbirimize baktık. Bunu bu şekilde yapmak Sienna'nın fikriydi, videoyu taklit etmek için ve söylemeliyim ki hem etkili hem de eğlenceliydi. Sienna'nın bazen yaptığı numaralardan nefret etsem de, onunla sahne almak bambaşka bir hikâyeydi. İlişkimiz sadece bundan ibaret olsaydı, hiç umurumda olmazdı.

Şarkının sonu geldi ve yüzümde öfkeyle onun yanından hışımla geçtim, böylece sahneden tıpkı videodaki gibi ters yönere doğru yürüyebilecektik. Sienna tam karşıya geçerken kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Sersemlemiş bedenim onunkine çarpınca kafam karıştı. Tam dengemi sağlamaya çalışıyordum ki bir elin saçlarımın arasından geçtiğini, tellerini sıkıldığını ve beni ileri doğru çektiğini hissettim. Sarhoşluğumun sersemliğiyle hiç direnmeden ilerledim. Sonra aniden sıcak dudaklarla çarpıştım. Her şey zifiri karanlığa büründü ve çığlıklar bana çarparak tüm mantıklı düşünceleri bastırdı. Bir dil ucu dudağıma değdi ve ağzım içgüdüsel olarak bu hissi karşılamak için hareket etti. İşte o zaman beynim bedenime yetiştirdi ve ne olduğunu anladım.

Aynı anda Sienna'yı kendimden uzaklaştırdım ve geri çekildim.

Bana onu öptürdü. Sahnede. Herkesin önünde. Kahretsin, Kiera'nın önünde.

Sahne hâlâ karanlıktı, cep telefonu ışıkları dışında kalabalığın etrafı da karanlıktı ama Sienna'yı flaşların arasında görebiliyordum, yüzünde küçük, muzaffer bir gülümsemeyle orada duruyordu. Bir fotoğraf çekmek daha istemişti, o da çekti. Birkaç hayranının o anı yakaladığından hiç şüphem yoktu ve şu anda bile internette paylaşıyorlardı. Lanet olsun.

İçimde öfke kaynıyordu. Parmağımı kaldırarak ona "Bir daha bana dokunma" dedim. Sonra aceleyle çıkışa yöneldim. Bundan kurtulmam gerekiyordu.

Patlamadan önceki sahne.

Kulaklığımı ve alıcı paketimi çekip çıkardım, daha nazik davranmam gerektiğini bildiğim bir mürettebata fırlattım ama öfkem yatışmıyordu. Tecavüze uğramışlık hissi de öyle. Bunu yapmaya hakkı yoktu, özellikle de sınırlarımın nerede olduğunu çoktan açıkça belirtmişken.

Merdivenlerden inip otobüse binebilmek için insanları yolumdan çekmeye çalışırken Evan ve Matt bana doğru koşuyorlardı. Artık buraya dönmek istemiyordum ve arkadaşlarımla konuşmak istemiyordum. Sadece Kiera'yı alıp kaçmak istiyordum. Belki de eve kadar koşmak. Bu benim için bir kırılma noktası mıydı?

Evan'ın adımı söylediğini duydum ama onu duymazdan geldim. Sonra rahat ve telaşsız bir sesin, "Aşırı tepki veriyorsun, aşkım," dediğini duydum. Sienna'nın ses tonundaki her şey çocuk gibi davrandığımı, öfke nöbeti geçirdiğimi ima ediyordu. Güvenimi kırdığı için en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Tekrar söylüyorum.

İçimdeki öfkenin karanlık ve çirkin bir şeye dönüşmesine neden oldu: gazap. Merdivenlerde duraklayarak gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalışmak için bir saniyemi ayırdım. Yaptığı şey korkunçtu, evet, ama benden çok daha etkiliydi. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, kariyerim onun ellerindeydi ve dikkatli olmalıydım. Sert ama medeni olmalıydım. Tabii şu anda gerçekten havlu atmadığım sürece. Ve önce çocuklarla tartışmadan yapamazdım. Bazen öyle hissettirse de bu sadece benimle ilgili değildi.

Gözlerimi açarak arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. Kendini beğenmiş gülümsemesi gitmişti ama şimdi bana gözlerini devirmeye direniyormuş gibi bakıyordu. Sanki tamamen mantıksız davranıyormuşum gibi. "Sana söylemiştim," dedim onu işaret ederek. "Dudaktan değil!" Bunun yerine getirilmesi zor bir istek olduğunu düşünmezsiniz ama işte buradaydık.

Bana alametifarikası olan gülümsemelerinden birini verdi. Sonra bana doğru yürümeye başladı. Bana doğru attığı her adımda vücudum geriliyordu ve şu anda gözlerimde ateşin dans ettiğine inanmak zorundaydım. Evan'ın beni gergin bir şekilde incelemesi de bunu gösteriyordu. Sienna fark etmemiş gibi görünüyordu. Yanımda durup elini koluma koyma cesaretini gösterdi. "O anın sıcaklığıyla kendimi kaptırdım. Bir daha olmayacak."

Kesinlikle olmazdı; aksi takdirde o şarkıyı arenanın iki ucundan söylüyor olurduk. Tabii söyleseydik.

Tam ona bunu söyleyecektim ki Kiera aniden önümüze çıktı. Yanakları kıpkırmızıydı; gözlerindeki öfkeyle eşleşiyordu. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama Kiera'nın benim kadar başarılı olamadığı açıktı. Hatta elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı, sanki süperstara vurmasına iki saniye kalmış gibiydi. Sonuçta Kiera'nın hayatını daha da zorlaştırmayacaksa, ona izin verebilirdim. Saldırıyı durdurmak için ellerimi kaldırdım ama öfkesi kontrolsüz bir patlamaya dönüşürken ağzını durduramadım. "Haklısın, bir daha olmayacak! O sana ait değil!"

Kiera öne doğru atıldı ama omuzlarındaki eller onu anında geri çekti. Bakışlarımı kaldırdığımda onu tutanın Sienna'nın sessiz korumalarından biri olduğunu gördüm. *Karımı bırakman için beş saniyen var, dangalak.* Ben Kiera'yı kurtaramadan Sienna ona doğru yaklaştı. "O da bir insan canım, yani kimseye *ait* değil." Kibirli bakışları Kiera'ya dönmeden önce herkesin üzerinde gezindi. "Ve eğer fark etmediyseniz, benden tam olarak uzaklaşmadı."

O anda Sienna'nın gözleri benimkilerle buluştu ve karanlık derinliklerinde açık bir uyarı gördüm. *Bırak şunu, yoksa her şeyi daha da kötüleştiririm.* Sanki zaten daha da kötüleştirmemiş gibi. Lanet olsun. Cevap olarak bir şey söylemediğimde Sienna bana "Aferin oğlum" anlamına gelen küçük bir gülümseme verdi ve midemdeki ateş daha da alevlendi. Ta ki korumasıyla birlikte gidene ve Kiera gözlerinde sorgulayıcı bir yıkımla bana bakana kadar. Sonra ateş buza dönüştü. Hay sikeyim.

Etrafımızdaki insanlar patlamak üzere olan duygusal bombayı hissetmiş gibi dağıldılar. Evan bana sempatik bir gülümseme verdi, Kiera'nın omzunu sıvazladı, sonra Matt'in Griffin'i sürüklemesine yardım etti. Artık etrafta kimse olmadığından, havadaki gerginlik boğucu geliyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ne duymak istediğini bilmiyordum, neyi kesinlikle duymak istemeyeceğini bilmiyordum. Suçluluk duygusu dayanılmazdı. Kiera'nın gözlerinde nem birikmesini izlemek de öyle. *Bunu nasıl düzeltebilirim?*

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ve Kiera benim başlamamı beklemekten bıkmıştı. Topuklarının üzerinde döndü ve hışımınla benden uzaklaştı. Ben de hemen peşinden koştum. "Sarhoşum, Kiera. Her şey çok hızlı oldu; zamanım yoktu-"

O kadar hızlı döndü ki neredeyse ona çarpıyordum. "Biliyorum!" diye bağırarak parmağıyla yüzümü işaret etti.

Tekrar arkasını döndü ve tepinerek benden uzaklaştı. Kafam karışmıştı, onu takip ettim. "O zaman neden kızgınsın?" diye sordum.

Durakladı, iç çekti ve tekrar bana döndü. "Çünkü ben de sarhoşum!"

Vücudu tekrar uzaklaşmaya başladı ve ben de kolunu tuttum. "Benden uzaklaşmayı keser misin lütfen?" Dedigimi yaptı ama yüzünden bundan mutlu olmadığı anlaşılıyordu. "Bana kızgın mısın?" Üsteledim.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bilmiyorum. Sen de onu öptün mü?"

Siktir, siktir, siktir, siktir. Bu cevaplamak istemediğim bir soruydu. En azından yüzde yüz doğrulukla değil. Bu, küçük bir beyaz yalanın gerçekten uzun bir yol kat edebileceği anlardan biriydi, ama yalansız bir hayat yaşamaya çalışıyorduk. Anlaşmamız buydu, tam ve eksiksiz dürüstlük ve bu dürüstlük ikimizi de incitecek olsa da, aramızdaki güveni güçlendirebilmemin tek yolu buydu. Ve bu güven benim için her şey demekti.

Gözlerimin yanmaya başladığını hissederek, ona inkâr etmek istediğim yanıltıcı bir gerçeği söyledim. "Sadece bir mikro-saniye için." Gözlerindeki anlık nem beni korku ve paniğe sürükledi ve açıklamamı aceleye getirdim. "Sarhoşum, beni hazırlıksız yakaladı. İçgüdüsel bir şeydi. Dudaklarımı bir kez oynattım, sadece bir santimin küçük bir kısmı, ama bir daha yapmadım. Ne olduğunu anladığımda onu ittim ama o sırada ışıklar çoktan sönmüştü." Çaresizlik yerini hayal kırıklığına bıraktı ve ellerimi havaya kaldırdım. "Griffin benden daha fazla aksiyon aldı ama dürüst olmak gerekirse evet demek zorundayım." *Hiçbir şey değildi. Lütfen inanın bana, hiçbir şeydi.*

Kiera uzunca bir süre beni inceledikten sonra kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sana kızgın değilim. Ona kızgıyım."

Rahatlama, sakinleştirici dalgalar halinde üzerime çöktü. Tanrı'ya şükür, bana inanmıştı. Onu asla bırakmak istemeyerek vücuduma sıkıca sarıldım. "Ben de öyle," dedim ona. Sienna çok ileri gitmişti. Ve eğer bunu bir daha denerse, çocuklarla geleceğimiz hakkında konuşacaktık... çünkü geleceğimiz artık onunla olmayacaktı.

sonra Kiera ve ben otobüse doğru yola çıktık. Yol boyunca, hayranların Sienna için getirdiği çiçeklerle dolu bir arabanın yanından geçtik. Elimi uzatıp birkaç gülün başını gizlice kopardım ve cebime attım. Kiera'ya Hallmark'a yakışır bir romantizm göstermenin zamanı geldiyse, o da şimdi gelmişti.

Otobüse adım attığımızda sessizdi, arkadaşlarıma kısa bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile karşılık verdi. Kız sözsüzce geçip gittikten sonra Evan kaşlarını çatarak bana baktı. Delikli kaşını kaldırdı ve ben de

İfadesindeki soru: *Onunla konuşmamı ister misin?* Bizim için savaşmaya bu kadar istekli olması beni mutlu etti ama ona başımı salladım. *Biz iyiyiz. Düşünüyorum.*

Ama yatmaya hazırlanırken hâlâ doğal olmayan bir sessizlik içindeydi ve onunla birlikte yorganın altına girdiğimde kalbim biraz daha sert atıyordu. "Kiera?" Neredeyse karanlıkta fısıldadım.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Sadece... yorgunum."

Sözleri içimi güvenle doldurmuyordu ama onu rahatsız etmek de istemiyordum. Bunun yerine kollarımı ona doladım ve sırtını göğsüme yasladım. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Cevabındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. Ben de gülümsedim ve başını öptüm. "Her şeyden çok mu?"

Kollarımı vücuduna doğru sıkıca çekti. "Evet, biliyorum."

"Güzel," dedim kulağının kıvrımını öperek. "Çünkü sen her zaman istediğim, sahip olabileceğimi hiç bilmediğim ve bundan sonra da sahip olmayı umduğum her şeysin. Sen benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimsin."

Bana bakmak için döndü ve gözlerinin ıslaklığında parlayan yumuşak gece ışıklarının yansımasını görebiliyordum. Ama bu kez yüz ifadesi mutluydu ve bu gözyaşlarını görmek içimi ısıttı. "Seni çok seviyorum," dedi yanağını avuçlayarak.

Onun eline yaslanırken gülümsedim. Gözlerimi kapatarak, ondan yayıldığını hissettiğim sevgiyi özümsemek için bir an durdum. Hayatım boyunca hissettiğim her şeyden daha iyiydi. Ama sonra yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissettim ve tekrar düşündüm. *Bu* her şeyden daha iyiydi. Her şeyden daha iyiydi.

Uzun bir süre sadece öpüşerek ve birbirimize sarılarak vakit geçirdik, sonunda Kiera kollarımda uyuyakaldı. Uykuya dalarken onu takip etmekte direndim -sadece ona bakmaya devam etmek istedim- ama sonunda, çekim çok ısrarcı oldu ve ben de ona teslim oldum.

Biri Sienna'nın bana tasma takmaya çalışması, biri Kiera'nın her şeyden bıkip Denny'ye geri dönmesi ve biri de babamın her zamanki gibi pislik olmasıyla ilgili olmak üzere gece boyunca birçok tuhaf rüya beni uyandırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, içlerinde en az rahatsız edici olan buydu.

Vücudum uykudan vazgeçip tamamen uyandığında, içgüdüsel olarak saatin erken olduğunu ve başka kimsenin kalkmayacağını biliyordum. Sessizce yataktan kalktım. Romantik projem üzerinde çalışmaya başlamak istediğim için her zamanki

sabah antrenmanı. Bunun yerine üzerime bir şeyler geçirdim, çalıntı yapraklarımı kaptım ve uyku alanına doğru yol aldım.

Tahmin ettiğim gibi, buradaki herkes uyuyordu. Matt'in ranzasına doğru ilerledim, sonra çömelip perdesini çektim. Benden uzakta, yan yatıyordu ve hafif nefes alıp veriş i derin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. Umarım bunun için bana çok kızmamıştır, ama onda ihtiyacım olan bir şey vardı. "Matt," diye fısıldadım.

Cevap vermedi, ben de tekrar adını söyledim ve omzunu hafifçe ittim. Bu bana homurdanan bir "Ne?" kazandırdı.

"Sharpie'ne ihtiyacım var."

"Kendin al" gibi bir dizi , boğuk ses çıkardı.

"Kendim alacağım ama şu anda yapamam ve yapmam gereken bir şey var." Bunu söylerken sesimi alçaltmaya çalıştım ama Griffin'in ranzasından halsiz bir "Kapa çeneni," sesi duydum. Şiddetle gitmeye zorlanmadan önce istediğimi almak için yaklaşık iki saniyem olduğunu düşündüm.

Neyse ki Matt homurdandı ve elini odasının uzak duvarındaki yuvalara doğru uzattı. Ona doğru uzandım ve tanıdık silindiri bulana kadar cepleri yokladım. "Sağ ol," dedim ona, geri çekilerek.

Perdeyi yerine yerleştirirken omzunun üzerinden "Onu geri istiyorum" dedi. Söylediğ i ilk tutarlı şeyin bu olması gülmek istememe neden oldu. Daha fazla gürültü yaparsam Griffin suratına tekme atabileceğ i için kendimi tuttum.

Sırtarak uykulu arkadaşlarımdan ayrıldım ve insanları kızdırmadan bir ışık yakabilmek için dinlenme alanına doğru ilerledim. Otobüs şoförüne el salladım, sonra bir koltuğ a yerleştim ve yapraklarımı çıkardım. Onları teker teker kopardım ve yazmak istediklerimin haritasını çıkarmaya başladım. Bir yanım her yazıda özür dilemek istiyordu ama Kiera'yla geceyi çok iyi bitirmiştik ve ona sahnede olanları hatırlatmak istemiyordum. Ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu, onu ne kadar sevdiğimi hatırlatmak istiyordum. Gözlerinin parladığını görmek, onu gülümsetmek, ona neşe vermek istiyordum. Ve en önemlisi, biraz eğlenmesini istedim. Dün geceki karmaşadan ve o fotoğraf sayesinde başımıza gelen bok fırtınasından sonra, biraz eğlence tam da şu anda ihtiyacı olan şeydi. Açıkçası benim de buna ihtiyacım vardı.

Ğ Ğim bittiğ inde yaprakları topladım, sonra Matt'in kalemini odasına geri götürdüm. Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı,

"Teşekkürler." Bu da beni neredeyse güldürüyordu.

Sessizce yatak odama döndüm. Kiera hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, benim olacağım yere doğru kıvrılmıştı. Onunla birlikte tekrar yatağa girmek cazip geliyordu ama ben yorgun değildim ve onun da yorgun olduğu belliydi. Turda uyku bir lükstü ve onun ihtiyacı olduğu kadarını almasını istiyordum, bu yüzden onun yerine yapraklarımı yere bıraktım, dinlenme alanına geri dönmeden önce onları yatağın etrafına gelişigüzel attım.

Kiera'nın uyanmasını beklerken dakikalar bana yıllar gibi geldi. Gözlerindeki kıvılcımı görmek için heyecanlıydım, ne yaptığımı görmesi için sabırsızlanıyordum. Orada oturup istediğim şeye bakarken kendimi bir sahnenin kenarında durup performans sıramın gelmesini bekler gibi hissediyordum; adeta beklenti enerjisiyle titreşiyordum.

Tam da beklemek dayanamayacağım bir hal almaya başlamıştı ki, nihayet uyku alanındaki perdenin hışırtısını duydum ve hareket etmeye başladığını gördüm. Kiera bir saniye sonra perdeden içeri adımını attı ve onu görünce bir an için nefesim kesildi. Hâlâ pijamalarını giyiyordu - bol bir pantolon ve atlet - siyah saçları yeni uyandığı için çıldırmış gibiydi ve sanki içinde bir spot ışığı parlıyormuş gibi mutluluk saçıyordu. Yüzünde dünyanın en güzel gülümsemesi ve gözlerinde saf neşe ile masama doğru yürüdü.

Kucağıma oturarak kollarını boynuma doladı ve "Ben de seni seviyorum" dedi.

Ona bakarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. "Hepsini aldın mı?" diye sordum.

Güldü, sonra avuçlarında tuttuğu yaprak yığınına bana göstermek için ellerini geri çekti. "Sanırım öyle, ama... bu ne anlama geliyor?" Elleriye bakarken kaşları çatıldı.

Yaprakları çıkarıp masanın üzerine koyarken içimden yumuşak bir kahkaha yükseldi. Normalde yaptığım gibi her birinin üzerine bir mesaj yazmamıştım. Aslında, hiç mesaj yazmamıştım. Her bir yaprağın önüne ve arkasına rastgele kelimeler yazmıştım. Sıradan kelimeler, sevgi dolu kelimeler ve bize özel kelimeler vardı. "Ne yazmasını istiyorsan onu yazıyor," dedim ona ve sonra üzerinde *seni seviyorum* yazan üç yaprağı çıkardım.

Kiera yüzünde öylesine bir sıcaklıkla bana gülümsedi ki her yanım eridi. "Sen harikasin, bunu biliyor musun?"

Ona gülümsedim, sonra uzandım ve *evet yazan* yaprağı çıkardım. Sonra hızlıca *ben de ateşliyim* yazan yaprakları ekledim.

Kiera o kadar yüksek sesle kıs kıs güldü ki eliyle ağzını kapattı ve perdeye baktı. Bana hafifçe dirsek attı, sonra da şaşırtıcı sayıdaki yaprakları ayıklamaya koyuldu. Bizim için önemli olan kelimelere güldü: Pete's, Chevelle... kahve. Sonra yanaklarının kızarmasına neden olan bir yaprak buldu. Onu tutarken bana bakmak için döndü. "Peki bununla nasıl bir cümle kuracağım?" diye sordu, yüzünde küçük, mahcup bir gülümseme vardı.

Sırıtarak, onunla kurabileceği bir cümleyi bir araya getirmeye başladım. *Can. Ben. Em. Üzerinde. Senin.* Hemen yapraklarımı dağıttı ve bana ters ters baktı. İfademi düzgün tutarak ona bir kaşımı kaldırdım. "Bitirebilir miyim?"

İç çekti ama gülümsüyordu. Dudağımı ısırarak, *emilen* taç yaprağına uyması için özellikle yazdığım kelimeyi buldum. Ona doğru tuttum ve o da kıkırdadı. "Limon mu? Gerçekten mi?"

"Elbette," dedim omuz silkerek. "Ne düşünüyordun ki?" Hemen kıpkırmızı oldu ve ben de ona kıkırdadım. "Çok pis bir aklın var," diye takıldım.

Kaburgalarımı tekrar dürttü, bu sefer daha sertti ve onu gıdıklamaktan başka çarem yoktu.

Saatlerce flört ettik, güldük ve cümleler kurduk. Bazen duygusal ve romantik, bazen tuhaf ve komik, bazen de imalarla doluydular ama her zaman eğlenceliydiler ve içinde bulunduğumuz durumu tamamen unutturuyorlardı. Bir an için, Kiera ve ben sadece birbirine aşık iki insandık. Ne eksik ne fazla.

Çocuklar sonunda uyandılar ve bize katıldılar. Evan ne yaptığımızı görünce gülümsedi ve başını salladı. Matt kaşlarını çattı. Muhtemelen onu kalem ödünç almak için uyandırdığım için hâlâ kızgındı. Griffin oturdu ve hemen seçeneklerimin yapmasına izin verdiği en iğrenç cümleleri hecelelemeye başladı. Kiera onu çabucak masadan uzaklaştırdı. Griffin isteksizce Matt'in yanına oturdu ama hiçbir şekilde yenilmiş değildi. Deacon'dan ona kâğıt vermesini, Matt'in de ona kalem vermesini istedi, sonra da kendi cümlelerini kurdu. Ve bunlar romantik olmaktan çok uzaktı. Sonunda otobüsteki her erkeğin, asla yüksek sesle söylenmemesi gereken cümleler kurarken ona katılmasını sağladı.

Hepsi gülüyordu, gerçekten eğleniyorlardı ve Kiera kaşlarını çatıyordu, gerçekten eğlenmiyordu, bu yüzden yaprakları topladım, Kiera'nın elini tuttum ve onu yatak odamıza geri götürdüm.

otobüs arkadaşlarının dikkati dağılıyordu. Yaprakları yatağın üzerine serpiştirdim, önce Kiera'nın pijamalarını sonra da kendi kıyafetlerimi çıkardım. Yapraklarla kaplı yatağa uzanırken gülümsedi ve boğazımdaki ani yumruyu yutmak için duraklamak zorunda kaldım. O kadar güzeldi ki.

Karımı yatağa yatırmadan önce, yaprakların arasından birkaç kelime seçtim ve stratejik olarak vücuduna yerleştirdim. Ve lanet olsun, "yalamak" kelimesini yazdığım için kendime hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bana verilen her talimatı özenle takip ederek her bir yaprağı çıkarmayı bitirdiğimde, Kiera yatakta kıvranıyor, tenimi çekiyor, neredeyse çılgınca bir çaresizlikle beni istiyordu. Aynı hayvani ihtiyacın benim bedenimde de titreştiğini hissettim ve sonunda içine girdiğimde rahatlayarak inledim.

Birlikte hareket ederken yanağımı avuçladı ve bakışlarımın onunkilerle buluşmasını sağladı. Aramızdaki bağ, artan basınçla birlikte yoğunlaştı, daha fazlası için doyumsuz bir ihtiyaç. Gözlerimiz kilitli kaldı, ağızlarımız aynı havayı paylaşacak kadar yakındı. Onunla o an o kadar iç içeydim ki, sevgisinin beni sardığını, beni o kadar sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordum ki, asla çözülmeyeceğini biliyordum. Hem geleceğini bildiğim coşkuyu istiyor hem de bu anla ilgili hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. Sonra Kiera gözlerini kapadı ve dudağını ısırды, çıkarmak istediğini bildiğim sesleri bastırdı. Etrafımda kenetlendiğini hissettim ve bu beni uçurumun kenarına itti. Boşalırken inledim ve Kiera başımı tutarak beni boynuna, sıcaklığına çekti. Onunla birlikte mutluluğu yaşadım, her saniyesine değer verdim. Onun her saniyesine değer veriyordum. Sonra onu kollarıma kilitledim ve kendimize geldiğimizde, birbirimize daha da derin bir aşkla bağlandığımızda ona sıkıca sarıldım.

Bir sonraki gösteriye hazırlanma zamanı gelene kadar aşk yuvamızı terk etmedik. Ve tam bir cennetti.

Bölüm 21

BEN ÇOK APTALIM

Sienna sahnede beni tekrar öpmeye çalışmadı. Benimle arasındaki çizginin nerede olduğunu anlamış gibiydi, bu çizgiyi çoktan aştığını fark etmiş gibiydi. Ama artık mesafesini koruması önemli değildi; fotoğrafımız her yerdeydi ve benim Justin'in turnesini "onun yanına koşmak" için ekmem herkesin dilindeydi. Bu durum sinir bozucuydu, özellikle de Sienna'nın tüm bu olanlara sessiz kalması ve benim ilişkimizi reddetmemin kulak ardı edilmesi. Kimse bana inanmıyordu. Arkadaşlarım bile bana olan inançlarını kaybetmeye başlamıştı. Erkekler değil, onlar bana inanmayacak kadar çok şey görmüşlerdi ama evdeki arkadaşlarım, doğudaki ailem... hepsi benden şüphe etmeye başlamıştı.

"Sen ve Kiera'nın iyi olduğunuzdan emin misin?"

Hailey'den gelen mesaja bakarken uzun bir iç geçirdim. Ona ne diyeceğimi düşünürken bir mesaj daha geldi. *'Bana gerçeği söyleyebilirsin. Yargılamak yok.'*

Başımı koltuğa yasladım ve telefonumu masaya fırlattım. Hemen cevap vermeyerek muhtemelen şüphelerini daha da artırıyordum ama lanet olsun... Herkesin Sienna'yla aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesinden bıkmıştım. Evan'ın Jenny'yle bu konuda konuştuğunu duymuştum, Matt'in Rachel'la konuştuğunu duymuştum. Gavin *her şeyi nasıl yaptığını* sormuş, sonra da *konuşmak istersem* buralarda olduğunu söylemişti. Denny'nin mesajı biraz umutlu, biraz da sitemkârdı: *Bu kötü görünüyor, Kellan. Bana barda söylediklerine inanmayı seçiyorum, ama dedikoduların bitmesini istiyorsan, dostum, onu öpmeyi bırakmalısın.* Tüm bunlar beni deli ediyordu.

Evan bana doğru baktı, ben de yüksek sesle başladım. "Bu iyi, ha?" dedi.

Başımı ona çevirdim. "Bunu aştım. Hem de çoktan aştım. Herkes onu becerdiğimi sanıyor." Ellerimi havaya kaldırdım. "Herkes."

Evan kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Ben bilmiyorum. Matt de bilmiyor. Ve en önemlisi, Kiera da bilmiyor. Ve gerçekten önemli olan da bu."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Tanrıya şükür benimle geldi. Evde olsaydı, bunları dinleseydi..." Boğazım o kadar sıkıldı ki konuşmaya devam edemedim. Gözlerimi açtığımda, Kiera'nın mutlu bir şekilde çalışmakta olduğu yatak odamıza baktım. Tanrım. Burada olup görmese bana inanır mıydı?

Evan omzuma dokunarak dikkatimi tekrar ona çekti. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sana inanır, Kellan. Bunun kolay olacağını ya da kendi sorunlarına yol açmayacağını söylemiyorum ama sonunda sana inanacaktır." Dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Ve eğer inanmazsa, o zaman bana inanır. Ben bir güven sütunuyum. Ve eğer onu aldatıyor *olsaydın* seni yüzde yüz otobüsün altına atardım."

Ona başımı sallarken içimde bir mizah yükseldi. Ona ihanet ettiğimde Denny'ye hiçbir şey söylemediği için bunu yapacağını sanmıyordum ama yine de bu duyguyu takdir ettim. "Bildiğim iyi oldu," dedim ona. Söylediği bir şey aklıma gelince kaşlarını çattım. Daha doğrusu söylemediği bir şey. "Sen ve Matt'ten bahsettin... Peki ya Griffin?" Onu zaten hiçbir şey olmadığına ikna etmek zorunda kalmıştım. Bir süredir bana bir bok vermiyordu ama gerçekte ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

Evan gözlerini devirdi. "Griffin herkesin herkesi yaptığını düşünüyor." Arkadaşımız hakkındaki değerlendirmesini başımla onayladım ve o da bana gülümsedi. "Ama... söylentiye göre Kiera'ya senin Sienna'yla hiçbir şey yapmayacağını söylemiş. Söylentiye göre *rahatlatıyormuş*."

Kiera'nın benim için *endişelendiğini* duyunca kısa bir süre endişelendim, ama bu his kısa sürede şokla bastırıldı. Çenem düştü. "Teselli etmek mi? Griffin mi?" Evan başını salladı ve ben de başımı salladım. "İmkânı yok. Buna inanmadan önce Sienna'yı becerdiğime inanacağım."

Evan gülmeye başladı, sonra yumruğunu bana doğru uzattı. Onunla parmaklarımı tokuştururken güldüm ve bu rahatlama kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Telefonumu elime alarak kız kardeşime bir kez daha Kiera ve benim iyi olduğumuzu söyledim. Ve iyiydik de. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Daha sonra Kiera'yı görmek için Evan'dan ayrıldım. Odamızın kapısını açtığımda onu gözleri yaşlı bir şekilde dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken buldum. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

Burnunu çekti, gözlerini sildi ve sonra bana gülümsedi. "Evet," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Sadece zor bir bölüm." Özür dilercesine omuz silkti, ama birden suçlu hisseden ben oldum.

Yatağın kenarına oturarak ona "Özür dilerim," dedim.

Kollarını bana sararken biraz güldü. "Hangi bölüm olduğunu bile bilmiyorsun."

Bu doğrudu ama yine de her şey için üzgündüm. Şu anda bu konuya girmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Bugün bir söylenti duydum."

Anında inledi. "Şimdi ne oldu? Bebeğinize hamile mi?"

Bu komik olmalıydı, beni güldürmeliydi ama gerçekten de bu söylenti duymuştum ve hiç de komik değildi. "Sienna hakkında değil. Senin hakkında." Gözleri benimkilere kaydı ve korkudan irileşmişlerdi. Neden paniklediğini çok iyi biliyordum ve bunu daha iyi ifade edemediğim için kendimi zihinsel olarak tokatladım. Başımı sallayarak ona, "Griffin'in sana iyi davranması hakkında. Sienna ve benim hakkımda seni rahatlatıyor."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı, sonra sırtıttı. "Oh, evet. Bu doğru."

Şok ve gururun garip bir bileşimi içimden geçti. Lanet olsun, Griffin beni hâlâ şaşırtamıyordu. Belki de onun üzerine girdiğim bahsi kazanabilirdim. Tüm bunların doğru olmasının ne anlama geldiğini anladığımda yüzümdeki sevinçli gülümseme kayboldu. "Benim için endişeleniyor muydun? Sienna ve benim için mi?"

Kiera yüzümü incelerken iç çekti. "Müzik videosu beni biraz korkuttu. Düşündüm ki... onun tadına baktıktan sonra onu benim yerime isteyeceğinden endişelendim."

Suçluluk duygusu içimi kemirirken gözlerim çarşafırlara kaydı. O lanet videoyu asla kabul . Sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı. "Kiera, ben asla..."

Parmakları çeneme dokunarak bakışlarımı kaldırdı. "Biliyorum. Artık öyle hissetmiyorum. Bu sadece rastgele bir korkuydu, dile getirilen bir güvensizlikti ve Griffin benimle konuşmak için oradaydı."

"Kahretsin," dedim gülümseyerek. "Şimdi onu neredeyse gruptan attığım için ona bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum."

Kiera güldü ve kollarını tekrar bana doladı. "Bunun için endişelenme. Onun düşüncesiz anları tatlı anlarından çok daha ağır basıyor. Sadece onu kovmaktan kaçınmaya devam et, bu yeterli bir geri ödeme olacaktır."

Yorumuna güldüm, sonra onu sıkıca çektim. "Çok, çok doğru. Çok akıllısınız Bayan Kyle."

"Olmaya çalışıyorum," dedi omuz silkerek.

"Başarılı oluyorsun." Bunda ve diğer her şeyde.

Bana her gün ilham verdi ve bundan sonra söylentilerin beni bu kadar etkilemesine izin vermemek, onun gücünü kendime örnek almak için gerçekten çok çalıştım. Çoğunlukla da işe yaradı. Ta ki her şeyin kontrolden çıktığı güne kadar.

Kiera ve ben otobüsün dinlenme bölümündeydik ve oldukça heyecanlı bir sevişme seansından sonra dinleniyorduk. Daha önce hiç deneyimlemediğim kadar yoğun bir sataşma içeriyordu. Ona oral seks yaparken bazen alfabeyi nasıl çizdiğimi itiraf etmişim ve o da şakacı bir şekilde bunu benim üzerimde denemişti. Ve lanet olsun... Sadece bunu düşünmek bile onu yatak odasına geri tekrar yapmak istememe neden oldu.

Griffin'in uyku alanından gelen sesini duyduğumda tam da bunu düşünüyordum. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Bunu tekrar tekrar söylemeye devam etti ve korku anında içime doldu, tüm arzu kıvılcımlarını söndürdü.

Gitarımı yere bırakarak ayağa kalktım ve Kiera'ya baktım. İkimiz de biraz çalışıyorduk, o kitabı üzerinde, ben de yeni bir şarkı üzerinde, ama Griffin'in neden korktuğunu öğrenene kadar ikimizin de dikkati dağılacaktı. "Neden burada kalmıyorsun?" Ona söyledim. Griffin'i şok eden çok az şey vardı ve bunların her biri Kiera'nın duymak istemeyeceği şeylerdi. O da bunu biliyordu ve başını sallayarak burada kalacağını söyledi.

Ben perdeden içeri girdiğimde Griffin hâlâ küfürler savuruyordu. Diğerleri ona homurdanıyor, onu susturuyor ve susması için tersliyorlardı ama o umursamıyordu. Gizlilik perdesini yerine yerleştirirken midemin bulandığını hissetmeye başladım. Henüz nasıl olduğundan emin değildim ama bunun benimle ilgili olduğundan oldukça emindim. Ya da belki de bu sadece benim paranoyamdı.

"Griffin? Neden kadar korkuyorsun?" Sessizce sordum.

Dolabının üzerindeki perde anında geri çekildi ve dirseğinin üzerinde kenara doğru eğildi. "Dostum! Ne oluyor lan?"

Meraklı insanlar Griffin ve benim aramda bakışırken daha fazla perde açıldı. "Ne?" diye sordum. Umutsuzca kafam karışmış bir halde sordum.

Griffin ranzasından atladı ve bana telefonunu gösterdi. "Sana inanmıyorum. Bana tamamen yalan söyledin ve ben de yuttum. Berbatsın dostum. Tamamen berbatsın. Onu ilk benim istediğimi biliyordun."

Neden bahsettiğine dair hâlâ bir fikrim olmadığı için telefonunu aldım. Ekranda duraklatılmış bir video vardı. Görünen bir video

endişe verici derecede tanıdıktı. "Oh...siktir," diye mırıldandım.

Griffin anında telefonunu geri çekti. "Evet, lanet olsun. Ne oluyor dostum? Tek eşli olduğumu sanıyordum ama bunca zamandır Sienna'yı mı beceriyordun? Seni savundum dostum. Senin için yalan söylemeyi umursamıyorum ama ne zaman yalan söylediğimi *bilmek isterim*."

Şimdi Matt ve Evan, Griffin'in telefonunu kontrol etmek için yataklarından fırlamışlardı. Video ile benim aramda gidip geliyorlardı, yüzlerindeki şaşkınlık her hallerinden belliydi. Nedenini anlayabiliyordum. Dondurulmuş karede bile belli ki bendim. "Düşündüğünüz gibi değil," dedim sesimi alçaltmaya çalışarak.

Griffin videoyu oynat tuşuna bastı ve anında, benim adımın inlemesiyle birleşen sevişme sesi küçük alanı doldurdu. "Gerçekten mi?" Griffin yüzünde neşe ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle "Gerçekten mi?" dedi. "Bu benim için bile oldukça açıklayıcı görünüyor."

Hemen telefonunu kaptım ve çılgınca o aptal şeyi durdurmaya çalıştım. Matt sonunda uzanıp bana yardım etti. Yine de gözleri sertti. Evan'ınki de öyle. Harika. Artık onlar bile söylentilere inanıyordu. Lanet olsun. "Evet, benim. Evet, bu bir seks kaseti. Ama Sienna değil."

Matt ve Evan birbirlerine baktılar ama bana inanıp inanmadıklarını anlayamadım. Griffin alay etti ve bana telefonunu gösterdi. "Dostum, şurada Sienna olduğu yazıyor." Parmağı küçük ekranın üst kısmına gitti, orada videonun başlığında *Sienna Sexton ve Kellan Kyle'ın Seks Kaseti Sızdırıldı* yazıyordu.

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Aman Tanrım. Rastgele bir kadınla seks kasetim olarak değil, Sienna'nın *benimle* seks kaseti olarak sızdırılıyordu. Griffin'in bu sonuca varmasına şaşmamalı. Bir elimi ağzıma götürdüm ve sonra söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey söyledim. "Tekrar oynat tuşuna bas."

Griffin çocuklara baktı, sonra omuz silkti ve oynat tuşuna bastı. Video oynatılırken Joey'yi seçmeye çalıştım ama o kadar karanlık ve grenliydi ki tek söyleyebildiğim koyu saçlı bir kadınla birlikte olduğumdu. Ve eğer Joey videoda Sienna'ya çok benzemiyorsa lanet olsun. Midemin bulandığını hissederek ona "Kapat şunu" dedim.

Yaptı, sonra bana heyecanla karışık bir inançsızlık bakışı attı. "Onu becerdin! Onu gerçekten siktin! Onu ilk sen becerdiğin için çok ama dostum, bilmem gerek, nasıldı? Bir ile on arasında bir ölçekte... yirmi gibi, değil mi? Bunun için senden nefret ediyorum ama lanet olsun dostum, geri kalanımız için kaydettiğin için teşekkürler."

"Tanrım, Kellan," dedi Evan. Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı. Matt kaşlarını çatarak bana baktı. Ben bölmelere bakarken, Deacon ve grup arkadaşları da kaşlarını çatmış beni inceliyorlardı. Kiera'yı sevecek kadar uzun süredir etraflarındaydılar ve hepsi de bu saçmalığa inanıyordu. Çünkü lanet olsun, bu artık bir söylenti değildi. Bu bir kanıttı. Ama... değildi.

Yargılarla dolu odaya bakarken ellerimi havaya kaldırdım. "Ben Joey, tamam. Sana gösterebilmek için oynatmanı istedim ama videodan anlayamazsın çünkü kamerası boktan bir şeydi. Ama sana yemin ederim, bu Joey." Tekrar etrafa bakmak için durakladım. Deacon ve arkadaşları Joey'nin kim olduğunu bilmedikleri için şüpheli görünüyorlardı ama yüz ifadeleri değişiyordu. Matt ve Evan düşünceli görünüyorlardı. Griffin şaşkın görünüyorlardı.

Kirli sarı saçlarını kaşdı. "Kiera'yı Joey ile mi aldattın? Ne zaman aldattın? Ve neden? Yani, beni yanlış anlama, Joey seksi, ama ilişkini yakacaksan, bunu bulabildiğin en seksi kızla yap, anlıyor musun?"

Derin bir nefes aldım. Sonra ona kadar saydım. Sonunda ona vurmak istemediğimi hissettiğimde, "Kiera'yı aldatmadım. O video yıllar öncesine ait. Kiera'dan önce."

Matt ve Evan başlarıyla onayladılar; bana inanmış görünüyorlardı. Griffin hâlâ ikna olmamıştı. "Emin misin? Çünkü bu gerçekten Sienna'ya benziyor."

Gözlerimi ona diktim. "seks kaseti yaptığımdan emin miyim? Evet. Evet, eminim. Evet, eminim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bana Joey'nin seks kasetinin yıllardır ortalıkta olduğunu ve senin bana bundan bahsetmediğini mi söylüyorsun? Dostum, arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

Onu görmezden gelerek Matt'e döndüm. "Lütfen bana bunun sadece rastgele bir web sitesinde olduğunu ve ondan başka kimsenin bilmediğini söyle?"

Matt telefonunu aramaya başladı ama Griffin gülmeye başlamıştı bile. "Hayır dostum, her yerde var. Porno bile aramıyordum ama bu çıktı. En iyisi. Gün. Şimdiye kadarki."

Elimi yüzümde gezdirdim ve iç çektim. "Lanet olsun. Herkes Sienna olduğunu mu düşünüyor?"

Griffin, "Evet," dedi ama ben onu duymazdan geldim ve Matt'in analizini bekledim.

Bir dakika boyunca telefonunu taradı, sonra yüzünü buruşturdu ve benimle göz göze geldi. "Uh...evet. Sen olduğun çok açık..." Bir ara durdu ve benim

Yüzü doğrudan kameraya bakıyordu, çünkü evet, onu açmıştım. Telefonunu geri çekerek daha fazlasını taradı ve omuz silkti. "Başka kimse onlar olduğunu iddia etmedi, bu yüzden genel varsayım Sienna olduğu yönünde. Üzgünüm," diye ekledi bir kez daha yüzünü buruşturarak.

Şimdi iki elimle yüzümü ovuyordum. Bunun eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum ama *bu* şekilde ortaya çıkacağını milyon yıl düşünsem hayal edemezdim. "Onlara resmen kanıt verdim," diye mırıldandım. "Artık bana asla inanmayacaklar." Zaten bana inanmıyorlardı ki.

"Evet," dedi Griffin elini omzuma koyarak. Sonra da bana hafifçe vurdu. "Bu arada iyi iş çıkardın. Henüz tamamını izlemedim ama izlediklerim çok ateşliydi." Gözlerimi kaldırıp ona baktım ve o da bana kaşlarını kaldırdı. "Bunun-" olmadığına emin misin?

Ona doğru hamle yaptım ama Evan hemen araya girdi. "Belki de gidip Kiera'yı uyarmalısın?" diyerek beni Griffin'den uzak tuttu.

Biraz homurdandım, sonra başımı salladım. Griffin'i işaret ederek odadakilere "Telefonunun bunu engellemesini sağlayacak bir yol bulun" dedim.

Matt sıırttı. "Hallediyorum," dedi ve Griffin'in telefonunu elinden kaptı.

"Hey, o benim pornom. Geri ver onu, Matty." İtişip kakışmaya başladılar ve

Deacon ve arkadaşları gülmeye başladı. Griffin, "Nasıl bittiğini bilmek zorundayım," diye yakındı.

"Sence nasıl biter?" Matt, Griffin'in ellerinden kaçarken gülererek, "Sence nasıl bitecek?" dedi.

Matt'in arkasından telefonu almaya çalışırken, "Bilmiyorum," dedi. "Belki de iniğ yapamadı. Belki de Joey'nin tağınmasının *gerçek* nedeni budur. İzlemezsem nereden bileceğim?"

Bölmelerdeki çocuklar buna daha da çok güldüler ve Evan Griffin'i tutarak Matt'ten uzak tutmaya çalıştı. İçimi çektim, gözlerimi devirdim, sonra karımın karşısına çıkmak için kendimi güçlendirdim. En azından videoyu zaten biliyordu. Eğer ilk kez böyle öğrendiyse, lanet olsun, evde olduğu kadar bağışlayıcı olacağını sanmıyordum.

Otobüsün oturma bölümüne girdiğimde Kiera ellerini masanın üzerine koymuş, ayağa kalkmak üzereydi. Beni görünce dondu kaldı ve yüzünde o kadar büyük bir endişe vardı ki yine suçluluk duygusuna kapıldım. Bu seferki tamamen benim hatamdı. Kendimi asla böyle filme almamalıydım. Bunun gizli kalmayacağını bilmeliydim. Artık hiçbir şey gizli kalmıyordu.

Kiera'nın yanında otururken kelimeler beynimde yuvarlanıyordu ama yerine oturmuyordu. Ona üzgün olduğumu söylemek dışında ne diyeceğimi bilemiyordum ve bu da yeterli gelmiyordu. Griffin kafasını odaya uzattı, yüzü hevesliydi, sanki Kiera'nın bana karşı kendini kaybettiğini görmek istiyordu. Matt onu geri çekti ve ben yine gözlerimi devirdim. Ani sessizlikte bir cep telefonunun çaldığını duydum. İçimden bir ses bunun bugün sık sık duyulacağını söylüyordu.

"Ne?" Kiera fısıldadı, yüzü solgun, gözleri kocaman olmuştu.

Ona söylemek istiyordum ama nereden başlayacağıma karar veremiyordum. *Sen haklıydın, ben hatalıydım. Tamamen çuvalladım ve daha önce söylentilerin kötü olduğunu düşünüyorsanız, bir de siz bekleyin.*

Bunu söyleme düşüncesi bile kaşlarımı çatmama neden oldu. Yarattığım karmaşayı itiraf etmeye gerçekten hazır değildim. Neden zamanı geri sarıp tüm bu çılgınlıkların başlamasından öncesine gidemiyorduk? Sonra da o anı dondurup sonsuza dek orada yaşasak, sonsuz bir mutluluk içinde kapana kısılsak? Bunu istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

Kiera'nın telefonu hâlâ aralıksız çalışıyordu. Ona hâlâ cevap vermediğim için arkaya doğru baktı ve "Belki de ben bakmalıyım. Kız kardeşim olabilir."

"Şaşırmazdım," diye mırıldandım, içimi kızgınlık kaplamıştı. Sienna'nın beni öptüğü fotoğraf bile evdeki herkesin çıldırmasına neden olduysa... Tanrım, bugün insanların bana ne söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Kellan?" Kiera açıkça bir açıklama istediğini söyledi.

İç çekerek elimi dizine koydum. "Joey kaseti sızdırdı. Bu sabah herkesin konuştuğu tek şey bu."

Kiera'nın yüzünde rahatlama ve üzüntü karışımı bir ifade belirdi. "Oh, bir an için beni endişelendirdin."

Gerçekten bu konuyu kapatmak istiyordum. *Evet, berbat bir şey ama olsun, deyip* hayatımızın geri kalanında bu konuyu kapatmak istiyordum ama ona hikâyenin tamamını anlatmamıştım ve Kiera'nın hazırlıksız olmasını istemiyordum. Yüz ifademden Kiera daha fazlası olduğunu anladı. "Ne?" diye sordu.

Gözümün arkasında zonklayan bir ağrı vardı ve beş dakika içinde tam bir baş ağrısına dönüşeceğini biliyordum. Şakağımı ovuştururken ona şöyle dedim: "Joey'nin kamerası... muhteşemdi. O kadar grenli ki onu seçmek zor, bu yüzden Nick'in beni bu tura itmesi ve tüm hikayeler, fotoğraflar ve spekülasyonlar yüzünden herkes benim

."

Anladığında Kiera'nın çenesi düştü. "Sienna ile seks kaseti çektiğini düşünüyorlar."

İnkâr etmeyi dileyerek başımı salladım. "Birbirlerine o kadar benziyorlar ki hata yapmak çok kolay. Ayrıca, aç o kadar da iyi değildi ve kasette tarih de yok. Bu kasette net olan tek şey kesinlikle ben olduğum. Kayda başladığımdan beri yüzümün net bir görüntüsü var... ve Joey adımı çok sık söylüyor." Bunu söyledikten hemen sonra içten içe ürperdim. *Detaylara ihtiyacı yok, salak herif.*

Kiera bana bakarken hasta görünüyordu. Sonra gözlerini kırptırdı ve "Bir şey söylemeli misin?" dedi.

"Evet, kesinlikle, ama..." İçimden bir umutsuzluk dalgası geçerken omuz silktim. "Bunun önemli olacağından pek emin değilim. İnsanlar neye inanmak istiyorlarsa ona inanacaklar." Her şeyin ağırlığı üzerime çökerken gözlerimi kapattım. "Griffin bile kasetteki kişinin Sienna olduğuna inanıyor." Ve içinde bir yerlerde, muhtemelen her zaman inanacaktı. Diğer herkesle birlikte. Gözlerimi açarak Kiera'nın yanağını nazikçe okşadım. "Üzgünüm ama sanırım istemeden de olsa onlara aradıkları reddedilemez kanıtı verdim. Artık bunu durdurmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

Lanet olsun. Konunun etrafından dolaşıp herkesin merakını alevlendirmemeliydim. Daha ilk röportajda Kiera'yı kucağıma çekip "Bu benim karım ve ona sıırıslıkam aşığım" demeliydim. Ama demedim. Rolümü oynadım ve şimdi herkes benim hakkımda çok yanlış bir imaja sahipti; buna dayanamıyordum.

Kiera içini çekti ve bilgisayarını kenara itti. "Telefonumu almalıyım. Açıklamaya çalışın..."

Ona başımı salladım. "Evet, muhtemelen ben de yapmalıyım." İçimden . Öfke içinde yuvarlanmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Çoğunlukla da kendime.

Kiera yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra telefon görüşmelerine başlamak üzere otobüsün arkasına doğru ilerledi. Ben olduğum yerde kaldım ve pencereden dışarı baktım. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı ve bu bana çok uygun gelmişti.

Sonunda Evan masada bana katıldı. Elinde cep telefonum vardı. "Kiera bunu sana vermem için bana verdi. Sürekli kapandığını söylüyor." Telefonu ondan aldım, ekranda yaklaşık on cevapsız arama gördüm, sonra ters çevirip masanın üzerine koydum.

"Çok aptalım," dedim ona.

Bana içinde hiç mizah olmayan bir kahkaha attı. "Bir an için gerçekten öyle olduğunu düşündüm." Ona baktım ve omuz silkti. "Bu

Sienna'ya benziyor. Kiera'yı aldattığını sanıyordum. Hayatımda hiç bu kadar şaşırdığımı hatırlamıyorum."

İç çekerek başımı koltuğa yasladım. "Bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yani halka. Herkes soracak ve ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim... Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Evan içini çekti ve kara kafasını ovuşturdu. "Evet, anlamıyorum. Onunla birlikte olmanı çok istiyorlar; bu beni meraklandırıyor..."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neyi merak ediyorsun?"

Bunu söylemek istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kierayı öğrenirlerse ne olur?"

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Dudağını çiğneyerek bir süre sessizce beni inceledi. "Söylediğin her şeye rağmen Sienna'yla birbirinize aşık olduğunuzu düşünüyorlar. Ve şimdi bu, umdukları her şeyin belgelenmiş kanıtı. Yani *şimdi* Kiera'nın kokusunu alırlarsa, başından beri sahip olduğun eş olmayacak, o-"

"Vay anasını," dedim, sonunda anlamıştım. "O diğer kadın olacak. O benim metresim olacak. Onun içini boşaltacaklar."

Evan omuz silkti. "Olabilir. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama bence... bence ikiniz de dikkatli olmalısınız. En azından bu iş bitene kadar."

Başımı ellerimin arasına aldım, sonra başparmaklarımı kafatasıma o kadar sert gömdüm ki bir yerimi çivileyebileceğimi sandım. "Tanrım," diye mırıldandım. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Aklıma bir fikir geldi ve telefonumu kaptım. Tüm cevapsız çağrıları ve mesajları görmezden gelerek Sienna'nın numarasını buldum ve onu aradım. Telefonu hemen açtı, sanki o da bütün sabah telefonla konuşmuş gibiydi. "Kellan, aşkım. Ne hoş bir sürpriz."

Sesinde derimin altına işleyen bir şey vardı. Neşe. Neşe. Beklenmedik bir şekilde gelişen olayların onun için mükemmel bir şekilde sonuçlanmasından duyduğu memnuniyet. "Eminim şimdiye kadar duymuşsunuzdur," dedim.

"Neyi duydun, sevgilim?"

Elim sıkıştı. Hem sevecenlik ifadesi hem de sahte cehaleti beni çileden çıkarıyordu. "Benimle oyun oynama Sienna. İyi bir gün geçirmiyorum. Ve herkes bir yana, şu anda nasıl hissettiğimi anlamalısın."

Yorgunluktan ağırlaşmış uzun bir iç çekti. "Biliyorum. Ve üzgünüm. İhanete uğramak kolay bir şey değil. Biri bana bunu yaptığı için kendimi çok kötü hissediyorum."

Bunu sana."

Her bir heceyi analiz ettim, bir yalan aradım ama duyamadım. Yaşadıklarına gerçekten sempati duyuyor gibiydi ve bunu duymak beni rahatlatmıştı. "Teşekkür ederim. İstemekten nefret ediyorum ama bu konuda yardımına ihtiyacım var. Bir şey söylemeni istiyorum. Sen olduğunu inkar et, onlara sadece iş arkadaşı olduğumuzu söyle... *bir şey*."

Eğlenen bir ses çıkardı. "Benim olduğumu hemen anlamaları ne kadar komik, değil mi? Bizi birlikte seviyorlar."

yanıt bu değildi. "Sienna, *lütfe*."

Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Adamlarımla konuşacağım ve bununla başa çıkmanın en iyi yolunu bulacağız. Sen üzülme."

Bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa olumlu geliyordu, ben de ona "Tamam, teşekkür ederim" dedim.

"Elbette aşkım." Durakladı ve ekledi: "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Midemde anında bir huzursuzluk birikti. "Elbette."

"Herkesin görmesini istemediğiniz *hiçbir şeyi* asla kaydetmeyin."

Utancı ve kızgınlık yüzümü ısıtırken gözlerimi kapattım. "Evet, sanırım bunu şimdi anladım. Ama teşekkür ederim."

Biraz kıkırdadı, sonra "Akşama görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Ben telefonumu bırakırken Evan kaşlarını kaldırdı. "Yardım edecek mi?"

Telefonum bir mesajla cıvıldarken iç çektim. "Kim bilir." Çünkü bu konuşmanın gerçekte ne anlama geldiğini anlayamadığımdan emindim. Ve bu beni gerçekten kızdırdı.

Evan ve ben orada otururken üç mesaj daha geldi. Evan her mesaj aldığımda bana baktı ama onları görmezden geldiğimde bir şey söylemedi. Henüz bununla başa çıkmaya hazır değildim ve eve son geldiğimizde gördüğüm herkesle numaralarımızı değiş tokuş ettiğim için ciddi ciddi pişmanlık duyuyordum. Lanet olası nostalji. Arada bir Kiera'nın telefonunun çaldığını duyuyordum ama asla uzun süre çalmıyordu. Kendi telefonuna cevap veriyordu, çünkü yine benden daha güçlüydü.

Tam birine cevap vermem gerektiğini düşünürken telefonum çaldı ve ekranda Jenny'nin adı belirdi. Evan daha dik oturdu ve telefona cevap vermemek için kendini zor tutuyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı. Telefon çalmaya devam ederken bana bakıyordu ve bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim

onu görmezden geldiğimi fark etti. Ona baktım, sonra pencereden dışarı bakmak için döndüm. Hâlâ hazır değildim.

Evan iç çekti ama bunun için beni azarlamadı. Sonunda telefonum sustu ve hemen ardından Evan'inki çalmaya başladı. Cevap vermekte tereddüt etmedi, kafamı çevirip ona ters ters baktığımda bile. "Hey, Jujube," dedi gözlerini bana kilitleyerek.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve Jenny'nin benim hakkımda söylediği korkunç şeyleri hayal ettikçe iç çektim. Sonra Evan kaşlarını çattı ve "Bunu yapmayacağım" dedi. Jenny'den çok kızgın bir ses duydum ama ne dediğini anlayamadım. Evan içini çekti, sonra uzandı ve göğsüme hafifçe vurdu. "Bu Jenny'den," dedi. "Sana gerçekten çok kızgın."

Yorgun bir nefes . "Ona Kiera'yı aldatmadığımı söyle."

Mesajımı iletti, sonra da "İstediyini sanmıyorum... Evet, biliyorum ama... Jenny..." dedi. Durdu, içini çekti ve "Tamam ama kıbar ol." dedi. Bunu söyledikten hemen sonra telefonunu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Sadece ona baktım. Telefonu açmazsam benimle konuşamazdı. Evan tekrar iç çekti, sonra cep telefonunu bana doğru salladı. "Hadi ama dostum," dedi, kara gözleri başını belaya sokmamam için bana yalvarıyordu.

Sinirli bir of çektim, sonra telefonunu aldım. Kulağıma götürerek bugün normal bir günmüş gibi davrandım. "Selam Jenny. N'aber?" Evan sesimdeki coşku karşısında gözlerini devirdi.

"Aman Tanrım, Kellan. Ne yaptın sen? Ve bunu neden yaptın? Ve neden filme aldın? Ve neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

Bu sabah hiç uyanmamış olmayı dileyerek beş saniyelik bir nefes verdim. "Önce hangi sorunun cevabını istiyorsun?" diye sordum.

"Kellan!" diye tersledi. "Bu ciddi bir mesele."

"Ciddi olduğunu biliyorum Jenny," diye karşılık verdim. "Bu yüzden telefonuma cevap vermiyorum. Ne yapmam gerektiğini anlamak için bir dakikaya ihtiyacım var."

Jenny içini çekti ve ilk kez kullandığım dil için beni azarlamadı. "Kiera bana uzun zaman önce Joey ile yaptığınız kaset olduğunu söylediOnu aldatmadığına dair yeminler ediyor. Bu doğru mu?" Tekrar iç çekti. "Bana gerçeği söyleyecek misin ki?" diye mırıldandı.

Kalbimi acıtan bir sızı sararken gözlerimi kapattım. "Gerçekten neye katlanamıyorum biliyor musun? Herkesin bana olan inançsızlığı." Arkadaşlarımla dürüstlüğüme sorgulamasına gerektiğini biliyordum çünkü

Geçmişte gerçeklerle çok rahat bir ilişkim vardı ama yine de benden şüphe etmeleri beni öldürüyordu. Jenny bir şeyler söylemeye başladı ama ben onun sözünü kestim. "Tabii ki onu aldatmadım. Onu *asla* aldatmam. Ben böyle biri değilim ve bunu gerçekten anladığımı sanıyordum."

Cevap veremeden kapattım, sonra telefonu Evan'a geri attım. Onu terslediğim için anında kendimi kötü hissettim. Karanlık geçmişim onun suçu değildi ve Denny ile birlikteyken Kiera'ya yaptıklarımın sonra, Jenny'yi beni merak ettiği için suçlayamazdım.

Evan bir an için telefonuna baktı, belki de geri arayıp aramayacağını görmek için. Neyse ki aramadı. Bana baktığında kaşlarını çatı. "Belki de *seni* kibar olman için uyarmalıydım."

"Üzgünüm," diye iç geçirdim. "*Bu* yüzden henüz konuşmuyorum." Başımı sallayarak telefonumu kendimden uzaklaştırdım. Masanın üzerinden fırladı ve yere düştü. Cidden sadece kırdığımı umuyordum ama sonra arka arkaya üç yeni mesaj uyarısı duydum. Lanet telefon.

"Sadece kapatabilirsin," diye mırıldandı Evan.

Onu tersledim. Bana hafifçe kıkırdadı, sonra birine mesaj atmaya başladı. Muhtemelen Jenny'ye. Pislik gibi davrandığım için özür dilemek istiyordu. Tam Jenny'ye özür dilediğimi iletmesini söyleyecektim ki Matt ve Griffin bize katıldı. Matt bana küçük bir gülümseme verdi. "Rachel, şey... Ona durumun görüldüğü kadar kötü olmadığını söyledim."

Başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. "Hikayeme inanıyor mu?" diye sordum.

"Uh...evet. Tabii ki."

Tekrar iç çektim. Bu masumiyetimi onaylayan bir şey değildi ve satır aralarını kolayca okuyabiliyordum. Bana inanmak istiyordu ama tersi çıkarsa da şaşırmayacaktı. Harika.

"Hey, Kell."

Griffin'in bana gülümsediğini görmek için ona baktım. Beşlik çakmak için elini kaldırdı, ben de boş boş ona baktım. Sinirlenmiş görünerek elimi tuttu ve avucunu tokatlamamı sağladı. Bir nevi. "Bu Anna'dan," dedi. "Videoyu izlemiş ve inişi tamamen başardığını söyledi, yani iyi iş çıkardın dostum."

Gözlerimi devirerek, "Peki bana inanıyor mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Evet. Söylediğim her şeye inanıyor." Bunun doğru olduğuna inanmakta zorlanıyordum ama onunla tartışmak da istemiyordum. Özellikle de

"En iyi arkadaşımın bir porno yıldızı olduğuna inanamıyorum. Sanki bugün benim doğum günüm gibi bir şey."

Tam o anda telefonumu yere attığım için pişman oldum. Onun suratının ortasına çivilemeyi çok isterdim. Matt onun yorumuna homurdandı. "Doğum günün olsaydı, porno yıldızı olmaz mıydın?"

Griffin bunu düşünürken çenesini ovuşturdu. "Hmmm, iyi bir noktaya değindin. Kahretsin, bir porno yıldızı olmalıydım. Yeni hayat amacım, grup dağıldığında olacağım şey bu. Dünyanın en iyi porno yıldızı."

Matt, Evan'la bana baktı ve yüzündeki muzipliği görmek beni biraz daha iyi hissettirdi. "Bu iyi bir plan, Griff. Sadece küçük bir sorun var."

Griffin başını salladı. "Neymiş o?"

Matt omuz silktilti. "Porno yıldızı olacaksan sekste iyi olman gerekmez mi?"

Evan gülmeye başladı ve bu da beni güldürdü ve lanet olsun, iyi hissettirdi. Griffin hepimizin arasına bakarken kaşlarını çattı. "Dostum, ben sekste harikayım. Sekste inanılmazım. Sekste harikayım. Endişelenme kuzen."

Matt yüzünü buruşturdu. "Lütfen buna seks demeyi bırak. Ve lütfen kendini hiç filme alma. Seninle ilgili yeterince kâbus görüyorum zaten."

Griffin ona baktı ve gülümsedi. "Beni izleyeceğini mi söylüyorsun?"

Matt, "İsteyerek değil," dedi, aniden biraz yeşil görünmeye başlamıştı. Griffin'in sırtışı genişledi. "Bununla başa çıkabilirim."

Telefonum başka bir mesajla tekrar çaldığında Evan ve ben Matt'in yüzündeki tiksinti dolu ifadeye gülüyorduk. Griffin uzanıp telefonu aldı. "Hey, Kell, telefonunun yerde olduğunu biliyor musun?" Kendi telefonuymuş gibi karıştırmaya başladı. "Kahretsin... insanlar sana kızgın." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunlardan bazılarına cevap vermemi ister misin?"

O anda kendimi yeniden yorgun hissettim ve omuz silkerek, "Elbette," dedim. Matt ve Evan hemen bana şaşkın bakışlar fırlattılar ve ben de hemen ifademi düzeltiltim. "Hayır! Hayır demek istemiştım!" Aceleyle telefonumu kaptım.

"Çok geç," dedi sırtarak.

Ürpererek ne yaptığını görmek için yere baktım. "Tanrım, Griffin. Kate'e göz kırpan bir surat mı gönderdin?"

Başını sallarken biraz güldü. "Hayır, bu dilini çıkarmış göz kırpan bir surat. Bir şey değil."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, sonra onun duygusuz yanıtını düzeltmek için işe koyuldum... ve diğerlerine yanıt verdim.

Telefonlar ve mesajlar nihayet kesildiğinde sanki yıllar sonra gelmiş gibi hissettim. Jenny'den özür dilemiş, kız kardeşimi rahatlatmış, Gavin'e her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemiş, Kiera'dan numaramı almakta ısrar eden Kiera'nın ailesinden af dilemiş ve hatta hakkımda haber yapmak isteyen dedikodu dergileri tarafından bombardımana tutulduğunu duyduğum Pete'den özür dilemek için barı aramıştım. Her şey berbattı ve son bir çağrı aldığım da tam telefonumu çöpe atmak üzereydim.

Çocuklar ve Holeshot üyeleriyle birlikte bir bardaydım, bu akşamki gösteriden önce dinleniyordum. Evan'ın fikriydi, kafamı dağıtmak için. Kiera otobüste kalmıştı. Çocukları geri çevirip onunla kalmayı teklif etmiştim ama o yalnız kalmak istemişti. Ona bir özür yaprağı bırakmıştım ama bu yeterli gelmemişti. Hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

Beni kimin aradığını gördüğümde, gerçekten çalmasına izin vermeyi düşündüm. Ama kaçınma bugün bana hiçbir şey kazandırmamıştı. Bin yıl uyuyabilecekmişim gibi hissederek isteksizce telefonu açtım. "Selam Denny."

"Anladığına şaşırdım doğrusu," dedi gülerek.

Benden küçük, yorgun bir kıkırdama kaçtı. "Önce seçeneklerimi tartmadığımı sanma." İçimi çektim ve ona "Bu doğru değil, lütfen bana bağırma" dedim.

Tekrar güldü. "Günün mi geçti?"

"Sayılır," diye homurdandım, arkadaşlarımla yüzlerinde mutlu, kaygısız ifadelerle birbirleriyle konuşmalarını izlerken. Şanslı piçler. "Herkes kasettekinin Sienna olduğunu düşünüyor. Herkes Kiera'yı aldattığımı düşünüyor." Kendimi hazırladım ve sonra gerçekten sormak istemediğim bir soru sordum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Hemen cevap vermedi ve midemde o hayal kırıklığı yumağının ağırlaştığını hissettim. Sonunda, "Hayır, öyle düşünmüyorum" dedi.

"Bilmiyor musun?" Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemedim ve Denny yine güldü.

"Kiera bana bir süre önce videodan bahsetti. Joey ile birlikte, değil mi?"

Aynı anda hem rahatlatma hem de utanç hissettim. "Evet, çok önceydi... O ve benden önce..." Açıklamayı bıraktım çünkü o zaten

boktan tarihimizi biliyordu.

"Evet," dedi. "Duyduğum anda bunun ne olduğunu anladım. Yani, yüzde doksan dokuzum bunu anladı."

"Peki ya diğer yüzde bir?" Ürpererek sordum.

Bana bakıp iç geçirdi. "Her şeyi unutmaya çalıştığımı biliyorsun dostum, ama aklımın bir köşesinde, değer verdiğin insanlara her zaman zarar verebileceğini düşünüyorum. Küçük bir parçam her zaman senin hakkında en kötüsünü düşünecek, ama o parçayı dinlememek için gerçekten çok çabalıyorum."

Vay be. En azından bana karşı dürüst davranıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Ve gerçekten, benden şüphe etmesinin sadece yüzde biri bile çok kötü değildi. "Senden çok daha kötüsünü hak ettiğimi biliyorum, bu yüzden... bununla yaşayabilirim."

Hafifçe güldü, sonra içini çekti. "Hey, Kiera'ya bunun yakında yatışacağını söyledim ama bilmiyorum... Bence bir süre ortalıkta görünmemelisin. Ve Sienna'dan olabildiğince uzak durmalısın."

Evan'ın Kiera'nın metresim olarak algılanmasıyla ilgili yorumu aklımdan geçti ve Denny'nin söylediklerine tüm kalbimle katıldım. Sorun şuydu ki, Sienna'dan kaçmak kulağa geldiği kadar kolay değildi. Bu lanet tur bitene kadar olmazdı. "Onu güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," dedim ona, her kelimesinde ciddiydim.

"Yapacağını biliyorum Kellan," diye cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. *Buna* yüzde yüz inanıyorum."

Ve o gün ilk defa biriyle telefonda konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim.

Bölüm 22

BEKLENMEDİK BİR ZİYARETÇİ

Sonraki birkaç hafta berbat geçti. Kendimi saklanıyormuş gibi hissediyordum; insanlardan o kadar çok kaçıyordum ki. Aslında kaçmıyordum çünkü hala şovda, tanışma toplantılarında ve varlığımın baş belası olan röportajlarda hazır bulunmam gerekiyordu. Bana soru sormak isteyen herkesten, özellikle de bu sorular özel hayatımla ilgili olduğunda, hızla nefret etmeye başlamıştım. Ve hep özel hayatımı soruyorlardı. Artık sınırlar kimsenin umurunda değildi. Sadece *evet, Sienna ile sık sık seks yapıyorum* dememi istiyorlardı. *Bu harika, sorduğun için teşekkürler.* Bunu söylemediğimde, inkar ettiğimde benimle alay ettiler. *Tabii, doğru, siz sadece arkadaşsınız. Bunu daha önce de duymuştum.*

Seks kasetini elli milyon kez açıklamış gibi hissediyordum, herkese videodaki kadının eskiden çıktığım biri olduğunu ama Sienna olmadığını ve *asla* Sienna olmayacağını söylüyordum. Çünkü biz *sadece birlikte çalışıyorduk.* Ve hepsi bu. Ama bunu söylerken kendimi kaydedebilir ve her röportajda bunu dinletebilirdim çünkü bana hala bunu soruyorlardı.

Konuşan tek kişinin ben olmamın hiçbir faydası olmadı. Sienna'nın bana yardım etmek için yaptığı "plan" ne zaman biri bu konuyu açsa gücenmiş gibi davranmak, bazen de hışımınla oradan uzaklaşmaktı. Ve tüm bunlar gerçekmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Onunla bu konuda tekrar konuşmayı denedim ama bana hep aynı yanıt verdi: *Elbette, ne yapabileceğime bakacağım.* Ve aslında hiçbir şey yapmadı. Sonunda sormayı bıraktım ve onunla birlikte görünmemek için elimden geleni yaptım. DJ'ler birbirimizi ne kadar az gördüğümüzü görebilselerdi belki bana inanırlardı ama muhtemelen aramızdaki mesafeyi *sevgili kavgası* olarak adlandırıp ne zaman evleneceğimizi sorarlardı. Hayatımı sikeyim.

Joey'nin yeryüzünden kaybolmuş olması da hiçbir işe yaramadı. Kaseti ilgi çekmek için yayınladığına inanmak zorundaydım ama kasetteki kadın olduğuna dair kimseye tek kelime etmemişti. Sienna'nın onun şimşeklerini üzerine çekmesine memnuniyetle izin veriyordu ve bu bana hiç de onun yapacağı bir şey gibi gelmiyordu. Joey tapılmak istiyordu, arzulanmak istiyordu. Bunun için *yaşıyordu*, bu yüzden şimdi -bu altın fırsat kucağına düşmüşken- sessiz kalması akıllara durgunluk *veriyordu*.

Joey'e sessiz kalması için para verilip verilmediğini merak etmeye başlamıştım. En mantıklısı buydu ama aynı zamanda buna inanamıyordum. Sessizliğinden faydalanacak tek kişiler Nick ve Sienna'ydı. Sienna'nın eski sevgilisiyle yaşadıklarını düşününce, böyle bir şeyi planladığına inanamıyordum. Nick'in bunu yapması da hiç profesyonelce değildi. Yani, o büyük bir plak şirketinin başkan yardımcısıydı. Şüphesiz, muhtemelen ikimiz için de satışları artıracak sahte bir ilişki için çılgınca, kült tipi bir saplantı yaratmak için halkın algısını manipüle etmekten daha iyi yapacak işleri vardı ve lanet olsun... evet, muhtemelen bunun arkasındaydı. Ne yazık ki Sienna da. Ama diğer her şey gibi bu konuda da ne yapacağımı bilmiyordum. Yine, hayatımı sikeyim.

Dedikodular şu anda o kadar çılgıncaydı ve halk Sienna'yla olan ilişkimden o kadar emindi ki Kiera sonunda benden alyansımı çıkarmamı istemişti. Kaset yayınlandıktan birkaç gün sonra, bu çılgınlığın yakın zamanda sona ermeyeceği belli olduğunda bu konuyu açmıştı ve nedenini anlamama ve onunla aynı fikirde olmama rağmen bu konuşma yine de zor olmuştu.

"Sonsuza kadar değil, sadece şu an için. Sen ve Sienna'nın bir çift olmanıza bu kadar takılmışken."

Gözlerindeki hüznü neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı ama yine de yüzüğü çıkardım. "Evet, Evan seni metresim olarak gördüklerinden bahsetti ve ben bunu yapamam-" İç çekerek ona baktım. "Biri senin hakkında böyle bir şey söylese ne yapardım bilmiyorum. Ve eğer bir hayranın olsaydı..." Başımı iki yana sallarken bu cümlelerin bitmesine izin verdim. Muhtemelen saldırıdan tutuklanırdım, kamuoyunda büyük bir tepki oluşurdu ve kariyerim biterdi. Kesinlikle, kalıcı olarak biterdi.

Kiera içini çekti ve elimi tuttu. "İnsanların içinde daha dikkatli olacağız. Onlar bilmeyecek ve siz de kimseye vurmak zorunda kalmayacaksınız."

Ona bakarken gülümsedim ama yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. "Bu şekilde nasıl evleniyoruz?"

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı ve kapattığında gözlerinde yaşlar vardı. O bilmiyordu, ben de bilmiyordum ve bundan nefret ediyordum. *Her şeyden* nefret ediyordum.

Bu anıyı bir kenara iterek, sağ elimde kederli bir şekilde duran yüzüğümle oynadım ve işleri tekrar doğru rotaya sokmak için ne yapabileceğimi düşündüm. Kendi başıma mı? Pek değil. Sienna'nın yardımına ve işbirliğine ihtiyacım vardı ve bunu alamıyordum.

Özellikle can sıkıcı bir röportajdan çıkıyorduk ve bitmiş olmasına rağmen ruh halim düzelmüyordu. Sadece hayatımı geri istiyordum. Radyo istasyonundan uzaklaşırken Kiera bana üzgün ama güven verici bakışlar atıyordu. Muhtemelen yüzüğümü şimdi değiştirebilirdim ama bu gece bir otelde kalıyorduk, bu yüzden yine de kamuoyunun algısına dikkat etmem gerekiyordu. Kiera ve ben genellikle otel gitmez, D-Bag'ler için ayrılmış iki odayı erkeklere bırakır, onlara çok ihtiyaç duydukları alanı sağlardık ama bu özel otel odasında jakuzi vardı ve bunu duyar duymaz aşk yuvamızı bu akşam için geride bırakmayı tercih ettik. Arabadan otele doğru yürürken birinin beni alyans takarken fotoğraflama riskini almak istemediğim için yüzüğümü yanlış elimde bıraktım. Çünkü artık benim hayatım buydu.

Ben söylenirken Kiera'nın telefonu çaldı. Çantasını karıştırıp telefonu buldu ve gülümseyerek açtı. "Selam kardeşim. N'aber?"

Griffin içinde bulunduğumuz devasa cipin ön koltuğundaydı ve dikiz aynasından gözlerinin anında Kiera'nın kız kardeşiyle konuşmasına kilitlendiğini gördüm. Anna'yla ilgili herhangi bir şey genellikle hemen dikkatini çekerti, bu gerçekten ilginç bulduğum bir gerçektir.

Bildiğim kadarıyla Griffin hamileliğini öğrendiğinden beri Anna'dan başka kimseyle yatmamıştı. Griffin'i yirmi dört saat takip etmediğim için bundan emin olmam mümkün değildi ama Griffin genellikle seks hayatı hakkında oldukça açık sözlü biriydi ve son zamanlarda yanıldığımı düşündürecek bir şey duymamıştım. Ya çok fazla kaçamak yapıyordu -ki bu gerçek bir olasılıktı- ya da bilinçaltında ona sadık kalıyordu. Ben ikincisini umuyordum ama Sienna'yla ne kadar sık denediğini düşünürsek, muhtemelen birincisiydi.

Merakla, o Kiera'yı izlerken ben de Griffin'i izledim. Anna'ya nerede olduğumuzu söylüyordu, Atlanta'da bir yerde, otele doğru gidiyorduk. Sonra Kiera, "Georgia'da mısınız?" dedi.

Griffin bu sözlere takıldı ve anında koltuğunda iki büklüm oldu. "Anna Georgia'da mı? Müthiş. Nerede o?" Bunu söylerken gözleri neredeyse parlıyordu, yüzündeki heves ve beklenti gün gibi ortadaydı.

Kiera, Griffin'e "Havaalanı" diye mırıldandı, ardından Anna'yla konuşmaya devam ederek ona neden Georgia'da olduğunu sordu. Anna muhtemelen ona cevap verirken, Griffin şoföre döndü. "Dostum, birini almak için geri dönüp havaalanına gitmemiz gerekiyor." Hız göstergesine baktı ve ekledi, "Hız limitinin iki katına çıkarsan sana bin dolar veririm."

Onun bu yorumu beni güldürdü ve Matt ile Evan'dan da aynı şekilde eğlenen kıkırdamalar duydum. Şoför Griffin'in teklifine yanıt vermedi ya da hızını değiştirmede ama arabayı geri döndürme işlemine başladı ve sonunda havaalanına vardık.

Anna'yı gördüğümde ilk fark ettiğim şey karnının dramatik bir şekilde şişmiş olduğuydu ve ne zaman doğum yapacağını bir türlü hatırlayamıyordum. getirdiği çantaların sayısını düşündüğümde bu biraz endişe vericiydi. Ne kadar kalacaktı? Bebeği otobüste mi doğuracaktı? Kahretsin, bebeği *benim yatağında* mı doğuracaktı? Gerçi artık gerçekten benim yatağım değildi. Anna'yı bir bölmede uyutabilecek tek bir parçam bile yoktu ve Anna ile Griffin'in işi bittikten sonra yatağı geri almaya hiç yoktu. O iki azgın köpek onu alabilir, saklayabilir ve giderken yanlarında götürebilirlerdi.

Oh neyse. En azından Kiera kız kardeşinin burada keyif alacaktı, ne kadar sürerse sürsün. Griffin de kalırsa çok sevinecekti, bu da geri kalanımızın da daha mutlu olacağı anlamına geliyordu çünkü Griffin düzenli seks yaptığında biraz daha az sinir bozucu oluyordu. Birazcık.

Kiera kollarını Anna'ya doladı ve aralarındaki bebekle birlikte onu olabildiğince yakın tuttu. Kiera'nın gülümsemesi kocaman olmuş, tüm yüzünü aydınlatmıştı. Anna'nın ifadesi de benzerdi ve bu bağı görmek bana bir şeyler hissettirdi. Geçmişte ne zaman insanları aileleriyle birlikte izlesem, içimde bir boşluk olurdu. Gördüğüm şeyi kabul eden ama tam olarak anlayamayan boş bir parça. Hailey, Riley... Gavin'e kadar ailemle hiç bağ kurmamıştım. Şimdi bu sevgiyi görmek içimi sıcaklıkla dolduruyor, kardeşlerimi özlememe neden oluyordu. Ve babamı. Böyle hissetmek tuhaf değilse ne olayım. *Onları aramalıyım.*

"Merhaba Max," dedi Kiera doğmamış yeğenine hoş geldin derken.

"Ben Maximus," diye araya girdi Griffin, sonra Kiera'yı yolundan çekip Anna'yla meşgul olmaya başladı. Tamam, tek yaptığı onu öpmekti ama bu herkesin içinde dostça bir şaplak değildi. Hayır, bu kapalı kapılar ardında, sana dalmak üzereyim, çılgılık atana kadar durmayacağız türünden bir öpücüktü.

Ayrıldıklarında ikisi de neredeyse nefes nefese kalmışlardı ve birbirlerinin cinsel enerjisini emiyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Evan'la bakıştık. Yüzünü buruşturuyordu ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: *Otel çok uzak. Belki de arabayı onlara verip bir taksi tutmalıyız?*

Yüzündeki ifadeye güldüm, sonra Griffin'in omuzlarını tuttum. Onu geri çekerek, "Sakin ol," dedim ve Anna'ya kısa bir sarılma için eğildim. "Seni görmek güzel," dedim ona.

Bana gülümsedi, yüzü şehvetten düşkünlüğe dönüştü. Sonra kaşlarını çattı. "Şu anda yaşadığın boktan durum için üzgünüm." Kız kardeşine baktı. "İkiniz için de."

Kiera'ya bakarken iç çektim. Anna ve Griffin'e doğru bakmaktan bile kaçınarak yeri inceliyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Anna kolumu sıktı, sonra öne doğru eğildi ve sessizce "O video çok seksi. Beni tahrik etti." Geri çekildi ve bana göz kırparken yeşil gözlerinde şakacı bir ifade vardı.

Başımı sallayarak, arabaya binmesine yardım etmek için kapıyı açarken ona eğlenen bir gülümseme verdim.

Kısa süre sonra yola çıkmıştık, Anna ve Griffin de öyle. Arabada birbirlerine sarılmışlardı, Griffin Anna'nın siyah saçlarını yumruklarken bir yandan da onun ruhunu ağzından emmeye çalışıyordu. En azından onları izleyen bizlere öyle görünüyordu. Ya da en azından onları dinlerken.

Matt araba koltuğu ruletini kaybetmişti ve yanlarında otururken biraz yeşile dönüyordu. Onlardan olabildiğince uzağa eğilerek kaşlarını çattı ve "Doğruca otele dönüyoruz, değil mi?" dedi.

Evan ve ben gülerken, Kiera da Matt gibi yüzünü buruşturdu. Bakmaktan kaçınıyordu ama ağır nefes alış verişlerini ve inlemelerini duymamak çok zordu. Belki de bir taksiye binmeliydik.

Sonunda sessiz, hiçbir şeyden etkilenmeyen şoförümüz bizi otele ulaştırdı. Arabayı durdurduğu anda hepimiz sanki gibi araçtan kaçtık. Görünüşe göre arka koltukta yeniden tanışmaktan memnun olan Anna ve Griffin hariç hepimiz.

Matt midesini tuttu ve kusacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı. Anna'nın çantalarını arkadan almaya başladığımızda Evan ve ben kahkahalarla güldük. Otelden bir adam elinde bir el arabasıyla çıkageldiğinde şoförümüz bizi bavullardan uzaklaştırdı. İkisi de Anna ve Griffin'den duyduklarını ve gördüklerini umursamadan yüklemeye başladılar. İşleri bittiğinde şoförümüz ön koltuğa döndü, Matt ve Evan da el arabasıyla birlikte belboyun peşinden otele girdiler. Ama Anna ve Griffin *hâlâ* arabadan inmemişlerdi. Kiera yanımda Anna'yı beklerken utancından kıpkırmızı olmuştu. İnanmazlığını neredeyse duyabiliyordum: *Cidden arabada, otelin bırakma alanında, şoför orada oturup onları dinlerken seks mi yapacaklar?*

Dürüst olmak gerekirse, eğer yaparlarsa bu beni şaşırtmaz.

Sonunda, Anna ve Griffin'in kendi başlarına dışarı çıkamayacakları belli olduğunda, Kiera bana döndü ve "Sen...?" dedi.

Eliyle arabayı işaret etti ama ben zaten ne demek istediğini çok iyi biliyordum ve bunu yapmaktan çok mutluydum. Özellikle de Griffin'in altımdayken çıplak karımı süzdüğü zamanki yüz ifadesini hatırladığımda. Şerefsiz herif *hâlâ* hayatta olduğu için şanslıydı.

"Çok isterim," dedim Kiera'ya, sonra kapıya doğru yürüdüm ve ardına kadar açtım. Bu Anna ve Griffin'i korkutmamıştı bile. Griffin Anna'yı koltuğa yatırmış, eli Anna'nın elbisesinin üzerinde, Anna'nın eli Griffin'in pantolonunun içinde, dilleri birbirlerinin boğazında.

İçeri uzanıp Griffin'in gömleğinin arkasını tuttum ve çekiştirdim. "Hadi," dedim şoföre bakarak. Elleri direksiyonun üzerindeydi ve sabırla oturmuş, önüne bakıyordu. Şirket bize arabayı ve şoförü sağlamıştı ve bu adamın sakın dış görünüşüne bakılırsa, bir süredir bu işi yapıyordu ve çok daha kötülerini görmüştü.

Griffin, duyulabilir bir patlamayla Anna'dan kurtulduğunda rahatsızlıkla homurdandı. "Siktir git, Kell," diye homurdandı ve ellerimi kıyafetlerinden çekmeye çalıştı.

"Burada seks yapamazsın," dedim ona, kavrayışımı kollarına çevirip çekiştirerek.

Arabadan tökezleyerek çıktık. Griffin beni üzerinden düşürdü ve bana açıkça "*Evet, izle beni, sikik*" diyen bir bakış attı. O da bunu söylemek üzereydi ama Anna dışarı çıkıp yanağından öptü ve Griffin'in tek yapabildiği solgun gözlerinde şehvetle ona bakmak oldu.

Anna kıyafetlerini düzeltti ve sanki az önce cinsel bir şey olmamış gibi Kiera'ya doğru yürüdü. Kız kardeşini sıkan Anna, "Bu çok eğlenceli olacak, Kiera!" diye bağırdı. Sonra ikisi birlikte otelin girişine doğru yürümeye başladılar. Kiera bize dönüp baktı, Griffin'in yüzündeki ifadeyi gördü ve hemen geri döndü.

Onu suçlamadım. Griffin ağzı açık, pantolonu açık ve gözleri alev alev yanarak Anna'nın ardından bakıyordu. Hâlâ normalden daha ağır nefes alıyordu ve onu kesinlikle tutuklatacak bir şey yapmak üzereymiş gibi görünüyordu. Onu kendine getirmek için sırtına bir şaplak attım, çünkü Griffin'in herkesin içinde otuz bir çekmesi gibi bir skandala gerçekten ihtiyacımız yoktu.

Griffin başını salladı ve sanki orada olduğumu unutmuş gibi yüzünde bir şaşkınlıkla bana baktı. "Hey, Kell... Bu akşamki gösteriyi kaçırabilirim. Matt'e benim için söyle, tamam mı?" Gülümsedi ve sanki insanlara partiye gelmeyeceğini haber verdiğim için teşekkür ediyormuş gibi göğsüme vurdu.

Kaşlarımı çatarak ona sert bir şekilde "Bu geceki gösteriyi kaçırmayacaksın" dedim.

Çenesi düştü ve alaycı bir ses çıkardı. Sonra ellerini lobiye doğru savurarak şu anda önemseydiği tek kişiyi işaret etti. "Duuuuude," dedi mızızlanarak ve ben bunu "*Ama Anna burada ve ben uzun zamandır seks yapmadım*" şeklinde yorumladım. *Önümüzdeki altı saat boyunca tek istediğim onun içinde olmakken nasıl olur da benden bir yere gitmemi istersin?*

Ona sert bir bakış attım. "Gösteriyi kaçırmayacaksın. Öncesinde ve sonrasında seks yapabilirsin ama orada olacaksın." Gözlerim kasıklarına kaydı. "Şimdi pantolonunun fermuarını çek ki içeri girebilelim."

Şaşırtıcı bir şekilde istediğimi yaptı ama tüm bu süre boyunca homurdandı.

Otele girdiğimizde kızlar bizi asansöre yetiştirdi ve bir sonraki arabayı beklemek zorunda kaldık. Griffin duvardaki sayıları izlerken huzursuz bir enerji topuydu. Her pozisyon rahatsız ediciymiş gibi aletini ayarlayıp duruyordu. Onu anlıyordum ama göt herifin biraz daha beklemesi gerekecekti.

"Siktir, dostum. Hemen şimdi seks yapmam lazım." Bunu söyledikten sonra bana baktı ve ben de ona bir kaşımı kaldırdım. O da anında benimle alay etti. "Keşke," diye mırıldandı.

Sonunda asansör bir sesle açıldı ve Griffin hızla içine girdi. Ben daha içeri girmeden *kapıyı kapatma* düğmesine bastı. "Tanrım, Griffin," dedim. "*Zoru oynamak diye* bir deyim duydun mu hiç?"

Aletini sıkarken kaşlarını çatdı. "*Siktir* git lafını hiç duydun mu?" Bana bakmak için döndü. "Çünkü siktir git."

Bizim kata kadar tüm yolculuk boyunca güldüm.

D-Bag'ler için ayrılmış iki odaya vardığımızda Griffin hiç tereddüt etmedi. Doğruca Kiera'yla paylaşmayı planladığım odaya, ardından da Anna'nın yattığı yatağa gitti ve hemen elini yine onun elbisesinin içine soktu. Kararlılığı beni güldürmüştü ama önce pantolonunu çıkarmamış olması da beni çok etkilemişti.

Kiera aceleyle gözlerini yataktan kaçırırken bavulları taşımaya yardım eden adama bahşiş verdim. Bir saniye sonra elimi tutup beni odadan çıkarırken kız kardeşine "Sonra görüşürüz çocuklar" dedi. Diğer D-Bag odasına doğru ilerlerken hâlâ kıkırdıyordum.

Kahretsin, sanırım bu gece orada kalmayacaktık. Oh iyi, başka jakuzili geceler de olacaktı, emindim. Ve Griffin'in buna gerçekten ihtiyacı olduğu çok açıktı. Muhtemelen Anna'nın da.

O bahsi *kesinlikle* kazanacaktım.

Anna'nın otobüste olması havayı değiştirdi, sadece Griffin'le ilgili değil, gerçi en büyük değişiklik kesinlikle buydu. Kiera'nın kız kardeşi onun dikkatini dağıtmak için etrafındayken, geri kalanımız onun yürümeye başlayan çocuk seviyesindeki enerjisinden çok ihtiyaç duyduğumuz bir mola alıyorduk. Ve onda bir şey vardı... Sanki sonunda tatmin olmuş gibiydi, sanki şu an için başka bir şey aramıyordu. Sadece Anna'yla birlikte olmanın tadını çıkarıyordu ve onu bu kadar mutlu görmek tuhaftı. Dürüst olmak gerekirse çok da hoştu. Durmadan seks yapmalarını dinlemek zorunda kalsak bile. Ya da en azından öyle hissettiriyordu.

Kiera da Anna'nın otobüste olmasından çok hoşlanıyordu ve eğer Kiera yazmıyorsa ya da benimle vakit geçirmiyorsa genellikle kız kardeşiyle birlikteydi. Evdeki arkadaşları, annelerinin düğünümüzle ilgili çılgın planları ve tabii ki hayranların Sienna ve bana olan kaotik takıntıları hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Kiera şikayet edebileceği bir kız kardeşi olduğu için dedikodulardan biraz daha az rahatsız olmuş görünüyordu, özellikle de Anna her konuda çok rahat olduğu için. Sürekli olarak Kiera'ya endişelenmemesini, her şeyin gireceğini söylediğini duyuyordum. Seks kasetinin yarattığı çılgınlık olsa da Anna'nın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Anna haklı olduğu sürece

Kiera'yı kimse öğrenemediği için o kadar da kötü değildi. *Sanırım*. Sadece Kiera'yı sonsuza kadar nasıl saklayabileceğimi göremiyordum. Ve bu beni endişelendiriyordu.

"Selam, seksi şey."

Bakışlarımı pencereden çevirdiğimde Anna'nın yanımdaki koltuğa oturduğunu gördüm. "Hey. Nasıl hissediyorsun?" Bakışlarım karnına kaydı. Onu her gördüğümde daha da büyüdüğüne yemin edebilirim.

İç çekerek bir elini karnının üzerine koydu. Mutlu bir iç çekiş. "Griffin bizim için hepsi de benim için son derece rahat olan altı farklı pozisyon buldu, bu yüzden harikayım. Harikadan da öte. Orgazm açısından harikayım."

Anna sırtınca ben de güldüm. Bir yanım ona planının ne olduğunu sormak istiyordu -ne kadar kalacağını, bebeği nerede doğuracağını, bebek doğduktan sonra ne yapacağını- ama Kiera'nın konuşmasını dinledikten sonra cevabı zaten biliyordum. Anna o kadar ileriye bakmıyordu. Onun tek endişesi şu andı ve şu anda her şey *orgazmik* bir şekilde *harikaydı*.

Anna'nın yüzünde komplocu bir ifade vardı, sonra otobüste etrafına bakındı. İçimden bir ses Kiera'yı aradığını söylüyordu ama Kiera bizim daracık odamızda çalışıyordu. Ya da kestiriyordu. Her gece o küçük alanda birlikte uyumak zordu. O küçük alanda seks yapmak daha da zordu. Aslında henüz yapmamıştık ve karımla sevişmeyi gerçekten özlemeye başlamıştım. Ve yatağımı. Ve karımla yatağında sevişmeyi. Lanet olsun. *Daha iyisi, Kellan. Daha iyi.*

Anna ortalığın sakinleştiğini görünce eğildi ve "Erkeklerin senin seks kasedini prezervatifin nasıl hızlı takılacağına dair bir eğitim videosu olarak kullandıklarını biliyor muydun?" dedi.

Bunu söylemesini beklemiyordum ve içimden herkesin dikkatini çeken yüksek sesli bir kahkaha patladı. Griffin poker oyununun ortasındaydı ama durup bana baktı. Yüzündeki ifade, "*Bebeğimin annesine iyi davran*" ve "*Bebeğimin annesinden uzak dur*" karışımı bir ifadeydi. Bize katılmasını gerçekten istemediğim için kahkahalarımı bastırdım. Başımı sallayarak Anna'ya "Hayır. Bunu duymamıştım." dedim. Duymak isteyip istemediğimden de emin değildim.

Anna kıkırdadı. "Evet. Bu oldukça etkileyiciydi." Gözleri kucağıma kaydı ve sanki *şu anda* bunu hayal ediyormuş gibi sırtıttı. Birden mütevazılaştım gibi kendimi avuçladım ve o da homurdandı. "Hızın etkileyiciydi demek istedim, funstick'in değil. Gerçi o da çok iyiydi." İç çekti. "Ama sanırım gerçek hayatta görmediğim için bunu kesin olarak söyleyemem. Tek bildiğim, kendini fotoşoplamış olabileceğin."

Kontrolsüzce gülmeye başladım. Bir videoyu değiştirmeye nereden başlayacağımı bile bilemezdim ve eğer yapsaydım, yüzümü bulanıklaştırırdım, sikimi geliştirmezdin. Ama yine de komikti.

Anna benimle birlikte güldü ve Griffin oturduğu yerden yarı kalktı. "Kyle!" diye bağırdı. "Beni kışına tekmeyle basmak zorunda bırakma."

Hâlâ gülerken Anna'yı işaret ettim. "Beni güldüren o. Kışına tekmeyle bas."

Sanki az önce sünnet olmasını önermişim gibi yüzünü buruşturdu. "Bir hatunun kışını tekmelemeyeceğim." Yüz ifadesi sinsî bir sırıtışa dönüştü. "Ama o kışa dokunacağım kesin." Anna'ya odaklanarak başını arka yatak odasına doğru eğdi. "İster misin?"

Anna ona baktı, sonra omuz silkti ve başını salladı. Griffin hemen oyunu bıraktı ve ayağa kalkarken elindeki kartları masaya fırlattı. Anna onun hevesine güldü, sonra bana döndü. "Sadece bir rock yıldızı olduğunı bilmeni istedim... rock yıldızı," dedi göz kırparak. Sandalyeden kalkmak için tüm vücudunu çevirdi, sonra omzunun üzerinden fırlattı, "Şimdi git kız kardeşimle seks yap. Seni özlüyor."

Bu beni iç çekti. Ben de onu özledim.

Yerimden kalkarak bölmelere doğru ilerledim. Kiera'nın bulunduğu bölmenin perdesi kapalıydı ve onun orada yazdığını duyabiliyordum. Boğazımı temizledim ve tıkırtı durdu, sonra perde açıldı. Karanlık kafası dışarı çıktı ve benim olduğumu görünce gülümsedi. "Selam," dedi.

"Hey," diye cevap verdim, çömelerek. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama..." İfadesi anında düştü, ama düşmesine uzun süre izin vermedim. "Ama Anna az önce seninle seks yapmamı emretti, yani..." *"Berbat bir durum ama ne yapabiliriz ki?"* dercesine omuz silktim.

Kiera hem kızardı hem de kıkırdadı, sonra ona katılabilmem için yana kaydı. Dizüstü bilgisayarını kapatıp dolabın arka köşesine itti. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Yanına yerleşirken ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Bu senin 'bir süre' tanımına bağlı. Sensiz aylar geçirdiğimi hatırlıyorum. O bir süreydi, bu... bu hiçbir şey değil."

Yüzünde bir gülümseme, beni öpmek için eğildi. Yumuşak, uzun bir öpücüktü ve alt dudakımı nazikçe ağzına almasıyla sona erdi. Kan anında vücuduma doldu, beni sertleştirdi ve daha fazlasını istedim.

Çok daha fazlasını. Ona baktığımda gözlerim ağırlaştı ve yüzümdeki sıcaklığı görünce titrek bir nefes aldı.

"Herkes... meşgul mü?" diye sordu, arkamdaki açık perdeye bir bakış fırlatarak.

Körü körüne omzumun üzerinden uzandım ve kapattım. "Evet," dedim, sesim kısıktı, bakışlarım onun ağzına dönmüştü.

Poker oyunu devam ederken ana kabinde kahkahalar yükseliyordu ve arka yatak odasından Anna ile Griffin'in eğlenirken çıkardıkları o eşsiz ses geliyordu. Kiera o tarafa doğru bir bakış fırlatırken iç çekti. Çenesine dokunduğumda hafif bir kahkaha attım. "Bundan faydalanabiliriz... herkes onlar olduğunu düşünecek."

Dudağını ısırdı ve yüzünü buruşturdu. "Tabii buraya geri gelmezlerse."

Onu öpmek için öne eğildiğimde başımı salladım. "Kimse Anna ve Griffin'in yaklaşmasını istemez. Güven bana."

Güldü ama sadece dudaklarım onunkilerle buluşana kadar. Sonra inledi ve mırıldandı, "Tamam."

Bundan sonra öpüşmemiz hararetlendi ve Kiera tüm dünyam haline gelirken otobüsteki diğer tüm sesler kayboldu. Bıraktığı her nefes, her iç çekiş, her soluk... beni varlığının kozasıyla sarmaladı. Ellerim gömleğinin altından kayıyor, alçak çıkıntısını, karnının yumuşaklığını hissediyor ve ona doyamıyordum. Ona *asla doyamazdım*. Ona duyduğum acı arttıkça nefesim hızlanıyordu. Kot pantolonumu karıştırırken adımı mırıldandı. Onları giydiğim için kendime lanet ederek, çözmesine yardım ettim.

Onları ve iç çamaşırımı kalçalarımın altına itmeye çalışıyordum ki sıcak eli sikimin etrafına dolandı ve sıkı. Nefesimi içime çektim ve bir iniltiyle bıraktım. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Pantolonumu yeterince aşağı indirmeye çalışırken etrafımdaki her şeye çarpıyordum. Kiera da kıyafetlerini düzeltmeye başladı, sonra her şeye olduğu gibi birbirimize de vurmaya başladık.

Güldüm ve Kiera da benimle birlikte kıkırdadı. "Bu lanet olası bölmeler," diye mırıldandım, tekrar dudaklarına bakarak.

Kiera ağzıma karşı kıkırdadı. Körü körüne kotunu çıkarmasına yardım ettim ama hemen vazgeçtim çünkü beni ne kadar istediğini hissetmem gerekiyordu. Parmağımı bacaklarının arasında gezdirdim ve sadece benim için olan ıslak sıcaklığı hissettim. Kiera bu durumda normalde olduğundan daha yüksek sesle haykırdı ve bu

onu duymak, hissetmek beni zonklattı. Kahretsin, onu çok istiyordum. Üzerindeki kotu yırtmak zorunda kalabilirdim.

Sonunda, bir sürü vuruşma ve küfürle, onun alt yarısı kıyafetlerden arındı ve sonra benimki de arındı. Daha fazla zaman kaybetmedim. Kendimi onun üstüne yerleştirdim ve neredeyse tek bir hareketle içine kaydım ve bu o kadar iyi hissettirdi ki nefesimi bir saniyeliğine kesti. Kiera ve benim belli bir açıda olduğumuzun, her ikimizin de bacaklarının perdeden dışarı çıktığının tamamen farkındaydım ama birkaç dakika boyunca kimsenin buraya gelmeyeceğine güvenmeyi seçiyordum. *Tanrım, lütfen bana karımla birkaç dakika huzur ver.*

Kiera ve ben çılgınca birlikte hareket etmeye başladık, ikimiz de fazla zamanımız olmadığının farkındaydık. Ya da yavaş hareket edemeyecek kadar tahrik olmuştuk. O inlerken omuzlarımı tuttu, ben de nefes nefese kalçalarını sıktım. Lanet olsun, daha yeni başlamış olmamıza rağmen boşalmak üzereymişim gibi hissediyordum. *Biraz daha sürsün. Çok uzun değil, ama lanet olsun, birazcık.* Vücudumun hazırlık için sıkılaştığını hissettiğimde başım omzuna düştü. *Kahretsin. Henüz değil.*

"Kiera," diye inledim, tutunmaya çalışırken sesim zor çıkıyordu.

Ama neyse ki o da benim kadar heyecanlanmıştı ve kontrolümü tamamen bozan erotik bir ses çıkarmadan önce "Tanrım, evet" diye mırıldandı.

Etrafımda kenetlendi ve ben duvara sertçe çarptım, vücudumda patlayan ecstasy *her yere* zevk titremeleri gönderirken inledim. İkimiz de aşağı inerken birlikte hareket etmeye devam ettik, daha yavaş, daha nazık, sonunda daha fazla yapamadım ve ona doğru yığıldım, tükendim. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yanağımı öptü, nefesi hızlıydı, kalp atışları hızlıydı. Kollarımı altından geçirdim ve hareket etmeden önce onu bir anlığına kendime çektim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, zar zor tutarlı bir şekilde.

Kiera kıkırdadı, sonra yere baktığını hissettim. "Aman Tanrım, ayaklarını geri çek."

"Yapamam." Gerçekten henüz hareket edebileceğimi düşünmüyordum.

Omzuma vurdu, ben gülünceye ve dizlerimi büküp bacaklarımı saklayabilmek için üzerinden yuvarlanıncaya kadar altımda kıvranmaya devam etti. Kiera başını kaldırdı ve etrafına bakındı; birilerinin bizi duyduğuna dair kanıt ararken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama otobüsün ön yarısı hâlâ poker oynuyordu ve arka yarısı da hâlâ... meşguldü.

Kiera tekrar rahatladı ve sessiz bir kahkaha atarak kollarıma yerleşti. "Gördün mü?" dedim. "Birinın tuvalete gitmesi gerekmeden önce bunu muhtemelen üç kez daha yapabiliriz."

Göğsüme doğru güldüğünü hissettim, sonra başını kaldırdı ve beni öptü. "Belki sadece bir kez daha," diye mırıldandı.

Hemen yanağını kavradım ve öpücüğü derinleştirdim. "Evet, hanımefendi," dedim onu sırt üstü yatırırken. İster on kez daha isterse sadece sarılmak istesin, onun isteğı benim için emirdi. Her zaman.

Bölüm 23

DIŞARI ÇIKMAK

Turne devam ederken pek bir şey değişmedi. Ben Sienna'yla ilgili her şeyi inkâr etmeye devam ettim, o da her zamanki gibi çekingen ve mesafeli durmaya, hiçbir şeyi ne doğrulamaya ne de inkâr etmeye, dünyanın hakkımızda istediği kararı vermesine izin vermeye devam etti. Hayranlarımız bizi hâlâ birbirlerine deliler gibi aşık, gönülden destekledikleri bir çift olarak görüyordu. Hatta afişlerle, tişörtlerle, düğmelerle, internetteki montajlarla tanıtıldı... Bu delice bir şeydi. Bizi tanımıyorlardı bile. Neden bu kadar önemsiyorlardı ki?

Ben *Are they or are not they?* tartışma grupları için yeni bir içerik yaratmamak için elimden geleni yaparken, hatta düetimizi Sienna ile sahnenin karşı tarafında söyleyecek kadar ileri giderken, o bu kadar dikkatli davranmıyordu. Eğer birlikteysek ve yakınlarda bir kamera varsa, benimle fotoğraf çektirmenin bir yolunu buluyordu. Onunla medyaya poz vermeyi kesinlikle reddediyordum ama Sienna hayranlarımı mutlu etme konusunda bir zaafım olduğunu fark etmiş gibiydi ve bunu sık sık kendi avantajına kullanıyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen Sienna ve seninle bir fotoğraf çektirebilir miyim?"

Önümdeki yalvaran hayranın gözleri yaşarmıştı. *Gözyaşları*. Buna nasıl hayır diyebilirdim ki? Yine de yanımda duran Sienna'ya baktım. O da bana utangaç bir gülümsemeyle karşılık verince gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Yanımda durması bile gerekmiyordu. Matt benim yanımdaydı ve Sienna'nın X'i de onun uzak tarafında, kapının yanındaydı. Ama Sienna kendisine ayrılan yeri tamamen görmezden gelmiş ve Matt'le benim aramda sıkışmıştı ve tabii ki Tory bu konuda tek kelime etmemişti. Bizim aksimize, Sienna canı ne isterse onu yapabiliyordu.

Sienna gözlerini yüzüme dikerek, "Bunu kesinlikle çok isterim," dedi.

Bunu gerçekten kastettiğini, ama hayranın düşündüğü nedenle söylemediğini bildiğim için kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. İçimden bir ses hayır dememi söylüyordu ama bir hayranı reddedemezdim, özellikle de Sienna evet dedikten sonra; hıyar gibi görünebilirdim. Bu yüzden yüzümde zoraki bir gülümsemeyle karşımdaki titreyen kıza, "Elbette, hızlı bir tane," dedim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyiydi.

Sienna sırtıttı ve bana bir adım daha yaklaştı. Yelpaze aramıza yerleşirken Sienna yüzünde sıcak bir ifadeyle bana gülümsedi, sanki benim her bir çilime değer veriyormuş gibiydi. Sanki beni seviyordu. Ama sevmiyordu. Çok az konuşurduk ve böyle anlar dışında birbirimizi nadiren görürdük ve şu anda yüzündeki her şey sadece gösterinin bir parçasıydı. Çenemi sıkarak önüme döndüm ve onun sahte yaltaklanmalarını görmezden geldim. Burada önemli olan bir hayranın gününü güzelleştirmektir ve aramızda saygılı bir boşluk olduğu sürece fotoğraf o kadar da dikkat çekici olmamalıydı. Umarım.

Ama sonra, hayranın arkadaşı fotoğrafı çekmeden hemen önce Sienna yaklaştı ve başını omzuma koydu. kahretsin. Kendimi geri çektim ama artık çok geçti, o an yakalanmıştı ve yakında tüm internette "ilham verici" aşk ilişkimizi yücelten bir kolajın parçası olacaktı. İçimden çılgılık atmak geldi.

İç çekerek kendime eninde sonunda turun biteceğini ve ilginin büyük olasılıkla azalacağını hatırlatmaya çalıştım. Tek dileğim bunun gelecek ayki düğünümünden önce gerçekleşmesiydi.

Sanki karımın var olmasını dilemişim gibi, Kiera aniden sıradaki hayranım oldu. Onu karşımda görünce şaşkınlıkla göz kırptım. "Selam." Yüzüm gevşeyerek sırtıttı ve kendimi milyonlarca kez daha iyi hissettim. Kalbimin sahibi olan kadınla flört etmek isteyerek öne doğru eğildim ve ona en seksi sesimi verdim. "İmzalamamı istediğin bir şey var mı?" Bakışlarımı kısa süreliğine göğsüne indirdim ve kaşlarımı kaldırdım.

Yine de Kiera'nın dikkati dağılmış gibiydi ve ela gözleri Sienna'ya kayarken başını salladı. O zaman bunu görmüştü. Sienna'yla arama mesafe koymaya çalıştığımı bildiğine göre neden ortak bir fotoğraf çekirtmeyi kabul ettiğimi merak ediyor olmalıydı. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Bana dönüp baktığında kaşlarımı çattım. "Bir hayranım yalvardı. Kabalık etmek istemedim."

Kiera bana başıyla onay verdi ve yüzünde gerçek bir anlayış gördüm. Hayranların benim için ne anlama geldiğini biliyordu ve buluşma ve selamlaşmanın bu montaj hattı versiyonundan ne kadar nefret ettiğimi de biliyordu. Burada hayranlara doğru düzgün teşekkür edemezdim, onlara birkaç saniyemden başka bir şey veremezdim.

hayat. Ve görünüşe göre, *hepsini* manipüle eden kadınla bir fotoğraf çekimi. Onlara gerçeği, şu anda önümde duran tanrıçanın benim için dünyadaki her şey demek olduğunu söyleyebilmeyi isterdim... ama onlara söyleyemeyeceğim tek şey buydu. Burada olmaz, bu şekilde olmaz. Muhtemelen, hiçbir zaman. Sessiz kalmak beni öldürüyordu ama Kiera'nın hatırı için bunu yapacaktım.

Kiera Tory'ye bir bakış attı, sonra yaklaşmamı işaret etti. Başımı onunkinin yanına eğdiğimde meraklan neredeyse içim içimi yiyordu. Sıranın aşağısındaki bir yelpazeyi işaret ederek, "Bana özel bir şey verdi. Benim için ona teşekkür eder misin?"

Özel mi? Anında ilgimi çekti. "Sana ne verdi?"

Kiera'nın ağzında hoş, yaramaz bir gülümseme vardı ve kendimi o dudaklardan birini emmekten alıkoymak için büyük bir irade gücü gerekiyordu. "Sonra göreceksin," bana söyleyeceği tek şey buydu.

Bir hayranı onu dürtünce Kiera benden bir adım uzaklaştı. Sürprizin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum çünkü Kiera'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa hoşuma gidecekti. Hem de çok. Ve bu bana, bu gece şehirde kalacağımız için akşam için kendi otel odamızı tuttuğumu hatırlattı. Sabırsızlanıyordum.

Gösterinin çoktan bitmiş olmasını dileyerek ona "Ne yapabileceğime bakacağım" dedim.

Sonunda hayrana ve arkadaşına sahne arkasını gezdirdim. İzin isteme zahmetine bile girmedim; sadece yaptım. Zor olsa da, iki kıza karıma ne verdiklerini sormaktan kaçındım. Bir, çünkü Kiera da bizimle turneye gelmişti ve sürprizi mahvetmeye çalıştığımı görmesini istemedim. İkincisi, çünkü eğer uzaktan bile seksi bir şey olsaydı, arzumu yüzümden uzak tutabileceğimi sanmıyordum ve bu, kızlara Kiera'nın benim kişisel asistanımdan daha fazlası olduğu gerçeğine dair ipucu verebilirdi, ilişkimizi onlara bu şekilde satmıştı.

Turu kızlara sahneyi göstererek sonlandırdım. İkisinin etrafında olmak çok eğlenceliydi. Ne zaman onlara doğru baksam ciyaklıyor ve kıkırdıyorlardı. Ve sahneye çıkmalarına yardım etmek için elimi uzattığımda neredeyse bayılacaklardı. İzlemesi komikti ama aynı zamanda biraz da tedirgin ediciydi. Her şeyin altında, temelde aynıydık. Gergin olmalarını anlayabilirdim ama onlar da tıpkı başkaları gibi gözlerimin içine bakabilmeli ve benimle sohbet edebilmeliydi.

Daha sonra ona elimi uzattığımda Kiera bu konuda bir yorum yaptı. Kendi başına zıpladı, sonra bana ellerimi serbest bırakmamı söyledi.

Kızlardan biri bayıldı ve sahneden düştü. "Size dava açılmasını istemem," diye alay etti.

Kızları işaret etti. Onlara baktım ve yeterince emin oldum, çığlık attılar. Kiera'ya dönerek ona çarpık bir sırıtış attım. "Sana baktığımda ciyaklamadığına sevindim." Bir adım öne çıkarak usulca ekledim: "Bunu hak etmeyi seviyorum." Açık bir gerçek.

Arkamı dönerek onu bu düşünceyle baş başa bıraktım ama göğsünden yanaklarına doğru hoş, yumuşak bir pembe kızarıklığın yükseldiğini görmeden önce değil. Lanet olsun. Lanet olsun. Onu otel odasına götürebilmem için daha saatler vardı. Bu uzun bir gece olacaktı.

Hayranlara sahneyi göstermeyi bitirmek üzereydim ki Sienna aniden ortaya çıktı. Bize doğru yürüdü, güvenliğe kızları alması için işaret etti ve kesinlikle biliyordum ki buraya sadece hayranlar birlikte fotoğrafımızı çekip tüm arkadaşlarıyla paylaşabilsinler diye gelmişti. Ve aynen öyle de yaptılar.

"Vakit geldi, aşkım," dedi bana, sesi o kadar müstehcendi ki, bununla gerçekten ne kastettiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Ama öyle değildi. Çünkü rol yapıyordu.

Yanılıcı anlar düzenlemesinden bıkmıştım. Eğer bir şey söylemeyecekse, en azından alevleri körüklemeyi bırakabilirdi. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki hayranlarım birdenbire heyecandan köpürmeye başladı. "Seni çok seviyoruz Sienna. Sen harikası. Kellan'la birlikte bir şarkı kaydederken birbirinize aşık olmanızın da harika olduğunu düşünüyoruz. İkiniz hakkında bir film yapmalılar."

Şimdi Sienna'nın onları yola getirmesi için mükemmel bir fırsat olabilirdi ama hayır, o gülümsedi ve "Buna bayılırım! Kendim bile oynayabilirim!" dedi. Kızlarla kıkırdarken bana şakacı bir gülümseme attı ama bunu gerçekten kastettiği belliydi. Biri ona "aşkımızı" sonsuza dek filme almak için yaklaşırsa, kesinlikle evet der ve başrol için savaşırdı. Tanrım, onun için sınır neredeydi?

Hayranlarıma "Sienna ve benim bir ilişkimiz yok," dedim. Eğer bunu inkâr etmeyecekse, o zaman onlara gerçeği bildirmek benim görevimdi. Bana inandıklarından değil. Sanki birlikte olduğumuzu defalarca inkâr ederek centilmenlik yaptığımı düşünüyorlarmış gibi açıklamama gülümsediler.

O sırada güvenlik peşlerindeydi, kibarca ama sertçe onları uzaklaştırdı. Sienna sahneden ayrılmak için dönmeden önce bana eğlenen bir gülümseme verdi. Onu takip ettim, onun yarısı kadar bile eğlenmiş . Temel olarak

o ikisinin inandığı her şeyi o küçük yorumla doğruladı. Ve onun böyle şeyler söylediğini ilk kez duymuyordum. Benim hakkımda *bir şey* sorulduğunda verdiği yanıt, bana iltifat etmeye başlamaktı. Ve ne kadar harika olduğumdan bahsetmek, işleri yoluna koymaya yardımcı olmuyordu. Tüm bu sahte saçmalıklardan bıkmıştım.

"Konuşmamız gerek," dedim önüne geçerek.

Bana sıkıntısız bir gülümseme vererek, "Elbette aşkım," dedi ve onu takip etmemizi işaret etti. Arkasından gelip gelmediğimizi görmek için arkasına bile bakmadan soyunma odasına doğru gözden kayboldu.

Odasına dalıp tüm bu saçmalıklar hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek üzereydim ki Kiera elini göğsüme koyarak beni durdurdu. "Sakıncası yoksa onunla yalnız konuşmak istiyorum, kadın kadına."

Onun benden daha sakın olduğunu görünce başımı salladım. Kiera oraya gidip Sienna'yla eşitmiş gibi konuşursa ona gerçekten ulaşabilirdi. Muhtemelen ben ona bağıırırdım, o da bana bağıırırdı ve o zaman bu turda işler gerçekten rahatsız edici bir hal alabilirdi. Herkes için.

Kiera'ya arkamı göstererek, "Ben gidip biraz stres atacağım. İşin bitince beni bul. Ve ona karşı yumuşak davranman gerekiyormuş gibi de hissetme." Ve bunu söylemem bile Kiera'nın benim yerime oraya gitmesi gerektiğinin kanıtıydı. Sienna'nın davranışları beni ne kadar kızdırsa da, Kiera'yı eve gönderecek güce sahipti. Bunu asla unutamazdım çünkü Kiera'nın yanımda olması bu kaosu akıl sağlığımı koruyarak atlatmamın sebebiydi.

Kiera yanağımı okşadı, gözleri sessizce beni sevdiğini söylüyordu ama kaderimizi elinde tutan süperstarla iyi geçinmeye niyetliydi. Hemen bileğini öptüm ve ona daha fazla kötü tavsiye vermeden oradan uzaklaştım.

Göğsümdeki huzursuzluk sarmalını çözmeyi umarak adamları aramaya başladım. Önce Griffin'e rastladım. Garip bir şekilde, tek başınaydı, merdivenlerin girintisinde duruyordu, neredeyse görünmezdi. Griffin *asla* görünmez olmazdı. Görünmez olmaya alerjisi olduğundan oldukça emindim, bu yüzden onu neredeyse saklanırken görmek düpedüz ürkütücüydü.

"Griffin?" Ona temkinli bir şekilde yaklaşarak

söyledim. Bana boş bir bakış attı. "Kellan."

Sesindeki düzlük karşısında kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun sen?" Etrafına bakındı. "Ayakta duruyorum."

"Her şey... yolunda mı?" Ona bunu sormak garip hissettirdi. Griffin her zaman iyiydi. Yani, bir şeye kızmadığı sürece, ama kızgın olması da kaba olması kadar doğaldı - her iki şey de beni rahatsız etmiyordu bile. Ama şu anda neredeyse dalgın görünüyordu ve bu endişe vericiydi.

Gözlerini devirerek merdivenlerin gölgesinden dışarı çıktı. "Beni yalnız bırak, Kell. Sarılmak istemiyorum."

"Tamam," dedim geçip giderken.

Onun nesi olduğunu ve ileride bir sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ederek, benden uzaklaştığı süre boyunca onu izledim. Ben Griffin'in ardından bakarken Evan yanıma geldi. "Şimdi ne yaptın?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hiçbir fikrim yok. Ve bu beni biraz korkutuyor."

Evan bir an dudağını çiğnedi, sonra başını salladı. "Belki de gidip Matt'i bulmalıyız. O bilir."

İçimi çektim. "Şu anda Griffin hakkında endişelenmemeyi tercih ederim. Benim kendi sorunlarım var."

Kaşları çatılırken başını öne eğdi. "Oluyor?"

"Sienna, hayranlar, dedikodular, karımın benim küçük kirli sırrım olması. İstedğini seç."

Evan başını salladı, sonra elini omzuma koydu. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." "Ne zaman bir şeye sinirlensem *beni* sakinleştiriyor" derken gülümsedi.

Bu kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Rahatlık neredeyse Evan'ın göbek adıydı. "Bir şeylere sinirleniyor musun? Neye? Ne zaman?" Yüzümde büyüyen gülümsemeye engel olamadım. Evan'ın kaşlarını çatması derinleştikçe gülümseme de büyüyordu.

"Bir grup pislikle takılıyorum, bu yüzden evet, ara sıra sinirleniyorum." Sırtıma gereğinden biraz daha sert bir tokat attı, sonra da "Bu taraftan, ukala" dedi.

Evan'ı enstrümanlarımızın depolandığı alana kadar takip ederken gülüyordum. İlk başta gitarımı çalmamı, belki benimle küçük bir jam session yapmasını istediğini düşündüm ama sonra açık bir kutuya uzandı ve bana bir çift baget uzattı. Yakındaki bir davul setini işaret ederek sırtıttı ve "Çal bakalım" dedi.

"Kulağa çok kirli geldiği gerçeğini görmezden geleceğim ve size hayatımda hiç davula dokunmadığımı hatırlatacağım."

Evan kıkırdadı. "Biliyorum. Bu yüzden denediğini görmek için çok heyecanlıyım." Bagetin ucuna dokundu. "Bununla düz kısmına vur."

Çubukları tutarken kaşlarımı çattım. "Etrafı pisliklerle çevrili olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını salladı ve davulları gösterdi. İçimi çektim, sonra sııttım. Onu bunu yaparken milyonlarca kez görmüştüm... Ne kadar zor olabilirdi ki? Ve ayrıca, gerçekten katartik görünüyordu. Evan gözlerinde eğlenceyle beni izlerken, davulun arkasındaki tabureye yerleştim ve Evan'ı şarkılarımızdan birini söylerken hayal etmeye çalıştım. İlk dikkatimi çeken şey, burada ne kadar çok farklı seçenek olduğuydu. Yemin ederim, vurulacak on beş bin farklı şey vardı. Ve yemin ederim, Evan her şarkı sırasında hepsine vuruyordu, bazen de hepsine aynı anda. Ya da öyle görünüyordu.

Dudaklarımı büzerek basit ritimli bir şarkı düşünmeye çalıştım. Çok fazla yoktu ama bir tanesi aklıma geldi. Zihinsel bir geri sayım başlattım, sonra da içine daldım. Neredeyse anında Evan bana kıs kıs güldü. Onu görmezden geldim ve ritmi hatırlamaya çalıştım... ve davul seti ilk oturduğumdan beri bir şekilde genişlediğinden elli bin seçeneğimle çoğaltmaya çalıştım.

Ben çalmaya çalıştığım şarkıyı berbat ederken davulların etrafında bir kalabalık toplandı. Beni kurtaran tek şey bu şarkıyı turnede çalmamış olmamız ve albümde de yer almamasıydı, yani Evan dışında kimse ne kadar kötü çaldığımı bilmiyordu. Evan'ın acımasız kahkahalarını duymazdan geldim ve sayısız provalarımızı hatırlamaya çalıştım. Neden ona daha fazla dikkat etmemiştim? Çünkü ritmin yarısını bile hatırlayamıyordum ve henüz zillere bile dokunmamıştım. Evan aklını yitirmişken ben sadece bas, tom ve trampetle uğraşıyordum.

Tam olarak umduğum kadar katartik olmasa da, gerektirdiği konsantrasyon seviyesi Sienna'ya olan kızgınlığımı buharlaştırdı. Şimdi sadece bu lanet davullara kızgındım. Ritmi tamamen kaybetmem uzun sürmedi. O kadar uzaklaşmıştım ki tekrar nasıl rayına oturtacağımdan bile emin değildim, bu yüzden sopaları kendimden uzağa fırlattım ve yenilgiyi kabul ettim. "Lanet olsun! Pes ediyorum!"

Sonra başımı bir davulun üzerine koydum ve etrafımdaki herkesin benimle dalga geçmesini dinledim. Onları suçlamadım. Bu berbat bir şeydi. Yan görüş alanımda Kiera'nın bacaklarının belirdiğini gördüm ve yüzümde acınası bir somurtmayla ona baktım. "Berbatım."

Bana sıcak bir şekilde gülümseyerek elini uzattı. "Her şeyde profesyonel olamazsın, Kellan."

Ayağa kalkmama yardım etti, sağ elimdeki evlilik yüzüğünü parmakladı ve gözlerinde büyük bir sevgiyle bana baktı. Keşke onu öpebilseydim, keşke ona sarılabilseydim, ama etrafta çok fazla insan vardı, bu yüzden onu kızdırmakla yetindim. Sesimdeki sıcaklıkla mırıldandım, "Haklısın. Gerçekten çok iyi olduğum sadık kalacağım." Sonra onu bakışlarımla okşadım çünkü o anda yapabileceğim tek şey buydu.

Yine de işe yaradı. Sessiz bir uyarıyla kaşlarını çatarken bile gözleri ilgiyle parlıyordu. Sözlü olarak bana uslu durmamı söyleyemedi konuyu değiştirdim. "Sienna ne dedi?"

Yoğun sahne arkası alanından geçerken Kiera'nın kaşları çatıldı. "Aşırı tepki verdiğimizizi söyledi."

Elbette bunu söyleyecekti. Ona göre bu sadece büyük bir oyundu ve tek amacı taşları iyi gösterecek şekilde yerinden oynatmaktı. Ama bu benim ve Kiera'nın *hayatıydı* ve insanların bu *hayat* hakkında hiçbir şey anlamadan ona saldırmaları düşüncesi beni gerçekten rahatsız ediyordu.

Ben söylenirken Kiera devam etti. "Ayrıca sarılmayı azaltacağını da söyledi."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Bunu daha önce de söylemişti. Ama sonra bir kamera ona doğru çevriliyor ve o... unutuyor." Kasıtlı olarak unutuyor. Çünkü o küçük sözü hatırlamamak işine geliyordu. Çünkü hayranlarının beklentisi buydu, istedikleri buydu ve onları bu isteklerinden asla mahrum bırakmayacaktı. Bizi birlikte ne kadar çok sevdiklerine dair yorumunu hatırladıkça gözlerimi deviriyordum. Eğer hayranlar bizden nefret ettiklerine karar verirlerse, o zaman muhtemelen beni dondururdu. Çünkü sonuçta tüm bunlar onlara bağlıydı. "Hayranlara istediklerini vermeliyim. O özünde bir sanatçı."

"O böyle yetiştirildi," dedi Kiera. "Çocuk yıldızlıktan süperstarlığa geçişte bu şekilde hayatta kaldı."

Bunu söyledikten sonra şaşırmış görünüyordu. Ben de şaşırdım. Kiera Sienna'yı pek sık savunmazdı, çünkü Sienna tüm bunları ortadan kaldıracak güce sahipti ve bunu kullanmayı reddediyordu. Ama Kiera değerlendirmesinde haklıydı. Uzun süredir bu işin içinde değildim ama şarkı söyleyebilmekten çok daha fazlasını gerektirdiğini anlamıştım. Sienna için spot ışıkları altında büyümek kolay olamazdı. Ben de dikkatleri üzerime çekmeye çalışıyordum ve sahneye çıkan ebeveynleri olmayan bir yetişkindim.

"Anlıyorum," dedim soyunma odanın kapısını açık tutarak. "Sanırım onunla ilgili *gerçekten* anladığım tek şey, onun çocukluğunun da benimki kadar berbat olduğu."

Kapı arkamızdan kapandı ve Kiera hemen kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tuttu. "Hayır, onun çocukluğu seninki gibi değildi Kellan. Yakınından bile geçmedi."

Bir anda beynime hücum eden görüntülerle savaşmaya çalıştım ama hepsini uzak tutmak imkansızdı. Yüzüstü uyumaya çalışırken kendimi ağlarken gördüm çünkü kelimenin tam anlamıyla yuvarlanamıyordum. Babamın aptalca bir suçtan dolayı bana vururken bana değersiz bir yer israfı dediğini gördüm. Annemin bana küçük bir "şaplak" için sızlanmayı bırakmamı söylerkenki vurdumduymaz ifadesini gördüm. Öfkelerini, nefretlerini, sefaletlerini gördüm. Bir araya getirdiğim kadarıyla Sienna'nın ailesi gerçekten zorba insanlardı ama evet, ailemle tek sorunumun *bu* olması için iyi para verirdim.

Kiera'yı başımı salladım, sonra ona sıkıca sarıldım ve bir süreliğine yalnız olduğumuz gerçeğinin tadını çıkardım. Gerçekten önemli olan tek şey buydu. Kiera ve ben. Birlikte.

Gösteriden sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Tabii bu otel odasının beni çağırmamasından da kaynaklanıyor olabilir. Kiera ve ben tekrar gerçek bir yatakta uzanabilirdik. Ve yine bir yatakta sevişebilirdik. Bu sabah da dahil olmak üzere birkaç kez bölmelerde yapmıştık ve hala tatmin edici ve şaşırtıcı olsa da, aynı zamanda sıkışık ve biraz garipti. Kiera'nın daha önce yanlışlıkla beni aletimden vurması, ne zaman bir otel gecemiz olsa özel bir oda tutma kararımı pekiştirmişti ve bu gece de öyleydi.

Sahne arkasında Kiera'ya yeniden katıldığımda neredeyse adımlarımda bir sıçrama vardı. Bana kısa bir süre gülümsedi ama nedense dikkatinin çoğu Griffin'deydi.

Griffin Matt'e, "Hadi içmeye gidelim," dediğinde kaşlarını çatı.

Matt de Griffin'in fikrini destekliyordu ve Kiera ile bana baktı. "Dışarı çıkmak ister misiniz?"

Kiera ona "Elbette" derken ben de ona "Hayır" dedim.

Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içime doldu. Gerçekten de sessiz bir kucaklaşmayı dört gözle bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, kaset sızdırıldığından ve hayranlar kudurduğundan beri Kiera ve ben erkeklerle pek dışarı çıkmamıştık. Evan sinirlerimi yatıştırmak için ilk gece beni dışarı çıkarmıştı ama o zamandan beri pek ortalıkta görünmüyordum.

Kiera'yla beraberdi. Kiera'nın maruz kalmaya cesaret etmek istemesi gerçekten tuhaftı ve Griffin'i incelerken yüzünde beliren ifade de öyle.

Sienna sahneden inerken bizi takip etmişti ve Matt'in davetine o da katılmıştı. Çok sevinmiş görünerek, "Çşkiler kulağa harika geliyor! Tam yerini biliyorum." Kollarını benimkilere dolayacakmış gibi ellerini kaldırdı, ama sonra beni şaşırtarak kendini durdurdu. Bu sefer yumuşama konusunda ciddi miydi? Belki de sabrımın tükenmekte olduğunu fark etmişti. Belki de sonunda bir şeyler söyleyecekti.

Bu düşünce bana umut verdi ama yine de gözlerimde bir soruyla Kiera'ya baktım. *Dışarı çıkmak istediğine emin misin? Bir yatak ve dört duvar bizi beklerken?*

Kiera bana gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi, sanki gitmek istediğine kendini inandırmaya çalışıyordu ama aslında istemiyordu. Bunu yanlışlıkla mı söylemişti? Ağzı yine çok hızlı mı hareket ediyordu? Yine de öyle olduğunu düşünmüyordum çünkü Griffin'e bakmaya devam ediyordu ve *onun* yüzünden dışarı çıkmak istediğini hissediyordum. Sadece nedenini bilmiyordum.

Tazelenirken Griffin'in davranışlarını düşündüm. Bütün gece garip bir şekilde içine kapanıktı, neredeyse içe dönüktü ve bunu fark ettiğimde biraz sarsıldım. Kahretsin, belki de onda bir sorun *vardı*. Temiz bir tişört giyerken yanına yaklaştım.

"Sen iyi misin?" Bunu söylediğim için yine kendimi tuhaf hissederek sordum. "Neden bana bunu sorup duruyorsun?" dedi, sinirli görünüyordu. Başımı salladım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Peki o zaman, kes şunu. Ben iyiyim. İçkimi içmeye hazırım." Kaşlarını oynatışından aslında alkolden bahsetmediği anlaşılıyordu ve işte o zaman her şey yerli yerine oturdu.

Ah, lanet olsun. Griffin seks arıyordu ama belli ki bizimle gelmediği için Anna ile seks yapmıyordu. Lanet olsun. Kiera bunu biliyor ya da şüpheleniyor olmalıydı ve Griffin'in skor yapmasını engellemek için evet demişti. Ama bunun ne kadar zor olduğunu deneyimlerimden biliyordum. Griffin'i hedefinden saptırmak neredeyse imkânsızdı. Kızı ondan uzaklaştırması gerekiyordu ve kıza bağlı olarak bu her zaman görüldüğü kadar kolay değildi. Griffin bu gece Kiera'nın kalbini kıracak, onun Anna'nın sadık ve kendini adanmış ortağı olduğuna dair kurduğu yanılsamayı paramparça edecekti. Ama değildi. Umutlu bahsime rağmen bunu biliyordum. Anna da biliyordu. Buradaki hiç kimsenin Griffin hakkında bir hayali yoktu... karım hariç.

Sienna'nın hazırlanmasını beklediğimiz süre boyunca onunla bu konuyu nasıl konuşacağımı düşündüm. Sonra bu konuyu açmaya değmeyeceğine karar verdim. Griffin bir kadının peşinden koşarken her zaman başarılı olamıyordu. Aslında, başarılı olduğundan daha sık başarısız oluyordu, yani dürüst olmak gerekirse, Kiera'nın düşündüğü kadar endişelenecek bir şeyi yoktu.

Ama yine de, radarın altında uçmuyorduk, nispeten gizli ve bilinmeyen olacağımız yerel bir bara gidiyorduk. Hayır, bir limuzin ayarlayan ve bizi şehrin en gözde kulüplerinden birine götürecek olan Sienna'yla çıkıyorduk. Neredeyse ünlü statüsünde yayın yapıyorduk ve bu... Griffin'in şansını artırabilirdi.

Bu aynı zamanda Sienna'nın ikimiz için ses getirecek bir etkinlik yaratmasına da yardımcı oldu; etrafı fotoğrafçılarla çevrili bir kulübün önüne geldiğimizde bu gerçeği çok net bir şekilde anladım. Lanet olsun. Fikrini değiştirmediyiğini bilmeliydim. Hâlâ oyun oynamaya devam ediyordu. Ama ben onunla birlikte oynamayacaktım. Artık oynamayacaktım.

Sürücü arabadan flaşlar patlamaya başlamıştı , sanki elinde kamera olan herkes içeride kimin olduğunu biliyordu. Sienna'ya ters bir bakış fırlattığımda sinirim tepeme çıktı. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Bunu o mu ayarlamıştı? Yoksa paparazziler... neredeydik biz... Kuzey Carolina'da bir yerde miydik? Charlotte, konserden hatırladığım kadarıyla. Kiera'nın yanımda titrediğini hissedebiliyordum. Bu sirkte nasıl tasvir edileceği konusunda stres yapıyor olmalıydı. Bir arkadaş olarak mı? Matt ya da Evan'ın sevgilisi olarak mı? Yoksa benim yan parçam olarak mı? Sanırım tüm bunların cevabı bana bağlı olacaktı. İçeri Kiera'yla girersem, kesinlikle merak edeceklerdi. Tek başıma girersem yine merak edebilirlerdi. Ama Sienna'nın kolunda içeri girersem... Kiera'yı ikinci kez düşünmezlerdi.

Sienna'nın yapmamı istediği şey de tam olarak buydu. *Ben öyle düşünmüyorum.*

Şoför kapımızı açtı ve Sienna'ya elini uzattı. Sienna eli tuttu ve bir kuğu kadar zarif bir şekilde arabadan indi. Flaşlar neredeyse kör ediciydi. Sienna onlara kısaca gülümsedi, sonra dönüp bekledi. Benim için.

Evan ve Griffin gidecekmiş gibi hareket ettiler ama onları durdurmak için elimi uzattım. Bu lanet oyunu oynamayacaktım. Şoförle göz göze gelmek için öne doğru eğildim ve aynı zamanda görünmediğimden emin olarak ona kararlı bir şekilde "Buradan geçmeyeceğiz, bizi başka bir yere götür" dedim.

Şoför isteklerime saygı göstererek bana başını salladı. Sonra Sienna'ya döndü. "Kalmak mı yoksa gitmek mi istersiniz, Bayan Sexton?"

Sienna kendisini bekleyen çılgınlığa dönüp bakarken gerçekten yıkılmış görünüyordu. Ama sonunda arabaya bindi ve şoför kapıyı kapattı. "Gerçekten mi? şehirdeki en iyi kulüp orasıydı," diye dudak büktü.

Yüzümde bir glmsemeyele ona "İstersen kalabilirsin" dedim. Duygularımı hiç incitmezdi.

Bana gözlerini devirdi ama daha fazla yorum yapmadı. Vardığımız bir sonraki kulüp tamamen boştu, bu da şüphelerimi doğruluyordu. şoför kapıyı açtığında Kiera'nın rahatladığını hissedebiliyordum. Bu çok, çok daha iyiydi.

Sienna kulübe adımını atar atmaz tanındı ve hepimiz özel bir VIP odasına götürüldük. Özellikle de henüz kimsenin *beni* tanıdığını düşünmediğim için bu daha da rahatlatıcıydı. Bundan sonra ne kadar az dedikodu olursa o kadar iyi.

Bulunduğumuz oda çok tenhaydı. Sienna iki garsondan birine pahalı bir şampanya ısmarladıktan sonra pelüş görünümlü bir şezlonga yerleşti. Bu kadar yalnız olmamız beni mutlu etmişti. Sienna bunu bir tanıtım anına dnştremedi ve Griffin de hissettiği kaşıntıyı kaşıyamadı. Bizi kulübün geri kalanından ayıran berrak duvarı incelerken bundan gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu. Duvarın diğer tarafındaki hiç kimse bize bakmıyordu, yani bizi göremedikleri açıktı. Ama biz onları görebiliyorduk, elleri ve hevesli ağızlarıyla gıcırđıyorlardı.

Griffin bir süre duvarı inceledikten sonra, "Bize kız lazım," diye mırıldandı.

Bizi buraya getiren adam onu duydu ve diğer garsonun dikkatini çekmek için hemen parmaklarını şıklattı. "Sarışınları mı, esmerleri mi yoksa kızılıları mı tercih edersiniz?" diye sordu Griffin'e.

Griffin'in gülümsemesi ürkütücüydü. Sapıka. Onu tokatlamak istedim ama çok uzaktaydı. "Yukarıdakilerin hepsi," dedi adama ve ben gözlerimi devirdim. Ahmak.

Adam bana bir bakış attı, sanki sipariş veren kadınlara katılmak istediğimi düşünmüş gibiydi. Ben istemedim. Gözleri Griffin'e dönerek, "Sanırım mükemmel bir onluktan aşağısı olmaz?" dedi.

Griffin başını salladı, gülümsemesi daha da genişledi, daha da ürkütücü oldu. Garson kız "kadınlarını almaya" gitmek için ayrıldı ama daha fazla uzaklaşmadan Griffin seslendi: "En az bir düzine lazım!"

Ona ters ters bakarken Kiera'nın kaynayan öfkesini hissedebiliyordum. Matt ve Evan otururken Griffin'e gözlerini deviriyorlardı ama Kiera gibi sinirli ya da üzgün görünmüyorlardı. Kiera ve ben yerimize otururken Griffin'le göz göze geldik ve ona "*Bu da neydi?*" der gibi bir yüz ifadesi takındım.

Beni görmezden geldi. Ve bu beni endişelendirdi. Genelde Griffin götlük yaptığında bunu kabullenirdi. Başını sallar, şeytan boynuzu yapar ve şöyle bir şey söylerdi: "*Dostum, ne var? Bu gece biriyle yatma şansımı arttırıyorum. Sakin ol.*"

Ama orada oturmuş beklerken yüz ifadesinde bir şey vardı, rahatsız edici bir şey. Sanki o da burada olmak istemiyordu ama olmak zorundaymış gibi hissediyordu. Sanki bundan daha azı kabul edilemezmiş gibi. O kadar tuhaf bir bakışı vardı ve o kadar tuhaf bir ruh hali içindeydi ki, birden onu kenara çekip benimle konuşmasını sağlamak istedim. Ama tecrübelerim konuşmayacağını söylüyordu. önce kavgacı ve daha da inatçı olurdu. Eğer Griffin şu anda bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyorsa, bunu kendi başına başarması gerekiyordu, yoksa asla başaramayacaktı.

Önceliklerimi değiştirerek onun yerine Kiera'ya odaklandım. Bunu izlemek onun kaldırabileceğinden daha fazla olabilirdi ve bunu görmek zorunda olmadığını bilmesini istedim. Bir kanepeye oturduğumuzda kolumu ona dolayarak eğildim ve "*İstedığımız zaman gidebiliriz,*" dedim. Başını salladığını hissettim ama bakışları Griffin'den hiç ayrılmadı.

Bölüm 24

YETERLİ

Şampanya geldi ve çok geçmeden onu güzel kadınlardan oluşan büyük bir grup izledi. Küçük alan kesinlikle model olabilecek kızlarla dolunca Griffin havalara uçtu. Kiera kaşlarının arasında bir kırıışıkla hepsine baktı ve onu neyin daha çok rahatsız ettiğini merak ettim - kulüp sahibinin bu kadar çok kadını bu kadar hızlı bulması mı, yoksa hepsinin inanılmaz derecede çekici olması ve partiye hazırmış gibi giyinmeleri mi? Ya da belki de diğer D-Bag'lerin ne yapacağından endişeleniyordu. Ne yapacakları konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı ve arkadaşlarımı izlerken bunu doğruladım.

Yanına bir kız oturduğunda Evan kayıtsız görünüyordu. Yanına bir kız sıkıştığında Matt'in yüzü kıpkırmızıydı. Bu odadan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu ve Griffin'e kızgın bir kaş çatmayla bakıyordu, sanki onu bu duruma soktuğu için kuzenini zihnen öldürüyormuş gibiydi. Bu bende gülme isteği uyandırdı. Griffin kollarını iki yana açmış, tüm kadınları kucağına oturmaya davet ediyordu. Bu beni yine gözlerimi devirmeye itti.

Kızlardan birkaçı Sienna'ya, diğerleri de bana doğru yöneldi. Şimdi de *ben* kaşlarımı çatmış Griffin'e bakıyordum. *Şu anda bir otel odasında karımla sevişiyor olabilirdim, sen hangi sorunu çözmeye çalışıyorsan, istenmeyen ilgiyi savuşturmak yerine. Bundan sonra bana borçlusun.*

Griffin'in bakışlarını yakalamaya çalıştım ama o hâlâ beni görmezden geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, kadınlar hariç *herkesi* görmezden geliyordu. Ve tek başına istediği şeye odaklanması alışılmadık bir durum olmasa da, yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı. Sanki numara yapıyordu. Ya da zorluyordu.

Griffin'le konuşmayı deneyip deneyemeyeceğini görmek için dikkatimi Matt'e çevirmek üzereydim ki Kiera aniden kucağıma atladı. Kiera kollarını boynuma dolayıp bana doğru gelen her kadına ters ters bakarken Griffin'le ilgili tüm düşünceler beynimden uçup gitti. Kiera kaset ortaya çıktığından beri toplum içinde benimle bu kadar samimi olmamıştı ve itiraf etmeliyim ki bu gerçekten çok hoşuma gitmişti. Tabii ki bu o kadar da halka açık bir yer değildi - ana dans pistinden kimse bizi göremiyordu ve içeri aldıkları insanların hiçbirinde telefon yoktu. Muhtemelen hepsi ünlülerin fotoğraflarını çekmemeleri konusunda uyarılmıştı. Yine de, bu neredeyse hayatlarımızın yeniden normal olduğunu hissettirdi ve bu beni mutlu etti.

Bu tuhaf durumdan bir şaka çıkarmak ve Kiera'nın sinirlerini biraz yatıştırmak için eğildim ve "Üzerimde sahiplenici bir şekilde oturman hoşuma gidiyor. Belki de kızları bizi her yerde takip etmeleri için kiralamalısınız?"

Kiera anında bana en şaşırtıcı surat ifadesini verdi. Bir kahkahanın kabardığını hissettim, ama kaçmadan önce bana şeytani bir sırıtış verdi ve poposunu kıvrarak bana *en iyi* şekilde sürtündü. İçimden bir arzu ateşi geçerken sikim hemen sertleşmeye başladı. *Siktir, evet*. Kimin bakmaksızın, onu kollarımda istiyordum, duvarın diğer tarafından gelen ağır ritimle onunla birlikte hareket etmek istiyordum. Sadece bir dakikalığına karımın tadını çıkarmak istedim.

Kiera'nın içkisini alarak ikimizin içkisini de yakındaki bir garsonun tepsisine koydum. "Dans etmeliyiz," dedim Kiera'ya. *Hemen şimdi*. Onu kollarıma alarak ayağa kalktım, ona bu konuda başka bir seçenek bırakmadım.

Kiera'yı yere bırakarak onu odanın boş bir alanına götürdüm. Ben kalçalarını kendime doğru çekerken o da kollarını boynuma doladı. Birlikte kışkırtıcı bir şekilde hareket ettik, kalbim hızla çarpıyor ve nefesim hızlanıyordu. Kahretsin, onunla dans etmeyi gerçekten özlemiştim. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum ama bakışlarım Kiera'nın yüzünden hiç ayrılmıyordu. Şu anda önemli olan tek şey oydu. Kiera da beni inceliyordu ama arada bir, bu ışıktaki koyu kahverengi olan gözleri odanın içinde geziniyordu. Kadınlara mı bakıyordu? Yoksa D-Bag'lere mi bakıyordu?

Birkaç kız bizi dans pistine kadar takip etmişti ve Kiera'yla ben dans ettikçe parmakları daha dostane bir hal alıyordu. Sırtımda, kollarımda, göğüs kaslarımın üzerinde gezinen eller hissettim. Kiera avuçlarını vücudumdan çekerken ben de birkaçını kıcımdan uzaklaştırdım. Cidden mi? Bu kızların neden kişisel alanımı işgal etmekte bir sakınca görmediklerinden emin değildim ama Sienna'ya meraklı bakışlar fırlatıp durduklarına bakılırsa, bunun sebebinin Sienna olduğunu hissediyordum

bana kızmıyordu. Sanki bu beni herkes için adil bir oyun yapıyordu. *Tanrım, ne rahat bir kız arkadaş. Eğer gerçekten umursamıyorsa, o zaman alabileceğimizi alabiliriz!*

Tüm bunları görmezden gelerek Kiera'ya odaklandım. Parmakları saçlarımdaydı ve vücutlarımızın neredeyse her santimi birbirine yapışmıştı. Ağzlarımız çok zorlayıcı bir şekilde yakındı. Onu öpmek için kendimi zor tutuyordum ama bunu yaparsam kızların daha da küstahlaşacağını hissediyordum. Yine de ellerimin vücudunu keşfetmesine engel olamıyordum. Yanlarından yukarı, sırtından aşağı, kıcının üzerinden. Her hareket beni daha da tahrik ediyordu. Bunun Kiera'yı da tahrik ettiğinden oldukça emindim ve erken ayrılma teklifimi kabul edebileceğini düşündüm. Ta ki vücudu tamamen katılaşıya kadar.

Bakışlarını fark edene kadar kafam karışmıştı. Solunda şeye bakıyordu. Bakmadan önce bile ne olduğunu biliyordum. Ve evet, Griffin kendisine evet diyecek birkaç kız bulmuştu. Bir sarışını derin derin öperken kızıl saçlı bir kız elini onun pantolonunun içine sokmuştu. Yakınında ilgilenen birkaç kız daha vardı ve Griffin'in bu gece onlardan en az birini sikeceğinden hiç şüphem yoktu.

Kiera benden uzaklaşmaya başladı -ona doğru- ama ben onu geri çektim. O kadar öfkeliydi ki titriyordu ve dudaklarımı kulağına götürdüm, böylece müzikten beni duyabilecekti. "Onunla olay çıkarmanın hiçbir şeye faydası olmayacak. Onunla sonra konuşacağım." Çünkü ona kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Kiera öfkesini bana yöneltti. Gözlerindeki ateşle beni kendisinden uzaklaştırdı. "Daha sonra mı? Ne yani, onları becerdikten sonra mı?"

Evet. Çünkü ne olursa olsun bunu yapacak.

Göz yumuyormuşum gibi görünmeden bunu ona söylemenin bir yolunu düşünürken başımı salladım. Zihnim dönerken Sienna yanımıza geldi. "Sorun mu var?" diye sordu. Her iki kolunda da kulüp sahibinin hediyesi olan birer adam vardı.

Ona cevap verirken gülümsemem sıkıydı. "Her şey ."

Kiera büyük ihtimalle bana bağırarak için ağzını açtı ama Griffin tam o sırada yanımdan geçti. Her iki kolunda birer kız vardı ve VIP tuvaletlerine doğru ilerlerken yüzünde kararlı bir ifade vardı. Tam burada işi bitirecekti ama garip bir şekilde bu konuda her zamanki kadar heyecanlı görünmüyordu. Gülümsemiyordu bile.

Gerçi Kiera bunu fark etmemiş gibiydi. Sadece onun seks yapmak için kaçtığını gördü ve buna çok öfkelenildi. "çocuğu!" Başladı

ama ben onun elini sıkıca tuttum. Daha fazla hareket edemeyince kızgın gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bırak beni, Kellan."

Başımı sallarken onu kendime doğru çektim. "Onu değiştiremezsin, Kiera. Bunu istemesi gerek. Ve sen bağırıp çağırıyorsun diye orada her ne yapıyorsa durmayacak. Güven bana. İstediyinden çok daha fazlasını göreceksin."

Umarım bana inanmıştır, çünkü Griffin'in yanına giderse tam olarak böyle olacaktı. Bunu bilecek kadar çok kez Griffin'in yanına gitmiştim. Sadece işini bitirdiğinde dururdu.

Kiera elini benimkinden çekti. Göğsümü itti, hıncını benden çıkardı -ki bu iyiydi. Griffin'in başka bir kadını becermesinin beynine kalıcı olarak yerleşmesindense bana birkaç tokat atmasını tercih ederdim. "O zaman git onu durdur," diye tersledi. "Onu New Jersey'deki o iki kız görünümlü adamdan uzaklaştırdığın gibi oradan da uzaklaştır!" Bunu söylerken gözleri yaşardı ve bir parçam bunu yapmak istedi, sırf onu incittiği için onu incitebilmek için. Ama gerçek şu ki, onu kimseden uzaklaştırmamıştım, kızları gitmeye ikna etmiştim ve bu sefer bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu çoktan yapılmış bir anlaşmaydı. Ayrıca bu sadece geçici bir çözüm olacaktı.

Kiera'ya doğru adım atarak yanaklarını okşadım. "Seçimi o yapmalı,

Kiera. Onu zorlamamın hiçbir anlamı yok." Her gün her saniye onu izleyemezdim. Ve bakmazdım da. Bundan ne kadar nefret etse de, bunu kabul etmesi gerekiyordu. Ve hayatına etmeliydi. Çünkü bunu yapasla mutlu olamayacaktı.

Çenesi sallanıyordu ve ben yine Griffin'in hayalarına yumruk atmak istedim. "Bu yanına kalmayacak, Kellan. Onun için yalan söylemeyeceğim."

Yanağını okşadım, keşke bunu onun için bir şekilde kolaylaştırabilseydim. "Anna onun nasıl biri olduğunu biliyor, Kiera. Yalan söylemek zorunda değilsin." Tüm bunların içindeki tek parlak nokta buydu. Teknik olarak Griffin Anna'yı aldatmıyordu çünkü aslında bir çift değillerdi. Gerçi *ben* bile onun başka kadınlarla yatmak için Anna'nın turneden ayrılmasını bekleyeceğini düşünüyordum. Onunla konuşmak istediğim konu da buydu. Bu bir saygı meselesiydi.

Kiera bana bakarken hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Artık gitmek istiyorum."

Onu kesinlikle suçlamıyordum. Kollarımı ona dolayarak göğsüme bastırdım ve yakındaki bir garsonun dikkatini çektim. "Bana bir taksi çağırabilir misiniz?" diye sordum. Kiera'yı kollarımda sallayıp tüm acısını dindirmeye çalışırken başıyla onayladı.

Sienna yüzünde tuhaf bir ifadeyle ikimizi izliyordu. Neredeyse hüzünlüydü. "Gidiyoruz," dedim ona.

Başını salladı, Kiera'ya bir bakış attı, sonra gözlerini banyoya çevirdi. Neredeyse ona Griffin'in küçük seks partisini dağıtabileceğini söyleyecektim ama Kiera'yı buradan uzaklaştırmak benim öncelikli endişemdi.

Kollarımı Kiera'nın omuzlarına dolayarak Matt ve Evan'a gideceğimizi söyleyebilmek için yanlarına gittim. İkisi müzik hakkında hararetli bir konuşma yapıyordu. Muhtemelen Griffin'in fetihleriyle uzaklaştığını fark etmemişlerdi bile. Tam önlerinde durduğumda başlarını kaldırıp baktılar. "Biz gidiyoruz," dedim.

İkisi de Kiera'ya bakmak için yer değiştirdi, sonra ikisi de kaşlarını çattı. Hâlâ üzgün olduğu belliydi. Sanki nerede olduğumuzu ve Griffin'in "emri" ile ne kadar garip bir durum yarattığını yeni hatırlamışlar gibi odanın etrafına baktılar.

"Pekâlâ," dedi Evan. "Her şey yolunda mı?"

Kiera içini çekti, sonra bana baktı. "Ben gidip kapının yanında bekleyeceğim." Bakışları banyoya kaydı. "Artık burada duramam."

Ona başımı salladım ve kaçmasına izin verdim. Sonra tekrar Evan'a baktım ve sorusunu yanıtladım. "Griffin pisliğin teki ve az önce bahsi kaybettiğime eminim."

Matt tuvaletlere bakarken dudakları büküldü. "Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu bana dönerek.

Tekrar düşündüm ama sonunda Kiera'ya söylediklerimde haklıydım. Onu tek eşliliğe zorlayamazdık. Bunu o seçmeliydi. Kendimi bitkin hissederek ellerimi havaya kaldırdım. "Ne anlamı var ki?"

Matt ciddi bir yüz ifadesiyle, "Mavi taşaklar. Mesele mavi taşaklar." Sonra sırttı.

Yorgun bir kahkaha attım, sonra içimi çektim. "Ne istiyorsan onu yap. Ben Kiera'yı sakinleştirmeye çalışacağım."

İkisine de veda ettikten sonra Kiera'yı arka çıkışta beklerken buldum. Hâlâ üzgün görünüyordu, aynı anda hem bağırarak hem de hıçkırmak istiyor gibiydi. Sokağa çıktığımızda bizi bekleyen bir taksi vardı. Dışarıda yapayalnızdık, birlikte taksiye binerken Kiera'nın elini tuttuğumu fark edecek kimse yoktu ama ilk kez nasıl görüldüğü umurumda değildi. Karım acı çekiyordu ve ona yardım etmek benim için önemli olan tek şeydi.

Taksiye bindiğimizde şoföre nereye gideceğimizi söyledim, sonra da dönüp Kiera'ya baktım. Ağlıyordu ve bunu görmek beni çok üzdü. "Ondan nefret ediyorum," dedi, sesi acıyla kalınlaşmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ve bunun bundan sonra grup için ne anlama gelebileceğini de bilmiyordum. Eğer gerçekten Griffin'in yanında daha fazla kalamayacaksa, gider miydi? Kalırsa mutsuz olur muydu? Lanet olası Griffin.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden ellerimi yanaklarına koydum ve ona sahip olduğum en şefkatli öpücüğü verdim. *O seni incitebilir ama ben asla incitmeyeceğim.* Ona verebileceğim tek söz buydu; Griffin gibi şüpheli şakalar yapsam da, o ve ben gerçekten önemli olan konularda birbirimize hiç benzemiyorduk.

Otel odasına vardığımızda Kiera'nın keyfi hâlâ yerinde değildi. Bütün gece ona sarılmak, nazikçe tenini okşamak, onu sakinleştirmek istedim ama düşündüğümünden daha yorgundum ve uykunun beni altına çekmesi uzun sürmedi.

Koridorda bağırان insanların sesiyle halsiz bir şekilde uyandım. "Kapa çeneni," diye mırıldandım, uyanıklıkla uyku arasındaki çizgide geziniyordum. Dışarıda, kızgın çiftin birbirlerine istedikleri kadar bağırabilecekleri mükemmel bir kaldırım vardı. Ama sonra sesler kafama dank etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve anında uyandım. Elim içgüdüsel olarak yere uzandı ama boştu çünkü Kiera koridorda bağırsı çağırıs içindeydi. Griffin'le. Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Yataktan fırlayıp kapıyı açtım. Evan Kiera'yı tutuyor, başımıza fiziksel olarak saldırmasını engelliyordu. Onun yerine kelimelerle saldırdı. "Kız kardeşim her an senin bebeğini doğurabilir ve sen dışarıda, tuvaletlerde fahişelerle yatıyorsun! Umarım Anna sonunda akıllanır ve kıcına tekme yi basar!"

Griffin'in yüzündeki şaşkın ifade hemen sertleşti. "Evet, Denny'nin seninkini tekmelediği gibi mi?"

Bu şekilde konuştuğunu duyunca öfkem tepeme çıktı. Tüm gerçekleri bilmeden bu konuda yorum yapamazdı. "Griffin!" Ona burada olduğumu ve ağzından çıkana dikkat etmesi gerektiğini hatırlatarak tersledim.

Yüzünde kızgınlık ama gözlerinde temkinlilikle bana baktı. Onu bir kavgada alt edebilirdim ve o da bunu biliyordu. Ayrıca eğer istersem onu bu gruptan atabileceğimi de biliyordu. Ya da o beni zorlarsa.

Kiera'nın öfkesi kısa süren sessizliği doldurdu. "Anna seni sevdiğini itiraf ettikten dakikalar sonra, seninle yatacak ucuz fahişeler mi buluyorsun? Senin neyin var böyle?"

Bu yorum beni kesinlikle şaşkına çevirdi ve her şey birden anlam kazandı. Griffin'in tuhaf davranışları, Kiera'nın neredeyse aşırı öfkesi. Anna sonunda Griffin'le daha derin bir ilişki kurma konusunu açmıştı ve Griffin... çıldırmıştı. Neredeyse ona doğru yürüyüp kafasına bir şaplak atmak, sonra da Kiera'nın sorusunu tekrarlamak istiyordum. Çünkü haklıydı. Bu onun için bile berbat bir şeydi.

Kiera'nın onu yumruklamasını engellemenin daha önemli olduğuna karar vererek, Evan'a kontrolü bana bırakmasını işaret ettim. O geri çekildi ve ben de ellerimi Kiera'nın kollarına doladım. Titrediğini hissedebiliyordum; çok kızgındı. Evan yakınımında durmuş, en az Matt kadar Griffin'i izliyordu. de yüzünde şaşkın ve kararsız ifadeler vardı, sanki ne yapacaklarından emin değil gibiydiler. Açıkçası ben de emin değildim ama bunun Kiera'nın içinden atması gereken bir şey olduğunu biliyordum ve şiddete dönüşmediği sürece söyleyeceklerini söylemesine izin verecektim.

İşte o zaman Griffin öne doğru bir adım attı. Tehditkâr bir adım. Matt ve Evan hemen oradaydı, her biri bir elini onun koluna koymuş, aptalca bir şey yapmaması için onu uyarıyordu. Vücudum gerildi, onu geri itmeye hazırdım ama o ellerini iki yanında tutuyordu, duruşu tedirgindi ama tehditkâr değildi. Kiera'ya doğru eğilerek hırladı, "O kızların hiçbirisiyle bir şey yapmadım, tamam mı? O yüzden geri çekil!"

Ona inandığımdan emin değildim. Kiera da inanmıyordu. "Doğru. Ve benim buna inanmam gerekiyor. Seni *gördüm*."

Griffin geri çekilip içini çekerken, bir otel odasının kapısının açıldığını fark ettim. Anna kapı aralığından içeri girdi. Çerçeveye yaslanmış, çatık kaşlarıyla önündeki kavgayı inceliyordu. Ne duyduğunu merak ettim... ne hakkında kavga ettiklerini biliyor muydu? Kiera'nın hissettiği öfkenin bir kısmını bile hissetse, bu iş biterdi. Biterdi.

"Evet," dedi Griffin, sesi daha kısıktı. "Birbirimize girmeye başladık. İki kız da hazır, külotları yerdeydi, üzerime atlamak için can atıyorlardı ama tek düşünebildiğim Anna'ydı."

Griffin sinirlenmiş gibi ellerini kaldırdı ve ben de Anna'ya bir bakış attım. Şok olmuş görünüyordu ve bunun Griffin'in kadınlar hakkında söylediklerinden kaynaklandığını düşünmüyordum.

Sesi daha da güçlenen Griffin, "O kızlardan hiçbirini becermek istemedim çünkü senin lanet olası kız kardeşine aşığım! Şimdi mutlu musun, kaltak! Ben de diğer amcıklar gibi kırbaçlandım." Üçümüzü işaret etti ve hepimiz ona kaşlarımızı çattık. Cidden. Az önce karıma kaltak mı dedi? *Hiç sanmıyorum.*

Kiera'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Aslında tüm sertliği bedenini terk etmiş gibiydi ve ağzı açık bir şekilde ona baktığını hayal etmek zorundaydım. Eğer az önce beni kızdırmamış olsaydı, ben de ağzım açık ona bakıyor olurum. Az önce Anna'yı sevdiğini söyledi. Ve bunda *ciddiydi*. Vay be. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Anna o anı Griffin'e dinlediğini belli etmek için kullandı. "Bana aşık mısın?" Hâlâ şaşkın görünüyordu.

Koridordaki diğer tüm kafalar ona doğru döndü ve onu ilk kez fark etti. Havadaki hava yine değişti ama bu sefer daha iyiydi. Matt ve Evan, Griffin tamamen yenilmiş gibi sarkarken onu bıraktılar. "Evet," diye mırıldandı. "Sana aşığım ve başka kimseyi istemiyorum." Bu gerçekten romantik bir cümle olmalıydı, ama sesine bakılırsa, ona en sevdiği TV programını iptal ettiklerini söylediğini sanırdınız.

Anna onun yüzündeki kederli ifadeden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Gülümseyerek koridora çıktı. Onun önünde durarak, "Ben de seni seviyorum ve başka kimseyi de istemiyorum," dedi. Onun yanağını okşamak için durakladı. "Sen benim için yeterlisin."

Griffin'in tüm ifadesi değişti, aydınlandı, sanki az önce duygularıyla barışık olmasını sağlayan sihirli sözcükleri söylemişti. Sırtışı neredeyse bulaşıcıydı. "Sen de benim için yeterlisin."

Anna onun elini tuttu ve onları odalarına doğru geri götürdü. "Güzel, o zaman gel de şu an bana yet. Çok azdım."

Griffin öne doğru atılarak onun kıcını kavradı. "Tanrım, ben de." Sonra öpüşmeye başladılar.

Kiera arkasını döndü, odamıza dönmeye hazırdı ama ben hâlâ açık duran kapıyı kapatıyordum. Anna'yla arasını düzelttiği için mutlu olsam da, Kiera'ya söylediklerinin öylece geçip gitmesine izin veremezdim. "Hey, Griffin!"

Bana bakmak için yavaşça Anna'dan uzaklaştı. Gözlerinde sıcaklık, yüzünde sabırsızlık vardı. Kolumu Kiera'nın beline dolayarak ona, "Karıma bir daha sürük deme," dedim.

Pislik herif *bana* sırttı - sırttı - sonra Anna'ya . Pislik.

Neredeyse şenliklerini bölmek istiyordum ama Kiera omzumu itti. Bana gülümsediğini görmek için aşağıya baktım. "Sorun değil," dedi. "Bırak... bunun tadını çıkarırsınlar." Bunu söyledikten sonra sanki bu dönüm noktasını kutlamak için ne yapacaklarını düşünmek istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Onlara tekrar baktım. Anna kapısını desteklememişti ve Griffin onu kapiya yaslamış, o da cüzdanını bulmak için pantolonunu karıştırıyordu. Eğer yakında anahtarını bulamazsa, kesinlikle koridorda seks yapacaklardı. Matt ve Evan da belli ki aynı sonuca varmışlardı; ikisi de hızla cüzdanlarını arıyorlardı. Önce Evan anahtarını buldu ve Matt onun sırtına vurarak acele etmesini söyledi. Kapımı iterek açıp Kiera'yı içeri sokarken güldüm. Bu sırtış için Griffin'i daha sonra tokatlayacaktım.

Kapıyı arkamızdan kapattığımda Kiera kıkırdıyordu; şimdi neşeyle mutlu görünüyordu. "Onu duydun mu, Kellan? Onu seviyor. Ve sadece onunla birlikte olmak istiyor. Bence artık iyi bir erkek arkadaş olabilir." Gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Belki de."

Aşağı uzanarak Kiera'yı kollarımın arasına aldım ve onu tekrar güldürdüm. "Bunu duydum. Bunu duyarak uyandım." Onu yatağıma götürürken bir kaşımı kaldırdım. "Yapayalnız."

Burnunu sevimli bir şekilde kısırdı. "Üzgünüm, ne yaptığını bildiğim için uyuyamadım ve ben sadece... Onu dışarıda duydum ve yapamazdım, bundan kurtulmasına izin veremezdim. Berbat olduğunu bilmesi gerekiyordu." Gözlerini devirdi. "Belki farkında değildir diye."

Onu yatağa yatırırken güldüm. Ona katılabilmem için yer açarak yana kaydı. Çarşafı çoktan soğumuştü ve vücudu karşı konulmaz bir sıcaklık kaynağıydı. Onu kollarımla sardım, yumuşak sıcaklığının tadını çıkardım ve ikimiz de memnuniyet içinde iç geçirdik. Sonra bana baktı. "Grup arkadaşına bağırduğım için özür dilerim. Haddimi aştığımı biliyorum."

"Sorun değil," dedim başımı sallayarak. "Bence onunla böyle yüzleşmeseydin inkâr etmeye devam edecekti. Sen ona ayağını kışından çekmesi için gereken itici gücü verdin."

Yorgun bir kıkırdama duyuldu. Beni öpmek için eğildi, sonra kolunun kıvrımında esneyebilmek için durdu. Kıkırdayarak bir elimi başına koydum ve onu göğsüme doğru çektim. Yerleşti, yanağı tenimdeydi ve bir memnuniyet iç çekişi daha yaptı. "Burada seninle olduğum için çok mutluyum," dedi beni sıkıca kavrayarak.

Bir bacağımlı onunkine doladım, sırtında bir daire çizdim. "Ben de burada olduğun için çok mutluyum. Seni seviyorum," diye ekledim ve saçlarını öptüm.

Bir tür cevap mırıldandı, sonra hareketsiz kaldı. Birkaç dakika içinde nefes alış veriş değişti ve o günkü işi bitmiş olarak bayıldı. Griffin'in görmezden gelmek için o kadar uğraştığı bariz duygularını sonunda itiraf etmesini sağlamak ne büyük bir görevdi. Lanet olası bir mucize.

O süper rahat yatakta üç gün boyunca aralıksız uyuyabilirdim, ama Tory kapıma vurup on dakika içinde bir radyo röportajım olduğunu söylemeden önce sadece birkaç dakika dinlenebildim gibi görünüyordu. Sinirli ama aynı zamanda minnettar bir şekilde . Bugünkü tüm röportajlarım telefonla yapılıyordu, yani programa kadar hiçbir yere gitmem gerekmiyordu. Lanet olsun, programa kadar *giyinmeme* bile gerek yoktu. Ve bu düşünce beni harika bir fikre götürdü. On dakika karımla sevişmek için yeterli bir süreydi.

Kiera artık Griffin'e kızgın olmadığı için çok daha iyi bir ruh halindeydi ve ağır nefes almamız, yıllardır seks yapmamışız gibi birbirimizin kıyafetlerini pençelememiz uzun sürmedi. İçine girdiğimde Kiera sınır tanımayan bir zevk çıkardı. Bacaklarını etrafıma sararak beni sıkıca içine çekti ve ben de başımı omzuna koyarken kendi tatmin edici sesimi çıkardım. Tanrım, harika hissediyordu.

Kiera'nın nefes nefese kalması ve inlemesi, serbest bırakılmasıyla titremesi çok uzun sürmedi. Etrafımda sıkışma hissi yoğundu, ama ona daha fazlasını vermek istedim, bu yüzden nefesime odaklandım ve dikkatimi onun zevkiyle dağıttım. Tory beş dakika uyarısıyla kapımı yumruklarken ikinci kez boşaldı. Kiera'nın çenesini öperken sııttım. Beni itmiyor ya da bitirmem için yalvarmıyordu, bu yüzden burada bir fırsatım olduğunu hissettim... eğer dayanabilirsem.

Birlikte sallanırken Kiera sırtımı tutarak "Evet" diye inledi. Kontrolümü kaybedip boşalmamak için tüm irademi kullanmam gerekti, ama tekrar tırmanışa geçtiğini görebiliyordum ve onu öylece bırakacak değildim. Ama lanet olsun, kısıtlama beni titretiyordu ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Sabit bir ritim tuttururken nefesim hızlıydı. Kiera'nınki de benim hızıma uyuyordu. En fantastik erotik sesleri çıkarıyordu ve içimdeki her şey sıkılaşmaya, gerilmeye, hazırlanmaya başladı. *Lütfen benim için tekrar gel, Kiera.* Çünkü çaresizce rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kiera beni duymuş gibi sertleşti, tatmin olmuş bir inilti onu terk ederken sırtını kamburlaştırdı. Vücudu tekrar benimkinin etrafında kenetlendi ve kontrolümü bırakıp onunla işimi bitirmeme izin verdiğimde neredeyse rahatlayarak iç çektim. Öfori beni sert bir şekilde vurdu ve ben

Boşalıırken inledim, Tory'nin altmış saniye kadar bağırdığını belli belirsiz duydum.

Kiera'ya yaslandım, keşke onunla birlikte mutluluğun tadını çıkaracak zamanım olsaydı, ama hemen telefona sarılmazsam Tory kıcıma tekme basacaktı. Kiera altımda sanki tüm kemikleri jöleye dönüşmüş gibi durgundu. Yüzündeki huzura gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdum, sonra da işimi yapabilmek için telefonumu aldım.

İnsanlara Sienna ve benim çift olmadığımızı milyonuncu kez söylemek zorunda kalsam da sabah yeterince huzurlu geçti. O çamaşırlarımızı temizletirken Kiera ve ben bornozlarımızı giydik. Aslında o bornoz giymişti; ben de telefonla meşgul olduğum için benimkini kucağıma serdim. Bize oda servisi sipariş etti ve benim için aldığı Denver omletine sırtmak zorunda kaldım. *Arsız. Hoşuma gitti.* Görüşmelerim bittikten sonra, gösteri için hazırlanma zamanı gelene kadar mümkün olduğunca tembel bir şekilde uzandık. İşte o zaman inanılmaz bir şey gördüm.

"O da ne?" Kot pantolonumun fermuarının ortasında duraklayarak Kiera'ya sordum.

Kiera bakışlarımın nerede olduğunu fark etti -iç çamaşırında, önünde KK yazan iç çamaşırında- ve kıcını görebilmem için arkasını dönerken bana flörtöz bir gülümseme verdi. Ve lanet olsun, güzel bir kıçtı. Arkasına işlenmiş *Rock God yazısı* olmasa bile manzaranın tadını çıkarıyordum.

"Şanslı hayranım bana bunu verdi. Beğendiniz mi?" diye sordu.

Onları sevdim mi? Kahretsin, bu yetersiz bir ifadeydi. Kollarımı kavuşturarak ona sert bir bakış attım. "İç çamaşırında benim adımın baş harfleri var. Tabii ki beğendim."

Duruşuma kaşlarını çatı, sonra da sormasını umduğum soruyu sordu. "O zaman neden bana kaşlarını çatıyorsun?"

Yüz ifademi boğucu bir sırıtışa çevirdim. "Çünkü bugün bunları giyiyor ve ben de onları dişlerimle senden söküp alabilirdim." Kahretsin, şimdi gerçekten bunu yapmak istiyordum. Ama gitmemiz gerekiyordu. Pantolonumun fermuarını çekerken iç çekişim gerçektir. "Ama artık çok geç... fırsatı kaçırdın." *Ben kaçırdım.*

Kiera bana gözlerini devirdi ama yanakları kızarmıştı. "Onları daha sonra da giyeceğim," diye mırıldandı.

Bunun üzerine sırıtışım genişledi ve kendimi bunu hayal etmekten alıkoyamadım. Kiera'nın kızarması yüzümdeki ifadeyi kavrayınca daha da derinleşti.

Giyinmeyi bitirmek için bakışlarımdan kendini çekmeden önce sağlam bir dakika. Evet, bu kesinlikle daha sonra olacaktı.

Daha sonra lüks, özel odamızdan ayrıldık ve bekleyen SUV'deki adamlara katıldık. Griffin hariç herkes. Ve Anna. İkisi ortalıkta görünmüyordu ve kimse onlara telefonla ulaşamıyordu. Mekâna vardığımızda Matt bu konuda çıldırıyordu ama Griffin'in orada olacağına inancım tamdı. Hiçbir şovu kaçırmazdı. En azından ben kaçıracığını düşünmüyordum. Siktir... Kaçırmasa iyi olur.

Güvenlik bize soyunma odalarına kadar eşlik ettikten sonra, buluşma ve selamlaşmadan önce biraz dinlenebileceğimiz yerde, Kiera omzumu öptü ve bana Anna'yı aramaya gideceğini, iyi olduğundan emin olacağını söyledi. Ona Anna'nın büyük olasılıkla iyi olduğunu söyledim; her neredeyse Griffin'le birlikte olduğundan emindim ve Griffin ona bir şey olmasına izin vermezdi. Sadece cinsel bir maratona kapıldıklarından emindim. Tory onları bulacak ve zamanında mekâna getirecekti.

Kiera gitmeden önce bir yaptım. "Sonra görüşürüz, KK."

Olduğu yerde dondu kaldı ve yanaklarına renk geldi. Ne demek istediğimi biliyordu ve bunu söylediğim için afallamış görünüyordu. Olmamalıydı. Bu cümle o kadar belirsizdi ki, odadaki hiç kimse onun iç çamaşırından bahsettiğimi anlayamazdı.

Bunu fark ettiğinde yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Sonra "Dört gözle bekliyorum KK" dedi. Ve lanet olsun ki sikim anında karşılık vermedi.

Ağrının üzerine sertçe bastırdım, bir süreliğine hafiflemesini diledim. Deacon hareketimi fark etti ve bana bir kaşını kaldırdı. Ona gülümsedim ve omuz silktim. *Cehennem kadar seksi karınla seyahat etmenin tehlikesi.* Deacon bu hareketime güldü ve başını salladı.

Kiera odaya dönmedi ve gittiği süre uzadıkça daha da endişelendim. Eğer burada değilse, Griffin ve Anna da burada olmadığı içindi. Lanet olsun. Ya o da gelmediyse? Matt'e mesaj atmayı düşündüm ama onun yerine Evan'a mesaj atmaya karar verdim. O daha sakın olurdu.

"Jackass'ten bir iz var mı?"

Hayır. Matt aklını kaçırmak üzere.'

"Lanet olsun. Gelemezse ne yaparız?" İptal edemezdik. İptal edemezdik.

'David'le konuşacağım. Bakalım o karşılayabilecek mi,' diye cevap verdi.

Hay sikeyim. David Holeshot'ın başçısıydı. İyiydi ama şarkılarımızı bilmiyordu. Yine de hiç yoktan iyiydi. *"Matt, Griffin'i gerçekten öldürebilir."*

bunun için.'

'Evet. Onu durduracak mıyız yoksa izin mi vereceğiz?

Ona geri mesaj atarken gülümsedim. "Lanet olsun. Bana cevabını bilmediğim sorular sorma."

Gülen bir suratla cevap verdi ve ben de telefonumu bir kenara bırakıp Griffin'in bir an önce gelmesi için dua ettim.

Ama buluşmayı kaçırdı ve Matt'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ve endişeli. Dakikalar ilerledikçe ve sahneye çıkma zamanımız yaklaştıkça Matt kendini kaybetmeye başladı. Hepimiz aynı soyunma odasında bekliyorduk, Griffin'in yokluğu yüzünden strese girerken birlikte olmaya ihtiyacımız vardı. Kiera bana sürekli ailesini arayıp aramayacağını soruyordu. Her seferinde ona on dakika daha beklemesini söylüyordum çünkü bu işten vazgeçeceklerine inanamıyordum. Kiera çoktan tüm yerel hastaneleri aramıştı. Anna'nın doğumu başlamamıştı, yani sadece dalga geçiyorlardı. Saatin kaç olduğunu anlayıp geleceklerdi. Ailesini endişelendirmeye gerek yoktu. Onlara Matt'in şu anda yaşadığı türden bir stres yaşatmaya gerek yoktu.

Telefonuna bilmem kaçınıcı kez bağıırıyordu. "Yirmi dakika içinde yayındayız, Griffin! Her neredeysen, hemen buraya gel!"

Volta attığı yerin önüne geçerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sakin ol, burada olacak."

Gözlerini bana kilitlediğinde yanakları kıpkırmızıydı. "Peki ya değilse Kellan? Gösteriyi eker miyiz yoksa oraya başçı olmadan mı gideriz?"

Evan utangaç bir tavırla Matt'e planımızı anlattı. "David, Griffin gelmezse bizimle oynayacağını söyledi." Bunu söyledikten sonra yüzünü buruşturdu çünkü ikimiz de Matt'in bundan hoşlanmayacağını biliyorduk.

"Şarkılarımızdan herhangi birini biliyor mu?" diye sordu, çenesi düşmüştü. Evan'ın yaltaklanması derinleşti. "Numara yapacağını söyledi."

Matt ellerini havaya kaldırdı. "Sahte mi? Harika!" Griffin'i tekrar aramaya bağıladı ve tam o sırada Griffin nihayet ortaya çıktı. Matt onun odaya girdiğini görür görmez telefonunu ona fırlattı ve "Neredeydin lan sen!" diye bağırdı.

Griffin aceleyle kuzeninin telefonunu yakaladı. "Tanrım, Matt! Neredeyse yüzüme çakıyordun!"

Anna, Griffin'in ardından içeri girdi ve Kiera hemen onun yanına koşarak nerede olduğunu sordu. Anna geri çekilirken garip bir şekilde suçlu görünüyordu ve "Şey, kızma ama ben biraz..." dedi.

Griffin'le bakiştılar ve o anda Kiera bir şey fark etti. Anna'nın elini tuttu ve yüzük parmağını yüzüne doğru çekti. "Aman Tanrım! Evlendin mi?"

Anna gerçekten de evlendiklerini doğrulayınca çenem düştü. Anna bize evlilik yüzüğünü gösterirken, Griffin de kendi yüzüğünü göstermek için elini çevirdiğinde Evan ve Matt'e baktım; ikisinin de yüzünde aynı şaşkıın ifade vardı. Bu Griffin'den bekleyebileceğimiz en son şeydi. Dürüst olmak gerekirse, bütün gün otel odalarına girip mümkün olduğunca çok yatakta seks yaptıklarını düşünmüştüm. Bu, bundan çok daha inandırıcıydı.

Oda bir an için sersemletici bir sessizliğe büründü. Bu sessizliği bozan ilk kişi Kiera oldu. "Evlendin mi?" diye tekrar sordu.

Anna suratını asarak, "Evet," dedi.

"Ona mı?" Kiera, Griffin'i işaret ederek sordu.

Anna ellerini kalçalarına koyarken Griffin kaşlarını çatarak ona baktı. "Evet," dedi sinirlenerek.

Olası bir kavgayı engellemek umuduyla Kiera'nın kız kardeşine yaklaştım ve ona sarıldım. "Tebrikler, Anna."

Bana teşekkür ederken ruh hali coşkulu kıkırdamalara dönüştü. Biraz şaşkınlıkla Griffin'e döndüm. Bir gün içinde nasıl olmuştu da gönülsüzce bağılılığı kabul etmekten koşa koşa nikâh masasına gitmeye karar vermişti? Ya büyük oyna ya da evine dön, diye düşündüm. "Sen de, sanırım." Omzunu sıvazlarken sııttım.

Çenesini kaldırarak bana baktı. Bu haldeyken bile böbürleniyordu. "Teşekkürler." Sırıışı sinsiliğe dönüştü. "Bekârlığa veda partisi bir sonraki durakta."

Daha sonra Evan çifti tebrik etti, ardından Matt olumlu bir şeyler mırıldandı ve Griffin'in dirseğini tutarak, "Gitmemiz gerek," dedi.

Matt bizi aceleyle kapıdan çıkarıp hazırlık alanına götürdü. Zamanında vardığımızda gözle görülür bir şekilde sakinleşti. Aslında biraz erken. Ekibin hazır olmasını beklerken Matt kaşlarını çatarak Griffin'e döndü. Tipik, sinirli bir kaş çatmaydı, birini öldürecekim kaş çatması değil. "Evlendin mi? Bensiz mi?" Ona "*Ne oluyor be?*" der gibi bir ifade verdi.

Griffin omuz silkti, mahcup görünüyordu. "Bir şekilde oldu işte. Küçümsemek için söylemedim dostum. Daha sonra parti yaparız." Matt dudaklarını büzdü, hâlâ sinirli görünüyordu, ama boş verdi. Griffin onun sırtını sıvazladı, sonra bana doğru kaydı. "Oh, hey, Kell, unutmadan... bir günde evlenmenin gerçekten zor olduğuy ortaya çıktı. Randevu almak gibi bir saçmalık varmış." Gözlerini devirmek için durakladı. "'Ünlü biri' kartını oynamaya çalıştım ama işe yaramadı.

düşündüğüm kadar iyi." Buna gerçekten şaşırmış gibi başını salladı. "Neyse, grupta olduğumu kanıtladıktan sonra tezgâhtaki kız benim için bazı torpiller yapabileceğini söyledi ama sadece numarasını verirsem ve onu aratacağıma söz verirsem." Elini cebine attı ve kızın numarasının etrafına kalpler çizilmiş bir kartviziti bana uzattı. "Al bakalım." Omzuma vurdu. "Telefon seksi bekliyor, o yüzden iyi yap dostum."

"Griffin," ısırdım. Bir iyilik olsun diye başka bir kadınla telefon seksi yapmıyordum.

Griffin homurdandı. "Şaka yapıyorum. Merhaba falan de. Sadece Kellan Kyle sihrini onun üzerinde kullan."

Kartı cebime sokarken içimi çektim. "Neden beni dahil ettin?"

Matt ve Evan kıs kıs gülerken o sırttı. Mattin daha iyi bir ruh halinde olmasına sevinmiştim, ama lanet olsun. Griffin yine omzuma vurdu. "Çünkü senden hoşlanıyor. Sen de 'tek eşlilik hayatın anahtarıdır' diyen adamsın, bu yüzden tarikatına katılma çabalarımı takdir edeceğini ve destekleyeceğini düşündüm."

"Tarikat" kelimesini kullanmasına kaşlarımı çatmıştım ama söylediği hiçbir şeye itiraz edemezdim. Sanırım daha sonra garip bir telefon görüşmesi yapacaktım. Süper.

Bölüm 25

EN GÜZEL SÜRPRİZ

Anna ile evlendikten sonra Griffin'de bir şeyler değişmişti. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama etrafında daha önce olmayan bir huzur havası vardı. Hâlâ çok fazla enerjisi vardı ve sürekli eğlendirilmeye ihtiyaç duyuyordu ama bu konuda o kadar manik değildi. Ve tek eşli olma konusunda hissettiği kargaşanın ortadan kalktığı da oldukça açıktı. Kararıyla tamamen barışık görünüyordu. Aslında, şu anda yatmak istediğinden bahsettiği tek kız Anna'ydı ve bunu söylerken gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Garipti. Matt sürekli onunla bu konuda dalga geçiyordu.

"Yani seninle seks yapmak isteyen her kadını gerçekten geri mi çeviriyorsun?" Matt sordu.

Griffin kaşlarını çatarak telefonundan başını kaldırdı. "Evet, tabii. Karımı gördün mü? Tam bir tanrıça ve en az benim kadar azgın. Neden evet diyeyim ki?"

Matt gülmeye başladı, çünkü aynı soruyu birkaç gün önce sormuş olsaydı çok farklı bir yanıt alacaktı. "Peki ya Sienna sonunda sana evet dediye? Onunla yatman için sana yalvarsa?"

Griffin alay etti, gözleri telefonuna geri döndü. "Yalvarırdı. Ben yatakta bir dahiyim. Ama hayır... Anna'ya karşı hiçbir şeyi yok. Ona teşekkür etmeyeceğimi söyler ve gidip karımı becerirdim."

Tanrım, *karım* dediğini duymak çok garipti. Bunlar onun ağzından çıkabileceğini hayal bile edemeyeceğim iki sözcüktü. Matt yine gülerken Griffin'in telefonuna gözüm ilişti. Kaşlarım anında çatıldı, çünkü yemin ederim bir çocuk programı izliyordu.

"Ne halt izliyorsun sen?" Ona sordum.

"Adı *Handy'nin Yardımcıları*," dedi başını kaldırmadan.

Matt daha da çok güldü; artık zorlukla nefes alıyordu. Kafam karışmıştı, Griffin'e sordum, "Çocuğuna hazırlık için falan mı izliyorsun? Çünkü çocuklara yönelik programlarda ön eleme yapmak zorunda olduğunuzu sanmıyorum. Onlar biraz... çocuklara yönelik."

Programına dönmeden önce bana hızlıca yan gözle baktı. "Birincisi, çocuğumun izlediği her şeyi önceden kontrol edeceğim, çok teşekkür ederim. İkincisi, artık telefonumda oynatabileceğim tek şey bu." Başparmağını Matt'e doğru salladı. "Lanet olası bir ebeveyn engelleyici koymuş. Ondan kurtulamıyorum, bu yüzden onu benimsiyorum. Ve aslında, bu bok oldukça iyi."

Matt homurdandı, sonra gülmekten ölürken başını masaya gömdü. Griffin bizi görmezden gelip yeni favori şovunu izlerken ben de bir süre onunla birlikte güldüm. Tam o sırada Anna'nın uyku alanından çıktığını fark ettim, Griffin'i gördüğünde yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Sırtı ona dönüktü ve henüz onu fark etmemişti. Mükemmeldi. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu. Griffin'in bekârlığa veda partisi yorumundan sonra aklıma bir fikir gelmişti ve bunu gerçekleştirmek için onun yardımına ihtiyacım olacaktı.

Otobüste Kiera'nın bilgisayarının başında oturup çalıştığı yere baktım. Bunun gizli bir toplantı olmasını isteyerek ayağa kalktım ve hızla Anna'ya doğru yürüdüm. "Hey, Kellan," dedi parlak bir sesle.

Başımı tekrar uyku alanına doğru eğerek, "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" diye sordum.

Kiera'ya bir bakış atarken gözleri parladı. "Ooooh, sırlar." Başka bir şey söylemeden perdenin arkasına kaçtı.

Başımı sallayarak kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım, sonra ona katıldım. Hemen ellerini birbirine sürttü. "Tamam. Kiera'yı Paris'te romantik bir kaçamak için kaçırmak istiyorsun, değil mi? Çünkü annemin düğün için seçtiği saçmalıkları gördün ve Kiera'yı -ya da beni- o saçmalıkları giymeye asla zorlamazsın, değil mi? Lütfen haklı olduğumu söyle."

Yorumuna güldüm, sonra başımı salladım. "Hayır, yine de Ohio'da evleneceğiz, annenin seçtiği tüm o ıvır zıvırla birlikte."

İç çekti. "Lanet olsun, Kellan. Bizi kabarık kollardan kurtarmanı istemek gerçekten çok mu fazla?" Kaşlarımı çattım ve o da başını salladı. "Evet, kesinlikle! Kabarık lanet kollar! Bunun düğün fotoğraflarınızda ölümsüzleştirdiğini hayal edin ve bana onu Avrupa'ya götürmek istemediğinizi söyleyin. Ve tabii beni de. Konu düğününüz olduğunda biz paketlenmiş bir anlaşmayız."

Sırıttı ve ben tekrar başımı salladım. "Kiera için sorun olmayan her şey benim için de sorun değil. Kabarık kollu olsa bile." Anna dramatik bir iç geçirdi ve ben yine güldüm. "Yine de bir konuda yardımına ihtiyacım var." Koyu yeşil gözleri parlıyordu. Öne doğru eğilerek, "Griffin dışarı çıkıp evliliğinizi kutlamak istiyor, bu da aklıma Kiera'yı ve yaklaşan düğünümüzü getirdi, belki bir taşla iki kuş vurabiliriz diye düşündüm ve-" dedim.

Ellerini çırpı. "Eğer ortak bekarlığa veda partileri diyorsan, evet! Ben de varım!"

Onu susturdum ve tekrar ana odaya doğru baktım. "Yine de bunun bir sürpriz olmasını istiyorum. Ve herkesle birlikte olmasını istiyorum. Kızları buraya getirmeme yardım edebilir misin?"

Başını sallarken gülümsemesi bir mil genişliğindeydi. "Ah, evet. Yakında D.C.'de olacağız; orada yaparız." Mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışarak küçük bir heyecan dansı yaptı. "Bu çok eğlenceli olacak!"

Onun bu hevesine güldüm. "Kızlara herkesin biletlerini ödeyeceğimi ve otel odalarını ayarlayacağımı söyle. Ne kadara mal olacağı umurumda değil, sadece onları burada istiyorum. Kiera'nın buna ihtiyacı var."

Anna dudağını ısırıp ve başını salladı. Kiera'nın biraz normalliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Dürüst olmak gerekirse hepimiz biliyorduk. Suç ortağım Anna'ya yumruğumu kaldırdım, o da sırtarak yumruğuma vurdu. Tam gitmek üzereydim ki Anna'nın gözleri aniden tekrar parladı. Beni durdurmak için dirseğinden tuttu.

"Onu istediğim yere götürmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

Hemen kaşlarımı çattım. "Aklında ne var?" Körü körüne evet diyemeyeceğim kadar Griffin'e benziyordu.

Anna kıkırdadı, kesinlikle memnun görünüyordu. "Onu erkek striptizcileri görmeye götürürsem Kiera kendini kaybeder. Bunu yapmam senin için sorun olur mu?" Ben cevap veremedim ekledi: "Lütfen onu yarı çıplak erkeklerle utandırmama izin ver. Hayatım boyunca bu anı bekledim."

Buna güldüm, sonra omuz silktim. "Benim için sorun değil, ama kalması için ona iyi şanslar." İlk kalça darbesinden sonra kaçacağına dair bir his vardı içimde... ve ben bunu görmek istiyordum.

Anna homurdandı. "Merak etme, onu bağlarız."

Başımı ona doğru salladım, hınzır tarafına hayret ediyordum; Kiera'ya sataşma konusunda benden beterdi. Tam ona bir yer bulmasına yardım edeceğimi ve gerçekten gitmek istiyorsa Kiera'nın gitmesine izin vermesini isteyeceğimi söyleyecektim ki, yüzünde birdenbire bir

Griffin'in ifadesi, genellikle kötü şeylere yol açan bir ifadeydi. *Aklıma çok iyi bir fikir geldi ve bundan nefret edeceksin ama yine de yapacağız* karışımı bir ifadeydi. Hemen temkinli davrandım.

"Onun için yapabileceğin en harika şey ne biliyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sürpriz bir bekarlığa veda partisi için tüm arkadaşlarını buraya mı toplayacaksın?"

Elini salladı. "Ondan sonra." Ben bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırıp bana baktı. "*Sen eğlence ol. O ölür.*"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Eğlence mi? Ne tür bir eğlence?" Çünkü sanki benden şunu yapmamı istiyor gibiydi.

Anna'nın gülümsemesi kocasınınki kadar şeytani bir hal aldı. Açıklamadı ama gözleri yavaşça vücudumu taradı ve ben de cevabımı aldım. Evet, tam olarak kulağa geldiği gibiydi. Kiera için sahneye çıkmamı istiyordu, ama çok daha farklı bir sahneye.

Daha da yaklaşarak, "Onun için striptiz yapmamı mı istiyorsun? Kulüpte mi?"

Yüzü bir çılgılığı bastırır gibi gerildi. "Evet! Onu oraya götüreceğim, kalmasını sağlayacağım ve sen de sahneye çıkacaksın! En büyük sürpriz bu olur!" Gülmeye başladı. "Herkes için."

Yüzündeki heves beni de güldürdü ama sonra başımı salladım. "Bu fikre tamamen karşı olmasam da, sahneye çıkıp soyunmama izin vermeyecekler."

Gözleri tekrar vücudumda gezindi. "Evet, Hot Bod...yapacaklar."

Bir an için bunu düşündüm, bunu onun için yaparsam Kiera'nın yüzündeki ifadeyi hayal ettim - arzuyu, utancı. Cazip bir hayaldi ama aynı zamanda imkânsızdı. İç çekerek başımı salladım. "Yapamam, Anna." Elimi yüzüme doğru salladım. "Biri beni tanıyabilir." Ve eğer Kiera'yla toplum içinde görülemiyorsam, onun için soyunurken de kesinlikle görülemezdim.

Anna bana sırtıttı. "Erkek striptizcilerle ilgili en iyi şey ne biliyor musun? Kostümleri. Yüzünü gizleyecek bir şey bulabileceğinden kesinlikle eminim."

O bunu söylerken bile beynime fikirler hücum etti. *Oh evet...bu kesinlikle işe yarardı.* Kahretsin. Bunu gerçekten düşünüyor muydum? Bir parçam buna gülüp geçmek ve ona hayır demek istiyordu -bu saçma bir fikirdi- ama Kiera'yı *bu* şekilde şaşırtma düşüncesi... kahretsin. Bu beni şimdiden tahrik etmeye başlamıştı. Ayrıca Anna haklıydı, Kiera kesinlikle ölürdü ve onu kızdırmak için böyle harika bir fırsata nasıl hayır diyebilirdim ki? Anna'ya sinsi bir sırıtış attım. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

Heyecanla tiz bir ıglık attı, sonra elini ağızına götürerek ıglığını bastırdı.

"Kimseye tek kelime etme. Anladım," dedim, onu göstererek. "Bu bir sır." Dudaklarını büzdü, hâlâ kıkırdıyordu. Yüzümde bir gülümseme, gözlerimi devirdim. "Beni buna ikna etmene nasıl izin verdim?"

Sırıttı. "Çünkü kız kardeşimi seviyorsun ve onu mutlu etmek için her şeyi yaparsın. Ve Kiera'yı tanırım; bu gezegende gerçekten striptiz yaparken görmek *istediği* bir erkek varsa, o da sensin. Seni böyle görmek onu *çok* mutlu edecektir."

Yüzümde yumuşak bir gülümsemeyle yere baktım. Kiera vücuduma bakmaktan ne kadar hoşlansa da, bunun doğru olduğuna inanmak zorundaydım. Anna koluma hafifçe vurdu. "Ve kabarık kollar için bana borçlusun." Sırıttı, sonra ekledi, "Annemin senin için ne seçtiğini görmek için sabırsızlanıyorum. İntikam Kellan Kyle. Bunu unutma."

Dönüp odadan çıktı ve gidişini izlerken kendi kendime hafifçe güldüm.

Tam o sırada birinin boğazını temizlediğini duydum. Arkamı döndüğümde Deacon'ın kısmen ranzasında saklandığını gördüm. Eğik bir kaş ve eğlenen bir ifadeyle bana bakıyordu. O zaman bunların hepsini duymuştu. Oops. Sanırım önce dolapları kontrol etmeliydim. Sert bir parmakla onu işaret ettim. "Kimseye bir şey söyleme. Bu bir sürpriz."

Gülmeye başladı. "Kesinlikle şaşıracığını düşünüyorum." Başını iki yana salladı. "Kudurmuş kadınlarla dolu bir kulüpte striptiz mi yapacaksın? Sen benden çok daha cesur bir adamsın."

Buna güldüm. "Cesur mu, aptal mı?"

Omuz silkti. "Bazen ikisi de aynı şeydir, değil mi?"

Doğru. Çok, çok doğru. Kiera'nın yüzündeki dehşete düşmüş ama mest olmuş ifadeyi görmek için buna değerdı. Sabırsızlanıyordum.

D.C.'ye vardığımızda bu konuda endişeliydim, konserden çok bu performans için heyecanlıydim. Anna üzerine düşeni iyi yaptı ve ikimizin arasında herkesin uçak biletlerini ve otel odalarını ayarladık. Ve tabii ki kızlar sürprizi öğrenir öğrenmez erkekler de öğrendi. En azından bir kısmını biliyorlardı. Anna ve Deacon dışında kimse striptiz planımı bilmiyordu. Yine de bu, üzerine oturmamam gereken bir şeydi. Fotoğraf olayından sonra dersimi almıştım ve çocuklardan en az ikisine ne olacağını söylemeli, bunu sorun etmediklerinden emin olmalıydim. Griffin endişelenmiyordum. Umursamayacağını zaten biliyordum ama konuyu açarsam

benimle sahneye çıkmak için ısrar ederdi ve bu Kiera'nın isteyeceği türden bir sürpriz değildi.

"Herkesin buraya gelmesini sağladığına inanamıyorum, Kellan. Gerçekten çok havalısın."

Matt'e omuz silktim ve Kiera'nın yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Anna'yla birlikte otobüsten iniyordu, ben de ona döndüm. "Bunun Kiera'nın hayatının en güzel gecesini istiyorum ve eğer arkadaşları orada olmasaydı böyle olmazdı. Sadece onun yanında bir şey söylemediğinden emin ol. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Evan ve Matt sırtıarak başlarını salladılar. Uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyorlardı; bu Kiera için olduğu kadar onlar için de bir hediye idi. Bir taşla üç kuş. Umarım onlara sürprizimin ikinci yarısını anlattıktan sonra da mutlu olurlardı.

"Hepsinin dışarı çıkacağı gece, ben... Anna'nın aklına bir fikir geldi... Ben..." Hay sikeyim. Bunu açıklamak garipti.

Evan kaşlarını çatı. "Neye gidiyorsun?"

Lanet olsun. Jenny'nin yanında yarı çıplak olduğum son seferde bana vurmamıştı ama bu sefer vurur muydu? "Tamam, kızma..." İkisi de anında sinirlenmiş görünüyordu. Aceleyle tükürdüm, sadece üstesinden gelmek için. "Anna onları bir erkek striptiz kulübüne götürmek istiyor ve ben de orada onlara sürpriz yapacağım." Bunu söyledikten sonra yüzümü buruşturdum; ben bile bunun pek bir şey açıklamadığını biliyordum.

"Onları neyle şaşırtacaksın?" Matt sordu.

Dudağımı ısırarak elimle vücudumu gösterdim. Matt'in çenesi düştü. "Onlar için soyunacak mısınız?"

Bana yumruk atmayı düşünme ihtimaline karşı ellerimi kaldırdım. "Kiera için soyunuyorum... Ben soyunurken onlar da orada olacak. Sizin için sorun olur mu?" İkisinin arasına baktım ama ne hissettiklerini anlayamadım.

Evan kaşlarını çatarak bana baktı. Matt yavaşça başını sallayarak, "Önce kız arkadaşından çıplak fotoğrafını çekmesine yardım etmesini istiyorsun-" dedi.

"Çıplak değildim," diye araya girdim. "Ve teknik olarak Jenny'ye sordum, Rachel'a değil."

Evan'ın kaşları daha da çatıldı ve Matt ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Ve şimdi de onun önünde soyunmak mı istiyorsun? Neden başkalarının kız arkadaşlarının önünde soyunup duruyorsun?"

Bana soluk bir kaşını kaldırdı ve Evan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kahretsin. Kızışlar mıydı? Ellerimi kaldırdım, gülümsemem küçük ve masumdu.

"Aşk için mi?"

İkisi de bir saniye bana baktılar, sonra gülmeye başladılar. Hayır, ulumaya. Kıkırdamaları biraz dindiğinde, Evan içini çekti ve "Her neyse, Kellan, bu senin vücudun" dedi.

Matt başıyla onayladı. Gözlerini silerek, "Web sitesini güncelleyebilmemiz için Rachel'a fotoğraf çektireceğim," dedi.

Ona kaşlarımı çattım ama bu sadece daha çok gülmesine neden oldu. "Kızlara hiçbir şeyden bahsetme, tamam mı? Ya da Griffin'e. O baş ağrısına ihtiyacım yok."

Hâlâ kıkırdayarak birbirlerine bakıyorlardı ve bana kızmak yerine benimle dalga geçmeyi seçtikleri için mutluydum. Kiera'nın benim tüm dünyam olduğunu ve tamamen çıplak olsam bile kız arkadaşlarının benim ellerimde güvende olduğunu anladıklarından emindim. Ayrıca, tamamen çıplak olmayacaktım. İki kızın da daha önce görmediği bir şey değildi. Dünyanın çoğunun görmediği bir şey değildi; dışarıda olanlara kıyasla neredeyse tamamen giyinik olacaktım.

Bunu çocuklara söyledim ve Evan başını salladı. "Hayat tercihlerini yeniden düşünmenin zamanı gelmiş olabilir, Kell."

"Çoktan yaptım," dedim sırtarak. Sonra Matt'e telefonumu uzattım. "Anna'ya nereye gideceğini söyleyebilmem için erkeklerin sahne aldığı bir kulüp bulmama yardım eder misin?"

Telefonumu alırken Matt'in yüz ifadesi asıktı. "Bensiz ne yapardın? Gerçekten, ne yapardın?"

Ben ciddiyetle başımı sallarken Evan güldü. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Sonunda parti günü geldi ve bildiğim kadarıyla Kiera'nın tüm arkadaşlarının yakında onu ziyaret edeceğinden haberi yoktu. Bunu belli etmemek, sanki bugün sıradan bir günmüş gibi soğukkanlı davranmak zordu. Görünüşte sakindim ama içimde küçük bir çocuk gibi zıplıyordum. Ama sonra Kiera öyle bir şey yaptı ki, içime bir korku dalgası yayıldı. Otobüste dinleniyorduk, ben şarkı sözleri üzerinde çalışırken Kiera kitabı üzerinde çalışıyordu, daktilo sesi kesildi ve Kiera masaya uzanıp parmaklarını benimkilere doladı. Yüzündeki ifade yoğun bir rahatlama ve mutlak bir tatmin ifadesiydi ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum; bir şarkıyı bitirdiğimde ben de sık sık aynı ifadeyi takınırdım. Kitabını bitirmişti ve sonunda bitirdiyse, onu görmeme izin verebilirdi. Ben gerçekten

Nasıl bir araya geldiğimize dair düşüncelerini okumak istiyordum; aynı zamanda neredeyse katatonik bir dehşetle doluydum.

"Bitirdin mi? Sonunda okuyabilecek miyim?"

Kiera gözlerini bana kilitlediğinde parçalanmış görünüyordu. Ela gözlerinin derinliklerinde aynı dehşeti gördüm ama yine de dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirdi. Bu kitap söz konusu olduğunda ikimizin de korkularımızla yüzleştiğini bilmek işi biraz daha kolaylaştırdı. Ve o beni seviyordu. Bunu asla unutamazdım.

Defterimi yere bırakarak Kiera'nın bakışlarını bir süre daha üzerimde tuttum, sonra dikkatimi bilgisayara verdim. Belgenin en üstüne geldim ve Kiera sanki sokulmuş gibi yerinden fırladı. Hemen yaptığım işi bıraktım ve ona baktım. Parmaklarını sallarken gözle görülür bir şekilde titriyordu. Belki bu teoride harikaydı ama gerçekte çok fazlaydı. Çünkü hasta görünüyordu ve ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Sen okurken burada huzur içinde oturamam," dedi ve sonra bir kaçış yolu arar gibi otobüsü taradı.

Onu açıkça incittiğim için kendimi kötü hissederek dizüstü bilgisayarı kapatmaya başladım. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, okumayacağım."

Başını bana doğru salladı. "Hayır, yapmanı istiyorum. Sadece... bunu yaparken seni izleyemem."

Bilgisayarı yeniden açtım. O güçlü davranıyordu; ben de öyle davranabilirdim. Kiera dolaplara doğru ilerlemeye başladı ama dışarıdan gelen bir ses onu durdurdu. Park alanının etrafında bizden birini görme umuduyla bekleyen hayranlar vardı. Genelde sessiz olurlardı ama şimdi dışarıda mini bir konser varmış gibi bağırıp çağırıyorlardı. Belki de çocuklardan biri geri dönmüştür? Gerçi genelde onlar için bu kadar yüksek sesle bağırılmazlardı. Ama sonra biri otobüsün kapısını çaldı ve onun çocuklardan biri olmadığını anladım. Onlar kapıyı çalmazdı. Griffin değilse tabii. Hâlâ Kiera ve benim etrafımda dolanıyordu ve bunu eşeklik olsun diye yapıyor olsa bile, onu bu yüzden seviyordum.

Griffin'e kapıyı açmak için yanına gittim ama gelen o değildi. "Sienna? Burada ne işin var?" Bu otobüste gerçekten de ihtiyacı olan hiçbir şey yoktu. Bir şey söylemek isterse beni arayabilirdi.

"İçeri girebilir miyim?" Bana bakışı tatlı, utangaç ve tuhaftı. Yüzüne bakınca, yatak odamın kapısında durmuş, nazıkçe onunla sevişmemi istediğini sanırdınız.

Geri çekildim ve elimle içeri girebileceğini işaret ettim. durakladı, sanki bir nefes uzaktaymış gibi görünüyordu.

Beni öptü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve o zaman fark ettim ki... otobüsün park ediliş şeklinden tüm hayranlar bizi görebiliyordu. Ve az önce yaptığı şovdan, burada ne yapacağımız konusunda hepsi aynı yanlış varsayıma sahipti. Lanet olsun. Az önce kendi otobüsümde fotoğrafımı çekmişti. Buraya sadece bunun için mi gelmişti?

Artık bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığı için otobüsün kapısını kapatırken yüz ifademi nötr tuttum. Hatta hayranlarımın bağırarak sorduğu soruları ve yorumları duymazdan gelmeye çalıştım: *Sienna ile ne zamandır birliktesiniz? Ne zaman evleniyorsunuz? İkinizi birlikte çok seviyoruz! Lütfen hiç ayrılmayın!*

Otobüse bindiğinde Sienna'nın tavrı tamamen değişmişti. Parlak, neşeli, arkadaş canlısıydı ve artık bana tapıyormuş gibi görünmüyordu. Kiera'yı en iyi arkadaşlarım gibi karşıladı. "Kiera! Seni görmek ne güzel."

Kiera'nın yanıtı çok daha az hevesliydi. "Sen de."

"Ne oldu?" Sienna'ya, bana danışmak istediği başka bir "parlak" fikri olduğundan emin bir şekilde sordum.

Yüzünü bana döndü, gülümsemesi şakacılık ve masumiyet karışımıydı. "Bir kız arkadaşlarına uğrayamaz mı? Etrafımda insanların olmasına alışkınım ama bu turnede otobüste sadece güvenliğim ve ben varız. Biraz yalnızlık çekiyorum."

Bunun doğru olduğundan emindim ve sempati duysam da, dışarıdaki o anın da gösterdiği gibi, şu anda hayatımdaki manipülatif gücün önemli bir parçası olduğunu unutmama izin vermedim. Sonraki sözleriyle birlikte.

"Turun bir sonraki ayağında benimle gelmek ister misiniz?"

Ona hayır demek için ağzımı açtım ama Kiera benden önce davrandı. "Hayır, sorun yok, burada iyiyiz." Dudaklarımı birbirine bastırdım, Kiera'nın bunu benim yerime yapmasına sevinmiştim. Muhtemelen ben bu kadar güzel ifade edemezdim.

Sienna gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi suratını astı, sonra da teklifin bize her zaman açık olduğuna dair bir şeyler söyledi. Ve tabii ki öyleydi. Onun otobüsüne binersem hayranları çıldırırdı.

Bu karmaşadan kurtulmak isteyerek Sienna'nın yanından geçtim ve Kiera'nın dizüstü bilgisayarını aldım. "Misafirimize" dönerek, "Aslında gösteriden önce biraz dinlenecektim. Umarım sakıncası yoktur." *Ama sakıncası varsa bile umurumda değil.* Sienna başını salladı ve omuz silkti çünkü toplum içindeyken yüz ifadesi ne olursa olsun bana karşı bir şeyler hissetmiyordu. Ben sadece onun uygun olduğunda kullanabileceği bir araçtım. Sinirlenmişim.

Kiera'ya döndü. "İyi misin?" Gözlerimle Sienna'yı işaret ederek ona sordum.

Kiera bana sertçe başını salladı, sonra hafifçe dizüstü bilgisayarına dokundu. "Ben daha çok senin bunu okuman konusunda endişeliyim."

Bu duyguyu tamamen anlayarak eğildim ve yanağından öptüm. "Bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek." *Kendim* hakkındaki hislerimi değiştirebilirdi ama onunkini kesinlikle değiştirmezdi. Bu süre zarfında onun içsel mücadelesini hissetmiştim. Ne kadar çelişkili olduğunu ve iletişim kurmayarak bunu ne kadar kötüleştirdiğimi zaten biliyordum. Ona sadece onun hakkında ne hissettiğimi söyleseydim - o ilk gece, aramızda hiçbir şey olmadan önce - her şey farklı olurdu. Hâlâ acı verici ama çok farklı.

Şimdiden kendimden nefret ederek perdenin arkasına saklandım. Kiera'nın Sienna'ya Kuzey Carolina'daki o kulübü takip eden rastgele fotoğrafçılar hakkında bir şeyler söylediğini duydum ve Sienna'nın cevabını dinlemek için durakladım. Bu onun için tamamen normal bir olaymış gibi geçiştirdi ve belki de öyleydi. Açıkçası onun günlük hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, onları gördüğünde şaşırmış ya da üzülmüş görünmediğiydi ve bu benim için büyük bir tehlike işaretiydi.

İç çekişimi bastırarak ranzamıza oturdum ve Kiera'nın dizüstü bilgisayarını açtım.

Kiera'nın hikâyesine başlarken nabzım hızla atıyordu ve beni hangisinin daha çok gerdiğinden emin değildim: benim hakkımda bir şeyler okumak mı yoksa Denny hakkında bir şeyler okumak mı? Muhtemelen ikisi de. Kiera'nın en başından beri, hatta beni sahnede gördüğü o ilk andan itibaren benimle aşırı derecede ilgilendiğini hemen anlamıştım. Ve o zaman bile, içimde tanıdığım tüm kadınlardan daha derinleri görmüş olduğu gerçeği beni çok etkilemişti. Beni o sahnede görmüştü, gerçek beni.

İlk resmi görüşmemiz hakkındaki düşünceleri beni güldürdü. Düşündüğüm kadar utanmıştı. Ve benden tahmin ettiğimden daha fazla etkilenmişti. Beni tarif ediş şekli... Yakışıklı olduğumu biliyordum, kör değildim ama beni bir tanrı gibi, gerçekte var olmayan efsanevi bir yaratık gibi anlatmıştı. Beni görme biçimi, o günden sonra beni izleme biçimi gerçeküstüydü. Her şeyi fark etmişti. Sadece doğru yorumlamamıştı.

İlk birlikteliğimizden sonra onu terk etmem gibi. Tanrım. Onu becerdiğimi düşündü ve onunla uğraşmamak için kaçtı. Pompala ve terk et. Benim için bir şeyler hissettiğini fark etmemişti. Kalbimi kırdığını fark etmemişti.

Denny ile "yeniden bir araya gelme" kısmına geldiğimde neredeyse bilgisayarını kapatıyordum. Okuyamadım. Onu terk etmemiş olsaydım, daha erken dönseydim, belki de bunların olmayacağı gerçeğine dayanamıyordum. Ya da belki olurdu. Onu tüm kalbi ve ruhuyla sevmişti ve onu bırakacak kadar bana güvenmesi uzun zaman almıştı. Gerçekten çok uzun bir zaman. Çünkü onu defalarca kendimden şüphe ettirmiştim.

Aşk sahnelerini atlayarak, tökezleme-sarhoş geldim. O geceyi tam olarak hatırlamadığım için okurken çok şaşırdım. Eve sarhoş gelmişim, sonra da bir pislik gibi davranmışım ve o bana hâlâ yardım ediyordu, bir bakıma beni hâlâ özlüyordu. Onu önemsememi, birlikte geçirdiğimiz geceyi önemsememi istemişti ve ben de önemsemiştim -hem de çok- ama bu gerçeği ondan başarıyla saklamışım ve bu ikimizi de incitmişti. Çünkü o sarhoş gecedan sonra ona karşı tam bir hıyar gibi davranmışım.

Ona söylediğim tüm aptalca yorumları okumak kendimi tokatlamak istememe neden oldu. Tanrım, bunu okumak Denny ile seks sahnesini okumaktan daha zordu. Ben de atlamak istedim ama okumam gerektiğini biliyordum. Bunu ben yapmışım, bu gerçeği kabullenmeliydim. Onunla bir yetişkin gibi konuşmak yerine, ona defalarca sözlü olarak saldırmışım. Neden bana aşık olmuştu ki? Bunu onun için kesinlikle kolaylaştırmamışım.

Gerçek dünyadan gelen bir ses beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. "Sienna gitti."

Kiera'nın ranzamızın yanında dikildiğini görmek için başımı kaldırdığımda adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyordu; kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "İçeri girdiğini duymadım. Ödümü kopardın."

Bana kısa bir gülümseme verdi, sonra yatağın kenarına otururken ifadesi ciddileşti. "Benden nefret ediyor musun?" diye sordu, cevabım konusunda son derece gergin görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilemeden uzun süre ona baktım. Ondan nefret ediyor muydum? Hayır, kesinlikle etmiyordum. Kendimden nefret ediyor muydum? Kahretsin ki evet. Bilgisayarını kapattıktan sonra sürünerek bölmeden çıktım ve yanına, kenarına oturdum. Yanıtımı beklerken gerginliğini hissedebiliyordum ve onu gerdiğim için kendimden daha da nefret ediyordum. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Sana yaşattığım tüm acılar için çok özür dilerim."

İnançsızlıkla bana bakarken gözleri parlıyordu. "*Bana* çektiirdiğin onca acı için mi? Kalbini söküp parçalara ayırdıktan sonra sana geri veren bendim."

Çok, çok doğru. Ve hala onun hatası değil. Tam olarak değil. "Hikayede henüz o kadar ileri gitmedim. Hâlâ götün teki olduğum kısımdayım."

Yüzünde küçük bir sırıtışla omzuma kendi omzuyla vurdu. "Pislik gibi davranman hoşuma gidiyor."

Kitabı okuduğum için yorumunun doğru *olmadığını* biliyordum ama yine de beni gülümsetti. "Bunu aklımda tutacağım," dedim ona. Suçluluk duygusu yeniden ortaya çıkarken mizah da kayboldu. Zamanı geri sarabilmeyi dileyerek yüzünü inceledim. "Ama ciddiym. Gerçekten çok üzgünüm. Sana karşı dürüst olmalıydım. Sana nasıl hissettiğimi söylemek istedim... Ama yapamadım. Çok zordu."

Pişman görünerek başını salladı. "Biliyorum. Ama özür dilemek zorunda değilsin. Sana yaptığım şey çok daha kötüydü. Özür bunu karşılayacak kadar büyük bir kelime değil."

Buna söyleyebileceğim bir şey yoktu, bu yüzden dudaklarımı gülümsemeye benzer bir şekilde kaldırdım ve yanağındaki gözyaşını sildim. Kiera yüzünü buruşturdu, gözleri pişmanlıkla dolmuştu. "Denny ile olan sahneler için çok özür dilerim. Onları okumana izin vermemeliydim."

Onu durdurmak için parmağımı dudaklarına koydum. "Yapma. Anlıyorum. Bu işe girerken bizimle ilgili bir hikâyenin aynı zamanda ikinizle ilgili bir hikâye olacağını biliyordum. Öyle de olmalı. O senin hayatının büyük bir parçasıydı ve geçmişinle bir sorunum yok. Seni sen o. Ve ben de senin olduğun kişiye aşığım." Ve bu inkâr edemeyeceğim bir gerçektir. Denny'yle birlikte olmak onun kişiliğinin bir parçasını şekillendirmiş, yanımda oturan kişinin oluşmasına yardımcı olmuştu ve bazen onun benim ilk gerçek aşkım olduğu gibi benim de onun ilk gerçek aşkı olmayı dilesem de, sonumuzun aynı olmayabileceğini de anlıyordum - tanışmış olsaydık bile. Şu anda olduğumuz kişi olabilmemiz için olayların bu şekilde gelişmesi gerekiyordu. Ve ben şu anda olduğumuz kişiyi seviyordum.

Yine de yaptığım şeyi itiraf etmek zorundaydım. Gerginliği azaltan bir kahkaha atarak ona şöyle dedim: "Yine de okuyamadım. Birkaç bölümü gözden geçirdim. Umarım sakıncası yoktur."

Başını sallayarak kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Bir süre bana sokuldu, sonra boynumu öptü ve "Seni seviyorum, biliyor musun?" dedi.

Sırtını okşarken geçmişin acısının geçip gitmesine izin verdim. Onu kızdırmak için altın bir fırsat yakaladığımı düşünerek sırttım ve "Saçımı sevdiğini biliyorum" dedim. Bana bakmak için geri çekildi ve dudaklarını sinirli bir şekilde büzerken bile yüz ifademi zar zor koruyabildim. "Yani saçımı *gerçekten* seviyorsun... neredeyse saplantılı bir şekilde. Hiçbir fikrim yoktu." Bunu söyleyerek dürüstlük anlaşmamızı esnetiyordum.

Bu. Saçlarımla oynamayı sevdiğini ve sürekli saçlarıma baktığını biliyordum ama saçlarımdan ne kadar hoşlandığını okumak beni şaşırtmıştı. Dürüst olmak gerekirse, saçlarım neredeyse kitaptaki başka bir karakter gibiydi. George'un saçımı kesme teklifini kabul etmediğim için çok mutluydum.

Kiera'nın yanakları kızardı. Dayanamadığım için ona şakacı bir sırıtış attım. "Ve karın kaslarım." Koridordaki meşhur toplantımız sırasında yaptığı içsel bir yoruma atıfta bulunarak, "Onları bir keçeli kalemle kazımayı denemek ister misin? Sana izin vereceğim. Gerçi yenilebilir boya çok daha eğlenceli."

Benden uzaklaştı, ayağa kalkarken yüzünde kızgınlık vardı. Gülerek onu kucağıma çektim. Vücudumla çarpıştığında kıkırdadı ve ben de geçmişi geride bırakmanın giderek kolaylaştığı gerçeğinden keyif aldım.

Kiera ellerini çok sevdiği saçlarına götürdü ve parmaklarını uzun tellerin etrafında dolaştırdı. Derin ve şehvetli bir sesle, "Sen beni dağlarsan ben de seni dağlarım," dedi.

Kesinlikle. Bu kulağa onun için planladığım bile daha iyi geliyordu. Bana sarılması için yerini değiştirirken, "Anlaştık" diye mırıldandım. Sonra da bir öpücükle mühürledim. Planların değiştiğini söylesem kızlar anlayışla karşılardı... değil mi?

Ellerim Kiera'nın gömleğinin altında geziniyor, okşamak ve gıdıklamak arasında gidip geliyordu. Öpücükler arasında kıkırdadı ve ben de kızlar gelmeden önce sıvışmak için zamanımız olup olmadığını merak ettim. Tabii ki kızlar geldiğinde.

"Bu tanıdık geliyor."

Kiera üzerine yürünmesinden sadece hafifçe irkildi. Ne yazık ki buna alışmaya başlamıştık. Ama burada kimin olduğunu fark ettiğinde çenesi neredeyse göğsüne kadar düştü. "Jenny?"

Jenny gülerken ona gülümsedim ve "Sürpriz!" dedim.

Kiera bir sevinç çığlığı attı ve arkadaşına ulaşmak için beni itti. Kullandığı güç karşısında homurdandım, sonra karımın coşkusunu izlerken sırıttım. Jenny'yi sıkıca kavradığında gözleri yaşarmıştı. Sonra Jenny'nin yalnız olmadığını fark etti. Gördüğü kız arkadaşlarını sıraladı: Kate, Rachel ve okuldan arkadaşı Cheyenne. Hepsini onun için buraya getirmeyi başardığımızı çok sevinmiştim. Kiera'nın yüzündeki mutluluğu görmek göğsümü ağrıttı.

Kiera bunun arkasında benim olduğumu biliyormuş gibi kız arkadaşlarıyla bana baktı. "Neler oluyor?" diye sordu.

Griffin ve Anna alışverişten dönmüşlerdi. Griffin bir sandalyeye çökmüş, kollarından poşetler düşerken bitkin görünüyordu. Anna altı saatlik bir uyku çekmiş ve bütün gece uyumaya hazırmış gibi görünüyordu. Bir kolunu Rachel'a doladı ve Kiera'ya simsiyah bir çanta uzattı. Kiera çantayı alırken Griffin'in sırtıttığını fark ettim ve içinde ne olduğunu sadece hayal edebiliyordum.

Kiera çantayı açtı ve neredeyse hemen kapattı. Yüzü kıpkırmızıydı, bana döndü ve "Tamam, cidden, oluyor?" dedi. Ayağa kalkarak yanına gittim ve kolumu ona doladım. "Önümüzdeki ay resmen evleniyoruz, Anna ve Griffin de nikâh masasına oturdularbiz de" -Anna'yı işaret ettim- "küçük bir kutlama yapmaya karar verdik."

Anna ayak parmaklarının üzerinde zıplayabilmesi için karnını kucakladı. "İkili bekarlığa veda partisi, Kiera!"

Kiera kesinlikle afallamış görünüyordu, en yakın kız arkadaşlarının her şeyi bırakıp buraya gelmeleri ve kutlamasına yardım etmeleri karşısında şaşkına dönmüştü. Her birine sarıldı, sonra da yüzünde huşu ile bana döndü. "Tüm bunları sen mi ayarladın?"

Ona gülümsedim ve omuz silktim. "Hayatlarımız çılgınca. Hatırlanacak anlar yaşandığında, onları takdir etmek için bir saniye durmanız gerekir. Aksi takdirde bunların hiçbirinin değeri kalmaz," dedim otobüsü ve içinde bulunduğumuz gerçeküstü durumu göstererek. "Ve sizinle evlenmek kesinlikle hatırlanacak bir an." Sonsuza dek hatırlayacağım bir an.

Kiera'nın gözleri bana bakarken sulandı. Ona sarılmak, öpmek, sonsuza dek kucaklamak istedim ama Griffin "Siz erkeklere bakıp ağzınızın suyunu akıtırken, biz yarı çıplak bebeklerle dolu bir denizde yüzüyor olacağız" diyerek anı mahvetti.

Sandalyeden kalkıp Anna'nın arkasında durdu ve Anna da yorumundan dolayı ona dirsek attı. Kiera bana baktı, gözlerinde tedirginlik vardı ve ben başımı salladım. "Bu akşam gösteriden sonra bara gideceğiz." İstedğim son şey, onun bütün geceyi neredeyse çıplak kadınlarla çevrili olduğumu düşünerek geçirmesiydi. Aklında arkadaşlarından başka bir şey olmamasını istiyordum. Ve *benim* yarı çıplak olmam. Ya da tamamen çıplak, en azından onun zihninde.

Griffin bana anında sinirli bir bakış fırlattı. "Striptiz kulübü istediğimi söyledim." O vardı. Yüksek sesle. At her fırsat. O olabilir olmak Artık tek eşlilik uyguluyordu ama yarı çıplak kadınlara bakmayı hâlâ seviyordu. "Ve bir bar istediğimi söyledim. Eğer ayrı ayrı bekârlığa veda partileri yapmak istiyorsan

bu gece striptiz kulübüne gitmek anlamına geliyor. Ama evliliğimi pahalı alkol ve parıltılarla kutlamak istemiyorum."

Griffin bana kızgınlıkla baktı. Bu konuyu yeterince tartışmıştık, ciddi olduğumu biliyordu. Kutlamayı birlikte yapmamızı tercih ederdim ama bu onun seçimiye onunla gitmeyecektim. Ayrıca diğer erkeklerin de gitmeyeceğini biliyordu, Deacon ya da arkadaşları bile -çoktan sormuştu- yani yalnız gitmek istemiyorsa, ki , o zaman bize sıradan bir barda katılacaktı. Muhtemelen biz onu sarhoş edene kadar surat asacaktı. Ondan sonra, iyi olacaktı. Söylemeye gerek yok, onu sikip atmak en büyük önceliğimizdi.

Griffin isteksiz bir kabullenişle gözlerini devirdi, sonra da *çok kırbaçlanmışsın* gibi bir ses çıkardı. Ona sııttım. Kırbaçlanmak umurumda bile değildi, en ufak bir şey bile.

Kiera kız kardeşine döndü, kaşları hâlâ endişeyle çatıktı. "Peki bu gece tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordu. Sesinde ihtiyat vardı, çünkü Anna ve Griffin'in birbirlerine çok benzediklerini de biliyordu ve Anna'nın onun için ne sakladığından şüphelenmek zorundaydı, özellikle de Griffin'in "erkeklerle ağzının suyu akıyor" yorumundan sonra.

Yine de *beni* beklemeyeceğinden emindim.

Anna bana hızlı bir bakış attı, sonra da Kiera'ya, "Sen detayları merak etme. Her şey kontrolüm altında."

Bölüm 26

BİR FANTEZİYİ GERÇEKLEŞTİRMEK

Kızlar otobüsün arka yarısını ele geçirdi ve onlar hazırlanana kadar hiçbir erkeğin perde çizgisini geçmesine izin verilmedi. Jenny ve Rachel perdenin arkasında kaybolan son kişilerdi, Evan ve Matt'le mümkün olduğunca uzun süre görüşmek için oyalandılar. Jenny, karıma derme çatma soyunma odasında katılmadan önce beni kenara çekti.

"Hey, Kellan, ben sadece..." Sözleri kesilirken solgun gözleri yere kaydđ.

"Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum ve özür dilerim." Onu terslediğim ve telefonu yüzüne kapattığım için zaten onlarca kez özür dilemiştim ama eğer duyması gerekiyorsa bir düzine kez daha söyleyebilirdim. Aramızda herhangi bir sorun olmasını istemiyordum.

Gözlerini benimkilere kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, öyle değil..." İç çekti, kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra baştan başladı. "Özür dilemek istedim. Söylediğim şey kabaydı ve senden şüphe etmemeliydim. Son birkaç yılda değiştiğini gördüm ve eskiden olduğun kişi olmadığını biliyorum."

Bunu söyledikten sonra yüzünü buruşturdu ve benden yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Beni isteyen herkesle yatan bir dangalaktan mı bahsediyorsun? İlişkisi olsun ya da olmasın?" Gülümsemem soldu. "Ve sonra bu konuda en yakın arkadaşlarıma yalan söyledim." İç çekmek için durakladım. "Dürüstlüğümden şüphe ettiğin için seni suçlamıyorum Jenny. Bunun için kimseyi suçlamayacağım. Çok dürüst bir hayat yaşamadım. Ama deniyorum, yemin ederim deniyorum."

Gözlerimi incelerken dudaklarını şefkatli bir gülümseme süsledi. "Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden özür dilerim. Sana bugün olduğun adam için saygı duymalıyım, o zamanki adammışsın gibi davranmamalıyım. Bu yüzden lütfen beni affet."

Başımı sallayarak kollarımı ona doladım. "Affedilecek bir şey yok. Gerçekten aptalca bir şey yaptığımda beni azarlamaya hakkın var. Ama bunu duyman gerekiyorsa, evet, seni affediyorum."

Birbirimizden ayrıldık ve bana parlak, dostça bir gülümseme verdi. "Dil, Kellan," dedi bana, gözlerinde alaycı bir ışık vardı ve o zaman aklıma geldi, üç kız kardeşim vardı: Hailey, Anna ve Jenny. Onun bu sözüne gülerken bile bu gerçek beni boğmaya yetti.

Jenny kolumu okşadı, sonra perdenin arkasındaki kızlara katıldı. Evan'ın bana baktığını görmek için arkamı döndüm. Dikkatimi çekince bir kaşını kaldırdı. "Siz ikiniz aranızı düzelttiniz mi?" diye sordu.

Karşısına otururken başımı salladım. "Evet, biz iyiyiz." *Biz bir aileyiz. Hepimiz bir aileyiz.*

Bakışları perdeye kayarken Evan sırttı. "İyi, çünkü konuşmalarımızın sık sık seninle ilgili olmasından sıkılmaya başlamıştım." Koyu renk gözleri benimkilere döndü ve bana sırttı. "Seni seviyorum dostum, ama bazen kız arkadaşım *kendim* hakkında konuşmak istiyorum."

Yüzündeki ifadeye güldüm, sonra kendimi kötü hissettim. Tekrar. Jenny'bana söylediklerinden dolayı ne kadar suçlu hissettiğini fark etmemiştim. Aslında o kadar da kötü . Jenny gerçekten iyi bir insandı. "Bir daha olmayacak," dedim ona. Umarım.

İçini çekti ve sesinde ağır bir sıkıntı vardı. "En azından *bir* kez daha olacak. Hâlâ planladığın şeyi mi planlıyorsun?"

Cevap olarak ona sırttım ve o da tekrar iç çekti ama bu seferki sahte bir iç çekişti; altında yüksek dozda mizah vardı. İçimden bir ses Evan'ın, Jenny'nin Kiera'ya gösterdiğim performansla verdiği tepkiden çok hoşlanacağını ve daha sonra bu konuda gülmek için epey zaman harcayacaklarını söylüyordu. Jenny, Rachel gibi utangaç değildi, bu yüzden kışkırtıcı bir şekilde dans etmemin onu rahatsız edeceğini sanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu tatlı bulacağını hissediyordum. Ama bu ona fazla gelirse, o zaman gözlerini kapatabilirdi. Rachel'dan bunu bekliyordum, tabii Matt onu web sitesi için fotoğraf çekmeye ikna etmediyse. Lanet olsun.

Tam Anna'ya Rachel'ın telefonunu çalmasını söylemeyi düşünürken Griffin yanıma oturdu. "Ne planlıyorsun?" diye sordu, Evan'ın sorusunu duymuştu.

"Pek bir şey yok," dedim gülümseyerek.

Bana kaşlarını çattı ama sonraki sözlerinin şaşkınlığımla hiçbir ilgisi yoktu. "Bara gitme konusunda ciddi misin? Yoksa sadece bunu mu söylüyorsun?"

Kiera'yı atmak için mi?"

İçimi çektim. "Karıma yalan söylemem ve evet, bar konusunda ciddiydim. Ve ayrı partiler." Ona bir kaşımı kaldırdım ve somurtması daha da derinleşti.

Otobüse bakarken kuzenini gördü ve "Matt!" diye bağırdı.

Matt bakışlarını perdeden ayırıp Griffin'le göz göze geldi ve hemen, "Hayır," dedi.

Griffin ellerini havaya kaldırırken Evan ve ben gülmeye başladık. "Sana henüz bir şey sormadım."

Matt ona sinirli bir bakış attı. "Son altı saattir bana tek bir soru sordun ve yanıtlamam hiç değışmedi. Seninle striptiz kulübüne gitmeyeceğim, Kellan'la bara gideceğim."

Griffin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hepiniz berbatsınız," diye mırıldandı. Gülerek omzunu sıvazladım. "İlk raunt benden," dedim ona. Bana sıırttı. "Her raunt senden, sikik."

İçimi çektim, sonra başımı salladım. Onun fedakârlığı için en azından bunu yapabilirdim.

Birkaç saat sonra, kızlar nihayet maceraları için hazırıldılar. Perdenin arkasından çıktıklarında, bir yanıml Anna'yı kenara çekip bilinmeyen bir fanteziyi gerçekleştirdiğı için ona teşekkür etmek istedi. Geri kalan yanıml ise Kiera'yı omzuma atıp kimsenin görmesine izin vermeden doğruca otel odamıza götürmek istiyordu, çünkü çok güzel görünüyordu.

Tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran ve bacaklarının çoğunu açıkta bırakan daracık siyah bir elbise giymişti. Makyajı saf baştan çıkarıcıydı; parlak kırmızı dudaklar, koyu renk göz farı, kilometrelerce uzunlukta kirpikler. Ama asıl vurucu olan, bakmaktan kendimi alamadığım kısım, taktığı neon pembe peruktu. Kısa bob stili yüzünü çok çekici bir şekilde çerçeveledi ve renk bana bir şeyler yapıyordu. Hay sikeyim. Pembeye karşı bir zaafım vardı ve bu daha önce bilmediğim bir şeydi. Ama ne kadar uzun süre bakarsam o kadar zorlanıyordum, bu yüzden görmezden gelemedim. Pembeyi seviyordum. Ya da onu pembeler içinde seviyordum. Her iki durumda da, planlarımızı sikeyim. Otel odamızda birlikte kutlayabilirdik ve ben bundan çok mutlu olurdum.

Diğer kızlar da Kiera'ya benzer şekilde giyinmişlerdi ama ayağa kalkıp ona doğru yaklaşırken onları fark etmedim bile. "Aklımda senin bu görüntün varken bu gece sahneye konsantre olamayacağım." Gerçek de bu değil miydi? Şu anda bile aklıma tek bir şarkı sözü gelmiyordu. "İnanılmaz derecede seksisin."

Başını eğdi ve iltifatımı reddetmesini ya da geçiştirmesini bekledim. Bunun yerine bana "Teşekkür ederim" dedi.

Ona sırtıttım, çekiciliğine sahip çıktığı için mutluydum, sonra yaklaştım ve fısıldadım, "Peruk sende kalacak, değil mi?"

Parmaklarım bir tutamdan aşağı kaydı ve her türlü harika şeyi hayal ederken dudağımı emdim. Kiera bir süre yüzümü inceledikten sonra dudaklarını kulağıma dayadı. "Geri döndüğümde üzerimde tutacağım tek şey bu."

Sikeyim. Ben.

Şimdi gitmesine izin verebileceğimi sanmıyordum; ondan istediğim ve ihtiyaç duyduğum çok şey vardı. Kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim ve otobüse "Planlar değişti, bu geceki gösteriyi iptal ediyoruz ve evde kalıyoruz" dedim.

Bütün çocuklar fikrime katıldı, Matt bile, ki bu biraz şok ediciydi. Kiera bana yumuşak bir gülümseme verdi. "İyi denemeydi ama bunu yapamayacağını biliyorsun."

Gerçeklik etrafımı sararken hüznü bir iç çekiş beni terk etti. "Biliyorum, ama güzel bir düşünceydi."

Sonunda grubun mekâna girme vakti gelmişti. Her birimiz kızlarla vedalaştık ve Kiera'ya yeni gelen limuzinin onlar için olduğunu söyledim. Ona gecesinde iyi eğlenceler diledim, o da aynı duygularla karşılık verdi. Sonra kolumu tuttu ve "Hey, eğer gerçekten bir striptiz kulübüne gitmek istiyorsan, benim için sorun olmaz. Sana güveniyorum."

Bunu söylerken yüzündeki rahatsızlığı gördüm ama aynı zamanda inancını da gördüm. Bir grup yarı çıplak kadının yanında bile bana gerçekten güveniyordu. Ona gülümsedim, bana olan inancı içimi ısıttı. Ama bu gece istediğim şey başka kadınları görmek değildi. Ya da hiçbir zaman. Sadece onu istiyordum.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim ona. "Yine de bir kulübe ihtiyacım yok." Kararımı tamamen etkiliyormuş gibi hissetmesini istemediğimden, kulüplerin zaten benim için pek bir şey yapmadığını itiraf ettim. Ve bu doğrudu. Gençken birkaç kez denemiştım, çoğunlukla meraktan, ama barda kızlarla flört etmek benim için daha eğlenceliydi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun daha iyi bir getirisi vardı, ancak bunu Kiera'ya söylemenin gerekli olduğunu düşünmüyordum. Ve bana attığı sırtıştan, benim için kıyafetlerini bedavaya çıkaracak kadınlar bulmanın çok da zor olmadığını farkında olduğunu anladım.

Ondan sonraki her saniye Kiera aklımdaydı ve gösterinin bitmesi için sabırsızlanıyordum... ikinci gösterimin başlaması için.

Sonunda setimizi bitirdiğimizde, diğer performansına geçebilmek için aceleyle sahne merdivenlerinden aşağı indim. Matt de benimle birlikte aşağı koştu. Elini koluma koyarak, "Ne zaman döneceğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ekibe bir şeyler fırlatırken başımı salladım. "Evet, merak etme."

Bir elini dikenli saçlarında gezdirdi. "Endişelenmiyor musun? Seni engelleyebilecek milyonlarca şey var. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

İkinci kez başımı salladım, sonra omzunu okşadım. "Her şey yolunda gidecek. Geç kalmayacağım."

İçini çekti, zaten stresli görünüyordu ve ben dönene kadar sinirlerinin bozulacağını biliyordum. Ona daha sonra barda borcumu ödeyecektim.

Matt itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, ama ben omzuna vurdum ve ondan önce yola çıktım. Eğer zamanında dönmek istiyorsam, kaybedecek zamanım yoktu. Matt'in ayarlamama yardım ettiği araba arkada bekliyordu ve hemen içine atladım. Şoföre kulübün adını söyledim, sonra orada çalışan birini sahneye çıkmama izin vermesi için nasıl ikna edeceğimi düşündüm.

Kulübe vardığımızda şoför hemen kulübün önüne yanaştı. Otoparkta bekleyen Kiera'nın limuzinini görünce gülümsedim. Ön girişe, tekme atıyormuş gibi görünmeleri için dönüşümlü olarak yanıp sönen kadınsı neon bacaklara bakarken, fark edilmeden içeri nasıl gireceğimi merak ettim. Sıradan bir gece olsaydı, ön kapı muhtemelen sorun olmazdı ama bu kadınlar gecesi idi ve mekân beni tanıyabilecek kadınlarla doluydu.

Öne doğru eğilerek şoföre "Arka giriş var mı bakabilir misiniz?" diye sordum.

Başını salladı, sorumdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Binanın etrafından dolaştı ve arka tarafta çöp bidonlarının yanında bir kapı olduğunu gördü. Yine de gizli bir giriş gibi görünmüyordu, sadece ara sokağa ulaşmak için hızlı bir yol gibi görünüyordu. İç çekerek denemeye karar verdim. Belki yakınlarda biri kapıyı çaldığımı duyardı.

Şoföre beni orada beklemesini söyledim, sonra hızla kapıya doğru gittim. Kapının üzerinde bir kamera vardı ama çalışıp anlayamadım. Kapıya vurdum ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim, sonra tekrar, sonra tekrar. İç çekerek, ceketimi yüzüme sarıp kapıdan geçmeyi göze almayı düşündüm.

Ön kapı. Tam o sırada arka kapı açıldı. Bir adam kafasını uzattı, yüzünde şaşkınlık ve merak maskesi vardı.

"Selam," dedim beni fark ettiğinde. "Kulağa garip gelecek ama ben-"

Adam kapıyı daha geniş açtı. Gömlek giymiyordu ve karın kasları benimkiler kadar keskindi, bu yüzden onun bir oyuncu olduğunu anladım. "Aman Tanrım, sen Kellan Kyle'sın!" diye geveleyerek sözümü kesti.

Yüzümdeki sırıtış utangaçtı. Dansçıların beni tanıyacağını hiç düşünmemiştim. Bu gerçekten geri tepebilirdi. "Evet...selam. Ben de merak ediyordum-"

Adam kenara çekildi ve beni içeriye çağırdı. "Bana içeride söyle, insanların seni burada görüp üşüşmesini istemem."

Adamın sağduyuya önem vermesiyle rahat bir nefes aldım. Yine ona ne istediğimi söylemek üzereydim ama benden önce konuştu. "Eğer kulübü kullanmak için geldiyseniz, bu gece kadınlar gecesi." Eliyle vücudunu gösterdi. "Bu gece çalışan hiç kız yok, sadece erkekler var." Başını eğerek ekledi, "Ama eğer bu yüzden buradaysanız, sahne arkasını izlemeniz için size gizli bir yer bulabilirim?"

Bu kadar düşünceli olması gerçekten dokunaklıydı ama burada olmamın nedeni bu değildi. Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, aslında bir ricam var. Sevgilim kalabalığın içinde, arkadaşlarıyla kutlama yapıyor ve ona sürpriz yapmak istiyorum. *Sahnedede*." Planımın mümkün olup olmadığını görmek için beklerken kaşlarımı kaldırdım.

Adamın gözleri büyüdü. "Sienna burada mı?"

Gözlerimi kapatıp inlememek için kendimi zor tuttum. "Hayır, değilim... Sienna'yla birlikte değilim."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu, ama sonra onun için gerçekten önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Onun için bunu yapmak istemen çok güzel ve keşke bunu gerçekleştirebilseydim, ama biz... şey, vücut tipleri söz konusu olduğunda bir standardımız var ve-"

Tam olarak ne demek istediğini anlayarak ve beni henüz çıplak görmemiş etkilenerek gömleğimi kaldırdım ve ona karın kaslarımı gösterdim.

Konuşmayı kesti. Dudaklarını bükerek, "Evet, bu işe yarar. Benim yerimi alabilirsin."

Sırıtarak omzuna bir şaplak attım. "Teşekkürler! Belki bu sadece ikimizin arasında kalabilir?"

Sırıttı. "Kazandığın bahşişleri bana ver ve evet, tek kelime etmeyeceğim."

"Tamamdır," dedim ona. Ve cüzdanımda ne kadar nakit varsa vereceğimi zaten biliyordum. Bu adam ona verebileceğim en büyük bahışı hak ediyordu.

Beni yakındaki bir soyunma odasına götürdü, orada bir grup adam ya kıyafetlerini değiştiriyor, ya üzerlerine bir çeşit yağ sürüyor ya da... kendilerini daha büyük gösteriyorlardı. Herkes kendi işini yapmakla meşguldü ve kimse bana dikkat etmedi. Sevimli yardımcım beni odanın özel bir köşesine götürdü ve sonra "Ne giymek istediğini biliyor musun?" dedi.

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Yüzümü saklamam gerekiyor ve karımın kovboylara karşı bir ilgisi var."

"Karım" dediğimde yüzünde meraklı bir ifade belirdi ama beni sorgulamadı. Sadece gülümsedi ve "Burada kal. Bende mükemmel bir şey var."

Birkaç dakika sonra siyah bir kovboy şapkası, yüzüm için bir bandana, deri bir yelek, spandex külot, siyah botlar ve... lanet olsun... chaps ile geri geldi. Pantolonu elime aldığımda güldüm ve dost canlısı kurtarıcım bana sırtıttı.

"Bunlar yırtılabilir," dedi kırparak.

"Teşekkürler dostum, bu mükemmel." Eşyalarımı koyabileceğim yeri gösterdi ve sonra bana bir şişe yağ uzattı.

"Şortunu giydikten sonra bunu giy." Alırken yüzüm buruştu. "Yapmak zorunda mıyım?"

Sırıtarak başını salladı. "Senin orada ben olman gerekiyordu ve ben asla devam etmem." Omuz silkti. "Işıkların altında kaslarınızı ve kadınların yapışmasını zorlaştırıyor. Elleri hemen kayıyor," dedi gülerek.

"Kolay siliniyor mu?" Ben sordum.

Sırıışı büyüdü. "Hayır." Omzumu okşadı, sonra beni yalnız bırakmak için uzaklaştı. Çok uzaklaşmadan onu durdurdum. "Hey, adın ne senin?"

"Derrick," dedi.

"Yardımanın için teşekkürler Derrick. Eğer bir D-Bags gösterisine gelmek istersen, web sitemiz üzerinden bana mesaj at. Seni içeri alırım." Matt'in bu tür şeyleri takip ettiğinden oldukça emindim ve Derrick'ten gelen herhangi bir şeye göz kulak olmasını istemek için aklıma bir not aldım.

Derrick'in sırtışı genişledi. "Teşekkürler! Bunu kesinlikle yapacağım. Siz çocuklar harikasınız." Gülerek kulübü işaret etti. "Şimdi *bu* sahnede iyi olup olmadığınızı görelim."

"Doğru," dedim kaşlarımı çatarak ve bir an için ne halt ettiğimi merak ettim. Ama sonra Kiera'nın dışarıda olduğunu hatırladım ve içimi yeniden heyecan kapladı. Bu işte berbat olsam bile, o yine de aklını kaçırmıyordu. Bu benim için bir kazançtı. Ve onun için. Ve Derrick için.

Zamanı geldiğinde Derrick beni gizlice sahneye götürdü; yönetimden kimse tarafından fark edilmek istemiyordu. Aşırı meraklı bazı sanatçılara susturma hareketi yaptı ama kıyafetim sayesinde dansçıların hiçbiri bir şarkı için onun yerine kimin geçtiğini bilmiyordu. Ben kalabalığı tararken Derrick bana bazı son dakika talimatları verdi. Kiera ve diğerlerini bulmak zor olmadı; kıyafetleri sanki üzerlerinde bir spot ışığı varmış gibi göze çarpıyordu. Tam önümdeydiler, bağılıyor ve gülüyorlardı, harika vakit geçiriyorlardı. Onları izlerken sırtıttım, sonra Derrick, "Pekâlâ, bu sizin işaretiniz. İyi şanslar." dedi.

Ona başımı salladım ve sahneye çıktım. Pozisyonumu alırken başımı eğmeye özen gösterdim; Kiera'nın beni hemen tanımasını istemiyordum. Bir elim şapka'nın ucunda, bakışlarım yerde dururken onu göremiyordum ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum; bakışlarının enerjisi omurgamda geziniyor, kalbimin beklentiyle çarpmasına neden oluyordu.

Müzik başladı ve başımı kaldırıp kalabalığa baktım. Kiera'nın beni sadece gözlerimden tanıyıp tanımayacağından emin değildim ama daha ona doğru bakmadan "Aman Tanrım!" diye bağırdığını duydum. *Evet, kesinlikle ben olduğumu biliyor.*

Anında güldüm ama bandanam sayesinde kimse bunu anlayamadı. Hâlâ kıkırdayarak, müzik eşliğinde baştan çıkarıcı bir şekilde hareket etmeye başladım. Kalabalık çoktan çıldırmıştı ve sonunda Kiera'nın gözleriyle karşılaştığımda sırtıttım. Kıp kırmızıydı ve beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kiera'nın yanında oturan Anna karnını tutuyordu; çok gülüyordu. Diğer kızlar Kiera'ya bakıyor, neden bu kadar yüksek sesle küfrettiğini merak ediyorlardı. Jenny ve Rachel'ın yeleğimi çıkardığım anda anlayacaklarını biliyordum; ikisi de dövmemi daha önce görmüşlerdi. Kate ve Cheyenne de muhtemelen o zaman anlayacaklardı, çünkü Kiera'nın adı bir tür açık vericiydi.

Derrick'e mümkün olduğunca çok bahşış vermek isteyerek tüm kalabalığı baştan çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde, tam olarak şarkı söylemek gibi hissettirdi - kalabalığın enerjisini emdim, sonra hareketlerimle onlara geri verdim. İşleri biraz daha kızıştırmanın zamanı gelmiş gibi görüldüğünde

Kiera'nın masası. Yeleği omuzlarımdan indirdim ve bir elimi göğsümde gezdirdim. Kumaşı kaptığım gibi Kiera'ya fırlattım. Geri vereceğini sanmıyordum, bu yüzden daha sonra Derrick'e parasını ödemeyi aklıma not ettim.

Yelek üzerine düştüğünde Kiera'nın gözleri büyüdü. Yaptığım şeye o kadar ki neredeyse fark etmeyecekti. Göğsüm ortaya çıktığında kulüp çılgına döndü ve Kiera'nın masasını taradım. Anna bana göz kırptı ve başparmağıyla onayladı. Cheyenne dövmemi fark etti, kıkırdadı ve Kiera'ya baktı. Kate sabit bir şekilde göğüs kafesimin üzerindeki mürekkebe bakıyordu, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Sonra birden gözlerini açıp benimle bakışlarını kilitledi. Bu tanıma beni güldürdü ve ona el sallamak istedim ama yapmam gereken bir iş vardı. Jenny ve Rachel bir karış açık bana bakıyorlardı ve Jenny'nin, Jenny'nin sorusu üzerine başını sallarken dudaklarını büzen Kiera'ya kimliğimi doğrulamak için eğildiğini gördüm. Rachel anında gözlerini kapattı. Jenny gülmeye başladı. Başını sallayarak benimle göz göze geldi ve onun, "*İnanılmazsın*," diye düşündüğünü açıkça görebiliyordum.

Tekrar güldüm ve sonra işe koyuldum. Dikkatimi Kiera ve kalabalığın geri kalanı arasında paylaştırdım, kadınların bana dokunabilmesi için kenarlara yakın durdum, sonra biraz fazla samimi olduklarında geri çekildim; Derrick'in yağ hakkında ne demek istediğini tamamen anlamam uzun sürmedi. Kalabalığın çılgınlığının doruğuna ulaştığını hissettiğimde pantolonumu çıkardım. Ve lanet olsun, yırtılabilir kıyafetler eğlenceliydi. Kiera ve ben eve döndüğümüzde giymek için birkaç tane almam gerekiyordu.

Sadece külotumla kaldığında kalabalık çılgına döndü. Kiera yüzünü ellerinin arasına gömdü. Jenny ve Anna gülmekten ölüyorlardı. Rachel'ın gözleri hâlâ kapalıydı ama arada bir baktığını fark ediyordum. Seksi olmaya devam ederek, vücudumu yuvarlayıp esnetirken ellerimi tenimde gezdirdim. Taytımın içine para sokulduğunu hissediyordum ve kaç kadının külotumun önünü hedeflediğini biraz şaşırmıştım. Doğru zamanda dönmek gerçekten bir sanattı.

Sonunda şarkı sona yaklaştı. Finalin sadece ve sadece ona ait olmasını isteyerek Kiera'ya doğru yürüdüm. Sahneden atlayarak onun masasının hemen yanına indim. Etraftaki birkaç kadın bana doğru koştu ama onlar bana ulaşamadan Kiera'nın elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Ritme göre hareket ederek bacağını yakaladım ve kalçama doladım. Kollarını boynuma doladı ve kendini bedenime bıraktı. şarkı bittiğinde onu eğdim, sonra yavaşça yukarı çektim. O bana sarılırken, ben de ona sarılırken yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Ona bakmak

nefesimi hızlandırdı, nabzımı hızlandırdı. Kiera'nın gözleri benimkileri ararken ateş saçıyordu ve sonra öne doğru eğilip bandanamın üzerinden beni öptü. Bizi izleyen kalabalık heyecanla çığlık atıyordu, ama onların enerjisi Kiera'dan hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Ağızlarımızı ayıran aptal kumaşa lanet okurken ellerim kışına doğru kaydı. Onu yırtıp atmak ve dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum ama insanlar beni tanırsa bunun Kiera için hızla bir kâbusa dönüşeceğini biliyordum.

Kiera sonunda benden uzaklaştı ve gözlerinde aynı arzulu arzuyu gördüm. *Daha sonra. Bunu daha sonra bitireceğiz.* Kendimi sakinleştirmek için ona şakayla karışık, "Bu kıyafetle beni tahrik etmemelisin. Tutuklanabilirim." Beni kimin izlediğini düşününce zaten olmam gerekenden daha serttim. Neyse ki bunu düşünmek kan akışımı çabucak dengeledi.

Kiera gülerek beni geri itti. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Ona şakacı bir selam verdim ve eline iffetli bir öpücük kondurdum. "Dayanamadım." Doğrulurken Anna'yı işaret ettim. "Bu onun fikriydi."

Kiera anında kız kardeşine ters ters baktı. Anna sırtıttı, sonra eliyle vücudumda bir aşağı bir yukarı hareket etti. "Çubukta Seks," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Spiker başka bir dansçının adını saydı ve ben kalmak istesem de bu işi bitirmem gerektiğini biliyordum. Kiera'ya son bir kez sarıldım ve ona, "*Diğer* performansımı bitirmeliyim yoksa Matt kafamı koparacak," dedim. Parlayan vücuduma baktım. "Benim de gidip şu yağ lekesini silmem gerek." Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

Kiera güldü, sonra yanağımdan öptü. "Sen başka bir şeysin, biliyor musun?"

Bandana altından ona gülümsedim. "Sen de öylesin. Seni eğlenirken görmek güzel. Otelde görüşürüz."

Beni anında ateşleyen bir bakış attı. "Evet, kesinlikle yapacaksın," diye mırıldandı. Lanet olsun. Onunla dalga geçmem gerekiyordu ama beni çözen o oldu. Kahretsin, sonrasına kadar bekleyemezdim.

Ayrıldık ve sahneye geri döndüm. Kadınlar tüm zaman boyunca beni okşadılar, külotuma daha fazla para soktular ve yüzüsüzce bir şeyler hissetmeye çalıştılar. Beni ellemelerini engelledim ama Derrick için bahşış bırakmalarına izin verdim. Ona bu kadarını borçluydum. Sahnenin kenarındaki merdivenlere geldiğimde Kiera'ya dönüp baktım. Bana sırtıyordu, yüzünde neşe, gözlerinde huzur vardı. Onunla ilgili her şeyi takdir etmek için bir an durakladım.

Ona duyduğum sevginin vücudumun her hücresine nüfuz etmesine izin verdim, sonra şapkamı çıkardım ve üstümü değiştirebilmek için kendimi kulise gitmeye zorladım.

Derrick sahnenin hemen dışında beni bekliyordu. Benimle göz göze geldiğinde sırttı. "Bu iyiydi dostum. İstersen bu işi para kazanmak için de yapabilirsin. Seni hemen işe alacak yarım düzine yer biliyorum."

Gülerek başımı salladım. "Eğlenceliydi ama sanırım diğer sahneme devam edeceğim."

Derrick güldü ve başını salladı, sonra beni soyunma odasına geri götürdü. Sahnesine çıkmama izin verdiği için ona tekrar teşekkür ettim, sonra da şortuma sokuşturulmuş olan tüm banknotları ona verdim. Üzerimi değiştirdikten ve üzerimdeki pisliği elimden geldiğince sildikten sonra, cüzdanımda bulunan avuç dolusu yüzlüğü ona uzattım.

"Oh, hey, bunu yapmak zorunda değilsin. Gösteri biletleri yeterli bir ödeme."

Ona başımı salladım. "Sana çok şey borçluyum. Lütfen, al."

Omuz silkti, sonra banknotları aldı. Sonra sırttı. "Senin kızın kıyafeti ne kadar sevdiğini gördüm. Sende kalsın." Paraları kaldırdı. "Bunun karşılığında."

Sırtarak botları, şapkayı, külotu ve bandanayı aldım. Bu değiş tokuş için kesinlikle hazırdım. Derrick gizlice arka kapıya kadar yürümeme yardım etti ve şoförümün hâlâ beklediğini görünce gülümsedim. Dışarı çıkarken Derrick, "Eğer rock yıldızı olmaktan sıkılırsan, iş teklifim her zaman açık," dedi.

Güldüm, başımı salladım ve arabaya atladım.

Şoföre acele mekâna dönmesini söyledim, sonra da geç kalmadığımı umdum ve dua ettim. Ceketimin cebinden telefonumu alıp Matt'ten panikle gelen bir mesaj olup olmadığını kontrol ettim. Ondan gelen bir şey yoktu ama Kiera'dan bir mesaj vardı. Ne olduğunu görünce güldüm. Bana üzerinde bir erkeğin numarasının yazılı olduğu bir makbuzun fotoğrafını göndermişti ve altındaki mesajda, sanki kızlar Griffin'in oyununu oynuyormuş gibi, "*Kazandım!*" yazıyordu. Oynamadıklarından oldukça emindim ama Kiera'nın kendisine asılmasıyla ilgili bir şaka yapması beni eğlendirdi. Ve bu tür konularda şakalaşabilecek kadar rahat olmamız beni çok mutlu etti; ikimiz de ikimizin de yoldan çıkmayacağını biliyorduk.

Sırtarak ona mesaj attım, "*Hayır, bu gece ve her gece seni elde ediyorum, bu yüzden kazandığımdan oldukça eminim.*" Hayır, kazandığımı biliyordum. Büyük kazanmıştım. Bazen beni hala şaşırtan bir gerçek.

Mekâna döndüğümde, soyunma odasına adımımı atar atmaz Matt peşime düştü. "Oh iyi, yapmışsın-" Elimde ne olduğunu fark edince konuşmayı kesti. Sonra gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzını buruşturdu. "Sen... kovboy gibi mi giyindin?" Kıs kıs gülmek için kendini zor tutarken gözleri yaşardı.

Elimdeki çizmelere, şapkaya ve kıyafetlere baktım. "Kovboy olmanın nesi yanlış?" diye sordum. Boğuk bir yarı homurtu çıkardı, sonra onu bastırdı. Kendini tutmasına sııttım, sonra da onu kıracağını bildiğim bir şey söyledim. "Şapkalarımı görmeliydin."

İçinden bir kahkaha patladı ve o kadar sert kıkırdadı ki karnını tutmak zorunda kaldı. "Aman Tanrım, lütfen birinin fotoğraf çektiğini söyle." Eğilirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Griffin yanımda belirdi, kuzeninin kendini kaybetmesini izlerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra yere koyduğum nesnelere baktı ve kafasını kaşıdı. "Bu gece bunu kostümle mi yapacağız?"

Matt daha da çok gülerken Griffin'e "Hayır," dedim ve ceketimi çıkardım.

Griffin çıplak kollarımı incelerken başını eğdi. "Dostum, sen neden... yağlısın?" Matt homurdandı, sonra yakındaki bir kanepeye çöktü ve gülerken başını yastıklara gömdü. Griffin onu izledi, sonra bana doğru eğildi ve "Kafası mı iyi?" diye fısıldadı.

Kahkahalarımı daha fazla tutamadım ve kıkırdamalar arasında Griffin'e "Evet, evet öyle" dedim. Gülünçlüğümün doruğundayım.

Griffin kaşlarını çatı. "Lanet olsun, Matt. Bu boku paylaşman gerekiyordu kuzen. Bunu konuşmuştuk."

Matt sahneye çıkmak için beklediğimiz süre boyunca güldü. Ve muhtemelen sahnedeiken *de*. Kesinlikle sahneden indikten sonra da. O kadar uzun süre güldü ki bara gittiğimizde hıçkırık tutmuştu. Bu da hepimizi güldürdü.

"Sikeyim. Hepsini. Of you," dedi spazmlar arasında.

Sırıtarak şapkamı çıkardım. Matt'in kıkırdama sorununu uzatmak için bara giderken takmışım. Bana her baktığında gözleri doluyor, sonra da onu bilerek bildiği için beni tersliyordu. Onu bir tur içkiyle yatıştırdım, ama hıyarlık etmekten hoşlandığım için bize Flaming Lasso diye bir şey söyledim.

Matt bana ters ters bakarken karnını sıktı. "Senden çok nefret ediyorum." Gülmekle hıçkırmak arasında kelimeleri güçlükle söyleyebiliyordu.

Griffin ona kaşlarını çatdı. "Ne aldığını bilmek istiyorum. Ben de bana neden hiç vermediğini bilmek istiyorum. Senin sorumlu kişi olman gerekiyordu. *Berbat durumdayım.*" Matt homurdandı ve başını salladı. Griffin'in kaşları çatıldı. "Ayrıca bu *benim* bekârlığa veda partim," diye mırıldandı.

"Bekârlığa veda partimiz," diye hatırlattım ona.

Bana gözlerini devirdi. Evan aramıza bakarak gülümsedi. "Hepimiz arasında ilk evlenenlerin siz ikiniz olduğuna hâlâ inanamıyorum." Griffin'i işaret etti. "Özellikle de seni. Sizin evlenmeniz doğa kanunlarına meydan . Sanki güneş batıdan doğmaya başlamış gibi."

Griffin başını eğdi ve yüzünde güneşin nereden doğması gerektiğini hatırlamaya çalıştığını anladığım bir ifade belirdi. Hemen pes etti ve Evan'ı tersledi. "Siz ikiniz korkak olduğunuz için bizden nefret etmeyin." Yüzünde bir gülümseme, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Sadece bunu yapacak cesaretimiz olduğu için bizi kısıkanıyorsunuz."

Evan gözlerini devirdi, ama Matt birdenbire korkak olup olmadığını gerçekten merak ediyormuş gibi içe dönük bir ifadeye büründü. Ona bir peçete fırlattım. Bana baktı, ben de başımı Griffin'e doğru salladım ve gözlerimi devirdim. Matt'in ilişkiler söz konusu olduğunda dinlemesi gereken son kişi Griffin'di. Matt evlenmek için beklemek istiyorsa ya da hiç evlenmek istemiyorsa sorun yoktu. Seçim tamamen ona kalmıştı. Bu onun hayatıydı, Griffin'in değil ve kendini suçlanmış ya da aceleye getirilmiş hissetmemeliydi. Matt küçük bir kahkaha atarak beni anladığını belli eden bir baş hareketiyle onayladı.

İşte o zaman alevli Lasso'larımız geldi. Garson Matt'inkini onun önüne koydu ve o da anında bana kaşlarını çatdı. Sonra hıçkırdı. Sonra güldü.

Son çağrı hepimiz çakırkeyiftik. Bardaki herkes -Yönetimden çalışanlara kadar herkes bize istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi. Kovboy şapkası takmama rağmen hemen fark edilmişim. Çoğunlukla arkadaşlarım kalabalığa saygılı bir mesafede durdular ama ben bir sürü peçete imzaladım ve bir sürü selfie için poz verdim. Umarım o fotoğraflarda çok dağılmış görünmemişimdir.

Barın teklifini geri çevirerek, resmi olarak kapandığında oradan ayrıldık. Çocuklar ve benim gitmemiz gereken yerler ve bizi bekleyen çok özel insanlar vardı. Otel odama vardığımda başım dönüyordu, Kiera'nın peruğu takma konusunda verdiği sözü tutup tutmadığını merak ediyordum. Kahretsin, bunu düşünmek bile beni sertleştiriyordu. Umarım alkolün dozunu kaçırmamışımdır, yoksa bu gece Kiera için büyük bir hayal kırıklığı olabilirdi. Yine de vücudumu tanıyordum ve

sarhoşluk seviyesine yakın bir yerde değildim. Sadece iyi hissediyordum. Ve ona da iyi hissettirmek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı arkamdan kapattığımda hava inanılmaz derecede karanlıktı. Sürüne sürüne yatağa doğru ilerledim, giderken ceketimi yere düşürdüm. Komodinin üzerindeki ışık yandı ve beni bir anlığına kör etti. Görüşüm düzeldiğinde, önümdeki görüntü nefesimi kesti.

Kiera yatakta yatıyordu ve örtüyü kaldırmış, tüm vücudunu görmeme izin veriyordu. Ve lanet olsun... bunu yapmıştı. Kolunu göğüslerinin üzerine koymuş ve bacaklarını ağırbaşlı bir şekilde bükmişti, ama evet, sadece o lanet olası seksi, neon pembe peruğu takıyordu. Sikim o kadar hızlı beton gibi sertleşti ki biraz acıdı.

"Hey, kovboy," diye mırıldandı. Dudağını ısırdı, gözleri vücudumda gezindi ve ben daha fazla dayanamadım; ona dokunmam gerekiyordu.

Botlarımı tekmeledim ve aynı anda kot pantolonumun düğmelerini açarak kendime biraz yer açtım, sonra onunla birlikte yatağa daldım. Vücutlarımız çarpıştığında kıkırdadı, sonra şapkamı çıkardı, böylece ona çarpmadan onu öpebildim. Ellerim pürüzsüz teninde gezinirken dudaklarım anında ağzını aradı. "Kahretsin, çok ateşlisin," diye mırıldandım, kendimi şimdiden kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Eğlenceli bir kahkaha attı, sonra elim göğsünü kavradı ve başparmağım meme ucunu çevrelediğinde inledi. Öpücüğü istekli ve aç bir hal aldı ve parmakları gömleğimi çekerek çıkarmamı istedi. Çıkarmasına yardım ettim ve yere fırlattım. Tenimdeki elleri içimde cızırdayan zevk kıvılcımları yarattı. Parmakları kot pantolonumu aşağı doğru itmeye başladığında dudaklarım boynuna kaydı. Lanet olası kıyafetler.

Sıkıntıyla homurdanarak, beni hapseden kumaşı çıkarmak için durakladım. Sonunda tamamen çıplak kaldığımda, onun sıcak bedenine yeniden kavuştum. Her bir parçamız ten tene buluştuğunda gözlerini kapattı. Parmaklarımla vücudunu keşfediyordum ama yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. O mükemmel, güzel, sevgi dolu yüzüne. Her çilini, her çizgisini, üzerinde titreşen her duyguyu biliyordum ve her geçen gün ona daha fazla değer veriyordum. Onu özümsedikçe içimde oluşan sevgi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Kendi başlarına hareket eden parmaklarım bacaklarının arasına kaydı. Nefes nefese kaldı, sırtını kamburlaştırdı ve nefesini bir iniltiyle serbest bıraktı. Onun tepkisini içime çekerken vücudum ihtiyaçla titriyordu. "Kiera," diye fısıldadım.

Gözlerini açtı ve bana geri yansıdığını gördüğüm sevgi karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. Eli yanağıma dokundu ve

yakıcı bir öpücük için beni nazikçe kendine çekti. Ağzlarımız daha yoğun bir şekilde birbirine değdikçe, nefeslerimiz çılgınca artıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Kiera aniden kalçalarımı kavradı ve beni üzerine, içine doğru itti. Pozisyonumu ayarlayarak onun içine gömüldüm. Benden bir inilti kaçarken ağızlarımız ayrıldı. Elleri beni şefkatle kucaklarken başım omzuna düştü. O mükemmeldi, lanet olası mükemmellik.

Birlikte hareket etmeye başladığımızda sayıkladığımı hissettim, alkolden çok ondan sarhoş olmuşum. Adım Kiera'nın dudaklarından bir fısıltıyla döküldü ve sessiz yalvarışındaki tutku neredeyse beni çözüyordu. Bu kadına her gün, her saniye elimden gelen her şeyi vermek istiyordum. Yavaş, alaycı hızımız, saf ihtiyaç bizi yönlendirdikçe hızla daha çılgınca bir şeye dönüştü. Çıkardığı erotik sesler arttıkça Kiera sırtıma yapıştı. Ben de hissettim, daha fazlası için o çıldırtıcı ihtiyacı.

Ellerinden biri benimkini aradı. Onu tuttum ve tepenin yaklaştığını hissettiğimde onu sıkıca kavradım. Onun da neredeyse orada olması için dua ettim çünkü geciktirmek için yeterli kontrolüm olduğunu sanmıyordum. Nefes nefese pantolonları benimkileri taklit etti ve ağrıyan çığlıkları benimkilerle eşleşti. Tam altımda sertleştiği anda serbest bırakılmamın acelesini hissettim. Doruk noktasına ulaştığında elimi sıkıca kavradı ve ona katıldığım da benimki de onunkinin etrafında sıkılaştı. Vücutlarımız tamamen senkronize oldu, birlikte bitirdik ve o tanıdık tamamlanma ve birlik duygusu, yüksekliğim azalırken boşluğu doldurdu.

Mutluluk beni, onu ve *bizi* sararken onun bedenine, kucağına gömüldüm.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Qsnpter 3/

GÜLE GÜLE

Bir anda uyandım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Korku içimi sarmıştı ama nedeninden emin değildim. Bulunduğum karanlık alanda etrafıma bakındım ve yönümü bulmaya, neden korktuğumu anlamaya çalıştım. İçinde bulunduğum sıkışık pozisyondan, yanımda yatan sıcak vücuttan otobüsteki odamda olduğumu anladım. Bir kolumu Kiera'ya doladığımda ve onu nazikçe kendime doğru çektiğimde vücudum gevşedi. Rüya görüyor olmalıydım ve uyandığımda hissettiğim adrenalinden bunu hatırlamak istemediğimden emindim.

Kiera kulağa "Sorun değil" gibi gelen bir şey mırıldandı ve benden alaycı olmayan bir kahkaha yükseldi. Bir kâbustan irkilerek uyanmama o kadar alışmıştı ki uykusunda bana cevap veriyordu. Keşke rüyaları durdurabilseydim, keşke geçmişle barışabilseydim, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sanırım bu noktada biriyle konuşmak yardımcı olabilirdi ama ben buna hazır değildim. Sadece hayatıma devam etmek ve şeyi unutmak istiyordum. Ailem ölmüştü. Neden bilinçaltım onları mezarlarında bırakamıyordu? İşkenceyi yeniden yaşamamın ne anlamı vardı?

Artık yorgun hissetmediğim için Kiera'nın omzunu öptüm ve dikkatlice ranzadan çıktım. Endişeli ya da kaygılı olduğumda rüyalarımın yoğunlaştığını biliyordum. Öyleyse... öyle miydim? İçinde bulunduğum durumdan kesinlikle memnun değildim. Toplum içinde Kiera'nın elini tutamamak, her röportajda ondan bahsedememek, Sienna ve benim hakkımda çıkan tüm yalan haberleri sineye çekmek zorunda kalmak beni sinirlendiriyordu. Bu beni tüketiyordu ve bundan bir çıkış yolu da göremiyordum.

Sinirlenerek, egzersiz rutinine başlamak için otobüsün ana bölümüne yöneldim. Belki ter iblisleri uzaklaştırırdı. En azından bir süreliğine.

Kiera uyanıp bana katıldığında hâlâ devam ediyordum. Onu selamlamak için ayağa kalktığımda çıplak göğsüme baktı, sonra ne kadar terli olduğumu fark edince kaşlarını çattı. Aşağıya baktığımda terden sıırıslıkla olduğumu gördüm, boncuklar kollarımdan aşağıya, karın kaslarımın çizgileri boyunca akıyordu ve işte o zaman kendimi ne kadar zorladığımı fark ettim; tüm vücudum titriyordu ve biraz midem bulanıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bir elini kaygan göğsüme koyarak.

Başımı sallayarak elini kendi elimle kavradım. "Evet, ben sadece... kötü bir rüya gördüm," diye itiraf ettim.

Bana bakarken yüz hatlarında endişe belirgindi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum. Sadece kendimi endişeli hissederek uyandım. Enerjimi atmam gerekiyordu," dedim ve yeri işaret ettim.

Başını salladı, sonra öne eğildi ve beni şefkatle öptü. "Seviliyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma ve gözlerim anında yaşarmadıysa ne olayım.

Boğazımdaki düğümü yutarak ona gülümsedim ve başımı salladım. "Biliyorum." Rüyalarım sık sık aksini kanıtlamaya çalışsa da, içten içe gerçeği biliyordum. Kiera beni seviyordu, çocuklar beni seviyordu, Denny bile beni seviyordu. Bazen isteksizce ama yine de beni önemsiyordu.

Anında kendimi daha iyi hissederek Kiera'ya "Gidip duş almalıyım" dedim. Kiera burnunu kırıştırdı ve başını salladı.

"Evet, yapmalısın."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bana katılabilir misin?"

Güldü ve başını salladı. "O duşta olmaz."

Ne demek istediğini anlayarak onunla birlikte güldüm. Otobüsteki duş mikroskobik boyutlardaydı; *bir* kişinin sığması zordu, iki kişinin sığması ise fiziksel olarak imkânsızdı. Yine de Justin'in otobüsündeki duşta milyon kat daha iyiydi. Bir öpücükle yanından ayrıldım, sonra ona tekrar katılabilmek için aceleyle temizlendim.

Saçımı yıkarken kollarım titriyordu. Bugün çok ağrım olacaktı. Aşırıya kaçtığımı fark etmemem bile garipti. Sadece düşünmemenin verdiği akılsızlığın tadını çıkarıyordum. Çünkü yatmadan önce düşündüğüm son şey...

Ellerim saçlarımda duraksarken Matt'in bana bir sonraki konserimizin Philadelphia'da olduğunu söylediğini hatırladım. Otobüs oraya gidiyordu; hatta çoktan oraya varmış bile olabilirdik. Matt bana şehrin nerede olduğunu göstermişti.

Haritaya baktığımda, başka bir yere ne kadar yakın olduğunu hemen fark ettim. Gitmek istemediğim bir yere. *Asla* gidemeyeceğimi düşündüğüm bir yere. Ama şimdi buradaydım, şimdi *tam oradaydı...* lanet olsun. Dün gece kötü rüyalar görmeme şaşmamalı.

Durulamayı bitirdim, suyu kapattım ve kararsızlık içimi kaplarken öylece durdum. Soğuktan titremeye başlamıştım ama umurumda değildi çünkü beni rahat bırakmayan düşünce içimi titretiyordu. *Yapmamalıydım. Bunu hak etmiyorlar. Nerede olduğumu, burada olduklarını görmezden gelmeli ve bunların hiçbirini beni etkilemiyormuş gibi davranmalıyım. Benim için önemli değillermiş gibi davranmalıyım. Benim için önemli olmamalılar. Neden hâlâ benim için önemliler?*

Bunu düşünürken gözlerimdeki yaşlar ağırlaştı ve aniden, bir barajın patlaması gibi, rüyamın anısı beni sular altında bıraktı. Dün gece yeniden yaşadığım gerçek bir anıydı. Çok daha küçüktüm... sekiz, belki dokuz yaşındaydım ve babam bana, *gerçekten* bana, hayatıma son vermek istersem bunu durdurmayacağını, yas tutmayacağını, umursamayacağını söylemişti. Hatta bana *yardım* bile ederdi. Nefretini genellikle bu kadar ileri götürmezdi ama şimdi bile üzerindeki alkol kokusunu hatırlayabiliyordum. Ve bu durumda, alkol gerçek duygularıyla dilini gevşetmişti.

Sözleri beni ağlatmıştı; kendimi tutamayacak kadar gençtim. Gözyaşlarım akmaya başlar başlamaz yanağıma ters bir yumruk atmıştı. Yüzüme gerçekten vurduğu nadir zamanlardan biriydi; daha az belirgin yerleri tercih ederdi. Bana *gerçek erkeklerin ağlamayacağını* söylerken kendi yüzü de tiksinti dolu bir ifadeye bürünmüştü.

Tanrım. Ziyaret etmeyi düşündüğüm kişi *bu muydu?* Çünkü benim ikilemim buydu. Ailem yakınlarda, New Jersey'de gömülüydü. Öğleden sonra izinliydim ve mezarları arabayla gidebileceğim mesafedeydi ve bunu düşünmeden edemiyordum.

Hayır. Bir anlamı yoktu. Bir şekilde orada olduğumu fark etseler bile, bunun onlar için bir önemi olmayacaktı. Görmezden gelirdim, onları görmezden gelirdim. Onlara bana davrandıkları gibi davranırdım.

Ama lanet olsun, bu da doğru gelmedi.

Sonunda duştan çıkıp giyindiğimde duygusal olarak uyuşmuştum. İç çatışmalarım tarafından yutulan zaman beni hızlandırdı. Jenny ve Rachel hâlâ bizimle birlikteydi, Evan ve Matt'i ziyaret etmek için birkaç gün daha kalmışlardı; hepsi Philadelphia'yı gezmeye gidiyorlardı. Deacon ve grup arkadaşları bölgedeki arkadaşlarını ve ailelerini ziyaret ediyorlardı. Anna ve

Griffin, Anna ve aşermeleri için iğrenç bir yiyecek kombinasyonu bulmaya gidiyordu. Her grup Kiera ve beni de onlarla gitmeye davet etti ama biz her teklifi reddettik. Kiera muhtemelen bunun medya çılgınlığı yüzünden ya da baş başa vakit geçirebilmek için olduğunu düşündü ama arkadaşlarıma hayır dememin tek nedeni bu değildi. Çünkü hâlâ bu konuyu düşünüyordum ve bu konuyu düşündükçe görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu.

Lanet olsun. Eğer bunu yapmazsam, hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. Her ne kadar bu fırsatın elimden izin vermek istesem de, saygımı hak etmediklerini bilsem de, gitmeliydim. Kendim için. Kapanış için. İlerleyebilmek için onlarla barışmam gerekiyordu.

Herkes gezintiye çıktığında, Kiera dudaklarında flörtöz bir gülümsemeyle bana döndü. "Artık sadece siz ve ben olduğumuza göre, Bay Kyle, ne yapmak istersiniz?" Sesi normalde kanımı kaynatacak baştan çıkarıcı bir aralığa düştü. "Belki bana hâlâ borçlu olduğun o iyiliği geri ödersin?"

Tanrım. Bununla ne demek istediğini biliyordum. Bunu söylediğini duyduğumda duvarlara tırmanmam gerekirdi ama aklım ve kalbim başka bir yerdeydi.

Sinirlerim midemden yukarı tırmanırken gözlerim yere düştü. Bunu yapabilecek kadar güçlü müydüm? "Aslında... Senden bir iyilik isteyeceğim."

Kiera'nın yüzünde daha önceki endişe anında yeniden belirdi. "Ne oldu?"

Bunu yapmak istemek ve istememek arasında bocalarken dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim. Bu iki şeyi birden bu kadar güçlü hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve arzumu kısmen itiraf ederken ona baktım. "Bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Yapmayacaktım, bu yüzden bahsetme zahmetine bile girmedim ama burada oturduğumuz süre uzadıkça içimi daha çok kemiriyor ve sanki... Bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bunu yapmam gerekiyor." Bunu yüksek sesle söylemek yolumu daha da netleştirdi ve bedenim kararımı kabul etmekte zorlanırken yavaş bir nefes verdim. "Ama bunu tek başıma yapamam. Sana ihtiyacım var." Çünkü bunun beni parçalara ayırmasını bekliyordum.

Kiera hemen elimi tuttu. "Cevabım evet. İyilik ne olursa olsun, cevabım her zaman evettir. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, ben oradayım Kellan... Her zaman senin için buradayım."

Sözleri kalbimi sıkıştırdı, gözlerimin acıyla yanmasına neden oldu. *Tek bir* cümlesiyle bana her zamankinden daha fazla sevgi göstermişti. Eğer bugünü atlatabilirim, bu sadece onun sayesinde olacaktı.

Kiera gözlerinde empati dolu bir acıyla alnımdaki saç tellerini fırçaladı ve "Ne yapman gerekiyor?" diye fısıldadı.

Boğazım anında sıkıldı. *Aileme veda etmek*. Kelimeleri söylemek, onları serbest bırakmak ve böylece üzerimde bu kadar güç sahibi olmalarını engellemek istedim ama yapamadım. Gerçekten yapamadım. Yutkundum, bekledim ve sonra ona söyleyebileceğim tek şekilde söyledim. Belli belirsiz. "Birini ziyaret etmem gerek." Sadece bu kadarını söylemek bile içimi parçaladı ve yüzeye çıkmaya çalışan bir çöküş hissedebiliyordum. Ondan uzaklaşıp başka bir şeye odaklanmak zorunda kaldım. Gözlerim otobüsün karşısındaki gitarıma kilitlendi ve telleri saymaya başladım.

Kiera omzumu öptü. "Tamam," dedi ve sesindeki cesaretlendirmeyi duyabiliyordum. Bu bana ona dönüp bakma gücü verdi ve teşekkür etmek için ona hüzünlü bir gülümseme verdim.

Bizi alması için bir taksi çağırırken ne yapmak üzere olduğumu düşünmemeye çalıştım ve taksinin gelmesini beklerken zihnimi olabildiğince boş tuttum. Beklerken Kiera bana hiçbir soru sormadı. Sadece elimi okşadı, alınımdan öptü... bir annenin sorunlu bir çocuğunu yatıştırdığı gibi beni yatıştırdı. İyi bir annenin yapacağı gibi. Benimki hiç yapmadı. Annem üzgün olmamdan nefret ederdi ve ben "kendime " kadar odama gitmemi emrederdi. Bazen, sırf yalnız kalabilmek için kötü bir ruh halindeymişim gibi davranırdım. Tabii ki, babam kötü ruh halimi daha da kötüleştirmeyi sevdiği için bu genellikle geri tepirdi.

Ama lanet , bunların hiçbirini düşünmemem gerekiyordu.

Taksi nihayet geldiğinde neredeyse rahatlamıştım. Sienna son fotoğraf çekimini zorladıktan sonra, otobüs şoförümüzle otobüsümüzü park etmesi için konuştum, böylece kapı diğer tarafından aylak hayranların görüşünden gizlenmiş oldu. Taksi otobüslerin arasındaki yarığa park etmişti, böylece Kiera ve benim ayrılırken görülme ihtimalimiz çok düşüktü. Bugünün hiçbir kısmının halk tarafından istismar edilmesini istemiyordum. Eğer mahremiyete ihtiyacım varsa, o da bugündü.

Paltosunu giymesine yardım ederken Kiera'ya bunu benim için yaptığı için teşekkür ettim. Birlikte dışarı çıktığımız her an onun için bir riskti ve isteğimin kulağa geldiği kadar basit olmadığının tamamen farkındaydım.

Gözlerini bana kilitledi; gözleri bugün derin, sempatik bir yeşildi. "Bu bir sorun değil, Kellan. Sen asla bir sorun değilsin."

Ona başımı salladım, sonra taksiye doğru yola çıktık. Hiç tantana yapmadan içeri girdik ve kimsenin gittiğimizi bilmediğinden emindim. Şoför bana nereye gitmek istediğimizi sorduğunda midem bulandı. Söylerken sesimin titreyeceğinden korkuyordum ama hayatım boyunca yaptığım gibi davrandım ve sanki özel bir şey yokmuş gibi ona adresi verdim

Hedefimiz. "Gloucester Township, New Jersey'deki Saint Joseph Mezarlığı."

Şoför başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. Kiera'nın merakını hissedebiliyordum. Hâlâ rol yapmanın verdiği cesaretle ona döndüm ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde açıklama yaptım. "Burası ailemin gömülü olduğu yer."

Gözleri anlayışla açıldı ve destek olmak elini kalçama koydu. Hemen onu tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Geçip giden manzaraya bakarken Kiera bana ailemin neden Seattle'da değil de burada gömüldüğünü sordu. Güzel bir soruydu. Annem de babam da aslen Doğu Yakalı'ydı. İş için Batı Yakası'na taşınmışlardı. Babam, ailesinden kalan son kişi olan annesi felç geçirip öldüğünde tek başına geri dönmüştü. Annesinin mirasıyla ilgili işleri halletmek için gereğinden fazla kalmıştı. Benim kalmama neden olan "ailevi acil durum" buydu. Annemin kalan son aile üyesi olan teyzem, Los Angeles'ta beni arayıp öldüklerini söyleyen kişiydi. Annem ve Margaret Teyzem oldukça yakındılar ama yine de annem ve babam her şeylerini bana bırakmışlardı. Her şeylerini. Bu gerçek beni hala şok ediyordu. Teyzem için beni suçlamıştı, sanki onları bir şekilde ben yönlendirmişim gibi. Hatta vasiyetlerine itiraz etmeyi bile denedi, başarısız oldu. İkisini de inadına buraya getirmişti, onları sevdiğini ve benim kanıtlamak için. Belki de onları götürmenin bana zarar vereceğini düşünmüştü ama aslında bu bir rahatlama olmuştu.

Omuz silkerek Kiera'ya temel gerçekleri anlattım. "Teyzem cenazeden sonra onları buraya getirdi. Washington'da onlar için hiçbir şey kalmadığını söyledi, o zaman neden oraya gömelim. Onları *buraya*, annemle birlikte büyüdüğü yerin yakınına gömdü." Ve benden olabildiğince uzağa.

Kiera buna şaşırmış ve üzülmüş görünüyordu, sanki gerçekten ne kadar yalnız olduğumu yeni fark etmiş gibiydi. Teyzemin burada yaşayıp yaşamadığını sordu ve bakışlarım tekrar pencereye kaydı. "Bilmiyorum, umurumda da değil. Konuşmuyoruz... hiç konuşmadık." Bu, yanmış bırakmaktan memnun olduğum bir köprüydü.

Kiera'nın daha fazla sorusu olduğunu biliyordum ama sormadı ve ben de sessizlik için minnettardım.

Yolda giderken bir çiçekçi dükkânı gördüm. Ne yaptığımı bile bilmeden şoföre, "Hey, dostum, şu köşede bir saniye durabilir misin?" dedim.

Başıyla onayladı ve kenara çekti. Daha fazla düşünmeden Kiera'yı yanağından öptüm ve hemen döneceğimi söyledim. Başım eğik, aceleyle

İçeri girmek için hafif yağmuru bekledim. Kapıyı açtığımda zil çaldı ve yaşlı bir kadın dönüp bana genişçe gülümsedi. Beni tanıyor gibi görünmüyordu ve bu anonimlik için minnettardım; şu anda bu tür bir ilgiyle başa çıkamazdım. Göğsüm yırtılacakmış gibi hissediyordum ve beni bir arada tutan tek şey herhangi bir soruya cevap vermek zorunda kalmamaktı.

Şimdi dükkândayken, çiçeklerin kokusu havada o kadar yoğun bir şekilde yayılmıştı biraz mide bulandırıcıydı, neden geldiğimden emin değildim. Varlığım, sadece orada olma eylemim yeterli değil miydi? Ama bunu düşünürken bile iki demet parlak kırmızı gül aldım ve tezgâha doğru yürüdüm. Eğer veda edeceksem, bunu düzgün bir şekilde yapacaktım.

Gişedeki kadın, sanki bugün neşeli bir günmüş gibi yüzünde parlak bir gülümsemeyle beni çağırdı. Her gün olduğu gibi. Onun mutluluğunu içime çektim, beni sakinleştirmesine, güven vermesine izin verdim. Sonra tezgâhının üzerinde bir Sharpie gördüm. "Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki hayır canım," dedi, bana doğru iterek.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bir tane de beyaz gül yaprağı alabilir miyim?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Bir beyaz gül mü?"

Başımı salladım. "Sadece bir taç yaprağı."

Omuz silkti, vitrine doğru yürüdü ve benim için bir tane aldı. Kadifemsi yumuşaklığı bir an için ve üzerine "*Burada olmana sevindim*" yazdım. "Teşekkür ," dedim kadına. Sonra satın aldığım çiçekleri aldım ve eşimin yanına döndüm.

Taksiye geri döndüğümde Kiera'nın gözleri nemden ağırlaşmıştı. Bakışları güllere kilitlendi ve yüzü acıyla buruştu, sanki onları görmek onu fiziksel olarak incitmişti. Bu hissi anlıyordum; güller elimde bir damga gibi duruyor, kolumdan göğsümün derinliklerine kadar yanıyordu. Kelimelerle ifade edemeyeceğimi hissederek Kiera'ya beyaz yaprağı uzattım. Okudu, hızla gözlerini kaydırды, sonra başını salladı ve yürek parçalayan hüznü bir gülümsemeyle bana baktı. Yüzündeki duygu beni etkilemeye başlamıştı, bu yüzden Kiera elimi sıkıp sessizce bana destek verirken bakışlarımı pencereden dışarı kaydırдыm.

Mezarlığa doğru ilerlerken yağmur şiddetini artırdı; sanki tüm dünya benimle birlikte yas tutuyordu. Taksi dev bir melek heykelinin yanında durduğunda, aniden bu yerin büyüklüğüne çarpıldım. Yağmurdan ıslanmış pencereden dışarı bakarken içimi bir umutsuzluk duygusu kapladı. Sadece ben

burada gömülü olduklarını biliyordum. Nereye gömüldükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve zaman da yanımda değildi.

"Lütfen bizi bekleyin," dedim şoföre. Kalacağını söyleyerek başını salladı ve beklerken okumak için bir kitap çıkardı.

Kiera ve ben taksiden indik ve ıslak, kasvetli manzaraya bakarken içimi umutsuzluk kapladı. Her yerde olabilirlerdi. Yağmur artık acımasız bir sağanak halini almıştı ve Kiera da ben de saniyeler içinde sıırılsıklam olmuşuk. Bir yanım vazgeçmek istiyordu. Diğer bir yanım ise bir daha asla bu kadar uzağa gidemeyeceğimi biliyordu. Ya şimdi ya hiçti ve bu yükü üzerimden atmam gerekiyordu.

Saçımı geriye atarak Kiera'ya, "Nerede olduklarını bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Eli benim elime kaydı ve beni rahatlatmak için sıktı. "Onları bulacağız."

Ona baktım, desteği için minnettarım, anlayışı için minnettarım, *ruhu* için minnettarım. Derin bir nefes alarak başımla onayladım. Deneyecektik, yapabileceğimiz tek şey buydu. Onları daha etkili bir şekilde arayabilmek için ayrıldık ama yine de uzak bir ihtimal gibi geliyordu. Mezarlığın yarısını şanssız bir şekilde geçtik ve soğuktan titreyerek diğer yarısına doğru ilerledik. Çok daha büyük olan yarısına.

Biz ararken Kiera tek kelime bile şikâyet etmedi ama perişan ve yorgun olması gerektiğini biliyordum. Ben de öyleydim. Tamamen sıırılsıklam olmuşum, yağmur ceketimin altından akıyordu. Kot pantolonum sıırılsıklamdı ve ellerim uyuşukluktan titriyordu. Fiziksel olarak artık yapamaz hale gelmeden önce daha ne kadar arayabilirdik?

Buranın melankolik havası da ruh halime yardımcı olmuyordu. Nereye baksam, bir başkasından koparılmış bir hayat görüyordum. Birbirlerinden yıllarca uzakta ölmüş kocalar ve eşler gördüm. Zar zor yaşayan çocuklar gördüm. Zamanın parçaladığı aileler gördüm. Ruhum zaten kırılma noktasındaydı ve daha mezarlığın büyük bir kısmını kat etmemiz gerekiyordu. *Bu imkansız. Sadece gitmeliyiz.*

İşte o zaman Kiera'nın adımı söylediğini duydum.

Birkaç sıra onu görmek için baktım. Gözleri şaşkınlıktan açılmıştı ve onları bulduğunu biliyordum. Bakışlarım ayaklarının dibindeki mezar taşına kaydı ve aniden tüm dünyanın kasıldığını, tek bir noktaya odaklandığını hissettim. İçimden bir ürperti geçti ve bunun soğuktan mı yoksa korku, pişmanlık... vicdan azabından mı kaynaklandığından emin değildim. Derin bir nefes aldım ve kendimi ona doğru yürümeye zorladım. İşte buydu. Bu yüzden gelmişim.

Ayaklarım her adımda daha da ağırlaşıyordu. Beni şimdi görebiliyorlar mıydı? Burada olduğumu biliyorlar mıydı? Bana gülüyorlar mıydı?

Hayır. Onlar gitmişti ve ben yalnızdım. Ama bu doğru değildi. Yalnız değildim, artık değildim.

Yanına vardığımda Kiera'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarımı annemle babamın mezarlarından, mezar taşlarından ayıramıyordum. *John ve Susan Kyle: Sevgili Dostlar, Aile ve Ebeveynler.* Kazınmış kelimelere bakarken belli belirsiz bir anı bana doğru uzandı. Cenaze müdürüyle konuşurken, daha önce sipariş etmeyi hiç düşünmediğim tuhaf şeyleri sipariş ederken -tabutlar, mezar taşları, çiçekler- kendimi uyuşmuş hissediyordum. Bunların hiçbirini yapmak istememiştim, ailemi isimsiz bir mezarda bir kutuya tıkmakla yetinmiştim ama yine de bu kelimeleri seçmiştim. Gerçeği yontmak yerine gerçek olmasını dilediğim duyguyu seçmiştim. Yoksa doğru ? Arkadaşları tarafından sevilmişlerdi; Gavin bunun kanıtıydı. Aileleri tarafından da sevilmişlerdi; her ikisi de anne ve babalarından sevgiyle söz etmişlerdi ve Margaret Teyze bana olan nefretine rağmen annemi sevmişti. Ve benim tarafımdan da sevilmişlerdi. Benim tarafımdan aptalca, umutsuzca, karşılıksızca sevilmişlerdi. Ne de olsa burada olmamın asıl sebebi sevgi değil miydi?

Göğsüm çatlayacakmış gibi hissederek mezarlarının önünde çömeldim. Parmaklarımı annemin ve babamın isimleri üzerinde gezdirirken boğazım düğümlendi. *Seni sevmiştim. Sen beni hiç sevdin mi?* Elimi çimlerin üzerine koyarken anılarımı araştırdım, iyi bir şey, iyi bir şey aradım. Ve orada, zihnimin derinliklerine gömülmüş, memnuniyet cepleri buldum. Komik bir şey söylediğimde annemin kahkahası. Babamın yemekten sonra bana fazladan bir kurabiye vermesi, sırf bu yüzden. Annem beni gitar çalarken dinliyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Babamın isteksizce ama etkili bir şekilde bana araba kullanmayı öğretmesi. Annem hastayken onun için markete gittiğimde takdirle sırtımı sıvazlaması. Geçmişimin acımasızlığı içinde iyilik kırıntıları vardı. Onları genellikle görmezden geldim çünkü gerçekten anlamlı olamayacak kadar nadirdiler, ama yine *de* oradaydılar.

Ve o zamanları hatırlamak acıyı çok daha kötü hale getirdi. Bazen nefret sevgiden daha kolaydı. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Kiera kendimi kaybettiğimi hissetmiş gibi şefkatle omzuma dokunarak beni odakladı ve sakinleştirdi. Güçlendiğimi hissederek gözlerimi açtım ve bir buketi önce annemin, sonra da babamın isminin altına yerleştirdim. *Seni özlediğimi söyleyemem ama izin verseydin neler yapabileceğimizi özlüyorum.*

Topuklarıma yaslanarak isimlerine baktım ve onlara ne söyleyeceğimi düşündüm. Geçmişlerinde bir yerlerde beni yetiştiren insanlarla aynı olmadıklarını biliyordum. değiştirmiş, sertleştirmiştim. Bunun benim hatam olmadığını biliyordum ama bensiz çok farklı olacaklarını da biliyordum. Mutlu bile olabilirlerdi. Onları affedemesem de, katalizör olduğumu kabul edebilirdim, aralarına bir nefret kama yerleştiren inkar edilemez bir gerçek. Her fırsatta beni kesen bir kama.

"İstediğin, ihtiyacın olan şey olmadığım için özür dilerim," dedim ikisine de. Bakışlarımı anneme çevirdim. "Senin için her şeyi mahvettiğim için özür dilerim." Gözlerim yeniden babama döndü. "İkiniz için de." İçimi gerçek bir pişmanlık doldururken ağır bir nefes aldım. Bensiz ne yaparlardı? John benim biyolojik babam olsaydı birlikte ne olabilirdik? Bu bilgi, bu hayal, bu umut için acı çekiyordum ve onların da bunun için acı çekip çekmediklerini merak etmekten kendimi alamıyordum. "Keşke her şey bizim için farklı olsaydı ama... keşke demek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu yüzden sadece veda etmek istedim... ve-"

Kelimeler dar boğazımda kilitlendi. İçimdeki her şey sıkıştı, patlamanın eşiğine geldi, bir daha asla düzgün bir şekilde bir araya gelemeyecek binlerce parçaya ayrıldı. Bir parçam sözcüklere tutunmak, onları ölene kadar içimde kilitli tutmak istiyordu ama bunun inadına konuşmak olduğunu biliyordum. Öfke. Nefret. Bunlar istediğim şeyler değildi, bu yüzden kendimi onlara nasıl hissettiğimi söylemeye zorladım. Gerçekten nasıl hissettiğimi. "İkinizi de seviyorum."

Ayağa kalktığımda kendimi hem daha hafif hem de daha ağır hissediyordum. Yağmur hafifliyordu ama ben hâlâ titriyordum ve beni titretenin soğuk olduğunu düşünmüyordum. Annemle babama bakarken gözlerim yaşardı. Kiera kollarını bana dolayarak sessizce beni rahatlattı. Ona sıkıca sarıldım ve aramızdaki bağın tadını çıkardım; karışık duygularla dolu bu çalkantılı okyanusta o benim cankurtaran salımdı.

Mezarlarının üzerindeki ıslak çiçeklere bakarken, onları son gördüğümünden bu yana ne kadar yol kat ettiğimi düşündüm. Evden ayrıldığımda sadece bir çocuktum, reşit bile değildim. O zamandan beri çok şey yaşadım - onlar olmadan kim olduğumu keşfettim, kim olmak *istediğimi* öğrendim. Yüksek zirveler ve gerçekten düşük dipler oldu. Başarısız oldum, başarılı oldum. Yaşadım, sevdim. Bunu onlara anlatmalı mıydım? Yaptığım herhangi bir şey umurlarında olur muydu? Başardığım herhangi bir şey? Gerçekten bilmiyordum.

Kiera'nın da bilmediğini biliyordum ama onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. İmkânsız bir sorunun cevabını duymaya ihtiyacım vardı. "Sence benimle gurur duyarlar mı? Azıcık bile olsa?"

Bunu söylerken sesim kısıldı ve içimdeki çocuğun birinin bana evet demesi için yalvardığını hissettim. Kiera'nın, hissetmem gerektiğini bildiği o içsel arzuyu yatıştırmak için bunu yapabileceğini düşündüm. Ama bunun yerine bana daha iyi, daha *doğru* bir şey söyledi.

"Bilmiyorum... ama seninle çok gurur duyuyorum. Yaptığın her şey için, az önce yaptığın şey için."

Bunu söyledikten sonra ağlamaya başladı, sanki acıma daha fazla dayanamamış gibiydi. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmek benim için çok fazlaydı. Karşı koydum, ama azabın vücudumun daha fazla dayanamayacağı bir noktaya yükseldiğini hissettim. Hıçkırık içimden kaçarken parmaklarım gözlerime gitti. Acı, ihmal, reddedilme, yalnızlık, hepsi bir anda içime çöktü ve beni ezdi. Kiera'nın eli başımın arkasına gitti, beni omzuna, sığınağına çağırdı. Hıçkırıklar beni acımasızca parçaladıkça ona sarıldım. Kontrol edemiyordum, zapt edemiyordum ve etmek de istemiyordum. Bu, hayatım boyunca mücadele ettiğim bir acıydı ve ona tamamen teslim olmak, tüm duvarlarımı tamamen indirmek şaşırtıcı derecede iyileştiriciydi.

Her şeyin içimden akıp gitmesine izin verdim, önceki yağmur fırtınası kadar sert ve acımasızdı ve içimde gözyaşı kalmadığında, bulutlar da hafıflemiş, ayrılmış ve açılmıştı, böylece biraz güneş ışığı nihayet görünebilirdi.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissederek başımı Kiera'nınkine yasladım ve derin bir nefes aldım. Konuşabildiğimde, "Seni seviyorum, Kiera... çok seviyorum," dedim. O olmasaydı bunu asla atlatamazdım.

Çenesini kaldırdı, serin dudakları benimkileri buldu. Usulca öpüştük ve az önce boşalttığım kuyunun onun tarafından doldurulduğunu hissettim. Aşırı dolduğunu. Çünkü onun sevgisi benim hayatım boyunca çektiğim acıdan yüz kat daha güçlüydü. Ve dudaklarımız bu ciddi yerin sessizliğinde birlikte hareket ederken, içimde neşenin yeniden alevlendiğini hissettim.

Tuhaf bir şey duyana kadar. Burada hiç yeri olmayan, tanıdık, tekrarlayan bir tıkırtı. Kiera ve ben aynı anda birbirimizden ayrıldık ve sese doğru döndük. Bazı ağaçların kenarında elinde fotoğraf makinesi olan bir adam durmuş, fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu... bizim fotoğraflarımızı. Hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Onu dikizlerken yakaladığımızı düşündü; hatta hareketleri daha da çılgınlaştı, sanki sersemlemiş gibiydi.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye ısırđım. Burası fotoğrafçıların beklemesini beklediğim popüler bir yer değildi. Burada rastgele karşıma çıkmasına imkân yoktu. Bizi mekândan beri takip ediyordu da ben mi fark etmemiştim? Buraya nasıl geldiği gerçekten önemli değildi; Kiera'nın fotoğraflarını çekiyordu. Kiera'yı *öperken*. Hay sikeyim.

Bu saldırı beni ne kadar kızdırdıysa, Kiera'yı da o kadar kızdırmış görünüyordu. Yumruklarını sıkarak ona doğru hışımla yürüdü. "Sende hiç terbiye yok mu!" diye bağırđı. O adama bağırmaya devam ederken ben de peşinden gittim. "Lanet olası bir mezarlıktayız! Adam belli ki yas tutuyor! Biraz saygı gösterin!"

Adam şimdi sadece birkaç adım ötedeydi ve Kiera'nın öfkesini yakalamış gibi sırtıyordu. Adama saldırıca kmış gibi bir hareket yaptı ve onu durdurmak için kolundan tuttum. Adama bağırması bir şeydi, onunla fiziksel mücadeleye girmesi başka bir şeydi; adam ondan rahatlıkla yüz kilo fazlaydı. Ve eğer ona parmağını bile sürse, adamın ağzını burnunu kırardım.

"Hayır, yapma-" diye uyardım onu.

Adam dikkatini bana çevirdi. Sürekli fotoğraf çekerken, "Sienna'yı terk mi ediyorsun? Bu senin küçük kirli metresin mi, Kellan?"

Anında kırmızıyı gördüm. Kiera'yı arkama alarak bir parmağımı göğsüne soktum. "O benim metresim *değil*! Ağzından çıkana dikkat et!"

Adam geri çekildi, kamerası hâlâ o anı kaydediyordu. "Sienna'nın arkasından bu sürtüğü beceriyorsun gibi görünüyor. Küçük sırrını daha fazla saklayamazsın. Yakaladım seni dostum! Suçüstü yakaladım seni! Küçük sürtüğün manşetlere çıkmak üzere!"

Adama sırtttım. *Bu yorumdan sonra bu işten yara almadan çıkacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun. Kimse karıma sürük diyemez. Hiç kimse.* İşleri daha da kötüleştirmek üzere olduğumu biliyordum ama umurumda değildi. Yumruğumu sıktım ve neredeyse tek bir hareketle savurdum. Pislik herif bunu beklemiyordu ve onu yere serdim.

Kalçasının üzerine sert bir şekilde düştü ama bu onu etkilemedi bile. Bana sırtttı, fotoğraf makinesini aldı ve fotoğraf çekmeye devam etti. "Boku yedin dostum! Şimdi sana saldırıdan dava açıyorum!" Çenesinden kan damlıyordu ama piyango kazanmış gibi görünüyordu. Belki de kazanmıştı. Hay sikeyim.

Oh neyse. Bir peni için, bir pound için, değil mi? Yüzündeki o lanet gülümsemeyi silme niyetiyle ona doğru hamle yaptım ama Kiera beni geri çekti. "Hadi ama. O buna değmez, Kellan."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Fotoğrafın onda." Ve bu konuda hemen bir şey yapmazsak, Kiera sabaha kadar ifşa olacaktı. Hem de olabilecek en kötü şekilde.

Bana bakıp iç çekti ve gözlerinde yenilgiyi gördüm. Ve kararlılık. Başını sallayarak bana, "O zaman resmim onda. Bunun için tutuklanmaya değmez."

Bu tartışılabilirdi ama Kiera'nın bu yola girmemi gerçekten istemediğini söyleyebilirdim. Ve eğer konuyu zorlamaya çalışırsam bunun şiddetli bir savaş olacağını hissediyordum. Bu adam beyin sarsıntısından başka bir şey için kamerasını bırakmayacaktı.

Katartık anımızın artık lekelenmiş olmasından nefret ederek, istemeye istemeye Kiera'nın beni çekmesine izin verdim. Adam biz ayrılırken gülme cüretini gösterdi. Öfkeli ve sinirli bir şekilde, "Sen bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye çıkıştım.

Başını sallayan adam, sanki burada erdemli olan kendisiymiş gibi bana küçümseyen bir bakış attı. "Dünyanın en ateşli kızıyla oynayan ben değilim! Aklından ne geçiyor senin?"

Sırtımı ona dönerek, nefesimin altında, "Dünyanın en ateşli kızıyla evliyim ve asla onunla yatmam, pislik herif," dedim.

Kiera bana gülümsedi, gözlerinde tedirginlikle karışık bir sevgi vardı.

Mesafe artık önemli olmadığı için kolunu sıkıca bana dolayarak, "Belki en akıllıca hareket değildi... ama o adamı yere serdiğin için çok mutluyum," dedi.

Bir birlik ve koruma gösterisi olarak ben de kolumu ona doladım. Siktir et onu, herkesi siktir et. Arkama baktığımda, sürüngenin hâlâ fotoğrafımızı çektiğini gördüm. Pislik herif. Çenemi sıkarak Kiera'ya "Ben de" dedim. Bunun sonucu değiştirmesini diledim çünkü bundan sonra Kiera'nın anonimliği ortadan kalkacaktı. Ve bu beni öldürdü.

Saklayacak hiçbir şeyi kalmayan Kiera ve ben, başımız dik, birbirimize kenetlenmiş bir şekilde oradan çıktık. Bundan sonra yersiz öfke ve yanlış varsayımlarla dolu bir fırtına kopacaktı ama bu kaos ortamında yanımda Kiera'dan başka kimsenin olmasını istemezdim. Sadece insanların onun hakkında söyleyeceği tüm incitici şeylerle başa çıkabileceğimi umuyordum. Çünkü *herkese* vurmak muhtemelen geçerli bir seçenek değildi.

Bölüm 28

Mekâna geri dönerken öfkeliydim, Kiera'nın tüm bu çılgınlık içinde tek dileği olan mahremiyetini koruma isteğinin yanıp kül olmasına üzülüyordum. Az önce ne olduğunu gerçekten bilmek istiyordum çünkü o adamın bizi tesadüfen bulmasına imkân yoktu. Sienna'nın bu işle bir ilgisi olduğuna dair korkunç bir his vardı.

Taksi bizi bıraktıktan sonra Kiera'yı bizimki yerine Sienna'nın otobüsüne götürdüm. Emin olmam gerekiyordu. Kiera bana sorgulayan bir bakış attı ama ben Sienna'nın kapısına vururken geri çekilmedi. Güvenlik görevlilerinden biri kapıyı açıp bizi inceledikten sonra içeri aldı. Kiera'nın Sienna'nın evinin lüksüne baktığını fark ettim ve kabul etmeliydim ki onun otobüsü bizimkinden çok daha güzeldi ama gerçekten umurumda değildi. Eğer karıma bulaştıysa, bu benim için aşılamaz bir çizgiydi.

Sienna bizi gördüğünde sanki gemide onunla birlikte olduğumuzu görmekten memnun olmuş gibi sevindi. Deri bir koltuğa uzanarak, "Kellan, Kiera, ne güzel bir sürpriz," dedi. Sanki ziyaretime tanık olan biri olup olmadığını görmek ister gibi pencereden dışarı baktı. Bu şüphelerime hiç yardımcı olmadı. Ya da öfkeme. Onun için her şey bir oyun muydu? "Bu güzel öğleden sonra size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Kiera'nın eli hâlâ benim elimdeydi, ona doğru hışımla yürüdüm. "Bize tuzak mı kurdun?" Hemen sordum.

Sienna'nın korumaları gerildi, saldırganlığımdan hoşlanmadıkları belliydi ama Sienna sadece şaşkın görünüyordu. Ya gerçektir ya da olağanüstü bir oyuncuydu. "Sen neden bahsediyorsun? İkiniz de giyinik bir şekilde dışarı aldınız mı? Sırılsıklam olmuşsun."

Ben ona olanları anlatırken güvenliğine bize havlu getirmesini söyledi. Hikâyemi dinledikten sonra sırtıttı. "Bu küçük böcekler oldukça müdahaleci olabiliyorlar, değil mi? Ona vurduğun için fazla endişelenme. Adamlarım icabına bakar. Onlara yeterince para verersen, paparazziler on defadan dokuzunda yasal tazminat talep etmezler."

Bu kesinlikle omuzlarımdan bir yükü ve cömert teklifi sayesinde bilinçaltımda ona güvenmeye başlayarak kendimi hafifçe rahatlamış hissettim. Ama sonra adamın orada olmasının sebebinin o olabileceğini hatırladım... ve soruma cevap vermekten ustaca kaçınmıştı. Tekrar içimi bir sıcaklık kapladı ve "Onu sen mi ihbar ettin?" dedim.

Bana kırgın bir şekilde kaşlarını çattı. "Nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yerini bilmesem birine nasıl verebilirdim ki?"

Gerçekten iyi bir noktaya parmak bastı, şüphelerim öfkemi kemirmeye başladı ama yine de kendimi onun tüm bu olanlarda tamamen masum olduğuna yüzde 100 inandırıyordum. Bir kez daha, onun hakkında doğru bir fikir edinemiyordum. "Bana doğruyu mu söylüyorsun yoksa saçmalıyor musun asla bilemiyorum," diye çıkıştım.

Sienna kendisine seslenilmesinden hoşlanmadı ve ben havlularımızı bir kenara atıp gitmek için döndüğümde yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye tekrarladı. "Ben ilişkinizi sabote etmek isteyen bir dahi değilim. Hayat bana ne verirse onu yapıyorum ve size de aynısını yapmayı öğrenmenizi öneririm."

Tavsiyesinde gerçekten haklılık payı vardı ama yine de ona olan güvensizliğim bunu bırakmama izin vermiyordu. Ona dönerek bu konudaki görüşümü kesin ve net bir şekilde ifade ettim. "Eğer senin bu işle bir ilgin olduğunu öğrenirsem, işimiz biter. Eşyalarımı toplayıp bu turdan çekip gideceğim ve Nick'in bana ne yapacağı umurunda değil. Sözleşmeyi ihlal ettiğin için beni dava etsin. Artık oynatılmayacağım."

Kiera ve ben gösteriden önce üstümüzü değiştirmek için otobüsümüze geri döndük. Çocuklar şehirdeki gezintilerinden dönmüşlerdi ve biz içeri girdiğimizde herkes konuşmalarına ara verip bize baktı. Griffin dikkatini hemen Anna'ya verdi ama Matt ve Evan merak ve endişeyle beni süzdüler. Hâlâ öfkemi dizginlemek için mücadele ediyordum ve bu mücadelenin yüzüme yansıdığını hayal etmek zorundaydım.

Griffin kulağında gevezelik ederken Anna Kiera'yı inceledi. Kaşlarını çatarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

Kiera Jenny, Rachel ve kız kardeşi arasında gidip gelirken yutkundu. "Dışarı çıktı ve bir adam vardı... ve o... o..."

Kolumu ona dolayarak söylemekte zorlandığı şeyi tükürerek söyledim. "Pislik herif resmimizi çekmiş." Bakışlarım Evan'ın üzerinde yoğunlaştı. "Öpüşürken fotoğrafımızı çekmiş," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Evan'ın rengi soldu ve kara gözleri büyüdü. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu, o fotoğraf ortaya çıktığında halkın Kiera'ya ne yapacağını anlamıştı. Herkes aynı anda sorular sormaya başladı, çoğu da "*Fotoğraftan kurtuldun mu?*" şeklindeydi. Kızlar Kiera'nın etrafını sararak onu fiziksel olarak rahatlatırken, ben de bir elimi arkaya taranmış saçlarımda gezdiriyordum. Panik zaten içimde kabarmaya başlamıştı ve onların sorularını duymak bunu daha da kötüleştiriyordu. "Hayır, onu geri alamayız," dedim onlara. "Adamı bayıltsmadan olmaz. Ona vurdum... Onu öldürmek istedim... ama bunu yapmasına izin vermek zorunda kaldık." Ve bu kararımdan şimdiden pişman olmuştum.

Kiera arkadaşlarının arasından uzanıp elini koluma koydu. "Bunun için hapse girmeye değmez."

Ona yorgun bir iç çekiş verdim. Sabahleyin bu konuda farklı hissedebilirdi. Griffin saran endişeye bakarken başını kaşıdı. "Tamam, kesinlikle bir şeyleri gözden geçiriyorum. Fotoğrafının onda kimin umurunda?" dedi Kiera'ya.

Kiera ağzını açtı ama Anna ondan önce cevap verdi. "Hayranlar Kellan'ın Sienna ile birlikte olmasını istiyor. Bunun için Kiera'nın peşine düşecekler ve o da gözlerden uzak kalmak istedi." Ona sırtırken yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu hayal etmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama bazı insanlar dikkat çekmek istemez."

Griffin sırttı ve başını salladı. "Evet, bu bana hiç mantıklı gelmiyor." Kiera'ya dönerek, "Hey, eğer istersen Kell ve benim öpüşürken bir fotoğrafımızı çekebilirim. O zaman herkes bizi konuşur, seni değil."

Matt kıs kıs gülmeye başladı, Evan da ona bakıp sırttı. Arkadaşlarımla eğlenmesi karşısında gözlerimi devirerek Griffin'e kaşlarımı çattım. "Hayır, teşekkürler. Seni bir ömür boyu yetecek kadar öptüm."

Griffin bana sırttı. "Hiç kimse beni ömür boyu yeterince öpemez. Ağzım uyuşturucu gibidir. Bir kere tadarsın ve bağımlısı olursun."

Tam bunun kesinlikle doğru *olmadığını* söyleyecektim ki Anna odadakilere, "Yalan söylemiyor. Adamımın ciddi ağız becerileri var. Ve dili, Yüce İsa-"

Kiera anında elini kız kardeşinin ağzına kapattı. "Dur," dedi. "Lütfen, dur."

Anna, Kiera'nın elinin altında kıkırdadı. Griffin gülümsedi ve Anna'nın övgüsü kendisi hakkında inandığı her şeyi doğrulamış gibi başını salladı. Diğer herkes yüzünü buruşturdu; Matt ve Rachel'in yüzlerindeki iğrenme ifadesi öylesine aynıydı ki hafif bir kahkaha attım.

Griffin'e "Bunu sadece acil durum yedek planı olarak düşüneceğiz," dedim. Başını salladı, göz kırptı ve bana parmak silahlarını verdi. Evet, Griffin'i öpmemin imkanı yoktu. Tekrar.

Bundan sonra her şey daha hafif hissettirdi, Kiera ve ben gösteriden önce arkadaşlarımızla rahatlarak neredeyse normale dönmüştük. Ama sonra Kiera setimiz sırasında soyunma odasında kalmaya, mümkün olduğunca uzun süre saklanmaya karar verdi ve ben artık hiçbir şeyin normal olmadığını hatırladım. Ve bu beni rahatsız etti. Tek istediğim onu korumak ve mutlu etmekti ama her ikisinde de başarısız olmuş gibi hissediyordum. Artık oturup dünyaya yanlış yaptıklarını söylemek dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Bana kalan tek seçenek gerçeğimi söylemek ve insanların buna inanmasını ummaktı.

Yani yapacağım şey buydu. Elime geçen ilk fırsatta. Nasıl olsa yakında Kiera'yı öğreneceklerdi, bu sefer daha açık konuşabilirdim ve belki bu bir fark yaratabilirdi. Belki bir kez olsun insanlar *beni dinlerdi*.

Setimiz bittiğinde Kiera gitmişti. Anna ile otele döndüğünü söyleyen mesajını görene kadar endişeliydim. Sonra biraz yenildim. Her seferinde beni izlemek zorunda falan değildi ama gösteriyi ekmesinin yorgun olmasıyla ya da iş yapmak istemesiyle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Sadece bu dramadan süreliğine uzaklaşmak istemişti. Ona katılabilmeyi, kaosa biraz daha ara verebilmeyi gerçekten çok isterdim ama hâlâ yapmam gereken bir iş vardı, bu yüzden Sienna'yla tekrar sahneye çıkana kadar çocuklarla takıldım.

Onunla birlikte sahnede olmak, kalabalığın şu anda bizim hakkımızda ne düşündüğünü bilmek, sabah bizim hakkımızda ne düşüneceklerini bilmek garipti. Ya da benim hakkımda. Bu düşünce aslında beni biraz neşelendirdi. Belki de tüm öfkelerini bana yönelteceklerdi ve Kiera suçsuz, cazibemin kurbanı olacaktı. Bununla başa çıkabilir, nefretlerini ve yargılarını sindirebilirdim; bunu Kiera'dan nefret etmelerine tercih ederdim. Ama bana baktıklarına, bana bağırdıklarına, benim için ağladıklarına bakılırsa... bunu düşünmüyordum.

olacaktı. Beni bir kaideye koyarlardı ve bana dokunmadan önce diğer herkesi devirirlerdi.

Gösteri bittiğinde çok yorgundum, duygusal bir gün geçirdiğim için ayakta duracak halim yoktu. Hatta otele giderken arabada uyuyakalmaya başlamıştım. Oraya vardığımızda Evan beni dürterek uyandırmak zorunda kaldı. Ona teşekkür ettim ve Kiera'yla birlikte özel odama doğru yürüdüm. Ne olursa olsun, en azından her gece onunla uyuyabilecektim; tüm bu saçmalıklar içinde küçük bir olumlu şey.

Sabah çalışmak isterse diye Kiera'nın dizüstü bilgisayarını çantalarımızla birlikte otobüsten almıştım. Onları dolabın yanına koydum, sonra kapıyı usulca kapattım. Odamız karanlık ve sessizdi, huzurluydu, bu yüzden Kiera'nın mışıl mışıl uyuduğunu düşündüm. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yatmaya hazırlanmak için banyoya girdim. Banyonun ışığını açtığımda ne kadar dağınık olduğumu gördüm. Gözlerimin altında halkalar, yüzümde yorgunluk çizgileri, saçlarım alışılmadık derecede gevşek ve cansızdı. Sanki bugün içimdeki yaşamı çekip almış gibiydim. Yine de mezarlığa gittiğim için memnundum. İyi ki veda etmişim. Sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış, sonunda nefes alabilecekmişim gibi hissediyordum.

Travmayı üzerimden atmak için hızlı bir duş aldım, sonra kurulandım ve yeni bir iç çamaşır giydim. Sadece bu kadarını yapmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Hazırlanmayı bitirdiğimde duşun sıcaklığı üzerimde serinledi ve Kiera'yla birlikte yorganın altına girdiğimde oldukça üşümüştüm.

Kiera beni hissettiğinde kıpırdandı ve vücudundan yayılan sıcaklık karşı konulmaz bir çekiciliğe sahipti. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, göğsümü sırtına bastırdım. "Üşüyorum," diye fısıldadım. "Isıt beni."

İçgüdüsel olarak sıcaklığını çalmaya çalışmamdan çekineceğini düşünmüştüm ama arkasını döndü ve beni bedenine çekti. Başımı boynunun kıvrımlarına götürdü, sahip olduğu her şeyi benimle paylaşırken yanağımı öptü. Aç tenim onun cömertliğini hızla emerken memnuniyet içinde inledim. "Çok sıcaksın..." Mırıldandım. Cennet gibiydi. Mutlak cennet.

Sıcak elleri sırtımda aşağı yukarı gezindi ve beni okşadıkça bedenimdeki yorgunluk dağılmaya başladı. Dudaklarımı boynuna bastırdım ve sıcaklığını ağzıma . Vücudu anında karşılık verdi, elleri sırtımı sıktı, kalçaları bana karşı kıpırdandı. Kalbim pompaladı

Daha da sertleşti ve içimde acil bir ihtiyaç yükselirken kendi sıcaklığını üretmeye başladım.

Kiera da bunu hissetti ve beni kasıtlı olarak kızdırmak için vücuduma bastırmaya başladı. İşe de yaradı. Dudaklarım boynunda gezinirken ve ellerim kcinin üzerinde kayarken, tamamen uyanık ve kaya gibi serttim. Onu sırt üstü yatırdım, üzerine çıktım ve dudaklarımı boğazından kulağına doğru gezdirdim. "Beni azdırmana bayılıyorrum," dedim ona. Aletimi tam ihtiyaç olan yere bastırdım ve dudaklarından harika bir inilti ıktı.

Ona çok ihtiyaım vardı; zonkluyordum. Kiera da aynı derecede çaresiz görünüyordu. Dudakları benimkilere karşı çılgıncaydı, parmakları sanki elinden gelse paralayacakmış gibi boxerımı peneliyordu. Ondan gelen tutku beni kesinlikle çıldırtıyordu. Gömleğini çekip çıkardım, sonra i amaşını bacaklarından aşağı itip benimkiyle birlikte yere attım. Ellerim vücudunu keşfederken dudaklarım tenini okşadı. İnlmeleri beni çılgına çevirdi ve benim için ne kadar hazır olduğunu hissettikten sonra, yakında içine girmezsem patlayacağımdan emindim.

O kadar zor nefes alıyordum ki neredeyse başım dönüyordu, pozisyonumuzu onu alabilecek şekilde ayarladım. Tam içine girmiştim ki iki eliyle başının altındaki yastığı kavradı ve dikkatimi dağıtan bir şey fark ettim. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve bileğindeki bandajı seçebiliyordum. Yaralanmış mıydı?

İncinmiş gibi görünmüyordu. Gözleri kapalı, sesi nefes nefese, en sevdiğim kelimelerden bazılarını söyledi. "Evet, Tanrım, lütfen... evet."

Lanet olsun. Umutsuzca içine dalmak istiyordum ama önce iyi olup olmadığını ğrenmeliydim. Ve bandajın türü... neredeyse şey gibi görünüyordu...

Düşünebilmek ve ona sorabilmek için onun yanına kaydım. İnledi, sesi sıkıntıyla doluydu, sonra göğsümü öptü ve bacağını kalamın üzerine attı, başladığım işi bitirmezsem üzerime tırmanmaya hazırды. Ellerini tuttum, vücudum hem ihtiyaçtan yanıyor hem de endişeden ağrıyordu. "Kiera?" Tek söyleyebildiğim buydu.

Kiera sesimdeki soruyu duymazdan geldi ve ben tekrar içine bastırana kadar kalçalarını oynattı. Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu. Onu üzerime itmek, onu almak istiyordum ama ona ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Ellerimden birini kalçalarına götürerek kendini bana doğru itmesini engelledim. Diğer elimle başparmağımla bandajını okşadım. "Nedir bu?" Ağrıyı tatmin etmek için hayvani dürtü kendimi tutmamı engellerken kelimeleri zar zor ıkarabildim.

Kiera kendini bana doğru itti, tek elim arzusunu uzak tutmaya yetmedi. "Bu senin için," diye mırıldandı, sonra beni tamamen içine soktu.

Ve lanet olsun, umursamayı bırakmak istedim. Bunu görmezden gelmek ve etrafımda kenetlenmiş hissine odaklanmak istedim, ama tam olarak bırakamadım. Çok iyi hissettirdiği gerçeğini de görmezden gelemiyordum. Onu tutmaya çalışmaktan vazgeçtim ve daha derine, daha sert bir şekilde kendime çektim. "Tanrım," diye mırıldandım, merak ve baş döndürücü arzu içimde değişiyordu. "Ne oldu?"

Bedenlerimiz gerçek bir amaçla hareket etmeye başladığında parmaklarımız birbirine dolandı. Kiera her itişte haykırırken içimdeki sıcaklık artıyordu. "Senin adın," diye mırıldandı sonunda.

Yaptığı şeyin farkına vardım, tam da birikimin o yoğun, görkemli saf mutluluk noktasına ulaştığını hissettiğimde, beyaz sıcak ihtiyaçla karıştı. "Ne... neden...?" Odaklanmaya çalıştım ama düşüncelerim karmakarışık. "Tanrım... Tanrım, Kiera... Kendini çok iyi hissediyorsun..." Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kelimeleri ve düşünceleri bir kenara bırakıp saf zevke teslim oldum. Kiera'nın dudaklarını bulup, bedenlerimiz tamamlanmak için çabalarken onu öptüm. Hızımız arttı ve ikimiz de ihtiyaçtan titremeye başladık. Sınırın yaklaştığını hissediyordum ve oraya varmak, Kiera etrafımda kenetlenirken coşkuyu hissetmek için çaresizdim. Kiera duvara çarptığında uzun bir çığlık attı ve ben de gerilime teslim oldum, onun bir saniye gerisinde doruğa ulaştım. Mutluluk içimden akıyor, beni tatmin ediyor, onu tatmin ediyordu.

Kiera kollarıma yığıldı, bitkin ve mutluydu. Sırt üstü döndüm ve onu göğsüme çektim. Kalbinin hızla tenimde attığını ve benimkinin de ona ayak uydurduğunu hissedebiliyordum. Düşüncelerimi toparlayabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekti ve o zaman bile cümlem yarım kaldı. "Ne...?"

Bana bakmak için kendini yukarı iterken kıkırdadı. "Ne, ne?" diye sordu, gözlerinde huzur vardı.

Yutkundum, kendimi toparlamaya çalıştım, sonra bandajlı bileğiyle elini tuttum. "Ne yaptın sen?"

Doğrulup yatağın başucundaki lambayı yaktı. Ani aydınlıkta irkildim, sonra şüphelendiğim şeyi yapıp yapmadığını görebilmek için gözlerimi kıptım. Ve evet, bandajı net bir şekilde görür görmez anladım... ve şaşkına döndüm. Çünkü bu bir dövme bandajıydı ve benim adım olduğunu söylemişti...

Parlak siyah mürekkepli kızgın deriyi ortaya çıkarmak için geri çekti, gerçekten de ismim yazıyordu. Vay anasını. *Adımı üzerine kazıdı*. Birinin beni sahiplenebileceği kadar yüksek sesle sahipleniyordu ve ben bunu nasıl algılayacağımı gerçekten bilmiyordum. Gözlerim bunun önemiyle anında yandı ve ona baktığımda bir an için nutkum tutuldu. Öz babam beni sahiplenmeyi reddetmişti. İstemeye istemeye bana soyadını vermişti ama doğum belgeme kendisini yazdırmayı reddetmişti ve o sadece...

Zihnim sıkışmış gibiydi ve tek söyleyebildiğim "Bunun kalıcı olduğunu biliyorsun, değil mi?" oldu.

Yumuşak bir gülümsemeyle bileğini yeniden bandajladı. "Biliyorsun, *sen* Kalıcı, değil mi?" diye karşılık verdi.

Eski şeytanlar anında başlarını kaldırdıklarında gözümü ondan kaçırdım. Yine de onları yenmek şaşırtıcı derecede kolaydı çünkü Kiera bana her gün beni ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Kolay bir gülümsemeyle ona baktım. "Evet, biliyorum."

Alaycı bir şaşkınlık gösterisiyle ağzını kapattı. "Benimle tartışmayacaksın, bana saçma demeyeceksin değil mi?"

Ukala. Yanağını okşadım, eğlenmiş ve ısınmıştım. "Hâlâ saçma olduğunu düşünüyorum ama hayatının geri kalanını benimle geçirmen konusunda seninle tartışmayacağım."

Kaşını kaldırdı, yüzünde sivri bir ifade vardı. "Çünkü sana sırılsıklam aşık olduğumu biliyorsun."

"Evet," dedim ona. Bunu gerçekten biliyordum.

"Ve sen de iyi bir adam olduğunu biliyorsun," diye ekledi, kendimi kabul edip etmediğimi test ederek.

Bu daha zordu ama... evet. Elbette hatalar yaptım ama korkunç değildim. Ben babam değildim. "Evet," dedim ona.

Kiera durakladı ve kafasında bir şeyleri tarttığını gördüm. Sonra şöyle dedi: "Ve sevmeye layık olduğunu biliyorsun."

Dudaklarım anında kıvrıldı ve yine o şeytanlar beni boğmaya çalışmak için ayağa kalktı. Sevmeye değer miydim? Emin değildim ve layık olup olmadığımı düşünmek beni çok rahatsız ediyordu. Belki tersten bakarsam. Nefret edilmeye değer miydim? Nefret edilmeye? Hayır, hiç sanmıyorum. Denny hayatımda en çok incittiğim kişiydi ve beni hâlâ önemsiyordu. Hâlâ umursuyorsa, o bile benden nefret edemiyorsa, o zaman belki de ben

layık olduğumu düşündüm. Ve eğer nefret edilmeye layık değilsem, o zaman tam tersi doğru olmalıydı.

Kiera'ya bakarak ona "Evet" dedim. Benimle gurur duyuyormuş gibi bana gülümsedi ve içimden iyileşme gibi bir his geçti. Ve lanet olsun, harika hissettirdi.

Kiera beni öpmek için eğildi ama ondan uzaklaştım; iblisleri olan tek kişi ben değildim. "Ve sen seksi, ilgi çekici, sevimli ve aşık olabileceğim tek kişi olduğumu biliyorsun. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğumu biliyorsun."

Tereddüt bile etmedi. Sadece daha geniş sırttı ve "Evet, istiyorum" dedi. Şimdi ben de ona gülümsüyordum, vücudumun her hücresinden gurur fişkırıyordu. Neredeyse seksten daha iyi hissettiriyordu.

"Güzel," dedim gururla, sonra ona yumuşak bir öpücük verdim. "Evet dediğini duymak hoşuma gidiyor." Sevimli kıkırdama çıkardı ve içimi ısıttı. Kahretsin... Onunla evlenmek için sabırsızlanıyordum. Gülümseyerek ona, "Ve dövmeni gerçekten çok seviyorum" dedim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla; bunu yapmış olması benim için çok şey ifade ediyordu.

Yanaklarımı avuçladı, sonra beni de yanına çekerek yatağa uzandı. "Güzel," dedi. "Çünkü *seni* gerçekten seviyorum."

O yaptı. Ve içimde bu konuda şüphe duyan tek bir parça bile yoktu. Artık yok.

Ertesi sabah uyandığımızda her şey mükemmeldi. Birkaç dakika için. İkimizin de cep telefonlarının neredeyse aynı anda çalması, işlerin geri dönülmez bir şekilde değiştiğinin ilk göstergesiydi. *Kiera'yı ve hepsi ondan nefret ediyordu.*

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O benim tüm dünyamdı ve *şu anda* muhtemelen onun hakkında söylenen tüm o acımasız şeyleri düşünmek midemi kaldırmıyordu. Bu bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Her şeyi yumruklamak istememe neden oldu.

Bugün kesinlikle internetten uzak durmam gerekiyordu. Neyse ki benim için bu son derece kolaydı.

Kiera da ben de telefonlarımızı görmezden geldik, yatağımızın sessiz yalnızlığını terk etmeye isteksizdik. Kalktığımız anda savunmaya geçecektik ve bu düşünce bile beni yoruyordu. Uzun bir anın ardından Kiera'ya fısıldadım, "Neden yine cep telefonu aldık ki?" Dürüst olmak gerekirse, Kiera bana turda katılır katılmaz benimkinin sifonunu çekmeliydim. Sanırım çok geç değildi.

Kalıcı olarak fişi çeksem beni özleyen olur mu? Sikerler. Matt beni öldürür. Hailey, Riley ve Gavin'le konuşmak hoşuma gidiyordu. *İyi o zaman. O aptal şey bende kalsın.*

Kiera soruma güldü, sonra burnumu öptü ve bana sorumluluk sahibi olmamız ve endişeli arkadaşlarımızla konuşmaya başlamamız gerektiğini söyledi. Başımı sallarken uzun bir iç geçirdim. Kalkmak için hamle yaptım ama Kiera yanağımı okşayarak dikkatimi çekti. Bakışlarımı tutarak, "Bundan sonra ne olursa olsun, hiçbir şeyden pişman olmadığımı bilmeni istiyorum. Seninle olmak, seni sevmek, bunu seninle yaşamak... hepsi buna değdi ve bunu birlikte atlatacağız. Biz bir takımız. Dünyaya karşı biziz."

Onun sözleri kalbimdeki yükü hafifletti, vücudumdaki gerginliği azalttı ve onun hakkında kötü bir söz söyleyen herkese zarar verme dürtümü biraz olsun azalttı. Bunca zamandır korktuğu şey sonunda gerçekleşmiş olsa da, pişmanlık duymaması benim için çok şey ifade ediyordu; benimle birlikte olmak için her şeyi tekrar yapardı.

Kendimi daha iyi hissederek mırıldandım, "Dünyaya karşı biz mi? Kulağa harika bir ihtimal gibi geliyor."

Kıkırdadı ve bana yumuşak bir öpücük verdi. "Hiç ihtimal olmamasından iyidir." Çok doğru.

Kiera ve ben gece boyunca çarşafarla bütünleşmiştik ve kendimizi kurtarmak görüldüğünden daha zordu. Sanki yatak gitmemizi istemiyor gibiydi ve ben de onunla aynı fikirdeydim. *Mümkün olsa kalırdım, rahat yatak. Güven bana.* Kendimizi kurtarıırken ikimiz de güldük ve tüm stres başlamadan önce bir saniye eğlenmek güzeldi.

Yataktan kalktıktan sonra boxerımı giydim ve telefonumu aldım. Kim olduğunu görünce hemen cevap verdim. "Gavin...hey."

"İyi misin?" dedi, sesinde ağır bir endişe vardı. "Kiera iyi mi? İnsanların ne dediğini gördünüz mü?"

İçimi çektim ve bu saçmalığın ağırlığının omuzlarıma geri döndüğünü hissettim. "Ben iyiyim, Kiera da iyi ve insanların ne dediğini gerçekten bilmek istemiyorum. Bu aklımı kaçırmama neden olabilir."

"Her yerde ikinizin fotoğrafları var. Samimi fotoğraflar. İnsanlar... kızgın." İç çekmek için durakladı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Teklifi ve endişesi beni etkiledi ve şeye rağmen kendimi gülümserken buldum. "Şimdilik görmezden gel. Bunu düzelteceğim, sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu ve o sessizlikte Kiera'nın homurdanarak, "Evet, eve kaçıp eski sevgilim ve onun kız arkadaşıyla saklanmak, bu hiç de garip olmazdı," dediğini duydum.

Onunla göz göze geldim ve sııttım. Denny ile konuşuyor olmalıydı. Ona bu kaostan kaçabileceği bir sığınak önermesi çok hoştu. Bir yanım onun teklifini kabul etmesini istiyordu, böylece güvende ve korunaklı olacaktı ama geri kalan yanım onsuz bunu atlatmayı hayal bile edemiyordu.

Gavin konuştu ve ben de dikkatimi ona yönelttim. "Fotoğraflarda... çok duygusal görünüyordun. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlamak boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Basıncı azaltmak için birkaç kez yutkundum ve sonra ona, "Ben... Ailemin mezarlarını ziyaret ediyordum. Veda ediyordum."

Bir an için yine sessiz kaldı ve Kiera'nın babasını selamladığını hayal meyal duydum. Tanrım, Martin muhtemelen Kiera'nın bu şekilde açığa çıkmasına izin verdiğim için bana çok kızgındı. Tam onu daha sonra aramayı düşünürken Gavin sessizce, "Bu senin için çok zor olmuş olmalı. Yanında olamadığım için üzgünüm."

Sözleri içimi sıcaklıkla doldururken bakışlarım yere kaydı. ". Ama iyi de oldu. Sanırım bunu yapmaya ihtiyacım vardı." Ve şimdi Gavin'in de orada olmasını diliyordum. Onun varlığı sakinleştirici olabilirdi. Artık hayatımda sevgi dolu bir ebeveynim olduğunu hatırlatırdı. Ve lanet olsun ki bu hala biraz garip hissettirmiyorsa.

"Gelip burada benimle kalma teklifim hâlâ geçerli. Eğer o hayattan bir an olsun uzaklaşmak istersen, eğer Kiera'ya fazla gelirse ve dinlenmek için buraya gelmek isterse... kapım ikinize de açık. Her zaman."

Tanrım. Boğazım yine duygularla doldu ve beni göremediğini bildiğim halde başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı... çok büyük." *Benim için her şey demek.*

Bağlantıyı kesmeden önce biraz daha konuştuk ve Gavinin benim için, Kiera için gerçekten korktuğunu söyleyebilirdim ve bu gerçekten hayranların ne kadar acımasız olduklarını merak etmeme neden oldu. Kiera hâlâ Martin'le konuşuyordu ama bir yandan da dizüstü bilgisayarını kapmış bir şeyler çalışıyordu. Ekranına yansıyan fotoğraflarımızı gördüm ve hemen gözlerimi kaçırdım. Bunu görmek bile beni sinirlendirmişti. O adamın bunu yapmaya hakkı yoktu. Fotoğrafları kaldırmanın bir yolu olmasını diledim ama olmadığını zaten biliyordum. Hiçbir şey internetten tamamen kaybolmazdı. Bunu ben bile biliyordum.

Birisi otel odamızın kapısını usulca çaldı ve ben de gidip kapıyı açtım. Jenny ve Rachel orada duruyorlardı, yüzlerinde derin bir endişe vardı. "Selam," dedi Jenny. Bilgisayarındaki Kiera'ya baktı. "Sanırım neler olduğunu gördünüz?"

Yorgun bir şekilde nefes vererek, içeri girebilmeleri için kenara çekildim. "Kiera baktı. Bakmayı reddediyorum. İnsanların ne dediğini bilmek istemiyorum. O benim *karım*," diye ısırdım.

Jenny elini koluma koydu, gök mavisi gözlerinde sempati vardı. Ancak o zaman hâlâ iç çamaşırlarımın içinde olduğumu hatırladım. Oh neyse. İkisi de onları daha önce görmemiş değildi.

Kiera sonunda Martin'le olan telefon konuşmasını bitirdi ve Jenny ona sarılmak için yanına geldi. Jenny ona Rachel'la birlikte havaalanına gitmek üzere olduklarını söyledi, sonra da Kiera'ya medyanın kendisi hakkında söylediklerinden nefret ettiğini söyledi. Bunu söylediğini duymak bile kanımı kaynattı. İçimde az da olsa bir merak vardı, nefretin ne kadar derinlere indiğini bilmek istiyordum ama hiçbir şey bilmememin daha iyi olacağını biliyordum.

Kızlar vedalaşırken telefonum tekrar çaldı. Ekranda kız kardeşimin adı görünüyordu ve ben zayıfça gülümsedim. "Selam," dedim cevap olarak.

"Aman Tanrım, bugün neler olduğunu biliyor musun? Sabahtan beri insanlara atıp tutuyorum! Kendimi kaybetmek üzereyim. İnsanlar berbat!"

Onun yorumu beni güldürdü. "Kendim görmedim ama fotoğraflardan haberim var. Onları meşgul etmene gerek yok, Hailey."

"Evet, istiyorum. Sen benim kardeşimsin ve ölene kadar seni savunacağım. Ve Kiera hakkında söyledikleri-"

"Sakin söyleme," diye araya girdim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Eğer bana söylersen seninle tartışmaya başlarım ve bunu halletmenin en iyi yolunun bu olduğunu sanmıyorum."

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Çok üzgünüm Kellan. Kiera'nın spot ışıklarını istemediğini biliyorum. Onu korumak istediğini biliyorum. Söyledikleri her şeyin yalan olduğunu biliyorum. Ve ben sadece..." Durakladı ve devam ettiğinde sesi duygusallıktan kabalaşmıştı. "Kiera için korkuyorum. Ondan çok nefret ediyorlar. Onu linç edeceklerinden falan korkuyorum."

Sesindeki duygu içimde bir korku dalgası yarattı. Onu geri püskürttüm ama bu şaşırtıcı derecede zor oldu. "Merak etme. *Kimsenin* onun saçının teline dokunmasına izin vermem. O burada benimle güvende."

"Tamam, ama... onu gözünün önünden ayırma, Kellan. Bu iş bitene kadar olmaz. Ciddiyim... durum kötü."

"Yapmayacağım," diye güvence verdim. "Ama dürüst olmak gerekirse, kimse o kadar ileri gitmeyecek. Sadece insanlar internette atıp tutuyor. Yüz yüze böyle olmaz. İnsanlar yüz yüze daha saygılıdır."

İç çekti. "Buna inanmak istiyorum, gerçekten, ama bilmiyorum... insanlar deli. Özellikle de konu sen olunca." İnledi. "Arkadaşlarım beni deli ediyor."

Kaşlarımı çattım. "Kiera'yı zaten bilmiyorlar mı?"

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Evet, herkesin kızdığı nedenden dolayı kızgın değiller. Kararlı bir ilişkiniz olduğu için kızgınlar çünkü, ve bu doğrudan bir alıntı, 'O piyasadan çekilirse nasıl bir şansımız olacak?' İkinizi gerçekten ayırmamı istediklerine inanabiliyor musun?"

Buna gülmek zorunda kaldım. "En azından Kiera'dan nefret etmiyorlar. Bugün buna galibiyet diyorum."

Güldü, sonra içini çekti. "İkinizi de seviyorum. Güvende kalın, tamam mı?"

Ona deneyeceğimi söyledim ve telefonu kapattım. Etrafıma baktığımda Jenny ve Rachel'in gitmiş olduğunu gördüm. "Kızlar gitti mi?" Kiera'ya sordum.

Çaresiz görünerek, "Evet," dedi.

Telefonumu kaldırarak ona Gavin ve Hailey'den gelen aramaları ve ortak endişelerini anlattım. Kiera kollarını boynuma doladı ve bana her şeyi halledeceğimizi söyledi. Sonra bana bugün yapmam gereken bir şey olduğunu hatırlattı, tamamen aklımdan çıkmış olan özel bir performans.

"Tanrım, bunu tamamen unutmuştum," dedim ona. "Bu öğleden sonra biriyle oturup o resim hakkında resmi bir açıklama yapmayı umuyordum ama zamanım olmayacak." Ve bu beni gerçekten kızdırdı. Yeterli zaman yoktu. Her ikimizin de cep telefonlarının çalması ve Tory'nin kapıyı yumruklayarak on dakikam olduğunu söylemesi de bunu kanıtlıyordu. Hayatımı sikeyim.

Bölüm 29

KÜÇÜK BİR MUCIZE

Özel performans bittiğinde, araba bizi otele geri götürdü, böylece Kiera, Anna ve eşyalarımızı alabildik ve sonra bizi mekâna götürdü. Özel performans için gelen grup gayet iyiydi: kimse bana bir şey sormadı, yorum yapmadı ya da aşağılayıcı bir şekilde bağırmadı. Kiera için işlerin o kadar da kötü gitmeyeceğine dair bana umut vermişlerdi. Ama sonra mekanda arabadan indik ve ortam tam tersiydi. Çitlerin etrafında kümelenmiş kalabalık kameralı adamlarla doluydu ve sanki Kiera'nın benimle olduğunu biliyorlardı; arabanın kapısı açılır açılmaz hemen fotoğraf çekmeye başladılar.

Kiera daha fazla saklanmak istemedi, bu yüzden elimi tuttu ve birlikte içeri girdik. İkimizi bütün olarak görmek fotoğrafçıları çılgına çevirdi. Aynı zamanda gruptaki bir avuç hayranı da kızdırdı ve vücudumda intikamcı bir adrenalin dalgalanmasına neden olan şeyler bağırdılar. Onları duyunca arkamı dönüp onlara hadlerini bildirmek istedim. Yapamayacağımı biliyordum, bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum ama *orospu*, *sürtük*, *kaltak* gibi kelimeleri görmezden gelmek çok zordu. Kendimi birine saldırmaktan alıkoymak için Kiera'nın elini daha da sıkı tuttum.

Tanışma ve selamlaşma zamanı geldiğinde Kiera soyunma odasında kaldı. Onu hiç suçlamadım, aslında güvenli ve sessiz bir yerde kalmak istemesine sevindim. Hayranlarıma karşı profesyonel ve saygılı olmam gerekiyordu. Ne de olsa onlar sayesinde sevdiğim işi yapabiliyordum. Ama Kiera benim tüm dünyamdı ve eğer onlara saygı duymakla onu korumak arasında kalırsam, bu yakın bile değildi. Onun için her şeyi yakıp kül edebilirdim. Ama işin o noktaya gelmemesini umuyordum ve bundan emindim,

Hayranlara bir şeyler açıklama fırsatı bulduğumda onu içeri alır ve rahat bırakırlardı. Umarım öyledir.

Tanışma toplantısı için odaya girdiğimde kendimi soğuk ya da ılık bir karşılamaya hazırlamıştım. Birinin *bana* fahişe falan dediğini duyabileceğimi düşündüm ama kimse demedi. Hayranlarımdan aldığım tek şey çığlık atmak, kıkırdamak, zıplamaktı... normal tepkiler. Sadakatsizlik olduğunu düşündükleri şey için kimsenin bana kızmaması beni şaşırttı. Ama belki de sadece benimle aynı odada olmanın verdiği heyecandı. Belki de internette Kiera kadar ben de parçalanıyordum. Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum.

Sienna ve ben yan yana durduk. Genelde yan yana dururduk ama bir kez olsun bu beni rahatsız etmedi. Sienna ve ben samimi ve sorunsuz görünseydik, belki hayranlar noktaları birleştirebilirdi. Ama Sienna tüm zaman boyunca beni görmezden geldi. Bana doğru bakmadı bile ve bu tepki kalabalığın içinde bir gerilim dalgası yarattı. Gözlerini gizlice sildiğinde -sanki benim için ağlıyormuş gibi- kendimi kaybetmek üzereydim.

Kiera'nın koşarak odaya girdiğini fark ettiğimde onu bana bakmaya zorlamama üç saniye kalmıştı. Onunla göz göze geldiğimde kalbim yere düştü. O ne halt ? Ya da daha doğrusu, sorun neydi? Çünkü mecbur kalmadıkça buraya gelmezdi.

Ona doğru gitmek için ilerlemeye çalıştım ama bir insan duvarının arkasında sıkışıp kalmıştım. Kiera bana doğru yaklaşmıyordu. Sıraların arasından Griffin'e doğru ilerliyordu. Griffin'e. Kahretsin... O zaman bu Anna'yla ilgili olmalıydı. Kahretsin, Anna'nın bir sorunu vardı. Bu, Kiera'nın neden bir hayalet kadar solgun olduğunu ve geçmesine izin vermeyen hayranlarına karşı neden agresif davrandığını açıklıyordu. Hayranların yüzlerindeki ifadeden tanındığı belliydi ve kalbim endişeyle çarptı.

Yardım edecek gücüm olmadığından, Kiera'nın etrafındaki kalabalığın onun aralarından geçme çabasına kötü tepki vermesini hayal kırıklığı içinde izledim; geri itmeye başladılar. Tekrar ileri doğru adım atmaya çalıştım ama beni engelleyen bedenler yol vermiyordu. Kiera'nın etrafındaki şeyler sertleşti ve saf panik içime işledi. Sonra parlak pembe saçları olan bir kız Kiera'ya tokat attı ve birdenbire artık hayranların olduğu bir odada değildim. Buradaki herkes karım için potansiyel bir tehditti ve onu dışarı çıkarmam gerekiyordu.

"Hey!" diye bağırdım pembe saçlı kıza, sonra da ciddiyetle ittim. Hayranlardan bazıları ciyakladı ve geri adım attı. Biri neredeyse düşüyordu, ben de itmeyi bıraktım. "Geçmem lazım," dedim onlara.

Sienna elini koluma koydu. "Neler oluyor?" diye sordu. Kalabalığı taradı ve yüz ifadesindeki üzüntü belirtisinin fark ettim. Artık sadece hafifçe telaşlanmış görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedim ona, sonra tekrar Kiera'yı aradım. Griffin'in yanına varmıştı ve ona bir şeyler açıklıyordu. Her ne söylüyorsa, Griffin afallamıştı. Çıkışa doğru baktı. Düzenli sıralar halinde bekleyen hayranlar şimdi dağınık bir kalabalık oluşturunuyordu. Tory kontrolü yeniden sağlamaya çalışıyordu ama havada çılgınca bir his vardı. Kiera'nın adını seslendim ama yanıt vermedi; tüm dikkati Griffin'deydi. Kolunu çekti, sonra ikisi birlikte hareket etmeye başladı.

Griffin kalabalığın arasından hızla geçerek "Çekilin lan yolumdan!" diye bağırdı. Çılgına dönmüş hayranları geçmesine izin verdi ve Kiera'yı da yanına çekti.

Yeterince yaklaştıklarında Kiera bana baktı ve bağırdı, "Anna! Hastane!"

Aniden anladığımda çenem düştü. Anna doğum yapıyordu. anasını. Hemen Sienna'ya döndüm; Anna'yı hastaneye hızlı ve sessiz bir şekilde götürmek için yardıma ihtiyaçları olacaktı. Sienna onlar için şirketin arabalarından birini kolayca bulabilirdi; onları sadece resmi turne işleri için kullanmamıza izin veriliyordu.

"Anna ," dedim ona. "Onun için bir araba çağırabilir misin?" Sienna'nın kara gözleri kısa bir an için büyüdü, sonra başını salladı ve telefonunu çıkardı. Aramayı yaparken kalabalık aniden öne doğru fırladı ve bizi duvara doğru sıkıştırdı. Doğrudan bana doğru bastıran kızlar memnuniyet ve dehşet karışımıydı; onlar da eziliyorlardı. Kahretsin, kalabalıkta insanlar böyle boğuluyordu. Aslında yeterince derin nefes alamıyordum ve başım dönmeye başlamıştı. İnsanları geri itmek için kollarımı da kaldıramıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Panik tam da etkisini göstermeye başlamıştı ki, insanlar aniden üzerimden çekildi. Başımı kaldırdığımda Sienna'nın korumalarından birinin etrafımda bir koruma balonu oluşturduğunu gördüm; diğer koruma Sienna'yı aceleyle odadan çıkarıyordu bile. "Teşekkür ederim," dedim sert kas duvarına.

Bana sertçe başını salladı, sonra da koridora çıkmamı işaret etti. Aceleyle odadan çıktım, Matt ve Evan'ı kontrol etmek için arkama baktım. Şu anda odanın köşesinde, hayran kitlesinin arkasındaydılar ama onlar tarafından rahatsız edilmiyorlardı. Sienna'nın koruması zaten onlara ulaşmaya çalışıyordu ve teknik olarak hiçbirimiz onun koruması altında olmadığımız için Sienna'nın ondan bunu isteyip istemediğini merak ettim. Bu beni hem minnettar hem de sinirli yaptı

Çünkü ilk etapta gerilimin artmasının en büyük sebebi oydu. Eğer bir şey söyleseydi, tüm bu kaos ortadan kalkacaktı.

Ama onunla bu konuda konuşmanın zaman kaybı olduğu kanıtlanmıştı. Sienna'yla konuşmalarımız hep çok döngüsel. Ondan hiçbir zaman istediğim yanıtı, yani *ihtiyacım* olan yanıt alamamak çıldırtıcıydı. Hem hızla yükselen kariyerimde beni destekleyen yardımcı bir müttefik hem de özel hayatımda asla aşamadığım bir engeldi. Hem bir lütuf hem de bir lanet.

Matt ve Evan birkaç dakika sonra koridorun daha sessiz bir noktasında bana katıldılar; mekanın güvenliği buluşma ve selamlaşma odasının etrafını sarmıştı ve şu an için hiçbir hayranın ayrılmasına izin verilmiyordu. Holeshoot üyeleri arbededen çıkan son insanlardı.

Matt kaotik odaya dönüp bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Lanet olsun, bu çılgınlıktı." Gözleri daha da büyüdü. "Kahretsin, Kiera Anna'nın doğum yaptığını söyledi." Yüzü bembeyaz kesildi. "Kahretsin, Griffin onunla gitti, değil mi? Başımız yok!"

Hiçbirimiz bunun cevabını bilmiyorduk, Matt soyunma odasına doğru koştı; Evan'la ben de arkasından koştuk. Odanın boğ olduğunu görünce Matt parmaklarını kısa, dikenli saçlarında gezdirmeye başladı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Ne yapacağız? Ne bok yiyeceğiz?"

Evan ellerini Matt'in omuzlarına koydu. "Sakin ol. Bunu planlamıştık, unuttun mu? David şarkılarımızı öğreniyor, yerimizi o dolduracak."

Matt sanki bunu yeni hatırlıyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Daha fazla zamanımız olması gerekiyordu. Doğumuna daha bir hafta var. David hazır değil."

Anna'nın ne zaman doğum yapacağını planlayabileceğini düşündüğü için Matt'e neredeyse sırtıcaaktım ama bunların hiçbirisi komik değildi ve Matt'in haklı bir endişesi vardı. David boğ zamanlarında şarkıları öğreniyordu ama henüz hep birlikte çalmamıştık ve bir şarkıyı öğrenmekle onu bir grupta çalmak birbirinden çok farklı şeylerdi.

Evan Matt'i hafifçe salladı. "O hazır ve bunu yapabilir. Hemen şimdi acil bir alıştırma yapacağız. Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

Matt gözle görülür biçimde rahatladı. "Evet, evet, öyle yapalım. Kell?" dedi bana dönerek, sesinde kalıcı bir panik vardı.

Başımı salladım, sonra bir elimi kaldırdım. "Önce Kiera'yı aramama izin ver." Matt bana "*Ciddi misin?*" der gibi bir yüz ifadesi takındı, ben de ona kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum; sadece stresliydi. "*Herkesin iyi olduğundan emin olmak istiyorum,*" dedim ona.

kelimeler. D-Bag eksikliğimize neyin sebep olduğunu hatırlamış gibi gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı ve yapmam gerekeni yapmama izin verdi.

Telefonumu kapıp Kiera'yı aradım. Hemen cevap verdi. "Hey, iyisin," dedi, sesinde minnettarlık vardı.

Hem yorgunluk hem de rahatlama dolu bir iç çekiş beni terk etti. "Ben de aynı şeyi söyleyecektim. O kaltağın sana vurduğuna inanamıyorum." Kiera'yı tokatlayan kadını bulmak için o kaosun içine geri dönmek istedim. Ama bu kesinlikle kötü bir fikirdi.

"Ben iyiyim," dedi bana kararlı bir şekilde, sanki rahatlatılmaya ve yönlendirilmeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

Bıraktım ve ona "Anna nasıl?" diye sordum.

Kiera "O... iyi" demeden önce tereddüt etti.

Anna'nın çok acı çektiğini hayal etmek zorundaydım. Ayrıca Griffin'in nasıl dayandığını da merak ediyordum. Pek rahatlatıcı bir insan sayılmazdı ama yine de öyle anları oluyordu. "Keşke orada seninle olabilseydim ama Matt gösteri yüzünden çıldırıyor." Ona David'in yerini doldurma planımızdan, acil bir pratik seansına nasıl sıkıştığımızdan bahsettim, sonra da bis'i atlayacağımı ve setimizden sonra onu göreceğimi söyledim. Sienna bir kez kaçırırsak anlayışla karşılardı. Eğer anlamazsa da, şu anda bununla çok fazla ilgilenmiyordum. Ailemin bana ihtiyacı vardı.

Kiera beni o zaman göreceğini söyledi ve iyi şanslar diledi. Sesimde bir doz kuru mizahla, bu duyguya karşılık verdim. Matt, Sienna ve hayranları hayal kırıklığına uğratmakla uğraşmak zorundaydım. Kiera Griffin'le uğraşmak zorundaydı.

Telefonu kapattığımda Matt ve Evan bana bakıyorlardı. "O nasıl?" Matt yüzünde endişeyle sordu.

Anna'yı kastettiğini bildiğim için gülümsedim ve "O iyi. İyi olacak." Matt başıyla onayladı, sonra kolumu tutup çekti. "Anna'yı bulmamız gerek. David."

İçimi çektim, başımı salladım ve sonra sürüklenmeme izin verdim.

Antrenman sorunsuz geçti. Setimiz sorunsuz geçti. David bir profesyoneldi ve yetenekliydi, bu yüzden Griffin'in yerine geçmek Matt'in korktuğu kadar sorun olmadı. Sienna'ya bis için kalmayacağımızı söylemeyi setimiz bitene kadar beklemeye karar verdim çünkü onunla tartışmak istemiyordum. Sadece ona söyleyip gitmek istedim. Sahneden indiğimizde sahne alanındaydı ve kötü haberi vermek için ona yürüdüm.

Beni gördüğünde ıslıl ıslıl gülümsedi. "Anna nasıl canım? Yeni doğanların ağladığını duymadım, bu yüzden arabanın zamanında geldiğini varsayıyorum?"

Zihinsel olarak ürperdim. Muhtemelen bunun için ona çoktan teşekkür etmeliydim. "Evet, Kiera bana mesaj attı; hastaneye varmışlar. Anna ve bebek iyiymiş. Yardımlarınız için teşekkür ederim." O araba olmasaydı muhtemelen başaramayacaklardı ve Anna taksiyi beklerken doğum yapacaktı. Zamanında yetiştiği için herkes ve bu Sienna sayesinde olmuştu.

Sırtışı daha da parlaklaştı. "Elbette. Yardım edebileceğim her şeyi yaparım."

O anda ona bize gerçekten yardım etmek için tam olarak ne yapabileceğini söylemek istedim... ama şimdi bu konuşmanın zamanı değildi. "Bunu söylediğine sevindim," dedim ona. "Çünkü ben ve çocuklar hastaneye gidiyoruz. Tekrar için geri gelmeyeceğiz. Sadece bilmeni istedim."

Gülümsemesi anında kayboldu. "Ne?"

Omuz silktim ve gülümsedim. "Bu konuda bize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Bunun çok ideal bir durum olmadığının farkındayız ama eminim hayranlara açıklarsanız anlayışla karşılayacaklardır." Eğilerek eklemekten edemedim: "Ne de olsa söylediğiniz her şeyi kabul ediyorlar."

Gözlerini kırpıştırıp geri çekildi ve bir an için yüzünde belirsizlik gördüm. Hemen yerini kızgınlığa bıraktı, sonra da soğukkanlılıkla tamamen silindi. "Elbette. Ne yapman gerekiyorsa yap, aşkım." Gitmeye hazırlanırken, "Anna ve bebeğe iyi dileklerimi ilet. Onlar için hastaneye bir şeyler gönderteceğim. Buradan o kadar çabuk çıktılar ki, her şeyi aldıklarını hatırladıklarından şüpheliyim."

Olduğum yerde durup şaşkınlık içinde ona baktım. "Teşekkür ederim. Bu çok cömertçe."

Omuz silkti. "Arkadaşlarım için yaptığım şey bu." Göz kırptı, sonra setine hazırlanmak için arkasını döndü.

Ona karşı ruh halim değişirken bir süre onu izledim. Bizim için gerçekten güzel şeyler yapmayı bıraksa ondan hoşlanmamak çok daha kolay olurdu. Onun bu nezaket anını, Kiera ve medyayla olan sorunuma gerçek bir çözüm bulmak için bir fırsat olarak değerlendirmek isteyerek ağzımı açtım, ama ben konuşmaya başlayamadan Matt omzuma vurdu.

"Hazır mısın, Kell?"

Matt'in gözlerinde rahatlamış bir heves vardı; setimizin iyi geçmesi onu rahatlatmıştı ve yeni akrabasıyla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Sienna'dan yardım isteme düşüncemi bir kenara bırakıp ona gülümsedim. "Evet." Terden ıslanmış gömleğime baktım. "Belki de önce üstümüzü değiştirmeliyiz."

Matt gülerek kabul etti ve hepimiz hastaneye gitmeden önce bir süre temizlendik. Oraya vardığımızda saat epeyce geç olmuştu ve ziyaret etmemize izin vermeyeceklerinden endişelendim. Ama sonra hemşirelerin bana baktığını fark ettim, gözlerinin tanıyarak genişlediğini gördüm. Sözde ünlü statümden faydalanmaktan nefret ediyordum ama gerçekten bulmam gereken insanlar vardı.

"Merhaba," dedim tezgâha yaslanarak, yüzümde yumuşak bir gülümsemeyle. "Acaba bana yardım edebilir misiniz?"

Hemşirelerden biri kıkırdadı, sonra kendini durdurmak için öksürdü. "Tabii ki.

Sizin için ne yapabiliriz?"

Arkadaki kızlardan birinin sessizce "Yatağa ihtiyacınız var mı?" dediğini duydum. Yanındaki hemşire hafifçe homurdandı ama onları duymazdan geldim. "Anna Hancock'u arıyorum. Yeni doğum yaptı."

"Ah, evet. Bu koridorun sonunda, 515 numaralı oda," dedi ilk hemşire. Sonra gözleri parladı. "Size yolu göstermemi ister misiniz?"

Arkamdan Evan'ın kıkırdadığını duydum. Onu görmezden gelerek hemşireye, "Sorun değil. Onu bulabiliriz. Teşekkür ederim." dedim.

Evan ve Matt'le birlikte uzaklaşırken, yemin ederim hemşire odasından gelen toplu bir iç çekme sesi duydum. Matt, Evan'a bir şeyler söyledi ama ikisi de duyamayacağı kadar önümdeydiler. Sadece Evan'ın başını sallayıp güldüğünü gördüm ve benimle dalga geçtiklerinden emindim. Ahmaklar.

Tam o sırada biri arkamdan hızla yaklaştı ve kıcımlı çimdikledi. Tamamen hemşirelerden birinin bana saldırdığını görmeyi bekleyerek arkamı döndüm, ama sevinçle gördüm ki o Kiera'ydı. Sürpriz yüzünden kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu ve Kiera'nın gözleri yaramaz bir neşeyle dans ediyordu. "Hey, yabancı," dedi. "Buraya sık gelir misin?"

Bedenimin sakinleşmesini isteyerek ona gülümsedim. "Yardım edebilirsem olmaz." Hastaneler dünyada en sevmediğim yerlerdi.

Kiera bize Anna'nın odasını gösterirken sanki bir sır saklıyormuş gibi görünüyordu. Bize söylemediği şeyi hayal bile edemiyordum. Belki Anna'nın ikizleri vardı? Kapıdan ilk giren Matt oldu ve

İçeri girdiğimde Griffin oğlunu Matt'e gösteriyordu. Sadece... bebeğe erkek demiyordu.

"Kesinlikle burnumu almış, değil mi?"

Ailenin en yeni üyesini incelerken Matt'in çenesi düştü. "Bir kızın mı oldu?" diye sordu. Onaylamak için Kiera'ya baktım ve o da başını sallayıp bana gülümsedi. Lanet olsun. Anna başından beri haklıydı. Ondan asla şüphe etmemeliydik.

Hepimiz yeni anne babayı tebrik ettik ve Griffin'in yüzündeki ifadeye gülmek zorunda kaldım. Gözlerindeki gururdan, kızını çamurdan yonttuğunu, sonra da sihirli bir şekilde tek başına hayata getirdiğini düşünebilirdiniz. Anna onun tepkisini gözlerinde eğlenceyle izledi. Ve gözyaşlarıyla. Ve itiraf etmeliyim ki, Griffin'in çocuğunu Matt'e verişini izlerken ben de neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Griffin'in bu dünyada ciddiye aldığı tek bir şey olduğunu görmek beni çok sevindirdi, çünkü kızına bakarken yüzündeki sevgi ve hayranlık hiç de yanlış anlaşılmıyordu. Ve onu teslim ederkenki isteksizliği.

"Ee... Myrtle?" Matt onu nazıkçe sallayarak söyledi. Yüzünün buruğtuğunu gizlemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Anna homurdandı. "Hayır. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Ona Gibson adını verdik." Matt uzun bir rahatlatma sesi çıkardı. "Oh, Tanrıya şükür."

Anna'ya ters ters baktı.

Griffin. "Aklından ne geçiyordu? Büyükanne Myrtle bile Myrtle isminden nefret ederdi."

Griffin omuz silkti, sonra Matt'e onu geçirmesini işaret etti. Sonra Evan onu aldı ve içimde gerçekten garip bir his oluşmaya başladı. Çok küçüktü ve hayatım boyunca gördüğüm her şeyden daha kırılgan görünüyordu. Genelde parmaklarım çok hassas değildir ama parmaklarımın kaydığını, onu korumak için doğru yerde tutamadığımı ya da kalıcı olarak zarar görmesine neden olacak başka bir felaketi kolayca hayal edebiliyordum. Hay sikeyim. Bir bebeğe kalıcı olarak zarar vermek istemedim.

Evan uzun bir süre ona sarıldı, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. Kahretsin, şimdiden terlemeye başlamıştım. Bunun hiçbir şeye faydası olmayacaktı. Nemli avuçlarımı kotuma silerek Kiera'ya sessizce, "Şu anda çok gerginim. Ya onu düşürürsem?"

Kiera omzumu okşayarak kulağıma fısıldadı, "Merak etme, kadınlarla aran iyi."

Sırtarak ona gözlerimi devirdim. Sonra sineye çektim, hızlıca dua ettim ve bebeği Evan'dan aldım. Ve kahretsin... Her şeyi unutmuştum.

Kollarımdayken onu bırakma ihtimalim yoktu. Bana o kadar güzel sarılmıştı ki, hiç bu kadar doğal bir şey hissetmemiştim. Kollarımdaki bu güzel, minik çocuğa gülümsemeden duramıyordum. Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Tombul yanakları, sarıldığı battaniyeyi kavrayan minik parmakları, gülümsemeye çalışıyormuş gibi ağzının yaptığı sevimli küçük kıvrım, mavigriz gözlerinin durmaksızın bana bakması, sanki benimle ilgili her küçük şeyi özümseyormuş gibi. Bu beni daha önce hiç bir acıyla doldurdu ve kendi çocuğumun bir gün bana böyle baktığını hayal etmek çok kolaydı. Tanrım, bunu o kadar çok istiyordum ki.

Yanağını hafifçe okşadım, teni o kadar yumuşaktı ki neredeyse gerçekmiş gibi hissettirmiyordu. Ve tuhaf bir şekilde çekici gelen bir kokusu vardı.

Şaşkınlıkla Kiera'ya dedim ki, "Güzel kokuyor. Neden bu kadar güzel kokuyor?"

Kiera cevap olarak omuz silkti ama gözlerinde yaşlar ve yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ve acaba o da geleceğimizi hayal ediyordu, kollarımdaki bebek onun ve benim eşit parçamız olacaktı. Öyle olmasını umuyordum çünkü bunu düşünmeden edemiyordum. Çocuklardan daha önce de bahsetmiştik ama *ne zaman* sahip olacağımızı hiç konuşmamıştık. Sanırım önce yasal olarak evlenmeyi halletmeliydik, sonra bu konuyu açmalıydık, yine de *siktir et* deyip şimdi bir bebek sahibi olmak isterse, ona memnuniyetle bir tane verirdim. O ne zaman isterse ben hazırdım.

Gibson'ı diğerlerinden çok daha uzun süre tuttum, onu salladım, ona garip suratlar yaptım, burnunu ovaladım ve emmeye çalışmasını izledim. Artık elimde olduğu için onu bırakmak konusunda gerçekten isteksizdim. Ben onu tutarken insanlar fotoğraf çekiyorlardı ama ben çoğunlukla bunun farkında değildim. Matt'in Griffin'e ailesini arayıp aramadığını sorduğunu belli belirsiz duydum. Griffin turne bittiğinde onları Los Angeles'ta ziyaret etmekten bahsetti. Sonra Matt dikkatimi çeken şey söyledi.

"Tur bu gece devam ediyor. Siz ikiniz ne yapacaksınız?"

Kafamı kaldırdığımda Griffin'in gözlerinde acıyla Anna'ya baktığını gördüm. Onu daha önce hiç böyle bir yüz ifadesiyle görmemişim ve bu beni derinden etkiledi. "Otobüs hareket ettiğinde orada olmalıyız. Ben de onlarla gitmeliyim."

Anna başını sallarken gözleri yaşarmıştı. "Biliyorum."

Tam onlar için yapabileceğim bir şey olmasını dilerken Kiera'nın, "Ben burada seninle kalacağım Anna," dediğini duydum. Gözlerim onunkilere kaydı. Bana acı dolu bir gülümseme verdi, sonra dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Her şey yolunda giderse yarın taburcu olacağına eminim. Sonra seni eve, anne ve babanın yanına götüreceğim. Düğüne kadar orada kalıp dinlenebilirsin."

Kiera'nın planını özümserken kalbim sıkıştı. Tartışmak istedim ama çok mantıklıydı. Anna için en iyisi buydu, birden fazla yerine bebekle tek bir uçak yolculuğu yapmak ve Kiera için de en iyisi bu olabilirdi, tüm bu çılgınlığa bir ara verme şansı. Belki de Anna'yı eve götürdüğünde onunla birlikte orada kalmalıydı. En azından ailesiyle birlikte güvende olur. Çünkü birinin onu tekrar tokatlamasına gerçekten dayanamazdım.

Kiera yüzümde bir acı olup olmadığını görmek istemiyormuş gibi bana bakmaktan kaçınıyordu. Anna başını eğdi, mutlu değildi ama muhtemelen en iyisinin bu olduğunu fark etmişti. Matt ve Evan da aynı derecede asık suratlı görünüyordu ve o anda kimsenin Anna'nın gitmesini istemediğini fark ettim. Yine de hepimiz sonucun böyle olacağını biliyorduk. Başka ne seçenek vardı ki?

Şaşırtıcı bir şekilde, alternatif bir planla gelen Griffin oldu. "Hayır, hiç sanmıyorum." Yanıma gelip Gibson'ı benden aldı ve ona karşı koyma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Onu tutmak gerçekten rahatlatıcıydı ama o benim değildi. Onun kızıydı. Ve onu bırakmak istemiyordu. Gözlerini Anna'ya dikmiş, "Gitmeni istemiyorum. Benimle otobüste kalmanı istiyorum." Kiera'ya odaklandığında gözleri sertleşmişti. "Gitmesine izin verdikten sonra onu bana getir."

Kiera'nın gözleri şok içinde açıldı ve ben de benzer bir duygunun içimden geçtiğini hissettim. "Yeni doğmuş bir bebeği tur otobüsünde yanında mı istiyorsun?"

Griffin bunda yanlış bir şey görmemiş gibi omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın?"

Anna dudağını ısırды, Gibson'a endişeyle bakıyordu, sanki yanlış bir seçim kızının hayatını tamamen mahvedebilirdi. "Bilmiyorum Griff. Sağlıksız görünüyor."

Griffin homurdanarak, "Ben muhtemelen otobüsteki en kirli şeyim ve sen her gece benimle yatıyorsun," dedi.

Kiera kıkırdamaya başladı, ben de eğlenerek dirseğimle onu dürttüm ve başımı salladım.

Anna hâlâ kararsız görünüyordu ve bu onda görülmesi garip bir ifadeydi. Genellikle önce atılır ve sonuçlarını daha sonra düşünürdü. Ama şimdi acı çekebilecek kişi kızı olduğu için her şey değişmişti. "Ne düşünüyorsun, Kiera?" diye sordu.

Griffin anında Kiera'ya ters ters baktı ve bu konuda içimde kötü bir his vardı. Eğer Kiera onunla aynı fikirde değilse, ne yapacağından emin değildim. Ama Kiera'nın Gibson'ı inceleme şeklinden ne söylerse söylesin onun yararına olacağını anlayabiliyordum ve ben de onu yüzde yüz destekleyecektim.

"Bence çoğu durumda, bizim yaşadığımız hayatı yaşayan bir otobüste bebek sahibi olmak kesinlikle delilik." Griffin hemen itiraz etmeye başladı ama Kiera onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ama bu özel durumda, bence işe yarıyor." Anna'ya gülümsedi. "Bebeğiniz asla tipik bir çocukluk geçirmeyecekti ve o otobüsten daha fazla sevillebileceği başka bir yer düşünemiyorum." Omuz silkti. "Ayrıca, hemşire zaten ilk birkaç ay boyunca çoğunlukla uyuduklarını, yemek yediklerini ve kaka yaptıklarını söylememiş miydi?"

Griffin karar verilmiş gibi başını salladı, sonra Matt, Evan ve bana baktı, sanki var olduğumuzu ve bu konuda bir fikrimiz olabileceğini yeni hatırlamış gibiydi. "Sizin için sorun olur mu?"

Gülümseyerek kollarımı Kiera'ya doladım ve hızla boynuna bir öpücük kondurdum. "Bence kulağa harika geliyor," dedim ona.

Evan başını salladı, bu konuda en ufak bir endişesi yoktu. Matt kuzenine sırtıttı. "Günün ve gecenin her saatinde odandan yüksek sesle ağlama sesleri mi geliyor?" Evan ve bana bakmak için durakladı. "Sanırım biz buna çoktan alıştık."

Buna hepimiz güldük ama sonra otobüsümüzü paylaştığımızı hatırladım. Matt'e kaşlarını çatarak, "Holeshot ile konuşmamız gerekecek," dedim.

Bana başıyla onay verdi. "Deacon oldukça yumuşak başlıdır. Eminim sorun etmeyecektir."

Kiera başını çevirip bana baktı. "Her zaman Sienna'nın otobüsüne binebilirler.

Yalnız ata binmekten yorulduğunu söylememiş miydi?"

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Bu harika bir fikir."

Griffin bana daha önce hiç görmediğim bir şiddetle baktı. "Dostum, sakın . Kızımı korkuttun."

"Sorumlu" kelimesinin ne anlama geldiğini nihayet öğrenmiş olan adama gülümsedim. "Özür dilerim." Sonra bir kırbaç sesi çıkardım çünkü ikiyüzlü herif bunu duymayı hak etmişti. Bana gözlerini devirdi, sonra kızına gülümsedi ve onu tamamen parmağında oynattığını zaten biliyordum. Güzeldi.

Kalabildiğimiz kadar kaldık ama kaçınılmaz olarak gösteriye tekrar katılmak zorunda kaldık. Anna ve Gibson'la vedalaştıktan sonra Griffin'in özel olarak vedalaşabilmesi için koridora geçtik. Kiera yokken acı çekeceğimi zaten biliyordum, bu yüzden Griffin'in şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim.

Kiera'yı sıkarak, "Seni özleyeceğim," dedim.

Çenesini göğsüme koydu ve bana baktı. "Ben de seni özleyeceğim ama sadece Doğu Rutherford'a gidiyorsun. Çok uzak değil."

"Uzak geliyor," dedim ona, özellikle de neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Anna'nın kapısına dönüp Kiera'ya Griffin'in iyi bir baba olacağını düşünüp düşünmediğini sordum. Verdiği cevap içimden gelen hisle örtüşüyordu: Bu konuda şaşırtıcı derecede iyi olacaktı. Ona döndüm ve asıl merak ettiğim soruyu sordum. "Sence *ben* de bir gün iyi bir baba olabilir miyim?"

Kiera kollarını boynuma doladı ve bana gülümsedi. "Olacağını biliyorum," dedi, sesinde en ufak bir şüphe belirtisi yoktu.

Böyle hissetmesi, bizim için hâlâ o geleceği istemesi içimi ısıttı. Bu bizim geleceğimiz olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Griffin birkaç dakika sonra Anna'nın odasından çıktı. Solgun gözleri kızarmış ve sulanmıştı ve onları elinden geldiğince nazıkçe silmeye çalışıyordu. Şok olmuş bir halde ona baktım, çünkü onu daha önce hiç yas tutarken görmemiştim ve tam olarak böyle görünüyordu, sanki yas tutuyordu. Ona şaşkınlıkla bakmamıza kaşlarını çattı, sonra "Ne?" dedi ve karamsar bir şekilde koridorda yürümeye başladı.

Matt ve Evan ona yetişmek için acele ettiler. Matt şakacı bir şekilde omzuna yumruk atarken, Evan kolunu onun üzerine attı. Onlara katılmam gerektiğini biliyordum ama aniden ben de yas tutuyormuşum gibi hissettim. Kiera'yı geride bırakmak isteyen tek bir parçam bile yoktu. Ama Griffin gibi ben de buna mecburdum. İç çekerek ona döndüm ve "Sanırım ben işe gidiyorum. Yakında görüşürüz. Lütfen dikkatli ol."

Bana yumuşak, endişesiz bir öpücük verdi. "Ben her zaman dikkatliyimdir. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Sonra arkamı dönüp gitmek için kendimi zor tuttum.

Asansörlerin orada çocuklara yetiştim. Griffin hâlâ perişan görünüyordu. "Bu doğru gelmiyor," dedi. "Şu anda gitmemeliyim. Kalmalıyım." Bir şeye karar vermiş gibi başını salladı ve bir adım öne çıktı.

Matt onun dirseğini tuttu. "Yapamazsın. Yarın o lisede bir iğimiz var ve David'in de endişelenmesi gereken kendi iğleri var. Senin yerine bakamaz. Bizimle gelmek *zorundasın*." Yüzü sempatikti, "Üzgünüm" diye ekledi.

Griffin uzun bir süre onu inceledi ve gerçekten de *siktir et* diyeceğini ve yine de kalacağını düşündüm, ama kapılar açıldığında bizi asansöre kadar takip etti. Kapılar kapandığında gözlerini kapattı ve tüm yüzü acıyla kasıldı. "Bu berbat bir şey," dedi. "Bu çok berbat bir şey."

Elimi omzuna koydum. "Kiera onu sana geri getirecek. İkisini de. Her şey yoluna girecek."

Gözlerini açıp bana baktı ve yüz ifadesindeki derin acı beni şaşırttı. Acı çekecek kadar duygusal olgunluğa sahip olduğunu asla tahmin edemezdim ama çok . "Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

Ona sert bir şekilde başımı salladım. "Söz veriyorum." Derin bir nefes aldı ve biraz rahatladı.

Ön kapıya doğru ilerlerken sessizdi. Yukarı baktığımda dışarıda bir şey gördüm ve durdum. Çocuklar da benimle birlikte durdu, kafaları karışmış görünüyorlardı. "O tarafa gidemeyiz," dedim onlara. "Bakın, dışarıda hayranlardan oluşan bir kalabalık var."

Matt aylak aylak dolaşan insanları taradı. "Hayran olduklarını nereden biliyorsun?"

İçimi çektim. "Tişörtler." Bazılarında grubun adını seçebiliyordum, bazılarında ise korkunç Kell-Sex takma adı vardı.

Matt benim gördüğümü hemen anladı. "Ah. Evet. Çağırdığım taksi hemen arkalarında bekliyor. Tekrar arayacağım, şoför acil servisin kapısına doğru ilerlesin. Bizi orada göremezler."

Planını başımla onayladım ve sonra endişelenmeye başladım. Kiera'nın burada olduğunu kimsenin bilmediğini düşünürken onu geride bırakmak yeterince zordu. Dışarıda hayranlarının dolaştığını bile bile onu geride bırakmak... katlanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Evan yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı. Griffin duymasın diye yakınımaya eğilerek, "Yanında yeni doğmuş bir bebek varken ona bir şey yapmazlar. O iyi olacak."

Boğazımdaki sert düğümü yutarak haklı olması için dua ettim. Yine de taksiye bindiğimiz anda hastaneyi arayıp güvenliklerini artırmalarını söyledim, sonra da Kiera'yı arayıp yarın evden çıkarken dikkatli olmasını söyledim. O bu konuda benim kadar endişeli görünmüyordu ve otobüse döndüğümde uyumakta zorlandım. Hayır, imkansız bir zaman. Hailey'nin bana onu asla yalnız bırakmamamı söylediğini ve benim de ona asla bırakmayacağıma dair söz verdiğimi duyup duruyordum. Ama bırakmıştım. Ve bu beni bütün gece rahatsız etti.

Bu boku düzeltmem gerekiyordu. Şimdi.

Bölüm 30

KAZANMAK VE KAYBETMEK

Ertesi gün bir şeyleri düzeltmek için zaman bulmak neredeyse imkansızdı. Matt lise konusunda haklıydı. Bizi görmek için bir yarışma kazanan bir okul için uzun süren bir tanışma ve selamlaşma ile mini bir konser yapıyorduk. Gerçi bu konuda şikâyet edecek değildim, çünkü yerel gıda bankalarına en çok gıda bağışında bulunarak kazanmışlardı. Onlara ayırabileceğimiz her dakikayı hak ediyorlardı.

Tory her şeyin medeni ve düzenli kalmasını sağlamak için bizimle geldi ve gün boyunca ona on beş bin kez halka açıklama yapmama yardım edip edemeyeceğini sormuş olmalıyım. Ne zaman sorsam cevabı şu oldu: "Şu anda bununla uğraşacak vaktimiz yok. Şu anki görevine odaklan, Kyle."

Bu beni birkaç nedenden dolayı kızdırdı. Birincisi, işimin bazı yönlerini "görevler" olarak adlandırması sanki onun için çalışıyormuşum gibi bir izlenim yarattı. Çalışmıyordum. İkincisi, soyadımı kullanış şekli saygılı olmak yerine aşağılayıcı geliyordu ve ağzından her çıktığında beni rahatsız ediyordu. Üçüncüsü, bu saçma bir cevaptı çünkü aynı anda yüzlerce işle başa çıkabilecek biri varsa o da Tory'ydi. Beni yine "idare ediyordu" ve ben bundan nefret ediyordum.

Bittiği zaman moralim çok bozuktu ve sonra da sinirlendiğim için kendimi suçlu hissettim çünkü o çocuklara benim çok daha mutlu bir versiyonumu vermek istemiştim. Özellikle de hepsi çok iyi davrandıkları ve hiçbiri bana Kiera hakkında tek kelime etmediği için. Yine de beni uzaktan izleyen gruptan bir sürü fısıltı duymuştum ve yüzlerindeki ifadelerden ne konuştuklarına dair çok az şüphe vardı. Kiera orada olsaydı farklı davranıp davranmayacaklarını merak ediyordum. Muhtemelen.

Kiera'yla gün boyunca konuştuk ve Anna'yla ilgili gelişmeler hakkında bana birçok kez bilgi verdi. Çocuklar ve ben nihayet mekâna döndüğümüzde, hâlâ hastanedeydiler ama ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Bu geceki tanışma toplantısından önce birkaç saatim vardı ve birileriyle konuşmak için gerçekten zamanım olabileceğini ruh halim düzeldi. Ama sonra Tory beni otoparkta durdurdu ve tüm umutlarımı yıktı.

"Kyle, imzalaman gereken bir yığın tanıtım fotoğrafı var. Şirketin onlar için acil planları var, bu yüzden bunu hemen yapmalısın."

Tanrım, kibarca bir şeyler yapmamın istenmesine bayılıyordum. Alaycı düşüncelerimi bir kenara iterek D-Bag'lerin geri kalanını işaret ettim; Griffin çoktan otobüse atlamıştı ama Evan ve Matt yakınlardaydı. "Sadece bana mı ihtiyacınız var? Hepimizin imzalaması gerekmiyor mu?"

Sinirli bir ifadeyle dudaklarını büzdü, sonra başını Matt ve Evan'a doğru eğdi. "Diğerlerinden çoktan imza aldım." Evan'a baktım, o da bana başıyla onay verdi. Tory gözlerini devirerek arkasını döndü ve binaya doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, "Beni takip edin," diye seslendi.

Hâlâ orada dururken, ellerimi onun boynunu sıkıyormuşum gibi havada daireler çizdim. Matt bana hafifçe güldü. "Dediğim gibi, dünyanın en büyük kaltağı, ama her şeyi hallediyor."

Ellerimi bırakıp iç çektim. Sonra gülümsedim. "Sence beni ne kadar bekler, sonra da fırtına gibi dışarı çıkıp beni içeri sürükler."

Matt sırttı. "Üç dakika. Burundan."

Buna güldüm ve sonra omzunu alkışladım. Evan bize doğru yürüdü, ben de orada durup bir pislik olup o üç dakikanın hepsini yiyip bitirmek mi yoksa olgun davranıp işimi yapmak mı istediğimi tartışıyordum. Matt Evan'la bakıştı, sonra elini cebine atıp bir şey aldı. Bir saniye sonra bana katlanmış bir yüz dolarlık banknot uzattı. "Al," dedi.

Alırken kaşlarım çatıldı. "Bu ne için?"

Evan sırttı, sonra da elini cebine attı ve bana yüz dolarlık bir banknot uzattı. Matt'e bakarak, "Senin kazandığına karar verdik," dedi.

"Kazandın mı?" Parayı havaya kaldırarak sordum.

Matt başını salladı, sonra başını eğerek otobüsümüzün yakınlarda olduğunu işaret etti. Taraftarların bizi görmesini engelleyen bir yerde duruyorduk ama çitlerin diğer tarafından gelen çığlıkları duyabiliyordum. "Griffin ve Anna üzerine bahis. Sen kazandın."

Başımı sallayarak ona sırttım. "Bunu söylemek için erken değil mi?"

Matt sırtarak bağıını salladı. "ğı anda içerde arka yatak odasının ölçülerini alıyor. Sonra da Gibson'a ihtiyacı olabilecek her şeyi almam için beni onunla birlikte alışverişe gönderiyor."

Bunun pek de önemli olmadığını söylemek için ağzımı açtım -Anna, Griffin'e her türlü beklenmedik Ėeyi yaptırabilirdi- ama Matt ben daha söyleyemeden savımı çürüttü. "Anna ondan bunu yapmasını istemedi. O *istediğı* için yapıyor. Onu şaşırtmak istiyor." Gülmek için durakladı. "Yani, evet, sen kazandın. Bence onunla evlendiğı anda kazandın." Gülüşü bir iç çekişe dönüştü. "Ve bunu yaptığına gerçekten memnunum."

Sırtarak ikisine de paralarını geri verdim. "Ben de memnun oldum ama bunu alamam."

Matt yine güldü. "Sende kalsın. Senden bundan çok daha fazlasını kazanacağım."

İkisi de kıs kıs güldü ve benim gülümsemem kaşlarımı çatmama dönüştü. "Siz cidden Kiera ve benim üzerime mi bahse girdiniz?" Sadece birbirlerine baktılar ve daha da çok güldüler.

Bu işin aslını öğrenmeye kararlı bir şekilde ağzımı açtım ama mekânın kapısı açıldı ve kırmızı suratlı bir Tory dışarı çıktı. "Kyle! Hemen!" Matt onu duyunca saatine baktı ve sırttı.

Paralarını cebime atıp, "Devamı gelecek," dedikten sonra Tory'ye doğru döndüm. Matt ve Evan yanlarından uzaklaştığım süre boyunca kıkırdadılar. Pislikler.

Gösteri başladığında Kiera hâlâ dönmemişti. Setimizden sonra telefonumu kontrol ettim ve sonunda geldiklerini söyleyen bir mesaj gördüm. Onu görmek için otobüse yöneldim ama odamızda mışıl mışıl uyuyordu. Dinlenmesi için onu yalnız bıraktım ve olabildiğince sessiz bir şekilde uyku alanından çıktım. Onu tekrar yanımda görmenin verdiği rahatlama hissediliyordu ve birkaç saniye sonra dinlenme alanında bana katıldığında Griffin'in yüzünde de aynı rahatlamayı gördüm.

"İkisi de baygın," dedi dudaklarında huzurlu bir gülümsemeye.

Ona gülümsedim ve yumruğumu havaya kaldırdım. "Tebrikler Griff," dedim ona sessizce. "Çocuğın gerçekten çok güzel."

Yumruğuma vururken benimle alay etti. "Olmayacağını mı sandın?" Eliyle kendini gösterdi. "Onu yaratan genetik malzemeye bak, ahbap." Elini aletinin etrafında döndürdü. "Benim yüzücülerim

çirkinleşir. Bu bilimsel bir imkansızlık. Bu küçük adamların her biri, gerçekleşmeyi bekleyen bir tanrı ya da tanrıçadır."

"Evet, tamam," dedim ve için sırtına bir tokat attım. "Uyumalarına izin verip gösterimizi bitirmeye ne dersiniz?"

Bana sırtarak başını salladı. Mekâna geri döndük ve yürüdüğümüz süre boyunca Griffin bana kızı için aldığı sevimli şeylerden bahsetti. Kahretsin, Matt haklıydı... Bahis sona ermişti. Griffin resmen bir aile babasıydı. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Sonunda Kiera ile yatağa girdiğimde bitkin düşmüştüm. Hâlâ baygındı ama kollarım ve bacaklarım ona sarıldığında kıpırdandı. "Saat kaç?" diye mırıldandı bana sokularak.

"Geç oldu. Hâlâ gösteriyi yıkıyorlar. Yarın bir ara gideriz." Onu sıkıca sararak usulca, "Dün gece seni özledim. Yanımda sen olmadan uyuyamadım." Onun kollarımda güvende olmaması içimde sürekli bir sıkıntı yaratıyordu. Zaman geçirmek için bizimle ilgili kitabını okumuştum ama onun bana aşık olmasını okumak onu daha da çok özlememe neden olmuştu.

Kiera bana dönmek için arkasını döndü. Taşaklarına tekrar diz çökmek istemediğim için hızla vücudundan uzaklaştım. Yüzünü bana döndüğünde ona tekrar katıldım. "Hey," diye fısıldadım, ona bir öpücük vermeden önce yanağını avuçladım.

"Hey," dedi dudaklarıma karşı.

Dudaklarımız bir an için birlikte hareket etti, dilim hafifçe onunkini aradı. Birbirimize sürtündüğümüz anda gömleğimi kavradı, sonra da yukarı çekmeye başladı. Kısmen oturarak tek elimle çıkardım. Kiera onu bir yere itti, sonra ben onun üzerinde hareket ederken ellerini çıplak sırtımda gezdirdi. Tekrar "Hey" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Kendi kendime gülümseyerek, "Beni soymak için her zaman çok heveslisin" diye fısıldadım. Ağzım boynunun tadına bakarken, ellerim gömleğinin altından kayarken ondan yayılan mutluluğu hissettim. Kaburgalarında gezinerek kulağına, "Hastaneden çıkarken sorun yaşadın mı?" diye sordum.

Ellerim göğsünde ilerledikçe dikkati dağılır gibi oldu ve şöyle dedi: "Bazı hayranlarımin keşke hiç doğmasaydım demeleri dışında mı? Hayır. Hiç sorun yok."

Bu beni durdurdu. "Ne?"

Ona bakmak için geri çekildim, başını salladı ve ellerimi tekrar hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi vücudunu kıpırdattı. "İyiymi. Ben iyiyim.

iyi."

Hayır, değildi. Birinin ona bunu söylemesi iyi değildi. Bunların hiçbirisi iyi değildi. Bedenimi onun yanına kaydırarak elimi gömleğinden çektim. Kiera yumuşak bir iç çekişle dirseğinin üzerinde doğruldu. "Seni tehdit mi ettiler?" Sesim sertleşerek sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır... sadece hoşlanmadıklarını ifade ettiler. Kimse dokunmadı-" Duraksadı ve bu duraksama çok şey anlatıyordu. "Kimse beni incitmedi," diye düzeltti.

Onun duruşuna uyarak dirseğimin üzerinde doğrulduğumda zihnim dönmeye başladı. Başım öne eğik, onun başına gelebilecek her türlü korkunç şeyi düşündüm. Hailey haklıydı, onu asla yalnız bırakmamalıydım. Geride kalmanın bir yolunu bulmalı ya da onları da bizimle birlikte hastaneden kaçırmalıydım. Gerçi bu iki fikir de akla yatkın değildi ve Anna'nın hastanede tek başına kalması fikrinden nefret ediyordum ama lanet olsun... Onu *tehdit etmişlerdi*.

"Kellan, kimse bana zarar vermedi."

İçimi bir öfke dalgası kaplarken gözlerim onunkilere kaydı. "Bu sefer. Bu sefer kimse sana zarar vermedi." Bu işin bu kadar ileri gitmesinden nefret ederek odamızın تنها karanlığına baktım. "Bu tam bir saçmalık. Sen benim karımsın." Gözlerimi onunkilere çevirerek bugün ne kadar meşgul olduğumu, henüz bir şey söylemeye fırsat bulamadığımı anlattım. "Bunun bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Sessizliğim hiçbir şeye yardımcı olmuyor." Muhtemelen herkesin varsayımlarını doğruluyor, tüm uydurmanın doğru görünmesini sağlıyordu. Bu noktada bir şey söylemenin bir önemi var mıydı?

Kiera beni öptü, sonra ikimizi de yatağa geri çekti. "Sadece iki gün oldu ve bu senin hatan değil."

Bunu biliyordum, gerçekten biliyordum ama bunu duymak bana yardımcı olmadı. Bir şeyler yapmam, bir şeyler söylemem, birilerine bağırman gerekiyordu. Ama zorunluluklar ve sorumluluklar tarafından tasmalanıyor ve kafese kapatılıyordum ve bu arada acı çeken Kiera'ydı. Bağırılan, *vurulan* kişi. Bu doğru değildi. Bunların hiçbirisi doğru değildi.

Kiera aniden parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni ateşli bir öpücüğün içine çekti. Onu usulca öpüyordum ama aklım milyonlarca kilometre uzaktaydı. Kiera'nın agresifliğinden tüm dikkatimi bana vermek istediği anlaşılıyordu. Endişelerimi bir kenara bırakıp ona vermeye çalıştım -kasıtlı bir şekilde onu öptüm, bedenlerimizi beni hızla ateşleyecek şekilde birbirine süründürdüm- ama lanet olsun ki endişelerimi tamamen yok edememiştim. Yine de arzu canlanmıştı ve ben sertleşmişim, ağırıyordum, hazırdım. Ellerimi

Pantolonunun arkası, iç çamaşırının içi, keşke onları yırtıp atabilseydim, keşke her şeyi bir kenara itip sadece bu anın tadını çıkarabilseydim, keşke onu güvende tutabilseydim... keşke onu yanımda tutabilseydim.

Kulağına "Seni istiyorum" dediğimde içimde farklı bir acı hissettim. Bir inilti çıkardı ve elleri kot pantolonuma kaydı. Onları çözmeye başladı ve devam etmesini ne kadar istesem de cümlem bitmemişti. "Ama ben seni... güvende istiyorum."

Ellerini bıraktı ve bana baktı. Yüzümdeki arzuyu görebildiğini, nefesimin hızını duyabildiğini, hatta belki de hızlı kalp atışlarımı hissedebildiğini biliyordum ama aynı zamanda endişeyi de görebildiğini biliyordum. Bana kaşlarını çatı. "Kellan, endişelenme-"

"Denny ile eve kaçmak hakkında konuştuğunu duydum. Şaka yapıyordun ama... belki de bu iyi bir fikirdir. Belki de ben bu işi yoluna koyana kadar eve gitmelisin."

Bana bakakaldı, açıkça şok olmuştu. "Hayır, ben seninle olmak istiyorum. Evim senin olduğun yerdir."

Bu beni gerçekten etkiledi ama şu anda onun güvenliği benim için öncelikliydi. Tekrar onun yanına geçerek, "Ben de seninle birlikte olmak istiyorum ama insanların senin hakkında konuşmalarına dayanamıyorum. Her birinin kışını tekmelemek istiyorum. Ve senin için tehlikeli olacaksa yanımda olmanı istemiyorum."

"Bu değil-"

Gözlerim kısıldı. "O kızın seni tokatladığını gördüm Kiera, sakın bana bunun tehlikeli olmadığını söyleme."

Bir an durakladı ve tekrar konuştuğunda sözleri sakın ve kendinden emindi. "Birbirimize zaman ayırmamız gerektiğini, aksi takdirde bunların hiçbirinin önemi olmadığını söylemiştin. Bana bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Yorgun bir iç çekiş beni terk etti. "Biliyorum, ama bu işler bu kadar karışmadan önceydi." İçimi hüznün kaplarken bir parmağımı onun güzel yanağında gezdirdim. "Ve bir açıklama daha yaptığımda bir şeylerin değişeceğini kim söyleyebilir? Hayatımı o kadar merak ediyorlar ki, hâlâ peşinde olabilirler. Senden nefret edebilirler, sana isimler takabilirler. Bununla başa çıkamam. Sürekli senin için endişelenirsem işimi yapamam. Sadece güvende olmanı istiyorum, bu ayrı kalmamız anlamına gelse bile."

Tanrım, bunu söylemekten nefret ediyordum. Daha da ötesi, bunun doğru olmasından nefret ediyordum. Tüm bu saçmalıkları geride bırakmayı ne kadar hayal etsem de, çocuklara karşı bir yükümlülüğüm vardı ve hayranlara karşı bir yükümlülüğüm vardı, hatta

bana keder verenler. Ayrıca, beni mutsuz eden *tüm* hayranlar değildi. Sadece çok sesli, çok tutkulu Kell- Sex-forever hayranlarıydı. Bir avuç hayran yüzünden hepsinden vazgeçemezdim.

Kiera sözlerimi bir süre düşündükten sonra, "Ve ben sadece seninle olmak istiyorum. Kalabalıkla başa çıkabilirim. Fotoğrafımın çekilmesini kaldırabilirim. Alay edilmeyi kaldırabilirim. Ve hatta tokatlanmayı bile kaldırabilirim... ara sıra." Her iki yanağımı da avuçladı. "Baş edemediğim şey, insanların bizi belli bir şekilde davranmaya zorlaması. İnsanların bizi ayrı olmaya zorlaması. Artık onların oyununu oynamıyoruz, unuttun mu? Birlikte olmak için çok mücadele ettik. Dünyaya karşı biziz Kellan ve ilişkimizi onlar belirleyemez. Biz belirleriz."

Lanet olsun. O haklıydı. Güçlüydü ve ona değerden daha fazlasıyla başa çıkabilirdi. Benim de güçlü olmak istememi sağladı. Birlikte kalmamız için ne gerekiyorsa yapmalıydım. "Şu anda takındığın bu tavır çok çekici," dedim ona.

Yüzünde bir gülümseme, kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "O zaman beni uzaklaştırmaya çalışmayı bırak ve benimle seviş."

Vay be. Bununla nasıl tartışabilirim ki?

Kiera ile seviştikten sonra kendimden geçtim ve bu sıkışık bölmeler berbat olsa da, uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu. Bütün gün uyuyabilirmişim gibi hissediyordum ama yan tarafımdaki ısrarcı bir parmak beni uyandırdı.

"Ne?" Mırıldandım.

"Kellan? Kıyafetlerimiz yerde mi?"

Gözümü açtığımda Kiera'nın battaniyeyi göğsüne bastırarak bizim bölmeye baktığını gördüm. "Ne kıyafeti?" Bir esnemeyle söyledim.

Kıkırdadı ve bana eğlenen bir bakış fırlattı. "İkimizin de giymediği kıyafetler."

Sırıtarak döndüm ve başımı göğsüne koydum. "Bunlar benim en sevdiğim kıyafetler." Ellerim çıplak vücudunda gezindi ve vücudum aniden uyandı. *Kesinlikle en sevdiğim kıyafetlerdi.* Battaniyeyi dişlerimle çekerek göğsünü ortaya çıkardım, sonra şımarık bir meme ucunu ağzıma aldım. Bu şekilde uyanmak kahveden bile daha iyiydi.

Kiera aynı fikirde değil gibiydi. Yüzünde sevimli bir kaş çatmayla beni geri itti. "Bir göz atıp yerde olup olmadıklarına bakabilir misin?"

Bakışlarım henüz selamlaşmaya fırsat bulamadığım göğsüme kaydı. "Bunu yapmamı istediğine emin misin?" diye sordum. Her şeyi yarım bırakmak yanlış olurdu.

Tekrar gülerek omzumu geriye itti. "Evet, lütfen bul onları."

Kendi kendime gülümseyerek perdeden dışarı baktım ama yerde hiçbir şey yoktu. "Dışarıda hiçbir şey yok," dedim kaşlarımı çatarak.

Kiera ciddi ciddi bizim bölmeyi aramaya başladı, tüm köşeleri, battaniyenin altını, altımızı, ama burada da bir şey yoktu. "Eşyalarımız nerede o zaman?" diye sordu.

"Ben-" Ani bir içgörü beni vurdu ve konuşmayı kestim. Eğer eşyalarımız burada ya da dışarıda değilse, bu sadece birinin onları aldığı anlamına gelebilirdi. Ve otobüste bizi çıplak bir şekilde odamızda mahsur bırakacak tek bir ahmak vardı. İç çekerek, "Yeni baba olsun ya da olmasın, o pislği öldüreceğim," dedim. Eğer Kiera'ya bir göz atarsa, kesinlikle ölü bir adamdı.

Kiera battaniyeyi yukarı çekerek göğsünü örttü. "Griffin kıyafetlerimizi mi çaldı?"

Cevap olarak sadece bir kaşımı kaldırdım. *Bunu yapabilecek tek kişi o.* Kiera'nın çok utanacağını ve ağlamaya falan başlayacağını sanıyordum ama onun yerine gülmeye başladı. Tepkisine o kadar şaşırmıştım ki ona öylece baktım. Bu onu daha da çok güldürdü. Sonra beni dizleriyle itti. "Git bize yeni kıyafetler al."

Bacaklarımı perdeden dışarı çıkarırken hüzünlü bir iç geçirdim; battaniyenin dışında hava soğuktu. "Oraya çıplak gitmemi mi istiyorsun?" Kiera'ya sordum.

Battaniyeyi kendine doğru çekerken sırtıttı. "Çıplak olman umurunda mı Kellan?" diye sordu.

Ben de ona sırtıtarak karşılık verdim. "Pek sayılmaz." Sadece kıcımın donması konusunda heyecanlı değildim. Battaniyesini çalıp onu orada cırılçıplak bırakmaktansa üşümeyi tercih ederdim. Ona hızlı bir öpücük verdim, sonra bölmeden çıktım ve yakında döneceğimi söyledim.

Uyku bölümünü banyo alanından ayıran perdeye doğru ilerlerken Kiera usulca güldü, muhtemelen benim adıma utanmıştı. Daha içeri yeni adım atmıştım ki Anna yatak odasından çıktı. Bir an birbirimize baktık, sonra gözleri kasıklarına kaydı; onu görünce o kadar şaşırmıştım ki kendimi örtmeyi bile düşünmedim. Anna'nın bakışları hemen yüzüme döndü ama gülümsemesi bir mil genişliğindeydi. İç çekerek banyonun yanındaki dolaba doğru yürüdüm. "Kocan pislğin teki," dedim açıklama olarak.

Kıkırdadı. "Bir pislik mi? Yoksa gelmiş geçmiş en iyi insan mı? Çünkü *yıllardır* para atışını bekliyordum. Ve lanet olsun Kellan, kendini photoshoplamadığını bilmek güzel." Tuvalet'e giderken yanımdan geçerken kıcıma bir şaplak attı.

Başımı sallayıp kendi kendime gülümseyerek dolabı açtım ve hızla giyindim. Anna yeniden ortaya çıktığında neredeyse bitirmiştım. Bir süre bana baktı, sonra çarpık bir gülümseme verdi. "Artık her şeyi gördüğüme göre, kıyafetlerin sana zarar verdiğini söylemek zorundayım. Vücudun çıplak olmak için yaratılmış."

Kiera için kıyafet alırken güldüm. "Sanırım kız kardeşin buna itiraz ederdi. Ve erkeklerin. Ve diğer herkes."

Başını sallarken güldü. "Diğer *herkes* değil. Güven bana."

Hâlâ hafifçe gülerek uyku alanına geri döndüm. Kiera yeniden ortaya çıkmamı bekliyordu, kafası mahremiyet perdemizden dışarı çıkmıştı ve beni gördüğünde kaşlarını çattı; neden güldüğümü merak ediyor olmalıydı. Anna arkamdan çıktı ve Kiera'nın çenesi düştü. Bu beni daha çok güldürdü. Anna yanımdan geçerken sırttı. Eğildi ve Kiera'ya bir şeyler söyledi, sonra bana döndü ve göz kırptı. Kiera'nın yüzündeki utanç ifadesine bakılırsa, Anna'nın beni çıplak gördüğünü ona söylediğinden . Oh neyse. En azından bana söyledikleri hoştu ve otobüsün ne kadar soğuk olduğunu düşününce, onun nezaketini takdir ettim.

Kiera'ya kıyafetlerini verdim, sonra o giyinirken yanında kaldım. Hazır olduğunda, uzanma bölümüne doğru yürüdük. Griffin'i görür görmez, kafasının arkasına vurarak yaptığı eşek şakası için ona teşekkür ettim. Elbette ona neden tokat attığımı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona anlattıktan sonra güldü ve bunun kendisinin ve Gibson'ın fikri olduğunu söyledi. Ve evet, küçük sinsi planına kızını da dahil etmesi oldukça sevimliydi. Bunun için ona bir şans verdim.

Sabah şaşırtıcı derecede huzurluydu ve bir parçam sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu, hepimiz otobüste bir arada, mutlu, sağlıklı... izole. Ama bu böyle devam edemezdi ve ben daha hazır olmadan bir sonraki durağımız olan New York'a giriyorduk. Kiera camdan dışarı bakıyor, dudağını sıkıyordu ve buradaki insan sayısını, hem sözlü hem de fiziksel olarak tekrar saldırıya uğrama potansiyelinin arttığını düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bunu düşündüğümü biliyordum. Tekrar tekrar.

Telefonum çalmaya başladı ve Gavin ya da Hailey olduğunu düşünerek cebimden çıkardım. Kim olduğunu gördüğümde, gerçekten sadece

çalmasına izin vermek. Sienna. Beni pek sık aramazdı; özel telefon görüşmeleri reklam için iyi bir yöntem değildi. İçimi çekerek telefonu açtım. Hiç değilse ondan bir şey söylemesini isteyebilirdim. Tekrar.

"Sienna," dedim açıkça.

"Kellan, aşkım. Sana çok iyi haberlerim var. Herkes yanında mı?" Sesi parlak ve neşeliydi, yaratılmasına yardım ettiği çılgınlıktan tamamen etkilenmemişti.

Sinirli ve meraklı bir şekilde ona Griffin dışında herkesin etrafta olduğunu söyledim. Arkada Gibson'ın bezini değiştiriyordu. Bu beni hâlâ şok eden bir gerçektir çünkü o bezin kokusunu almıştım ve *hiç* hoş değildi.

Sienna'ya neden hepimizin burada olup olmadığını öğrenmek istediğini sordum ve o da "Hepinize aynı anda söylemek istiyorum! Beni hoparlöre ver."

Melodramatik tavırları karşısında gözlerimi devirerek ona "Peki," dedim ve telefonu geri çekip ekranı inceledim. Daha önce hiç kimseyi hoparlöre almak zorunda kalmamıştım ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca bunu çözecek havada da değildim. Kiera'dan yardım istedim ve küçük bir sırtısla telefonu benim için ayarladı. Evan ve Matt'e masamıza gelmelerini işaret ettim, ardından Sienna'ya "Sıra sende, devam et" dedim.

Günlüğü dolu sesiyle, "Öncelikle hepinizi ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum! İşler çok yoğun; sizi nadiren görüyormuşum gibi hissediyorum."

Bunu duyunca Kiera'yla bakıştık çünkü bir yalan olmasa da tamamen gerçek de değildi. Sienna ihanete uğramış ve incinmiş bir kadın rolünü oynuyordu. Tanışma toplantıları garip bir şekilde gerilim doluydu ve dün gece birlikte düet yaptığımızda sonunda ağlamıştı. *Ağladı*. Bu beni gezegende yürüyen en büyük aptal gibi gösterdi.

"Size bu muhteşem haberi vermek için turun bitmesini bekleyemedim!" diye devam etti.

"Ne haberi?" Çekinerek sordum. İçimde şimdiden bir ihtiyat oluştuğunu hissedebiliyordum.

Kıkırdadı, sonra da "Az önce Nick'le konuştum... albümün listelerde iki numaraya yükselmiş, benimkinin hemen altında" dedi.

İnanamıyormuş gibi ciyakladı. Ben de inanmadım ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. İşe yaramıştı. Tüm pazarlama, entrikalar ve sahte reklamlar işe yaramış, Sienna ve Nick tam olarak istediklerini elde etmişlerdi.

Kiera'yla göz göze geldim, yüzünde aynı şaşkın ifade vardı. "Bir numaraya mı ulaştın?" diye sordu, sesi inançsızlıkla doluydu.

"Ve D-Bags iki numarada! Muhteşem değil mi?"

Koltuğumda geriye yaslanarak her şeyi anlamaya, heyecanlanmaya çalıştım ama *kazandıkları* gerçeğine takılıp kaldım. Hayranlara yalan söylemişler, sadece halkın ilgisini çekmek için Sienna ve benim hakkımda tamamen sahte bir çılgınlık yaratmışlardı. Benim bu konudaki hislerimi, karımın hislerini hiç saymışlardı ve kazanmışlardı. Bunun D-Bag'lere de yaramış olmasından, şu anda ikinci sırada yer alıyor olmamızdan -ki böyle bir şeyi hayal bile edemezdim- dolayı biraz mutluluk duymam gerektiğini biliyordum ama sadece... bitkin düşmüştüm.

Ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdirdikten sonra yorgun bir ifadeyle Kiera'ya, "Pete's'i gerçekten özledim," dedim.

Sienna bunu söylediğimi duydu ve sesi anında değişti. Şimdi sesi sinirli geliyordu. "Bu inanılmaz bir haber. Hepiniz zıplıyor, avazınız çıktığı kadar bağırıyor olmalıydınız, az önce size en iyi arkadaşınızın taşındığını söylemiş gibi surat asıyor olmamalıydınız."

Öfke omurgamdan yukarı fırladı. "Halk karımın bir fahişe olduğunu düşünüyor. Bundan hiç hoşnut değilim. Ve şimdi sen istediğini aldın, Nick de istediğini aldı, sıra bende. Ve senden gerçeği itiraf etmeni istiyorum. Her şeyi. En başından beri."

Derin ve gürültülü bir nefes aldı. "Mesele şu, aşkım. Eğer tüm ilişkimizi satışları artırmak için uydurduğumuzu itiraf edersek, ikimizi de olumsuz etkileyecek bir kamuoyu tepkisi olacaktır. Bu skandal kariyerinin sonuna kadar seninle kalacak. Sırtında böyle bir yük olmasını gerçekten istiyor musun?"

Çocuklara bunu yapmak istemiyordum ama lanet olsun, bu saçmalıktan bıkmıştım. Hayal kırıklığı içimi doldururken gözlerimi kapatarak, "Bu *skandal* en başından beri senin başının altından çıktı. Ve şimdi bana bunu sorun edip etmediğimi mi soruyorsun? Hiçbir zaman sorun etmedim!"

Sesi tekrar keskin bir soğukluğa dönüştü. "Sen de kabul ettin Kellan. Kimse seni zorlamadı."

Bunu bana söylediğine inanamıyordum. "Kimse zorlamadı..." En başından beri itilip kakıldım ve tehdit edildim. Elbette bunu anlıyordu.

Sienna iç çekti, belli ki o da hayal kırıklığına uğramıştı. "Bak, ben sadece gerçeğin ortaya çıkamayacağını söyledim. Kell-Sex'in sona eremeyeceğini söylemedim. Eğer bu konuda dünyanın zirvesinde olmanın keyfini bile çıkaramayacak kadar sinirliysen, o zaman turneden sonra ". Kalbim kırılacak ama

Herkes yeni sevgilimle ne kadar mutlu olduğumu gördüğünde, sen ve karın huzur içinde çıkmakta özgür olacaksınız. Sorun çözülmüş olur."

Aman Tanrım, bunun gerçekten uygulanabilir bir çözüm olduğunu mu düşünüyordun? Kiera da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Sözcükleri ağzında geveledi ve sonra tükürdü, "Bu nasıl bir şeyi çözecek? Ben hâlâ seni ayıran diğer kadın olacağım."

Sienna yorgun bir nefes verdi. "Birazdan mekânda olacağız. Sadece arayıp... başarınızdan dolayı sizi tebrik etmek istedim." Tekrar içini çekti ve konuşmanın kendi tarafındaki kısmı bittiği için telefonu kapattı.

Herkes uzun, sessiz saniyeler boyunca telefona baktı. Sonra Anna, "Size gerçekten hiç yardımcı olmayacak, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Hayır, o bize asla yardım etmeyecekti. Bunu kendi başımıza halletmeliyiz." Ve bunu yapmanın bir yolunu bulduğumdan oldukça emindim. Sienna itiraf etmezse ben edecektim. Her konuda. Çünkü benim için geriye kalan tek seçenek gerçektir. Herkese ne yaptığımı, şirketin beni ne yapmaya zorladığını, bilerek ya da bilmeyerek nelerin devam etmesine yardım ettiğimi anlatacaktım. Beni çarmıha gereceklerdi ama en azından Kiera'dan nefret etmeyi bırakacaklardı.

Ben fikrimi düşünürken Griffin ve Gibson geri döndü. Griffin ciddi masamıza baktı ve kendi özel üslubuyla bize sorunun ne olduğunu sordu. "Neden herkes kabız gibi görünüyor? Kötü kahve falan mı içtiniz?"

Evan ona Sienna ile yaptığı telefon görüşmesini anlattı ve Griffin anında çılgına döndü. Kiera çabucak Gibson'ı coşkusundan kurtardı ve Griffin ellerini havaya kaldırıp aşağı yukarı zıpladı. "Whoooooooooooo! İki numara, bebeğim!" Avazı çıktığı kadar bağırarak koridorda bir aşağı bir yukarı koşmaya başladı ve onun sevincini görmek sonunda melankolimi eritti.

Evan ve Matt onun mutluluğuna ortak oldu, Matt bana "İki numara, Kell! Biz iki numarayız!"

Bir an için endişeden arınmış hissederek Gibson'ı Kiera'nın elinden aldım ve "Biliyorum dostum. Bu çılgınlık." Gerçekten de öyleydi. O kadar hızlı ilerlemiştik ki başım hâlâ dönüyordu. Çocuklar başarımız üzerine kafa yorarken Gibson'ı kollarımda zıplattım.

"İki numara," dedi Evan, şaşkın görünüyordu. "Sienna Sexton'ın hemen arkasında.

Altı ay önce bunun olabileceğini asla hayal edemezdin."

Griffin anında havayı yumruklamaya başladı. "Ben değil. Bir gün Sienna'nın arka kapısına vuracağımı hep biliyordum." Taklit cinsel hareketine devam etti. Kiera yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Deacon tökezleyerek dışarı çıktı.

uyku alanı, Griffin'e sırtıttı, sonra grup arkadaşlarının yanına oturdu. Griffin dramatik bir şekilde ve yüksek sesle performansını bitirdi, ardından selam verdi. Kiera kulaklarının fişini çekerken gülümsedim, sonra ikimiz de gülmekten kırıldık. Diğer çocuklar da öyle yaptı ve Anna kocasını alkışlarken kıkırdadı. Lanet olası Griffin.

Kahkahası kesilince Matt onun sırtına bir şaplak attı. "Koca ve baba olmanın seni zerre kadar değiştirmediyi görmek güzel, kuzen."

Griffin ona kibirli bir koklama verdi. "Öyle olacağını mı düşündün?" Hayır. Pek sanmıyorum.

Herkes gülmeyi bıraktığında, grup üyelerimle gözlerimi kilitledim. Onlara hoşlanmayacakları bir şey söyleyecektim, hepimizi etkileyecek bir şey, onların desteğine ihtiyacım olan bir şey. Her biri yüzümdeki ciddiyeti fark edince ortamdaki hava değişti. Matt ve Evan fark etti; Griffin'in Matt tarafından tokatlanması gerekiyordu.

Tüm dikkatlerini üzerime topladığımda, "Yarın sabah bir radyo istasyonuna konser vermeye gidiyoruz. İki şarkı çalacağız, albümü ve konseri tanıtacağız ve gideceğiz. Ben bunu yapmak istemiyorum. Şarkı söylemek istemiyorum." Gözlerimi Kiera'ya çevirdim. "Konuşmak ve onlara her şeyi anlatmak istiyorum."

Kiera'nın gözleri büyüdü ve yutkundu. "Sienna ve Nick'in arkasından canlı yayına çıkıp ne yaptıklarını dünyaya anlatmak mı istiyorsun? Seni nasıl manipüle ettiklerini?"

Ona başımı salladım. "Ve onlara tam olarak benim için kim olduğunu söylemek istiyorum."

Yüzü bembeyaz oldu ama bana yumuşak bir gülümseme verdi. "O zaman seninle konuşacağım. Bu görüşmeyi birlikte yapacağız."

İçimden bir şaşkınlık, ardından da gurur geçti. Bunu benimle yapmayı önermesi bile çok büyük bir davranıştı. "Emin misin? Doğu Yakası'ndaki en büyük radyo istasyonlarından biri."

Kaşlarını çattı ve biraz yeşil göründü ama başını salladı. "Evet, eminim. Eğer plak şirketini ve gezegendeki en büyük pop yıldızını otobüsün altına atmak gibi pervasızca bir şey yapacaksan, o zaman ben de senin yanında olacağım." Bileğini kaldırarak bana dövmesini gösterdi. "Artık saklanmayacağım." Yüzünü buruştururken durakladı. "Ve şimdi gidip kusmam gerekiyor."

Güldüm, sonra ona bir öpücük verdim. Ayrıldığımızda dikkatimi çocuklara yönelttim. "Bu seni de etkiliyor. Eğer herkese ne yaptığımızı söylersem

satışları artırabilir, bize zarar verebilir. Sienna bu konuda haklıydı - damga bizi yıllarca takip edebilir. Bu sizin için sorun olur mu?"

Cevaplarını beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Eğer kabul etmezlerse, o zaman başka bir yol bulurduk. Sadece o başka yolun ne olabileceğini bilmiyordum. Belki Sienna'nın fikri hariç, ama karımın halkın gözünde düşman olmaya devam etmesine izin vermekten gerçekten nefret ediyordum. Bu beni yıpratır, acı çekmeme neden olurdu. Zaten öyleydi.

İlk yanıt veren Evan oldu. Yanına gitti ve Kiera'yı kemik kıran bir sarılmayla kucakladı. "Tüm o Kell-Sex saçmalıklarını duymaktan nefret ediyordum, bu yüzden bitmek üzere olduğu için çok heyecanlıyım."

Bunu söylediğini duyunca içim biraz olsun rahatladı. Griffin'e baktım, o da başını sallıyordu, bu yüzden onun için sorun olmadığını anladım. Sonra Matt'e baktım. İtiraz edecek biri varsa o da oydu. Grup onun bebeğiydi ve bizi buraya getirmek için canla başla çalışmıştı. Matt uzun bir süre bana baktı. Ben de ona baktıkça içimi suçluluk duygusu kapladı ve sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım. "Özür dilerim, Matt. Gerçekten bunların hiçbirini beklemiyordum... ve eğer herkes aynı fikirde değilse bunu itiraf etmeyeceğim." *Ama lütfen kabul edin. Bunun bitmesini istiyorum ve desteğinize ihtiyacım var.*

Sessiz yakarışımı duymuş gibi sonunda sırtıttı. Sonra şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Doğru olanı yapıyorsun dostum. Bunun için endişelenme." Ciddi gözlerle her birimizi işaret etti. "Tek yapmamız gereken, bir sonraki albümün tüm bunların hiçbir anlam ifade etmeyeceği kadar müthiş olmasını sağlamak."

İçimi saf bir rahatlama kaplarken kolunu sıktım. "Anlaştık," dedim ona.

Bölüm 31

RÖPORTAJ

Kiera ve ben otele gitmek yerine otobüste uyumaya karar verdik. Bir otel odası daha geniş olsa da, otobüs güvenli ve rahat hissettiriyordu ve sabah ne yapacağımızı düşünürsek, ikimizin de mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde hissetmeye ihtiyacı vardı. Çocuklar bizimle kalarak beni şaşırttılar ve hepimiz olması gerekenden daha geç saatlere kadar kaldık, geçirdiğimiz güzel zamanları anımsadık ve tüm bunların kötü bir şekilde geri tepmesi ihtimaline karşı bir plan yaptık. *Boş ver* deyip Pete's'e dönmek ve kalan günlerimizi orada çalarak geçirmek en büyük seçenektir.

Hepimiz geceyi bitirip daracık yataklarımıza girdiğimizde uyumakta zorlandım. Yanlış bir şey yapıyorum diye endişelenmekten kendimi alamıyordum ama bir yandan da işe yarayacağına, insanların bu duruma anlayış göstereceğine, hatta sempati duyacağına dair hevesli bir umutla doluydum. Başlangıçta o kadar bilgisizdik ki, her şeyden o kadar bunalmıştık ki... sesimiz çıkmıyordu. Sanırım hâlâ öyleydik. Keşke Lana tüm bu süre boyunca yanımda kalabilseydi diye düşündüm. Her zaman bir avukat, bir arkadaş gibi hissettirmişti ama bize yardım etmek onun işi değildi ve Nick'e karşı çıkma yetkisine sahip olmadığını zaten biliyordum.

Tüm bunlar olurken ona birkaç kez ulaştım, yardım istedim, tavsiye istedim ve o bana hep aynı şeyi söyledi: *Sana gerçekten yardım etmek istiyorum ama elim kolum bağlı*. Ardından da hep "Güçlü ol" dedi. Anlamıştım. Bir bakıma o da bizim gibi kapana kısılmıştı. Bir fark yaratmak için merdivenin çok aşağısındaydı. Umarım bu gerçek onu yaklaşan bu görüşmenin olası tepkilerinden kurtarırdı.

Uyku tutmadığı için yataktan sürünerek çıktım ve Kiera'nın kitabını okumayı bitirmeye karar verdim. Nispeten, bu acıya katlanmak daha kolaydı; en azından ben

o hikayenin nasıl bittiğini biliyordum. Kendimi geçmişimize kaptırdığımda zaman hızla akıp geçti ve yaptığım tüm o aptalca şeyler için kendimi defalarca tokatlamak istedim. Yağmurdaki kavga gibi. Onu okumak özellikle zordu. Ve o lanet partiden sonra o iki kızı odama götürmek. Kiera'nın bunlarla nasıl mücadele ettiğini okumak bile midemi bulandırdı. Tabii ki Kiera da hatalar yaptı... Denny ile veda seksi yapmak gibi. Otoparkta paniklemesi, bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmesi, ikimizin de istemediği bir vedaya zorlaması gibi. Hâlâ bazen canımı acıtan ve beni şaşırtan şeyler, Kiera'nın bakış açısından okuyunca çok daha netleşti. Anlamıştım. Onu anladım. Ve bunun için onu daha da çok sevdim, bunun mümkün olduğunu bile fark etmemiştim. Ama aşkın gerçekten bir sınırı yoktu; *her zaman* daha fazlası için yer vardı.

Anna sabahın erken saatlerinde bana katıldı. Defalarca esnedi, el sallayarak selam verdi, sonra koridorda karşıma oturdu ve Gibson'ı beslemeye başladı. Kiera'nın dizüstü bilgisayarını kapattım, karım için başarı ve gurur duygusundan başka bir şey hissetmiyordum. Az önce yazdıkları ham, gerçek, iç burkucu ve dağınıktı. Tam olarak böyle olmuştu. Bunu halka açıklamak istememesini anlayabilirdim, ama gerçekten yayınlaması gerektiğini düşünüyordum. Çünkü Kiera'nın bu şekilde hisseden tek kişi olmadığından emindim ve acınızda yalnız olmamanın ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum.

Anna Gibson'ı beslemeyi bitirip gazını omzunda çıkardığında aklıma bir fikir geldi. Gülümseyerek koridora doğru eğildim ve sordum: "Hey, hastaneden çiçek getirdin mi? Hiç gül var mı?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı. Sırıtarak, "Hemşirelerden bana küçük bir 'tebrik' buketi getirdi. Yüzünü görmeliydiniz." Bir parmağını kendi parmağının etrafında döndürdü. "Parlak kırmızı. Çok sevimli."

Hafif bir kahkaha attım. Başkasının bebeğini doğurduktan birkaç dakika sonra bir erkeğin ona asılmasını Anna'ya bırakın. Gerçekten de birbirimize çok benziyorduk. "Kulağa tuhaf gelecek ama sence bir taç yaprağı alabilir miyim?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Daha fazla romantizm mi?" diye sordu. Sonra gülümsedi. "Bence onu elde ettin, Kellan. Bu kadar uğraşmana gerek olduğunu sanmıyorum."

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Mesele onu elde etmeye ya da elde tutmaya çalışmak değil. Sadece onu ne kadar çok sevdiğimi kontrol edemiyorum."

Anna bir an bana baktı ve koyu yeşil gözlerinin parladığına yemin edebilirim. Sonunda hızla gözlerini kırıştırdı ve "Lanet olsun, hamilelik hormonları" diye mırıldandı. Elini bana doğru salladı. "Evet, git şu lanet yaprağını getir."

Yüzümde parlak bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "Teşekkürler." Sonra eğildim ve Gibson'ın alnına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra sessizce arka yatak odasına doğru ilerledim.

İçeri girdiğimde Griffin baygındı, on yıldır uyumamış gibi horluyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek çiçekleri gördüm ve bir gülün yaprağını kopardım. Gitmek için döndüm, sonra durdum ve Griffin'le uğraşmayı düşündüm. Ne de olsa ona bir ödeşme borcum vardı. Odayı taradım, uygun bir misilleme arıyordum ve işte o zaman mükemmel şakayı ettim. Çocukça, aptalca ve saçma sapan bir şakaydı... Bu da Griffin'e tam uyuyordu.

Manyakça bir kıkırdamayı bastırarak Gibson'ın bebek pudrasını aldım, kapağını açtım ve Griffin'in göğsüne kalın bir tabaka halinde dikkatlice döktüm. Sonra da saçlarına. Sonra dikkatlice yorganı kaldırdım ve aşağıya bir demet sıktım. Tanrım, umarım çıplaktır. Beyaz bok şimdiden her yere bulaşmıştı ve Griffin'in pudra ponponu gibi görüldüğünü keyifle hayal ettim. Odasını temizlemesine daha sonra yardım edecektim, çünkü tam bir pislik değildim, ama önce buna gerçekten çok gülecektim.

Elimde taç yaprağı, Matt'in beklemek için uzanma alanına geri döndüm, böylece Sharpie'sini ödünç alabilirdim. Kiera'dan kısa bir süre sonra uyandı ve yorgun bir şekilde bize el sallayarak selam verirken esnedi. Kiera Gibson'a mırıldandığından, ona yaklaşma fırsatını değerlendirdim.

"Hey, seni ödünç alabilir miyim-"

Ben daha sorumu tamamlayamadan sıkıntıyla homurdandı ve elini cebine attı. "Aman Tanrım, sende kalsın," dedi ve kalemi bana doğru itti.

"Emin misin?" diye sordum. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Solgun gözleri dik dik baktı. "Başka bir tane alırım."

Yüzündeki ifade beni kıkırdattı. Başını bana doğru salladı ve tam o sırada arka yatak odasından yüksek sesle bir ünlem duydum. "Ne oluyor lan? Kim...? Lanet olsun, Matt!"

Matt'in gözleri büyüdü ve ben de kendimi kaybetmeye başladım. Başını bana doğru eğdi. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

Ona cevap veremedim ve vermeme de gerek yoktu -Griffin bir saniye sonra odaya daldı. Üzerinde sadece boxer külot vardı ve her yerinde beyaz pudra lekeleri vardı. Matt onu gördü ve anında gülmeye başladı. Griffin onu işaret etti. "Sen öldün!"

Matt ellerini kaldırdı. "Ben yapmadım."

Griffin odayı taradı. Anna gözlerindeki yaşları siliyordu; çok gülüyordu. Kiera'nın ağzı açık kalmış, onu görünce şok olmuştu. Evan uyku alanından odaya göz attı, sonra o da güldü. Matt ölüyordu ama bana bakıyordu. Bu Griffin'e gerçek suçluyu işaret ediyor gibiydi. "Kyle," dedi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Temizlemene yardım edeyim," dedim kıkırdamalarım arasında.

"Emin olabilirsin." Bir elini saçlarında gezdirdi, parmaklarındaki tozu fark etti, sonra sırtarak boku suratımıza üfledi. Matt ve ben öksürmeye başladık. Ve gülmeye. Griffin'in gözlerinde hain bir parıltı belirdi ve ben -çok geç-hatamı anladım. Onu biraz kızdırmak istemiştım ama istemeden eline bir silah vermişim.

Matt ve ben ellerimizi kaldırdık. "Yapma!" dedik birlikte, sonra Matt Gibson'ı işaret etti. "Bebek odada! Bebek odada!"

Griffin kızına bakarken tereddüt etti. Sonra içini çekti. "Gidip bu pisliği yıkayacağım," dedi Anna'ya. Sonra da bize, "Bugünü şanslı gününüz olarak kabul edin, bok kafalılar." dedi.

Bununla birlikte, arkasını döndü ve yerde hafif bir toz izi bırakarak uzaklaştı. Oops. Bu şakayı biraz abartmış olabilirim.

Matt kollarını kaldırdı ve ağır bir gümbürtüyle yanlarına düğmelerine izin verdi. "*Ben* ne yaptım?" diye seslendi Griffin'e. Görmezden gelindi. Matt kaşlarını çatarak bana döndü. "Bunun için teşekkürler." Elini uzattı. "Sharpie'mi geri istiyorum."

Sırtarak cebime attım. "Ne Sharpie'si?" Matt dudaklarını büzerek bana baktı, ben de yanağını işaret ettim. "Orada küçük bir şey var."

Beyaz tozu koluyla sildi, baktı ve sonra gülmeye başladı. "Sen bir pislisin," diye mırıldandı, sonra omzuma vurdu. "Bana kahve yap."

Gibson'la oynayabilmek için Kiera'nın yanına oturdu. Evan onun arkasında durdu ve yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle yeni doğmuş bebeğe baktı. Arkadaki duş başladı ve Griffin'in kendi kendine şarkı söylediğini duydum... beni akçaağaç şurubu ve kuş yemiyle kaplı bir park bankına bağlamakla ilgili bir şeyler. Bu yaramazlık ve sevgi dolu otobüse bakarken gülümsedim. En azından hepimiz bu işte birlikteydik ve bugün ne olursa olsun bunun değişmeyeceğinden emindim.

Bir süre sonra plak şirketinden bir araba bizi radyo istasyonuna götürmek üzere geldi. Arabayı sürerken Kiera'nın sinirleri gergindi. Onu izlerken gülümsedim.

Bunu benimle yapacağı için hem gururlu hem de şaşkıındı. Sonra, korkularını hafifletmek ve kitabını ne kadar sevdiğimi söylemek için, giyinirken yazdığım mesajı ona verdim.

Kiera yüzünde bir şaşkınlıkla avucundaki yaprağa baktı. *Sen bir yıldızsın yazmış, sonra da küçük bir yıldız çizmişim. Bana bakınca açıkladım. "Kitabını bitirdim. Harika, Kiera. Gerçekten yayınlattımalısın."*

Hem utangaç hem de minnettar bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Hepsini okuduktan sonra nasıl hissedeceğinden emin değildim."

Kolumu omuzlarına koyarak onu kendime çektim. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama seni daha da çok sevdiğime eminim. Beni nasıl gördüğünü... Kimsenin görebileceğini düşünmemiştim..." Bunu söylemeyi bitiremedim bile. Uzun süre sevilmemiş ve istenmemiş olmak içimi boşaltmıştı ve onun sıcaklığının bu boşluğu doldurması... bazen hâlâ çok fazlaydı. O kadar parlak bir neşe ki yakıyordu. Gerçekten karanlık günlerde, hala bunu hak etmediğimi hissediyordum. Ama o günler artık çok azdı.

Kiera gözlerinde anlayış ve şefkatle bana baktı. "Çünkü kendini benim gördüğüm kadar net göremiyorsun," dedi.

Ona da benzer şeyler söylediğimi bilmek beni güldürdü. "Tanrım, biz gerçekten bir elmanın iki yarısı gibiyiz, değil mi?"

Gülümseyerek yanıma sokuldu. Alyansını parmağıma götürdüm, içimde memnuniyetten başka bir şey yoktu. Bugün uzun zamandan beri ilk kez yüzüğüm ait olduğu yerde, sol elimdeyken insan içine çıkıyordum ve bu kararlar ilgili şimdiden harika hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse birinin bana bunu sormasını umuyordum çünkü onlara ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum. *Evet, ben evliyim ve bu da benim karım, Bayan Kiera Kyle.*

Kiera aniden, "Bu yaprakları nereden bulup duruyorsun?" diye sorduğunda o hayalin içinde kaybolmuştum.

Şeytani bir sırıtişla ona, "Ben birçok gizemi olan bir adamım Bayan Kyle," dedim. Kahretsin, bunu söylemeye bayılıyordum. Kiera, bilgi vermeyen ifademden sonra bana öyle tatlı bir dudak büktü ki gülmek zorunda kaldım. Ve bu eğlence iyi hissettirdi. Bu bana Griffin'in haklı olabileceğini düşündürdü. Belki de bugün şanslı günümüzdü ve her şey yoluna girecekti. Dürüst olmak gerekirse, bunu yıllar önce yapmalıydık.

Radio istasyonuna vardığımızda kalabalık beklediğimden çok daha büyüktü. İnsanlar işaretleri sallıyor, tişörtlerimizi giyiyor, çığlık atıyorlardı,

Ağlamak... Çok gerçeküstüydü. Yine de. Açıkçası hiçbir zaman normal hissedeceğimi düşünmemiştim ve hissetmemeliydim de çünkü bu hiçbir şekilde normal bir hayat değildi.

Tory hayranları atlayıp binaya girmemizi sağlamaya çalıştı ama bir ses bu insanların çok uzun zamandır burada olduğunu ve hiçbirimizin onlar yokmuş gibi yanlarından geçip gitmeyeceğini söylüyordu. Bu bizim tarzımız değildi. Arabadan ilk inen Evan oldu ve hemen kalabalığın yanına giderek onları selamladı ve teşekkür etti. Matt de onu takip etti, Evan kadar açıkça dostça davranmadı ama el sıkı ve bir şeyler imzaladı. Griffin kaldırımında bir aşağı yukarı koşarak kalabalığa el sallattı. Ağlamak yerine anında gülmelerini sağladı ve bu yüzden çok sevdim.

Kitleye doğru yürümeden önce Kiera'yı bekledim. Onlara birlikte yaklaşmak, birleşik bir cephe olduğumuzu hemen şimdi göstermek istiyordum. Kiera arabadan indikten sonra elimi tuttu ve titrediğini hissedebiliyordum. Onu nazıkçe kalabalığa doğru çektim; yanımda yürümeden önce bir an direndi. Benimle birlikte onlara yaklaşımdan korktuğunu biliyordum. Matt gibi o da bu düzeyde bir ilgiden hoşlanmıyordu. Özellikle de şimdi bu ilgi genellikle olumsuzdu. Ben yanında dururken insanların ona nazık davranacağını umuyordum. Çünkü hayran olsun ya da olmasın, *kimse* karıma hiç doğmamış olması gerektiğini söyleyerek paçayı kurtaramayacaktı.

Kiera ve ben hayranların karşısına çıktığımızda ağızları açık kalan bir sürü insan vardı. Belli ki bu durum karşısında ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Olayı büyütmeerek onlara yardımcı oldum. "Bu sabah nasılsınız çocuklar?" diye sordum.

Cevap olarak çığlık attılar ve ben de bunun çok iyi oldukları anlamına geldiğini düşündüm. Bir kahkaha atarak Kiera'nın elini bıraktım ve onlar için bir şeyler imzalamaya başladım. İmza atarken havadan sudan konuştum, dışa dönük olanlarla şakalaştım, utangaç olanları şakacı sözler ve flörtöz gülümsemelerle meşgul ettim - onları mutlu etmek, bu anı zamanlarına ve çabalarına değecek bir şey haline getirmek için ne yapabilirsem yaptım. Bağlılıklarının karşılığını ödemek için. Birkaç dakikalık etkileşimden sonra hepsi benim yanımda çok daha rahatlamış görünüyordu ve hiçbirinin Kiera'yı üzmemesine çok şaşırmıştım. Sıranın sonuna gelene kadar kimse vermedi.

Kaşları çatık, Kell-Sex tişörtlü bir kız sonunda çok fazla gözde gördüğüm soruyu sordu. "O neden burada seninle?"

Bir an kızı inceledim, yüz ifademi nötr tutmaya dikkat ederken içimi bir öfke dalgası kapladı. Bu kızın hatası değildi.

ve yüzündeki incinmiş ifadeden sorusunun endişeli bir yerden geldiğini anlayabiliyordum. Sienna'yı çok sevdiği belliydi ve onu aldattığını düşünüyordu. Ve bu açıdan bakıldığında sorusu tamamen yersiz değildi.

Hayal kırıklığımı bir kenara iterek, toplayabildiğim en sakin sesle ona yanıtlamı verdim. "O benim karım. Ben nereye gidersem o da oraya gider." Bununla birlikte Kiera'nın elini tuttum ve birlikte binaya doğru yürüdük. İçeri girdikten sonra Kiera'ya sırtıttım. "Bunu söylemek gerçekten iyi hissettirdi."

Sırtıttı, sonra bembeyaz oldu. "Birkaç dakika içinde milyonlarca insana bunu söylemenin ne kadar iyi hissettireceğini bir düşünün."

Kusacakmış gibi görünüyordu ve Matt'in kovalasını getirmediğim için kendime lanet ettim. Kolumu ona dolayarak, "Milyonlar değil. Milyonlar olmadığına eminim." Milyonlar olabilir. Kahretsin. Umarım havada hastalanmamıştır.

Tory bizi güvenlikten geçirdi, sonra hepimiz bir asansör kabinine doluştuk. Tory kapılar kapanır kapanmaz talimatlar vermeye başladı. Her sahneye çıkışımızda söylediği temel şeylerdi: *Röportajı turne hakkında tutun, özel hayatınız hakkında konuşmayın.* Başka bir deyişle, yorum yok, yorum yok, yorum yok. Bunun tam tersini yaptığımda aklını kaçıracaktı. Ona planım hakkında herhangi bir ipucu vermek istemediğim için sadece gülümsedim ve gönlünce konuşmasına izin verdim.

Stüdyoya girdiğimizde DJ'ler canlı yayındaydı. Uzun boylu, zayıf, orta yaşlı bir adam olan baş DJ bizi gördüğünde gülümsedi. Derin, hoş bir sesle bizi dinleyen seyirciye hemen tanıttı. Ve izleyenlere. Bu özel radyo istasyonunun odanın etrafında birkaç web kamerası vardı, böylece insanlar röportajı duymanın yanı sıra görebiliyordu. Kiera'nın bunu kabul ederken bu küçük ayrıntıyı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Selamlamak için adamın elini sıktım; buraya son gelişimizde bana karşı çok nazik davranmıştı. Aslında hepsi nazikti ve bunu burada, onlarla yaptığımız için mutluydum. Tanıştığım diğer DJ'lerden bazılarını bir daha hiç görmesem bile mutlu olurdum.

DJ bize oturmamızı söyledi ve bizim için ayarlanmış dört sandalyeyi gösterdi. Kiera'ya başımı sallayarak bir sandalye daha alıp alamayacağımızı sordum. Hepsi bir an durup bana baktı ve hepsinin Kiera'yı fotoğraftan tanıdığını ve neden burada olduğunu sormak için can attıklarını söyleyebilirim.

Genç erkek DJ, "Elbette, sorun değil," dedi ve Kiera'ya bir sandalye getirmek için ayağa fırladı. Tory bu noktada ters ters bakıyordu; Kiera'nın sandalyeye oturmasını istememişti.

Ama şimdilik köşesine çekilmiş, uzaktan sessizce öfkeleniyordu.

Çocuklar ve ben kulaklıklarımızı takarken, kadın DJ "Sizi tekrar aramızda görmek çok güzel. Nasılsın?" diye sordu. Bakışları benden Kiera'ya, çocuklardan bana, sonra tekrar Kiera'ya kaydı ve merakının onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum.

Önüme bir mikrofon konmuştu ve ben de hemen konuya girmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. "Aslında o kadar da iyi değil."

Tüm DJ'lerin gözlerinde ilgi parladı. Kadın Kiera ile benim aramda bakışıp duruyordu ve ne söylemesi gerektiğini tartıştığını görebiliyordum. Tory onlara özel hayatımızla ilgili hiçbir şey sormamalarını özellikle tembihlediğini söylemişti. DJ'in hem burnunu sokmak istediğini hem de saygılı olmak istediğini görebiliyordum. Sonunda Kiera'yı işaret ederek, "Son zamanlarda işlerin... zorlaştığını tahmin edebiliyorum?" dedi.

Bunu söyledikten sonra Tory'ye baktı. Tory ona kesik bir hareket ve kötü bir kaş çatma hareketi yapıyordu ama bu artık Tory'ye bağlı değildi. Bu bana bağlıydı ve bu kez ben konuşmak *istiyordum*. Tory'ye bir parmak kaldırdım. Bir an afallamış gibi baktı ve DJ'e cevap vermek için dikkatini dağıttım. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Bugün sizin için sahne almamız gerektiğini biliyorum ama bunun yerine bir röportaj yapmak istiyorum. Sakıncası var mı?"

Hiçbiri yapmadı. Onlardan Kiera için kulaklık istedim. İnsanlar ona kulaklık vermek için ayağa fırladı ama Evan ilk kulaklığı ona verdi. Kiera ona teşekkür edip kulaklığı titriyordu. Titreyen tek kişi o değildi. Tory çok kızgındı; enerjisi neredeyse tüm odayı titreştiriyordu.

Bana doğru yaklaşarak kulaklığımı kulağımdan çıkardı ve tısladı, "Tek kelime daha etme! Bitir şu işi. Şimdi!"

Ondan uzaklaşırken içimde bir öfke parladı. "Hayır! Sessiz olmayacağım. Benden bu kadar."

Kulaklığımı kulağıma geri takarak ondan uzaklaştım. Öfkesini hissedebiliyordum ama dürüst olmak gerekirse, konuşmamı engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve kızgın olması umurumda değildi. Ben de kızmıştım. Odadan çıktığını duydum ve Nick'i arayacağını biliyordum. Bunun yansımaları olacaktı ama bununla daha sonra, itiraf ettikten sonra ilgilenecektim.

Kiera'ya mikrofon uzatıldığında oda heyecanla doldu. Elimi sıktı ve avuç içi sinirden nemlenmişti. Onunla göz göze geldim ve yalnız olmadığını anlamasını sağladım. Dünyaya karşı duruşumuz başladı

Şu anda. Kiera ben ona baktıkça rahatlıyor gibiydi, bu yüzden gözlerim hala ondaydı, mikrofonu öne doğru çektim ve "Sizi resmen yanımdaki bu güzel kızla tanıştırmak istiyorum, Bayan Kiera Michelle Allen." dedim. DJ'lere dönüp bakmak için durakladım. "Benim karım."

Herkesin gözleri büyüdü ve ağızları açık kaldı. Hepsinin şaşkınlığı neredeyse komikti, özellikle de hepsi neredeyse aynı anda ellerimize baktıklarında. O şaşkın sessizlikte Kiera mikrofona "Merhaba" diye mırıldandı. Çok tatlıydı.

Önce kadın kendini toparladı. "Oh, şey... tebrikler. Bu... yeni mi?"

Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissederek başımı salladım. "Hayır.

Aslında bu çılgınlıklar başlamadan önce geçen Haziran ayında evlendik."

Kiera bana bakarken kaşlarını çatı. "Şey, teknik olarak henüz evli değiliz. Küçük bir tören yaptık... sayılır, ama yasal olarak işlemlerimizi tamamlamadık."

Yüzümde huzurlu bir gülümseme, omuz silktim. "Seninle o barda evlendim. Benim için önemli olan tek şey bu."

Genç ve sakallı DJ bunu duyunca gülümsedi. "Bir barda mı evlendiniz? Ne güzel. Orası benim hayalimdeki düğün yeri. Gerçi hiç evlenmeyeceğimden değil."

Kiera kıkırdadı ve tutuşundaki gerginliğin gevşediğini hissettim. Daha rahatlamış görünerek elimin arkasını öptü. "Haziran'da evlendik ama birlikte olalı... Mart'ta iki yıl olacak." Denny'yle birlikte olduğu zamanki birlikteliğimizi de hesaba katarsak daha da uzun bir süre. Canlı yayında o konuya girmek istediğimden değil.

Kadın şaşkın bir ifadeyle, "Madem bunca zamandır nişanlıydınız, neden şimdiye kadar Kiera'dan kimsenin haberi olmadı?" diye sordu. Kiera'ya gülümsedi. "Nerede saklanıyordun?"

Kiera güldü, sonra omuz silkti ve şöyle dedi: "Onun yanında saklanıyordum. Bunca zamandır neredeyse birbirimizden ayrılmıyorduk." Ben bir ilişkisi olduğundan bahsederken odada nasıl bulunduğunu anlatmaya devam etti ve DJ anında bana neden onu işaret etmediğimi sordu. Yüzünde mahcup bir ifade beliren Kiera boştaki elini kaldırdı. "Bu benim yüzümden olabilir. Ben... ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum. Kellan beni spot ışıklarından uzak tutmaya çalışıyordu." Parmağını odanın içinde döndürerek, "Tüm bunlar bende ya kusma, ya altıma işeme ya da ikisinin korkunç bir kombinasyonunu yapma isteği uyandırıyor," diye ekledi.

Kiera'nın yanaklarının rengi kızarmıştı ve bunu yüksek sesle söylediği için kendini azarladığını biliyordum. Odadaki herkes kıkırdadı, ama bunun onun sevimli olduğunu düşündükleri için olduğunu söyleyebilirdim. Öyleydi de. Acayip sevimliydi.

Ben başparmağımla Kiera'nın avucunu ovarken, kadın DJ ona komplocu bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Bu bende de işeme isteği uyandırıyor," dedi.

DJ'in yorumuna güldüm ve Kiera yeniden rahatlamış görünerek gülümsedi. Başımı sallayarak DJ'lere halkı Sienna ve benim bir çift olduğumuzdan nasıl uzaklaştırmaya çalıştığımı, onlara bir ilişkim olduğunu söylediğimi ama onların bunu Sienna hakkında konuşmak istemediğim anlamına gelecek şekilde çarpıttıklarını, karımdan özellikle bahsedemediğimi çünkü onun bunu istemediğini anlattım. Kiera'nın elini öperek ona hüznü bir gülümseme verdim. "Senin hakkında olabildiğince belirsiz konuştum. Belki de fazla belirsizdim. En azından nişanlı olduğumu söylemeliydim."

Kiera başını salladı. "Rahat olduğumu bildiğin şeyi yaptın; bu konuda kendini kötü hissetmene gerek yok." Güldü. "Ve Sienna'nın zaten nişan yüzüğü takmaya başlayacağını biliyorsun."

Sırıttım. "Evet, bunu yaptığını görebiliyorum." Dürüst olmak gerekirse, yapmamış olmasına biraz şaşırmıştım.

DJ'ler neyi ima ettiğimizi anında anlayınca odadaki hava değişti. "Kell-Sex fenomenini Sienna Sexton'ın düzenlediğini mi söylüyorsunuz?"

Lanet olsun. Buraya kadarmış. Geri dönüşü olmayan nokta. Bir parçam Sienna'yı otobüsün altına atmak istemiyordu; o tamamen kötü değildi, sadece... azimliydi. Ama insanların benim tarafımı anlamasına ihtiyacım vardı. Gerçeğin ortaya çıkmasına ihtiyacım vardı. Tüm bu yanlış anlaşılmalardan bıkmıştım.

İç çekerek yara bandını yırtıp attım. "Tamamen Sienna'nın suçu değil ama evet, hayranların bizi birlikte görmesini sağlamak için kesinlikle üzerine düşeni yaptı."

Kafası karışan DJ'ler nedenini sordular ve ben de durup çocuklara baktım. Bundan sonra söyleyeceklerim bizi iyi . Bize faydası olduğu için bu oyunu oynamıştık. Evet, durum bundan daha karmaşıktı ama nedenleri ne olursa olsun, başlangıçta bunu yapmıştık. Griffin bana bakıyordu, kafası karışmış gibiydi, sanki bütün bunlar onun için yeni bir şeymiş gibi. Matt bana küçük, cesaretlendirici bir baş selamı verdi ve Evan elini omzuma koydu. Sıkarak ve başını sallayarak arkamda olduklarını hissettirdi. *Hepimizi otobüsün altına atma zamanı.*

Yavaşça DJ'lere baktım ve sonra muhtemelen yapmamam gereken bir şeyi itiraf ettim. "Satışları artırmak için. Plak şirketi Sienna ve benim bir çift olarak ikimize de yardımcı olacak bir vızıltı yaratacağımıza erkenden karar verdi. Klibi bu kadar patlayıcı yapmak onların fikriydi. Ve bunu yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim," dedim Kiera'ya bakarak.

"Seni ikna ettim," dedi Kiera, gözleri bana kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey olmadığını hatırlatarak. Hâlâ hissediyordum ama desteğini takdir ediyordum.

Ona başımı salladım, sonra da etiketin harekete geçirdiği her şeyi anlatmaya devam ettim. Dedikoduların peşini bırakmam, dilimi tutmam söylenmişti. Grubuma, aileme yardım etmek için buna nasıl uyduğumu. Sonunda fikrimi nasıl değiştirdiğimi ama artık çok geç olduğunu, kimsenin bana inanmadığını. Kiera oradan devrıldı ve onlara plak şirketinin bizi Justin'in turnesinden nasıl çıkardığını, Sienna'nın turnesine nasıl zorladığını anlattı. Sienna'nın birlikte fotoğraflanmamızı nasıl sağladığını, Kiera'nın kimliğini ve mahremiyetini korumak için röportajlarda nasıl kaçamak cevaplar verdiğimi. "Hayranlarının onlara söylediklerine inanmamasına şaşmamalı. Burada kimsenin suçu yok," dedi bana.

Kadın DJ alaycı bir ses çıkardı, sonra da beni şaşırtarak şöyle dedi: "Şirketin ve Sienna dışında hiç kimse. Bu işte yeniydin, muhtemelen bunalmıştın ve seni tamamen ezip geçtiler. Bu iğrenç bir şey ve ben senin adına çok öfkeliyim."

Rahatlama hissi beni güçlü ve sert bir şekilde ; açıkçası kimsenin üzerimizdeki baskıyı anlayacağından emin değildim. Hiçbir şey için inançlarınızdan ödün vermeyeceğinizi söylemek kolaydı ama gerçekler üzerinize çöktüğünde bunu yapmak daha zordu.

Bundan sonra, manipüle edildiğimiz sayısız yolu açıklamaya başladığımızda sohbet açıldı. Ve sonra, genç DJ sonunda seks kasetini sordu. "Söylediğin her şeyin arkasındayım dostum ama sormak zorundayım... Peki ya seks kaseti? Sen olduğunu zaten doğruladın ve üzgünüm ama gerçekten Sienna'ya benziyor. Onunla bir seks kaseti mi yaptın?" Bunu söyledikten sonra Kiera'ya baktı ve özür diler gibi ellerini kaldırdı. Kiera gülümsedi ve başıyla onu onayladı. Muhtemelen bu soruyu bekliyordu.

Ona cevap verirken yorgun bir iç çekiş beni terk etti. "Hayır, o Sienna değildi. O benim eski bir oda arkadaşım. Birkaç yıl önce yapmıştık. Bunu para için sızdırdı ve videodaki kız olduğu hakkında bir kez bile konuşmadığına göre, büyük miktarda para aldığını varsayıyorum." Çünkü

Joey'nin şöhretten uzaklaşması için en az yedi rakam gerekirdi. Bundan emindim.

DJ'lerin soruları bittiğinde, arayanlara açtılar. Onlarla daha zordu. Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ve bazıları Kell-Sex balonlarını patlatırken ağlıyordu. Bu beni kırdı ve her şey hakkında daha da kötü hissettim. Daha öfkeli arayanlara geldiğimizde, sessizce söylemek istedikleri her şeyi söylemelerine izin verdim. Ve içlerini dökmeyi bitirdiklerinde onlara basitçe "Özür dilerim. Kimseyi incitmek istememiştim."

Ancak arayanların çoğu beni anladı ve şaşırtıcı miktarda sempati ve şefkat gösterdiler. Bu bana D-Bag'lerle bir kibrit çakmadığım konusunda umut verdi.

Sonunda stüdyodan çıktığımızda kendimi hafiflemiş hissettim. Daha suçlu ama aynı zamanda daha hafif hissediyordum. En azından artık her şey ortadaydı.

Koridorda ona katıldığımızda Tory kıpkırmızıydı ve taş gibi sessizdi. Asansörleri işaret etti, konuşamayacak kadar öfkeliydi. Arabada dilinin çözüleceğinden emindim. Onun tarafından azarlanmaktan endişe etmeden Kiera'yla birlikte asansöre doğru yürüdüm. Telefonum çaldı ve arayanın Nick ya da Sienna olduğunu bildiğim için istemeye istemeye cebimden çıkardım. *Müzikle yüzleşme vakti gelmişti.* Ekranda Sienna'nın adını görmek içimi burktu ama Nick'ten azar işitmektense ondan azar işitmeyi tercih ederdim.

Telefonu açtıktan bir saniye sonra Sienna, "Az önce ne halt ettin sen?" diye bağırdı.

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey," dedim ona. "Ben söyleyeceğimi söyledim."

"Az önce para için halkı manipüle ettiğimizi itiraf ettin! İkimizin de kariyerini mahvetmeye mi çalışıyorsun?" O kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım çınlamaya başladı.

Telefonu uzak tutarak ona dedim ki, "Albümlerimiz kendi adlarına konuşacak. Olması gereken de bu. Eğer müziğimiz kendi başına ayakta duracak kadar iyi değilse, o zaman zirvede olmamalıyız. Ve eğer düşersek... Benim için sorun değil."

"Sen tanıdığım en büyük aptalsın! Kıcını buraya geri getir. Hemen!"

Sonra telefonu kapattı, ben de telefonumu cebime geri soktum. Asansör kapıları açılırken Kiera'ya doğru eğildim ve "kızmış mıdır?" diye fısıldadım.

Kollarını bana dolayarak beni asansöre çekti ve öptü. "Öyle olup olmaması gerçekten umurumda değil," dedi kısa bir mola sırasında.

Asansör aşağı inene kadar telefonum çaldı ama Kiera'yla geçirdiğim anın tadını çıkarmayı tercih ederek onu duymazdan geldim.

Dışarı çıktığımızda havada tamamen havadan kaynaklanmayan bir serinlik vardı. Binaya girdiğimizden beri kalabalık artmıştı ve hayranların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa hepsi röportajı duymuştu ve şok olmuş, öfkelenmiş, üzülmüş... kafaları karışmıştı. Onların acısını görmek ve buna benim sebep olduğumu bilmek kalbimi acıttı. Bunların hiçbirini kabul etmemeliydim. Sienna ile şarkıya hayır demeli, D-Bag'lerin şöhreti yavaş ve doğal bir şekilde bulmasına izin vermeliydim. Bunların hepsi benim hatamdı.

Kalabalığa bir şeyler açıklamak, beni affetmeleri için yalvarmak, bana öfkelenmelerine izin vermek istedim ama artık kalabalıkta sadece hayranlar yoktu. Basın da buradaydı. Ve dedikoduya aç paparazziler. Fotoğraf çeken sayısız insanın arasında mikrofonlar ve video kameralar vardı ve sorular sağa sola savruluyordu. Muhabirler yorum yapmamı istiyor, şimdi ne yapacağımı soruyor, dava açıp açmayacağımı soruyor, sözleşmemi ihlal edip etmediğimi soruyorlardı. Çok iyi sorularının baskısını içimde hissettikçe başım dönüyordu.

Muhabirler üzerimize geliyor, cevap istiyorlardı. Taraftarlar da öyle. Soruları daha duygusaldı, hayal kırıklığı ve inançsızlıkla doluydu. "Gerçekten bir çift değil misiniz?" "Bu sahte miydi?" "Sienna'ya aşık olmadığına emin misin?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama çok fazla sorusu olan çok fazla insan vardı ve hepsi üzerimize üşüşerek havayı gerginlikle dolduruyordu. Neredeyse bir kavga başlamadan önceki o an gibi hissediyordum, ilk yumruk savrulmadan hemen önceki o beklenti dolu enerji birikimi ve vücudum hazırlık için anında gerildi. Kiera'yı hemen buradan çıkarmalıyım.

Güvenlik ve radyo istasyonundaki stajyerler kalabalığı engellemeye çalışıyordu ve Matt, Evan ve Griffin'in arabaya girebileceği kadar küçük bir boşluk bırakmayı başardılar. Boşluk Kiera ve benim yan yana yürüyebileceğimiz kadar geniş değildi, bu yüzden elinden tuttum ve onu dar alandan geçirdim. Attığım her adımda kalabalığın güvenliğe doğru hücum etmesi nedeniyle zorlandım. İtilip kakıldım ve tüm bu süre boyunca bana sorular yöneltildi.

Sonra bir çift agresif fotoğrafçı güvenlikten geçerek tam önümüzde durdu ve arabaya giden yolumuzu tamamen kapattı. Hareket etmeye çalıştım.

ama yer yoktu. Kibarca çekilmelerini istemeye çalıştım ama ne istediğim umurlarında bile değildi.

Arabaya baktığımda Evan'ın yarı içeride, yarı dışarıda durduğunu gördüm. Matt onun arkasındaydı ve kaşlarını çatarak başını dışarı çıkarmıştı. İkisi de beni almaya gelecek ve gerekirse sallamaya başlayacakmış gibi görünüyordlardı. Onlara başımı salladım. Biri onlara vurursa fotoğrafçılar suç duyurusunda bulunurdu ve arkadaşlarımla bu baş ağrısıyla uğraşmasını istemiyordum. Kiera ve ben bunu atlatacaktık. Bir şekilde.

İşte o zaman hayran denizinde bir boşluk açıldı. İnsanların arasından geçen kanal arabanın birkaç metre gerisinde bir noktaya çıkıyordu ama Kiera'yla caddeye çıkabilirsek belki bir taksi çağırabilirdim. Bu, daha fazla güvenliğin gelmesini beklemekten daha iyi bir hareket tarzı gibi görünüyordu.

Kiera'nın elini sıkarak fotoğrafçıları atlattım, sola dönmeden önce sağa daldım, sonra da kapanmadan önce geçmek istediğim boşluğa doğru koştum. Hayranlar Kiera'nın ardından tekrar yerlerini aldılar ve saldırgan fotoğrafçıları etkili bir şekilde engellediler. Aceleyle kaldırıma çıkarken okşandım ama bununla başa çıkabilirdim. Yine de beni takip eden kalabalığın enerjisini tahmin etmemiştim. Bu tarafta onları uzak tutacak bir güvenlik olmadığından, gözlerinde heyecan, dudaklarında sorularla etrafıma üşüştiler. Caddede arabaya doğru ilerlememizi ya da caddeden aşağıya potansiyel özgürlüğe doğru inmemizi engellediler. Yarım ay şeklinde bir sevginin içine hapsolmuştuk.

Çaresizce bir taksi çağırmak için elimi kaldırdım ama tabii ki acilen bir taksiye ihtiyacım olduğu için etrafta kimse yoktu. Hayranların arkasındaki muhabirler mikrofonlarını bana doğru uzatmış, hala sayısız sorularına yanıt almaya çalışıyorlardı. Arkalarındaki paparazziler daha iyi görüntü almak için itişip kakışmaya başladılar. Etrafımdaki kızlar bu kadar yakın olduğum için sevinçli görünüyordlardı ama yine de yeterince yakın değildim.

Havada kalbimi hızlandıran ateşli bir enerji vardı ve yanımda Kiera inledi, "Kellan, bundan hoşlanmıyorum, hadi buradan gidelim."

"Birazdan bir taksi bulacağız." Neredeyse tam olarak bunu söyledikten sonra hayranlar öne doğru fırladı, onlarla aramızdaki kısa boşluk kayboldu. Eller göğsümde geziniyor, kollar belimi sarıyor, kalemler yüzüme doğru itiliyor ve cep telefonları havaya kaldırılarak her şey kaydediliyordu. İnsanlar aramıza girdikçe Kiera benden uzaklaştı ve onu sıkıca tutmaya çalışsam da parmaklarımız sonunda birbirinden ayrıldı.

Ardından, hayranlar paparazziler tarafından itilen muhabirler tarafından itildikçe tüm kalabalık ilerledi. Açıkça kasıtlı olmayan bir şekilde itildim ve birkaç hayran konumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettiklerinde çığlık attı. İtiş kakışlarına direndim, üzerime gelen bedenleri absorbe ettim ama Kiera onlar tarafından sürüklendi. Ona doğru hamle yapmaya çalıştım ama önümde çok fazla insan vardı ve onu yakalamak için yeterince uzanamadım. Kiera'nın kazara kaldırımın kenarından itilişini, bir hayranının onu yakalamaya çalışıp ıskalayışını ve işlek caddeye sert bir şekilde düşüşünü çaresiz bir dehşet içinde izledim.

Bir kâbusun gözlerimin önünde canlanışını izlerken buz gibi adrenalin bana sertçe çarptı. *Bu gerçekten oluyor olamazdı.* Aniden Kiera'ya doğru fırladım, etrafımdaki insanlardan şiddetle ayrıldım, arkamdan sokulan ve neredeyse kendileri de sokakta duran birkaç kişinin arasından geçtim. Kiera ayağa kalkmaya çalışıyordu, belli ki kafası karışmıştı. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu; ona doğru hızla gelen bir kamyon vardı ve ondan kaçmak için yeterince hızlı hareket etmesine imkân yoktu.

Hayır.

Yanına koştum, onu ayağa kaldırmak için tüm gücümle kolunu çektim, sonra onu kendimden uzaklaştırdım ve yerine geçtim. Yapacak tek zamanım buydu. Tek bir kalp atışında, içgüdüsel olarak elimi kaldırdığımda, kamyonun kaçınılmaz olarak bana çarpmasını beklerken, Kiera ile yaşadığım her an beynime doldu: onunla tanışmak, onu sevmek, onu kaybetmek, onu tekrar sevmek, her bakış, her iç çekiş, her gülümseme - her şey. Son düşüncem bir duaydı, Kiera'yı güvende tutacak kadar uzağa ittiğime dair bir umut.

Bırak hepsini ben alayım. Bırakın yaşasın. Tek istediğim bu. Bırak yaşasın.

Bölüm 32

SEVİLDİĞİNİ HİSSETMEK

Önce sesin farkına vardım. Yumuşak, kesintisiz bir bip sesi, ara sıra bir makinenin vızıltısı, çarşafların hışırtısı. Biri burnunu çekiyor. Derin bir nefes aldım, hafifçe gerindim ve anında pişman oldum; içimde bıçak gibi bir acı vardı. Çok fazla hareket etmemeye dikkat ederek gözlerimi açmaya çalıştım. Şaşırtıcı derecede zordu. Çok ağırdılar, sanki gerçekten derin bir uykunun ortasındaymışım gibi. Birinin "Kellan, bebeğim?" dediğini duydum ama odaklanamıyordum; zihnim parçalanmış, dağılmış gibiydi ve düşüncelere tutunmak zordu. Çok yorgundum ve her şey çok bulanıktı. Görüşüm sabitlenene kadar gözlerimi kırptım ama oda netleştğinde hiçbir şeyin anlamı yoktu; yatağı, duvarları, ışıkları, zemini tanıımıyordum. *Hangi cehennemdeyim ben? Neden gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum? Hareket etmek neden acıtıyor?*

"Kellan?"

Bir parmak yanağımı okşadı ve yanımda oturan Kiera'yı görmek için yavaşça başımı çevirdim. Bana bakıyordu, gülümsemesi parlak ve mutluydu ama gözleri kan çanağına dönmüştü, sanki hıçkıra hıçkıra ağlıyor gibiydi. Neden? Hatırlayamamak sinir bozucuydu.

Konuşmak için ağzımı açtım ve o acı tekrar yüzüme vurdu. Ağzım kuruydu, sanki kullanılmadığı için toza dönüşmüştü. Üç kez yutkunarak biraz nem toplamaya çalıştım ama pek işe yaramadı. "Kiera?" Fısıldadım. "Ne oldu?" Sisinden geçmeye, anılarımı gözden geçirmeye çalıştım ama net olarak hatırlayabildiğim tek şey radyo istasyonundan çıktığım, kalabalığı yararak kaldırıma ulaşmaya çalıştığım.

Kiera bana sadece... gitmiş olan kısımları anlattı. "Sokağa itildim," dedi. "Bana yardım etmek için dışarı fırladın ve bir kamyon sana çarptı. Şu anda hastanedesin."

Bunu söylerken sesi dalgalanıyordu, zihninde yeniden yaşıyordu. Hatırlamaya çalıştım ama hâlâ bulanık bir şekil ve gölge duvarından ibaretti. Yine de sözleri beni dehşete düşürdü ve sonunda saç çizgisindeki bandajı fark ettim. Yaralanmıştı. "İyi misin?" diye sordum. Endişeyle sordum.

Kırmızı gözlerindeki sevgiyle başını salladı. "Yaşıyorsun. Ben mükemmelim." Bana yumuşak bir öpücük vermek için eğildi.

Bedenim uyandıkça bir şeylerin ters gittiğinin daha çok farkına varıyordum. İçimde sürekli bir sızı vardı ve yanlış hareket ettiğimde, çok derin nefes aldığımda keskin bir ağrıya dönüşüyordu. Hâlâ olmam gerekenden daha yorgundum ve beynim düşüncelerimin gerisinde kalıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatarak Kiera'ya "Kendimi iyi hissetmiyorum" dedim.

Kiera yatıştırıcı bir eli saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Biliyorum. Dalağın yırtıldığı için seni ameliyat etmek zorunda kaldılar. Onu kurtarmayı başardılar ama bir süre ağrın olacak."

Ona bakmak için bir gözümü zorla açtım. Kısa bir süre önce hiç tanımadığım insanların içimi karıştırdığını düşünmek çok tuhaftı. Sanırım bu benim şanslı günüm değildi. Ya da belki de öyleydi. Yüzümde küçük bir gülümsemeyle ona, "Oh, güzel, dalaksız kalmaktan nefret ederdim" dedim. Gözlerim kapandı. "Dalak ne işe yarar ki zaten?"

Kiera yorumuma güldü ve bu ses bana acımı dindirmek için verdikleri her şeyden daha çok iyi geldi. "Okulda hatırladığım kadarıyla, bağışıklık sisteminizin yağ filtresi gibi bir şey... ve bir zamanlar öfkenin kaynağı olduğu düşünülüyordu. Yine de bundan emin değilim."

Kıkırdamaya başladım, ama karın kaslarım kasılır kasılmaz içimde beyaz bir acı patlaması oldu ve hemen durdum. "Güldürme beni," dedim ona.

Yanağımdan öptü. "Öpmeyeceğim. Bir daha asla gülmeyeceğiz, söz veriyorum."

Bu beni anında yeniden gülmeye itti ve gözlerimi açıp ona yarı ters yarı yaltaklanarak baktım. "Beni güldürme dedim."

Gülümsedi, sonra alnını benimkine dayamak için dikkatlice eğildi. "Seni çok seviyorum. İyi olmana çok sevindim."

Kollarımı kaldırmaya çalıştım, onu yanıma çekmeye çalıştım ama her şey acıtıyordu. Niyetimi anlayan Kiera beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koydu. Sonra kendini yanımda, kolumun kıvrımında yatacak şekilde ayarladı. Kolunu şefkatle göğsümün üzerine rahatça koyabildiği kadar koyduktan sonra omzumu sıkarak sarıldı. Küçük bir iç geçirdim

Beni sıcaklığıyla sararken memnuniyet duydum. "Ben de seni seviyorum," dedim ona, yorgunluğun çekiciliğini hissederek.

Kiera başımı öptü ve beni biraz daha sıktı. "Sen benim hayatımı kurtardın," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan titriyordu.

"İyiliğinin karşılığını veriyordum," diye mırıldandım. Beni birçok yönden kurtarmıştı.

Bilincim gidip gelmeye başladı, hem uykunun çekimine direniyor hem de ona boyun eğmek istiyordum. Kiera'nın benden uzaklaşmaya başladığını hissettim ve bu beni kısmen kendime getirdi. Sırtındaki elim gerildi ve sıkılaştı, onu elimden geldiğince kendime çektim. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Ben de diğerlerinin gelip seni görmesine izin verecektim. Hepsi çok endişelendi."

Doğru, diğerleri. Onları da görmek istiyordum, çoğunlukla iyi olduğumu bilmelerini istiyordum ama henüz beni terk etmesine hazır değildim. Sadece birkaç dakika için bile. Sadece onunla biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Gerçekten iyi olduğuna dair güvenceye. "Kal... sadece... bir dakika." O kadar yorgundum ki kelimeleri dudaklarımdan zorla dökmek zorunda kaldım.

Kiera omzumu öptü ve fısıldayarak, "Ne kadar istersen, Kellan. Sen istediğin sürece."

Sonsuza kadar. Sonsuza kadar istiyorum.

Ama bedenimin başka planları vardı ve birkaç saniye sonra tekrar uykuya daldım. Neredeyse anında sessiz olmaya çalışan insanların sesiyle uyandım. Deniyorlardı... ve başarısız oluyorlardı.

"Shhhh, sessiz ol. Uyumaya çalışıyor."

"Sessiz oluyorum. Birinin kapının önüne bir araba dolusu bok koyması benim suçum değil. Bu şeyler de ne böyle? Sence burada iyi bir uyuşturucu var mıdır?"

"Kapa çeneni, Griffin. Ve o pisliği rahat bırak. Zaten sadece sargı bezi ve lazımlık."

"Lazımlıklar! Neden bir tane almadan önce bunların lazımlık olduğunu söylemedin!"

"Şaka yapıyor. Bunların kusmuk tepsisi olduğuna eminim." "Dostum, bu nasıl daha iyi olabilir ki?"

Gülümseyerek gözümü açtığımda herkesin yatağının etrafında toplandığını gördüm. Herkesi kastediyorum. Matt ve Evan, Gibson'ı tutan Griffin, Anna ve Kiera, Deacon, David ve Ray ve şaşırtıcı bir şekilde Justin. Hepsi Griffin'e bakıyor, onu konuşmaktan vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

Gülmemek için kendimi zor tutarak mırıldandım: "Onu susturan ilk kişi kucaklanacak." Hepsi dikkatlerini bana çevirdi ve ben de onlara uyumlu bir gülümseme verdim. "Hey," dedim.

Anna anında ağlamaya başladı, Matt ve Evan bile gözlerini kaçırdılar ama hepsi gülümsüyordu. Başını sallayan Evan bana doğru eğilerek hızlı ve dikkatli bir şekilde sarıldı. "Tanrım, Kellan," diye mırıldandı doğrulurken. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve aceleyle onu sildi. "Bu çok yakındı."

Ona başımı salladım, sonra bir arada durmaya çalışan arkadaşlarıma baktım. "Ben iyiyim," diye fısıldadım. Gözlerim tekrar Evan'ın kılere takıldı. "Ben iyiyim."

Örtülü bedenimi taradı, yutkundu ama başını salladı. Sonra Anna yanıma geldi. "Uyuman gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama benim sarılmaya ihtiyacım var."

Şu anda yapabileceğim tek şey bu olduğu için parmaklarımla onu öne doğru ittim ve o da Kiera'nın yaptığı gibi elini omzuma koyarak yavaşça eğildi. Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Umarım biliyordur.. Eğer hayatta kalmasaydın seni öldürebilirdim," dedi. Ona gülümsedim ve yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Kiera'yı yoldan çektiğin için teşekkür ederim. Onun hayatını kurtardın."

Başımı dikkatlice sallarken gözlerim karıma kayd. "*Kendimi* kurtardım hayat," dedim ona.

Kiera bana gülümsedi ve Anna kıkırdayarak yanağıma tekrar öptü. "Evet, işte benim mide bulandırıcı derecede romantik kayınbiraderim." Doğrulurken Kiera'ya, "O gerçekten iyi." dedi.

Kiera güldü ve başını salladı; diğerleri de sözde kucaklaşmak için yaklaştılar. Sırada Matt vardı. Başını bana doğru sallarken gözleri Kiera'nın kılere kadar kızarmıştı. "Bunu bir daha asla yapma, lütfen."

Gözlerimi yavaşça kırptıştırarak ona "Hiçbir garanti vermiyorum" dedim. Gerekirse bin kez daha yapardım, Kiera'yı korumak için her şeyi yapardım.

Daha sonra Holeshoot üyeleri bana sarıldı ve iyi olduğum için ne kadar mutlu olduklarını söyledi. Her birine teşekkür ederken beni yeniden ele geçirmeye çalışan uykuyla savaştım. Sonra Justin yanıma geldi. "Burada mısın?" Sırtarak söyledim.

Başını iki yana salladı. "Duyduğum anda geldim." Gözleri dolmaya başladı. "Siktir, dostum." Sonra bana biraz fazla coşkulu bir sarılma yaptı. Acıyla dolu hızlı bir nefes çektim ve o da irkilerek beni bıraktı. "Özür dilerim."

Yüzündeki ifadeye gülmemeye çalışarak, "değil," dedim.

Geri çekildi ve odadaki son kişi nihayet bana doğru yürüdü. Griffin, Gibson'ı kolunun arasına almış öylece dururken kararsız görünüyordu. Kızına baktı, sonra tekrar bana baktı ve başını salladı. "Daha önce hiç böyle birini neredeyse kaybetmemiştim. Ben... Ben bundan hoşlanmıyorum." Bana bakarken açık mavi gözleri sulandı ve havayı yumuşatmazsam kendini kaybedeceğini biliyordum.

Sırıtarak yavaşça ona "Merak etme. Bir tanrıyı öldüremezsin, unuttun mu?"

Anında sıırttı. "Dostum, sen bir tanrı değilsin. Yine de iyi denemeydi." Ben kıs kıs gülmek için kendimi zor tutarken, Griffin tıklım tıklım dolu odaya baktı, sonra eğilip, "Hey, yani... biliyorum zamanlama çok kötü ama... yine de yatak odamı temizlememe yardım etmen gerekiyor." dedi. Geri çekilerek bana bir kaşını kaldırdı. İfadesi açıkça *senin yerinde olmak berbat ama anlaşma anlaşmadır* diyordu.

Gülme dürtüsü o kadar güçlüydü ki yumuşak ve düzenli bir hava üflemek zorunda kaldım. "Üzgünüm," dedim ona gülümseyerek. "Yine de yardım edebileceğimi sanmıyorum."

Griffin içini çekti. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bundan kurtulmak için iyi bir yol. Kıçına tekmeyi basardım ama bir kamyon benden önce davrandı."

Bir kahkaha inatla benden kaçtı ve bir acı dalgası onu bir iniltiye dönüştürdü. "Lanet olsun Griffin," dedim rahatsızlığımın içinden. "Sarıl bana, sonra da git."

Sırıttı, Gibson'ı Kiera'ya uzattı, sonra da beni sıkmak için yanıma geldi. "İyi olmana sevindim, dostum."

"Ben de," diye mırıldandım, hepsine bakarak. Kiera'ya elimi uzattım ve o da Gibson'ı elimi tutabilmesi için yeniden ayarladı. "Ben de." Sonra gözlerimi kapattım ve yorgunlukla savaşmayı bıraktım. Tekrar dalıp gittiğimde duyduğum son şey, birinin Griffin'e sessiz olması için bağırmasıydı.

Odam gün boyu insan akınına uğradı. Turda çalışan hemen herkes beni kontrol etmek için yanıma geldi. Tanıdıklarına isimleriyle hitap ederek sessizce teşekkür ettim. Bundan etkilenmiş görünüyorlardı, onları hatırladığım için şaşırmış ve memnun olmuşlardı. Tory de beni kontrol etti ve yüzündeki tüm öfkenin kaybolduğunu görünce biraz şaşırdım, sanki o radyo istasyonunda yaptıklarımı unutmuş gibiydi. Ama sonra basına vereceği demeci hararetle hazırlamaya başladı. Ölümün eşiğinde olduğuma dair aşırı dramatik bir parça, ama ben

Cesurca hayata tutundu ve ben iyi olacaktım. Bu konuda kendinden geçmiş gibiydi, sanki bugün onun için Noel'di. Tory gider gitmez Kiera'ya baktım ve gözlerimi devirdim. Çok sevimli bir şekilde kıkırdadı.

Küçük alan şamatalı ve gürültülüydü ama yine de arada bir uyuklamayı başarıyordum. Uyanıklıkla uyku arasındaki o sakın boşluktayken çeşitli konuşmaların parçalarını duyuyordum: Kiera telefonda insanlara iyi olduğumu söylüyor, Matt ve Evan Justin'e turne hakkında sorular soruyor, Griffin bu sefer imzalaması için alçım olmadığından yakınıyordu. Hayal meyal onun yerine yüzümü imzalamakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum, sonra bir itiş kakış duydum. Çok geçmeden oda hastane personeli tarafından boşaltıldı.

O akşam kendimi tekrar aşağı yukarı kendim gibi hissettim. Hâlâ ağrım vardı, hâlâ biraz halsizdim ama önceki halime göre daha uyanık ve tetikteydim. Hemşirelerden biri bana bir tepsi yemek getirdi ama aç değildim ve yemekler o kadar lezzetsiz görünüyordu ki kendimi yemeye zorlayıp zorlayamayacağımdan bile emin değildim. Kiera ve ben şu anda odada yalnızdık. Çocuklar aşağıda Anna ve Justin'le birlikteydi ve bize biraz zaman tanıyorlardı. Geceyi geçirmek üzere otele gitmeden önce vedalaşmak için uğrayacaklarını söylediler. Bu da bana turne ile ilgili neler olacağını merak ettirdi. Gösteri yakında başlayacaktı ve biz kesinlikle orada olmayacaktık. Açıkçası turu bitirebileceğimi hiç düşünmüyordum ve bundan gerçekten nefret ediyordum. Pek çok hayran hayal kırıklığına uğrayacaktı. Umarım anlayışla karşılaşmışlardır.

Turu düşünürken bugün beni kontrol etmeyen bir kişi olduğunu fark ettim. Ve onun kontrol etmemiş olması beni biraz şaşırttı. Kiera pencereye doğru adım atarken ona bunu sordum. "Sienna'dan haber aldın mı? Uğramadı. Buna biraz şaşırdım." Büyük bir fotoğraf çektiirmek ve röportaj sırasında verdiğim zararı onarmaya başlamak için harika bir fırsat olabilirdi.

Kiera, "Buna ben de biraz şaşırdım," dedi. "Çiçek göndermiş."

Jölemi bıçaklamaktan başımı kaldırdığımda Kiera'nın daha gösterişli çiçeklerin arasında duran küçük bir vazoyu işaret ettiğini gördüm; Nick'ten gelen özellikle gösterişliydi. "İnce bir geçmiş olsun buketi pek onun tarzı değil. Payetli, yere kadar uzanan bir elbiseyle bana elden teslim etmesini bekliyordum." Kartı bile gösterişsizdi, sadece "Çok üzgünüm," diyordu ve gizlice S ile imzalanmıştı.

Kiera yorumuma sıırttı, sonra Sienna'nın amacını daha iyi anlamadığı için pencereye döndü. Sienna'nın nedenlerini

Kiera aniden "Kellan, bunu görmelisin" dediğinde kendimi jöleyi yemenin iyi bir fikir olduğuna ikna ettim.

Sesinde tuhaf bir saygı ve huşu vardı. Perdeleri kaldırdı ve ben de dikkatini çeken şeyi görebilmek için başımı olabildiğince eğdim. Onun gördüğü şeyi ben de gördüğümde plastik kaşığımla düşürdüm. Dışarıda hava yeni yeni kararıyordu ama ellerinde hafifçe parlayan mumlar tutan düzinelerce insan geceyi uzakta tutuyordu. "O da ne?" diye sordum. Gerçekten ne gördüğümünden emin olamayarak sordum.

"Onlar senin hayranların. Senin için buradalar." Işık denizine el salladı ve mumlar da ona el salladı.

Şaşkın bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Bu benim için mi?" Çünkü bu bir nöbete benziyordu ve ben kim oluyordum da bir nöbeti hak ediyordum?

Kiera yatağa doğru yürüdü, oturdu ve şefkatle elini saçlarımda gezdirdi. "Çok seviliyorsun," dedi. "Ve sadece olduğun şey yüzünden değil. Hayranların seni görüyor. Müziğin sayesinde seni görüyorlar. Ve seni seviyorlar." Bir elini çeneme koydu ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sevdikleri sadece *bu* değil, biliyor musun? Seni seviyorlar."

Ben bunu anlamaya çalışırken eğildi ve alnımdan öptü. çalıştım.

O sırada kapı hafifçe vuruldu ve kimin geldiğini görmek için başımı kaldırdığımda kalbim göğsümde tekledi. "Gavin, Caroline... Martin? New York'ta ne yapıyorsunuz?" Babamı ve Kiera'nın ailesini burada görünce yüzümdeki şaşkınlığı engelleyemedim. Onların arkasında da Hailey ve Riley'nin bana sırtıttığını görebiliyordum. Bu beni çok şaşırttı.

Gavin yanıma geldi, lacivert gözlerinde nem ve yüzünde korku vardı. "Bu kadar geç kaldığımız için üzgünüm. Bulabildiğimiz ilk uçağa bindik." Elini omzuma koydu ve ona bakarken gözlerimin yandığını . "Hepimiz senin için inanılmaz derecede endişelendik," dedi.

Şaşkınlıktan aptallaşmış bir halde tek söyleyebildiğim, "Benim için... endişeleniyor muydun?" oldu. Daha önce hiç benim için endişelenen bir ailem olmamıştı. Hiçbir zaman. Bunu aklım almıyordu bile.

Gavin bana gülümsedi. "Elbette öyleydin evlat. Kaza geçirdiğini duyduğumda dehşete kapıldım." Yüzünde acı parladı ve sözlerindeki gerçeği gördüm.

Hailey ve Riley yatağımın ucuna taşınmışlardı. Hailey ayağımı ovarken Riley başını salladı ve "Seni seviyoruz kardeşim" dedi.

Ağızından o kadar basit, o kadar kolay döküldü ki, sanki söylemeye, duymaya alışkın olduğu bir şeydi. Benim için değildi ve tüm bedenim duygularla boğuluyordu. Gerginlik fiziksel acının içime akmasına neden oldu ama kendimi onların sevgisiyle yıkarken bunu görmezden geldim.

Caroline ve Martin yatağa yaklaştılar. Martin bana sıcak bir şekilde gülümsüyordu, sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi. Caroline Gibson'ı tutuyordu ve bacağıma dokunabilmek için onu kollarının arasında kaydırdı. "Biz de gelebildiğimiz kadar çabuk geldik." Kiera'ya baktı, sonra tekrar bana baktı ve işaret ederek, "Sen ailedensin, Kellan." dedi.

Çok fazla, çok bunaltıcıydı. Hayatım boyunca istediğim, umut ettiğim ve aradığım her şeydi. Ve hepsi aynı anda üzerime fırlatılıyordu ve ben buna dayanamıyordum. Kiera'ya baktım çünkü bunun benim için ne anlama geldiğini bildiğini biliyordum. Belki bunu benim için kelimelere dökebilir diye düşündüm ama benimle göz göze geldiği anda gözyaşlarına boğuldu. Benim adıma *mutlu* olduğu için kendini kaybettiğini görmek beni sakinleştirdi. Caroline kızına sarılırken ben de odadaki sıcaklığı kabul ederek yastıklarına yaslandım.

Kiera sıkıntıyla homurdanıp kendini toparladığında ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Çok sevimli," dedim ona. *Çok mükemmel. Harika. İnanılmaz. Ve hepsi benim.*

Ailelerimiz gecenin ilerleyen saatlerine kadar kaldılar ve her biriyle konuşma fırsatım oldu. Riley bana artık resmi olarak bir kız arkadaşı olduğunu söyledi, bu da Gavin'in iç çekmesine neden oldu. Sanırım küçük kardeşim g-kelimesini atlatmıştı. İyi oldu. Caroline smokinimi seçtiğini söyledi, sonra da bana "biraz renkli olduğunu" söyledi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama yine de ona teşekkür ettim. Martin bana röportajın kaydını dinlediğini ve kızı için doğru olanı yaptığım için benimle gurur duyduğunu söyledi. Ve bu beni kahretmediyse ne olayım. Hailey benimle kalp kalbe konuşacak son kişiydi. İç çekerek yanımdaki yatağa uzandı.

"Biliyorsun, seni ziyaret etmemi sağlamanın daha az sert yolları da var," dedi gülümseyerek.

İçimden bir kahkaha kaçtıktan sonra dudağımı ısırdım. "Neden bu kadar çok ukala tanıyorum ve neden hep beni güldürmeye çalışıyorlar?" Yaltaklanarak söyledim.

Sırıttı, sonra iç çekti. "Hey, düşünüyordum da... okulu bitirdiğimde, ben-" Duraksadı ve Gavin'e baktı ama o Martin ve Caroline ile konuşmakla meşguldü. Hailey gözlerini bana çevirdi ve

Sesini alçalttı. "Seninle batıya gelmek istiyorum. Seattle'da yaşamak istiyorum." Yüzü buruştu. "Bu sorun olur mu?"

Çenem düştü. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Babamı ve Ry'ı elimden geldiğince ziyaret edeceğim ama... seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

Yüzümde bir gülümseme, gözlerimi üzerimi örten çarşafa indirdim. "Bu hoşuma giderdi," dedim ona. "Etrafımda hiç ailem olmadı." buruşturarak ona baktım. "Ailemle yaşarken bile hiç... ailem olmadı."

Dudağını ısırdı, masmavi gözleri sulandı, sonra başını salladı. "Biliyorum." Ona bir kaşımı kaldırdım, şaşırmıştım. Ona John ve Susan'la olan hayatımdan hiç bahsetmemiştim. Hailey beni incelerken usulca iç çekti. "Babamla buluştuğunuz gece, otele döndüğümüzde gerçekten çok üzgündü. Annem öldüğünden beri onu ağlarken görmemişim ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ailen hakkında ona söylediklerini anlattı. Sana ne yaptıklarını biliyorum." İçimden şok ve sempati karışımı bir duygu geçerken gözlerimi kaçırdım. Gavin'i *benim* için gözyaşı dökerken hayal etmek bana bir şeyler yaptı. Hailey elini benimkinin üzerine koydu. "Ona kızma. Bana anlatmasını istedim ve o... bu konuda konuşmaya ihtiyacı vardı. Kendini çok suçlu hissediyor..."

Gözlerimi kaldırarak ona gülümsedim. "Kızgın değilim. Ve bunu bilmene sevindim." İçimi çektim. "Onunla neden konuşmak istemediğimi sorduğunda sana söylemeliydim." Bunu ondan saklamanın ikimize de bir faydası olmamıştı.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onunla neden görüşmek istemediğini, ona neden bu kadar kızgın olduğunu açıklamaya kesinlikle yardımcı oldu." Başını iki yana salladı. "Bir bunu bildiğimi sana söylemek istiyordum ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Çok özür dilerim, Kellan."

Yüzümde yumuşak bir gülümseme, başımı salladım. "Benim için üzülme." Odada etrafıma bakarken gülümsemem büyüdü. "İstediğim her şeye sahibim." Gözlerim Kiera'ya takıldı. *Neredeyse* her şeye. Onunla evlenmek, ondan çocuk sahibi olmak, yapılacaklar listemde sırada bunlar vardı. Tabii buradan çıktıktan sonra.

Sonunda Justin, Anna ve D-Bag'ler iyi geceler demek için geri geldiler ve Kiera ile ben giderken ailelerimizi de yanlarında götürmelerini sağladık. Çünkü dürüst olmak gerekirse, birkaç battaniye çalıp odamda uyuyacakları izlenimine kapıldım ve tatlı olsa da buna gerek yoktu. Onları sabah göreceğim.

Kiera benimle kaldı ve onun huzurlu varlığı için minnettardım. Sessizliğin ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyorduk ki sonunda bedenimin ihtiyaçlarını görmezden gelemeyeceğim bir noktaya geldim

artık. Lanet olsun. "Kahretsin," dedim ona. "İşemem lazım." Umutsuzca banyoya baktım. O kadar da uzakta değildi ama sadece gülmek bile berbattı; kalkmanın ne kadar acı verici olacağını hayal bile edemiyordum.

Kiera yumuşak bir kıkırdamayla yanağımı öptü. "Sana yardım edebilir miyim?" diye teklif etti.

Çok tatlıydı ama en azından bunu kendi başıma denemeliydim. Gurur ve her şey. "Hayır, ben hallederim. Bunu yapabilirim." Yavaş ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Hemşire yine de kalkıp hareket etmem gerektiğini söyledi." Öne doğru eğildim ve içimdeki her şey yer değiştirdiğinde, derin bir sızı bana tekrar uzanmamı söyledi. Ama yapamadım; lazımlık kullanmayı kesinlikle reddediyordum.

Kiera sırtıma destekleyici bir el koydu. "Yarın gitmen gerektiğini söyledi."

Acıya karşı koydum ama bir iniltiyle dışarı sızdı. "Yarına sadece birkaç saat kaldı," dedim ona. Vücudumun bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylediği gerçeğini görmezden gelerek yorganı geri çektim, bacaklarımı dolaştırdım ve ayağa kalktım. Kiera serum sehpasını benim için kaldırmıştı ve içimden bir acı patlaması geçerken onu sıkıca kavradım. Çok şiddetliydi; görüşüm dalgalandı ve başımın döndüğünü hissettim. Düşmenin daha da acı vereceğini biliyordum, bu yüzden vücudum yeni pozisyonuma alışana kadar acı ve sersemlikle mücadele ettim.

Kendime geldiğimde korktuğum kadar kötü değildi. Gözlerim pencereye kaydı ve acının yerini şok aldı. "Aman Tanrım, Kiera. Hâlâ buradalar." Dışarıda, gecenin soğuşunda, bir mum ışığı sürüsü vardı ve yemin ederim öncekinden daha büyüktü.

Kiera direğin üzerindeki elimi okşadı ve diğer eliyle banyoyu işaret etti. "Tabii ki öyleler," dedi bana, sesi yumuşaktı. Bunu kabul etmiş olabilirdi ama ben bu gösteriden o kadar etkilenmişim ki artık acımı bile hissetmiyordum. Ta ki hareket edene kadar. Sonra her adımında acıyı hissettim.

Ayak sürüyerek banyoya gittim, Kiera benim için kapıyı açtı. Ona teşekkür ettim ve içeri girdim. Kiera fırsattan istifade kıkırmı kontrol etti ve yüzündeki küçük gülümseme beni kıkırdattı. Bu da her şeyin acımasına neden oldu. "Beni güldürmeyi bırak ve kapıyı kapat," dedim ona.

Benim bir şekilde güldü ve sonra istediğimi yaptı.

Tuvalete gitmek berbattı. Ama düşmeden ya da bayılmadan bunu başardığım için kendimle gerçekten gurur duyuyordum. Banyonun kapısını açtığımda odamda yeni gelen birini fark ettiğimde, kişisel zaferimin tadını çıkararak usulca gülümsüyordum... ve bu asla sahip olamayacağım biriydi

burada görmeyi umuyordum. Denny. Denny buradaydı, Kiera'yı dostça kucaklıyordu. Onun burada ne işi vardı?

Denny ve Kiera bana bakmak için döndüler ve ben de şaşkınlıkla başımı eğdim. "Sen benim ağrı kesicilerimin bir hayali misin? Yoksa gerçekten tam karşımda mı duruyorsun?"

Sıcak kahverengi gözlerinin kenarları kırışırken bana ısıltılı bir gülümseme verdi. "Gerçekten buradayım. Seni tek parça halinde görmek güzel, dostum." Bana doğru yürüdü ve bir kolunu bana doladı, ben de hem şok olmuş hem de gerçekten çok yorgun bir şekilde yalpaladım.

Denny beni yatağıma doğru yönlendirdi ve arkama dönüp baktığımda arkasında, Kiera'nın yanında duran tanıdık bir sarışın gördüm. Abby, Denny'nin kız arkadaşı. Hayır, nişanlısı. Geçenlerde evlenme teklif etmişti. O da mı gelmişti? "Burada mısınız? İkiniz de buraya kadar geldiniz mi? Benim için mi?" Hâlâ karşımda ne inanamıyordum. Uyuyakalmış olmalıydım. Rüya görüyor olmalıydım. Bu bana daha mantıklı geldi.

Denny beni yatağıma yerleştirdiğinde karnımdaki şiddetli ağrı azaldı. Rüya görüyor olsaydım acı çekmezdim, değil mi? Denny iç çekerek elini siyah saçlarında gezdirdi. "Evet, buraya senin için geldik," dedi. Gözlerini bana çevirmeden önce Abby'ye baktı. "Yaralandığını öğrendiğimde ödüm koptu. Tek düşünebildiğim..." Gözlerini kaçırıp yutkundü ve ben bu hareketin acı olduğunu anladım. Hayır, keder. "Eskiden yakındık. Kardeş gibiydik. Ve eğer ölürsen... ailemden bir parça ölmüş gibi olur. Ve bunun farkında olduğunu sanmıyorum." Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Ne kadar çok şey yaptığımı bilmeden ölmen fikrinden nefret ediyorum..." Kendini toparlamak için durakladı. "Bilmiyorum, belki de senin için çok iyi bir arkadaş olamadığımı hissediyorum."

Söyleyebileceği hiçbir şey beni daha fazla şaşırtamazdı. "Denny," diye itiraz etmeye başladım.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Babanla aranda neler olduğunu biliyordum Kellan ama kimseye bir şey söylemedim. Sana yapmam gerektiği gibi yardım etmedim."

Aksanlı sözleri suçluluk duygusuyla doluydu ve midemde farklı türde bir ağrıya neden oldu. "Sen daha çocuktun," dedim ona. Ne yapması gerekiyordu?

Denny gözlerini bana kilitledi. "Sen de öyleydin," dedi. "Ve taşındığımda, söz verdiğim gibi iletişimde kalmadım." Öfkesi gözlerinden okunuyordu.

başını salladı. "Bana vardı ve ben yanında olamadım. Ve gerçekten çok üzgünüm. Bu benim için çok baktandı."

Tamam, *şimdi* onun sözleri karşısında daha fazla şok olamazdım. "Şaka mı yapıyorsun? Kız arkadaşınla yattım... defalarca." Eğer birimiz götün tekiyse, o da bendim.

Denny'nin dudakları kaşlarını çatı. "Bu yaptığın çok baktan bir şeydi." Yüz ifadesi karardı. "Ama seni cehennemde yalnız bıraktım... ve neredeyse bunun daha kötü olduğunu düşünüyorum." Uzun bir süre bana baktıktan sonra elini uzattı. "Geçmiş çoktan geride bıraktığımızı ve arkadaş olduğumuzu biliyorum ama kafanda hiçbir şüphe olmadan hâlâ kardeş olduğumuzu bilmeni istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Ona bakarken gözlerim yaşardı. Onun kadar şefkatli ve anlayışlı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve Kiera konusunda ona yaptıklarımın nefret ediyordum, babam gittikten sonra bana yaptıkları için kendini suçlamasından nefret ediyordum. Ama bundan da öte, söylediği şeyi seviyordum, hâlâ aile olmamızı istemesini seviyordum. Kalın ya da ince, gerçek, seçilmiş bile olsak, biz kan bağıydık.

Şaşırmış ama kabullenmiş bir şekilde elini tuttum. "Evet, evet, tamam."

Bölüm 33

YAPARIM.

Denny geceyi hastanede geçirerek bana sürpriz yaptı. Açıkçası burada olması bile beni şaşırtmıştı ama bütün gece rahatsız bir sandalyede yanımda uyuması şok ediciydi. Geç saatlere kadar oturduk, sohbet ettik ve itiraf etmeliyim ki onun tekrar yanımda olması gerçekten çok güzeldi. Tekrar aileden biri gibi hissetmek.

Ertesi gün kuşluk vakti herkes yeniden ortaya çıkmıştı ve odam bir kez daha sıcaklıkla dolmuştu. Hastaneden ayrılmaya hazırdım ama sonsuza kadar burada, benim için dünyalara bedel insanlarla çevrili olarak da kalabilirdim. Herkes toplandıktan sonra Kiera insanlara ne kadar kalacaklarını sordu. Önce annesiyle, sonra Gavin'le, sonra Justin'le ve son olarak da Denny ve Abby'yle konuşurken gözlerinde heyecan ve umudun garip bir karışımı vardı. Neler olduğundan emin değildim ama bir şeyler planlamaya çalıştığını biliyordum.

Herkes birkaç gün burada kalacaklarını teyit ettikten sonra, ki bu beni gerçekten şaşırttı ve duygulandırdı, Kiera ayağa kalktı ve bir teklifi olduğunu odadakilere duyurdu. Fikrini daha fazla açıklamadı. Bunun yerine komodinin üzerindeki eşya çantama doğru yürüdü ve içini karıştırdı. Çantayı karıştırıp bir şeyler ararken herkes merakla onu izliyordu. Çantadan evlilik yüzüğümü alıp bana gösterene kadar şaşkınlık içindeydim. Yatağın kenarına oturarak sol elime uzandı. Hareketinde, gözlerindeki bakışta, elinin hafifçe titreyişinde kalbimi hızlandıran bir şey vardı.

Alçak sesle bana, "Kellan Kyle, sen benim hayatımın aşkıydın. Sonsuza dek kalbim seninle olacak. Lütfen beni

dünyanın en mutlu kadını ol ve benimle evlen... Perşembe."

Yüzüğü parmağıma geçirdi ve boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldım. Elini sıkarken gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. *Evet. Bin kere evet. Binlerce kez evet.* Onunla hemen şimdi evlenirdim ama hastane odasından biraz daha özenli bir şey istediğini düşünmüştüm. "Şükran Günü'nde evlenmek istiyorsun... *burada* mı?"

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Nerede olduğu önemli değil... sadece kim olduğu. Seninle resmen evlenmek için bir ay daha bekleyemem ve bu şükran gününü karı koca olmaktan daha iyi ne şekilde kutlayabiliriz ki?" Elini odanın içinde gezdirdi. "Hayatımızdaki en önemli insanlar zaten burada." Kaşlarını çatmak için durakladı. "Jenny ve kızlar hariç. Onları bize geri getirmemiz gerekecek. Bunun için gerçekten burada olmalılar."

"Sorun değil," dedi Evan. Yüzünde gülümseme ve gözlerinde yaşlarla duvara yaslandığını görmek için ona doğru baktım. "Jujube'ye kızları toplamasını ve oraya gitmesini söyleyeceğim. Bunu kaçırmak istemez. Kaçırırsa da sonunu asla duyamam."

Bunun üzerine kıkırdadım, sonra hemen kendimi durdurdum. Gülmenin artık acı vermemesini gerçekten bekleyemezdim.

Kiera bana baktı, gülümsemesi ıslı ıslıldı. "Gördün mü? İşte böyle evlenmemiz gerekiyordu."

Gözlerim yüzünü taradı, bakışlarım gözlerinin sürekli değişen rengine takıldı; bugün neredeyse parlak yeşildiler, adeta parlıyorlardı. "Gerçekten benim karım olacaksın," diye mırıldandım, buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Öne doğru eğildi ve beni öptü. "Ve sen gerçekten benim kocam olacaksın."

Caroline'ın hüznü bir iç çekiş yaptığını duyduğumda bunun kulağa ne kadar hoş geldiğinin tadını çıkarıyordum. "Burada mı, Kiera? Gerçekten mi?" Kiera ve ben kaşlarını çatıldığını görmek için ona baktık. "Ama davetiyeleri çoktan gönderdik. Eyalet dışından gelecek ailelerimiz, on yıldır görmediğin kuzenlerin var. Ve kilisemizde her şey hazır. Törenden sonra bir potluck olacak. Polly dünyaca ünlü kuru fasulyesini getirecek ve Gertrude sizin için org çalacağı için çok heyecanlı. Doksan sekiz yaşında, Kiera. Sadece bir ya da iki yılı kaldı..."

Caroline'ın hemen ötesinde Anna sessizce kahkahalarla gülüyordu. Onu izlememeye çalıştım çünkü kıkırdamasını görmek beni de etkilemeye başlamıştı. Dudağımı ısırarak tavana baktım ve komik olmayan şeyleri düşünmeye çalıştım. *Savaş, ölüm... kuru fasulye.* Kahrolası kuru fasulye. Lanet olsun.

Kiera'nın yataktan kalktığını hissettim ve ellerini Caroline'ın omuzlarına koyduğunu görmek için aşağıya baktım. "Anne, dün neredeyse kocamı kaybediyordum. Onun karısı olmak için bir dakika daha beklemek istemiyorum. Perşembe günü evlenmeme yardım eder misin lütfen?"

Caroline'ın yanağından bir damla yaş süzüldü; bunun birçoğunun ilki olacağını düşündüm. "Tabii ki yapacağım," dedi.

Kiera sırtıttı. "Güzel, o zaman çok ama çok kısa sürede bizimle evlenebilecek birini bul."

Caroline hemen yapılması gerekenleri sıraladı. Sadece Kiera için aldığı elbiseyi bahsederken üzgün görünüyordu. Anna'nın Kiera'yla kaçıp evlenmemi istemesine neden olan kabarık kollu elbise; Anna geride kaldığı için heyecanlı görünüyordu. Kiera ve Anna elbise alışverişine çıkma planları yaparken Caroline bunu gerçekleştirmeye odaklandı ve Gibson'ı Griffin'e geri verecek kadar ileri gitti.

Kiera bana bir veda öpücüğü verirken coşkulu görünüyordu. "Birazdan döneceğiz. Burada iyi olacak mısınız?"

Cevap olarak başımı salladım ve o da kıkırdarak geri çekildi. Çenemi yukarı kaldırarak elini tuttum ve "Gitmeden önce bir tane daha? Lütfen?" dedim.

Ne demek istediğimi anlayınca dudaklarını benimkilere geri verdi. O anın tadını çıkardım ve onu yaklaşık altı kez daha öptüm. Bunu yaparken Griffin'in şöyle dediğini duydum: "Düğün günün Şükran Günü. Bu çok uygun." Griffin'in beni işaret ettiğini görmek için Kiera'dan ayrıldım. "Muhtemelen yıldönümünü unutmayacaksın." Tekrar Anna'ya baktı. "Bunu yapmalıydık. Ben bizimkini çoktan unuttum."

İçimden mizah akarken midem anında gerildi. Rahatlamak için çabaladım, gülmek için çabaladım. Lanet olası Griffin. "Her zaman Şükran Günü'nde olmayacak, Griff."

Bu durum karşısında gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ha? Evet, olacak."

Karın kaslarım seğirdi ve gülmeyi reddederek dudağımı ısırdım. "Şükran Günü her yıl aynı gün değil. Değişiyor."

Solgun gözlerini kısarak bana dik dik baktı. "Benimle taşak geçmeyi deneme bile, Kell. Senin peşindeyim," dedi kafasına vurarak.

Odadaki herkes kıs kıs güldü. Martin hariç herkes. O tavana baktı ve başını salladı. Tepkimi kontrol etmek için yavaş ve sakin bir şekilde nefes almak zorunda kaldım - gülmeyeceğim... *gülmeyeceğim*. Griffin'e onunla dalga geçmediğimi açıklamaya başladım ama Kiera boş vermemi önerdi,

ve onun haklı olduğunu anladım. Bazı savaşlar savaşmaya değmezdi, özellikle de gülmemeye çalışırken. Ve başarısız oluyordum. Bir tanesi benden kaçtı ve acı içimi parçaladığında elimi yavaşça karnıma koydum.

"Lanet olası aptal," diye mırıldandım nefesimin altında. Kiera güldü, bacağımı sıktı ve Anna'yla birlikte kapıya yöneldi.

Onlar gittikten sonra Matt yanıma geldi. "Bir şeye ihtiyacın var mı Kell?" diye sordu bana bakarak.

Başımı sallamaya başladım, sonra durdum ve ona, "Evan'ın kızları buraya getirmesine yardım edebilir misin? Her şeyi ben hallederim. Cüzdanım... orada bir yerde." İçinde bütün eşyalarımın olduğu çantayı gösterdim ve Matt bana sırtıttı.

"Bunu yapmak istemediğine emin misin? Sana sadece altmış kez nasıl yapılacağını gösterdim," dedi sırtarak.

Ona gülümsedim. "Nasıl yapılacağını bilmediğimi hiç söylemedim. Sadece senin yapmandan hoşlanıyorum."

Matt gözlerini devirdi. "Uh-huh."

Çantamı açıp cüzdanımı aradı. Sesimi çıkarmadan ona "Sharpie'ye dokunma" dedim.

Matt içini çekti ama başını salladı. "Herhalde düğerken kırılmıştır," diye mırıldandı. Sonra onu buldu ve bana doğru tuttu. Şaşırtıcı bir şekilde sağladı. "Bu boku neden sevdiğimi anladın mı?" dedi.

Küçük bir kahkaha içimden geçerken karnıma hafifçe bastırdım. "Onu yerine koy," dedim yüzümü buruşturarak.

Kaşlarını çattı ama yaptı ve ben de Noel için ona bir tuğla sipariş etmeyi aklıma not ettim. Ya da belki onu bir Sharpie-of-the-month kulübüne yazdırabilirdim. Bir yerlerde bir tane olmalı. Bu düşünce içimi titretti ve tekrar gülmemeye çalışırken gözlerim yaşardı.

Matt cüzdanımı buldu ve Evan'a doğru kaldırdı. "Kızları arayalım," dedi, başını koridora doğru eğerek; aşağıda ya da dışarıda daha iyi çekerdi.

Gitmeye başladılar ama onlara geri dönmelerini işaret ettim. Birbirlerine baktılar, sonra yatağa doğru ilerlediler. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Evan sordu, gözlerinde endişe vardı.

Uzun bir süre ikisine de baktım, sonra ciddi bir şekilde başımı salladım. "Evet." Yüzüm şakacı bir kaş çatmaya dönüştü. "Siz ikiniz gerçekten Kiera ve benim üzerime bahse mi girdiniz? Neredeyse ölüyordum... bana söylemek zorundasınız."

Matt gülmeye başladı. Bana sırttan Evan'a baktı. Matt, "Ah evet, o," dedi. Ayrıntı vermeyince gözlerimi ona . Tekrar güldü, sonra başını Evan'a doğru salladı. "Evet, senin üzerine devam eden bir bahsimiz var." Sırttı. "İkimiz de senin ve Kiera'nın ölene kadar birlikte olacağınıza dair bir milyon dolarına bahse girdik." Kaşlarını attı. "Bir iek kamyonunun önüne atlayarak bahsi erken bitirmeye çalışacağını hiç düşünmemiştik." Bana bir kaşını kaldırdı. "İddianın on yıllar sürmesi ikimiz için de sorun değil, dostum."

Ağzım yarı şaşkınlık, yarı eğlence dolu bir ifadeye büründü. "İkiniz de aynı şey üzerine mi bahse girdiniz? Kiera ve benim başaracağımıza mı?"

Evan omuz silkti, sonra başını salladı. "Elbette yaptık, Kellan. Biz aptal değiliz. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

Onlara sırttım ve güvenlerinden etkilenerек yavaşça başımı salladım. İşte tam o sırada Griffin emberimize girdi. "Neyi tartışıyoruz?" diye sordu fısıltıyla. Gibson'ı göğsüne bastırarak beni işaret etti. "Onu düğün öncesi bir içki için bara nasıl götüreceğimizi mi? Evet, ben de bunu merak ediyordum. Siz ne buldunuz?"

Gülümsememi Griffin'e kaydırarak sorusunu duymazdan geldim ve ona "Biz de tam evleneceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu konuşuyorduk" dedim. İ çekmek için durakladım. "Perşembe gününden sonra Kiera'ya karım dediğimde, o gerçekten benim karım olacak."

Griffin homurdandı. "Tanrıya şükür." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Alınma ama o şey çok sinir bozucuydu."

Ben Griffin'in yorumuna kaşlarımı atarken, Matt dramatik bir şekilde çenesini düşürdü. "Az önce alınma mı dedin?" diye sordu. "Bu sözleri söylediğini daha önce hiç duymadım. Syleyebileceğini bile düşünmemiştim." Griffin'e gururlu bir gülümseme verdi ve Evan ile bana bakarken yanağındaki gözyaşını siliyormuş gibi yaptı. "ocuklar, o olgunlaşıyor."

Griffin onu hemen tersledi ve Matt dudaklarını büzdü. "Boş ver," diye düzeltti. "ok erken konuştum."

Evan ve Matt kısa bir süre sonra ikisi de kıkırdayarak odadan ıktılar. Griffin odada volta atmaya başladı, Gibson'ı hafıfe sallıyor, sanki tüm dünya onun etrafında dönüyormuş gibi ona gülümsüyordu. Odanın diğer ucunda Denny, Gavin ve Martin'le bir sohbete dalmıştı. Martin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa muhtemelen sporla ilgili bir şeydi. "Kardeşimin" babamla yakınladığını görmek bana garip bir huzur veriyordu.

Justin onlara yakındı, Hailey ve Riley ile bu akşamki gösterisi hakkında konuşuyordu. Her nasılsa Gavin'i Hailey ve Riley'nin Avoiding Redemption'ın gösterisini izlemeye gitmelerine izin vermeye ikna etmişti; ikisi de bu konuda çok mutluydu. Gavin'in ne kadar korumacı olduğunu bildiğimden, Justin arkadaşım olduğu için, yakın çevremde olduğu için ve bu nedenle güvenilir olduğu için mi bunu sorun etmediğini merak ettim. Bu da bana garip bir huzur veriyordu.

Caroline düğün için çalışıyor, telefon görüşmeleri yapmak için hastanenin sabit hattını kullanıyor, Abby de Griffin yeterince yaklaştığında ona yardım etmekle Gibson'a mırıldanmak arasında gidip geliyordu. Her şey mükemmeldi. Benim dünyamda her şey yolundaydı. Yine işemem gerektiği ve kalkmanın hala berbat olduğu gerçeği dışında. Oh neyse. Hayatımda daha kötülerini de yaşamıştım. Rahatsızlık olsa bile, bu cennetti.

Jenny, Rachel, Kate ve Cheyenne ertesi gün bize katıldılar. Tüm kızlar neredeyse camları kıracak bir çığlık çemberi içinde birbirlerine sarıldılar. Son hazırlıklar konuşuldu. Caroline bir papaz bulmuştu. Martin ve Gavin yiyecek bulmuştu. Anna ve Kiera evlilik cüzdanını imzalayabilmem için şehirden bir memuru hastaneye gelmeye ikna etmişlerdi. Matt gitarımı alacaktı, böylece biri tören sırasında çalabilecekti. Kıyafetler ve süslemeler dışında her şey hazırды.

Kızlar yüzlerinde parlak gülümsemelerle elbise alışverişine çıktılar. Biraz daha az hevesli görünen erkekler takım elbise bulmaya gittiler. Bense arkada kalmış, kıçımın üstünde oturuyor ve kendimi işe yaramaz hissediyordum. Herkes geri dönüp odayı süslemeye, olabildiğince düğün havasına sokmaya çalıştığında bu his daha da kötüleşti ve ben onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Herkes düğünümün güzel görünmesi için bu kadar uğraşırken yatakta yatmaktan gerçekten nefret ediyordum.

Kiera'ya bunu söyledim ve o da şaka yaptı: "Bir iç organını yırtarsan olacağı budur. Belki bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın."

Sırıtarak ona, "Bir dahaki sefere çiçek kamyonu çarptığında bunu yapacağımdan emin olabilirsin" dedim. Annesi bunu komik bulmadı.

Günün sonunda, ruhsat imzalandığında, tüm hazırlıklar tamamlandığında ve hastane odam arkadaşlarımızın yapabileceği kadar romantik olduğunda, Anna Kiera'yı benden çaldı. Kiera'nın düğünden önceki geceyi nişanlısıyla geçirmemesi gerektiğiyle ilgili bir şey. Kiera

Ama Anna buna izin vermedi ve kızlar onu benden uzaklaştırdılar. Onu hemen özledim, ama yakında yasal olarak karım olacağını bilmek bunu kolaylaştırdı. Aynı zamanda uyumayı da imkansız hale getirdi. Neyse ki Evan ve Denny bana eşlik etmek için geride kaldılar.

Başta biraz garipti, sadece üçümüz vardık. Evan'ın Denny hakkında hâlâ karışık duyguları vardı. "Soygun" gecesiyle ilgili gerçeği bilen birkaç kişiden biriydi ve Denny'nin beni feci şekilde dövmesini hiçbir zaman tam olarak affetmemişti. Yine de Evan kin tutacak biri değildi ve Denny'ye mümkün olduğunca iyi davranmaya çalışıyordu.

"Demek Abby'yle nişanlandınız, ha?" Evan, Denny'ye başka ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi başını kaşırken yüzünü buruşturdu.

Denny ona sıkıca gülümsedi ve başını salladı. "Evet... o harika. Gerçekten çok heyecanlıyız..." Gözlerini kaçırdı ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. Suçluluk duygusunu.

En iyi iki arkadaşım arasında bakışırken odada bir sessizlik oluştu. "Tamam, ikiniz de kesin şunu." İkisi de bana baktı, yüzlerinde şaşkınlık vardı. Gözlerimi kısarak Evan'a baktım. "Bu onun hatası değildi. Kendini kaybetti, kontrolünü kaybetti, bu herkesin başına gelebilir. Onu suçlamıyorum, sen de suçlamamalısın." Bakışlarım Denny'ye kaydı. "Bunu zaten uzun uzun konuştuk ve kendini suçlu hissetmene gerek yok. Söz konusu ben olduğumda değil. Bana ait olmayan bir şeyi aldım ve bunun için dayak yemeyi hak ettim." Denny ağzını açtı, belli ki yine itiraz edecekti, ben de elimi kaldırdım. "Bu bizimle ilgili değil, ikinizle ilgili. İkinizin iyi geçinmesine ihtiyacım var. İkinizin de bu işin peşini bırakmasına ihtiyacım var."

Denny içini çekti, sonra Evan'a baktı. Evan onunla göz göze geldiğinde içini çekti. Denny yutkundu, sonra başını salladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Evan önce yere, sonra bana, sonra da Denny'ye baktı. Derin bir nefes aldı ve sonra, "Biliyorum," dedi. Elini ona doğru uzatarak delikli kaşını kaldırdı. "Bir daha yapmayacak mısın?"

Denny onun elini tutarken sırıttı. "Anlaştık."

El sıkıştılar ve ben de hafifçe kıs kıs güldüm. İkisi de şaşkın ifadelerle bana bakınca gülümsedim. "Üzgünüm, sadece... siz ikiniz Denny'nin bir daha beni dövmemesi için bir anlaşma yaparak barıştınız. Bunu hastalık derecesinde komik buluyorum."

Evan bana gözlerini devirdi, sonra Denny'ye gözlerini devirdi. Denny gülmeye başladı, sonra hepimiz . Ve bu acıttı. Ama aynı zamanda harika hissettirdi.

Gölmek bağışlanmak demekti ve şu anda tek istediğim buydu. Herkesin birbirini affetmesini. Eskiden olduğumuz insanlar değildik ve artık geğmişe tutunmamıza gerek yoktu. Gelecek çok ama çok parlakken olmazdı.

Ondan sonra düğünler hakkında konuştuk. Denny bize Abby'nin düğün için Sevgililer Günü'nü seçtiğini söyledi. Görünüşe göre, tatillere karşı bir ilgisi varmış. Hatta Denny onu sabah Macy'nin Şükran Günü Geçit Töreni'ne götürecekti. Evan'ı Jenny'ye ne zaman evlenme teklif edeceği konusunda sıkıştırdık, özellikle de nişan yüzüğünü aylar önce aldığı için. Omuz silkerek, "Ortam uygun olduğuunda" dedi. Bu altı dakika ya da altı yıl sonra olabileceği anlamına geliyordu ama Jenny'nin ne zaman olacağını umursamayacağını hissediyordum. Evan'la evli olsun ya da olmasın, onunla geçirebileceği her günü değerdendirecekti.

Bunun üzerine konu Matt'e geldi ve Rachel'a evlenme teklif edip etmeyeceğini tartıştık. "Eminim eder," dedi Evan.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bu bahsi kabul ediyorum. Eminim o da kabul edecektir."

Denny kaşlarını çatarken Evan bana sırtıttı. "İkiniz de aynı şey üzerine bahse giremezsiniz. Kimse farklı bir şey için bahse girmiyorsa olmaz. Sen nasıl kazanacaksın?"

Evan kahkaha atarken ben de kendimi tuttum. Denny'ye bakarak, "Bize karşı bahse girebilir misin?" diye sordum.

Sırıtarak başını salladı. "Birinin evlenmeyeceği üzerine bahse girmem."

Evan gülümsedi. "Tamam, bahse girerim ona aşırı romantik bir şekilde soruyordur.

Abartılı, gereksiz yere karmaşık bir şekilde."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sessiz küçük Matt mi? Ayrıntılı olacağını mı düşünüyorsun? Bence bunu yalnız kaldıklarında yapacaktır." Sırıtmak için durakladım. "Seks yaptıktan hemen sonra. Ağzından kaçırarak, ağzından çıkana kadar söylediğinin farkında bile olmayacak."

Evan homurdandı, sonra elini bana uzattı. "Tamam, oyun başlasın." Denny ikimize de gülerken onunla el sıkıştım.

Evan ona bu işe dahil olmak isteyip istemediğini sordu ama Denny başını salladı. "Arkadaşlarımdan ilişkileri üzerine bahse girmem."

Arkadaşlarımdan dostlarım diye bahsetmesi içimi ısıttı ve Evan'ın ona gülümsemesinden onun da duygulandığını anladım. Onun yorumuna gülümsedim. "Senin kaybın. Bu adamlardan zaten iki yüz dolar kazandım." Başparmağımı Evan'a doğru salladım ve Denny kaşlarını kaldırdı.

Yüzünde bir gülümseme beliren Evan başını salladı. "Griffin'in bizi mihraba kadar yendiğine hâlâ inanamıyorum. O pislik her şeyi kazanmak zorunda, değil mi?"

O kadar çok güldüm ki, içimi parçalayan acıyı hafifletmek için karnıma hafifçe bastırmak zorunda kaldım. Evan özür diledi, sonra o ve Denny gülmeye devam ettiler. Acıyı görmezden gelerek ben de onlara katıldım.

Söylemeye gerek yok, sabah uyandığımda karnım ağrıyordu ama bir an bile pişmanlık duymadım. Bazen güzel bir anı biraz acı çekmeye değerdi. Denny, Abby'yi geçit törenine götürmek için birkaç saatliğine ayrıldı. O yokken, diğer çocuklar da geldiler. Gavin ve Martin benimle biraz sohbet ettikten sonra ziyaretçilere daha fazla yer açmak için odadaki tüm mobilyaları taşımaya başladılar. Yatağım, komodinim ve serum standım dışındaki her şey kapıdan dışarı itildi. Sonra hastaneye halı serdirdiler ve pencereye doğru bir koridor oluşturdular; burada bir dizi ip ılık ve bükülmüş çarşafın bakanın duracağı kemeri oluşturdu. Son rötuşları izlemek başımı döndürdü; bu nihayet gerçekmiş gibi hissettirdi.

Denny döndüğünde odaya şöyle bir baktı ve iki babama gülümsedi. "Bunun yapılabileceğini düşünmemiştim ama burası gerçekten çok güzel görünüyor. İyi iş çıkarmışsınız." Gavin ve Martin övgülerini takdir ederek ona sırtttılar ve ben de Denny'nin *herkese* ne kadar iyi uyum sağladığını görüp eğlenerek başımı salladım.

Denny odayı bir süre inceledikten sonra biraz renk ve romantizm katmak gerektiğine karar verdi ve Nick'in devasa çiçek buketini parçaladı. Eğer romantizm arıyorsa bunun garip bir seçim olduğunu düşünmüştüm, ta ki yaprakları ustaca yere serpmeye başlayana kadar. O bunu yaparken, "Hey, Denny, bunlardan bir tane alabilir miyim?" dedim.

Yüzündeki soru işaretiyle bir gül yaprağı uzattı. Başımı salladım ve elimi uzattım, o da avucuma parlak kırmızı bir tane koydu. Ona, "Teşekkürler," dedim ve Matt'ten bir iyilik istemek için başımı çevirdim, ama elinde çoktan bir Sharpie vardı ve yüzünde bir sırıtışla bana uzatıyordu. Bunu görünce gözümü kırptım, sonra ona gülümsedim.

Gözlerini devirdi, sonra da "Bu benim yedek Sharpie'm ve hayır, sende kalmayacak" dedi.

"Ama bugün benim düğün günüm," dedim alırken. Matt onu tuttu. "Ne olursa olsun, onu geri istiyorum."

Sırtarak, "Bir erkeği Sharpie'sinden asla alıkoymam," dedim. Matt'in gözleri anında Kiera'nın çantamı doldurduğu komodine gitti.

Orijinal Sharpie'si de benim eşyalarımın arasındaydı. "Bu sayılmaz. O bir hediye idi."

Gözlerini devirdi, kalemi bıraktı ve sonra yaprağın üzerine *Sonsuza Dek Kocan* yazmamı izledi. Yüzünde bir gülümseme, Evan'a döndü. "Haklısın," dedi. "O yürüyen bir Hallmark filmi."

Evan sırtıttı ve başını salladı. İkisini de tersledim, sonra Matt'e kalemini geri verdim. "Hey, bana giyecek bir şey aldınız mı?" Kendime bakarak sordum. Gerçekten de hastane önlüğüyle evlenmek istemiyordum ve kazadan kalma giysilerim yırtılmış ve kan içindeydi.

Evan ve Matt birbirlerine bakarken yüzlerinde aynı şaşkın ifade vardı. Kaşlarımı çatarak, "Bana giyecek bir şey almadınız mı?" dedim. Kızgınlığımı Evan'a yönelttim. "Sen benim sağdıcım değil misin?"

Denny onlara başını salladı. "Onlar yaptı. Evan'ın çantasında eşyaların var."

Evan kaşlarını çatarak Denny'ye baktı. "Onun biraz daha çıldırmasına izin vermen gerekiyordu. Sonra Griffin'i acil kıyafet almaya gönderecektik, o da berbat bir şeyle dönecekti, çünkü o Griffin, sonra Kell kendini kaybedecekti, sonra da biz ona söyleyecektik. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor musun?"

Ben Evan'a kaşlarımı çatarken, Denny yüzünde bir sırıtışla bana baktı. "İyi olan benim, değil mi?"

Ona yavaşça başımı salladım. "Evet. Sana neden ihtiyacım olduğunu anladın mı?"

Denny güldü ve bu Griffin'in dikkatini çekti. "Ne yapıyoruz biz? Kellan'a giyecek bir şeyler almamla ilgili bir şeyler duyduğumu sanmıştım." Bana bakarak, "İyi görünüyorsun. Sadece bunu giy." Sonra da sırtıttı. "Aslında ters çevir de önü açılsın. Bu daha iyi olur."

Gözlerim Denny'ye döndü, sessizce ona "*Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?*" dedim. Tekrar güldü.

Vakit geldiğinde, çocuklar kıyafetlerini değiştirdiler. Holeshot'ın tamamı ve Avoiding Redemption'ın tamamı bu noktada ortaya çıkmıştı. Justin, Deacon, Matt, Griffin ve diğer iki kişi - hem D-Bags şarkılarının bir karışımını hem de düğün şarkılarını bilen tüm insanlar - törende gitar çalma onurunun kime ait olacağını görmek için kura çektiler. Deacon kazandı, bu da beni rahatlatmış çünkü Griffin'in düğün şarkılarını bildiği konusunda yalan söylediğinden emindim.

Benim dışımda her şey hazır olduğunda, Evan kalkmama ve giyinmeme yardım etti. Yavaşça ayağa kalkarken onu "Beni güldürme," diye uyardım. "Düşebilirim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece sakince bana bir poşet yetişkin iç çamaşırı uzattı. "Aman Tanrım," dedim, gülmek için kendimi zor tutarken serum askımı tutuyordum. "Senden nefret ediyorum. Senden çok nefret ediyorum." Süpermen külotunu çıkarırken kıkırdamalarım dışarı taşı. Oh iyi... Düğün günümde Süpermen olabilirdim.

Evan'la birlikte alışverişe çıkan herkes gülmeye başladı; babam ve Martin bile kıkırdıyordu. Onlara başımı sallayarak iç çamaşırlarımı giydim ve eğilmeden yukarı çekebilmek için elimden geleni yaptım. Evan bana kıs kıs güldü, sonra en iyi adam görevini yerine getirdi ve süper kahraman iç çamaşırımı giymeme yardım etti. Gerisi biraz daha kolaydı; siyah bir pantolon ve pantolonun üzerine kıvrımadan bıraktığım beyaz düğmeli bir gömlek. Sonrasında çorap giyme zahmetine bile girmeden yatağa geri döndüm. Yeterince giyinmişim. Ve zaten yorgundum. Ama heyecanlıydım da. Ve çok, çok hazırdım.

Kiera'nın gelmesini beklemek sabrımın her zerresini zorladı. Martin kızları otelden alması için bir limuzin ayarlamıştı. Saatine bakıp yola çıkmış olmaları gerektiğini söylediğinde, midem neredeyse mide bulandırıcı bir heyecan ve beklenti duygusuna dönüştü. Hayatım boyunca bu anı beklemiş gibi hissediyordum ve bir bakıma bekliyordum da. Kendimi bildim bileli her gün beni koşulsuz sevebilecek birini dilemişim. İnişler ve çıkışlar boyunca benimle ilgilenecek, her zaman yanımda ve benim tarafımda olacak birini... İşte bugün böyle bir gündü - bitmeyen, sınırsız aşkımızın resmi ilanı. Kiera ve ben zaten kalplerimizi ve ruhlarımızı birbirimize adamıştık, ama bugün... bugün aile olduk. Gerçek bir aile.

Martin'in telefonu bir mesajla çaldı. Mesajı okudu ve bana gülümsedi. "Geldiler. Hazır mısın?" diye sordu, yüzünde gerçek bir sıcaklık vardı.

"Kesinlikle," dedim ona sırtarak.

Başını salladı, omzumu sıktı ve karımı bana getirmek için odadan çıktı. O gittikten sonra herkes yerine geçti. Caroline'ın bulduğu, dikiş atmama yardım eden hemşire, pencereyi çevreleyen kemerin önünde duruyordu, ellerini birbirine kenetlemişti ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Yatağım onun hemen sağındaydı. Siyah üzerine siyah dramatik kıyafetler giyen tüm çocuklar yerlerini aldılar: Evan ve Denny benim sağımda; Matt, Griffin, Gavin, Riley ve Justin kırmızı halı koridorunun bir tarafında. Geri kalan grup üyeleri ve ziyaretçiler odanın arka tarafında, kapının etrafında toplanmışlardı.

Şu an için yatakta yatıyordum ama yatarak evlenmek bana yanlış geliyordu. Tören için yeterince uzun süre ayakta durabileceğimi ve bunu yapmaya tamamen niyetliydim; sadece bunu için son dakikaya kadar bekliyordum. Herkes dışarıdaki taraftarların kullandıklarına benzer bir fincan içinde şamdanlar tutuyordu. Ana ışıklar kapalıydı, ancak odanın etrafına asılmış çok sayıda uzun, beyaz masa örtüsünün üstlerine ve yanlarına asılmış ışıklar vardı ve bu ışıklar ile titreyen mumlar arasında, tüm mekanda çekici bir sıcak parıltı vardı. Bunu bir hastane odasında yapıyor olmamıza rağmen atmosferin çok romantik olduğunu söylemeliyim.

Deacon kapıya doğru ilerledi, gitarım omzuna asılmıştı, uzun siyah saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmıştı. Bir şarkıya başladığında, Kiera'nın en sevdiği D-Bags şarkısı, onun burada olduğunu anladım. Gözlerim anında yaşardı ve kendimi kontrol altına almak için yaklaşık yirmi kez göz kırpmam gerekti. Tanrım, bütün bunları asla atlatamayacaktım.

Nedimeler odaya girmeye başladı, hepsi farklı tarzlarda koyu kırmızı elbiseler giymişti. Elllerinde mum yerine küçük buketler tutan Anna ve Jenny ilk gelenlerdi. Rachel ve Cheyenne'in ardından Kate, Hailey ve Abby geliyordu. Önem verdikleri kadınlar ortaya çıktıkça her bir arkadaşşıma baktım ve tepkilerini gördüğümde gülümsedim. Evan, Denny ve hatta Matt bile Jenny, Abby ve Rachel'ı gördüklerinde gözleri parladı. Griffin, Anna'yı daracık elbisesiyle görünce genişçe sırttı, sonra dilini dışarı çıkardı ve Kiera'nın görse kızaracağı kışkırtıcı bir hareketle kıvırdı. Matt bunu fark etti ve elinde mum yerine Gibson olduğu için ona dikkatlice vurdu. Justin Kate'e sıcak bir şekilde gülümsedi ve Kate de ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hailey beni görünce el salladı ve Cheyenne de bana şakacı bir göz kırptı.

Anna ve Jenny bakanın sol tarafındaki yerlerini alırken, diğer kızlar koridor boyunca erkeklerin karşısında durdular. Herkes yerini aldıktan sonra tüm gözler kapıya dikilmiş, Kiera'yı bekliyordu. Deacon düğün marşını çalmaya başladığında kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Ve birkaç dakika sonra Kiera, Martin'in kolunda kapıdan içeri adımını attığında nefesim tamamen kesildi. Muhteşemdi. Hayır, ıslı ıslıldı.

Giydiği elbise sadeliğiyle büyüleyiciydi; ince askılı, ekstra süslemesiz, pırıl pırıl parlayan beyaz bir elbise. Görünüşü

Sanki sadece onun için yapılmış gibiydi. Ya da sadece benim için. Koyu renk saçları kıvrılmış ama omuzlarına dökülmüştü ve ona veda etmek için verdiğim gitar kolyesini takıyordu. Yeni bir başlangıçla, sonsuza dek yeniden bir araya gelmekle sonuçlanan bir veda. Kiera'nın gözleri bu gece cennet yeşili rengindeydi, hafif bir makyaj ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Elinde bir buket calla zambağı tutuyordu ve babası onu koridordan geçirirken titriyordu... onu bana getirirken.

Onu bu şekilde görmek, bana yavaşça yaklaşmasını izlemek çok etkileyiciydi ve gözlerim doldu. Yatağımın ayak ucunda durduğunda tek söyleyebildiğim "Nefes kesicisin" oldu.

Bana gülümserken Kiera'nın gözlerindeki yaşlar ağırlaştı. Sonra yatağa baktı ve benimle birlikte yatağa girecekmiş gibi hareket etti. "Bekle," dedim ona, sonra oturmaya başladım.

Kiera anında bana doğru bir adım attı. "Hayır, Kellan, yapma. Hâlâ zayıfsın, uzanabilirsin. Bunun için ayakta durmana gerek yok."

Serum askımı kavrayıp, acı içime işlerken ona, "Hayatım boyunca seninle evlenmek için bekledim, Kiera. Sanırım dayanacağım."

Ayağa kalkma sürecine başladığımda, Gavin aniden yanımda bana yardım ediyordu. Babamın bana mihraba kadar eşlik etmesini izleyen Kiera'nın gözlerindeki yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gavin, papazın yanına gitmeme yardım ettikten sonra Riley'nin yanındaki yerine geçti. Martin Kiera'nın yanağını öptü ve sonra onu bıraktı. Kiera yanıma koştu ve devrilmemden korkuyormuş gibi bana sarıldı. Gerçi o şiddetli acı hissi geçmişti ve biraz başım dönse de iyiydim ve bunu ona da söyledim.

Kiera bana gülümsedi, sonra ayakkabılarını tekmeledi, böylece ikimiz de çıplak ayaktık. Bu şakacı hareket karşısında kıkırdadım, vücudum şikâyet ederken sadece hafifçe sızlandım. Bakan burada oldukları için herkese teşekkür etti ve ben de elimi cebime atarak Kiera'ya onun için hazırladığım yaprağı gizlice uzattım. Okudu, sonra yüzünde şaşkınlık ve hayretle bana baktı. Ve gözyaşlarıyla. Çok fazla gözyaşı. Yüz ifadesindeki sevgi ve neşeyi görmek, kendi gözyaşlarımı tutmamı, onu kollarıma alıp öpmememi gerçekten zorlaştırdı. Ama henüz o noktaya gelmemiştik, bu yüzden ona olan sevgimi fiziksel olarak ifade etmek için neredeyse acı verici bir ihtiyaca direndim.

Bakan yorumlarını bize yönelttiğinde Kiera boştaki elimi iki eliyle tuttu. "Kellan Kyle, Kiera Allen, arkadaşlarınız ve aileniz

Bugün burada iki ayrı hayatınızın birleşmesini izlemek üzere toplandınız. Bu noktadan itibaren hayatın zorlukları, sıkıntıları ve zaferleriyle tek bir varlık olarak yüzleşeceksiniz. Beden ve ruh olarak birbirinize bağlı olacaksınız ve birinin arzuları diğerinin ihtiyaçları için terk edilecek. Ancak her biriniz için bu bağdan kazanılacak güç vardır. Birinin kırılabileceği yerde, iki kişi durabilir. Birinin katlanabileceği yerde, iki kişi sağlam durabilir. Buradan Dünya'daki günlerinizin sonuna kadar, zayıf zamanlarınızda size destek olacak, keder zamanlarınızda sizi teselli edecek, korku zamanlarınızda sizi cesaretlendirecek ve sevinç zamanlarınızda sizinle birlikte kutlama yapacak birine sahip olacaksınız. Bu, asla kötüye kullanılmaması ya da hafife alınmaması gereken bir armağandır. Tanrı'nın size değer verdiği gibi siz de birbirinize değer verin, böylece ikiniz de huzuru tadacaksınız."

Kiera elimi sıktı ve bu sözlerden onun da en az benim kadar etkilendiğini biliyordum. Gözlerindeki yaşlar tekrar ağırlaştı ve kalabalığın içinde birkaç kişinin hıçkırarak ağladığını duydum. Papaz Anna ve Evan'a "Yüzükler sizde mi?" diye sorarken ben kendimi tutmaya çalışıyordum.

İkisi de başlarıyla onayladılar ve dün onlara verdiğimiz yüzükleri bize uzattılar; benimki Kiera'ya, Kiera'nınki de bana. Sonra papaz standart yeminler mi yoksa kendi yeminlerimizi mi söylemek istediğimizi sordu. "Ben bir şey söylemek istiyorum," dedim, gözlerim Kiera'nınkilerden hiç ayrılmadan.

Kiera beni şaşırtarak başını salladı ve "Ben de bir şey söylemek istiyorum" dedi.

Bakan gülümsedi ve beni cesaretlendiren küçük bir baş selamı verdi. Serum standını bıraktım, Kiera'nın sol elini tutmadan önce kendimi sabitlemek için bir an durakladım. Yüzük parmağının ucundaki yüzüğünü tutarak kalbimi açtım ve her şeyin dökülmesine izin verdim. "Kiera Michelle Allen, sen hayatıma girmeden önce hayatım bomboştu. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumu sanıyordum ama sadece kendime hiçbir şey istememe izin vermediğim için. Sonra seni gördüm ve içimde bir delik açtın. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Hayatım boyunca," diye tekrarlardım anlamlı bir şekilde.

Kiera yutkundu ve hafifçe başını salladı; bu yorumun ne kadar önemli olduğunu anladığını biliyordum. Hayatımda korktuğum pek çok şey olmuştu ama onu sevmek, en azından başlangıçta, sahip olduğum tüm korkuların önüne geçmişti. Kiera beni teselli etmek ister gibi görünüyordu ama henüz sözümü bitirmemiştim.

İçimi huşu kaplarken yüzümdeki ciddiyet kayboldu. "Ve sonra, asla anlayamayacağım bir mucizenin ötesinde, seni tutmam gerekti ve şimdi... Ben

Bir şeyi *gerçekten* istemenin ne demek olduğunu yeni yeni anlamaya başladım. Çünkü şimdi çok şey istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum. Sana dünyayı vermek istiyorum. Benimle gurur duymanı istiyorum. Seni rahatlatmak istiyorum. Beni teselli etmeni istiyorum. Korktuğunda sana sarılmak istiyorum. Korktuğumda bana sarılmanı istiyorum. Seni güldürmek istiyorum. Seni kızartmak istiyorum." Sırıtarak eğildim ve sessizce "Seni çılgılık attırmak istiyorum" dedim. Anında kızardı ve beni kıkırdattı.

Yüzüğü parmağında sonuna kadar kaydırarak arzularımı dile getirmeye devam ettim. "Sana bir yuva vermek istiyorum. Onu çocuklarla doldurmak istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Her gün yanımda olmanı istiyorum." Elimini onunkinin üzerine koydum. "Ben sadece seni istiyorum. Sen de beni istiyor musun?"

Duygularının onu boğduğunu, bana cevap vermek için çırpındığını görebiliyordum. Yutkundu, başını salladı ve sonra fısıltıyla "İstiyorum" dedi.

Cevabını duyunca gülümsedim, sonra sabırla kendini toparlamasını bekledim. Hazır olduğunda sol elimi tuttu ve yüzüğümü yavaşça parmağıma geçirdi. Bunu yaparken şöyle dedi: "Sen gelene kadar kendimi sade ve sıradan biri olarak görmüyordum. Bana bakışın, beni görüşün... içimden bir şeyleri çekip çıkarıyorsun. Saklanmak istediğimde, beni ileri itiyorsun. Yeterince iyi olmadığımı düşündüğümde, beni iyi olduğuma inandırırıyorsun. Kendimi güzel hissetmediğimde, beni güzel olduğuma ikna ediyorsun. Senin yanında olmak bile kendimi özel hissettiriyor. İnsanları sevmekte iyi olduğunu düşünmüyorsun ama . Arkadaşların, ailen... İnsanlara duyduğun sevginin seviyesi beni hayrete düşürüyor. İnsanların seni sevdiğini düşünmüyorsun ama seviyorlar. Seni şiddetle seviyorlar. *Ben* de seni şiddetle seviyorum. Senin kadar tutkulu, senin kadar iyi kalpli... senin kadar muhteşem biriyle daha önce hiç tanışmadım. Ruhunun her zerresiyle seviyorsun. Bana her gün ilham veriyorsun. Ve eğer kocam olmayı kabul edersen, benimle gurur duyman için elimden geleni yapacağım, sana ilham vereceğim."

Sözleri ruhumun derinliklerine işledi ve hayatım boyunca genişleyen bir boşluğu doldurdu. Karşımdaki bu güzel ruha hayret ederken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. *Benim karım. Benim güzel, inanılmaz karım.*

Sonra Kiera'nın yüzü sevimli bir beceriksizlik ifadesiyle buruştu. "Yani... yapacak mısın? Beni alır mısın?" Gözleri büyüdü ve hemen ekledi, "Karın olarak."

Tüm oda usulca güldü ve ben kendimi tutamadım. Tanrım, çok tatlıydı. Kiera da birlikte kıkırdadı ve onu gördüğüme sevindim.

kendine gülüyordu. Utançtan kurtulma konusunda gittikçe daha iyi oluyordu ve ben onunla gurur duyuyordum.

Bir acı dalgası beni dengesizleştirirken serum askısını tuttum. "Evet," dedim. Kıkırdamaların geri dönmesini engellemek için uzun, eşit bir nefes verdikten sonra ona, "Çok sevimli. Hiç şansım yoktu."

Kiera bana sıırttı, biraz utangaç ama endişesiz görünüyordu. Yeminlerimiz tamamlandıktan sonra papaz şöyle dedi: "Bana verilen yetkiye dayanarak sizi koca ilan ediyorum. Artık gelinini öpebilirsin." Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzıldüğünü hissederek ona, "Tanrı'ya şükürler olsun, Çünkü bir saniye daha dayanamadım." Sonra sehpayı bıraktım, Kiera'nın yüzüne uzandım ve karımı öptüm. Kiera kollarını boynuma doladı ve arkadaşlarımla ailemden oluşan kalabalık beni alkışladı. Dudaklarım Kiera'ninkilerle yumuşak bir şekilde hareket ederken onları zar zor duyuyordum. Öpücükte daha önce hiç olmayan bir derinlik vardı; bir vaat, bir cesaretlendirme, geleceğimizin umuduna dair bir inanç. Gözyaşlarımın yanaklarımdan daha da sert akmasına neden oldu.

Ve sonra, odadaki alkışlar ve kalbimin çarpıntısı arasında, bakanın "Bayanlar ve baylar, Bay ve Bayan Kellan Kyle" dediğini duydum.

Sonra çığlıklar, ısıklar, el çırpımlar ve ayak vurmalar başladı. Kiera ve ben yumuşak öpücükler arasında güldük, bağlantılar arasında kısa süreliğine birbirimize baktık, yüzlerimiz neşenin aynadaki görüntüsüydü. Bir parçam bunun gerçekten yaşandığına, gerçek olduğuna inanamıyordu ama başarmıştım; sonunda hayallerimin kadınıyla evlenmişim. Hayatım boyunca hiç böyle ışıltılı bir mutluluk hissetmemiştim ve hiçbir şeyin bu günü geçemeyeceğinden emindim. Hiçbir şeyin.

Bölüm 34

BİR TEKLİF

Gücüm tükenmeye başladığında Kiera'ya uzanıp uzanamayacağımızı sordum. Beni yatağıma geri götürürken, pencerenin dışındaki ışıkları fark ettim. Hayranlar. Hâlâ oradaydılar, ellerinde mumlar, iyileşmem için sessizce dualar gönderiyorlardı. Bu kadar çok insanın

-Bir sürü yabancı, sırf beni önemsediklerini göstermek için günlerini soğukta geçiriyor, tatil günlerinde aileleriyle geçirdikleri zamandan feragat ediyordu. Ve sanki duaları işe yarıyormuş gibi, gücümün geri geldiğini hissettim ve onlara daha yakın olabilmek için rotamı değiştirdim.

Pencereye çıktım ve insanlar mumlarını ileri geri hareket ettirmeye, onlarla birlikte el sallamaya başladılar. Kalabalıkta erkekler, kadınlar ve hatta bazı çocuklar vardı. Boştaki elimi kaldırarak ben de el salladım ve aramızdaki mesafeye rağmen çığlıklarını ve tezahüratlarını duyabiliyordum. Kiera haklıydı, bu insanlar derinin ötesinde bir şekilde önemsiyorlardı. Bende gördükleri bir şey vardı, müziğimde duydukları, sesimde deneyimledikleri, onları daha derin bir seviyeye çeken bir şey. Muhtemelen oradaki her insan için farklı bir şeydi, ama hiç şüphesiz onlara bir şekilde dokunduğumu biliyordum. Onları değiştirmiştım ve bunun için bana teşekkür etmek için buradaydılar. Karşılığında her birine şahsen teşekkür edebilmeyi isterdim ama şu anda onlara verebileceğim tek şey bir selam ve bir gülümsemeydi.

"Ne kadar sevildiğini görüyor musun?" Kiera yanımdan fısıldadı.

Karımla yüzleşmek için döndüğümde, ondan akan sevgi ve hayranlığı özümsemek için bir an durakladım; neredeyse parlıyordu. "Evet, istiyorum," dedim ona. Sonra uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım: I

yanağını okşadı, öne doğru eğildi ve iyi dileklerini sunan kalabalığın önünde onu öptü.

Ayrıldığımızda Kiera yatağa dönmeme yardım etti ve tekrar uzandığımda neredeyse rahatlayarak inliyordum. Kiera benimle birlikte yorganın üzerine tırmandı ve arkadaşlar ve aile bizi tebrik etmek için etrafımıza toplandı. Gözyaşları yanaklarından süzülen Caroline bana sıcak ve nazik bir şekilde sarıldı. Martin elimi sıktı ve lanet olsun ki gözlerinde gurur ve yüzünde saygı yoktu. Uğursuzluk getirmek istemedim ama benden gerçekten hoşlanabileceğine inanmaya başlamıştım. Sonra Anna bana sarıldı, ardından Griffin Kiera'nın üzerine eğildi ve beni öptü. Yine öptü. Ve bir kez daha, ondan yeterince hızlı uzaklaşamadım.

"Siktir, dostum," dedim, ağzının hissini benimkinden silmeye .

Griffin kalçama şaplak atarken güldü. "Tebrikler, dostum." Sonra ekledi, "Hey, tavsiyemi dinledin. Dil gittikçe daha iyi oluyorsun."

Ahmak. Kiera'nın anne ve babası şaşkın ve endişeli ifadelerle aramıza baktılar. Anna gülüyordu. Kiera da öyle. O kadar çok gülüyordu ki gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve karnını tutuyordu. Onun bariz neşesine gülümsedim, sonra da Griffin'i tersledim. Kiera sakinleştiğinde Griffin'e ona sarılmasını işaret etti ve bu beni o ana kadar olan her şeyden daha çok şaşırttı.

Ona duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve Griffin geri çekildiğinde yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Beni seviyorsun," dedi.

Kiera'nın yüz ifadesi eşitlendi. "Ben öyle bir şey demedim."

Griffin onu serbest bırakırken başını salladı. "Ama demek istediğin buydu," dedi şarkı söyler gibi. "Beni kesinlikle seviyorsun!" İki elini havaya kaldırarak, "Kiera kesinlikle beni istiyor!" diye bağırdı.

Ben Kiera'nın yüzündeki dehşet dolu ifadeye gülmemeye çalışırken Matt onu iterek yolumdan çekti. Matt usulca Kiera'yla konuşurken bazı hemşireler yanıma yaklaştı. Hemşireler beni evliliğim için tebrik ederken bir yandan da açıkça benimle flört ediyorlardı. Bu bende de gülme isteği uyandırdı. Evan, Matt'in yerine Kiera'nın yanına geçti; onu yataktan kaldırdı ve şamatalı bir kucaklamayla döndürdü. Jenny ve Evan karıma sarılırken Matt de benim yanıma yaklaştı.

Matt eğilip bana sarılırken, "Tebrikler Kell," dedi. Doğrulduğunda yüzü garip bir şekilde ciddiydi. "Bunun doğru zaman olmadığını biliyorum,

ama... tur ne olacak? Buradan nereye gideceğiz?"

Bunu düşünürken iç çektim. "Bilmiyorum ama bir süre daha geri dönemeyeceğimi biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, geri dönebildiğim zaman, eğer kendimi buna hazır hissedersen, turdan geriye pek bir şey kalmayacak." Tekrar içimi çektim, sonra başımı salladım. "Bunu daha sonra çözebiliriz ama şu an için düşündüm de... siz eve gitseniz iyi olur. Burada takılmanın bir anlamı yok."

Ben bunu söylerken Evan ve Jenny yaklaştı. Evan kaşlarını çattı. "Eve mi gideceksin? Şimdi mi? Peki ya sen?"

Beni taradı, endişesi yüzünden okunuyordu. Bunu görünce gülümsedim, sonra Denny'ye dostça sarılan Kiera'ya bakarken başımı salladım. "Ben zaten evdeyim." Evan'a dönüp omuz silktim. "Kiera ve ben beni serbest bırakana kadar burada iyi olacağız. Sonra, bilmiyorum, belki bir süre Doğu Yakası'nda kalır, Gavin'in ailesini ziyaret ederim. Hailey bana büyükannemle tanışmam *gerektiğini* söyledi. Görünüşe göre çok alınganmış."

Biraz güldüm ve Evan bana sarılmak için eğilirken başını salladı. Geri çekildiğinde kaşlarını çattı. "Seni özleyecek olmam garip mi?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Beni özlememelisin. İç çamaşırının intikamı olarak ne yapacağım konusunda endişelenmelisin."

Koyu renk gözleri büyüdü. Matt kıs kıs gülerken Jenny yüzünde şaşkın bir ifadeyle Evan ve benim aramda gidip geldi. "İç çamaşırı mı?" dedi. "Bilmek istiyor muyum ki?"

Evan cevap olarak sadece güldü. Jenny gözlerini devirdi, sonra beni sıkarak benim adıma çok mutlu olduğunu söyledi. Jenny geri çekilince Abby onun yerini aldı. Bana sıcak bir şekilde sarıldı, sonra doğruldu ve şöyle dedi: "Bunun için burada olabildiğimize çok sevindim. Denny'nin bunu kaçırmaktan nefret edeceğini biliyorum."

Ona başımı salladım. "Ben de seninkini kaçırmak istemem." Soru sorar gibi kaşlarımı kaldırdım.

Yumuşak bir kıkırdamayla, "Tabii ki davetlisiniz. Sen ve Kiera ikiniz de. Denny sana Sevgililer Günü'nde olduğunu söyledi mi?"

Yüz ifadesi o kadar canlı, o kadar neşeliydi ki bunu görünce kıkırdadım. "Evet, bundan bahsetmişti. Sabırsızlanıyorum."

Ona geçit törenini sordum ve bana en sevdiği bölümleri anlatırken gri gözleri parladı. Çok fazla vardı. Denny onun yanına yaklaşırken hafifçe gülüyordu. Bana bakarak, "Geçit töreninden bahsetmemen konusunda seni uyarmalıydım" dedi. Sırada bekleyen insanlara baktı. "Bunu tartışmak için çok vaktin olmadıkça olmaz."

Abby onun yorumuna güldü, sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve uzaklaşarak bizi yalnız bıraktı. Denny bana bakarken gülümsüyordu. "Kiera ve ben senin yanına taşındığımızda işlerin tam olarak böyle biteceğini hayal etmemiştim ama... sanırım doğru son buydu." Bana elini uzattı. "Tebrikler, dostum."

Eline baktım, başımı salladım ve kollarımı açtım. "Aile el sıkışmaz, aile kucaklaşır," dedim ona.

Güldü, başımı salladı ve bana sarılmak için eğildi. Ayrıldıktan sonra usulca, "Kiera'ya bunu zaten söyledim ama Abby ve ben sizinle daha sonra, ortalık sakinleştiğinde konuşmak istiyoruz," dedi.

Kaşlarımı çatarak Abby'nin Gibson'a gülümsediği yere baktım. "Her şey yolunda mı?"

Denny başıyla onayladı. "Her şey harika." Omzumu hafifçe okşadı, sonra diğerlerinin beni tebrik edebilmesi için uzaklaştı.

Sonra diğer arkadaşlarım yanıma geldi: Justin, Kate, Rachel, Cheyenne. Hailey ve Riley birlikte yanıma geldiler. Riley bana sarılmak için kısmen yatağa . "Bu harikaydı," dedi. "Yani... bir düğün için." Ardından omuz silkti ve Hailey gülerek onun saçlarını karıştırdı.

Sonra bana sarıldı, kardeşimizden çok daha uzun süre kaldı. "İkiniz adına çok mutluyum," diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerimin dolduğunu hissederek ona "Teşekkür ederim. Buraya hiç gelemeyeceğimizi düşündüğüm zamanlar oldu."

Geri çekilerek bana sıcak bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Hatırlıyorum." Gözlerini silerek başını salladı. "Ama başardın, yani yapman gereken tek bir şey kaldı."

"O da ne?" Ben sordum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Pennsylvania'ya bizi ziyarete gel. Buradan çıktıktan sonra." Ellerini birbirine bastırdı. "Lütfen mi?"

Zaten bunu düşündüğüm için başımı salladım. "Tamam."

Hailey ciyakladı, sonra da "Söz mü?" dedi.

Yine başımı salladım. "Söz veriyorum." Hâlâ Kiera'yla bu konuyu konuşmam gerekiyordu ama bana bakılırsa ailemle biraz zaman geçirmemize bir itirazı olacağını sanmıyordum.

Daha sonra Deacon ve Holeshot ve Avoiding Redemption'ın geri kalanı tebriklerini sundu ve Kiera Deacon'a bizim için çaldığı için teşekkür etti. O grup uzaklaştığında, bizi görmek isteyen sadece bir kişi kalmıştı ve onun da gözleri yaşarmıştı.

Gavin'in dudakları titreyerek, "İkiniz adına da çok mutluyum," dedi. Kendini toparlamak için durakladı, sonra devam etti. "Bu anın tadını çıkarın. Bu duyguyu hatırlayın çünkü her zaman böyle olmayacak. İnişleriniz olacak, çıkışlarınız olacak." Gülmek için tekrar durakladı. "Birbirinizi delirteceksiniz. Ama buna katlanırsanız buna değer. Karım ölmeden önce onunla çok güzel yıllar geçirdim." Yüz ifadesi huzurlu ve düşünceli bir hal aldı.

Duygulanarak iki elimle onun elini kavradım. "Teşekkür ederim, baba." Ona böyle hitap etmenin nasıl bir his olduğundan emin değildim. Daha önce hiç böyle seslenmemiştim, doğrudan ona değil. Ama bunun tamamen doğal, hatta normal bir his olduğunu görünce şaşırdım.

Gavin şok olmuştu ve gözleri hem genişledi hem de nemlendi. Nasıl tepki vereceğini bilemiyor ve duygu seline kapılmış görünüyordu. Bunu görmek boğazımı sıkıyordu ama ona gülümsemeye devam ederek benim de hissettiğimi belli ettim. Bana başıyla onay verdi ve diğer elini bizimkinin üzerine koyarak bizi en başından beri olması gerektiği gibi birbirimize kenetledi.

Herkes resepsiyon/Şükran Günü yemeği için etrafta takıldı ve hemşireler hindi ve dolma tepsilerini getirdiğinde Kiera kontrolsüzce kıkırdadı. Karım çok tatlıydı. Yavaş bir yemek ve uzun sohbetlerden sonra insanlar ayrılmaya başladı. Babam ve kardeşlerim vedalaşırken bana sarıldılar ve Gavin beni tekrar ziyarete davet ettiğinde, ona ve kız kardeşime yakında geleceğime dair güvence verdim; buradan ne zaman çıkacağımı kesin olarak öğrendiğimde, Kiera ile her şeyi konuşma şansım olduğunda, onunla daha kesin planlar yapacaktım.

Kiera'nın nedimleri coşkulu ve ağlamaklı bir grup kucaklaşmasıyla vedalaşırken neredeyse onu yakalayacaklardı. Jenny ikimizi de bir daha hastanede görmek istemediğine dair bir yorum yaptı, ben de doğal olarak şakayla karışık "Sanırım bebeği otobüste doğuracaksın, bebeğim" dedim.

Kiera sonraki yirmi dakikayı herkesi hamile olmadığına ikna ederek geçirdi. Gülmemeye çalışıp başarısız olduğumda karnım acıyla şişti. Kiera bana ters ters baktı ama gözlerinde bir arzu kıvılcımı gördüm. Şu anda hamile olmak istemiyor olabilirdi ama bir gün olmak istiyordu. Ve aşırı derecede acı vermeyecek kadar iyileştiğimde, onunla bebek yapma alıştırmaları yapmaktan çok mutlu olacaktım. Tekrar ve tekrar.

Evan ve Matt Jenny, Rachel, Kate ve Cheyenne'i kapıdan çıkarırken Justin onlara beklemelerini söyledi, sonra da vedalaşmak için yanıma geldi. Elini uzattı ve ben de sıktım. "İyi olmana sevindim dostum.

Şirketin Sienna ile sana yaptığı şey saçmalıktı. Tamamen saçmalık. Onları bırakırsan seni suçlamam." Henüz ne yapacağımı bilmediğim için buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Justin gülümsedi, sonra eğildi ve "Bir sonraki turnede, D-Bags arenalarda sahne aldığında, senin için açılışı biz yapacağız" dedi. Dönerek, Avoiding Redemption'ın diğer üyeleriyle birlikte odadan çıkmakta olan Holeshot üyelerini işaret etti. "İkimiz de sizin için açılış yapacağız."

İyimserliği karşısında eğlenerek sırttım ve ona "Seninle turneye çıkmaya varım ama yakın zamanda stadyumlarda assolistlik yapmayacağız" dedim.

Justin elini kat kat saçlarının arasında gezdirirken güldü. "Bundan emin misin? D-Bag'ler şu anda dünyanın zirvesinde. Büyük mekânlar *dışında bir* yerde çaldığınız günler geride kaldı diyebilirim."

Bundan pek emin değildim, özellikle de az önce bir parçası olduğumu itiraf ettiğim skandaldan sonra, ama kim bilir... Çok daha garip şeyler görmüştüm. "Evet, hadi bunu gerçekleştirelim," dedim ona. Justin sırttı, sonra Evan, Matt ve kızların gitti. Kate'in elini tutarak odadan çıktı ve bir dahaki sefere ona bir ilişkisi olup olmadığını sorduğumda çok daha kararlı bir cevap vereceğini hissediyordum.

Daha sonra Kiera'nın ailesi vedalaştı. Anna ve Griffin de onlarla birlikte gidiyordu çünkü Caroline Gibson'dan ayrılmak istemiyordu. Anna aşağı inmeden önce annesini Gibson'ı araba koltuğuna oturtması için ikna etmeye çalışıyordu ama Caroline onu bırakmaya niyetli değildi. "Anne, onu durmadan kucağında tutarsan, buna alışacak ve ben onu asla bırakamayacağım!" Anna şikayet etti.

Gibson'ı sallayan Caroline dudaklarını büzdü ve ona, "İyi olacak Anna, onu tutmalıyım. Sadece sarılmak . Onu senin kadar çok göremiyorum."

Griffin başıyla onayladı. Sonra da beni şaşırtarak şöyle dedi: "Bebekler kucağa alınmalı. Bağ kurmalarına falan yardımcı olur."

Kiera gözlerini kocaman açmış Griffin'e bakıyordu, belli ki buna da şaşırmıştı. Griffin'in gerçekten iyi bir noktaya değindiği pek sık görülmezdi ve bunu ebeveynlikle ilgili olarak yapması akıllara durgunluk verecek türdendi. Belki de çocuklar ve ben düşündüğümüz kadar müdahale etmek zorunda kalmayacaktık.

O grup odadan çıktıktan sonra geriye sadece Denny ve Abby kalmıştı. Kiera ve benimle yalnız konuşmak istediklerini hatırlayınca merakım daha da arttı. Kiera yakında otele dönüp dönmeyeceklerini sordu,

Denny de başını salladı. Sandalyesine geri yaslanarak Abby'nin elini tuttu ve "Evet, bir dakika içinde. Artık herkes gittiğine göre, Abby ve benim sizinle konuşmak istediğimiz bir konu var."

Kiera yatakta doğrulup oturdu. "Ne oldu?"

Denny cevap veremeden telefonum çaldı. Bakmama gerek kalmadan kim olduğunu biliyordum. Kiera Sienna'nın zil sesini değiştirmişti, artık beni her aradığında "You're So Vain" çalıyordu. Bu beni çok güldürüyordu ve nasıl değiştireceğimi bilsem bile değiştirmezdin.

Herkes eşyalarımın durduğu komodine baktı. "Sienna," dedim. "Ne istediğini merak ediyorum."

Kiera telefonumu almak için ayağa kalktı. Sesli mesaja düşmesin diye hemen cevapladı. "Sienna?" Kiera duraksadıktan sonra, "Evet, Kellan şu anda biraz rahatsız, ben de onun yerine telefonuna cevap verdim," dedi. Bunu söylerken sesinde buz gibi bir hava vardı ve kızgın hissettiği için onu suçlayamazdım. Sienna konuşup hayranlarına gerçeği söyleseydi, şu anda hastane yatağında yatıyor olmazdım.

Kiera bir an Sienna'yı dinledi, sonra gözleri kısıldı ve ona, "İnsanların kafalarıyla oynadın, gerçek bile olmayan bir hikâye uydurdun. Ne olacağını sanıyordun?"

Sienna'nın söylediği bir şeyi tekrar dinledi. Yüz ifadesi yumuşadı, sonra içini çekti ve "Bekle Sienna. Seni hoparlöre alacağım." Kiera telefonumda bir şeyler yaptı, kucağıma koydu ve Sienna'ya devam etmesini söyledi.

Sienna'nın aksanlı sesi bir anda sessiz odayı doldurdu. "Kellan, tatlım, başına gelenler için çok üzgünüm. Kendimi berbat hissediyorum, çok berbat. Ne kadar korkunç hissettiğimi tam olarak nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum."

Buna inanmak istedim ama daha önce de kandırılmışım. Birçok kez. Ve eğer gerçekten suçlu hissediyorsa, yüz yüze özür dilemez miydi? "Evet, çiçeklerini aldım," dedim kuru bir sesle.

İç çekti. "Bak, anlamadığımı biliyorum ama yaptığım her şeyi senin için, ikiniz için yapıyorum."

Gözlerimi telefona dikerek ona "Haklısın, anlamıyorum" dedim.

"Bir daha asla benim tarafımdan manipüle edilme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Sana söz veriyorum. Nick için de endişelenmene gerek yok. Son albümden sonra kontratım sona erdi. Seni bir daha rahatsız ederse çekip gitmekle tehdit ettim."

Şok beni sessizliğe gömdü. Odaya göz gezdirirken sonunda "Sen... ne?" diyebildim.

"Şirketin başkanı ve Nick'in babasıyla da konuştum. Oğlunun son zamanlarda işleri idare etme şeklinden pek memnun değil. Şirketin skandallarla anılmasını istemiyor. Radyoda plak şirketine seslenmen dikkatini çekti. Nick'in planlanmasına yardım ettiği şeyi ona itiraf etmem... diyelim ki Nick bundan sonra işlemek için muhtemelen izin almak zorunda kalacak."

Denny buna hafifçe güldü ama ben hâlâ şoktaydım; tek yapabildiğim ağzımı açıp bakmaktı. "Bunu neden yaptın?" Kiera sordu.

Sienna cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı. "Çünkü ikinize de haksızlık ettim. Ve bunu telafi etmeye çalışıyorum. Günlerdir bu konuyu düşünüp duruyordum ama artık herkesin önünde özür dileyeceğim. Kellan'a yapılanlarda benim de payım olduğunu itiraf edeceğim."

Kiera yatağın kenarına oturdu, yüzünde şaşkınlık vardı. "Hayranlarını kaybedeceksin.

Sana sırtlarını dönecekler. Kariyerin...?"

Sienna neşeyle, "Kendimi toparlayacağım," dedi. "Ben hep öyle yaparım."

Kiera da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

Sienna neredeyse fısıltıyla, "İkinizi incitmek için yaptığım her şeyi bilseydin, aşkım, bunu geri alabilirdin," diye cevap verdi.

Kiera başını sallayarak, "O zaman bana hiç söylemesen daha iyi olur," dedi.

Sienna güldü. "Anlaştık. Ama bundan sonra ilişkinizi tamamen yalnız bırakacağıma dair size söz veriyorum."

Kaşlarını çatarak Denny'ye baktım, çünkü şimdi bu rezaletin ne kadarının Sienna yüzünden olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Denny düşünceli bir ifadeyle bana baktı ve hafifçe başını sallarken koyu renk gözlerinde bir kararın katılaştığını gördüm. Ona ne düşündüğünü, bizimle ne hakkında konuşmak istediğini sormak istedim ama Sienna'yla telefonu kapatmadan Kiera'ya kitabının bitip bitmediğini, ajansına verip veremeyeceğini sordu.

Bu beni anında endişelendirdi. Sienna'nın sözüne sadık kalacağına güvenmiyordum; ondan çok fazla boş vaat duymuştum. Kiera da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Sessiz bir sesle, "Bitti ama ben... ben bunu kendi başıma yapmak istiyorum," dedi.

Denny ve ben aynı anda sırtttık. Sienna şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Gerçekten mi? Bu şekilde bir yere varabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Kiera gülerek, "Bilmiyorum... sanırım göreceğiz," dedi.

"Tamam o zaman. Eğer fikrini değiştirirsen..."

Kiera gülümsedi. "Seni nerede bulacağımı biliyorum."

Sesi hâlâ şaşkın çıkan Sienna, Kiera'ya iyi şanslar diledikten sonra bana veda etti. Telefonu kapattıktan sonra Kiera'ya sırtttım. "Şu haline bak, gezegendeki en büyük yıldızlardan birinden gelen teklifi geri çeviriyorsun."

Kiera anında hasta gibi göründü. "Kahretsin, az önce büyük bir hata mı yaptım?" diye sordu Denny ile benim aramda bakışarak.

Birbirimize baktık, sonra aynı anda cevap verdik. "Hayır."

Bu beni önce güldürdü, sonra da acı içinde kıvrandırdı. Denny bana küçük, empatik bir gülümseme verdi, sonra karıma baktı. "Oraya kendi yolunla ulaşacaksın Kiera ve bunu nasıl yaptığın konusunda kendini harika hissedeceksin. Henüz hikayeni okumamış olabilirim ama makalelerini okudum ve sen çok zekisin. Oraya ulaşacağını *biliyorum*."

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Odaya sessizlik çökmüştü ama Denny ve Abby'nin bizimle konuşmak istedikleri her neyse, bunun için bir yük, söylenmemiş bir önem hissi, hissedilir bir beklenti vardı. Kiera ve ben birbirimize baktık, sonra ikimiz de Denny'ye baktık. Yüz ifadesi artık ciddiye, tamamen işle ilgiliydi. Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek ellerini kavuşturdu ve nihayet konuşmadan önce Kiera ve beni inceledi. "Abby ve ben son zamanlarda bir şey tartışıyorduk. Aslında bunu çok tartıştık."

"Neyi tartışıyorduk?" Ben sordum.

Denny gülümsedi, sonra Abby'ye baktı. Hemen beni işaret etti ve "Sen, dostum" dedi.

İkisinin oturup benim hakkımda konuşması o kadar tuhaftı ki bunu hayal bile edemezdik. Denny yüzümdeki şaşkınlığı fark etti ve güldü. "Sen ve grubun," dedi. Yüzündeki mizah, öfkeye yakın bir şeye dönüştü. "Abby ve ben ikimizin de kötü temsil edildiğinizi düşünüyoruz. Gruba çıkılmıyor. Sizi koruması gereken insanlar korumuyor." Derin kahverengi gözleri yatağıma kaydı. "Bu çok açık."

Bana dönerek kendisini ve Abby'yi gösterdi. "İkimiz de bir şeyleri, insanları, markaları pazarlama, olumlu halkla ilişkiler yaratma konusunda çok deneyimliyiz. Eğer ilgileniyorsanız, sizi yönetmek isteriz. Sizin adınıza konuşuruz,

dünyaya sesiniz oluruz. Seni koruyacağız." Başparmağıyla pencereyi işaret etti. "Ve Sienna'nın başına gelenler gibi saçmalıklar bir daha asla yaşanmayacak. En azından o ölçüde olmaz."

Milyon yıl geçse de bu sözlerin Denny'nin ağzından çıkacağını tahmin edemezdim. Beni koruyacağı, beni korumak *isteyeceği* aklımın ucundan bile geçmezdi. "Grubun... ajanları mı olmak istiyorsun? Bunu bizim için yapar mısın?"

Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Evet, tabii ki ."

Kiera da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Ama işiniz...?" diye sordu.

Denny başını salladı. "D-Bag'ler benim tek müşterilerim olacak ve tam zamanlı olarak yardımına ihtiyaç duyacağınızı sanmıyorum. sürece işimize bir şekilde devam edeceğiz." Elini koluma koymak için durakladı. "Ama sen benim önceliğim olacaksın ve bana ihtiyacın olursa yanında olacağım. Senin için ayakta duran kişi olmaktan onur duyarım."

Sersemlemiş ve sarsılmıştım, hem bağışlama hem de sadakat kapasitesi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Evet, tamam. Yani, bunu çocuklara sormam gerekecek ama... evet, yapalım. Beni temsil etmenizden onur duyarım." Arkamı kollayacak, hepimizin arkasını kollayacak daha iyi birini düşünemezdim. Avucumu uzattım ve önce Denny'nin, sonra da Abby'nin elini sıktım. Gülümsemekten kendimi alamıyordum ve -nihayet- artık her şey bana bağlı değilmiş gibi hissediyordum. Denny ve Abby'ye bakarak, "Ve tabii ki size ödeme yapacağız," dedim. Çünkü bunu bedavaya yapmalarına asla izin veremezdim.

Denny güldü. "O kısmı sonra konuşuruz," dedi. Sonra elini serum standıma doğru salladı. "Belki uyuşturucu kullanmadığın zaman."

Herkes buna güldü ve ben de neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Denny omuzlarımdan büyük bir yükü kaldırmıştı ve kendimi daha özgüvenli, daha rahat ve yıllardır tökezleyerek ilerlediğim kariyerim için daha umutlu hissediyordum. Onun yardımı, Kiera'nın desteği ve arkadaşlarımdan yetenekleriyle... belki de bunu gerçekten yapabiliydik. Belki Justin haklıydı, belki de düşündüğümde daha kısa sürede stadyum gösterileri yapıyor olacaktık. Gerçekten emin değildim ama birlikte, en iyi arkadaşlarımdan ve ruh eşimin yardımıyla bunu başaracağımızdan emindim.

Denny gibi ben de, Kiera ile birlikte yanıma ilk taşındıkları zaman, işlerin bu şekilde sonuçlanacağını asla hayal edemezdim. Arkadaşım gibi ben de, yürüdüğümüz bu yolun bizim için, hepimiz için doğru yol olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ve buraya gelene kadar birlikte yaşadığımız onca şey düşünüldüğünde, bu oldukça şaşırtıcıydı.

Lanet olsun. Bunu daha önce de söylemiştim ve yine söyleyeceğimden emindim ama ben şanslı bir orospu çocuğuydum. Kendime asla unutturmayacağım bir gerçek. Sonunda hastaneden taburcu edildiğimde bu gerçeği hatırladım.

Beni tekerlekli sandalyeyle gönderdiler, tüm çocuklar bu konuda benimle alay etmekten zevk alıyordu. Arkadaşlarıma benim için endişelenmemelerini, sadece evlerine gitmelerini söylemiş olmama rağmen, hepsi ben taburcu olana kadar burada kaldılar. Bu benim için çok şey ifade ediyordu, bu yüzden onların alaylarına ve Kiera'nın eğlenen sırtışlarına tahammül ettim. Gerçi kafamı bir köpek gibi okşadığında tahammül sınırlarımı zorlamıştı. Ukala.

Hepimiz havaalanına gidiyorduk; çocuklar Seattle'a dönüyordu, Kiera ve ben de bir süreliğine Gavin'lere gidiyorduk. Ve ben iyileştikten sonra... Sienna'nın turuna katılmayacaktık. Bundan emin olmuştu. Özür dileyen telefonunun ertesi sabahı, sözünde durup televizyonda yayınlanan bir röportajda her şeyi itiraf ederek beni şoke etmişti. Skandaldaki rolü için bolca özür dilemiş, herkese bu aldatmacaya ortak olmak istemediğimi söylemiş ve ardından herkese D-Bag'lerin turu onunla birlikte bitirmeyeceğini, karımla birlikte dinlenmek ve iyileşmek için zaman ayıracağımı bildirerek bana bir çıkış yolu göstermişti. Turneye geri dönüp dönmeme konusunda gerçekten kararsızdım ve röportajdan hemen önce çocuklarla evde kalıp ikinci albüme başlama olasılığını tartışıyorduk. Sienna'nın bizi resmen mazur görmesi omuzlarımdan bir yük daha kaldırdı ve kendimi ona minnettar hissederken buldum. Ve bunu yapmasına şaşırmıştım çünkü tüm tepkiler onun üzerindeydi. Onun için üzüldüm ama sonra o çukuru kazanın kendisi olduğunu hatırladım.

Hastanenin dışına çıktığımızda bizi bekleyen bir limuzin vardı. Babasının gözüne tekrar girmeye çalıştığı her halinden belli olan Nick'ten bir tür özür. Herkesin yetişmesi gereken bir uçak vardı ama beni dışarıda bekleyen tek şey limuzin değildi ve henüz ayrılamıyordum. Her yürüyüş yolu insanlarla, hayranlarla doluydu. Ellerindeki pankartları, mumları ve küçük çiçek demetlerini neşeyle sallarken tezahürat yapıyor ve çığlık atıyorlardı. Bu sevgiyi görmek gözlerimi yaşarttı. Hâlâ her gün buraya geldiklerine inanamıyordum ve yemin ederim ki bazıları ben kabul edildiğimde beri buradan hiç ayrılmamıştı.

Hastanedeki insanlar onları benden uzak tutmaya, limuzine giden yolu açık tutmaya çalışıyorlardı ama kısa bir el sallamayla yanlarından geçip gidemezdim.

Bu insanlar benim için fedakârlık yapmışlardı ve bunu kabul etmem, onları onaylamam gerekiyordu.

Kiera'yı kenara itip sandalyemin kontrolünü ele geçiren adamı durdurmak için elimi kaldırdım. "Bekle, onlarla konuşmak istiyorum."

Personel isteğim konusunda kararsız görünüyordu ama Kiera sandalyemi tuttu ve beni kalabalığa doğru çevirdi. Çocuklar arabanın yanında kaldılar ve zaten onlara teşekkür etmek için sayısız fırsatları olduğu için bana hayranlarımla yalnız kalma fırsatı verdiler. Evan ve Matt beni onlarla yalnız bıraktı; Griffin Matt tarafından limuzine itildi. Bir daha çıkmadı, ben de içeride onu oyalayacak bir şeyler bulduğunu düşündüm. Muhtemelen Anna ve Gibson. Ya da alkol.

Kalabalığın en büyük bölümünün önüne geldiğimizde, onları susturmak için bir elimi kaldırdım ve aynı zamanda diğer elimle Kiera'nın elini tutmak için geri uzandım ve onu takdir ederek hafifçe sıktım. Gruba, "Bağlılığınız ve dualarınız için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim. "Sizi gördüm. Her gece benim için burada soğukta durduğunuzu gördüm. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, her birinizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz." Önümdeki yabancıları tararken duygularım boğazımı sıktı. "Bunu asla unutmayacağım." Kiera'nın elini tekrar sıkarak sözlerimin onun için de geçerli olduğunu bilmesini sağladım. Biz burada evlenmiştik. Burası benim için her zaman özel olacaktı.

Hayranlarıma "Teşekkür ederim," dedim.

İşimin bittiğini gören ve gitmemiz gerektiğini anlayan Kiera sandalyemi çevirmeye başladı. Tam o sırada kalabalıktan bir kız "Evliliğinizi tebrik ederim!" dedi.

Bir hayranımdan bunu duymanın mutluluğuyla, nihayet resmi olarak evli olmanın sevinciyle, şakacı bir yarım gülümsemeyle kıza baktım. "Teşekkür ederim," dedim ona, içtenlikle. Onunla göz göze geldiğimde kızın gözleri büyüdü ve birden o kadar solgun göründü ki tekerlekli sandalyeme ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Oops. Onu bunaltmak istememiştim.

Kiera beni hızla uzaklaştırdı, sonra eğildi ve "Elinde değil, değil mi?" dedi.

Neyi kastettiğini bildiğimden oldukça emin olmama rağmen, masum gözlerle ona baktım. "Neye yardım edeceksin?"

Sırıttı, sonra yanağımdan öptü. "Gülünç derecede çekici olmak."

Eğlenerek ve hayranlarımla bana gösterdiği tepkinin artık onu rahatsız etmemesinden mutlu olarak başımı salladım ve "Eminim tek

Burada saçma bir tane var." Arabanın vitesini değiştirirken homurdandım ve Kiera yanıma binerken gözlerini devirdi.

Sırtarak kolumu onun omuzlarına attım, sonra Anna'ya ve çocuklara baktım. Hepsinin elinde portakal suyu bardakları vardı. Hayır, mimozalar. Griffin Kiera için bir tane hazırlamayı bitirmek üzereydi. Ona uzattı, sonra da bana bir bardak sade meyve suyu yaptı. Bana verdiğinde kaşlarını çattım, o da omuz silkti. "Üzgünüm, sana yok. Doktorun emri."

Gözlerimi devirdim ama Çikâyet etmeden meyve suyumu kabul ettim. Matt bardağını arabanın ortasına doğru uzattı. "İlk stadyum turumuzun sonuna geldik. Tam olarak planladığımız gibi gitmedi ama turun büyük bir kısmı başarılı geçti." Kaşlarını çattı ve bize baktı. "Öyle değil mi?"

Evan omuz silkti. "Hepimiz yaşadık. Bu da bir şeydir."

Buna güldük, sonra hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk ve birer yudum aldık. Arkadaşlarıma gülümseyerek, "Bir sonrakini daha iyi yapalım. Anlaştık mı?"

Hepsi içtenlikle aynı fikirdeydi ve tekrar kadeh tokuşturduk ve tekrar içtik. Evet, umarım bir sonraki tur çok çok daha iyi olur. Ve dürüst olmak gerekirse, bana tekrar bir kamyon çarpmadığı sürece, öyle olacaktı.

Bölüm 35

KURTARMA

Uçak yolculuğunda gergindim ve koltuğumda kıpırdanıp durdum, her yer değiştirdiğimde karnım ağrıyordu. Endişeli olmam beni şaşırtıyordu. Gavin'le birkaç kez buluşmuştuk ve bunun beni rahatsız etmemesi için yeterince sık konuşuyor ya da mesajlaşıyorduk. Ama ilk kez onun şehrinde, onun *evinde* olacaktım ve defalarca davet edilmiş olmama rağmen yine de davetsiz misafir gibi hissediyordum.

"İyi misin?" Kiera, ben milyonuncu kez yer değiştirirken beni endişeyle inceleyerek sordu. "Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Koltuğumda rahatlamaya çalışarak başımı salladım. "Ben iyiyim, sadece..." Kaşlarımı çatarak hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi düşündüm. Kafa karışıklığıma sinirlenerek ona, "Sence beni orada istiyor mu? Yani, birkaç kez evini teklif ettiğini biliyorum ama belki de sadece iyi davranıyordur. Belki de bir otele gitmeliyiz. Belki de eve gitmeliyiz."

Kiera elini benimkinin üzerine koydu. "Seni orada istiyor, Kellan. Seninle ilgilenmek istiyor. Seni tanımak istiyor. Hayatının bir parçası olmak istiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerine bakarak sordum. Çok sakın, çok emin görünüyordu ama o da benim gibi sadece tahmin yürütüyordu. Gavin'in sözleriyle isteklerinin gerçekten uyuştüğünün hiçbir garantisi yoktu.

Kiera bana yumuşak bir gülümseme ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "İnancım var," dedi.

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Jenny ile çok uzun zamandır arkadaşsın.

Sana da bulaşıyor."

Bana parlak bir gülümseme verdi. "Bu bir iltifat ve bunu biliyorsun."

Ben de ona gülümsedim. "Doğru." Jenny kesinlikle en iyisiydi.

Kiera'nın yüz ifadesi aniden kaşlarını çatı. "Jenny'den bahsetmişken..."

Yüzünde tam olarak çözemediğim tuhaf bir ifade vardı. Hayranlıkla karışık bir kızgınlıkla karışık bir eğlence gibiydi. "Evet?" diye sordum. Ben sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Jenny ziyarete geldiğinde ağzından bir şey kaçır. Bunun bir sır olmadığını ve benden saklamadığını söyledi; sadece senin bana zaten söylediğini varsayıyordu. Tek kelime etmediğinden bahsettiğimde yaşadığı şaşkınlığı bir düşünsene."

"Sen neden ?" Bir kez daha şaşkınlıkla sordum. Kiera dudaklarını büzdü. "Fotoğraftan."

Şaşkınlığım üç saniye daha sürdü... ve sonra neyi kastettiğini anladım. "Çıplak değildim," dedim hemen.

Bir an bana baktı, sonra güldü. "Biliyorum," dedi. "Jenny bana sana dondurucu soğuk suyla nasıl işkence ettiğini anlattı." Hatırladıkça yüzümü buruşturdum ve Kiera daha çok kıkırdadı. Sonra, "Neden bana senin için aldığını söylemedin?" dedi.

Şimdi ona kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi. "Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz." Bana gözlerini devirdi, hala her şeyden çok eğleniyordu. Biraz güldüm ve sonra şöyle dedim: "Beğendiğin için o kadar mutluydum ki tamamen aklımdan çıkmış. Sana daha sonra Jenny'nin bana yardım ettiğini söylemeyi planlıyordum ama hiç aklıma gelmedi ve dürüst olmak gerekirse, birlikteyken en son düşündüğüm şey buydu. Özür dilerim." Özür dilemek için omuz silktim.

Başını bana doğru salladı. "Aklından çıkmış... En iyi arkadaşının kız arkadaşından çıplak fotoğrafını çekmesini istemeyi ancak sen unutabilirsin."

"Çıplak değildim," diye tekrarladım. "Neden herkes bu kısmı yanlış anlıyor?"

Kiera homurdandı, sonra öyle bir güldü ki etrafımızdaki insanlar dönüp ona baktı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, zaten birkaç dakikada bir bize bakmak için dönüyorlardı. Birinci sınıfta oturuyorduk, Nick'ten bir özür hediyesi daha, mahremiyet perdesi çekiliydi, bu yüzden sadece bir avuç meraklı vardı, ama uçaktaki herkes burada olduğumu biliyordu; uçağa binerken bizi gördüklerinde hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu bana dışarı çıkarken kılık değiştirmeye başlamam gerektiğini düşündürdü: şapka, güneş gözlüğü, belki de takma sakal. Tanrım. Hayır. Yüzüme kürk yapıştırmaktansa bana bakılmasını tercih ederim.

"Bana kızgın mısın?" Sonunda sakinleştğinde Kiera'ya sordum.

Kıçıyla güldükten hemen sonra bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi bana inanmaz bir bakış attı. "Hayır," dedi. "Sana güveniyorum, Jenny ve Rachel'a da güveniyorum." Dudağını ısırarak için durakladı. "Ve o fotoğraf gerçekten çok seksi."

Dramatik bir şekilde kendini yelpazeledi ve benden yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Güzel," dedim ona gülümseyerek. Sonra aklıma bir fikir geldi ve gülümsemem şeytani bir hal aldı. "Karşılıklı bir hediyeye hayır demezdim, biliyor musun?"

Bir an gözleri büyüdü, yanakları kızardı ama sonra bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandı.

Vay anasını. Onun yarı çıplak seksi bir fotoğrafını çekme düşüncesi bile beni sertleştiriyordu. Şu anda seks yapmayı hayal bile edemiyordum, acı vermeyecek herhangi bir şekilde değil, ama doktorun altı hafta bekleme önerisinin gerçekleşmeyeceğini zaten biliyordum. Belki iki. En fazla üç. O fotoğraf hakkında konuşmaya devam ederse daha az...

"Doğum günüm Nisan'da," diye mırıldandım.

Tekrar gülerken eğildi ve ben de onun eğlencesini izlerken gülümsedim. Ve sonra artık gergin olmadığımı fark ettiğimde daha da çok gülümsedim. Hem de hiç.

Uçuş görevlileri önce bizi uçaktan indirdi, iyi dileklerini iletirken yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Kapıya doğru yürümek rahatsız ediciydi ama hareket etmek eskisi kadar acı vermiyordu ve havaalanını rahatça geçebileceğimden emindim. Ancak uçaktan indiğimde, elinde başka bir tekerlekli sandalye tutan bir adam tarafından karşılandım. "Bay Kyle," dedi koltuğu göstererek.

Hemen Kiera'ya ters ters baktım. "Yürüeyebilirim."

"Biliyorum" derken neredeyse bana gülümsüyordu. Lütfen sandalyeye otur." Kaşlarımı çattığımda eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Ne kadar çabuk iyileşirsen, evliliğimizi o kadar çabuk tamamlayabiliriz."

Ona çarpık bir sırıtış attım, sonra kıcımlı oturttum ve adamın beni istediği yere itmesine izin verdim.

Taraftarlar sonunda bagaj tesliminde bana yaklaşma cesaretini gösterdiler. Kibar, saygılı ve yaralı olduğumun bilincindeydiler. Eşyalarımızı beklerken onlar için bir şeyler imzaladım ve fotoğraf çektirdim. Hepsi yanımdan biraz daha parlak, biraz daha mutlu ayrıldı ve sadece birkaç dakika içinde birinin gününün gidişatını tamamen değiştirebileceğimi bilmek bana derin bir huzur verdi.

Birkaç dakika sonra Gavin geldi. Tekerlekli sandalyedeki bana şöyle bir baktı ve gözlerindeki ani endişeyi, kaygıyı, neler olabileceğine dair korkuyu açıkça görebiliyordum. Sinirli bir şekilde kaşlarımı çatarak endişesini geçiştirdim. "Ben iyiyim. Yürüyeblirim. Kiera sadece bana karşı aşırı dikkatli davranıyor."

Gavin Kiera'ya baktı ve başını salladı. "Güzel," dedi.

Onlara gözlerimi devirdim ve bu ziyarette annem tarafından dövüleceğimi biliyordum. Ve bu aslında kulağa harika geliyordu. Daha önce hiç böyle bakılmamıştım. Ailem tarafından değil.

Kiera ve Gavin arabaya binmeme yardım ettiler, sonra yola çıktık. Gavin, Pittsburgh'a bir saatten biraz daha az bir mesafede, güzel, üst-orta sınıf bir toplulukta yaşıyordu. Dışarıda kar yağıyordu ve yerde şimdiden kalın bir tabaka oluşmuştu. Bu durum Gavin'in iki katlı tuğla evini daha da cennet gibi gösteriyordu.

Durduk, sonra Gavin arabadan atladı ve inmeme yardım etmek için kapıma koştu. Kendimi işe yaramaz hissetmeme neden olsa da, ön kapıya kadar bana destek olmasına izin verdim; buzda kayıp düşmek kulağa acı verici geliyordu.

İçeri girdiğimizde Gavin bize kullanacağımız odayı gösterdi. "Birinci katta," dedi gergin bir ifadeyle, "böylece merdivenlerle uğraşmak zorunda kalmazsınız."

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Başını salladı ve Hailey ile Riley'nin okulları bittikten sonra eve döneceklerini söyledi. Ona tekrar teşekkür ettim ve biraz uzanmak için yatağa doğru yürüdüm. Gavin, ben dinlenirken Kiera ve benim biraz yalnız kalmamıza izin vererek izin istedi. Kiera yanıma sokuldu ve ben misafir yatak odasına bakarken gülümsedim. "Sence burası benim odam olur muydu? Seattle yerine burada yaşıyor olsaydım?"

Kiera bana baktı. "Belki." Kaşlarını çatı. "Yaşadıklarını düşününce bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama burada büyümediğin için gerçekten çok mutluyum. Ve şimdi bunu söylediğime göre daha da kötü hissediyorum. Özür dilerim."

Onu kendime doğru çekerken usulca güldüm. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim, başımı hareket ettirerek doğrudan ona baktım. "Burada yaşıyor olsaydım asla tanışamazdık."

Bana gülümsedi, sonra yumuşak bir öpücük verdi. "Yine de, keşke bunu alabilseydin... ama orada."

"Ben de," diye mırıldandım, gözlerimi kapatırken kendimi bitkin hissediyordum.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerimi bir sonraki açışında yalnızdım ve koridorda duyabileceğim kadar yüksek sesler yankılanıyordu.

"Sus, dinlenmesi gerek. Burada olmamalıydın bile. Neden koca ağzımı açtım ki?"

"Çünkü bizi seviyorsun!"

"Bu cidden tartışmaya açık bir konu. Lütfen gidebilir misiniz?"

"Sadece bir göz at. Lütfen. Rock yıldızı kardeşine küçük bir bakış. Ne zararı var?"

Birden ne duyduğumu fark ettiğimde yüzümde bir gülümseme oluştu. Hailey'nin agresif fanatik arkadaşları. Hailey'nin onlardan tekrar kurtulmaya çalıştığını duyduğumda ayaklarımı kaydırdım ve yavaşça ayağa kalktım. Her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. *Gördün mü Kiera, gayet iyi yürüyebiliyorum.*

Artık kapalı olan yatak odası kapısına doğru ilerledim. Kapıyı sessizce açarak koridora çıktım, sonra da tartışmanın geldiği yere, oturma odasına doğru ilerledim. Kiera kanepede oturmuş, Hailey'nin iki arkadaşıyla tartışmasını izlerken gülmemeye çalışıyordu. Hailey birinin ellerini arkasına almış, onu ön kapıya doğru itmeye çalışıyordu. Arkadaşı beni fark etti ve ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Şahsen daha seksi..."

Hailey'nin diğer arkadaşı kafasını çevirip bana baktı ve beni çok eğlendirecek şekilde onun da çenesi aynı şekilde düştü. "Vay anasını," dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Hailey bana bakarken iç çekti, sonra da yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Onları göndermeye çalışıyordum. Ders bittikten sonra beni eve kadar takip ettiler."

Kiera'ya bir gülümseme verdim, sonra da Hailey'e başımı salladım. "Sorun değil. Zaten kalkmam gerekiyordu, yoksa bu gece hiç uyuyamayacağım." Yüzümde küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle dikkatimi Hailey'nin arkadaşlarına yönelttim. "Merhaba. Ben Hailey'nin kardeşi Kellan... Bildiğiniz gibi." Yaklaşarak onlara elimi uzattım. Ama ben yaklaştıkça onlar daha da uzaklaştı. Başımı öne eğdim. "Ben ısırmam," diye onları temin ettim.

Daha küçük olan siyah saçlı olan kıkırdadı. Hailey gözlerini devirdi, sonra başını salladı ve onları tanıştırdı. "Bunlar Sara ve Courtney. Genelde daha açık sözlü olurlar. Yemin ederim."

Onlara sıırttım, kaşlarımı kaldırdım, kolumu hala uzatmıştım, benimle tokalaşmaları için cesaretlendiriyordum. Daha uzun boylu olan kızıl saçlı Sara sonunda cesaretini topladı ve avucumu tuttu. "Sana dokunduğuma inanamıyorum," dedi.

diye mırıldandı, sonra bunu söylemek istememiş gibi kıpkırmızı oldu. Bana Kiera'yı hatırlattı ve gözlerimi kaydırarak karıma sırttım.

Neden sırttığımı çok iyi biliyordu ve bana gözlerini devirdi. Sonra kaşlarını çatı. "Oturmak ister misin?" diye sordu, yanındaki yeri okşayarak.

Hailey'nin arkadaşları hemen harekete geçti. "Evet, otur lütfen! Tanrım, yaralandığınızı unutmuşum," dedi Courtney yüzünü buruşturarak. "Berbatız. Ciddiyim."

Onlara güldüm, sonra başımı salladım. "Bütün gün oturdum. Buna alışmam lazım." Başlarını salladılar ama şimdi endişeli görünüyorlardı, sanki her an düşeceğimi düşünüyorlardı. Daha fazla bakıcı istemediğim için ikisinin arasına baktım. "Peki... hanginiz listenin başında?"

Kiera "Ne listesi?" diye sorarken Hailey homurdandı.

Sara ve Courtney'nin gözleri büyüdü; biri koyu yeşil, diğeri neredeyse siyahtı. İkisi de neredeyse aynı anda, "Biz... gerçekten... bu bir şakaydı," diye mırıldandılar.

Hailey gülerek, "Önce Courtney. Ona bir şey olursa Sara seni alır."

Kiera kaşlarını çatı. "Seni anlıyor mu?" diye sordu.

Sara ve Courtney başlarını çevirip ona bakarken hayalet gibi bembeyaz kesildiler. "Şaka yapıyoruz. Sadece bir şaka," dedi Courtney.

Hailey Kiera'ya gülümsedi. "Bir avuç arkadaşıyla birlikte onun için bir bekleme listesi oluşturdular. Rekabet çok şiddetliydi ama Courtney tırnaklarıyla kazıyarak en üst sıraya yerleşti. Kelimenin tam anlamıyla."

Kiera'nın iki kaşı da kalktı ve Courtney biraz hasta görünüyordu. "O bir kazaydı," dedi Hailey'e, sonra gözlerini Kiera'ya kilitledi. "Sen evlenmeden önceydi." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Bu arada tebrikler. Düğün nasıldı?"

Onların rahatsızlığına kıkırdadım, sonra kendi rahatsızlığımdan rahatsız oldum ve sonunda karımın yanına oturmayı kabul ettim. "Mükemmeldi," dedim Kiera'nın yanağını öperek.

Bana gülümsedi, sonra Sara ve Courtney'den oturmalarını ve biraz bize katılmalarını istedi. İlk başta inanılmaz derecede rahatsız görünüyorlardı ama sonunda etrafımda ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar normal davranmaya başladılar. Özellikle Riley kız arkadaşıyla ortaya çıktığında.

Zavallı çocuk Gavin'le birlikte kapıdan girer girmez Sara ona sarıldı. "Riley! Bu benim en sevdiğim on yaşındaki çocuk değil mi?"

Saçlarını karıştırdı ve adam kaşlarını çattı. "Neredeyse on bir yaşındayım," dedi, sanki bu çok büyük bir fark yaratıyormuş gibi.

Sara daha da geniş sırttı. Sonra Riley'nin yanındaki genç kızı fark etti; neredeyse beyaz-sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle çok sevimliydi. "Bu senin kız arkadaşın mı Riley? Merhaba!" Kızın gözleri büyüdü ve çok rahatsız görünüyordu; onun için üzuldüm.

"Onları biraz rahat bırak Sara," dedi Hailey. Sonra da bana, "Gördün mü, işte bu yüzden listede ikinci sırada" diye ekledi.

Sara kaşlarını çatarken Kiera sessizce güldü. Gavin kaşlarını çatarak konuşmaları izledi, sonra içini çekti ve bana, "Üzgünüm. Katie'nin ailesi bazı işlerini halledebilmek için biraz ziyaret edip edemeyeceğini sordu."

Sırtarak ona dedim ki, "Bunu yaptıklarına sevindim. Seninle tanıştığıma memnun oldum Katie."

Zavallı kızın rengi kızardı, sonra onu evde tutan tek şeymiş gibi Riley'nin elini tuttu. Ona dönerek, "Senin odanda takılabilir miyiz?" dedi.

Riley başını salladı, bana "Selam kardeşim," dedi ve ben daha cevap veremeden kız arkadaşıyla birlikte merdivenlerden yukarı fırladı. Kahretsin, bana gençliğimi hatırlattı; güzel bir kadınla yalnız kalmaya hevesliydi.

Ben onun aceleyle geri çekilmesine gülerken, Gavin "Kapıyı açık bırak!" diye seslendi. Sara ve Courtney buna gülerken Gavin uzun bir iç geçirdi. Kiera ve bana bakarak, "Çocuk sahibi olmadan önce uzun uzun düşünün. Sizi yaşılandırıyorlar."

Hailey gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Kabloyu kesmelisin baba." Tekrar bana baktı. "Riley'nin henüz bir cep telefonu olmasına bile izin vermiyor."

"Az önce Sara'ya söylediği gibi, on bir yaşında bile değil. Cep telefonuna neden ihtiyacı olsun ki?" Gavin kaşlarını çatarak sordu.

Hailey üst katı işaret etti. "Kız arkadaşıyla konuşmak için."

Elimi kaldırdım. "Ve kardeşi. Mesajları sen ve Hailey aracılığıyla iletmek biraz can sıkıcı."

Gavin içini çekti ama başını salladı. "Göreceğiz."

Gavin'in evi eğlenceli ve şamatalıydı, sürekli gelen giden insanlar, sürekli kahkahalar, bitmek bilmeyen bir sevgi vardı. Çok sevmişim. Bir ev nasıl *olmalıysa* öyleydi. Ve Gavin'in çocuklarıyla olan ilişkisi, onlara gösterdiği sıcaklık, ilgi ve özen, bana da sorunsuz bir şekilde yansıdı. İlk başta, bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorması ya da bana bir yemek getirmesi garipti.

Sırf aç olabileceğimi düşündüğü için sandviç yapıyordu ama birkaç gün sonra onun kanatları altında olmak tamamen doğal gelmeye başladı. Sanki hep oradaymışım gibi... Sanırım öyleydim ama yakın zamana kadar bunu bilmiyordum.

"Kellan, oğlum, biz hallederiz; senin yardım etmene gerek yok." Gavin tabağı yere koymamı engellemek için avucunu ön koluma koydu.

Gülümseyerek ona başımı salladım. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Artık ayağa kalkmak bile acıtmıyor. Yardım etmek isterim. Lütfen." Acı belirtisi var mı diye yüz ifademi inceledi ama yalan söylemiyordum. Eğilmediğim, gövdeyi çok fazla bükmediğim, ağır bir şey kaldırmadığım ya da Tanrı korusun, düşmediğim sürece iyiydim. Artık gülmeye bile tahammül edebiliyordum.

Yüzündeki gülümseme yumuşayan Gavin kolumu bıraktı. "Sadece kendini fazla yorma, tamam mı? Bu kadar erken hastaneye dönmene gerek yok."

Ona küçük bir kahkaha attım. "İnan bana, yapmak isteyeceğim son şey başka bir hastaneye adım atmak olur." Gözlerim büyük yemek masasının üzerinde, Kiera'nın bir kase patates püresi koyduğu yere kaydı. "Henüz değil," diye mırıldandım, hamile Kiera'ya hastane kapısından geçerken yardım etme hayali zihnimi dolduruyordu.

Gavin göz hizamı takip etti ve gülümsemesi genişledi. Omzumu okşayarak, "Her şeyin bir zamanı var evlat. de söylediğim gibi, büyümek için bu kadar acele etme."

Ona sırtıttım, sonra başımı salladım. Sonra da sağlam bir baba tavsiyesi aldığım gerçeğine hayret ettim. Yakın zamana kadar böyle bir şey olacağını hayal bile edemezdim.

Masayı hazırlamayı bitirdiğimiz sırada ön kapı açıldı ve birkaç dakika sonra yaşlı bir çift yemek odasına adım attı. Herkes başını çevirdi ve neredeyse aynı anda Hailey ve Riley "Büyükanne! Büyükbaba!" dediler.

Babamı yaratan insanlarla göz göze geldiğimde boğazımdaki yumruyu yuttum. Gavin'in annesi Lucy uzun boylu, ince yapılıydı ve bastonuyla kendini desteklediği için hafifçe kambur duruyordu. Kısa, şaşırtıcı derecede beyaz saçları vardı... ve benimle aynı koyu mavi gözleri. Gavin'in babası Jim'in de Riley gibi soluk mavi gözleri, koyu gri saçları ve yaşına göre şaşırtıcı derecede fit bir vücudu vardı.

İkisi de sessizce yüzümü tararken sinirlerim gerildi. Ailemle tanışmak benim için hâlâ tedirgin edici bir deneyimdi ve gece bize sadece ikisinin katılmasına sevinmişim; Gavin'in Tristan adında bir ağabeyi vardı ve onun da birkaç çocuğu vardı... kuzenlerim. Kuzenlerim vardı. Bu hala

aklımı başımdan aldı. Hepsi yakınlarda oturuyordu ama beni bunaltmak istemedikleri için başka bir zaman buluşacaktık.

Sonunda, bir şeyler söylemek için neredeyse dayanılmaz bir ihtiyaç hissettiğimde, Lucy boştaki elini bir açıklık jestiyle kaldırdı ve sıcak bir şekilde, "İşte orada... Sonunda evde. Gel de büyükannene bir sarıl."

Onun selamlaması, anında kabul ettiğini ima etmesi beni rahatlatmış ve kollarımı şefkatle zayıf kadına doladım. Arkamdan Gavin'in şöyle dediğini duydum: "Anne, baba, sizi alacaktım. Aslında ben de tam gitmek üzereydim."

Jim başını salladı. "Ailenden ayrılmana gerek yok evlat. Huzurevinin araç servisi var. Bizi kapıya kadar geçirdiler bile." Beni bırakan Lucy dudaklarını büzerek kocasına baktı. Kocasına ona bakarken gülümsedi. "Bunu kendi başına yapamayacağını düşündükleri için değil. Sadece nazik davranıyorlardı canım."

Lucy gözlerini devirdi, sonra Gavin'e baktı. "Ayrıca arabayı çok yavaş kullanıyorsun. Buraya gelmek bir saat sürerdi ve benim bu güzel çocuğu görmek için acelem vardı." Bana ısıltı ısıltı bir gülümseme fırlattı. "Vay, vay," dedi Jim'e bakarak. "Gerçekten de yakışıklı genlerimiz var, değil mi?"

Jim karısına sırtıttı, sonra gülümsemesini bana çevirdi. "Kesinlikle öyle," dedi. "Sonunda seninle tanışmak güzel, Kellan." Sonra bir adım öne çıktı ve bana kendi hoşgeldin kucaklamasını yaptı.

Yine de şaşırılmış ve biraz da bunalmış bir halde sırtını sıvazladım. "Ben de memnun oldum," dedim, boğazım düğümlenmişti bile.

Lucy içini çekti ve yüz ifadesi üzüntüyle karardı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüz. Yıllar önce, sen daha küçükken seni ziyaret etmek istemişim ama Gavin bana karışmamamı söyleyip durdu. Bana gerçek babanın kim olduğunu bilmediğini, dolayısıyla benim de kim olduğumu bilmeyeceğini söyledi." Oğluna bakarken gözlerinde bir ateş parladı. "Saçma bir düşünce. Bana bir kez baktığında gerçeği hemen anlardı, Gavin." Ona gözlerini devirdi, sonra tekrar bana baktı. "Yemin ederim, bu çocuk bazen çok saçmalıyor. Bunu nereden aldığını bilmiyorum." Kocasına baktı ve kaşlarını çatmıştı. Jim gülümsedi; Gavin içini çekti.

Yüzümdeki sırıtişla ona içtenlikle "Keşke yapsaydın" dedim. Beni önemseyen bir aile üyesiyle tanışmayı çok isterdim. Sevmekten de öte.

Anında babama ters ters baktı. "Gördün mü, Gavin. Keşke yapsaydım diyor." Başımı çevirdiğimde Gavin'in derin ve sakinleştirici bir nefes aldığını gördüm. "Evet, Anne," dedi, açıkça onunla tartışmaya girmek istemiyordu.

Hailey homurdandı ve Lucy'nin arkasından gelip ona sarıldı. "Ah, büyükanne. Ziyaretlerinin en güzel yanı babama haddini bildirmeni izlemek." Gavin'e sırtarak, "Sen ve büyükbabam tam zamanlı olarak bizimle yaşamalısınız," diye ekledi.

Lucy alaycı bir ses çıkarırken Gavin'in gözleri büyüdü. "Hepinizi ne kadar sevsek de canım, Golden Pines'tan asla ayrılmayacağız. Tüm yemeklerimiz bizim için özel olarak hazırlanıyor, sanki kraliyet ailesiymişiz gibi, yüzme aerobiği, ayda iki kez bingo gecesi, hafta sonları salsa var." Durakladı ve gözleri muzip bir parıltıyla doldu. "Ve sonsuz miktarda küçük mavi hapları var."

"Anne!" Gavin ellerini kaldırdı ve inanamayarak başını salladı.

Jim kıkırdarken Lucy bir süre oğluna baktı, sonra Hailey'e, "Ayrıca baban çok yorucu olabiliyor," dedi.

Hailey gülmeye başladı ve benim sırtışımla bir mil genişliğinde büyüdü. Şimdi Hailey'nin Büyükanne Lucy'ye alingan derken ne demek istediğini anlıyordum. "Sanırım seni zaten seviyorum," dedim ona ve bunu içtenlikle söylediğimi fark edince biraz şaşırdım. Ve bunu söylemek nefes almak kadar kolaydı.

Lucy bana şakacı bir göz kırptı. "Tabii ki biliyorsun." Elini göğsüme koydu ve ifadesi birden daha ciddi bir hal aldı. "Ve ben seni zaten seviyorum. Doğduğun günden beri seviyorum." Biraz yüzünü buruşturdu, sonra bir kaşını kaldırdı ve "Sanırım kartlarımdan hiçbirini almadın?" dedi.

"Ona kart göndermemen gerekiyordu," dedi Gavin, sesinde kızgınlık vardı.

Gözlerinde yine sıcaklıkla ona baktı. "Benim de mutfaktan gizlice şekerleme gerekiyor ama alıyorum."

Kartlar mı? Bana kart mı göndermişti? Bir an için bu itiraf karşısında o kadar afalladım ki, bana sorduğu şeyi algılamakta güçlük çektim. Sonunda başımı sallayarak, "Hayır... Hiç kimseden... hiçbir şey almadım" dedim. Asla.

Gözlerindeki yoğunluk birden bana birine vuracak kadar sinirlendiğim zamanlardaki halimi hatırlattı. "Annen hakkında kötü konuşmayacağım," dedi, "ama o biraz-" Derin bir nefes alarak yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdi ve küftetmeyi ihmal etti. "Onları durdurmuş olmalı." Lucy tekrar Gavin'e baktı. "Ondan bir çocuğun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, oğlum, bazen hayattaki tercihlerin beni endişelendiriyor."

Döndüğümde Gavin'in kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Tek yorucu olan ben değilim anne."

Lucy'nin sesi şakacı bir hal aldı. "Birbirimizi sevmemiz iyi bir şey o zaman, değil mi?"

Bu mu?"

Gavin sonunda gülümsedi. "Evet, öyle." Sonra ona doğru yürüdü ve sarıldı, Tüm tartışmalarına rağmen aralarında gerçek bir sevgi olduğunu gördüm.

Gavin onu bırakıp babasına sarıldı ve Riley de büyükannesinden kendi sarılışını almak için araya girdi. Lucy'ye bakarak, "Küçük mavi haplar derken ne demek istedin?" dedi. Gavin'in tekrar iç çektiğini duydum ama Lucy sadece Riley'ye gülümsedi ve saçlarını düzeltti. "Hiçbir şey canım." Riley'nin başını öptü ve sonra, "Bir cevher ol ve ceketimi al, olur mu?" dedi.

Riley başını salladı ve o çıkarırken bekledi. O bunu yaparken Kiera yanıma geldi. Gülmemek için kendini zor tutuyor ve gözlerinden akan yaşları belli belirsiz siliyordu. Ona sırtarak elini tuttum ve nazıkçe kendime çektim. "Kiera, bu büyükannem Lucy ve büyükbabam Jim. Jim, Lucy, bu benim karım, Kiera."

Ceketini de Riley'ye uzatan Jim bize genişçe gülümsedi. "Şimdiden evlendiniz mi? Çocuğunuz var mı?"

Kiera dudağını ısırdı ve başını salladı. "Hayır, henüz değil," dedi.

Lucy onun elini okşadı, yüzünde heves vardı. "Çok bekleme. Gençken çocukların tadını çıkarmalısınız."

"Onları aceleye getirme anne," dedi Gavin. Lucy itiraz edecek gibi oldu ama Gavin sırtıttı ve ellerini birbirine vurdu. "Yemek yiyelim mi?" diye sordu, açıkça konuyu değiştirerek.

Kiera sonunda içinde tuttuğu kahkahayı dışarı attı. Onun dağılmasını izlemek benim de dağılmama neden oldu ve çok geçmeden hepimiz kıkırdamaya başladık. Buradan ayrıldıktan sonra buradaki herkesi özleyeceğimi şimdiden biliyordum. Ayrıca onları mümkün olduğunca sık ziyaret etmek için geri döneceğimi de biliyordum.

Birkaç hafta daha Gavin'lerde kaldıktan sonra Kiera'nın ailesiyle biraz vakit geçirmek için başka bir uçağa atladık. Yeni bulduğum ailemden ayrılmak çok edici derecede zordu ve kendimi uçakta melankoliyle mücadele ederken buldum, özellikle de Gavin'e veda etmeyi hayal ettiğimde.

Bizi havaalanına götürdü, gidebildiği yere kadar eşlik etti, sonra kollarını bana doladı ve "Geldiğinize çok sevindim. Seni özleyeceğim." Geri çekildiğinde, gözlerinde yaşlar vardı. Anında

gözyaşlarının oluşmasına neden oldu. Özlenmek hâlâ çok tuhaf ama harika bir duyguydu.

"Ben de seni özleyeceğim," dedim ona, tahmin ettiğimden daha derin bir anlam ifade ederek. "Ama iletişim halinde olacağız."

Gülümsedi ve sonra bana dedi ki, "Elbette yapacağız. Seni seviyorum, Kellan. Ve seninle gurur duyuyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Bunu *her zaman* bilmeni istiyorum."

Boğazımdaki yumru neredeyse konuşmamı imkânsız hale getiriyordu ama ona "Teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken bile sırtıttı. Bunu ona daha önce hiç söylememiştim ve onu nasıl etkilediğini gördükten sonra keşke daha önce söyleseydim dedim. Çünkü bu doğrudu. Onu gerçekten seviyordum. Ve onu şimdiden özlemiştim.

"Gittikçe kolaylaşıyor," dedi Kiera yanımdan. Ona baktım ve o da bana gülümsedi. "Evden ayrılmak. Gittikçe kolaylaşıyor." İç çekerken başını salladı. "Evden ilk ayrıldığımda en az üç gün boyunca durmadan ağladım ve ayrıldığım için çok heyecanlıydım. Çünkü ailem, bilirsin işte." Omuz silkti.

Başımı sallarken güldüm. Ailesi, özellikle de babası, "aşırı korumacı" kelimesine yepyeni bir anlam kazandırmıştı; Gavin buna kıyasla daha hoşgörölü görünüyordu. Ve bunu hatırlamak yepyeni bir endişeyi gündeme getirdi. Martin ve ben uzun bir süre aynı çatı altında yaşayacaktık... Bu ziyaretin sonunda beni öldürecek miydi? Ve hâlâ kanepede uyumak zorunda kalacak mıydım? Umarım öyle olmazdı. O kanepede berbattı.

Kiera ve ben bagaj tesliminde eşyalarımızı beklerken sinirlerim bir kez daha tepeme çıktı. Hevesli hayranlar yaklaştı ve ben de dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım. Artık büyük ölçüde iyileşmiştim, hayranlar kucaklaşmak ve fotoğraf çektmek için üzerime çullandılar ve Martin ile Caroline ortaya çıktığında kıkırdayan iki kızın arasında sıkışmışım. Martin ne yaptığımı görünce hemen kaşlarını çatı ve ruhum çöktü. *Hay sikeyim. Onu çoktan kızdırmıştım.* Ama sonra kızlar Kiera'yı el sallayarak yanıma saktular ve Martin'in yüz ifadesi şaşkınlık ve isteksiz bir kabullenişe dönüştü. Kiera'yı ünlü yapmışım, ama en azından artık olumlu bir ündü bu.

Hayranlar bize teşekkür edip uzaklaştıktan sonra Kiera'nın ailesi yanıma geldi. Martin çantalarımızı alırken Caroline önce kızını sonra da beni sıktı. Yardım teklif etmek için ağzımı açtım ama Martin bana "*Bırak ben yapayım*" der gibi bir bakış fırlattı. Yüzümü gülümsemeye zorlayarak ona sadece "Teşekkür ederim" dedim. Sonra Kiera'ya bakarak yüzümü buruşturdum çünkü bu iş zaten iyi gitmiyordu.

Yüzünde huzurlu bir gülümseme beliren Kiera destek olmak için elimi sıktı ve sonra yola koyulduk. Araba yolculuğu boyunca konuşacak bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Neyse ki Kiera ve annesinin konuşacak çok şeyi vardı ve onların sohbeti Martin ile benim aramdaki boşluğu doldurdu.

Eve vardığımızda Martin yine çantalarımızı aldı. Yanağımı ısırırken elimi sıktım ve ona bu işi halledebileceğimi söylememek için kendimi zor tuttum. Belli ki bu onun bizim için yapmak istediği bir şeydi. İç çekerek onu eve kadar takip ettim, Caroline da Kiera'yla birlikte arkasından geliyordu, ikisi hâlâ sohbet ediyordu. Oturma odasına vardığımızda Martin kaşlarını çatarak kanepyle merdivenler arasına baktı. Sorununun farkına vararak, "Kanepeyi dert etmiyorum. Gerçekten çok rahat."

Martin gözlerini bana dikti ve bir an için yüzünde saygı ifadesi gördüğümü sandım. Ama o bir şey söyleyemeden Caroline araya girdi. "Saçmalama. Siz ikiniz evlisiniz. Aynı odayı paylaşacaksınız." Kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Martin." Derin yeşil gözleri dikkatle merdivenlere baktı.

Martin içini çekti, sonra çantalarımızla birlikte merdivenleri tırmanmaya başladı. Ve attığı her adımda benden biraz daha uzaklaştığını hissediyordum. Caroline'a dönerek, "Gerçekten umurumda değil. Sorun yaratmak istemiyorum." Bu çoğunlukla doğrudu. Bir kanepede uyumak istemiyordum, Kiera'dan ayrı kalmak istemiyordum ama Martin'in bana kızmasını da istemiyordum.

Kiera kaşlarını çatmış bana bakıyordu ama Caroline gülümsemekle yetindi. "Bunu atlatacaktır," dedi. "Artık aynı yatağı paylaşmaya hakkınız var." Gözlerinde parlayan hevesle, "Senden başka nasıl torun sahibi olacağız?" diye ekledi.

"Anne," diye inledi Kiera, yanaklarına renk gelmişti.

Caroline, "Ne?" dediğinde kahkahamı bastırdım. Bebeklerinin ne kadar güzel olacağını hayal et, Kiera. Sabırsızlanıyorum. En az dört tane istiyorum. İki kız, iki erkek. İkizler de harika olur. Ailende ikiz var mı, Kellan?"

Ona hiçbir fikrim olmadığını söylemek üzereydim ki Martin geri döndü ve o da bu konuşmadan en az Kiera kadar memnun görünüyordu. Yanında birinin olduğunu gören Kiera ona baktı ve "Baba, lütfen onu durdur" dedi.

Elini yüzünde gezdirirken iç geçirdi. "Çok isterdim, Kiera. Çok isterdim." Sonra bana baktı. "Kellan, daha içmedin mi? Bence içmeliyiz. Ve...konuşmalıyız."

Caroline'a bir bakış , önerisinin Caroline'ın bir ricası olduğunu anladım. Benimle bağ kurmaya çalışacağına söz vermiş olmalı.

İş i olduğundan daha da zorlaşt ırmak istemediğ im için gülümsedim ve ona "Kulağ a hoş geliyor. Bir bira iyi gider."

Caroline ona sırt ıtt ı, sonra Kiera'n ın dirseğ ine dokundu. "Onlara içecek bir şeyler alsak, sonra da tatlı olarak elmalı turt a yapsak nasıl olur?" Kiera bana bakt ı ama ben baş ımla onu onaylad ım. Bunu yapabilirdim. Kiera annesine baş ıyla onay verdi ve mutf ağ a doğru yürümeye başlad ılar. Onlar çıkarken Caroline' ın ona, "Kellan' ın ailesinde ikiz olup olmad ığ ını biliyor musun?" diye sord uğ unu duydum.

Martin iç çekerken Kiera inledi. Sonra plastik kaplı kanepeyi işaret etti. "Otursana." Ben oturunca, o da yavaş ç a eğ ilip yanıma oturdu. Biraz rahatsız gör ünerek, "Ee... nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Harika. Daha iyiyim. Baz ı şeyler hala ağ rıyor... bazen."

Bunu söyledikten sonra kaş lar ını ç att ı ve verdiğ im yanıt ı bir şekilde cinsel içerikli olarak algılad ığ ına dair garip bir hisse kapıld ım. Gerçekten öyle demek istememiş tim ama açıklamak garip geldi. Biralar ımız gelene kadar sessizce oturduk. Caroline, *"Onunla konuş ve nazik ol"* der gibi bir ifadeyle biray ı kocasına uzatt ı. Kiera da *"Çok üzg ünüm"* der gibi bir ifadeyle bana uzatt ı. *Bunu daha sonra telaf i edeceğ im, söz.*

Kızlar gittikten sonra Martin şiş esinden uzun bir yudum aldı. Ben de kendiminkinden bir yudum ald ığ ımda, "Düğ ününüz çok güzeldi. Caroline bir hafta boyunca bunun hakkında konuştu."

Ona sırt ıtt ım ve sonra "Teş ekkür ederim" dedim. Gülümsemem yerini kaş ç atmaya bırakt ı. "Ben pek yardımcı olamad ım ama diğ er herkes harika bir iş çıkardı."

Bunun üzerine baş ını salladı, sonra yine sessizlik. Hay sikeyim. Bağ kurabileceğ imiz bir şey bulmam gerekiyordu ama tamamen boş tum. Martin de öyle. Sonra kafasını kaş ıdı ve "Sence Reds gelecek yıl nasıl ?" dedi.

Sikeyim. Beyzbol. Dürüst olmak gerekirse bu spor ya da onun tuttuğ u takım hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve onu etkilemek için daha önce edindiğ im tüm bilgileri kullanmış tim - geçen sefer ona anlattıklar ımın yarısını bile hatırlayamıyordum. Ya yalan söyleyip numara yaparak bu konuşmayı atlatacaktım ya da dürüst olacaktım ve iç imden bir ses dürüstlüğ ün ş u anda daha çok iş ime yarayacağını söylüyordu.

Uzun bir iç geçirdim. "Üzg ünüm, itiraf etmek zorunday ım... Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tüm kuralları bile bilmiyorum ve kesinlikle hiçbir oyuncuyu ya da herhangi bir takım ın ne kadar iyi olup olmad ığ ını bilmiyorum." Bunu duyunca afallamış gibiydi ve ben de . "Daha önce yardım ald ım. Seni tanıyordum.

bir spor hayranıydı. Konuşacak bir şeyim olsun istedim. Benden hoşlanmanı istedim."

"Oh." Yere baktı ve yüzündeki hayal kırıklığını gördüm. Sonra başını kaldırıp bana baktı ve şöyle dedi: "Sanırım çok düşüncelisin. Denemiş olman güzeldi." Kısa bir süre sırttı, sonra yine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Aklıma bir fikir geldi ve konuyu ona açmaya karar verdim. "Belki... belki bana öğretebilirsin?"

Anında canlandı, sırtı dikleşti ve gülümsemesi genişledi. "Evet. Evet, bunu yapabilirim. Sana öğretmek eğlenceli olurdu." Bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, sen temiz bir sayfasın ve sana doğru öğreteceğim. Seni aşağı bir takımdan vazgeçmeye ikna etmek zorunda kalmayacağım; gelmiş geçmiş en iyi takımı sevmeye başlayacaksın." Omzunun üzerinden, "Caroline! Eski maç kasetlerimi getir! Kellan beyzbol öğreniyor!" Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir heyecanla bana döndü. "Başlamak için şimdiki zaman gibisi yok."

Gülümsemek için kendimi zorladım, bunun için heyecanlı görünmek için kendimi zorladım ama biliyordum ki beyzbol umurumda olmasa bile Martin'le bağ kurmak için dünyanın en büyük Reds hayranı olurdum. İkinci en büyük Reds hayranı; Martin'i asla geçemezdim. Ama şimdiden onunla maçlara gitmeyi, sosisli sandviç ve bira içmeyi ve ikimizin de sesi kısılana kadar çığlık atmayı hayal ediyordum ve birdenbire gülümsememi ya da heyecanımı taklit etmek zorunda kalmadım. Bu eğlenceli olacaktı ve sabırsızlanıyordum.

Bölüm 36

EVE DÖNÜŞ

Kiera'nın ailesiyle birkaç hafta geçirdik ve oradan ayrıldığımızda beyzbol hakkında gerçekten de işe yarar bir bilgim vardı. Martin iyi bir öğretmendi ve maçları birlikte izlememiz için planlar yapmaya başlamıştı bile. Çoğunlukla telefonda, ama sezon boyunca bir araya gelme şansımız olursa yüz yüze de. Ve garip bir şekilde, kendimi bu konuda heyecanlı buluyordum. Onun coşkusu bulaşıcıydı.

Kiera gözlerinde yaşlarla bizim birbirimize bağlanmamızı izledi. Gerçi bu gözyaşları kendi geleceği için heyecanlandığından da olabilirdi. Uzun tatilimiz boyunca kitabını Denny ile paylaşmış, bir şey yapmadan önce onun fikrini ve onayını almak istemişti. Denny ona kitabın harika olduğunu, yayınlaması halinde bir sorun yaşamayacağını söylemiş ve devam etmesi için onu cesaretlendirmişti. Denny'den geri dönüş aldığı gün, Denny'nin kitabı onayladığı gün, çılgılık atmış ve beni öpücüklere boğmuştu. Onun coşkusu da bulaşıcıydı ve kitabını ellerimde tutmak, raflarda görmek, okuyucuların onun dünyasında kendilerini kaybetmelerini izlemek için sabırsızlanıyordum. Bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi olacaktı ve dolayısıyla benim için de bir rüyanın gerçekleşmesi olacaktı.

Ama önce eve dönme vakti gelmişti. Ailelerimizi geride bıraktığım için üzgün olsam da, Seattle'da beni gerçekten özlediğim bir şey bekliyordu ve uçak yolculuğunda biraz başım dönüyordu. Belki *de çok* başım dönüyordu. Uçak durduğunda neredeyse yerimden sıçradım ve Kiera'nın açıkça anlamadığı bir aceleyle ayağa kalkmasına yardım ettim. Mürettebata teşekkür ettim, sonra da yüzümde kocaman bir gülümsemeyle seyahatin yıprattığı çantalarımızı topladığım bagaj teslim yerine koştum. Bu sırada Kiera eğlenen bir şaşkınlıkla beni izliyordu.

Hayranlar için birkaç şey imzaladıktan ve onlarla fotoğraf çektirdikten sonra Kiera'yı taksiye kadar götürdüm. Yerleştikten sonra şoföre Evan'ın adresini verdim. İşte o zaman Kiera'nın gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Neden Evan'ın evine gidiyoruz?" diye sordu.

Yüzündeki hayal kırıklığından doğruca eve gideceğimizi umduğu belliydi. Belki de doğruca yatağa. Bu bir an için planlarımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Evliliğimizi birkaç hafta önce tamamlamıştık. O zamanlar hala çok hassas olduğum için çok dikkatliydim. Ve bu sabah erkenden bir tur atmıştık, ama itiraf etmeliyim ki, onu yatağımıza yatırma ve ona ailelerimizin evlerinde yapamadığım şeyleri yapma fikri gerçekten ilgimi çekmişti... çünkü kesinlikle yeterince sessiz olmayacaktı. Tamamen onun kontrolünü kaybetmesini istiyordum ama lanet olsun, arabamı da almak istiyordum. *Ama durun, aslında seçim yapmak zorunda değilim. İkisini de yapabilirim.*

Ona sırtıarak, "Evan'a gitmiyoruz, dükkana gidiyoruz" dedim.

Cevabım ona hemen bir anlam ifade etmedi, ama anladığında gözlerini devirdi ve güldü. Sadece gülümsedim çünkü sadece birkaç dakika içinde ikinci favori bebeğimin direksiyonuna geçeceğimi ve onu eve götürüp ilk favori bebeğimle sevişeceğimi biliyordum. Gerçekten, bugün daha iyi olabilir miydi?

Taksiden iner inmez Roxie açık bölme kapılarından dışarı çıktı. Yüzünde bir gülümsemeyle tulumunun içine uzandı ve arabamın anahtarlarını çıkardı. Onları görmek beni neredeyse ağlatacaktı ve Roxie'yi coşkulu bir minnettarlıkla kucakladım. Chevelle'i onu benim kadar seven birine bırakmak beni çok rahatlatmıştı ve arabamın onu bıraktığımdan daha iyi durumda olacağını biliyordum; Rox tamir etmeyi severdi.

Onu yere bıraktığımda Roxie güldü, sonra garajın içini, arabamın bir örtünün altında durduğu yeri gösterdi. Anahtarları ondan alırken içimi bir duygu dalgası kapladı. Bir araca bu kadar bağlı olmanın biraz saçma olduğunu biliyordum ama arabamla çok şey yaşamıştım ve arabanın bana evim gibi gelen tek şey olduğu zamanlar, aslında pek çok zaman olmuştu.

"Teşekkür ederim," dedim ona, keşke minnettarlığımı gösterecek daha iyi kelimelerim olsaydı. Rox başını sallayıp gülümsedi ve ben de arabama doğru ilerledim. Kapağını kaldırdığımda, yakın zamanda cilalandığını ve garaj ışıklarının altında adeta parladığını gördüm. Elimi şık arabanın üzerinde gezdirdim.

siyah, seksi krom vurgulara hayranlıkla bakarak ilerledim. "Hey, kızım," diye mırıldandım. "Ben geldim." Sonra, Kiera'nın benimle alay edeceğini bilsem de, başımı arabamın tavanına yasladım ve ona sımsıcak sarıldım. Kahretsin, bebeğimi özlemiştim.

Arabamın üzerinde uzanırken Kiera yanıma geldi. Gülümsemesi eğlendiriciydi ama cansız bir araca gösterdiğim şefkat hakkında yorum yapmadı. Onun yerine, bir şey istiyormuş gibi avucunu bana doğru uzattı.

"Ne?" diye sordum. Başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak sordum.

"Ciddi bir ameliyattan sonra hala iyileşme sürecinde olduğunuza göre, araba kullanmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Sikerim böyle işi. Parmaklarımı anahtarlarımın etrafında kenetledim. Şu anda araba kullanmak için onları ölü bedenimden zorla alması gerekecekti. "Ben iyiyim ve iyi olduğumu biliyorsun. Seks yapmak araba kullanmaktan çok daha fazla enerji gerektirir ve biz bunu haftalardır yapıyoruz." Onu utandırmak için önemli bir fırsat yakaladığımı düşünerek sııttım ve ekledim: "Ve bu sabah beni becerdiğinde hiç acımadı. Aslında oldukça harika hissettirdi."

Gözleri irileşen Kiera elini ağzıma kapatırken Roxie keyifle kıkırdadı. Ben de güldüm ve Kiera'nın parmaklarının altında bunu hissedebildiğini biliyordum. Yüzünde sevimli bir kaş çatmayla elini bıraktı ve arabayı işaret etti. "Sadece... içeri gir," dedi.

Rox'a el salladım, sonra kapıları açtım, böylece içeri girebildik, Kiera yolcu tarafında, ben sürücü koltuğunda... olması gerektiği gibi. Kısa bir süre arabayı garajdan çıkarmayı, sonra park edip Evan'a hemen merhaba demek için yukarı çıkmayı düşündüm ama Kiera'nın yüzündeki ifade onu eve götürmek istememe neden oldu. Evan ve çocuklarla yarın görüşebilirdim. Arabayı çalıştırdığımda Kiera hala biraz sinirli görüldüğü için, "Ne? Yanılıyor muyum?" dedim.

Olmadığımı biliyordu. Bu sabah inanılmazdı ve olabildiğince sessiz kalmaya çalışırken yüzündeki sinirli mücadeleyi görmüştüm. Artık buna gerek kalmamıştı ve bana attığı boğucu gülümsemeden, onun düşüncelerinin de benimkilerle aynı doğrultuda olduğunu anladım. Kahretsin, eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

Bizi oraya götürürken hızlandım. Elimde değildi. Kiera'nın yüzündeki ifade, motorun homurtusu, her şey beni ilerlemeye itiyordu. Sonra bizim sokağa geldim ve tepenin başında durdum. Cadde her zaman park etmiş arabalarla doluydu; genellikle her iki tarafa da dizilmişlerdi ve yolu daraltıyorlardı, öyle ki Chevelle için ortada ancak yeterli yer vardı. Ama şimdi arabalar yolun tamamını kapatıyordu ve

Evim olduğunu bildiğim bir noktadan yayılan insanlar her yerdeydi. Telefonların havaya kaldırıldığını, kameraların flaşlarının patladığını ve birçok yüzün şaşkın bir heyecanla baktığını görebiliyordum. Bu bakışı daha önce hayranlarımda da görmüştüm. *Kahretsin... Nerede yaşadığımı biliyorlar.* Sanırım günüm arabayı almakla zirveye ulaşmıştı. Lanet olsun.

Kiera, "Lütfen bana komşularının bir blok partisi verdiğini söyle," diye fısıldadı.

Ona baktım, cesaretim kırılmıştı ve gözlerindeki dehşeti fark ettiğimde, aniden sürekli seyahat etmenin tüm ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. Onu evimize, eşyalarımıza götürmek, *duşumuzda* duş almak, yatağımıza uzanmak istiyordum... ve şimdi bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değildim. "Bunun komşularımla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedim ona ve bunu söylerken bile, birkaç komşumun kalabalığa bağırarak bahçelerine girmesiyle sözlerim doğrulandı. Harika. Komşularımla hiçbir zaman yakın olmamıştım ama onları bu şekilde rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissettim. Çünkü tüm bu insanlar benim için buradaysa, yakın zamanda gitmeyebilirler. Beni nasıl bulmuşlardı? Şimdi nereye gideceğiz?

Aklıma tek bir yer geliyordu, o yüzden arabayı vitesine taktım ve evime uzaktan veda ettim. Ve lanet olsun, ondan uzaklaştıkça beni daha çok rahatsız ediyordu. Evet, evimle ilgili karışık duygularım vardı ama... ailemden bana kalan tek şeydi. Kelimenin tam anlamıyla, onlara ait *tek* şey. Ve aylar önce oradan ayrıldığımda bir daha asla geri dönemeyeceğimi fark etmemiştim. Doğru düzgün veda edememek o boşluğu, o kapanış ihtiyacını yeniden açıyordu. Mezarlarını ziyaret etmenin bu boşluğu sonsuza dek kapatması gerekiyordu, ama milim milim tekrar açıldığını hissettim.

Sonunda Matt'in evine geldiğimde, nasıl hissettiğimden emin değildim. Hayal kırıklığı dışında. Neyse ki Matt'in evi sessizdi; burada olduğunu kimse bilmiyordu. Henüz. Belki de hepimizin taşınma vakti gelmişti.

Arabayı kapattım ama henüz dışarı çıkamadım. Bugünün böyle geçmesini istemiyordum. Kiera elini benimkinin üzerine koydu. "Her şey girecek, Kellan. Ev, nerede olursak olalım. Ev ikimizin evi. Ve eğer oraya geri dönemezsek, o zaman yeni bir tane buluruz. Hayaletlerin olmadığı bir tane. Şu anda kim olduğumuza ve gelecekte kim olacağımıza uygun bir tane. Birlikte seçeceğimiz bir tane." Sözleri soğuk bir günde bulutları yaran güneş gibiydi ve ona gülümsediğimde ruh halim tamamen değışti. O haklıydı. Bir yer sadece bir , bir nesne sadece bir nesneydi. Önemli olan oydu ve

Kimse onu benden alamazdı. Gerçek evim her zaman benimleydi. "Teşekkür ederim," dedim ona. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Matt'e böcek yerleştirmeye gidelim mi? Oh, ve Rachel. Birlikte yaşamaya başladıklarını hatırladım. Bunu sana söyledi mi? Rachel çok heyecanlıydı. Griffin'in artık Anna'yla yaşadığı gerçeği daha da heyecanlandırdı. Hala burada yaşasaydı asla evet demezdi ve onu gerçekten suçlamıyorum. Griffin'le yaşayamazdım. Otobüs yeterince zordu." Gözlerini kapattı ve rahatsız edici geçmişe dönüşler yaşıyormuş gibi ürperdi.

Yüz ifadesi beni güldürdü ve kapımı açtığımda kendimi milyonlarca kez daha iyi hissettim. "Çok doğru," dedim ona. Dışarı çıktı ve arabanın önünde buluştuk. Elini tutarak, "Hadi gidip Matt'e evsiz olduğumuzu söyleyelim," dedim.

Matt ön kapıyı açıp bizi görünce sırttı. "Kell, dönmüşsün!" Bir adım atıp bana tek koluyla hızlıca sarıldı, sonra da Kiera'ya el salladı. "Bugün geleceğinizi sanıyordum ama... neden *buradasınız*?"

Uzun bir iç çekiş beni terk etti. "Eve gitmeye çalıştık ama evim tam bir bok çukuru. Her yerde insanlar vardı, etrafta bekliyorlardı, fotoğraf çekiyorlardı... Muhtemelen içeri girip bir şeyler çalmaları an meselesi." Bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. Değerli pek fazla şeyim yoktu ama eski gitarım, şarkı sözleriyle dolu sayısız günlüğüm ve Kiera'nın benim için aldığı Ramones posterisi oradaydı. Saklamak istediğim şeyler vardı ve birinin onları aşırması düşüncesinden nefret ediyordum.

Kapıyı açıp içeri girmemizi işaret ederken Matt'in solgun gözleri büyüdü. "Kahretsin, nereden biliyorlar?" Başını dışarı çıkarıp ön bahçesine baktı, sanki sıranın kendi evine gelebileceğini düşünüyordu. Sanırım öyle de olabilirdi.

"Bilmiyorum," dedim ona.

İçeri girdiğimizde kapısını kapattı, sonra koridora doğru bağırdı, "Bebeğim! Kell ve Kiera buradalar. Eve gidemediler. Evleri insan kaynıyor." Sonra telefonunu kaptı ve bir şeyler aramaya başladı.

Rachel birkaç saniye sonra koridordan çıktı. Yüzünde garip bir gülümseme-kaş çatma kombinasyonu vardı. Kiera'ya sarıldı, sonra başını salladı, siyah saçları omuzlarında dalgalanıyordu. "İnsanlar senin evinde miydi? Hayranlar gibi mi? Neden? Nasıl?"

Matt iç çekti. "Lanet olsun. Daha yeni buldum. Uzun sürmedi bile." Bana bakarken yine içini çekti. "Özür dilerim, dostum. Bunu daha önce fark etmeliydim."

"Neyi fark ettin?" Eğilip telefonunu okumaya çalışarak sordum.

Kızlara açıklama yaparken beni gösterdi. "Joey sonunda ağzını açtı. Bir röportaj yaptı, onlara her şeyi anlattı... adresiniz de dahil." Başını sallarken yanakları pembeleşti. "O şerefsizlerin bunu gerçekten yayınladıklarına inanamıyorum. Onları dava etmelisin, Kellan."

Yazıyı okuduğumda, adresimi tüm dünyanın görebileceği şekilde orada gördüğümde çenem düştü. "Lanet olsun. Sanırım bu her şeyi açıklıyor." İçimi çektim, sonra Matt ile Rachel'in arasına baktım. "Haber vermeden içeri daldığım için özür dilerim ama-"

"Elbette yapabilirsin," dedi Rachel, sözümü bitirmeme bile izin vermeden. Bakışları Kiera'ya kaydı. "Sen ailedensin."

Matt başıyla onayladı. "Benim evimin senin olduğunu biliyorsun, Kell. Ve senin evinle ilgili bir şeyler yapacağız. En azından senin için eşyalarını alırız. Bir şekilde."

Başımı salladım, sonra gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Bana sırttı. "Hayır, değilsin. Rachel'in dediği gibi, sen ailedensin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Kaşlarını çatı. "Sharpie hariç. Bana bir Sharpie borçlusun."

Ben de sırttım. "Hayır, sırtıtmıyorum. O bir hediye idi."

Kiera çatık kaşlarla aramıza bakarken o iç çekti. Onun şaşkınlığını görünce açıkladım. "İşaretleyicilere duygusal olarak bağlı. Evin etrafında herhangi bir şey görürseniz çok saygılı olun."

Rachel kıkırdadı ve başını salladı. Matt dudaklarını büzdü. "*Siktir git* demek istiyorum ama aslında... bu tamamen doğru. Lütfen Sharpie'lerime dokunma."

Kiera'nın kahkahalarını tuttuğunu görebiliyordum. Denedim ama ondaki metanet bende yoktu. Kahkahalar atmaya başladım ve bu onun da kararlılığını kırdı. Hepimiz gülerken Matt gözlerini devirdi, sonra o da güldü. Teknik olarak evde olmasak bile, geri dönmüş olmak çok iyi hissettiriyordu. Ve şimdi gerçekten de o ayın Sharpie'si kulübünü bulmam gerekiyordu. Ya da kendiminkini. Evet, Kiera bana yardım edecekti çünkü bu kesinlikle şu anda gerçekleşiyordu.

Ertesi sabah herkes bir araya geldi ve benim için evimi topladı. Yardım edememek içimde bir ukdeydi. Hayır, bir mızrak gibiydi. Kiera telefonda işleri koordine ederken ben bol bol homurdandım. Tüm çocuklar yardım ediyordu, ayrıca Denny, Abby, Jenny, Rachel, Anna ve görünüşe göre kalabalığı sadece

tehditkar bakışlar. Keşke ben de görebilseydim. Onun yerine kışımın üstüne oturmuş, Griffin ve Anna için Gibson'ı izliyordum... ve bu kötü bir iş değildi.

Kiera ve benim çok fazla eşyamız olmadığı için ev bir günde boşaltıldı ve tüm eşyalarımız orta büyüklükte bir depoya sıkıştırıldı ve biz ne halt edeceğimizi düşünürken bizi bekledi. Çünkü o evde tekrar yaşamak bir seçenek değildi. Lanet Joey.

Birkaç günlük kararsızlıktan sonra Kiera ve ben kendimize ait bir ev arama sürecine başladık. Bir emlakçım yoktu, bu yüzden yeni menajerimden yardım istedim... grubun yeni menajerinden. Denny'nin konuyu bana açmasından bir gün sonra, çocuklara bizi yönetmesi konusunda ne düşündüklerini sordum. Hepsi bu fikre sıcak baktı, hatta teknik olarak yıllardır menajerliğimizi yapan Matt bile. Ona özellikle kontrolü bırakmakta bir sakınca görüp görmediğini sorduğumda, rahatlamış bir şekilde iç geçirdikten sonra şöyle demişti: "Dostum, evet, bence harika. Üçünüz de çok yorucusunuz."

Denny zaten çok yardımcı olmuştu. Ben Gavin'in evinde iyileşirken Nick beni aramış ve bizim için yeni bir tur ayarlamak istemişti. Ona tüm ayarlamaların menajerimiz aracılığıyla yapılması gerektiğini söyledim, Denny'nin bilgilerini verdim ve sonra mutlu bir şekilde telefonda ayrıldım. Nick ve onun saçmalıklarıyla başka birinin ilgilenmesine izin vermek harika bir duyguydu ve Denny'nin teklifi için çok minnettardım. Denny birkaç hafta sonra turun detaylarını bildirmek için beni tekrar aradığında daha da minnettar oldum. Denny beni tanıdığı ve *bizi* bildiği için, orta seviye gösteriler için mücadele etti - arenalardan daha küçük, Justin'in tipik mekanlarından daha büyük - çok sayıda insana ulaşabileceğimiz ama yine de sevdiğim o samimiyet hissine sahip olabileceğimiz ikisinin arasında bir yer. Nisan ayında yola çıkıyorduk ve Holeshoot ile Avoiding Redemption da bizimle geliyordu. Sabırsızlanıyordum.

Denny'nin elbette güvendiği bir emlakçı vardı ve bizim için bir görüşme ayarladı. Adam inanılmazdı. Ailemin evini satışa hazır hale getirmeme yardımcı oldu, küçük güncellemeler ve düzeltmeler yaptı, ardından Kiera ve benim hayalimizdeki evde ne istediğimizi dinledi ve ziyaret edebileceğimiz yerlerin bir listesini çıkardı. Kiera ve ben çoğunlukla ne istediğimiz konusunda hemfikiridik: şehir dışında, gözlerden uzak, büyüyen bir aile için yer olan bir yer. Tamam, bu sonuncusu benim isteğimdi ama uzun vadede mantıklı geldi. Kiera ve ben bir gün kesinlikle çocuk istiyorduk, o halde neden şimdi plan yapmayalım? Neyse ki ailemin bana bıraktığı para ve yatırımlarla, yakında satacağım evle ve albümden gelen parayla - ki

kazadan sonra bir numaraya ulaştı ve *hala oradaydı-Kiera* ve benim çalışmak için oldukça büyük bir bütçemiz vardı ve baktığımız evler biraz gülünçtü.

"Kellan, sence de bu biraz... aşırı değil mi?" Kiera kaşlarını çatarak, ancak malikne olarak tanımlanabilecek bir yere bakarak sordu.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama on bir dönümlük bir arazi üzerinde, ıssız bir yerde ve en yakın komşumuz da yüz yıldır evleri olan yaşlı bir ift." Dönüp emlakçı Will'e baktım. "yle değil mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Hemen hemen. İnzivaya ekilme konusunda, sizi şehre biraz yakın tutarken bulabildiğim en iyi liste bu. Ayrıca, tüm araziyi çevreleyen bir it, her yerde kameralar, en st düzey güvenlik sistemi ve girişte elektronik bir kapı var. Aynı zamanda bulabildiğim en *güvenli* liste ve sizin durumunuzda en önemli özelliği bu olabilir."

Kiera dudağını ısırdı ama başını salladı. "Sadece çok büyük. Ve araba yolu neden tepenin dibinde? şu basamaklara bakın." Gözleri arabaların park ettiği yerden n kapıya kadar uzanan saçma sapan uzunluktaki merdivenlerde gezindi. Bu konuda haklıydı ama... bu olumlu bir şey de *olabilirdi*.

"Bunu bir egzersiz olarak gr," dedim. "Bunlara her zaman çıkmak zorunda kaldığında spor salonuna gitme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Bana sırttı, sonra dedi ki, "Tamam, Rocky. O zaman alışverişte bana kesinlikle yardım edeceksin."

Yorumuna güldüm, sonra başımı salladım. "Tabii ki. Hadi gidip içeri bakalım."

Will bizi merdivenlerden yukarı çıkardı ve tepeye vardığımızda Kiera da ben de daha ağır nefes alıyorduk. Bana dudaklarını büzdü ama ben sadece gülümsedim ve omuz silktim. "Bu şimdiye kadarkilerin en zoruydu." Sırttı ve gözlerini devirdi.

Tuğla kırmızısı kapının kilidini açtıktan sonra Will içeri girdi ve kapıyı bizim için açtı. nce Kiera içeri girdi, gözleriyle girişi taradı. Benim alışkın olduğumdan çok daha büyüktü; muhtemelen arabamı buraya park edebilirdik. "Vay canına," diye mırıldandı Kiera. Sesi boş alanda yankılandı ve ben şimdiden çığlık atan çocukları, didişen akrabaları ve biz onları selamlarken burada duran ahmak arkadaşları hayal edebiliyordum. oktan ikna olmuştum.

Will bizi geniş, açık bir oturma odasına götürdü; burada arka duvar boyunca uzanan büyük bir sürgülü kapı bize etkileyici bir açık hava eğlence alanını gösterdi,

bir havuzla birlikte. Havuzun arkasında başka bir bina vardı. Oldukça büyüktü, basit bir kulübeden çok daha büyüktü. "Bu nedir?" Emlakçıya onu işaret ederek sordum.

Mekâna bir göz attıktan sonra şöyle dedi: "Sanırım başlangıçta havuz malzemeleri, bahçe aletleri, Noel süsleri gibi şeyler için bir depo olarak tasarlanmıştı. Önceki sahibi güç ve yalıtım ekleyerek biraz değiştirmiş. Burayı bir sanat stüdyosu olarak kullanmışlar ama burayı kullanmanın pek çok yolu var."

Kiera'ya sııttım. "Bir kayıt stüdyosu gibi. Ya da en azından pratik yapmak için evden uzakta sessiz bir yer."

Bana gülümsedi ve bu iki fikri de sevdiğini biliyordum. Ben de sevmiştim ve şimdiden çocukları prova için bu kadar uzağa gelmeye ikna edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Matt ve Evan, muhtemelen. Griffin'i biraz ikna etmek gerekebilir. Ben bir şeyler düşünürüm.

Mutfağı gördüğünde Kiera'nın çenesi düştü. Sadece yemek programı çeken profesyonel şeflerin gerçekten ihtiyaç duyabileceği o gülünç derecede büyük, abartılı, her şeyin en iyisine sahip mutfaklardan biriydi. Kiera etraftaki tüm parlak paslanmaz çelik aletlere baktı, sonra bana döndü ve "Eğer burası gerçekten bizim mutfağımız olacaksa, muhtemelen birimiz yemek yapmayı öğrenmeli" dedi.

Buna güldüm ve başımı salladım. Sonra üst kata çıktık ve Will bize sonsuz sayıda yatak odası gösterdi. Hepsi aşağı yukarı aynı görünüyordu ve hepsi de bizim evdeki eski yatak odamızdan daha büyüktü. Sonra bize ana süiti gösterdi. Yemin ederim, ilk başta bize ikinci bir oturma odası gösterdiğini sandım... Komik derecede büyüktü. Duvar boyunca üç adet orta boy yatak sığdırabilirdik ve komodinler için hala yerimiz vardı. Kiera devasa gömme dolabı görünce homurdandı ve lanet olsun ki bu bende belgeleri hemen orada imzalama isteği uyandırmadı. Sonra Will bize ana banyoyu gösterdi. Ya da kişisel spa; bu daha uygun bir tanım gibi görünüyordu. Kiera her lüks ayrıntıya hayranlıkla baktı ama benim gözlerim yan yana uzanmış üç kişinin rahatlıkla sığabileceği jakuzili küvete takılmıştı. O küvette kesinlikle seks yapabilirdik. Neden hâlâ tura çıkıyorduk?

Aşağı indiğimizde Kiera'ya "Ee? Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kararsızmış gibi dudağını ısırды ama gözleri heyecanla parlıyordu.

"Muhteşem, Kellan, ama... sadece iki kişi için biraz fazla değil mi? insanlar?"

Gülümseyerek kollarımı ona doladım. "Ama mesele de bu. Sadece iki kişi için olmayacak." Kaşlarını çattı ve yanıma başka kimin taşınacağını düşündüğünü neredeyse görebiliyordum. Gülümsemem genişledi. "Periyodik olarak kalan arkadaşlarımız olacak. Aile. Sonra çocuklar... torunlar." Bunun üzerine sırttı ve ben de omuz silkip ekledim, "*Yeterince* büyük olmayabilir."

Kollarını boynuma dolayarak güldü. "Çok gülünçsün. Ve seni seviyorum. Ve bu mükemmel."

"Merdivenlerde bile mi?" Ona kaşlarımı kaldırarak sordum.

Başını salladı. "Merdivenlerle bile."

Aklıma bir fikir geldi ve ona "Belki de kum arabaları alırsınız ve merdivenleri tamamen atarsınız?" dedim. Buna güldü ama ben yüzde 100 ciddiydim. Bana uygulanabilir bir çözüm gibi geldi ve aslında bu, Griffin'in buraya kadar gelmesini sağlamak için ihtiyacım olan teşvik olabilirdi. Hayır... Onu bu lanet şeylerden asla kurtaramazdım. Onları kesinlikle bir sır olarak saklamam gerekecekti.

Kiera'nın kahkahaları dindiğinde, bir süre sessizce birbirimize bakarken, burada birlikte olduğumuzu, arkadaşlarımızı, ailelerimizi ağırladığımızı, çocuklarımızı büyüttüğümüzü hayal etmeye başladım. Bu kadar ileriye düşünmek beni boğuyordu ama iyi anlamda. Hayatımız gerçekten başlıyordu, tam burada, şu anda. Bugün. Omzumun üzerinden Will'e "Bunu alacağız." dedim.

"Mükemmel! Ben evrak işlerine başlayayım."

Bundan sonra ne yapmamız gerektiğine dair ayrıntılara girmeye başladı, emanet ve teftiş hakkında bir şeyler söyledi ama ben Kiera'nın sürekli değişen gözlerinde kendimi kaybettiğim için onu çoktan unutmuştum. Sonra Kiera ciyakladı, yanağını öptü ve arkadaşlarımıza ve ailemize göstermek için evin fotoğraflarını çekmeye başladı. Kiera'nın odadan odaya, dışarıya, sonra tekrar içeri koşuşunu izlerken kıkırdadım, sonunda tepenin dibindeki araba yoluna varana kadar her santimetreyi taradı ve bol miktarda beton basamaklara baktı. Kiera memnun bir iç çekişle yeni evimize sevimli bir şekilde veda etti, ardından Seattle'a doğru yola koyulduk.

O gece Evan'da provamız vardı. Sonuçta planlamamız gereken yeni bir albüm vardı ve ben iyileşirken albüm için birkaç yeni şarkı yazmıştım. Umarım. Hala onları test ediyorduk. Kiera fotoğrafları gösterebilmek için benimle provaya gelmeye karar verdi. Evan'ın çatı katına adım attığımızda herkesin orada olduğunu görünce biraz şaşırdım - tüm erkekler, tüm kızlar ve hatta Denny ve Abby.

Etrafımdaki herkese bakarak kaşlarımı kaldırdım ve "Bir şeyler mi oluyor?" diye sordum.

Abby bana sırttı. "Hey! Biz de tam düğün planlarını gözden geçiriyorduk! Yaklaşıyor."

Denny ona gülümsedi, sonra bana ve çocuklara baktı. "Bizim için çalmayı kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederiz."

Bütün çocuklar başını salladı. Griffin hariç. Anna eğilip kulağına bir şeyler fısıldayana kadar hafiften kafası karışmış görünüyordu. Sonra "Anlaştığımız şey bu muydu?" dediğini duydum. Anna homurdandı ve Gibson'ı ona uzattı. Sırttı ve bir anda dikkatini kızından başka hiçbir şeye vermemeye başladı.

Denny onun yorumunu duyunca gözlerini devirdi, sonra tekrar bana baktı. "Grammy ödülleri için programını da gözden geçiriyorduk."

Bunu hatırlayınca midem bulandı. Kasım ayında resmi olarak aday gösterilmiştik. Dürüst olmak gerekirse bırakılacağımızı düşünmüştüm, ama hayır, sadece şovda sahne almakla kalmıyorduk, aynı zamanda *En İyi Yeni Sanatçı* ödülüne de aday olmuştuk ki bu çok saçmaydı. Kesinlikle saçmaydı. Ve şu anda düşünmek istediğim bir şey değildi.

Yüzümdeki ifadeyi görmek Denny'nin sırtmasına neden oldu. "Her şey yoluna girecek, dostum. Gergin olmana gerek yok."

Bunun üzerine sırttım. "Gergin değilim."

Matt mutfaktan, "Tanrım, öyleyim," diye mırıldandı. Hasta görünüyordu ve yanındaki Rachel acıyarak sırtını sıvazladı. Gözlerindeki umutla Denny'ye sordu: "Bunu canlı yapmamız gerektiğine emin misin? Performansımızı kaydedemez miyiz? Ve kabul konuşması gibi bir şey? İnsanlar bunu her zaman yapmıyor mu?"

Denny ona sıcak bir gülümseme verdi. "Kesinlikle gelemeyecekleri zaman, tabii." Matt'e kaşlarını kaldırdı. "Ama sen *gelebilirsin* ve ben senin orada olacağını çoktan onayladım, gerçekten de her Gey yoluna girecek."

Matt söndü. Tezgâha yaslanarak, "Tabii... evet... siktir," diye mırıldandı.

Lanet olsun. Bir yanım gerçekten de gitmek istemiyordu ama Matt için güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Eğer dağılırsam, Tanrım... muhtemelen uçağa bile binemezdi. Ona kaygısız bir sırtış attım. "Merak etme, Matt. Kovanı biz toplarız."

Bana zayıf bir gülümseme verdi, sonra da beni tersledi.

Ben ona gülerken Denny bana doğru yürüdü. "Konuşmamız gereken bir şey daha var... ve bundan nefret edeceksin." Bana Matt'e attığı bakışın aynısını attı. *Yine de yapacaksın* bakışı. Hay sikeyim.

"Ne?" oktan sinirlenmiş bir halde sordum.

Gülümsedi ve sonra "İnternette bir varlığa ihtiyaın var" dedi. Cevabım anında oldu. "Hayır."

Matt anında homurdandı ve ben de ona alaycı bir bakış fırlattım. Denny içini çekti. "Bu artık isteğe bağlı değil, Kellan. Hayranlarınla anında ve doğrudan etkileşime geçmenin bir yolunu bulmalısın, böylece söylentileri kontrolden çıkmadan önce bastırabilirsin. Böylece Sienna'nın başına gelenler tekrarlanmayacak. Elbette bu mükemmel bir çözüm değil, bazı insanlar her zaman inanmak istediklerine inanacaklardır ama orada burada rastgele radyo röportajları yapmaktan daha iyidir."

Matt kıs kıs gülmeye başladı ve şimdi Evan da ona katılıyordu. Ben uzun bir i çekiş yaparken Kiera elini koluma koydu. "Haklı Kellan. Ve sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Ona kederli bir bakış attıktan sonra Denny'ye, "Peki burada tam olarak neden bahsediyoruz?" diye sordum.

Kullanmamı istediği birkaç sitenin üzerinden geçti. Nasıl alığtıklarını anlattıkça kağlarımla daha da atılıyordu. Matt ve Evan da daha histerik bir şekilde gülüyorlardı. Anna, Jenny ve Rachel bile artık kıkırdıyordu; Griffin hâlâ Gibson'a mırıldanıyordu. Hepsine bir bakış attım, sonra da Denny'ye baktım. Az önce ağzından çıkan gerçek olmasına imkân yoktu. "Benden whatbook yapmamı mı istiyorsun? Ve Tweet? Bir kuş gibi mi? Ciddi misin sen?"

Matt o kadar çok güldü ki oturmak zorunda kaldı. Evan kendini kaybedince yüzünü yastığa gömdü. Abby bile gülümsemesini elinin arkasına saklayarak profesyonel kalmaya çalışıyordu. Denny bana sırtıttı. "Evet. Tamamen ciddiylim." Ona kaşlarını çattım ve o da ellerini kaldırdı. "Düşündüğün kadar zor olmayacak. Bunu doğrudan telefonundan yapabilirsin."

Bunun zerine Matt yere uzandı ve karnını tuttu. Denny'ye, "Dur," dedi. "Beni ldryorsun."

Kiera omzumu okşadı ama şimdi o da kıkırdıyordu. "Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Ona i geçirdim, arkadaşlarıma i geçirdim, sonra ısırđım, "İyi. Senin aptal sosyal medyanı ben yapacağım." Ben bunu söyledikten sonra Kiera gizlice fotoğrafımı çekti. I

Ona gözlerimi devirmiştim ama kızgınlığımın yerini hızla mizah alıyordu. Birine eziyet etmeye dayanamadığım için sırttım ve "Hey, Matt, sen-?" dedim.

Hâlâ yerde yatıyordu, gözyaşları yanaklarından süzölüyordu, hemen iki eliyle beni tersledi. "Hayır! Sen evlisin. Elini tutmak artık Kiera'nın işi."

Tüm oda yeniden çıldırdı ve Griffin sonunda bir şeyler döndüğünü fark eder gibi oldu. Başını kaldırarak, "Kiera Kell'e oral seks mi yapıyor? Şu anda mı?" Elini Gibson'ın gözlerinin üzerinde tutarak görüşünü engelledi. "Pekâlâ. Hadi bakalım."

Anna kıs kıs güldü ama odadaki diğer tüm kadınların yüzünde aynı tiksinti dolu ifade vardı ve iğrenç olduğu için Griffin'e anında çıkıştılar. Griffin'in bir düzine farklı nesne tarafından tokatlanmasını önleyen tek şeyin kucağındaki sevimli bebek olduğundan emindim ve Griffin ona bakarken sırttığında, bunu bildiğini biliyordum. Şerefsizin artık bir kalkanı vardı. Hepimiz mahvolmuştuk.

Qsnpter £/

BİR RÜYA GERÇEK OLDU

İstediğimden de kısa bir süre sonra Los Angeles'a dönmüş, Grammy ödülleri için hazırlanıyorduk. Son zamanlarda o kadar çok şey oluyordu ki zaman benden uzaklaşmıştı. Tepedeki devasa evi satın almış ve tüm eşyalarımızı buraya taşımıştık. Başlangıçta fazla eşyamız olmadığı için bu çok uzun sürmemişti. Kiera bunu yakında düzeltmek istiyordu ve her ikisi de dekorasyondan anlayan Jenny ve Denny'nin yardımını istemişti, ya da bana öyle söylemişti. Evin nasıl görüldüğü gerçekten umurumda değildi. Tek ihtiyacım olan oydu.

Hepimiz taşındıktan sonra, çocukları davet ettim ve arka binayı yeni prova/kayıt odamız olarak kullanma fikrini ortaya attım. Matt'in gözleri coşkuyla parlamıştı ve o anda binayı dönüştürmek için ihtiyacımız olan her şeyi araştırmaya başlamıştı. Evan da en az Matt kadar ikna olmuştu. Tek direnen kişi benim beklediğim kişiydi.

"Burada mı buluşmak istiyorsun? Hiçbir yerin ortasında mı?"

Griffin'in sorusuna başımı salladım. Tekrar sormuştu. Ben onlara binayı göstermeden önce bile en az on kez sormuştu. "O kadar uzak değil. Ve özel bir yer. Mükemmel bir yer."

Bana kaşlarını çatarak ön kapımı işaret etti. "Seni her ziyaret ettiğimde yirmi bin basamak çıkmayacağım. Bunu düzelteceksin, değil mi?"

Kabul etmesini isteyerek başımı salladım ve "Kesinlikle. Ayrıca sadece senin için bir buzdolabı dolusu bira bulunduracağım. Ve bugünlük işimiz bittiğinde havuzu kullanabilirsin."

Bir an düşündü, değerlendirdi. "Çıplak mı?" diye sordu sonunda. Yüzümde parlak bir gülümsemeyle ona hemen "Kesinlikle hayır" dedim.

Bu konuda son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama sonunda provalar için benim evime gelmeyi kabul etti. Tadilatlar çoktan başlamıştı ve Matt bir ya da iki ay içinde her şeyin hazır olacağından emindi. Şimdiye kadar, "evli" olmama ve Kiera'nın artık "elimi tutan" kişi olmasına rağmen Matt'in projeyi tamamen benim yerime devraldığı gerçeğini belirtmekten kaçınmıştım. Onunla alay etmemek zordu ama bir kayıt stüdyosunun nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden çenemi kapalı tutuyordum. Neredeyse. Kiera ile neredeyse her gün bu konuda şakalaşıyorduk.

Kiera da kendi çabalarıyla meşguldü. Sonunda kitabını yayınlamıştı ve ben de onun başyapıtının ilk imzalı kopyasının gururlu sahibiydim. Hâlâ Matt'le birlikte yaşarken onun kitap paketini ele , sonra da ödülünü almak için onu eğlenceli bir çöpçü avına çıkarmıştım. Sonunda beni bir elinde bir düzine gül, diğer elinde kitabıyla bulmuştu ve hangimize daha çok sarılmak istediğinden hâlâ emin değildim. Muhtemelen kitaba.

Heyecanı çok tatlıydı ve hayalinin peşinden gittiği için onunla gurur duyuyordum. Aptal sosyal medya sitelerimde her gün kitabının reklamını yapmak istedim ama o bana izin vermedi. Benim şöhretimi ya da kendi şöhretini kullanmak değil, kendi başarısını kazanmak istiyordu ve ben de onun bu kararına saygı duyuyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, yardımına ihtiyacı yoktu. Kimliğini gizlemek için takma isimle yayınladığı kitap gerçekten iyi gidiyordu. Şimdiden bir sonraki çok satan kitabını planlıyordu ve onun da imzalı bir kopyası için ilk sırada ben olacaktım.

Kiera ve ben de Denny'nin düğününe yardım etmekle meşguldük. Düğün birkaç gün içinde gerçekleşecekti ve D-Bag'lerin Denny ve Abby'nin ilk dansı için hangi şarkıyı çalacaklarını hâlâ belirleyememiştik. Abby ya "Islands in the Stream" ya da "Endless Love" istiyordu ve ben... yapamadım. Bu *onların* düğünü, *onların* seçimi olsa bile, ben sadece... hayır. Ama bu şarkıları gerçekten istiyorlarsa, kullanabilecekleri yarım düzine cover grubu tanıyorum ve onlar için bir tane ayarlamaktan çok mutlu olurum. Ama bunu hemen yapmalıyım. Ve bu gülünç derecede pahalı otelde sıkışıp kalmışken, gülünç derecede pahalı kıyafetler giymişken, gülünç derecede dramatik bir ödül şovunun başlamasını beklerken hiçbir şey yapamazdım. Bunu *gerçekten* dört gözle beklemiyordum.

Milyonuncu kez bundan kurtulmaya çalıştım. "Gitmek istediğine emin misin?" Kiera'ya sordum. "Son zamanlarda biraz halsizsin. Herkese hasta olduğunu söyleyebilir, sonra burada kalıp geceyi yatakta uzanarak, film izleyerek ve dondurma yiyerek geçirebiliriz. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Bana sırtıttı. "Ben iyiyim ve gitmemiz gerektiğini biliyorsun. Döndüğümüzde yatakta uzanabiliriz," diye ekledi sırtarak.

İfadesine kaşlarımı çatarak baktım, tüm bu olanlar karşısında bu kadar sakin olmasına şaşırmıştım. Kiera spot ışıklarından nefret ederdi ve bu gece sahneye çıkmayacak olsa da, milyonlarca olmasa bile binlerce gözün üzerinde olacağı kesindi. En azından kederli ve boyun eğmiş olması gerekirdi ama hayır, aslında bunu dört gözle bekliyordu ve bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bir yıl önce olsaydı, çıldırır, geri çekilir, geri çekilmem için yalvarır ya da üçünün bir kombinasyonunu yapardı. Öyle olmaması biraz can sıkıcıydı. Vazgeçmek için bir bahane olarak onun kaygısına gerçekten ihtiyacım olduğu tek zamandı ve onda hiç yoktu. *Rakamlar*.

Yüz ifademi gören Kiera yanıma geldi ve elini yanağıma koydu. "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Gergin değilim. Sadece ne anlamı olduğunu anlamıyorum. Kazanamayacağız. Aday bile gösterilmemeliyiz. *En İyi Yeni Sanatçı* mı? Bu yıl çıkış yapanların en iyisi olarak mı? Hepimiz iyiyiz, ama... en *iyisi*? Bu hiç mantıklı değil."

Kiera gülümseyerek başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sen olmayan bizler için öyle."

Yorumuna gözlerimi devirdim, ama sonra kıyafetinin ne kadar çekici olduğunu fark ettim ve anında şikayet etmeyi bıraktım. Kahretsin, muhteşemdi. Bu akşam için ona hediye edilen elbise simsiyahtı ve vücudunu gevşekçe saran ama aynı zamanda en sevdiğim kıvrımları da saran ipeksi bir kumaştan yapılmıştı. Sadece bir omzunda askısı vardı ve uzun, siyah saçları yukarı doğru savrulmuş, boynunun tamamını ortaya çıkarmış ve hala her gün taktığı gitar kolyesini gösteriyordu, çıplak teninin genişliği beni çağırıyordu. Boynunun kavisi, köprücük kemiğinin çıkıntısı, göğsünün üst kısmındaki kabarıklık, hepsinin tadına bakmak istiyordum.

"Gitmek istediğine *emin* misin?" Sesimi genellikle onu çabucak soyan o baştan çıkarıcı seviyeye düşürerek sordum.

Üzerine atlayacağımı düşünmüş gibi ellerini kaldırarak benden uzaklaştı. Ki yapabilirdim de. "Evet, eminim. Ve her ne yapacaksan, yapma. Anna'dan bir mesaj aldım bile ve limuzin beş dakika uzaklıkta."

Ona çarpık bir sırıtış attım. "Beş dakika yeterli bir süre."

Gözlerini bana dikti. "Jenny ve Anna'nın saçımı ve makyajımı yapması otuz dakika sürdü."

Sırıtişım genişledi. "Ve bunu mahvetmem sadece yirmi saniyemi alacak."
"Yapma. Sen. Cesaret." Gözlerindeki yeşil benekler yeşim taşları gibiydi.
ateşten. Çok sıcaktı. Ama gitmemiz gerekmeden hemen önce bunu ona yapmazdım. Ve evet, bundan gerçekten kurtulamayacağımın tamamen farkındaydım. Yine de onunla alay etmek aklımı başımdan alıyordu.

Ona doğru bir adım attım ve çığlık atıp yatağa doğru koştu. Gerçekten mi? Eğlenerek onu takip etmeye devam ettim. Ve tam o sırada biri kapımıza aşırı derecede vurmaya başladı. "Kell, gitmemiz gerek!"

Matt'in hafif paniklemiş sesini duyunca iç geçirdim, doğruldum ve ayakkabılarını giyebilmesi için Kiera'dan uzaklaştım. Az önce büyük bir savaşı kazanmış gibi bana sırtıttı. "Sonra," dedim ona ve Matt kapıyı kırmadan önce kapıyı açtım.

On dakika sonra hepimiz o güne kadar gördüğüm en uzun limuzinlerden birine binmiştik. Kızların hepsi süslü gece elbiseleri giymişlerdi, daha önce hiç duymadığım büyük tasarımcılar tarafından bize ödünç verilmiş elbiseler. Anna bana onların önemli olduklarını söylemişti ve içimden bir ses elbiselerinin yeni kayıt ekipmanlarımızdan daha pahalı olduğunu söylüyordu. Erkekler daha sade giyinmişlerdi ama normalde giydiklerinden çok daha güzel kıyafetler giymişlerdi. Ben bile ortalama kıyafetlerimden daha iyi giyinmiştim; siyah pantolon, kısmen açık bir düğme ve tek düğmeli bir ceket giymiştim. Düğünümde giydiğimden daha güzel görünüyordum ama iç çamaşırlarımı özlemiştim. Onları da getirmeliydim. Evan bundan çok keyif alırdı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa dikkatinin dağılması işine yarayabilirdi.

Çünkü herkes harika görünürken aynı zamanda gergin görünüyordu. Sağda solda bir şeyler kıpırdanıyordu; el çantalarındaki tokalar, ceketlerdeki düğmeler, parmaklardaki yüzükler ve zıplayan dizler. Oluştüğünü hissettiğim gerginliği hafifletmek isteyerek, "Hey, bu iş bittiğinde Rusted Pipe'a gitmek ister misiniz? Eğer gidersek Cody'nin aklını başından alırız."

Matt ve Evan sırtıttı. Griffin kaşlarını çatı. "Bu gece kaç tane after party olacağını biliyor musun? Ünlüler falan olacak. Ve sen The Pipe'a mı gitmek istiyorsun?"

Yarım saniye düşündüm, sonra başımı salladım. "Evet. Gelmek ister misin?" Bir an daha düşündü, sonra omuz silkti. "Tabii, neden olmasın."

Matt buna kıs kıs güldü, sonra koltuğuna geri yaslandı ve sonunda bir şeyler için sabırsızlandığını anladım.

Ondan sonra araba sessizleşti, herkes kendi düşüncelerinde kayboldu ve bir kez daha sinirlerimin midemi kemirdiğini hissettim. Ne olduğundan emin .

ama bundan hoşlanmadığımı biliyordum. Kiera telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. İlk başta Denny ve Abby'yi kontrol ettiğini sandım.

-Seattle'a dönmüşler, Gibson'ı izliyorlardı ama sonra Denny'nin beni üye yaptığı sosyal medya sitesinin artık tanıdık gelen tasarımını gördüm. Kuş olan. Siber uzaya bir şey gönderdi ve bunun benim adıma olduğunu biliyordum. Denny bunu telefonumdan yapabileceğimi söylemişti ama mesajlar yüzde 99 oranında Kiera'nın telefonundan geliyordu. Kimse fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi, bu da bana eğer bundan sıkılırsa benim yerime geçecek birini tutabileceğimi düşündürüyordu. Ama lanet olsun, bu yalan söylemek gibi geliyordu. En azından mesajlar Kiera'dan geliyorsa, aslında ben konuşuyordum. Söylemek isteyebileceğim her şeyi biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ona sordum, sadece bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Herhangi bir şey hakkında.

"Hayranlarınıza tweet atıyorum," dedi, sanki bu cümle bir şekilde anlamlıymış gibi. Sonra telefonu kaldırdı ve bana ne gönderdiğini gösterdi. "Grammy Ödülleri'ne gitmek üzereyim. Bana şans dile."

Her şey gözlerimi devirmeme neden oldu. En başta almamamız gereken bir ödülü kazanmamak için arabada oturmamın kimsenin umurunda olduğunu düşünemezdim ama görünüşe göre insanlar umursuyordu. Ben izlerken, yorum üstüne yorum geldi. Hepsini okumak epey bir zamanımı aldı ve ne olduğunu anlamadan limuzin mekâna yanaştı. Dışarıya baktım ve mutlak kaosu özümserken ağzımın açık kaldığını hissettim: insanlar, kameralar, ünlüler, daha fazla insan, daha fazla kamera, daha fazla ünlü, hepsi cafcacflı, parlak kırmızı bir halıyla vurgulanmıştı.

"Siktir git," diye mırıldandım, sonra Matt'e bir bakış fırlattım. Bizi neyin beklediğini fark ederse arabadan inmeyebilirdi. Ama anlaşılan o bunu çoktan düşünmüştü. Herkes etrafına bakınıp gergin ama heyecanlı çılgınlıklar atarken, o gözlerini ayakkabılarına dikmişti. Akıllıca. Keşke bunu ben düşünseydim. Kalabalıkları severim.

Araba bırakma alanında durdu ve şoför etrafta dolaşmak ve bizi indirmek için indi. Fazla vaktimiz olmadığını bildiğim için öne doğru eğildim ve "Bu gece ne olursa olsun, bilmenizi isterim ki sizinle sahne almak bir onurdu ve şimdiden kazanmışız gibi hissediyorum" dedim. Onlara sırtıtmak için durakladım. "Başardık. Yapmak istediğimiz her şeyi yaptık. Hepimiz." Odağımı kızlara çevirmiştım. Onların desteği ve teşviki olmasaydı, çocuklar daha ilk adımda dağılırlardı.

Yolda. Bunun olduğunu görmüştüm. Onlar da bizim başarımızın bir parçasıydı ve bir ödöl kazanmak ya da kazanmamak bunu değiştirmiyordu.

"Sizi seviyorum çocuklar," dedi Evan gülümseyerek. Matt de, "Ben de seni seviyorum, dostum," diye karşılık verdi.

Griffin burnunu çekti ve var olmayan bir gözyaşını dramatik bir şekilde yanağından sildi. Sonra "Can You Feel the Love Tonight" şarkısını söylemeye başladı ve hep birlikte eğilip onu duvara doğru ittik. Şoför kapıyı açtığında gülüyordu.

Kiera ve ben çıkışa en yakın yerde oturuyorduk, bu yüzden bunu ilk biz yapacaktık. Kiera'nın gözleri normalden daha genişti ve biraz solgun görünüyordu ama bana gülümsedi ve başını salladı; hazırды. Hızlı bir nefes verdim, sonra sanki her gün yaptığım bir şeymiş gibi gülümsedim. Limuzinden çığlık sesleri ve yanıp sönen milyonlarca ışık eşliğinde indim. Hem kör hem de sağır olmuştum ve bu aslında her şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu. Kiera'ya elimi uzattım ve o da bana katıldığında sesin iki katına çıktığına yemin edebilirim. Yanımda dururken biraz güldü ve gözlerindeki inançsızlığı açıkça görebiliyordum. *Bu nasıl gerçek hayat?* Ben de aynı şekilde güldüm, çünkü bu gerçek olamayacak kadar gerçeküstüydü, sonra elini sıkarak onu geleceğimize giden yola yönlendirdim.

İçerisi de pek iyi değildi. Etrafımız yabancılar tarafından sarılmak yerine, belli belirsiz tanıdık gelen ünlülerle çevriliydi; müzikle aram yüzlerden çok daha iyiydi. İnsanlar bana yaklaştıkça, sessiz bir yerde oturup kategorimizin beklemek istedim. Ya da gitmek. Belki de gidip gösteri zamanı geldiğinde geri gelebilirdik. Zaten girişte filme alınmıştı; gösterinin büyük bölümünde orada olmazsak kim fark ederdi ki? Bu fikirden Kiera'ya bahsetmeyi düşündüm ama sonra bir adam bize yaklaşıarak onu koltuklarımıza kadar takip etmemizi söyledi. Kaçmak için çok geç olduğunu düşünerek, isteksizce bize eşlik etmesine izin verdim.

Kiera ruh halimi hissedebiliyordu ya da burada olmak istemediğimi bilecek kadar şikâyet etmiştim. Beni boş sohbete dahil etmek için çok zaman harcadı, basit ve kolay şeylerden bahsetti - Abby'nin muhtemelen Gibson'a bakıcılık yaptıktan sonra çocuk istemesi, düğünlerinde hangi şarkıları çalmamız gerektiği, yatak odamızı ses geçirmez hale getirip getirmememiz gerektiği gibi. Aslında bu benim önerimdi ama özellikle de evimiz sürekli olarak arkadaşlarımız, ailemiz ve bir gün çocuklarımızla dolup taşacaksa bunu ciddi olarak düşünmemiz gerektiğine inanıyordum. Bana hiç akıllıca gelmedi.

Ancak zaman ilerledikçe ve kategorimiz yaklaştıkça bana bir şeyler oldu. Kendimi hasta hissettim, kusacağımın emin olduğum noktaya kadar midem bulandı. Ve hareket etmeden duramıyordum. Sanki savaş ya da kaç tepkilerim 10'a çıkmıştı ama oturup düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Kiera'nın sorularına cevap vermeyi bıraktığımda sohbet de kesildi. Sonra bileğini öpmeye başladım, tekrar tekrar ve tekrar. Bunun takıntı haline geldiğini ben bile biliyordum ama onun tenini altımda hissetmek beni sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. Kolları beni sararken kucağına oturabilseydim, otururdum. Neden böyle hissettiğimden bile emin değildim. Kazanıp kazanmamamız önemli değildi, ama bunu her düşündüğümde, küçük bir parçam protesto çılgınlıkları atıyordu. Kazanmak isteyen bir parçam. Aptalcaydı, anlamsızdı ama kesinlikle oradaydı. İstenmek, takdir edilmek, yüzümden, bedenimden başka bir şey için sevilmek, benim için gerçekten önemli olan bir şey için sevilmek arzusu. Sözlerimin önemli olduğunu, düşüncelerimin önemli olduğunu, yeteneğimin önemli olduğunu bilmek istiyordum. Ve lanet olsun, bunu başaramayacağımın korkuyordum. Ama yine de... Sadece aday gösterilerek bile bunu zaten yapmamış mıydım? Neden bu yeterli değildi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kategorimizi açıklayan iki aktör sahneye çıktığında dizlerim zıplamaya başladı. *Lanet olsun. Bunu yapamam. Gitmem gerekiyor.* Kiera'nın eli dizime gitti ve bitmek bilmeyen enerjimi durdurdu. Daha fazla dayanamayarak eğildim ve fısıldadım, "Gerginim. Gerçekten çok gerginim. Ben hiç gergin olmam. Neyim var benim böyle?"

Bana o kadar sakin bir gülümseme verdi ki, bu bana tuhaf geldi. "Sen de insansın," dedi. "Ve sanırım buradaki herkesin bir şekilde gergin olduğunu söylemek oldukça güvenli."

Spikerler benim bile duymadığım bir espri yaparken kahkahalar odanın içinde süzülüyordu. Kan vücudumda o kadar hızlı akıyordu ki, tek duyabildiğim şiddetli kalp atışlarımdı. Yine de Kiera huzurlu görünüyordu, sanki evimizdeki en sevdiğimiz sinema salonunda oturmuş romantik komedi izliyormuşuz gibi. Bu beni şaşırtmıştı. "Gergin değilsin," dedim biraz sinirlenerek.

Kiera bana sıcaklık ve gizem dolu bir gülümseme verdi, sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu, sanki kristal bir küreye sahipti ve bunun nasıl sonuçlanacağını tam olarak biliyordu. Eğer biliyorsa, beni uyarırsa memnun olurum. Çünkü şu anda tüm grupların kliplerini çalışıyorlardı ve ben gerçekten kusacaktım.

Sonra öne doğru eğildi ve vücudumdaki her bir siniri buharlaştıran iki kelime fısıldadı. "Ben hamileyim."

Onu doğru duymadığımdan emindim ama tekrar etmesini isteyemeyecek kadar afallamıştım. Gözlerimi kocaman açarak ve çenemi düşürerek ona baktım. Ama beni duymuş gibi gülümsedi ve başını sallayarak sorulmamış sorumu onayladı. *Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım... Bir bebeğimiz olacak.*

Yüzüne uzandım, onu dudaklarıma çektim, seyircilerin çığlıklarını ve tezahüratlarını zar zor fark ettim. Zihnim dönüyordu, sersemlemiştim. *Hamileydi. Lanet olsun, hamile.* Kapalı göz kapaklarımdan ardında yanan gözyaşlarını hissederken onu şefkatle öptüm. Onu tekrar tekrar öptüm, kahkaha gibi hissettiren hafif, nazik öpücükler. Gülmek istedim, ağlamak istedim, bunun nasıl mümkün olduğunu sormak istedim. Doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordum. Bekleyeceğimizi sanıyordum. Bir düzine sorum vardı, binlerce yorumum vardı, milyonlarca öpücüğüm vardı... ama biri dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Birinin ceketimin arkasını tuttuğunu hissedebiliyordum, yüzlerce insanın alkış sesleri arasında belli belirsiz adımın söylendiğini duyuyordum ama Kiera'nın beni geri itip ayağa kalkmamı işaret etmesi sonunda o anın gerçekliğini üzerime yıktı. Herkes bize bakıyordu ve çocuklar bana el sallarken devasa sırtışlar takınıyorlardı. Tüm bu yaygaranın Kiera'yı duydukları için koptuğunu sanmıyordum, bu da demek oluyordu ki... kahretsin... biz mi kazandık?

Evan beni öne, koridora doğru itti ve kızların hepsi ayaktaydı, alkışlıyor ve ağlıyorlardı, yani evet, bunun kazandığımız anlamına geldiğinden oldukça emindim. Kahretsin. Biz *kazanmıştık*. Ve Kiera hamileydi. Ve tüm bunların aynı anda olmasıyla başa çıkamazdım. Sahneye giden yolda tökezlerken kendimi sarhoş hissediyordum ve zihnim daha önce dönüyorduysa bile şimdi bir kasırgaya dönüşmüştü. Sürekli Kiera'ya bakıyor, tüm bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığını ya da şu anda rüya görüp görmediğimi merak ediyordum. Ama bana gülümsediğinde halüsinasyon görmediğimi anladım. O hamileydi. Anne olacaktı. Ben de baba olacaktım. Kahretsin, baba olacaktım. Kahretsin, az önce Grammy kazandım.

Biri bana altın bir gramofon heykeli uzattı. Bir başkası beni tebrik etti ve çabucak kucakladı. Gözlerim o kadar sulanmıştı ki neredeyse hiçbir şey göremiyordum ama Matt ve Evan'ın geri çekildiğini fark ettim, ikisi de Griffin'i omuzlarından tutuyordu, böylece ben sahnenin ortasına geçebilecektim. Hay sikeyim. Şu anda konuşabileceğimden gerçekten emin değildim. Ama denemek zorundaydım. Bu anı bir şekilde kabullenmeliydim. Kahretsin, neden bir konuşma yazmadım ki? Yazmalıydım; zihnim tutarlı olamayacak kadar çalkantılıydı.

"Vay canına... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gerçekten bilmiyordum. Boğazımdaki yumruyla birlikte gözlerimdeki nem de kalınlaşıyordu. *Sadece bunu atlat, sonra dağılabilirsin.* "Teşekkür etmek istiyorum..." Küçük bir hıçkırık kaçarken sesim kesildi. Bir adım geri çekilerek, sinir krizi geçirmemek için elimin tersini ağzıma bastırdım. Tekrar tekrar yutkunarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. Olmuyordu. Başımı sallayarak odadakilere "Özür dilerim. Karım bana hamile olduğunu söyledi."

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken bir adım geri çekildim. Kalabalık yeni bir tezahürat korusuyla patladı, sanki hepsi benim arkadaşlarımdı ve bu haberden heyecan duyuyorlardı. Çocuklar da alkışladı, sırtıma atladılar, omzuma vurdular ve ben gülene kadar bana sarıldılar. Bu gerginliği azalttı, duygusal barajı yıkadı.

İhtiyatlı bir şekilde yanaklarımı silerek, işimi yapabilmek için kendimi toparladım. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesindeymişim gibi hissederek mikrofona çıktım ve birkaç kısa cümleyle minnettarlığımı ifade etmeye çalıştım. "Dürüstçe söyleyebilirim ki bu hayatımın en güzel günü." Kalabalığın içinde Kiera'yı bulmak ve bana gösterdiği sevgi dolu gülümsemeyi özümsemek için bir an durdum. Sırtarak gözlerimi tüm salonun üzerinde gezdirdim. "Bizi destekleyen herkese tek tek teşekkür etmek istiyorum. Bağlılığınız dünyalara bedeldi ve siz olmasaydınız biz burada olamazdık. Baba olmak üzere olduğum için şu anda aşırı duygusal olabilirim ama her birinizi gerçekten çok seviyorum. Tüm kalbimle teşekkür ederim."

Küçük bir el sallayarak geri çekildim, sonra bir şey eklemek isteyip istemediklerini görmek için Evan ve Matt'e baktım. Matt'e para versem bile mikrofonun başına geçmeyeceğinden emindim ve Evan söylediklerimden memnun bir şekilde başını salladı. Griffin bile konuyu kendi haline bırakmaktan memnun görünüyordu. Elbette, muhtemelen kutlama içkilerine başlamak istiyordu. Gösterimizden sonraya kadar beklemek zorunda olması çok kötüydü. Vermek için sabırsızlandığım bir performans.

Lanet olsun. Bu gecenin böyle sonuçlanacağını asla hayal edemezdim ve kolumu Evan'ın omuzlarına atıp onunla birlikte sahneden ayrılırken sinirlere göğüs gerip bunu için, hepimiz için çok mutluydum. hızlı ilerlemiştik. Hatalar yapmıştık ama bunları düzeltmek için elimizden geleni yapmıştık. Bu albüme kalbimizi ve ruhumuzu katmıştık ve her bir performansımızda her şeyimizi vermiştik. elimizden gelenin en iyisini yapmıştık, ve resmi olarak olmuştuk.

tanındı ve ben çok gurur duydum. Arkadaşlarımla, ailemle, hayranlarımızla... hepimizle.

Gecenin geri kalanında telefonum susmadı, herkes bana tebriklerini yolladı. Limuzine geri döndüğümüzde Hailey beni aradı, plak şirketinin sponsor olduğu bir partide kısa bir süre göründükten sonra The Pipe'a doğru gidiyorduk. Esasen Griffin'i yatıştırmak için gitmiştik ama her şey yolunda gitmişti. Justin ve Avoiding Redemption'ın geri kalanı oradaydı. Sienna da. Yanımıza geldi, galibiyetimiz için bizi kısa bir süre tebrik ettikten sonra söz verdiği gibi bizi yalnız bıraktı. İtiraf etmeliyim sonunda sözünü tutmasından etkilenmiştim ve umarım tüm bir ders çıkarmıştır. Zirveye çıkmak için etrafınızdaki herkesi ezip geçmeniz bir şey ifade etmiyordu. İyi, eski moda nezaket ve saygı için söylenecek bir şey vardı. Ya da belki hâlâ saflık ediyordum. Eğer öyleysem de sorun değildi; bıkkın olmaktansa saf olmayı tercih ederdim.

"Aman Tanrım," dedi Hailey uzun uzun iç çekerek. "Bu gece beni öldürdün. Öldürdün. Beni. Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi ve senin adına çok mutluyum. İkiniz için de." Sonra o kadar yüksek sesle ciyakladı ki telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım. Kiera sırtıttı, belli ki onu duymuştu.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Çok heyecanlıyız ve yeğenlerinizle tanışmanız için sabırsızlanıyorum."

Biraz daha konuştu, sonra bağlantıyı kestik ve ben orada öylece oturdum, afallamıştım. Hâlâ tam olarak kafamda oturmamıştı. Kiera bana gülümsedi, başparmağı elimin arkasında geziniyordu. "Gerçekten hamile misin?" diye sordum. Bunu ona ilk kez de sormuyordum. Daha çok binincisi gibiydi.

Kıkırdayarak başını salladı. "Evet. Doktor onayladı, kesinlikle hamileyim."

Şaşkınlıkla sadece başımı sallayabildim. "Nasıl?"

Ne yazık ki Griffin bunu sorduğumu duydu. Öne doğru eğilerek, "Ciddi misin? Hâlâ nasıl bebek yapılacağını bilmiyor musun?" Dramatik bir iç çekişle, Kiera'ya bakmak için yana kaydı. "Uzun zamandır böyle yetersiz bir eşin olduğu için çok üzgünüm. Tam olarak neyi kaçırdığını bilmen için sana hizmetlerimi sunardım ama Anna ve ben artık paylaşmıyoruz. Üzgünüm."

Anna sırtıtırken o omuz silktili ve Kiera sırtıttı. Onu tersledim. "*Nasıl olduğunu* biliyorum tabii ki." Doktor tarafından onaylanmış hamile vücudunu göstermek için durakladım, sonra kaşlarımı çattım. "Sadece nasıl olduğunu anlamıyorum. Doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordum?"

Kiera seks hayatımızın ayrıntılarını dinleyen insanlara bakarken kızardı, sonra omuz silkti ve şöyle dedi: "Sanırım kötü bir hap partisi vardı. Yanlış paketlenmiş ya da öyle bir şey. İhtimaller hala oldukça düşüktü ama... işte buradayız. Bebeğimiz Eylül'de doğacak," diyerek gülümsedi.

Hâlâ sersemlemiş bir halde bir süre ona baktım. Bu gece kesinlikle küçük şansların olduğu bir geceydi. Kiera'yı öpmek için öne doğru eğildiğimde, Matt'in Rachel'a sessizce, "Sen de aynısından almıyorsun, değil mi?" dediğini duydum. Gülmek için kendimi geri çektim. Matt eğlendiğini fark etti ve beni tersledi. Rachel'ı müzik dışında herhangi bir şeyi sevdiğini hiç görmediğim kadar çok seviyordu ama henüz baba olmaya kesinlikle hazır değildi. Buna hiçbir zaman hazır olmayabilirdi; Evan'la yeni bir bahse girmeliydik.

Uzun, şık limuzin, Paslı Boru'nun yıkık dökük dış cephesine yanaşırken son derece yersiz görünüyordu. Şoför bu düşünceye katılmış gibi bölmeyi ve "Sizi burada indirmemi istediğinizden emin misiniz?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Evet, teşekkürler. Ben de kapıyı açayım." Muhtemelen bu mahallede arabayı çalışır halde bırakmak iyi bir fikir değildi, bizi dışarı çıkarmak için geçecek birkaç dakika için bile.

Matt ona kapanışta gelmesini söyledi, sonra hepimiz aceleyle araçtan indik. Burası için gülünç derecede fazla giyinmiştik ama içeri girdiğimizde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Eski müdavimlerin çoğu hâlâ buradaydı ve sıcak bir karşılama bekliyordum. Hayal kırıklığına uğramadım.

Kapıdan girer girmez Cody bizi fark etti. Aslında herkes fark etti ve salon alkışlar, ıslıklar ve tezahüratlarla inledi. İnanamayarak başımı sallamama yetti ama dostça bir teşekkür için elimi kaldırdım. Herkes izlerken ve fısıldaşırken bara doğru yöneldik.

Cody başını salladı. "Kahretsin, Grammy ödüllüler benim barımda. Bunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Tebrikler çocuklar. Her şeyi televizyondan izledik." Elini uzattı ve sırayla her birimizle tokalaştı. Sonra arkasını döndü ve hiç dokunulmadığı belli olan üst raflardan bir viski şişesi aldı; kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. "Bu gece iyi malları patlatıyoruz," dedi. Herkes çürük taburelere otururken, Cody Kiera'ya göz kırptı. "Sen hariç. Sana alkolsüz bir şeyler getireceğiz." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Seni özel olarak tebrik ederim, Kyle Baba."

Anna homurdandı ve "Kyle Baba" diye mırıldandı.

Kiera ona bir bakış fırlattı ama Griffin anında parladı. "Bardaklarımızı doldur, Cody. Ona kadeh kaldırmalıyız."

Cody hepimiz için birer shot bardağı doldururken Griffin'e kaşlarını çatarak baktım, sonra da Kiera için küçük bir bardağa meyve suyu doldurdu. Griffin'in kadeh kaldırmaları genelde pek iyi olmazdı. Griffin dramatik bir şekilde boğazını temizledikten sonra kadehini kaldırdı. Bizim de aynısını yapmamızı bekledi, sonra bardağını bana doğru uzattı. "Sonunda bir kadını hamile bırakan en iyi arkadaşım Kellan'a."

Anna ve Cody dışında herkes Griffin'e kaşlarını çatı; ikisi de güldü. Griffin etrafına bakındı ve "Ne?" dedi. Bana bir kaşını kaldırdı. "Dürüst olalım, şimdiye kadar *birini* hamile bırakmış olman gerekirdi, yani belli ki yıllardır boşa kürek çekiyorsun. İşte bu bir mucize bebek."

Söylediği hiçbir şeye şaşımamam gerektiğini biliyordum ama yine de şaşkına dönmüştüm. "Bu..." Matt ve Evan da kıs kıs gülüyordu ama Griffin'e bir şeyler açıklamaya çalışmak yerine gözlerini devirip, "Peki ya sen? Senin de çok vaktini aldı."

Burnunu çekti, sonra omuz silkti. "Seni yendim." Öne doğru eğilerek sessizce ekledi, "Ve bahse girerim seni yine yenerim."

Bu konuda benimle ciddi bir iddiaya girip girmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama girse de şaşmazdım. Başımı sallayarak kendi kadehimi kaldırdım. "Geleceğimize. Çünkü lanet olsun, iyi görünüyor."

Kimse buna içki içmekte sorun yaşamadı ve herkes kadehlerini geri devirdi. İşimiz bittiğinde Cody gülümsedi ve parmağıyla grubumuzu işaret etti. "Duvar için yeni bir fotoğrafa ihtiyacımız var, bu sefer herkesin olduğu bir fotoğraf." Başparmağıyla barın arkasında, iki votka şişesinin arasında duran Evan, Matt ve benim fotoğrafımı gösterdi.

Griffin ona baktı ve kaşlarını çatı. "Neredeyim ben?" Bana doğru baktı. "Buraya bensiz mi geldiniz? Ne oluyor lan? En iyi arkadaş yorumumu geri alıyorum."

Güldüm, sonra hâlâ tezgâhın üzerinde duran şişeyi aldım ve ona bir kadeh daha doldurdum. Anında gülümsedi. "Boş ver. Siz en iyisisiniz, efendim."

Cody bize el salladı, Matt ve Evan da arkamızda durmak için geldiler. Cody telefonunu eline aldı, sonra başını salladı ve "Eşler de" dedi.

Anna ve Kiera çoktan çerçeveye girmiş, Griffin'le benim iki yanıma oturmuşlardı ama Codyyi duyan Evan, Jenny'yi yakalayıp kollarının arasına aldı. Matt'in yanakları kızarmıştı ama gülümsedi ve Rachel yanına geldiğinde kolunu ona doladı. Cody bizi öyle ayarladı ki

Herkes görülebiliyordu ve o hepimizle birlikte anı yakalarken gülümsemem kontrol edilemezdi. Doğru hissettirdi ve tek üzüntüm Denny, Abby ve tüm sevdiklerimizin de burada olamamasıydı. Çünkü D-Bag'ler dört kişiden daha fazlasıydı. Her geçen gün daha da büyüyen bir aileydik. Ve ben bunu sevdim. Kesinlikle seviyordum.

Bu şimdiye kadar istediğim her şey.

Ya da en azından olmak üzereydi.

Bölüm 38

YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Denny'nin düğünü inanılmazdı ve en iyi arkadaşlarımdan birinin *bu kadar* mutlu olduğunu görmek beni çok etkiledi. Denny'nin "Evet" dediğinde yüzünü görmek beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Bunu söyledikten hemen sonra Kiera'nın yüzünü görmek de öyle.

Denny'yi asla incitmek istememiştim ve onun yanıdayken kendimi her zaman biraz suçlu hissetsem de, ona yaptıklarımızdan bu kadar olumlu bir şekilde kurtulduğu için çok mutluydum. Onunla ilgili her şey eskisinden daha güçlüydü - kendine güveni, kariyeri, ilişkisi - ama o hala çocukken benimle arkadaş olan iyi huylu adamdı. Evan, Matt ve Griffin'e kadar sahip olduğum tek arkadaş. Onu kaybetmediğim için çok minnettardım. Ve garip bir şekilde, Kiera da onu kaybetmediği için minnettardı. İkimiz için de iyi bir arkadaştı. İyi de bir menajerdi ve tüm bu çılgınlıklar başladığından beri ilk kez kendimi güvende, korunmuş ve desteklenmiş hissediyordum. Çok rahatlamışım.

Tören bittiğinde onu o kadar sert sıktım ki canını yaktığıma emindim; yine de sadece güldü. "Tebrikler dostum. Kulübe hoş geldin."

Bana sırtıttı, gülümsemesi parlak ve kaygısızdı. "Teşekkürler, dostum." Başını iki yana salladı. "Beni yendiğine hâlâ inanamıyorum."

"Bunu çok duyuyorum," dedim ona sırtarak.

Tekrar güldü, sonra Kiera yanına geldi. Ona sarılıp kırık dökük bir şekilde onun için ne kadar mutlu olduğunu söylerken gözleri yaşarmıştı bile ve tamamen kaybetmesine bir nefes kaldığını biliyordum. Bir an sonra geri adım attığında ve yanaklarında gözyaşları belirdiğinde haklı olduğum kanıtlandı.

Yüzünde sıcak bir gülümseme beliren Denny onları bir kenara itti ve ona, "Burada olmana çok sevindim. Seni seviyorum, dostum."

Ses tonunda o kadar büyük bir saygı ve dostluk vardı ki *benim* bile boğazım düğümlendi. Kiera hıçkırdı. Mutlu hıçkırıklar, eğer böyle bir şey varsa. Bir kahkaha atarak onu ondan uzaklaştırdım. Son zamanlarda durup dururken ağlıyordu. Daha bu sabah karnını öptüğüm ve çocuğumuza "Günaydın" dediğim için gözyaşlarına boğulmuştu. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda sadece başını salladı ve ağlamaya devam etti. Çok şirindi.

"Kendini toparla," dedim ona. Ben de biraz duygusal hissediyordum ve böyle devam ederse onunla birlikte dağılacaktım ve bu gece hâlâ yapmam gereken bir iş vardı. Denny ve Abby'nin onlar için yazdığım şarkıyı burnumu çekerek söylememi isteyeceklerinden şüpheliydim. Kiera bana hamile olduğunu söyledikten sonra içimden akıp giden bir şarkı. Her şeyi uçak yolculuğunda yazmış, sonra Matt ve Evan'a vermişim, onlar da hemen bir ritim bulmaya başlamışlardı. Daha önce bir şarkıyı bu kadar çabuk bir araya getirdiğimizi sanmıyorum; Kiera'ya aceleyle yazdığım veda şarkısı bile daha uzun sürmüştü. Ama işe yaradı ve güzeldi, romantikti... mükemmeldi. Onlar için çalmak için sabırsızlanıyordum.

Bu, birinci sınıf bir akşam yemeğinden, kadeh kaldırmalardan ve Denny ile Abby'nin devasa düğün pastalarını kesmelerinden yaklaşık bir saat sonra gerçekleşti. Şarkı için hazırlandığımızda Griffin bana kızmıştı. Sadece bir kadeh şampanya içmesine izin vermişim ve mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırmasına izin vermemiştim.

"Kötü bir şey söylemeyecektim," diye mırıldandı bana. "Ne söyleyecektin?" diye sordum.

Sırıttı ve sadece gülümsemesinden bile söyleyeceği şeyin çok resmi bir düğün için uygun *olmayacağını* anladım. Ağzını açtı ve ben de elimi kaldırdım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ona özel olarak söyleyebilirsin."

Yüzündeki şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. "Sana daha söylemedim."

Parmağımı onun yaramaz mavi gözlerinin her birini işaret edecek şekilde kaydırdım. "Bana anlattın. Bilmem gereken her şeyi anlattın."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, tıpkı Matt gibi konuşuyorsun. Ona daha önce söyledim ve eğer söylersem pasta yememe izin vermeyeceğini söyledi." Kaşlarını çatı. "Pastanın benim zayıf noktam olduğunu biliyor."

Matt bunu söylediğini duydu ve homurdandı. Griffin elini oynattı ve onu terslemesine saniyeler kaldığını anladım. Onu durdurmak için bileğini tuttum. Tanrım. *Neredeyse* -neredeyse- Tory'nin burada olmasını diliyordum. Çünkü Matt haklıydı, rock yıldızlarını yola getirmek kolay değildi.

"Sadece hazırlan," dedim ona.

Homurdandı ama dediğimi yaptı. Her şey hazır olduğunda mikrofonun başına geçtim. Havada bir heyecan vardı. Konukların çoğu ya Denny ve Abby'nin iş arkadaşlarıydı ya da tanımadığım arkadaşlarımdı. Yine de beni tanıyorlardı ve hepsi samimi bir D-Bags gösterisi için sabırsızlanıyordu. Elimi kaldırdım ve insanların konuşmaları sessiz fısıltılara dönüştü.

"Bu gece çok özel bir çift için çok özel bir gece." İnanılmaz güzellikteki geliniyle dans pistinde bekleyen arkadaşımın göz göze geldik. "Denny, Abby, size sonsuz aşk, dipsiz mutluluk ve Denny'nin kanepede uyuduğu çok fazla gece olmamasını diliyorum." Kalabalık buna güldü ve Denny gülümseyerek başını bana doğru salladı. "İkiniz için de inanılmaz derecede mutluyum." Abby ağlamaya başladı ve Denny bile gözyaşlarını tutamadı. Salonu duygulara boğmak istemediğim için bakışlarımı seyircilere kaydırdım ve "Bayanlar ve baylar, Bay ve Bayan Harris'in ilk dansı" dedim.

Bileğimin bir hareketiyle Evan'ın başlamasını işaret ettim. O şarkıya başladı ve bir vuruş sonra Matt ve Griffin de katıldı. İşaretimi bekledim ve şarkıya başladığımda Denny ve Abby dans etmeye başladı. Ruh eşini bulmak ve ona her gün daha çok aşık olmak hakkında şarkı söylerken gülümsedim. Bakışlarım sonunda Kiera'ya kaydı ve şarkının çoğunu doğrudan ona söyledim çünkü zaten onunla ilgiliydi. Onun hakkında neler hissettiğimi, onu ne kadar sevdiğimi, onun da benim için aynı şeyleri hissetmesinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlattım. Hayatımın aşkına şarkı söylerken, ara sıra en iyi arkadaşımın aşkıyla dans edişine bakarken duygular göğsümü sıkıyordu. Bütün bu lanet şeyi boğazım düğümlenmeden tamamladığım için kendimle biraz gurur duyuyordum.

Bittiğinde, ıslak gözlerimi kurnazca sildim. Sonra kalabalığa dedim ki, "Pekâlâ, bu kadar duygusal saçmalık yeter. Hadi dans edelim!"

Kalabalık yine güldü ve Denny ile Abby'nin de güldüğünü görünce rahatladım. Sonra Evan hızlı tempolu bir şarkıya başladı ve gelin, damat ve ben herkesi ayağa kaldırdık.

Sabaha kadar çalabilirdim ama sonunda Denny ve Abby mikrofonumu çaldılar ve geceyi sonlandırdılar. Erken kalkacak bir uçakları vardı ve yapmak istedikleri özel bir kutlama olduğunu tahmin ediyordum. Gecenin son turunu atmadan önce onlara sarıldım ve tekrar tebriklerimi ilettim. Abby gözyaşları içinde şarkı için bana teşekkür etti. "Çok güzeldi," diye mırıldandı.

Kadın kenara çekilince Denny eğildi ve "'We've Only Just Begun' şarkısını söylemek istemedin, değil mi?" dedi.

Kaşlarımı kaldırarak başımı salladım. "Bu beni öldürebilirdi."

Güldü, sonra omzuma vurdu ve karısıyla birlikte geri çekildi.

Kiera ve ben Denny ve Abby'den kısa bir süre sonra ayrıldık. Partiyi kapatmaya hazır görünen arkadaşlarımızla vedalaştıktan sonra, törenden önce hazırlandığımız otel odasına yöneldik. Kapının kilidini açarken sırtıyordum ve Kiera bunu fark etti.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" diye sordu, dudaklarını eğlenerek büzmüştü.

Kendisini neyin beklediğini tahmin edemeyeceğini bildiğimden, sadece "Göreceksin" dedim. Sonra otel personelinin onlardan istediğim şeyi yapmış olması için dua ettim. Yapmamışlarsa, şifreli ifademi haklı çıkarmak için başka bir şey bulmam gerekecekti. Bu gerçekten eğlenceli olabilirdi.

Her iki senaryodan da memnun bir şekilde kapıyı ittim ve ışıkları açtım. Beni bir gül denizi karşıladı ve bunu görünce gülümsedim. Her sert yüzeyin üzerinde vazolar ve etrafa saçılmış yapraklar vardı; yatağın ve zeminin her yerindeydiler. Yaprakların arasına sarılmış çikolata kalpler vardı ve hepsinin yüzleri yukarı dönük ve mükemmel bir şekilde dizilmiş olmalarından, stratejik olarak elle yerleştirildiklerini anladım. Yatağın üzerinde, içinde iki şarap kadehi ve gümüş bir buz kovasının içinde duran bir şişe bulunan bir tepsi vardı. Ayrıca bir kase çilek ve bir kap meyve sosu vardı. Vay be. Bu adamlara yüklü bir bahşiş bıraktığımdan emin olmalıydım çünkü bu oldukça etkileyiciydi.

Kiera her şeyi anladığında ağzı açık kaldı. Gözlerinde şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bana baktı. "Biz ayrılırken böyle görünmüyordu."

Güldüm ve başımı salladım. "Biliyorum." Elini tutarak onu yatağa götürdüm. "Bunun gibi süper lüks otellerin en güzel yanı ne biliyor musun?" Çok sayıdaki çiçek aranjmanını gösterdim; buradaki çiçekler neredeyse Denny ve Abby'nin düğünündeki çiçek sayısına eşitti. Neredeyse. "Gerçekten memnun etmeyi amaçlıyorlar. Muhtemelen buraya birkaç güvercin salınmasını sağlayabilirdim."

Buna güldü, sonra başını salladı. "Bütün bunlar ne için?"

Omuz silkerek, etiketi kontrol etmek için şişeyi buzdan çıkardım. Tam istediğim gibi köpüklü elma şarabı. "Sen ve ben, aslında hiç düğün gecesi yaşamadık."

Kiera dudağını ısırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Öyle yaptığımızı hatırlıyor gibiyim," dedi.

Bar düğünümüzden sonraki geceyi hatırlayarak sııttım. "Yani resmi bir düğün gecesi... yasal olarak evlendikten sonra. Bu gecenin bizim düğünümüz olmadığını biliyorum ama bu *bir* düğündü ve ben smokin giymiştim, sen de..." bakışlarım onu her yerinden saran inanılmaz gelinliğe kayd, "...böyle görünüyorsun. Ve düşündüm ki, belki bu bizim yaşayamadığımız gece olabilir. Anlıyor musun?"

Bana bakarken gözleri parladı. "Sen böyle şeyler yaptığında ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yanağını okşayarak başımı salladım. "En önemli şeyi zaten söyledin."

Gülümseyerek elime doğru eğildi. "Öyle mi?" dedi, sesi alaycıydı.

Başparmağımı saten teninde gezdirerek başımı tekrar salladım. "Hayır... Seni istiyorum." Dudaklarını büzerek bana baktı ve ben de sııttım. "Ve seni seviyorum. Ve seviyorum. Mükemmel kelimelerin üçlüsü."

Tekrar gülümsedi, sonra beni öpmek için uzandı. Ve lanet olsun, cennet gibiydi.

O cennetti. Benim ebedi huzurum.

İlkbaharda yeni bir turneye çıktık, başrolde olduğumuz bir turne. Kiera yine benimle geliyordu, bu beni hem sevindiren hem de endişelendiren bir gerçektir. Ona ya da içindeki kırılgan bebeğe bir şey olmasını istemiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer benimle olmasaydı, ben de aynı endişelenirdim. En azından o yanımdayken, her sabah uyandığımda onun iyi olduğundan emin olabiliyordum. Ve doğruladım da. Her sabah.

Denny tur için bize özel bir otobüs ayarlamıştı. Gülünç derecede şımartıcı görünüyordu ama Kiera ve benim çabucak alıştığımız bir lükstü. Gerçi otobüste tamamen yalnız değildik. Hareket ettiğimizde yanımızda bir şoför oluyordu ve ben de bu sefer bir koruma tutmuştum. Bu da saçma bir şekilde hoşgörölü görünüyordu, ama karımın ve çocuğumun hayatı söz konusuysen, hiçbir şey çok fahiş olamazdı. Hatta kişisel güvenlik hakkında hiçbir şey bilmediğim için bu hantal adamı işe almak için Sienna'dan yardım bile istemiştim. Beni çok şaşırtarak, genelde ona göz kulak olan iki adamdan birini önermişti. Bu benim için bir rahatlamaydı. Bir, çünkü adamlarla daha önce tanışmıştım ve iki, çünkü işinde iyi olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyordum. Yine de son derece ciddiye ve bana her zaman "efendim" diye hitap etmekte ısrar ediyordu.

Ve asla ama asla gülümsemezdi, çocuklar gerçekten komik davrandıklarında bile. Hayatta yeni keşfettiğim görevim onun maskesini düşürmektir. Çünkü gerçek bir insanın ailemi koruduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Kiera'nın vücudu günden güne, aydan aya büyüyordu ve ben bu büyümeyi görmeye bayılıyordum. Sık sık bebeğin ne kadar büyük olduğunu hayal etmeye çalışıyordum, bu da sık sık Kiera'nın karnına baktığım anlamına geliyordu. Buna aldırıyor gibiydi ve ona ne yaptığımı söylediğimde bunu her şeyden çok sevimli buluyordu. Kiera'nın karnına bakmadığım zamanlarda başımı karnına yaslıyor, bebeği dinliyor, ellerimi karnında gezdiriyor, bebeğin hareketlerini hissetmeye çalışıyor ya da daha doğmadan sesimi tanıyacağını umarak ona şarkı söylüyordum. Kiera bu hayranlığımın çok sevimli olduğunu düşünüyordu ama ben kendime engel olamıyordum. Çocuğumuzu tanımak istiyordum; bekleme süresi beni öldürüyordu.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Sandalye? Yastık? Ayak masajı?"

Kiera karnını ovuştururken gülümsedi. Amerika'daki son gösterimizin sahne arkasında dolaşıyorduk. Bundan sonra denizaşırı ülkelere gidecektik. Önce Avustralya, sonra Avrupa'da birkaç yer. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Dünyayı biraz daha göreceğim için heyecanlıyım, Denny'nin anavatanını göreceğim için heyecanlıyım ama Kiera çok hamileyken evimizden bu uzakta olacağımız için gergindim. Her gün turun son ayağını iptal etme dürtüsüne direndim. "Ben iyiyim," dedi Kiera. Sonra dudaklarını büzdü. "Seni de götüreceğim.

ayak masajını daha sonra ."

Bizi durdurup elimi karnına koydum. Sanki bebek ne istediğimi biliyormuş gibi, avucumun altında küçük bir tekme hissettim. Anında sırttım. Sonra başımı kaldırdım ve her zaman yanımızda olan gölgemiz, korumamız Kevin'a baktım. "Hey, Kev, bunu hissetmek ister misin? Gerçekten çok tuhaf."

Kiera omzunun üzerinden ona baktı. Bizi izlemiyordu. Genelde bakmazdı. Koridorları izliyor, ani ya da şüpheli bir hareket olup olmadığına bakıyordu. Koridorun diğer ucunda bir grup heyecanlı hayran vardı ve gözleri sanki ellerinde kalem değil de bıçak varmış gibi onlara takılmıştı. Onlara çoktan imza vermişim ama gösteriden önce yürüyüşe çıktığımızda hâlâ Kiera ve beni izliyorlardı. Biz gözden kaybolana kadar orada durup izleyeceklerini düşündüm. Sienna'nın katı ve düzenli turunun aksine, biz daha rahat davranıyorduk ve hayranların sahne arkasındaki belirli alanlarda serbestçe dolaşmalarına izin veriliyordu. Tabii ki güvenliğin gözetimi altında.

Yüzü taş gibi sabit olan Kevin bana "Hayır, teşekkür ederim efendim" dedi.

"Pekâlâ, ama bir şeyler kaçırıyorsun." Kiera bana sırtıttı. Kevin'le ilişki kurma çabalarımı eğlenceli buluyordu.

İleride bir hareketlilik oldu, biri bana doğru koşuyordu ve sanki doğaüstü güçleri varmış gibi Kevin aniden önümüzdeydi, bir eli ceketinin altındaki silahındaydı, diğer eli ise geri çekilmemizi işaret ediyordu. Ama bize doğru koşan Griffin'di. Kev'in duruşunu fark edince durdu, sonra sanki gerçekten ona doğrultulmuş bir silah varmış gibi ellerini kaldırdı.

"Dostum, pitbuluna dost canlısı olduğumu söyle."

Kevin çoktan rahatlamıştı ama ben Griffin'e kaşlarımı kaldırdım. "Sen öyle misin?" Ona sordum.

Bana kaşlarını çattı ve tank gibi bir adam tekrar arkamızda ilerlerken Kevin'e temkinli bakışlar attı. "Hiç hoş değil, Kell. Hiç hoş değil."

Yine sırtıttım. Bir korumaya sahip olmak eğlenceli bir şeydi. "Koridorlarda kendini eğlendirmek için mi koşuyordun yoksa bizi mi arıyordun?"

Sırtıttı. "İkisi de. Matt gelip seni bulmamı söyledi. Seninle bir şey hakkında konuşması gerekiyormuş." Bundan daha fazlasını bilmiyormuş gibi omuz silkti ve muhtemelen de bilmiyordu. Kendisini doğrudan ilgilendirmeyen her şeye kulaklarını tıkama eğilimindeydi.

Kiera'nın eline uzanarak, yolu göstermesini işaret ettim. Kevin bir adım arkamızdayken büyük bir odaya doğru ilerledik. İçeriden fısıltılar ve hareket sesleri geliyordu ama nedense ışıklar kapalıydı. Kevin anında alarma geçti ama elimi kaldırıp ona, "Bunun ne olduğunu bildiğimden eminim ve sorun yok," dedim.

Bana kaşlarını çattı ama başını salladı. Yine de onu yatıştıranın benim sözlerim olduğundan şüpheliydim; daha çok kapının mekanın güvenlik ekibi tarafından sıkı bir şekilde korunduğu gerçeğiyle. Kiera elimi daha sıkı sıkarken bana gülümsedi, sonra ikimiz Griffin'i karanlık odaya kadar takip ettik. İçeri adım attığımız anda ışıklar parladı, de kör etti ve en az yüz kişi hep bir ağızdan "Sürpriz!" diye bağırdı.

Görebilene kadar gözlerimi kırpıttım ve görebildiğimde de şaşkına döndüm. Ekipten herkes buradaydı, çocuklar ve Avoiding Redemption ve Holeshot'tan herkes buradaydı. Sürücülerimiz bile buradaydı ve her bir kişi alkışlıyor ve ıslık çalıyordu. Arkalarındaki duvarda kocaman bir pankart vardı ve üzerinde *Tebrikler* yazıyordu! Yiyeceklerle dolup taşan bir masa vardı,

İçecekler ve pasta - mavi ve pembe bir pasta - ve odanın tavanı pastel balonlarla neredeyse gizlenmişti.

Ben Kiera'ya doğru eğilip "Bugün benim doğum günüm değil, senin doğum günün mü?" diye sorarken Matt ve Evan bir adım öne çıktılar.

Şakama güldü -doğum gününün ne zaman olduğunu bildiğimin farkındaydı- sonra elini karnına götürdü. "Bunun bizim için olduğunu sanmıyorum," dedi.

Odaya bakıp sırtıarak başımı salladım, bu jestten gerçekten etkilenmiştim. Matt yeterince yaklaştığında açıkladı. "Mürettebatın çoğu son seferde bize katılmayacak ama bizden ayrılmadan önce Küçük Kyle için özel bir şey yapmak istediler." Odayı işaret etti ve işte o zaman birçoğunun elinde hediyeler olduğunu fark ettim. Çocuğum için hediyeler. Bu çok gerçeküstüydü ve bana bir kez daha işimin, özellikle de bu seviyede, gerçekleşmesi için küçük bir orduya ihtiyaç duyduğunu hatırlattı. Kendi hayatları, sevgileri ve hikayeleri olan bir ordu ve çocuğum için kendi yollarından çıkmaları, bu şekilde önemsediklerini göstermeleri... beni boğdu.

"Teşekkür ederim," dedim odadakilere. "Bu... bu benim için, bizim için çok şey ifade ediyor. Ben sadece..." Biri bana bira uzatırken ve bir başkası da Kiera'ya hediyeler verirken sözümü bitiremedim bile, sadece inanamayarak başımı salladım. Lanet olsun, çok iyi insanlar tanıyordum.

O geceki gösteri şimdiye kadar yaptığımız en iyi gösterilerden biriydi. Herkes iyi bir ruh halindeydi, herkes heyecanlıydı, mutluydu... büyük miktarda neşe ve şekerle doluydu. Ekibe ve hayranlarımıza veda ediyor olsak da, bu bir veda gibi gelmedi. *Bir dahaki sefere kadar...* gibi hissettirdi.

Çok geçmeden, devasa bir uçağa binmiş Under Under'a gidiyorduk. Kiera'nın son üç aylık döneminde seyahat ediyor olması beni hala endişelendiriyordu. Uçakta bu konuda daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama gerçekten de hissetmiyordum. "Bundan emin misin?" İki birinci sınıf koltuğumuzun arasındaki koridora doğru eğilerek ona sordum. "Hâlâ eve gidebiliriz."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Milyonlarca saatlik bir uçuşun iki saatindeyiz. Artık 'eve dönmek' gibi basit bir yol yok."

Karnını incelerken kaşlarımı çattım. "Biliyorum. Hemen başka bir uçağa binmemiz, havada bir gün daha geçirmemiz ve seni yerleştirdikten sonra hemen geri gelmem gerekecek..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Kolay olacağını söylemedim. Ya da eğlenceli. Ama bu mümkün. Eve gidebilirsin."

Gülümsemesi son derece rahattı. "Ben evimdeyim," dedi bana. Tatlı bir duygu olsa da gözlerimi devirdim. Bana kaşlarını çattı. "Bu

İyi olacaksın, Kellan. Doğum tarihim turne bittikten bir süre sonra. Bebek doğduğunda evde olacağız ve dinlenmiş olacağız."

"Ya bebek erken gelirse?"

Dudağı büküldü. "O zaman başka bir ülkede doğacaklar. Bu onları teknik olarak o ülkenin vatandaşı yapar mı? Belki çifte vatandaşlık alabilirler." Bu onu heyecanlandırmış gibiydi ama benim kaşlarım daha da çatıldı. İçini çekti. "Her yerde hastaneleri var, biliyor musun? Her şey yoluna girecek."

Dudaklarımı bükerek başımı salladım ve ona yaklaştım. "Pekâlâ, Anna. Karımın bedenini nasıl ele geçirdiniz... ve ne zamandır onun içinde yaşıyorsunuz. Çünkü Kiera dün gece ne yaptığımızı öğrenirse..."

Dizime vurmak için eğildi ve ben de kıkırdadım. "Kız kardeşimden bazı hayat tüyoları aldığım için minnettar olmalısın," dedi. "Aksi takdirde... kanatlarını asla alamazdın."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Bu konuda ciddi miydin?"

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Evet. Denemek ister misin?" diye sordu sessizce.

Tek yapabildiğim aptal aptal ona bakmaktı. Benimle gelmesi konusunda ilk başta kararsız görüldüğümde, uçakta seks yapabileceğimizi ima etmişti. Şaka yaptığını sanmıştım. Yarı kamusal seks ona göre değildi ve o tuvaletler de şaka gibiydi; *tek* kişiyle daracık *bir* yerdi. Ama gözlerindeki ifadeden ciddi olduğunu anlayabiliyordum; denemek istiyordu. Vay canına. Hamile karıma istediği şeyi vermeyi reddedecek değildim.

Yüzümde bir gülümseme, ayağa kalktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım.

Her birimiz bir tane alacakmışız gibi davranarak soğukkanlılıkla çift tuvalete doğru yürüdük. İnsanlar içiyor, konuşuyor, ekran izliyor ya da uyuyordu. Kimse bize dikkat etmiyordu, bu yüzden aynı tuvalete girdik ve kapıyı hızla kapattık. Neredeyse anında güldüm. Bu banyo ana kabin banyolarından daha büyük olsa da, burada iki kişi için ancak yeterli yer vardı. Kiera yüzümdeki eğlenceyi görünce gülümsedi, sonra kot pantolonumu çıkarmaya başladı. Bu konuda gerçekten ciddi miydi?

Görünüşe göre öyleydi, çünkü bir an sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi. O beni öperken düşünmeyi bıraktım, bunun lojistiği hakkında endişelenmeyi bıraktım, dengemi korumanın sörf yapmak gibi hissettirmesinden rahatsız olmayı bıraktım, vücudumun herhangi bir parçasını hareket ettirmenin beni duvara çarpmasına neden olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramayı bıraktım. Tüm bunları düşünmeyi bıraktım ve sadece *hissetmeme* izin verdim. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, elim yanağını kavırıyor, eli kotumun içine kayıyor...

Parmaklarını etrafımda dolaştırdı ve yüzde 1.000'im in gemide olması için gereken tek şey buydu. Vücudum anında ona tepki verirken yumuşak bir inilti beni terk etti. Canlandığımı hissettiğinde ağzımda inledi ve tam o anda bizi durdurmak için kelepçeleyip sürükleyerek dışarı çıkarmak zorunda kalacaklarını biliyordum. Bol bir elbise giymişti, bu inanılmaz derecede yardımcı oldu. Dudaklarımı boynuna doğru kaydırarak onu çevirdim, elbisesini yukarı kaldırdım ve iç çamaşırını çıkardım. O da benim için tamamen hazırdu ve parmağımı bacaklarının arasına kaydırduğımda diğer elimi tuttu ve ağzına bastırdı. Boynunun arkasını öperken gülümsedim, kendini bastırmak için yardıma ihtiyacı olduğunu bilmesine bayılmışım.

Çok hamile bir kadınla küçük, sallanan bir odada seks yapmak düşündüğümde daha da karmaşıktı. Düşmeden ya da kramp girmeden ikimiz için de rahat olan doğru pozisyonu bulmak gerçek bir zorluktu. Ama bir kez tatlı noktayı bulduğumuzda, lanet olsun, çok iyi hissettirdi. Kiera tezgâha yaslanmış, ben de onun arkasındayken aynada onun yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Benimkini de. Elim hala ağzının üzerindeyken, yüzünün coşkuyla dolmasını izledim, etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde bile parçalanmasını izledim. Kendi duvarımın yaklaştığını hissettiğimde birkaç kez daha içine girdim, sonra başımı boynunun kıvrımına bıraktım ve boşalırken kendi iniltimi bastırmaya çalıştım. Tanrım... Kahretsin.

Bir an öylece nefesimi tutarak dinlenmek zorunda kaldım ve sonra Kiera'nın elini yanağımda hissettim. Elim ağzına götürüp kalbinin üzerine koydu ve parmaklarımın altında hızlı nabzını hissettim. Gülümseyerek, aynada ona bakmak için başımı kaydurdım. Yanakları kızarmıştı ve bana gülümserken neredeyse parlıyordu. Sonunda temizlenmesine ve giyinmesine yardım etmeden önce tam otuz saniye orada öylece durdum ve onu bağrıma bastım.

Sonunda kapıyı açtığımda tuvaletin hemen dışında bekleyen bir uçuş görevlisi vardı. Onu gördüğümde durup baktım, bir insanın uçaktaki tuvalette seks yaptığı için ne kadar belaya bulaşabileceğini merak ediyordum. Kiera'ya ve bana sırtıttı, kaşlarını kaldırdı ve ben de ona *"Üzgünüm, bir daha olmayacak, bana kızma, yemin ederim sapık değilim"* ile karışık bir omuz silkme hareketi yaptım. Yüzümdeki ifadeye kıkırdadı, sonra sözsüz bir şekilde üniformasının içine uzandı ve her birimize birer çift plastik kanat uzattı.

Aman Tanrım. Kiera kanatlarımı kazanacağımdan bahsettiğinde, bana gerçekten bir çift kanat verileceğini hiç düşünmemiştim. Yüzümde parlak bir sırıtışla onları gömleğime iliştim ve uçuşun geri kalanında gururla taktım. Aslında, turun geri kalanı boyunca. Kiera önce hafifçe utanmış gibi göründü, ama sonra bunun sevimli olduğunu düşünmüş gibi bana sevgiyle gülümsedi. Griffin kendi çiftini isteyerek suratını astı ve ben birden Anna'nın evde kalmasına gerçekten minnettar oldum. Kesinlikle tutuklanacaklardı.

Turne Brisbane'e ulaştığında Denny'nin ailesini konsere davet ettim. Açıkçası geleceklerini sanmıyordum; gerçekten de gelmeleri için bir sebep yoktu. Kiera kuliste oturmuş beklerken gergindi. "Gelmelerini ummam yanlış mı? Gelmelerini ummam tuhaf mı? Her ikisinin de olmasını istediğim için deli miyim?"

Kısa bir kahkaha atarak başımı salladım. "Eğer sen deliysen, ben de deliyim. Babamla ilk kez tanışmadan hemen önce hissettiğim gibi hissediyorum." Başımı sallarken uzun bir nefes verdim. "Her şey yoluna girecek. En kötü ihtimalle beni öldürmeye çalışırlar ve Kev onları durdurur."

Kevin kaşlarını kaldırdı. "Şiddete başvurmalarını mı bekliyorsun?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırmasını sağlamak bile bir zafer gibiydi. Daha fazlasını isteyerek ona, "Oğullarının kız arkadaşını hamile bıraktım, yani... evet." dedim.

Ağzı bir parça açıldı ve zafer damarlarımda dolaşmaya başladı. Ama hemen ağzını kapattı ve başını salladı. "Onları her zaman üç metre uzakta tutacağım."

Kiera homurdandı ve usulca koluma vurdu. "Olduğundan daha kötüymüş gibi konuşuyorsun ve ben bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim." Başını kaldırıp Kevin'a baktı. "Kellan ve ben evliyken o..." Kendini durdurarak başını salladı. "Denny iyi; o da mutlu bir evliliği var ve eminim ailesi aramızda geçenlerden dolayı endişelenmiyordur. Zaten bu çok uzun zaman önceydi."

"Peki neden gerginsin?" Ona sordum.

İçini çekti, sonra tekrar Kevin'e baktı. "Belki bir metre ." Başını salladı ama ağzının seğirdiğine yemin edebilirim.

Sonunda, gösterinin başlamasından kısa bir süre önce, geldiklerini öğrendim. Güvenlik onları bize getiriyordu ve beklerken ellerimi yaklaşık on kez kotuma sürmek zorunda kaldım. Kiera gitarıyla oynuyordu.

Kolyeyi ileri geri çekerken, birlikte geldiği zincirin gücüne bir kez daha hayran kaldım. Her kuruşuna değdi.

Mürettebattan biri içeri girdi ve "Bay ve Bayan Harris sizi görmek istiyor efendim. Arkadaş ve aile listesindeydiler."

Ona başımı salladım. "Onları içeri alın, teşekkürler."

Geri adım attı ve kalbim güm güm atmaya başladı. Kiera ayağa kalktı ve elimi sıktı, hangimizin daha heyecanlı olduğundan emin değildim. Lanet olsun. Neden bu kadar gergindim? Çünkü önemsiyordum. Çünkü onların kınamasını hak ettiğimi biliyordum ama asıl istediğim onaydı. Kabul edilmek. Sevgi. Ama bunu alamayacağımı biliyordum. O köprüyü uzun zaman önce yakmıştım. *Öyleyse neden geldiler?*

Birkaç saniye sonra odaya yaşlı bir çift girdi ve Denny'ye olan benzerlikleri gün gibi ortadaydı. Saçları çoğunlukla griydi ama bir zamanlar koyu kahverengi olduğunu ima eden bir koyuluk vardı. İkisinin de gözleri oğullarıninki kadar koyu renkti ama bu benzerliği asıl ortaya çıkaran şey... ifadelerindeki nezaketti. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, dudaklarının gülümsemeden önce bile yukarı kıvrılması, sanki ağızları kaşlarını çatmaktan acızmış gibi, yüzlerindeki yargısızlık. *Bu, onların iyi insanlar olduğunu* haykırıyordu ve Denny tanıdığım en iyi insan olduğu için bu çok anlamlıydı.

Parmaklarımın titrediğinin farkında olarak elimi uzattım. "Bay ve Bayan Harris, sonunda sizinle tanışmak bir onur. Denny ikinizden de övgüyle bahsediyor."

Bayan Harris önce beni tuttu ve elimi iki elinin arasına aldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kellan." Bir kaşını kaldırdı. "O da senden övgüyle bahsediyor."

Tabii ki yaptı. Şimdi. Yapmadığı bir zaman olduğunu hayal etmek zorundaydım. "Eve ilk geldiğinde seni aradığımı hatırlıyorum, yani bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum," dedim ona.

İç çekti ve başını salladı. "Evet. O zamanlar... sana karşı mutsuzdu." Gözleri Kiera'ya kaydı. "İkinizle de."

Kiera yüksek sesle yutkundu ve gözlerinde parlayan yaşları gördüm. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Onu asla incitmek istemedim. I-"

Denny'nin annesi onu susturdu, sonra ona sarıldı. "Hayatta her şey olur," dedi. "Öğreniriz, büyürüz ve eğer yeterince güçlüyse, bizi inciten anları alır ve daha iyi insanlar oluruz." Gülümseyerek Kiera'dan uzaklaştı. "Ve oğlum eve döndüğünde öğrendiğim şey, onun bir

inanılmaz güçlü bir insan. Ve iyi. Ve nazik. Ve bağışlayıcı. Ve tam olarak olması *gerektiği* yerde olduğuna inanıyorum. Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyorum ve kalbini kırdığınız için heyecanlanmasam da... oğlumu tanıyorum... kötü bir insan olsaydınız sizi *bu* kadar çok sevmezdi." Tekrar bana baktı. "İkiniz de."

Denny'nin babası başıyla onayladıktan sonra, "Ama onun kalbini bir daha kırmamaya çalış, tamam mı? Oğlumun aksine, benim içimde sadece çok fazla affedicilik var."

Kiera buna güldü, ben de güldüm. Sonra hepimiz kucaklaştık ve yolumuza devam ettik. Kiera ve ben sırayla konuştuk, yıllar önce olduğumuz saf çocukları anarak zaman kaybetmek yerine şu *anda* olduğumuz kişileri tanımlarına izin verdik. Gecenin sonunda kendimi başka bir anne-babam varmış gibi hissettim ve Kiera'nın da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

Tur sona erdiğinde, Kiera'nın eve gitmeye hazır olduğunu söyleyebilirim. O dinlenmeye ve şımartılmaya hazırdı, ben de onu şımartmaya hazırdım. Onu rahat ettirmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama tarihi yaklaştıkça kendimi daha da çaresiz hissediyordum. Ayaklarının şişmesini durduramıyordum, geceleri uyuyabilmesi için rahatsızlığını gideremiyordum, bebeğin sürekli aynı noktaya tekme atmasını engelleyemiyordum. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve kendimi işe yaramaz hissetmekten nefret ediyordum.

"Sana yine o özel dondurmadan almamı ister misin?" Ona sordum.

Uzun bir iç çekişle yan tarafını ovuşturdu ve "Hayır, artık kulağa hoş gelmiyor" dedi.

"Ayak parmaklarını tekrar boyamamı ister misin? Sanırım bu sefer daha iyisini yapabilirim." Geçen sefer tırnaklarından çok ayaklarına ve ellerime sürmüştüm.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Hayır, ama teşekkür ederim."

"Anneni kontrol etmemi ister misin?" Caroline erken gelmişti ve koridorun sonundaki misafir odasında kalıyordu. Gibson'inkini kaçırdığı gibi doğumu da kaçırma riskini almak istememişti.

Kiera içini çekti ve kapalı yatak odamızın kapısına baktı. "Hayır, o iyi."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek, yatakta perişan bir halde yatarken onu inceledim. "Ne yapabilirim?" diye sordum. Çünkü bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu beni öldürüyordu.

Kiera başını salladı. "Yapabileceğin başka bir şey yok Kellan. Çocuk odası hazır, annem burada, tüm ayarlamaları yaptık... geriye kalan tek şey beklemek."

İçimi çektim ve çenemi onun koluna yasladım. "Beklemekten nefret ediyorum. Tüm yükün senin üzerine kalmasından da nefret ediyorum. Keşke bebeği paylaşabilseydik."

Gülerken yüzünü buruşturdu. "Bu çok garip olurdu." Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Merak etme, bebek doğduktan sonra yapacak çok işin olacak."

Bu beni gülümsetti. "Sence kız mı erkek mi?" diye sordum. Hayal etmeye çalıştım, yakında hayatımızın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım, ama yine de yapamadım. Hâlâ gerçekleşmeyecek uzak bir hayal gibi görünüyordu.

Kiera iki elini karnında gezdirirken sırttı. "Bilmiyorum. Yine de öğrenmediğimize sevindim. Sürprizi dört gözle bekliyorum. Ve tekrar eğilebilmeyi."

Yüzündeki mutsuzluk tekrar iç çekmeme neden oldu. Tanrım, keşke Yapabileceğim *bir şey*. Doğrulup omuz silktim ve "Seks yapmak ister misin?" diye sordum.

Dürüst olmak gerekirse, ona verebilecek tek şeyim buymuş gibi hissettim ama başını sallarken güldü. "Ben iyiyim, Kellan. Söz veriyorum."

Ona kaşlarını çatıttım. "İyi olmanı istemiyorum, harika olmanı istiyorum." Düşünürken durakladım, sonra omuz silktim ve gömleğimi çıkardım.

Kiera göğsüme, karın kaslarına baktı ama kaşlarını çatmıştı. "Seni seviyorum ama şu anda gerçekten yapamam."

Ayağa kalkarak kot pantolonumu çıkardım. "Biliyorum," dedim ona. Şifonyerimize doğru ilerleyerek kovboy şapkasını aldım ve başıma geçirdim.

Kiera'nın kaşları beni izlerken daha da çatıldı. "O zaman ne yapıyorsun?"

Çalılarla ona doğru ilerlerken yatağın kenarında durdum ve orada öylece dikildim. Gözleri vücudumda geziniyordu. En seksi gülümsememi takınarak ona dedim ki, "Şu anda sana sunabileceğim tek şey göz şekeri, o yüzden... al bakalım. İç bakalım."

Gülmeye başladı, sonra o kadar sert kıkırdadı ki gözleri yaşardı. "Kesinlikle çok gülünçsün," dedi bana nöbet arasında.

Bir süre kışıma bakabilmesi için arkamı döndüm. "Biliyorum," dedim ona. Sonra da "Boxerını çıkarmak istersen haber ver." dedim.

Homurdandı ve ben de poz verirken gülümsedim. En azından onu güldürebiliyordum. Belki de o kadar da işe yaramaz değildim.

Üç gün sonra Kiera'nın kasılmaları başladı. Bana söylediği anda hemen harekete geçtim. Ya da... Sinir krizi geçirmeye başladım. Bu daha doğru geldi. Planımızı hatırlamaya çalıştım.

İhtiyacımız olabilecek her şeyi hatırlamaya, aynı anda nasıl yürüyüp konuşacağımı hatırlamaya çalıştım ama beynim bir anda jöleye dönüştü ve bilinçli düşünmek tamamen imkânsız hale geldi. Nasıl olduğundan tam olarak emin değildim ama onu hastaneye götürmeyi başardım. Annesini de. *Sanırım.*

Kiera'nın acısı şiddetlendikçe kalbim paramparça olacakmış gibi hissediyordum. *Bunu ona nasıl yapabildim? Buna değer miydi? Ağlamamak ve ondan af dilememek için kendimi nasıl tutabilirdim?* Caroline yüzümdeki çaresizliği görmüş olmalıydı. Beni odanın kenarına çekti, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Sen ne kadar korkuyorsan, o daha çok hissediyor. Derin bir nefes al, kendini toparla ve sonra gidip onun kayası ol. Çünkü şu anda senden istediği şey *destek.*"

Başımı salladım, derin bir nefes aldım, tüm paniğimi bastırdım ve karıma doğru yürüdüm. Elini tutarak ona doğru eğildim ve "Bunu yapabilirsin bebeğim. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Gözleri korku, acı ve endişeyle irileşmişti. Boğazımdaki yumruyu yutarak ona başımı salladım. "Ben buradayım. Yanındayım."

Kiera başıyla küçük bir selam verirken hafifçe gevşedi. "Seni seviyorum," diye mırıldandı, sesi gergindi.

Caroline onun diğer tarafına geçerek bana, "Bunun kıymetini bil. Bir süre için bunu son kez söylüyor olabilir."

Hemşireler hafifçe güldü ve hatta Kiera bile gülümsedi ama... Caroline oldukça haklıydı. İşler yoluna girdiğinde Kiera tüm dünyaya lanet okuyormuş gibi görünüyordu ve ben de onun lanet listesinin en tepesindeydim. Ama Tanrım, o inanılmazdı. Güçlüydü. Odaklanmış. Kararlı. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim, orada yatıp bu kadar uzun süre bu kadar acıyla başa çıkabileceğimi düşünmemiştim. Ve bu ilaçlarla oldu. Beni kesinlikle şaşırttı ve doktor son bir kez ıkınmasını söylemeden çok önce gurur gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Kiera onu hiç görmediğim kadar yorgundu ama başardı, bir telaş ve sonsuza dek kafamın içinde kalacak bir ses vardı; bir bebek ağlaması. *Benim* bebeğim ağlıyordu. Bakmak istedim ama gözlerimi Kiera'dan alamıyordum. "Harikasın," dedim ona, başını öperek.

Bana hayatımda gördüğüm en uyku gülümsemeyi verdi ve gözleri yorgunluktan kapandı. Biri "Tebrikler!" dediğinde gözleri açıldı. Oğlunuz oldu!"

Bakışlarım oğlumu tutan hemşireye kaydı. *Oğlumu*. Buna tam olarak inanamadım. "Bir oğlum mu var?" dediğimi duydum, gözlerimden yaşlar aktığını hissettim ama her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Bir oğlan. Minyatür bir ben. Doğduğumda hayatın yaptığı hatayı düzeltmek için bir şans. İşleri yoluna koymak için bir fırsat. Umut. Böyle hissettiriyordu. Umut.

Hemşire sorum üzerine başını salladı, minik bebeği kollarında tutarken yüzü gülüyordu. Onu Kiera'ya vermeye başladı, sonra durdu ve bana verdi. Onu almak için Kiera'yı bıraktığımda ellerim titriyordu. *Onu. Oğlumu*. Onu kucağıma aldığımda sıcacıktı. Başında pastel bir şapka vardı ama gözlerini açmış beni izliyordu; gözleri derin, koyu gri ve kenarlarında gece mavisi vardı ve bir gün benimkilere benzeyip benzemeyeceklerini merak ediyordum. Ağzının şeklinde kendimi gördüm, minik burnunda Kiera'yı gördüm. O mükemmeldi. Şaşırtıcı derecede, güzel bir şekilde mükemmeldi ve onu sonsuza dek bu kadar bozulmamış tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı zaten biliyordum. Onu mutlu, güvende, korunmuş ve en önemlisi sevilmiş tutmak için.

İçimden hıçkırıkla karışık boğuk bir kahkaha sesi çıktı. İçimi kaplayan sevgi seli konuşmamı, görmemi zorlaştırıyordu ama beni tanımasına ihtiyacım vardı. Beni, aylardır annesinin karnında ona mırıldanan kişi olarak anında tanımasına. Ve onun hakkında ne hissettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Henüz anlamamış olsa bile, bilmesine ihtiyacım vardı. Ona olan hislerimi sorgulamasını asla istemedim. Asla.

"Hey, küçük adam," dedim boğuk bir sesle. "Ben senin babanım ve seni çok seviyorum. Burada olduğun için çok mutluyum."

Bölüm 39

SONSUZA DEK MUTLU

Baba olmayı sevdim. Hayır, sevmek bunu karşılamıyordu. Sevgiyi aşan kelime her neyse, ben öyle hissediyordum. Ben... bütündüm. Tüm boşluklar silinmiş, tüm boşluklar doldurulmuş, tüm gölgeler yakılıp yok edilmişti. Huzur içinde değildim, huzur *içindeydim*.

Kiera ve ben oğlumuz için Ryder isminde karar kıldık. Ryder Carter Kyle. Kulağa hoş geldiğini düşündüm ve ilk ismin kardeşimin ismine benzemesi ve göbek adının da babamın soyadı olması hoşuma gitti. Kiera bunun bir rock yıldızının çocuğu için uygun olduğunu düşünüyordu ve sanırım öyleydi, ancak bu benim için hiç önemli değildi.

Yeni doğmuş bir bebekle hastaneden ayrılmak hayatımın en stresli deneyimlerinden biriydi. İnsanların ne kadar çılgınca araba kullandığını daha önce hiç fark etmemiştim ve otoyoldaki herkese bağırarak istedim. Özellikle de şerit değiştirenlere. *Otuz saniye kazanmak için trafikte birdirbir yapmanın kimseye bir faydası yok ve gerçekten çok tehlikeli, sizi lanet olası alet çantaları!* Söylemeye gerek yok, eve vardığımızda Kiera'nın yaptığı ilk şey bana bir bira vermek oldu.

Ryder evimizde güvende ve sağlam olduğunda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Yatma vakti gelene kadar. Sonra otoyola geri dönmüş gibi hissettim.

"Onu çocuk odasına yatırmamız gerektiğinden emin misin? Belki de beşiği yatak odamıza getirmeliyiz. Ya da belki bizimle aynı yatakta uyumalı. Bu güvenli mi? Beşik güvenli mi? Belki de hepimiz yerde uyumalıyız? Belki de ona nöbetleşe bakmalıyız? O iyi olacak, değil mi?"

Tüm bunları bir nefeste çok hızlı bir şekilde söyledim ve hem Kiera hem de Caroline bana kocaman gözlerle bakıyorlardı. Sesimin biraz çılgınca çıktığını biliyordum.

Omuz silkti ve yüzünü buruşturdu. "Sadece başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Kendini terk edilmiş hissetmesini de istemiyorum."

Bunun üzerine Kiera'nın yüzü yumuşadı, gözleri parladı. Caroline bana gülümsedi ama başını salladı. "Kendini terk edilmiş hissetmeyecek ve iyi olacak. Bir monitörün var ve istersen bütün gece onu dinleyebilirsin, ama bunu kendi başına yapmayı öğrenmesi uzun vadede gerçekten daha iyi olur." Sırıttı. "Zaten her üç saatte bir kalkacak."

"O... ne?" Kiera ağzı bir karış açık, "Ne?" dedi.

Caroline güldü ve Kiera'nın omzunu sıvazladı. "Kellan'ın onu yatırmasına izin vermeli ve gidip uyuyabildiğin kadar uyumalısın."

Kiera iç çekti, bir süre Ryder'a baktıktan sonra başını salladı. Bana bir öpücük verdi, sonra ayaklarını sürüyerek yatak odamıza gitti ve ben oraya varana kadar çıkmış olacağını biliyordum. Caroline üç saat konusunda yalan söylemiyordu ve Kiera gece boyunca Ryder'la birkaç kez kalkmıştı. Bunun bir tesadüf ya da sadece ilk geceye özgü bir şey olmasını umduğundan emindim. Anna'nın ona yeni doğmuş bir bebek olarak Gibson'la başa çıkma konusunda söylediği her şeyi unutmuş olmalıydı. İnkâr. Çok güçlü bir şeydi.

Hâlâ Ryder'ın beşiğinin yanında duruyor, çoktan uyumuş olmasına rağmen onu hafifçe sallıyordum. Caroline yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Onu yatırmam gerektiğini biliyorum," dedim ona. "Sadece... henüz yapamam."

Başını salladı. "Sorun değil. Ben kucaklaşmaya inanan biriyim. Ona istediğin kadar sarılabilirsin Kellan. Bu ikiniz için de önemli."

Kolumu okşadı, Ryder'ın tombul yanağını öptü ve odadan çıktı. Gözlerimi ona dikmiş, onu ne kadar çok sevdiğimi hayret ve şaşkınlıkla izliyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım çünkü Kiera için hissettiklerimden farklıydı. Kiera kalbimin bir parçasıydı ve onu gittiğim her yerde içimde tutuyordum, ama Ryder... o kalbimin bedenimin dışında kalan bir parçası gibiydi. Ve bu korkutucuydu çünkü benim dışımdaki bir şeyi her zaman koruyamazdım. Onunla daha yeni tanışmıştım ve şimdiden onu bırakmakta çok zorlanıyordum. Birden Martin ve Gavin'i çok daha iyi anladım. Ve beni yetiştiren John'a karşı tamamen şaşkınlık içindeydim. Ondan olsam da olmasam da, nasıl olur da bana bakıp anında benden nefret edebilirdi? Kollarımdaki küçücük, güven dolu bebeğe bakarken bunu anlayamıyordum bile.

Geçmişe takılıp kalmak istemediğimden, Kiera'nın en sevdiği D-Bags şarkısını usulca söylemeye başladım; Denny'yle Pete's'e girdiği o ilk gece söylediğim şarkıyı. Beni gerçekten fark etmesini sağlayan şey. Ryder kıpırdandı.

Şarkı söyledim, sonra ağzı gülümsüyormuş ya da gülümsemeye çalışıyormuş gibi seğirdi. Gözlerim yaşardı ve bir şarkı sözünde boğuldum. Sesimi hatırlayıp hatırlamadığını, bu şarkıyı Kiera hamileyken ona söylediğim zamandan hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Gerçekten hatırlamasını umuyordum.

Parmağımı onun küçük elinin altına koydum ve uykudayken bile minik parmaklarını sanki beni sahipleniyormuş gibi benimkilerin etrafına doladı. Bu beni öldürdü ve şarkı söylemeyi bırakmak zorunda kaldım, boğazımdaki yumruyu milyarlarca kez yutmak zorunda kaldım. Sonunda konuşabildiğimde ona dedim ki, "Seni çok seviyorum. Muhtemelen bunu söylememden bıkacaksın. Muhtemelen zorba ve aşırı korumacı olduğumu düşüneceksin. Hatta bazen benden nefret edeceksin. Seni sevdiğimi bildiğin sürece sorun yok. Her gün, her saat, ne yaparsan yap, kim olursan ol, seni seviyorum ve senin için en iyisinden başka bir şey istemiyorum." İçimi çektim. "Bu da muhtemelen uyku. Seni gerçekten yatırmalıyım. Sadece... bir saniyeni bile kaçırmak istemiyorum."

Başımı sallayarak gözlerimi devirdim. "Lanet olsun, kendime lazım. Oops. Muhtemelen lanet olsun dememeliydim. Kahretsin, yine söyledim. Lanet olsun. Bir küfür kavanozu yapmam gerekecek, şimdiden söyleyebilirim." Hafifçe güldüm. "Baban gibi konuşma evlat. Ya da Griffin Amca gibi. Aslında ondan tamamen uzak durmalısın. Ben de kendi kendime konuşmayı bırakmalıyım çünkü sen uyuyorsun ve beni duyamıyorsun bile." Başımı tekrar sallayarak içimi çektim ve "Tamam, seni indiriyorum. Yemin ederim." Sonra arkamı döndüm ve onu beşiğine yatırdım, tabii ki binlerce öpücükten sonra.

Orada yatarken çok küçük görünüyordu ve onun yokluğunda kollarım gerçekten ağrıyordu. Ama kendimi odadan çıkmaya zorladım, kapıyı kapattım ve yatak odama kadar olan kısa mesafeyi yürümeye zorladım. İçeri girdiğimde anında gülümsedim çünkü monitörden onun nefes alışını duyabiliyordum ve bu beni rahatlatmıştı.

Oturduğumda Kiera kıpırdandı ve bana bakmak için döndüğünde, pencereden süzülen ay ışığı gözlerindeki yaşları belirginleştirdi. "Neyin var?" diye sordum. Ona sordum.

Başını salladı, doğrulup kollarını bana doladı. "Tam da seni zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünürken baba oldun," diye mırıldandı. İşte o zaman bebek telsizinden Ryder'la konuştuğumu duyduğunu fark ettim.

Omzuna gülümseyerek onu yatağa yatırdım ve başını öptüm. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedim ona. Çünkü her

O an onu daha çok sevdim ve *onu* Ryder'la birlikte görmek bu duyguyu daha da güçlendirdi. "Ona söylediklerim senin için de geçerli, biliyor musun? Seni her gün, her saat, her dakika seviyorum ve senin için en iyisinden başka bir şey istemiyorum. Ve umarım, bu benim."

Göğsüme sokulurken usulca güldü. "Öyle. Ve her zaman sen olacaksın. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Bunu duyunca bir yumru daha yutmak zorunda kaldım. "Aynı," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Havayı değiştirme ihtiyacı duyarak ekledim: "Şimdi beni ağlatmaya çalışmayı bırak ve uyu. Oğlumuzun yakında sana ihtiyacı olacak."

Güldü, sonra iç çekti, sonra da uykuya daldı. Ona sıkıca sarıldığımda, oğlumun minik nefeslerini dinlediğimde gülümsedim ve hayat benim için bu şekilde sonuçlandığı için var olan her kadere şükrettim. Hayal ettiğimden çok daha iyiydi.

Ve daha da iyi olmaya devam etti.

Ryder büyüdüğüçe daha az kırılgan görünüyordu ve bu yüzden onun için daha az endişeleniyordum. Birazcık. Belki de. Farklı şeyler için endişeleniyordum. Monitörde duyduğum her nefesi aşırı analiz etmeyi bıraktım ve evin etrafındaki küçük nesnelerden korkmaya başladım. Düğmeler başımın belası oldu. Onların her şeyden çıktığını ve onun onları yuttuğunu hayal edip duruyordum. Zihinsel bir kabustu. İçimdeki Evan'ı yönlendirmeye ve o kadar endişelenmemeye çalıştım. Yine de Ryder daha kendi başına başını kaldıramadan tüm evi bebek korumalı hale getirmiştım.

Çocuklar ve ben ikinci albümümüzü yaz boyunca, turneden eve döndükten sonra kaydetmiştik. Ocak ayının sonlarına doğru yayınlanacaktı ve iyi olmasını umuyorduk. Kişisel olarak ilk albümümüzden daha çok beğendim ve hayranların duyması için gerçekten heyecanlandığım birkaç işbirliği vardı. Bir tanesi Avoiding Redemption ile yapılmıştı ve harika olmuştu. O şarkının radyolarda büyük bir hit olmasını umuyordum çünkü Justin yeteneği için daha fazla tanınmayı hak ediyordu. Onunla tekrar turneye çıkacağım için gerçekten heyecanlıydım... ama aynı zamanda endişeliydim de.

Dürüst olmak gerekirse, henüz yaz turnesini düşünemiyordum bile. Yaklaşan tanıtım turunun düşüncesi bile beni strese sokuyordu. Çünkü Ryder'ın benimle gelmesine imkân yoktu -çok hızlı ve telaşlı olacaktı- ve onu sadece birkaç haftalığına bile olsa geride bırakma düşüncesi mideme saplanmış kalıcı bir kaya gibiydi.

"Belki de bu sefer tanıtım yapmamıza gerek yoktur. Artık herkes kim olduğumuzu biliyor, değil mi?"

Kiera Ryder'ı kalçasına yaslamıştı ve Ryder ona bakıp sırtıyordu. Gözleri benimkiler gibi koyu maviye dönüşmüştü ve Kiera'nın sürekli düzleştirmeye çalıştığı açık kahverengi saçları vardı, ama sanki beni taklit ediyormuş gibi her yere dağılmıştı. Buna bayılmıştım.

Kiera başını bana doğru salladı. "Doğru, ama yine de yapmalısınız. Reklam yapmak, insanlara hala buralarda olduğunu hatırlatmak ve albüm çıkmadan hemen önce heyecanlandırmak için harika bir yol..."

Başımı salladım çünkü bunu *biliyordum* ama yine de. "Evet. Sizi her gün görmemeyi hayal bile edemiyorum. Ve o çok hızlı değişiyor." Ryder ondan bahsettiğimi anlamış gibi bakışlarını bana çevirdi; hâlâ sırtıyordu ve çok tatlıydı. Gözlerinin içine bakmak için çömeldim. "Ben yokken ilk kelimelerini söylemene izin yok. Ya da yürümene. Ya da çıkmaya başlamana. Sen çıkmaya başlamadan önce kuşlar ve arılar konuşmasını yapmalıyız. Ve hayır, neden öyle dendiğini bilmiyorum."

Ryder bana gülümsemeye devam etti. Kiera güldü. "Sen yokken biriyle çıkmaya başlamayacak. Ya da yürümeye. Ve onun gevezelikleri gerçek kelimeler değil. Hiçbir şey kaçırmayacaksın."

Doğrulurken kaşlarımı çattım. "Bu kesinlikle doğru değil. Çok şey kaçıracam."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Biz de seni özleyeceğiz. Bu da beni düşündürdü... Bu yaz sizinle ana turneye gelsek nasıl olur? O kadar kaotik olmaz ve kendi otobüsümüzü alırız... ve ikinci bir koruma tutarız. İşimi şansa bırakmak istemiyorum."

Bu fikre aşık olmuş bir şekilde geniş geniş gülümsemeye başlamıştım bile. "Öyle mi? Bunu yapmak ister miydin?"

Gülümsedi. "Evet. Her turda sana katılmak mümkün olmayacak ama bu tur yapılabilir gibi görünüyor. Biraz yardımla."

"Evet, evet!" Ona uzun bir öpücük verdim ve Ryder'ın küçük parmaklarının gömleğimi kavradığını hissettim. Ondan ayrılarak ona gülümsedim. "Korumalardan bahsetmişken... Sam'i işe almaya ne dersin?"

Gömleğimi Ryder'ın elinden çekip aldığımda Kiera'nın çenesi düştü. "Pete's'ten Sam mi?"

Başımı salladım. "Bizi koruması için birini tutacaksak, Ryder'ın etrafında çok bulunacak birini, tanıdığımız ve güvendiğimiz birini tutmayı tercih ederim. Ve bence o bu işte gerçekten iyi olur."

Kızın şaşkınlığı yerini gülümsemeye bıraktı. "Bu fikri sevdim. Hem de çok."

"Ben de," dedim Ryder'ın elini tutarak. Ve birdenbire, yaklaşan yaz turnesini düşünmek artık umurumda değildi. Bu eğlenceli olacaktı ve ben de bunu ailemle paylaşacaktım. Her iki dünyanın da en iyisi olacaktı.

Tanıtım turu için yola çıkmak yine de berbattı ve *ben* bile sefil bir orospu çocuğu olduğumu, huysuzlandığımı kabul ediyordum. Bütün çocuklar bir noktada beni tersledi, Evan bile. Beni zaman aşımına uğratmaya başladılar. Şirin ve arsız olmak için. Bu durum Kiera ve Ryder'ı daha çok özlememe neden oluyordu ve başım belada değilken Griffin'den ebeveynlik tavsiyeleri almak için garip bir şekilde aşırı miktarda zaman harcıyordum. Griffin hâlâ Griffin olduğu için söylediği her şeyi yarım yamalak dinliyordum ama çocuklarımız hakkında konuşmak acımı hafifletmeye yardımcı oluyordu. Ve belki de Griffin görüldüğü kadar bilgisiz değildi. Bu konuda değil. Hiçbirimiz Griffin'in iyi bir baba olduğunu inkâr edemezdik. Bu hepimizi şok etti. Her gün.

Fırtınalı turneden döndükten kısa bir süre sonra herkesin başına bir dizi güzel şey geldi. İkinci albümümüz bir numaraya yükseldi. Kiera ikinci kitabını yayınladı ve büyük bir yayınevi onun ilk kitabını satın almak istiyordu. Evan nihayet Jenny'ye altmış milyon yıl önce aldığı yüzüğü verdi ve artık resmen nişanlıydılar. Jenny hayallerinin peşinden gidiyor ve bir sanat galerisi açıyordu. Matt, Rachel'a yaz turnesinden önce evlenme teklif etme planları yapıyordu ve lanet olsun ki Evan haklı değildi -sessiz küçük Matt aşırı ayrıntılı bir şey planlıyordu. Hâlâ şoktaydım; o bahsi gerçekten çantada keklik sanmıştım. Anna yine hamileydi ve Griffin bahsi kazandığı için çok mutluydu, her ne kadar bu konuda bir bahse girmeyi asla kabul etmemiş olsam da. Hailey geçen yaz Seattle'a taşınmıştı ve yeni şehrini çok seviyor, yeğeniyle bol bol vakit geçiriyordu; ne zaman bir bebek bakıcısına ihtiyaç duysak o bizim bakıcımız oluyordu. Gavin'in Hailey'nin burada yaşamasıyla ilgili karışık duyguları vardı ama bunu beni daha çok ziyaret etmek için bir bahane olarak görmeyi tercih ediyordu. Ve torununu. Riley ile birlikte tatillerde, Şubat ayında albüm için bir parti verdiğimizde ve Nisan ayında bahar tatili için tekrar gelmişti. Ailesi vefat ettiğinde Riley ile birlikte buraya taşınacaklarına dair bir his vardı içimde. Bunu hem istedim hem de istemedim. Büyükannemi ve büyükbabamı gerçekten seviyordum.

Ama tüm bu iyi haberlerden daha önemlisi... Ryder ilk kelimesini söyledi: Da-da. Mırıldanıyordu, karmakarışıkta ama tam bana bakıyordu ve arka arkaya üç kez söyledi, bu yüzden onu çağırıyordum. İlk kelime, işte orada.

"Bunu duydun mu?" Kiera'ya bakmak için dönerek söyledim. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Gevezelik ediyor."

"Hayır, değil," dedim parlak bir sırıtışla. "O 'baba' dedi. Benimle konuşuyordu."

Gözlerini devirdi ama şimdi gülümsüyordu. İlk sözcüğünün anne olmasını istediğinden emindim ama benimkini söylediği için üzülmediğinden de emindim. Eğer Griffin deseydi, Kiera muhtemelen çoktan arabaya atlayıp Griffin'in kığını tekmelemeye gitmiş olurdu.

Ryder'ın adımı tekrar söylemesini isteyerek ona baktım ve "Annen için söyle. Da-da de. Da-da." Onu kalçamda zıplatırken yaklaşık altı kez daha tekrarladım.

Ryder sırıtıyor, ağzının akıyor, bu oyunu seviyordu ama sonunda tekrar söyledi. "Dahh...dahhh."

Kiera'ya tekrar sırttım, yüzümde zafer ifadesi vardı. Gözlerinde yaşlar vardı ama başını sallıyordu. "Sadece seni tekrar ediyorsa gerçekten sayılır mı?"

Yüzümde alaycı bir küçümseme, onu kendime daha yakın tuttum. "Evet. Evet, öyle.

O da biliyor." Ona dönüp baktım. "Bildiğini biliyorum."

Ve gerçekten biliyormuş gibi, ıslak küçük elini dudağıma koydu ve tekrar söyledi, bu sefer daha net. "Da-da."

Ona sormamıştım, söylemesini istememiştim ama bana bakışından bu kelimenin beni kastettiğini anladığını biliyordum. Ve beni istiyordu. Gözlerim anında yandı ve Kiera'ya dönüp baktığımda yanaklarındaki yaşları siliyordu. "Kiera," diye mırıldandım, aklım başımdan gitmişti. Oğlumun beni onayladığını duymanın beni bu kadar etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi *hem* uçuyor hem de düşüyor gibi hissediyordum.

Kiera başıyla beni onayladı. "Biliyorum. Ben de duydum."

Bu sefer tartışacak bir şey yoktu. Beni tanıyordu. Beni istiyordu. *Beni seviyordu*. Bir kahkaha attım ama hıçkırık gibi geldi. Kiera'nın kolları anında bana, bize sarıldı ve yanağımı tekrar tekrar öperek "Seni seviyorum" diye mırıldandı.

Ryder bundan sonra sözcükleri üzerinde daha fazla çalışmaya başladı ve bir Momma mırıldandığında Kiera çok heyecanlandı. Daha çok Mmmmmommmomma gibiydi. İçinde bir sürü mmm vardı, ama benim adımda olduğu gibi, o sırada ona bakıyordu ve sorulmadan söylemişti. Bunu yaptığında ağladı, sonra tutkulu öpücüklerle bana saldırdı, sanki bunu ona bir şekilde ben yaptırmışım gibi.

İşte o zaman Kiera'ya Ryder tarafından yazılmış notlar bırakmaya başladım. *Sen gelmiş geçmiş en iyi annesin, seni seviyorum anne ve babam kardeşe ihtiyacım olduğunu söylüyor* gibi şeyler yazdım. Hatta bunları sol elimle yazıyordum ki bir çocuk yapmış gibi görünsün. Ne zaman bir tane bulsa ona mırıldanırdı, sonra yanıma gelir, başını sallar ve beni öyle hararetle öperdi ki anında kendimi sarhoş hissederdim, onunla sarhoş olurdum. Aslında henüz ikinci bir çocuk için hazır olmadığımızı biliyordum, ama lanet olsun, bir çocuk yapmak için çok fazla pratik yapıyorduk.

Yaz turnesi biraz gergindim. Ryder için pek çok ilk olacaktı, bizim için de pek çok ilk olacaktı ve çok fazla uyarılma ve teşhir olacaktı. Bununla nasıl başa çıkacağından emin değildim. Ya da *benim* nasıl başa *çıkacağımdan*. Erkekler arasında gerginlik olması da yardımcı olmuyordu. Griffin... Ona neler olduğundan emin değildim ama son zamanlarda giderek daha fazla yaramazlık yapıyordu. Baş gitarı talep ediyor, daha fazla ilgi istiyor, hepimiz onu aşağı çekiyormuşuz gibi davranıyor, ama aynı zamanda fazladan bir çaba göstermiyordu. Hepimizi yoruyordu ama Matt'le araları özellikle kötüye gidiyordu.

Matt'in romantik evlenme teklifi sırasında yaptıklarını tekrarlayamazdım bile. Romantik değildi. Matt *haftalarca* bu konudan yakındı. Ama sonunda, her zamanki gibi, Matt bunu atlattı ve turun ortasında Griffin'le araları düzeldi. Umarım.

Öte yandan Ryder, turne işini bir profesyonel gibi hallediyordu... sanki bu onun kanında varmış gibi. İçinde zerre kadar utangaçlık yoktu ve onunla ilgilenen herkesle mutlu bir şekilde etkileşime giriyordu. Bu beni mutlu ediyordu ama aynı zamanda Sam'in gelmeyi kabul etmesine de minnettar olmamı sağlıyordu. Onun ve Kevin'in arasında ailemin emin ellerde olduğunu hissediyordum.

Konserden önce öldürecek biraz zamanımız vardı ve ben Ryder'a sahneyi gösterirken Kiera da hamile kız kardeşiyle kaliteli zaman geçiriyordu. Kevin Kiera'yla giderken Sam benimleydi. İkisini de götürmesini istemiştım ama kızlar akşam yemeğine çıkmışlardı; vale hizmeti olan lüks bir yerdı ve kapısında rezervasyon yaptırmayanları dışarıda tutan iri yarı adamlar vardı. Kiera bana sadece Kevin'la iyi olacaklarını söyledi ve Ryder'la birinin kalmasını istiyordu. Bir de ben, sanırım.

Ryder'ı boş sahneye bırakıp yanına çömeldim ve "Ne düşünüyorsun? Bir gün burada olmak ister misin? Binlerce insanın senin için tezahürat yaptığını görmek? Dürüst olacağım... Bu oldukça havalı."

Bana sırtıttı ve sahneyi tokatladı, ben de bunu "İşte bu *baba!*" anlamında algıladım. *Senin izinden gitmek için sabırsızlanıyorum.* Saçlarını karıştırarak ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Burası turnedeki en büyük salonlardan biriydi. Hâlâ Sienna'nın turnesindeki kadar büyük değildi ama yine de etkileyiciydi. Koltukların hepsi boştu ama yakında dolmaya başlayacaklarını ve hepsinin dolacağını biliyordum. Tüm turne biletleri tükenmişti. Bu hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

Bir adım öne çıktım, sonra Ryder'a baktım. O da sanki bunu hayal ediyormuş gibi koltukların üzerinden dışarı bakıyordu. Bir anda onu biraz daha büyümüş, elinde gitarı, sahnede benimle birlikte şarkı söylerken hayal ettim. Kiera için sorun olur muydu? Eğer bunu yapmak isterse? Hâlâ onu izlerken bir adım daha geri çekildim. Şimdi onu benim yaşımda, sahnede tek başına, herkesin onu alkışladığı ve sadece olduğu bir halde hayal ediyordum. Geleceğinin bu olup olmadığını bilmiyordum.

-Müziğe hiç ilgi duymayabilirdi, hayatını kurtarmak için şarkı söyleyemeyebilirdi, ilgi odağı olmaktan nefret edebilirdi - ve bunların hepsi tamamdı, ama sadece bir dakikalığına gözümde canlandırdım ve lanet olsun, görüntü benim için çok netti. Mükemmel bir resim.

Görüşüm bulanıklaştıkça Ryder çok uzakta olduğuma karar verdi. Ellerinin üzerine çöktü ve bana doğru sürünmeye başlayacağından emindim. Ama sonra ağırlığını ileri geri sallayarak ayağa kalktı. Hayretler içinde ona baktım. Bunu daha önce de yapmıştı, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama genellikle bir şeye tutunuyordu -masa, sandalye, pantolonumun paçası, bir şey. Ama bunu hiç yardım almadan yapıyordu ve ben çıldırıyordum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım! Başardın!" Ayaklarının üzerinde sallanırken bana sırtıttı. Bunu o da yapmıştı. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ama genelde bu şekilde sona eriyordu. Düşmesine saniyeler kaldığını bildiğim için bir adım öne çıktım. O da öyle yaptı.

Bana doğru bir adım atmasını izlerken çenem düştü. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Ona gülümsediğimde, bana doğru uzanışını izlediğimde, bana doğru bir adım daha atmasını izlediğimde gözyaşlarım anında gözlerimi yaktı. Yüzü... saf, katıksız bir neşeydi. Ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayacak gibi hissettim. Sonra gözlerim büyüdü. "Kahretsin, annen beni öldürecek!"

Söylediklerimden habersiz olan Ryder bana doğru neşeli bir adım daha attı. Kendimi okşamaya başladım. "Telefonum nerede? Nerede benim lanet telefonum!" Göğsümü, kıçımı, kalçalarımı sıvazladım. Beynim kızarıyordu çünkü her an kaza yapabileceğini biliyordum ve Kiera'nın bunu kaçırmamasını istemiştim. Bunu görmesi gerekiyordu. Telefonum hangi cehennemdeydi?

Yalnız olmadığımı hatırlayarak başımı kaldırdım ve "Sam!" dedim.

Yüzünde bir gülümseme vardı, telefonunu çıkarmıştı bile; çoktan kaydetmeye başlamıştı. Bana bir başparmak işareti yaptı ve rahatlamanın duruşumu zayıflattığını hissettim. "Teşekkür ederim," dedim ona.

Başını salladı. "Beni seni korumam için tuttun. Buna karın da dahil."

Buna güldüm, sonra oğlumun sonunda yastıklı sırtına çökmesini izlerken gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Hemen onu kucağıma aldım ve sıkıca sarıldım. ", küçük adam! Yürüdün! Annen bunu gördüğünde ölecek!" Sam'e doğru yürürken onu beş bin kez öptüm. "Hepsini aldın, değil mi?"

Başını salladı ve telefonunu cebine geri koydu. "Evet, her saniye."

"Çok şükür," dedim ona. Sırıttım. "Seni işe almanın vereceğim en iyi karar olduğunu biliyordum."

Tekrar başını salladı, sonra bana bir kaşını kaldırdı. "Bu arada otuz oldu. Sadece son beş dakika içinde. Sadece bugün için altmışa ulaştın."

Gülümsemem kayboldu. "Siktir."

Sam sırtıttı. "Şunu yetmiş yapalım."

Sam'i kişisel küfür kavanozum yapmıştım ve küfür başına bir dolar yerine, her günün sonunda ona ödenmek üzere küfür başına on dolar yapmıştım. Bunun beni ağzıma dikkat etmem için motive edeceğini düşünmüştüm ama dürüst olmak gerekirse... Sam'i çok zengin bir adam yapıyordum. Buna bayıldı.

"Bu yüzden hep benimle kalıyorsun, değil mi?" Ona sordum.

Sırıttı. "Ryder nereye giderse ben de oraya giderim. Ama sen oradayken benim için eğlenceli oluyor." Sırıttışı genişledi. "Daha fazla çocuğun olana kadar bekleyemem. Çünkü her çocuk için yemin başına on dolar."

Gözlerim büyüdü. "Bunu asla kabul etmedim." Omuz silkti. "Kiera kabul etti."

Uzun bir iç geçirdim. "Siktir."

Gülerek, "Seksan" diye mırıldandı.

Onu tersledim çünkü bunun için ona ödeme yapmak zorunda değildim. Gerçi Ryder'a bunu da öğretmemeliydim. Hay sikeyim. Ebeveyn olmak zordu.

Turne bittikten kısa bir süre sonra Anna'nın bebeği oldu - Tanrı'ya şükür başka bir kız- ve Ryder bir yaşına bastı. İkimiz de hatırlamayacağını bildiğimiz halde onun için büyük bir parti düzenledik. Tüm ailem, Kiera'nın ailesi, tüm erkekler, tüm kızlar, Pete'in evindeki tüm arkadaşlarımız, herkes.

ve bir dönüm noktasına tanıklık etmekten hoşlanabilecek herkes davet edildi. Şaşırtıcı sayıda insan geldi. Muhtemelen pasta ve içki için.

Gavin ve Riley yine ziyarete gelmişlerdi ve çok sayıdaki misafir odamızı iyi bir şekilde kullanıyorlardı. Hailey de buradaydı. Doğrusu, Hailey neredeyse burada yaşıyordu; o kadar çok ziyaret ediyordu ki. Hatta misafir odalarından birini sürekli olarak kendisine ait olduğunu iddia etmişti. Orayı çok sevdim ve ne isterse yapmasına izin verdim. Martin ve Caroline da ziyarete gelmişlerdi. İkisi de kısa bir süre önce, Anna'nın ikinci bebeğinin doğumu sırasında gelmişlerdi. Griffin'in evi şu anda ailenin kendi tarafıyla dolu olduğu için bizimle kalıyorlardı. Bu ve Martin'in Griffin'le aynı evi paylaşamayacağını düşünmesi. Tercih edilen damat olduğumu bilmek bana garip bir mutluluk hissi veriyordu. Bu konuda heyecanlanmamam gerekirdi... ama gerçekten heyecanlandım.

Griffin yarı ölü bir halde, yanında annesi, babası, erkek kardeşi, kız kardeşi ve ikiz kızlarıyla birlikte eve girdi. Son zamanlarda huysuz olsa da, onun için üzüldüm. İki çocukla ve ailesiyle uğraşmak zorunda olduğu için onu ve Anna'yı çok sayıdaki bakıcıdan faydalanmaları ve en sessiz oda olduğu için benim odamda kestirmeleri konusunda cesaretlendirdim. Bana halsizce başını salladı ve yukarı çıktı. Bazı temel kurallar koymadan duramadığım için, "Sadece biraz kestir, Griffin." dedim.

Dönüp yüzünde bir sırtışıla bana baktı ve daha sonra yatağa girmeden önce çarşafı değiştireceğimi biliyordum.

Sam, Pete's'in müdavimlerinden bazılarıyla geldi. Sam partiyi idare etmeye çalıştı ama ben onu rahatlamaya ve eğlenmeye zorladım. Yıllardır tanıdığımız bu insanların arasında kendimi oldukça güvende hissediyordum. Rita kocasıyla geldi, bu beni çok şaşırttı; bir parçam adamın varlığından ciddi şekilde şüphe duyuyordu. Troy yeni erkek arkadaşını getirmişti ve öğleden sonranın çoğunu onun yanında geçirdi. Ve itiraf etmeliyim ki, Pete'in barmenleri tarafından süzülmemek hem tuhaf hem de güzeldi.

Matt ve Rachel, Evan ve Jenny'nin hemen arkasından kapıdan içeri girdiler. Her iki kız da nişan yüzüklerini çaktırmadan etrafa gösteriyorlardı ve onların coşkulu sevinçlerini görmek beni çok mutlu etti. Hepsi bunu hak etmişti. Kate, gelemeyen Justin olmadan geldi ama bana onun merhaba dediğini söyledi. Sonra kızardı ve kıkırdadı. Çok tatlıydı.

Cheyenne, grup arkadaşı Rain'i getiren kız arkadaşı Meadow ile birlikte geldi. Rain, Pete'de çalmayı ne kadar çok sevdiğini anlattı. Bana yüzlerce kez Pete's'e gitmeyeceğimizden emin olup olmadığımı sormuş olmalı.

Bir gün yerimizi geri isteyecekti. Ona her zaman emin olduğumu söyledim ve oradan ayrılmaya hazır olana kadar onun olduğunu söyledim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, biz artık Pete's için çok büyüktük ve Poetic Bliss de onlar için çok büyük olmaya başlamıştı. Bizi keşfettiği aynı uzun turneye onları da çıkarmak isteyen Lana bana çoktan ulaşmıştı. Pete's'in yeni bir gruba ihtiyaç duymasının an meselesi olduğundan oldukça emindim. Lanet olsun. Pete bundan nefret edecekti. Yakında Evan ve Matt'le Pete için yeni bir grup bulma konusunu konuşmam gerekecekti. O adamı yüzüstü bırakamazdım. Ona çok şey borçluydum.

Herkes geldiğinde Ryder hâlâ uyukluyordu. Tüm parti boyunca uyuyacağından endişeliydim ama onu kontrol etmeye gittiğimde kendi kendine mırıldandığını duydum. Kapısını açtığımda, anında "Kalk" kelimesiyle karşılaştım.

İçeri girerken gülümsedim. Kiera ve Jenny Ryder'ın odasını Pete's'in sahnesini andıracak şekilde boyamışlardı ve buraya her girdiğimde aklıma bar geliyordu. Ryder'ın beşiği siyah bir duvarın ortasındaydı, Ryder büyüdüğünde gitarları asacağımız bir duvar. Duvarların geri kalanı beyazdı ama Jenny her birine gerçek bir D-Bags şarkısını tasvir eden notalarla tamamlanmış 5 satırlık mükemmel bir asa çizmişti. Kiera için yazdığım melankolik şarkı. Hayatıma geri döndüğünde söylediğim şarkı. Buraya her girdiğimde de bunu düşünüyordum.

Ryder beşiğinde durmuş, bana doğru uzanıyordu. "Da-da. Kalk," dedi.

"Parti için hazır mısın?" diye sordum. "İnsanlar seni bekliyordu." Cevap olarak bana sadece gülümsedi çünkü doğum günü partisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Üstünü değiştirdim, yeni yürümeye başlayan çocuk boyunda bir D-Bags tişörtü giydirdim, sonra onu benimle birlikte aşağı indirdim. Sanki bir mıknaş gibiydi, insanlar hemen etrafımızı sardı. Büyükannesi, büyükbabası, sayısız amcası, sayısız teyzesi... Herkes onu sevmek istedi. Pasta ve hediyelere başlayabilmek için onu mutfığa götürmeye çalıştım ama yolda sürekli dikkatim dağıldı.

Jenny ve Rachel sırayla yanaklarını gıdıklıyor, onu kıkır kıkır güldürüyorlardı. Jenny başını sallayarak, "Sana ne kadar benzediğini aklım almıyor," dedi.

Bir kahkaha atarak kanepede oturan Gavin ve Riley'ye baktım. Üçümüz, şimdi dördümüz, birbirimize o kadar çarpıcı bir şekilde benziyorduk ki neredeyse klon olabilirdik. Tristan Amca ve çocukları bile aile benzerliği taşıyordu. Ve tabii ki Jim Dede. "Evet, sanırım genler ailenin benim tarafında güçlü."

Jenny sırtıttı ve başını salladı. "Tam bir kalp kırıcı olacak. Onun kuşağındaki tüm kızlara acıyorum."

Kaşlarımı çattım. "*Bütün* kızlar mı?"

Başını salladı. "Evet. Ona aşık olmayan tek bir kişi bile olmayacak. Gücünü dikkatli kullanması gerektiğini bildiğinden emin olmalısın." Bunun üzerine sırtıttım. "Görünüşü bir süper güç mü?"

Rachel'a baktı ve ikisi de başını salladı. "Bu ve senin şöhretin," dedi Jenny.

Bu beni duraksattı ve ona baktığımda, olduklarını düşündüm. Para, şöhret ve yakışıklılık... Bunlar onu karanlık bir yola sürükleyebilirdi. Ama iyi insanlarla dolu evime baktığımda bunun olmayacağını biliyordum. Hayatında çok fazla harika rol modeli vardı ve Kiera ve ben ona nasıl nazik, nasıl alçakgönüllü, nasıl minnettar olunacağını öğretecektik. Ona bir şey olmayacaktı. Ama Jenny ve Rachel'a başımı sallayarak, "Evet, bunu bilmesini sağlayacağım... büyük bir güçle..." dedim.

Jenny gözlerini bana dikti. "Yapma."

"Harika geliyor..."

Rachel kıkırdamaya başladı. Jenny gözlerini daha da kısmıştı ve ben bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. "Kellan."

"Sorumluluk," diye sırtarak sözümü bitirdim.

Bana gözlerini devirdi, sonra güldü. "Tam bir ahmaksın. Bunu nasıl bu kadar uzun süre kaçırdım bilmiyorum."

Omzumu iterek beni kendisinden uzaklaştırınca güldüm. Hâlâ kıkırdayarak mutfığa doğru ilerlemeye devam ettim. Ben ilerlerken insanlar Ryder'ı benden çalmaya çalıştı. Onlara bir dakika içinde onu alabileceklerini ama önce Kiera'ya götürmem gerektiğini söyleyip durdum. Abby'den başarıyla kurtulduktan hemen sonra Roxie yanıma geldi. Bana sırtıttı ve gülümsemesi bir mil genişliğindeydi. "Hey, Chevelle'e bir göz atmamın sakıncası var mı? Doğru çalıştığından emin ol." Sırtışı Ryder'a kaydı ve "Hey, tatlı şey. Doğum günün kutlu olsun."

Gülümseyerek ona başımı salladım. "Bugün senin izin günün. Dinlenmelisin, rahatlamalısın."

Kiera ve ben burayı satın aldığımızdan beri tüm D-Bag'ler taşınmıştı. Evan hariç hepsi. Beni çok üzecek şekilde, yaşadığı binanın tamamını satın almaya karar vermişti ama çatı katının altındaki oto tamirhanesini tutmak yerine, ekstra yaşam alanına ve Jenny için bir sanat stüdyosuna dönüştürmüştü. O zamanlar bunun Chevelle konusunda güvendiğim tek kişiyi kaybettiğim anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ta ki Rox'u kişisel tamircim olarak işe alabileceğimi fark edene kadar.

Şimdi teknik olarak, sadece benim için çalışmıyordu, ama benim için ev ziyaretleri yapıyordu. Ve bunu sık sık yapıyordu çünkü o arabayı en az benim kadar seviyordu. Beni daha fazla klasik araba almaya, tüm garajımı onlarla doldurmaya ikna etmeye çalışıyordu. "Birinin onları kurtarması gerek, Kellan," onun tipik argümanıydı. Ve lanet olsun ki bu benim üzerimde işe yaramaya başlamamıştı. Ryder'a ilk kaslı arabasını almak için çok mu erkendi? Bu onu şımartıyor muydu? Yoksa bu sadece doğal ve normal bir geçiş töreni miydi?

Roxienin omzunu okşayarak, "Bir doğum günü pastası margarita al. Onları Abby yaptı."

Yüzünü buruşturdu. "Bu kulağa... iğrenç geliyor."

Sırıtişım genişledi. "Biliyorum."

Abby parti için evimi dekore etmiş ve tüm yiyecek ve içecekleri temin etmişti. Biraz aşırıya kaçmıştı ve her yere "Mutlu Yıllar" kelimeleri atılmış gibi görünüyordu, ancak boğulma paranoyama dikkat ederek, Abby'nin süslemeler için kullandığı hiçbir şey bir Chihuahua'dan daha küçük değildi. Bunu takdir ettim. Griffin de öyle, çünkü Gibson hâlâ her şeyin tadına bakıyordu. Yani *her şeyi*. Griff artık "eğlenceli eşyalarını" kilit altında tutuyordu... ve bunu bilmemeyi dilediğim zamanlar oldu.

Roxie omuz silkti ve var olmaması gereken bir margarita çeşidini denemek için beni mutfığa kadar takip etti. Odaya girdiğimizde, annesiyle sohbet eden Kiera'yı hemen fark ettim. Ryder da onu fark etti. "Anne," dedi, sanki bir metre öteden ona ulaşabilecekmiş gibi eğilerek.

Kiera bizi görünce neşelendi, sonra Ryder için ellerini uzattı. Ryder'ı ona getirdim ve onu kollarının arasına aldı. Boynunu öptü, onu en iyi şekilde güldürdü, göğsümün en iyi şekilde kasılmasına neden oldu. "İşte benim doğum günü çocuğum," dedi. "Pasta için hazır mısınız?"

Onu mama sandalyesine bağladı, sonra Sam'den herkesi bizim için toplamasını istedi. Kimse insanları Sam gibi çekip çeviremezdi ve birkaç saniye sonra oda arkadaşlarımız ve ailemizle dolup taştı. Hepimiz şarkı söyledik.

Ryder'a doğum günü şarkısı söyledi, pastanın ilk dilimini ona verdi ve sonra da pastayı olabildiğince çabuk yerken her tarafına sürmesini eğlenerek izledi; pasta onun da zayıf noktası olabilirdi.

Birkaç saat sonra, yeni yapılmış yatağıma girdiğimde bir şey fark ettim: doğum günü partileri çok yorucuydu. Ve inanılmaz.

"Sence eğlenmiş midir?" Kiera uykulu bir şekilde sordu.

Kıvrılmış bedenini kendime yaklaştırarak ona şöyle dedim: "Pasta yedibir ton ilgi gördü ve oynaması için gemi dolusu yeni oyuncak aldı. Bence bu onun en güzel günüydü."

Buna güldü, sonra da içini çekti. "Güzel." Başını çevirip bana baktı ve "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

Ay ışığının usulca okşadığı güzel yüzüne gülümsedim. "Pastam, bir ton ilgim ve oynayacak bir gemi dolusu yeni oyuncağım vardı. Hayatımın en güzel günüydü."

Tekrar güldü, sonra öne doğru eğildi ve beni öptü. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında kaşlarımı çattım. "Ne?" diye sordu.

"Bir şey fark ettim." Bir kaşını kaldırdı, bir açıklama bekliyordu, ben de omuz silktim. "Sana söz verdiğim balayına hiç çıkmadık. Kaza, hamilelik, turne, Ryder, başka bir turne... Bir şekilde kaçırdık."

Bana gülümsedi, sonra dudağını ısırdı. "Şu anda birkaç saatimiz var. Uzun ve ayrıntılı bir gezi yerine her gece küçük balayları yapsak nasıl olur?"

Ona sııttım. "Ne kadar süre için?"

Karanlıkta koyu kahverengiye çalan gözleri yavaşça yüzümü taradı. "Peki ya... sonsuza kadar?"

"Sonsuza kadar yapabilirim," dedim ona, eğilip dudaklarını tekrar bulmak için. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Ben de onu sevdiğimi söylemeye başladım, ama daha ne olduğunu anlamadan olaylar birbirini kovaladı ve artık kelimelere gerek kalmadı. Onun hakkında, birlikte yaşadığımız hayat hakkında ne hissettiğimi biliyordu ve ben de onun aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Yüzümde bir gülümsemeyle, her yönden memnun ve tatmin olmuş bir şekilde uykuya daldım. Kesinlikle en güzel günümdü.

Ama yine de, uykuya dalarken etrafımda puslu bir rüya oluştu. Bir süredir görmediğim bir rüya. Doğum günü partisine geri dönmüştüm, oturma odamda tek başıma duruyordum, annem ve babamla karşı karşıyaydım. Rüyalarımnda her zaman olduklarından daha farklı görünüyorlardı, neredeyse siyah ve

beyaz, neredeyse şeffaf. Birbirimize öylece baktık, değişiklik olsun diye sessizdik. Sonra babam başını salladı. "Kazandığını mı sanıyorsun? Hayatının bundan sonra mükemmel olacağını mı?"

Bakışlarımı ikisi arasında dolaştırırken garip bir keder kapladı içimi. Hayır, keder değil. Acıma. "Hayır," dedim. "Tabii ki hayır. Hayat mükemmel değil ve eminim önümde zor zamanlar var. Değer verdiğim herkes için."

Babam başını bana doğru eğdi ve ilk kez bana korkutucu görünmüyordu. Sadece... kırık. "O zaman neden gülümsüyorsun?"

Anneme baktım, onda da aynı bitkinlik vardı. "Çünkü artık bir şey biliyorum," dedim. "Daha önce bilmediğim bir şey. Öğrenmem uzun zaman alan bir şey, özellikle de ikiniz sayesinde."

Babam gözlerini kıstı, ama bunu yaparken bile vücudu titriyordu, sanki parazitten yapılmış gibiydi. "Peki bu ne?" diye sordu, sesi çok uzaklardan geliyordu.

Bakışlarım odanın boşluğuna kaydı. "Bu doğru değil. Bu benim hayatımı yansıtmıyor." Etrafıma baktığımda, alan yavaş yavaş insanlarla dolmaya başladı, benim için bir şey ifade eden herkesle. Hayır, bana onlar için bir şey ifade *ettiğimi* gösteren herkesle -kalplerinde benden bir parça taşıyan insanlarla. Kiera. Ryder. Evan. Matt. Griffin. Anna. Jenny. Rachel. Gavin. Hailey. Riley. Denny. Abby. Birbiri ardına ortaya çıkmaya devam ettiler ve ortaya çıkan her kişiyle birlikte, ailem onları zar zor görebildiğim kadar yumuşadı.

Görebildiğim tek şey gözlerinin akı olana kadar puslu şekillerine baktım. Yumuşak bir sesle onlara şöyle dedim: "Yalnız olmadığımı öğrendim. Sevdiğimi öğrendim. Ve artık size tutunmama gerek yok. Gitmene izin verebilirim."

Gözleri varoluştan fırladı ve uyandığımda derin bir nefes aldım. Sıcaklıkla dolu o rüya odasının hatırladığım hissi zihnimde yankılandı, yüzüme bir gülümseme ve tüm vücuduma bir huzur duygusu getirdi. Kendimi çok güvende hissediyordum.

Kiera yanıma doğru kaydı. "İyi misin?" diye mırıldandı, bir elini koluma koydu.

Ona doğru gülümseyerek elini kendi elimle kapattım, alyanslarımız yumuşak bir şingirtıyla birbirine sürtündü. "Evet, ben iyiyim. Ben harikayım." Gelecek

aydınlıktı ve geçmiş sonunda beni serbest bırakmıştı. Daha doğrusu ben onu serbest bırakmıştım. Harika ötesiydim.

Harikaydım.

Teşekkür

Bir seriyi bitirmek her zaman acı-tatlı olmuştur. Bir serinin alternatif bakış açısını sonlandırmak daha da acıdır. Bu karakterleri çok seviyorum ve hikâyenin Kellan'ın tarafını anlatmayı bitirebildiğim için çok mutluyum. Ve kaç kere okursam okuyayım, son birkaç bölüm beni ağlatıyor. Her seferinde. Her seferinde. Onun adına çok mutluyum ve umarım siz de mutlusunuzdur.

Her zaman olduğu gibi, Lori ve Becky'ye hikayeyi benim için okudukları ve düşüncelerinizi bana bildirdikleri için çok teşekkür ederim. Madison Seidler, düzenleme konusunda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Teşekkürler, Hang Le, bir başka muhteşem kapak için (ve o dövme... ugh, mükemmellik). HMG Formatting'den Mike, formatlama sihrin için teşekkür ederim (ve her şeyin eşleşmesi konusundaki takıntılı ihtiyacım için özür dilerim). Audibly Addicted'dan Kim ve Mo'ya sesli kitaplarda bana yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kaybolurdum! Teşekkürler J.F. Harding, Kellan'a böyle harika bir ses verdiğin için. Ve teşekkürler Pegasus Designs'dan Lysa, web sitemi harika yaptığın için... (üzgünüm, yapmak zorundaydım).

Okurlarıma sesleniyorum, bu kitapları hâlâ ne kadar çok sevdiğinizi görmek beni şaşırtıyor. Sonsuz desteğiniz ve coşkunuz benim için dünyalara bedel. Minnettarım, alçakgönüllüyüm. Siz en iyisisiniz! Bu karakterleri sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sonuna kadar onlarla birlikte olduğunuz için teşekkür ederim (Kiera'nın zarar görmesini umutsuzca dileyenlerinize bile). Kitaplarım hakkında paylaşımda bulunduğunuz ve başkalarını onları okumaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Benimle Pete's Bar'da takıldığınız için teşekkür ederim. Hikayelerinizi, sanat eserlerinizi, dövmelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim! Teşvikiniz için teşekkür ederim. Sabrınız için teşekkür ederim! Bunun uzun zamandır beklediğimi biliyorum. Umarım beklediğimize değmiştir.

Ve arkadaşlarıma ve aileme kocaman bir teşekkür. Yazı mağarasında geçirdiğim sonsuz saatlere katlandığınız için teşekkür ederim. Hiçbir şey yapmaya vaktim olmadığında beni anladığınız için teşekkür ederim. Sarılmalar ve moral konuşmaları için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum!

Yazar Hakkında

S.C. Stephens, her boş anını duygu dolu ve romantizm yüklü hikâyeler yaratarak geçirmekten hoşlanan çok satan bir yazardır. Aşılmaz tutku ve unutulmaz Kellan Kyle'ın yer aldığı endişe dolu bir aşk hikayesi olan ilk romanı *Thoughtless*, 2009 yılında romantizm dünyasını kasıp kavurdu. Stephens o zamandan beri durmadan yazıyor.

Stephens, yazmanın yanı sıra, güneşli öğleden sonralarını muhteşem romanlar okuyarak geçirmekten, iPod'unu yazarın blokajını azaltan müziklerle doldurmaktan, sinemaya gitmekten ve arkadaşları ve ailesiyle kaliteli zaman geçirmekten hoşlanıyor. Şu anda aynı derecede güzel iki çocuğuyla birlikte güzel Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor.

Daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

YazarSCStephens.com Twitter

@SC_Stephens_

Facebook.com/SCStephensAuthor Instagram

sc_stephens_

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.